

<https://t.me/aedahamlibrary>

புதுமைப்பித்தன்

மொழிபெயர்த்த
உலகச் சிறுகதைகள்

<https://t.me/aedahamlibrary>

புதுமைப்பித்தன் மொழிபெயர்த்த உலகச் சிறுகதைகள்

பொருளடக்கம்

1. ஆஷாட பூதி
2. ஆட்டுக் குட்டிதான்
3. அம்மா
4. அந்தப் பையன்
5. அஷ்டமாசித்தி
6. ஆசிரியர் ஆராய்ச்சி
7. அதிகாலை
8. பலி
9. சித்திரவதை
10. டைமன் கண்ட உண்மை
11. இனி
12. இந்தப் பல் விவகாரம்
13. இஷ்ட சித்தி
14. காதல் கதை
15. கலப்பு மணம்
16. கனவு
17. காரையில் கண்ட முகம்
18. கிழவி
19. லதீபா
20. மகளுக்கு மணம் செய்து வைத்தார்கள்
21. மணிமந்திரத் தீவு
22. மணியோசை
23. மார்க்ஹீம்
24. மிளிஸ்
25. முதலும் முடிவும்
26. நாடகக்காரி
27. நட்சத்திர இளவரசி
28. ஓம் சாந்தி! சாந்தி!
29. ஒரு கட்டுக்கதை
30. ஒருவனும் ஒருத்தியும்

- [31. பைத்தியக்காரி](#)
- [32. பளிங்குச் சிலை](#)
- [33. பால்தஸார்](#)
- [34. பொய்](#)
- [35. பூச்சாண்டியின் மகள்](#)
- [36. ராஜ்ய உபாதை](#)
- [37. ரோஜர் மால்வினின் ஈமச்சடங்கு](#)
- [38. சாராயப் பீப்பாய்](#)
- [39. சகோதரர்கள்](#)
- [40. சமத்துவம்](#)
- [41. ஷெஹர்ஜாதி - கதை சொல்லி](#)
- [42. சிரித்த முகக்காரன்](#)
- [43. சூனியக்காரி](#)
- [44. சுவரில் வழி](#)
- [45. தாயில்லாக் குழந்தைகள்](#)
- [46. தையல் மிஷின்](#)
- [47. தந்தை மகற்காற்றும் உதவி](#)
- [48. தெய்வம் கொடுத்த வரம்](#)
- [49. தேசிய கீதம்](#)
- [50. துன்பத்திற்கு மாற்று](#)
- [51. துறவி](#)
- [52. உயிர் ஆசை](#)
- [53. வீடு திரும்பல்](#)
- [54. ஏ படகுக்காரா!](#)
- [55. யாத்திரை](#)
- [56. எமனை ஏமாற்ற...](#)
- [57. யுத்த தேவதையின் திருமுக மண்டலம்](#)
- [58. தர்ம தேவதையின் துரும்பு](#)

1. ஆஷாட பூதி

மோலியர் (1622-1673)

பதினேழாவது நூற்றாண்டில், பிரான்ஸில் நாடகக்காரன் என்றால், மதம் அவனைத் தள்ளிவைத்தது. பிரார்த்தனை - பிரசாதத்தைப் பெறுவது என்றால் விசேஷ சிபாரிசின் பேரில் நடக்க வேண்டிய காரியம். செத்தால், வளமுறைப்படி அந்திமக் கிரியைகள் கூட அனுமதிக்கப்பட மாட்டா. பவித்திர நிலத்தில் (கல்லறைத் தோட்டத்தில்) அவனைப் புதைக்க அனுமதிக்கமாட்டார்கள். சாத்தானின் குழந்தை என்று அவனைத் தண்ணீர் தெளித்து விட்டுவிடுவார்கள். இவ்வளவும் தெரிந்திருந்தும் ஜீன் - பாப்டிஸ்டே போக்லின் என்ற மோலியர் அந்தத் தொழிலை ஜீவனோபாயமாகக் கொண்டார். நடிகளாகவும் நாடகாசிரியனாகவும் வாழ்வைக் கழித்து ஒரு நாடகத்தில் நடிக்கும்போது திடீரென்று நோயுற்று, சில மணி நேரங்களில் மாண்டார்.

மோலியர் பிறப்பில் பாரிஸ்வாசி. அவருடைய நாடகக் கோஷ்டி முதலில் ட்யூக் ஆப் ஆர்லியான் ஆதரவில் நாடகம் போட்டு வந்தது. யுத்தத்தின் அழைப்பு ட்யூக்கை போர்க்களத்துக்கு அனுப்பிவிட நாடகக் கம்பெனி வறுமையுடன் தோழமை கொண்டது. பாரிஸிலிருந்து பிரான்ஸ் முழுமையும் சுற்றி வந்தது. வறுமையின் தோழமையை உதறித்தள்ள முடியவில்லை. பாரிஸுக்குத் திரும்பி வந்தபொழுது, மோலியருக்கு ராஜ ஆதரவு கிட்டியது. 'நானே பிரான்ஸ்' என்று மகா இடும்புடன் ஒரு முறை சொல்லிய பதினாலாவது லூயி நல்ல ரசிகன். மோலியருடன் தோழமை கொண்டான். அந்த ஆதரவிலே தழைத்த பெரும் நாடகங்கள் பல. கடைசி மூச்சு ஓடும்வரை மோலியர் நாடகக் கலைக்குச் சேவை செய்தார்.

உலகத்தின் பிரபல ஹாஸ்ய நாடகக் கர்த்தர்களில் இவரும் ஒருவர். இவரிடத்திலே ஷேக்ஸ்பியரின் மேதையை, கதை வளர்க்கும் திறமையைக் காண

முடியாது. ரயிலுக்குப் போகும் அவசரத்தில் கட்டினதுபோல் வார்ப்பு இறுகியிராமல் உருக்குலைந்து கோணிக்கொண்டு நிற்கும். ஆனால் போலிகளை, விஷமிகளை நையாண்டி செய்வதில் அதிசமர்த்தர். அவரது சிரிப்பு சிந்தனையைக் கிளர்த்தி விட ஒரு வியாஜ்யம்.

கடவுளைச் சட்டைப் பைக்குள் போட்டுக்கொண்டால் உலகத்தின் கண்ணில் மண்ணைவாரிப் போடலாம்; திருடுவது, பொய் சொல்லுவது முதலிய கெட்ட செயல்களில் தலையிடுவதைவிட வேதத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் ஒரு வியாபாரமாக நடத்தினால், உலகில் பெரும்பாலோரை ஏமாற்றிவிடலாம். அவ்விதம் ஏமாற்றப்படுவதாக அவர்கள் மனத்துயர் அடையவும் மாட்டார்கள். இவற்றை எல்லாம் உணர்ந்துதான் டார்ட்டுப் கடவுள் கட்சியில் சேர்ந்து கொண்டான். அவன் வாய் வேதம் பேசும்; கிருஸ்துவின் உபதேசங்களை நயம் குன்றாமல் சொல்லும்; உலகத்தின் பாபச் சுமையை முதுகில் ஏந்தி நடப்பது போல், மனித வர்க்கத்தின் முன் பணிவுடன் நடப்பான். டார்ட்டுப்பாவை உலகத்துக்கு வழி தவறி வந்துவிட்ட தேவதூதன் என்றெல்லாம் புகழ்வார்கள், நெருங்கிப் பழகாதவர்கள் மனித குணோபாவங்களை வெகு கூர்மையாக ஊன்றிக் கவனிக்காதவர்கள். டார்ட்டுப்புக்கு வறுமை ஒரு உபயோககரமான அணிகலனாக இருந்தது; உடல் வாடாமல் பார்த்துக் கொள்ளும் மருந்தாகவும் இருந்தது. நாள்தோறும் நீண்ட நேரப் பிரார்த்தனை; காட்டுக் குதிரை போலத் தறிகெட்டு ஓடும் புலனறிவை ஒடுக்கிக்கொள்ளக் கசையடி, -இவை யாவும் உலகத்தின் இன்பப் பேறுகளைப் பெறுவதற்கு விரிக்கப்பட்ட நடை பாவாடையாக அமைந்தன...

ஆர்க்கான் என்பவன் நல்ல பணக்காரன், பிறப்பிலேயே பணக்காரன். பூர்வீக ஆஸ்தியுடன் தன்னுழைப்பால் செல்வத்தையும் திரட்டியவன். அத்தனை காலமும் இகத்தில் தெய்வம் சுகத்தைக் கொடுத்துவிட்டது. மோட்சத்திலும் இடம் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள அவனுக்கு

நிரம்ப ஆசை. அந்த உலகத்து விவகாரத்தையும் ஆபத்துக்கிடமில்லாமல் பண்ணிக்கொள்ள மார்க்கமுண்டா என்று தேடிவரும் நாளில் டார்ட்டுப்பைச் சந்தித்தான்; வாக்கிலே தெய்வம் தேங்கிக் கிடப்பதைக் கண்டான். பரிச்சயம் தோழமையாயிற்று. ஆஷாடபூதி வந்து போவதாக இருந்தது. கடைசியில் ஆர்க்கான் வீட்டிலேயே வேருன்றினான். அவன் தாயார் மகனுடைய தெய்வபக்தியை மெச்சினாள். டார்ட்டுப் வருகையால் வீடே பரமபதமாகிவிட்டதாக நினைத்து விட்டாள். தாயும் மகனும் டார்ட்டுப் மனங் கோணாமல் நடந்து உபதேசத்தைப் பவித்திரமாகக் கேட்டு ஆனந்த சாகரத்தில் ஆழ்ந்தார்கள். வெகு சீக்கிரத்தில் சாக வேண்டிய கிழவிக்கும், அனுபவித்த பணமே முடிவில் ஆபத்தாக முடியுமோ என்று பயந்த ஆர்க்கானுக்கும் மோட்சத்தில் இடம் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் என்று தோன்றிவிட்டால் ஆனந்தம் ஏன் வராது?

ஆர்க்கானுக்கு வெறும் பொருட் செல்வம் மட்டும் இல்லை. மனைவி, பிள்ளை குட்டிகள் செல்வமும் இருந்தது. அவர்களுக்கு மோட்ச மோக விவகாரம் அத்தனை அவசரமாகப் படவில்லை. டார்ட்டுப்புக்காக உலகமே திரண்டு சேவை செய்யவேண்டும் என்று நினைக்கும் குடும்பத் தலைவன் தொல்லை பொறுக்க முடியவில்லை.

ஆர்க்கானுக்கு வயது வந்த மகனும், மகளும், அழகிற் சிறந்த மனைவியும் உண்டு. மகன் பெயர் டேமிஸ். மகள் பெயர் மேரியாஞ்; மனைவி எல்மைரா. மைத்துனன் ஒருவன் உண்டு; அவன் பெயர் கிளியாந்தஸ். இவர்கள் அத்தனை பேருக்குமே டார்ட்டுப் அயோக்கியப் பயலுக்கு வால் பிடித்துக்கொண்டு நடப்பது சற்றும் பிடிக்கவில்லை. மகள் மேரியாவை வலரி என்ற வாலிபனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பது என்று நிச்சயமாயிருந்தது. தவிரவும் இவர்கள் இரண்டு பேரும் மணவினையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தனர். ஆஷாடபூதி வீட்டில் குடியேறியதிலிருந்து அப்பாவுக்கு உலக விவகாரத்திலேயே கண் சூன்யமாகிப் போய்விட்டதில் அவளுக்குக் கோபம். எல்மைராவுக்கோ வீட்டு

விவகாரங்கள் போகிற போக்குச் சற்றும் பிடிக்கவில்லை. அல்லும் பகலும் டார்ட்டுப் ஜபம், டார்ட்டுப் வேதாந்த விசாரம் தன் அழகைப் பாழ்க்குகிறது என்ற கோபம்.

வீட்டிலே விவகாரம் எல்லாம் புரட்சி மயமாக இருக்கிறது என்பது ஆர்க்கானுக்குத் தெரியும். மோட்ச சாம்ராஜ்யத்தில் சற்றும் கவலையில்லாத இந்த ஜந்துக்களைக் கட்டிப் பிடித்தாவது அங்கே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விட வேண்டும் என்று உறுதி கொண்டாவிட்டான். குடும்பத்தின் எதிர்ப்பு டார்ட்டுப்புடன் பந்தத்தைப் பலப்படுத்தியது. அவனே தன் வாழ்வுக்கு வழிகாட்ட வந்த பெரியார் என்று நிச்சயப்படுத்திவிட்டான். மகளை அவனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்துச் சொத்தையும் அவன் வசம் ஒப்புவிப்பதைப் போல நியாயமான காரியம் வேறில்லை என்று முடிவு கட்டினான்.

டார்ட்டுப்புக்குக் கவலையற்ற சாப்பாடு, கண்முடித்தனமான பக்தி, உடம்பில் தெம்பேறி விட்டது. கண் நாலு பக்கமும் சுழல ஆரம்பித்து விட்டது. எல்மைராவின் அழகின் மேல் இலக்குவைத்தான். அவள் தனியேயிருக்கும் நேரம் பார்த்து அருகில் சென்று உட்கார்ந்து, வேதாந்தம் பேசினான்; வேட்கையை வெளியிட்டுக் கையெட்டிப் பிடித்தான். எல்மைராவுக்குப் போக்கிரியின் கோணல் புத்தியைக் கூப்பாடு போட்டு உலகறியச் செய்வதால், தன் பேரிலும் அழுக்குப்படும் என்று பட்டது. இந்த மாதிரி ஆசை வைத்து வட்டமிடாதே என்று எச்சரித்து, புத்தியாய்ப் பிழைக்காவிட்டால் புருஷனிடம் சொல்லுவேன் என்றாள்.

டார்ட்டுப் மேல் சந்தேகம் கொண்ட டேமிஸ், அந்த இடத்துக்கு வருகிறான். பயலைச் சந்திக்கிழுத்தால் தான் சாயம் வெளுக்கும் என்று தான் ஒளிந்து நின்று அயோக்கியன் போக்கைக் கண்டதாகவும் சொல்லுகிறான்.

தற்செயலாக அந்தத் திசையில் வந்த அப்பாவிடம் ஆத்திரத்தோடு சொல்லுகிறான்.

ஆர்க்கான் காதும் செவிடாகிவிட்டது. தன் குடும்பமே யோக்கியனை அநியாயமாகப் பழிகூறி விரட்டப் பார்க்கிறது என்று சந்தேகப்பட்டான். பையன் பேரில் அடங்காச் சினம் எழுகிறது. திட்டுகிற டேமிஸைப் பார்த்து, "அப்பா குழந்தை, என்னை என்னவேண்டுமானாலும் திட்டு. இந்தச் சடலத்துக்கு அத்தனையும் வேண்டும்; ஊத்தைச் சடலம் அப்பா, ஒரு கோடி அழுக்குண்டு" என்று மாய்மாலம் பண்ணுகிறான் டார்ட்டுப்.

தகப்பனுக்குச் சினம் கொழுந்து விடுகிறது; "அடே, வீட்டை விட்டுப் போ. இப்பொழுதே போ" என்று மகனைக் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிவிடுகிறான். மகானுக்கு மனம் புண்ணாகிவிட்டதே; அதற்கு என்ன செய்து அதை ஆற்றுவது? ஆர்க்கானுக்கு ஒரே வழிதான் தோன்றுகிறது. தன்னுடைய சொத்து முழுவதையும் அவர் பாதத்தில் வைத்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளுவது என்று தீர்மானிக்கிறான். இரவோடிரவாக, அவசர அவசரமாக, டார்ட்டுப்பைத் தனது ஏகவாரிசாக்கிச் சொத்தை அவன் பெயருக்கு மாற்றி உரிமைப் பத்திரங்கள் தயாரித்து டார்ட்டுப் வசம் ஒப்படைக்கிறான். "என் மகளையும் கலியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்" என்று கெஞ்சுகிறான்.

"தெய்வ சித்தம் இப்படிப் போலும்" என்ற தமது சம்மதத்தைத் தெரிவிக்கிறார் ஆஷாடபூதி. சொத்து வந்துவிட்டது. வேறு என்ன வேண்டும்?

எல்மைரா புருஷனிடம் வந்து ஆஷாடபூதி யோக்கியதையைப் பரிசீலனை செய்து பார்க்கும்படி கெஞ்சுகிறாள். நடந்த சம்பவம் வாஸ்தவம் என்கிறாள். "கண்ணால் கண்டதும் பொய், காதால் கேட்பதும் பொய், தீர விசாரிப்பதே மெய்" என்கிறான் ஆர்க்கான். டார்ட்டுப் மேல் அவ்வளவு நிச்சயமான நம்பிக்கை அவனுக்கு.

"ஆம். தீர விசாரித்துப் பாரும; அவனை இங்கே அழைத்து இசைவதுபோல் பாவனை செய்கிறேன். அப்பொழுது நேரில் நீரே பார்த்து முடிவு கட்டும்" என்கிறாள்.

ஒளித்து வைத்துவிட்டு டார்ட்டுப்புக்கு அழைப்பு விடுகிறாள். ஆர்க்கான் கள்ளனைக் கையும் களவுமாகக் கண்டுபிடிக்கிறான். கண் திறக்கிறது; ஆனால் கையில் பலமில்லை.

டார்ட்டுப் பத்திரத்தைக் காட்டி "சொத்து நம்முடையது. வீட்டை விட்டு வெளியில் இறங்கும்" என்று சுய குணத்தைக் காட்டுகிறான். குடுமி கையில் சிக்கிவிட்ட பிறகு வேதம் எதற்கு? வேஷம் எதற்கு?

சட்டப்படி வீட்டைக் காலிசெய்யும்படி உத்யோகஸ்தனை அனுப்பிக் கெடுபிடி செய்கிறான்.

குய்யோ முறையோவென்று ஆர்க்கான் குடும்பத்துடன் வெளியேறுகிறான். டார்ட்டுப் கடைசி ஆயுதத்தையும் பிரயோகித்து ஆர்க்கானைக் கைது செய்யும்படியும் ஏற்பாடு பண்ணிவிடுகிறான். ஆர்க்கானுடைய நண்பன் ஒருவன் ராஜ கோபத்துக்காளாகி சில பத்திரங்களை இவன் வசம் ஒப்படைத்துவிட்டுத் தலைமறைவாக ஓடிப் போனான். டார்ட்டுப்பை நம்பியிருந்த காலத்தில் ஆர்க்கான் அந்த இரகசியத்தை ஆஷாடபூதியிடம் ஒப்படைத்திருந்தான். அது அவனுக்குக் கடைசி ஆயுதமாயிற்று. இந்த நிலையில் ராஜசேவகர்கள் திடீரென்று பிரவேசிக்கிறார்கள். அயோக்கியன் கடைசியாக அகப்பட்டுக் கொள்ளுகிறான். தெய்வ கோபம் காத்திருக்கையில் ராஜ ஆக்ஷை அவனை அடக்கிவிடுகிறது.

ஆர்க்கானுக்கு மறுபடியும் சொத்துக் கிடைக்கிறது. மகளை நிச்சயித்த வரனுக்கே கொடுத்து மகனை மீண்டும் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொள்ளுகிறான்.

2. ஆட்டுக் குட்டிதான்

ஜேம்ஸ்ஹானலி – இங்கிலாந்து

செக்கச் செவேலென்றிருக்கும் அந்த பஸ், ஏக இரைச்சலுடன் அந்த வளைவைத் திரும்பியது. சூழ்நிலை தாங்கிய அமைதியான வண்ணக் கலவைகளுக்குச் சவால் கொடுப்பது மாதிரி அந்தச் சிகப்பு கண்களை உறுத்தியது. வண்டியில் இருந்தவர்களுடைய குஷிக்குக் குறைவில்லை. சென்ற இரண்டு மணி நேரமாகத் தொண்டை கம்மும்படி வழி நெடுகத் தங்களது இசைத் திறமையைப் 'பரத்திக்'கொண்டு வந்தார்கள். வண்டியில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் அதை 'ஏகமேனியாக' வாடகைக்கு அமர்த்தி இன்று முழுவதும், ஊர்சுற்றிப் பார்த்து வருகின்றனர்.

திடீரென்று வண்டி கிரீச்சிட்டுக் கொண்டு நின்றது. பாட்டு 'கப்' என்று ஓய்ந்தது. ஒரே பீதி, குழப்பம். என்ன நடந்தது? பின்பக்கத்துக் கடைசி ஸ்டீடில் இரண்டு சுரங்கத் தொழிலாளிகளுக்கு இடையில், இப்படியும் அப்படியும் திரும்ப முடியாமல் உட்கார்ந்திருந்த பூதாகரமான ஸ்திரீ கிரீச்சிட்டுக் கத்தினாள். டிரைவர் பின்புறமாகத் திரும்பி 'அது ஒரு ஆட்டுக்குட்டிதான்' என்று அறிவிக்க எல்லோரும் ஏகோபித்துச் சிரித்தார்கள்.

'ஐயோ, ஆஹா' என்ற குரல்கள் கிளம்பின. முகம் சிவந்துபோன டிரைவர் ஸ்டீடை விட்டு இறங்கித் தரையில் குதித்தான். அந்தச் சிகப்புக் கோரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள், ஆட்டு மந்தைகள் மாதிரி அவனைத் தொடர்ந்து கீழே இறங்கினார்கள். ரோடில் அங்கும் இங்குமாக நடமாடி என்ன செய்வது என்று புரியாமல் வழியை அடைத்தார்கள். எல்லோரும் பேசினார்கள். அவர்களுடைய கூச்சல் ஆட்டுக் குட்டியின் ஹீனமான கதறலை அழுக்கிவிட்டது. அதனுடைய பின்னங்கால் வண்டியின் பின் சக்கரத்தில் அகப்பட்டு அசைந்து நொறுங்கிவிட்டது. வண்டியின் கீழ் சிறைப்பட்டு

நிராதரவாகப் பரிதாபகரமாகக் கிடந்தது. அந்த ஆட்டுக் குட்டியின் கண்கள் அகன்று விரியத் திறந்தபடி, மனம் சற்றும் இளகாமல் அர்த்தம் புரிந்து கொள்ளாமல் குனிந்து மாடு மாதிரி விழிக்கும் டிரைவரின் கண்களைக் கவர்ந்தது. இது இப்படியிருக்க அங்கு கூடிய மனிதர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சூரியவொளி மனிதர்களின் வெர்ஜ் ஸ்டீக்ஸ் மேலும், பெண்களின் டீவீட், சீட்டி உடைகள் மேலும் பளபளத்தது. அதில் இரண்டு பெண்கள் மட்டும் எல்லோரையும் கடித்துத் தின்று விடுவது போன்ற பார்வை கொண்ட முரட்டாதமாக்களாக இருந்தார்கள். ஏதோ தப்பு நடந்துவிட்டது என்பது அவர்கள் மூளையில் உதயமாக ஆரம்பித்தது. எல்லோரும் ஒரே கும்பலாக வண்டியின் பின்புறம் திரண்டு நின்றார்கள். எல்லோரும் அந்த ஆட்டுக் குட்டியைப் பார்த்தார்கள். கால் நொறுங்கிக் கிடக்கும் மிருகமாக அதை அவர்கள் பாவிக்கவில்லை. எங்கிருந்தோ திடீரென்று தங்கள் பாட்டுக்குக் குந்தகமாகக் குறுக்கே வந்து விழுந்த விவகாரமாகக் கருதினார்கள் அவர்கள். டிரைவர் அங்கிருக்கும் மனிதர்கள் யாவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

'11 - 10 ஏ. எம். எல்லாம் நான் கான்வேக்கு வண்டியைக் கொண்டு போயிருக்கவேண்டும்' என்றான். பிறகு சிரித்தான். வேறு என்ன செய்ய, சிரித்துத்தான் தொலைக்க வேண்டும். 'உம். ஏதாவது செய்துதானே ஆகணும்' என்று சொல்லிக்கொண்டே வண்டியில் ஏறினான். 'விலகிக் கொள்ளுங்கள்; ரிவர்ஸ் எடுக்கப் போகிறேன்' என எச்சரித்தான்.

கூட்டம் விலகி, புல் முளைத்த ஓரத்திற்கு ஓடிச் சென்று நின்றது. வண்டி 'ஓட' ஆரம்பித்து, பின்பக்கமாக நகர்ந்தது. இதைக் கண்ட ஒரு ஸ்திரீ 'ஐயோ பாவம்' என்றாள். ஜனக்கூட்டம் 'ஹா, ஹோ' என இரைந்தது. வண்டி மெதுவாக விலகியது. ஆட்டுக்குட்டி உடனே மறுபக்கமாகப் பொத்தென்று விழுந்தது. அது கதறியது. ஜனகும்பலைப் பார்த்தது. 'ஐயோடியம்மா, பாக்கப் பயமா இருக்கே' என்றாள் ஒரு பெண். ரத்தம் புழுதியை நனைப்பதைப் பார்த்துவிட்டாள் அவள். 'சனியன், ஒரே ரத்தக் களறி.

ஏதாவது செய்யணும்' என்றான் டிரைவர்.

மோட்டார் சுரங்கத் தொழிலாளிகள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். 'ஏதாவது செய்துதான் ஆகணும். ஆமாம், அதுதானே சனியன்' என்கிற மாதிரி இருந்தது அவர்கள் முகம். ஐந்து நிமிஷத்திற்கு முன்வரை எல்லோரும் குடிக்கக் கூடக் கற்றுக் கொள்ளாமல் கூட வரும் அந்தச் சாக்குருவி தவிர மற்றெல்லோரும் குஷியாகப் பாடிக்கொண்டு 11 - 10. ஏ.எம். ரெட் லயன் மது ஹோட்டலுக்குப் போய்விடலாம் என எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோருடைய மனநிலையும் ஒரே ஸ்தாயியில் நின்றது. 'இது என்னடா தொந்திரவாக இருக்கிறது' என்று நினைத்தார்கள். எல்லோரும் ஆட்டுக்குட்டியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று யாவருக்கும் ஒரு எண்ணம் தோன்றியது.

'வயலில் மெதுவாக அதைத் தூக்கிக் கிடத்தி வைத்துவிட்டு, நாம் போவோம்.'

'ஆமாம், வயலில் அதை எடுத்து வைத்துவிட்டு வாருங்கள் போவோம்' என்றன பல குரல்கள்.

'அதைக் கொன்றுவிட்டால் நல்லதல்லவா?' என்றான் டிரைவர்.

'அப்போ நீயே கொல்லு. நீதானே டிரைவர்' என்றாள் தடித்த ஸ்திரீ.

டிரைவர் பின் வாங்கினான்.

'இங்கே நான் ஒருவன் மட்டுமா ஆண்பிள்ளை. மேலும் ஆட்டுக்குட்டியைக் கொல்லுவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இருந்தாலும் சித்தாட்டுக் கறிக் குழம்பு பிடிக்காது என்று சொல்லலே' என்றான் டிரைவர். எல்லோரும் இந்த 'ஆசியத்தை'க் கேட்டுச் சிரித்தார்கள். 'நீங்க யாராவது

ஒருவர் கொல்லப்படாதா?' என்று மற்ற ஆண்களைப் பார்த்துக் கேட்டான் அந்த டிரைவர். ஒருவரும் அசையவில்லை.

'நாம் தான் போவோமே. அதுதான் எப்படியும் செத்துப்போகுமே' என்றான் ஒருவன்.

இப்படிச் சொல்லியும் ஒருவர்கூட நகரவில்லை. பலத்தை இழந்த அந்த மிருகம். அவர்களையும் தன்னைப்போலப் பலமிழக்கச் செய்துவிட்டது போலத் தோன்றியது. அகன்று திறந்து பார்ப்பதற்குப் பரிதாபகரமாக இருந்த அந்தக் கண்கள் தன்னைச் சூழ வட்டமாக நிற்கும் சிவந்த முகங்களை நோக்கி, கும்பலைப் பார்த்து மௌனமாகக் கெஞ்சியது. அவர்களது 'வெர்ஜு', 'டீவீட்' உடைகளில் நகரத்தின் முடை நாற்றம் வீசியது போலும். அது மெதுவாகக் கண்களை மூடிக் கொண்டது.

'செத்துப் போச்சு, வாருங்க போவோம்' என்றான் ஒருவன்.

மனப்பாரம் இறங்கியதுபோல கும்பல் பஸ் கதவை நோக்கிச் சென்றது. ஆனால் மறுபடியும் எல்லோரும் கலக்கமுறும் வண்ணம் ஆட்டுக்குட்டி கண்களைத் திறந்து கொண்டது. 'சீ, என்னடா சனியன், இங்கே ஏதும் கல்லுக்கிடக்கிறதா பாருங்கள்' என்று சீறினான் டிரைவர்.

'வழிய விடுங்கோ - அங்கே' எனக் கத்தினாள் ஒரு ஸ்திரீ. கும்பல் வேகமாக ஓடி புல்வரம்பு அருகில் நின்றது. ஒரு சின்ன ஸ்போர்ட்ஸ் கார் அங்கே வந்தது. அதிலிருந்து ஒரு பெண் இறங்கினாள். ஆட்டுக்குட்டியை ஒரு கணம் பார்த்தாள். பிறகு ஆண்களைப் பார்த்தாள், 'மோட்டார் ஏறி விட்டதோ?' என்று கேட்டாள்.

'கண்ணும் தெரியலையா?'

'அப்படித்தான்.'

'பின்னையேன் அதைத் துடிக்க வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? நிராதரவாகக் கிடக்கும் அந்தச் சின்னக்குட்டியைச் சுற்றி ஆண்களைப் போல் ஏன் நிற்கிறீர்கள்?'

அவள் பஸ்ஸின் பின்புறம் சென்றாள். சில பெண்கள் அவளைத் தொடர்ந்தார்கள். புதிதாக வந்தவளை ஆண்கள் 'உர்' என்று பார்த்தார்கள். 'இந்தக் காலத்து நாஸுக்கான முண்டைகளில் ஒருத்தி' என்றான் ஒருவன்.

'ரொம்ப அநியாயமாக இருக்கே. ஐயோ பாவம்' என்று ஒரு ஸ்திரீ தன் அருகில் நின்ற ஒரு பெண்ணைப் பார்த்துச் சொன்னாள். அந்தப் பெண் திடீரென்று காட்டப்பட்ட அந்த அனுதாபத்தைக் கண்டு மலைத்து விட்டாள். அவள் ரஸ்தாவைக் கடந்து ஓரத்திலிருந்த வேலியில் ஏறினாள். இந்தச் செயல் ஆண்களின் கவனத்தை மட்டும் வெகுவாகக் கவர்ந்தது. வயலுக்குள் சென்று ஒரு கல்லைப் பெயர்த்தாள். பிரகாசமான மண் வர்ண உடையணிந்த 'குருகா' ஒருவன் 'என்னடா செய்யப்போறா?' என்றான்.

'என்னையேன் கேட்கிறாய். அதான் கல்லை எடுத்தாள். அதை வைத்துக் குட்டியைக் கொல்லப் போறாள். சீ' என்றான் வேறொருவன்.

அந்தப் பெண் அந்தப் பெரிய கல்லைத் தூக்கிக் கொண்டு திரும்பி வந்தாள். ஆண்களிடம் வந்து, "இந்தக் குட்டியின் கஷ்டத்தைப் போக்க ஒரு கல்லைப் பார்த்து எடுத்துக் கொண்டு வர இத்தனை ஆண் பிள்ளைகளிலும் ஒருத்தருக்காவது முடியலியே எனபதுதான் ஆச்சரியமாக இருக்கு" என்றாள். பிறகு ஆட்டுக்குட்டியிடம் சென்றாள். அந்தப் பெரிய கல்லை உயரத் தூக்கிப் பொத்தென்று குட்டியின் தலையில் போட்டாள். அதை இரண்டொரு நிமிஷம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். பிறகு வேலியருகில் கொண்டு சென்றாள். வேலியின் இடை வழியாக அந்த மிருகத்தை மெதுவாகப் புல்லின் மேல் கிடத்தினாள். பெண்கள் முகத்தை மூடிக்கொண்டார்கள். கிரியை முடிந்து விட்டதால் பஸ்ஸில் ஏற ஆரம்பித்தார்கள். ஆண்களும்

<https://t.me/aedahamlibrary>

அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். எல்லோரும் குசுகுவென்று பேசினார்கள். ஒவ்வொருவனும் படியில் கால் வைத்து பஸ்ஸில் ஏறும்பொழுது திரும்பித் தன்னுடைய காரில் சென்று உட்கார்ந்து கொண்ட பெண்ணைப் பார்த்தான். 'நெஞ்சிரக்கமற்ற பொட்டைக் கழுதை' என்றான் ஒருவன். எல்லோரும் பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்த பிற்பாடு ஆண்கள் எல்லோரும் ஏகோபித்து 'ஆமாம், நெஞ்சிரக்கமற்ற பொட்டைக் கழுதை' என்றார்கள்.

3. அம்மா

கே. பாயில்

பாதை நெடுகலாகத்தான் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஆனால், அதற்குச் சின்னக் கிளை ஒன்றும் இருந்தது. இருந்தாலும் மறுபக்கத்தில் ஓடும் சிற்றோடையில் இறங்கி அக்கரைக்குப் போக வேண்டிய அவசியமே இல்லை. மலை வழியாகச் செல்லும் மாட்டடித் தடத்தைத் தொடர்ந்து செல்ல வேண்டும் என்று நினைப்பதும் அதிசயந்தான்.

ஆனால் பள்ளிக்கூடம் போய்விட்டுத் திரும்ப வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் அந்தச் சின்னப் பையன், ஒரு நாள் டூரரி சந்தியில் நின்று கொண்டு, "இடது பக்கமாகப் போகும் கிளை வழியாகச் சென்றால் ஷெனடனுக்குத் தான் போக முடியும்" என்று நிர்ப்பந்தமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் வழிகாட்டிக் கம்பத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவன் எதிரே செல்லும் வேறு ஒரு பாதை, வேறு எங்கேயோ போகிறதாம். ஆனால் அது எங்கே போகிறது என்பதை அந்த வழிகாட்டிக் கம்பம் சொல்லவில்லை என்ற விஷயம் அவன் மனதில் தட்டியது. தூரத்திலே தெரியும் அந்த மலையை ஆற அமரப் பார்ப்பதற்காக அந்தச் சின்னப் பையன் வாட்ட சாட்டமாக உட்கார்ந்து கொண்டான்.

வாய்க்காலுக்கு அந்தப் பக்கத்தில் பச்சைப் பசேலென மெத்து மெத்தென்ற புல் நிறைய வளர்ந்து கிடந்தது. அதற்கும் அந்தப் பக்கத்தில் கொம்புங் கிளையுமாக மரங்கள் வளர்ந்து நின்றன. அவை காற்றில் எந்தப் பக்கமாகத் தலை சாய்த்து ஆடுகிறது என்பதுகூட அவனுக்குத் தெரிந்த மாதிரி இருந்தது. ஓடைக்கரையிலே இரண்டொரு வில்லோச் செடிகள் (ஒரு விதமான குளிரப்பிரதேச அரளி) ஈரச் சிகையைக் காற்றோட்டத்தில் கோதி ஆற்றிக் கொண்டிருப்பது போல் நின்றன.

அந்தப் பாதை ஒரே செங்குத்தாக மலையுச்சிலே இங்கும் அங்குமாகத் தலையசைத்து நிற்கும் மரங்களை நோக்கி

உயர்ந்து செல்லவில்லை. அந்த இடத்தையடையுமுன் அந்தப் பாதை, தன் நிர்க்கதியை அறிவிக்க கைகளை விரிப்பதுபோல் இரண்டு கிளைகளைக் காட்டியது. அந்தக் கிளைகளும் திசை தெரியாது, தலையசைத்தாடிக் கொண்டிருக்கும் குத்துச் செடிகளினூடே மறைந்தன. அந்தச் சின்னப் பையன் தனக்கு எதிரே கிடப்பன எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த வேலியைத் தாண்டி, அப்புறம் அந்த ஓடையைத் தாண்டி, அப்புறம் அந்த மலைக்குப் போவதற்காக தன் மனதுக்குத் தைரியம் வருவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மலைச்சாரல் நெடுகிலும் சாணிக் குவியல்கள் அம்பாரம் அம்பாரமாகக் குவிந்து மலைக்கு உடம்பெல்லாம் பொட்டுப் போட்டன. மனதில் வந்த தைரியம் மலையிலிருந்து இறங்கி வரும் பசு மாட்டைக் கண்டதும் பறந்தோடிவிட்டது. தண்ணீர் குடிக்க வருகிறதாக்கும் என்று நினைத்தான். அவனை அது கண்டுவிட்டதும் அசையாமல் நின்று அமைதியாகப் பார்த்தது. வேலிக்கு இந்தப் பக்கமாக நின்று கொண்டு இவனும் கண்களை உருட்டி விழித்தான். பிறகு கன்றுக் குட்டி ஏதாவது தொடருகிறதா எனக் கூர்ந்து கவனித்தான். அதன் கழுத்துத் தசையும் அலகும் அசைபோடுவதைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். கொஞ்சம் பொறுத்து எலும்பெடுத்த பசுவொன்று அங்கு வந்தது. பையன் எழுந்து நின்று விலகி ஓடுவதற்கு முன்னால் எட்டுப் பசு மாடுகள் கரடுமுரடான பாதையில் நடமாடிக்கொண்டு இறங்கின.

அவன் பாதையில் நிற்குகொண்டு, அவை தலைகுனிந்து தண்ணீர் குடிப்பதைப் பார்த்தான். அவை தலையை நிமிர்த்தினபோது தாடி மயிரில் தண்ணீர் முத்துக் கோத்தது. வாயோரத்திலிருந்து இழைவிட்டமாதிரி செள ஓழுகிற்று. அவை மூக்கை விரியத் திறந்து கொண்டு தண்ணீர் பருகிய போதெல்லாம் மொடமொடவென்று குமிழிகள் தண்ணீர் மட்டத்தில் குதித்துத் தெறித்தன. வேலிக்கு இந்தப் புறத்தில் நின்று கொண்டு பார்ப்பதில் பெருமை ஒன்றும் இல்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியும். மனிதர்கள், வீரம் என்ற வார்த்தைகள் அவனுக்கு அன்னியமானாலும் அந்தப் பெரிய

மிருகங்களைக் கண்டதும் படக்குப் படக்கென்று
நெஞ்சக்குள் இருந்துகொண்டு பறையடித்துக்
கொண்டிருக்கும் வஸ்து சின்னப் பொட்டைக்
குட்டிக்குத்தான் அணிகலன் என்பதை அவன் அறிவான்.
அப்பா செத்து எட்டு வருஷங்கள் ஆகிறது. அவர்
எப்படியிருப்பார் என்பதுகூட அவனுக்குத் தெரியாது.

அவனுடைய அம்மாவைப் பற்றி நினைத்திருந்தது வேறு
ஒரு தினுசு. எத்தனை காலமாகத்தான் அவள் 'செத்துப்
போயிருக்கா' என்ற விஷயம் அவனுக்குத் தெரியவே
தெரியாது. திரும்பி ரோடில் ஏறி நடந்து போன போது அவன்
அவளைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.
நடக்கும்போது சோர்வால் அவனுடைய கால்கள் தரையில்
இழுபட்டன. அவை இடையிடையே திடீர் திடீரென்று
புழுதியை எழுப்பின. பாதம் மரத்துக் குழைந்தது. அவளிடம்
திரும்பிச் செல்ல வழி கண்டுபிடிக்க முடியுமோ
முடியாதோ என்பதில் கூட அவனுடைய மனம் அசதி
காட்டிக் கொண்டது. 'அத்தையம்மா' பீட்டுஸ்கீடு என்று
நினைத்தான். பசுமாடுகள் வாலை முறுக்கித் தத்தம்
முதுகுகளில் பலமாக அடித்து ஈ விரட்டின. அத்தையம்மா
பீட்டுஸ்கீடு.

அத்தையம்மாள் வீட்டு வெளிமுற்றத்தில் நின்ற புஷ்பச்
செடிகள் முன்னால் உட்கார்ந்துகொண்டு புஷ்பங்களை
நோண்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்து
வீட்டு நெற்றியை மறைத்த வைக்கோல் பனெட்டை
புறங்கையால் உயரத் தள்ளிக் கொண்டான்.

பையன் விசையாட்டமாக வெளிக்கேட்டில் ஒற்றைக்
காலை வைத்து ஊசலாடி உள்ளே வந்தான். "ஓரூரி
சந்தியிலிருந்து தெரிகிறதே, இந்த மலைக்கு எப்பவாவது
போயிருக்கிறாயா?" என்று கேட்டான்.

கேட்டதைக் காதிலேற்காமல் தலையை அசைத்தாள்.

"நீயுந்தான் வந்தாச்சே; இந்தத் தகரத்தில் கொஞ்சம்

தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வாயேன்" என்றாள்.

அந்தச் சின்னப் பையன் புத்தகங்களைக் கீழே வைத்தான்.

"பொஸ்தகங்களைக் கண்ட கண்ட எடத்திலே போடாதே. வீட்டுக்குள்ளே வரப்போ எல்லாம் கேட்டில் ஊஞ்சலாடிக்கிட்டுத்தான் வரணுமோ" என்றாள்.

"ஓரூரி சந்திப் பக்கத்திலிருந்து தெரியுதே, அந்த மலைக்கி நீ போயிருக்கிறாயா?" என்றான் அந்தச் சின்னப் பையன்.

"எனக்குத் தண்ணி எடுத்தார்ப் போறியா இல்லையா?" என்றாள் அத்நையம்மாள் பீட்டு.

பையன் தகரத்தை எடுத்துக்கொண்டு நடந்தான். அவன் எங்கும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு நடந்தான். உயரக் குருவி கத்திற்று. மரம் தலையைத் தலையை ஆட்டிற்று. வீட்டுமேலே கொடி சரம் சரமாப் படர்ந்திருக்கு... இம்மாதிரி நானா காரியங்களைப் பரிசீலனை செய்துகொண்டு நடந்ததினால் ஒரு முளைக்கொம்பு தடுக்கிக் கீழே விழுந்தான்.

"எழுந்திரு" என்றான் ரெய்னால்ட்ஸ்.

அந்தச் சின்னப் பையன் முழங்காலைத் தடவிக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்து ரெய்னால்ட்ஸ் பூட்ஸ் நுனியைக் கசப்போடு பார்த்தான். அவனுக்கு ரொம்பவும் நன்றாகத் தெரிந்த மனிதன் ரெய்னால்ட்ஸ் ஒருவன் தான். அவன் வேஸ்ட்கோட் போட்டிருந்தான். மஞ்சளும் கருப்பும் கலந்த வேஸ்ட்கோட். அத்நையம்மாள் வீட்டுத் தோட்டத்திலே புல் கடாக வளர்ந்துவிட்டால், வீட்டுக் குதிரைகளை தை தையென்று ஓட்டிக் கொண்டு அவ்வளவு புல்லையும் அறுத்து எறிகிறவன் ரெய்னால்ட்ஸ். பூனைக்குட்டிகளைத் தண்ணீருக்குள் முக்கிக் கொண்டு

விடுவதில் கெட்டிக்காரன். முசலுக்கு அவன் ஒரு அறை வைத்தால் போதும்; காலி. இதுவுமில்லாமல் அவனுக்கு நீந்தத் தெரியும். அவன் தண்ணீரில் நீந்தும்போது நெஞ்சுச்சதை முண்டு முண்டாக உருண்டு நெளியும். பந்தாடும் புல் துரிசில் அவன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் காலடியில் அந்தச் சின்னப் பையன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். அப்போது ரெய்னால்ட்ஸுக்கு முஞ்சி கோபத்தால் சிவந்திருந்தது. கையில் குதிரைச் சவுக்கு வைத்திருந்தான். இன்னொரு கையால் வேறு ஒரு பயலைப் பிடித்திருந்தான்.

"இந்தப் பயலைப் பாரு" என்று அத்தையம்மாளைக் கூட மதிக்காமல் சத்தம் போட்டுச் சொன்னான். "இந்தப் பயல் இங்கே பழத்தைத் திருட வந்தான்."

பயத்தால் முகம் சிவந்துகொண்டு வாய் கோணி எச்சிலைச் சொட்டிய அந்த வாண்டுப்பயல் மீது துரிய வெளிச்சம் துலாம்பரமாக விழுந்தது. அதைப் பார்த்ததுமே அந்தச் சின்னப் பையன் விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்தான். தன் கண்களிலிருந்து வழியும் கண்ணீரைத் துடைக்கக் கைகளை முகத்தில் சேர்த்தினான். அவன் கை கிடுகிடுவென்று கோழைத்தனம் ஏந்தி நடுங்கியது.

"அந்தப் பயலை என்ன செய்யப் போகிறாய்?" என்று கேட்டான். பீதியால் குரலோசை இரகசியம் பேசியது.

"வெளுக்கப் போகிறேன். அவங்க அப்பங்காரன் அவனுக்குக் குடுக்க வேண்டியதை நான் குடுக்கப் போறேன். நான் விடப்போறதில்லை. செம்மையாகக் குடுக்கப் போறேன் அத்தையம்மா" என்று எஜமானியம்மாளைப் பார்த்துத் திரும்பிச் சொன்னான். அந்தப் பயலை நன்றாக இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு வெயிலில் நின்றான்.

"இங்கே வச்ச அடிக்காதே. அந்தக் கழுதைகள் வீச்சு வீச்சென்று கத்தும்" என்றாள் அத்தையம்மாள். பெகோனியாச் செடியில் அடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டிருந்த

இலைகளை சர்வ ஜாக்கிரதையாக வெட்டிவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் உதடு இறுக மூடியிருந்தது. இளகவில்லை. "லாயத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விடு. இந்தப் புளுகுணிகள் நேத்து ராத்திரி அவ்வளவு ஸ்ட்ராபெரியையும் அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டதுகள். சாப்பாட்டுக்கு வைக்க மருந்துக்கு ஒரு பழம் இல்லெடா ரெய்னால்ட்ஸ்."

"அத்தையம்மா, அவனை அடிக்கவேண்டாம்னு சொல்லுங்க" என்றான் அந்தச் சின்னப் பையன்.

பூக்கள் மீதுதான் வைத்த பார்வையை அவள் மாற்றினாள். அந்தச் சின்னப் பையன் அவன் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"வேண்டாமே, வேண்டாமே, ஆஹா அத்தையம்மா தயவு செய்து வேண்டாமே!"

பையன் அமைதியாகத்தான் பேசினான். "ஆஹா" என்று அவன் வயதிக்கு மீறின வார்த்தையை உபயோகித்தது அவளை நிலைதடுமாற வைத்தது. அது சர்ச்சின் வார்த்தை, காவியத்தின் குரல்.

"ஆ! அவன் திருட்டுப்பயல் இல்லியா... திருடறபசங்களை..."

அந்தச் சின்னப் பையனின் பார்வை அவன் தன்னுடைய சிறு முஷ்டியை அவள் முகத்தெதிரே காட்டுவது மாதிரி இருந்தது.

"அத்தையம்மா, அத்தையம்மா, தயவு செய்து ஆஹா தயவுசெய்து அடிக்கவாண்டாம்னு சொல்லுங்க" என்றான் அந்தச் சின்னப் பையன்.

நாள் முழுவதும் கரையாமல் கன்னத்தில் ஒதுக்கிக் கொள்ளக்கூடிய முட்டாசி மாதிரி தோட்டமும் வெளியும்

மெதுவாக இளம் பாகமாக இருந்தது.

அத்தையம்மாள் அவனுக்கு இட்ட செல்லப் பெயர் ஸ்கீடு. செல்லப் பெயரைச் சொல்லித்தான் அழைத்தாள். ஆனால் அவள் குரலில் காகம் கரைந்தது.

"டேய் நீ போய் உன் வேலையைப் பாருடா. ரெய்னால்ட்ஸ் அவன் வேலையைப் பார்க்கட்டும். தண்ணி எடுத்துக்கொண்டு வா என்று உனக்கு நான் எத்தனை தடவைதான் சொல்லுகிறது" என்றாள்.

அந்தச் சின்னப் பையன் அவள் காலடியில் விழுந்து விட்டான். மன்றாடிக் கெஞ்சினான்.

அத்தையம்மாள் முகம் கருத்தது. அவன் கெஞ்சம் அவள் வாயிலிருந்து வசவை வாரி இறைத்ததுதான் மிச்சம். தோட்டமே நாற்றமெடுக்கும்படி கொட்டித் தீர்த்து விட்டாள். ரெய்னால்ட்ஸ் திருட்டுப் பயலைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு அந்தப் பக்கமாகப் போய் விட்டான். அந்தச் சின்ன பையன் அவள் காலடியில் கிடந்து செயலற்ற கோபத்தால் பல்லைக் கடித்துக் கரும்பிக் கொண்டிருந்தான். அவன் கோபம் அப்பாவிப் புல்லின்மேல் பாய்ந்தது.

"டேய் இதைக் கேட்டுக்கோ" என்று அவனுடைய தோளைப் பிடித்துக் குலுக்கினாள். "இன்னிக்கு உங்க சித்தப்பா வரப்போறார். வீட்டிலே நீ இப்படிக் கத்திக் கொண்டு கிடந்தால் அவர் என்ன நினைப்பார்? அவர் யார் தெரியுமா... சோல்ஜர். ஆம்பிளெப் பையன் இப்படி அழறதானா அவமானமா இல்லே? அவருக்கும் இதைப் பார்த்தா சகிக்காது."

அந்தச் சின்னப் பையன் அசையாது கிடந்தான்.

"சித்தப்பான்னா?"

"அப்பாவோட தம்பி" என்றாள் அத்தையம்மாள். "நீளமா

மீசை வச்சிருப்பார். நீளமாப் பட்டாக் கத்தி வச்சிருப்பார்."

பொழுதும் மங்க ஆரம்பித்தது. அந்தச் சின்னப்பையன் பாதைக்கு வந்து நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். அப்பா கூடப் பிறந்த சித்தப்பா வருகிறார் என்பது மட்டுந்தான் அவன் நினைப்பிலிருந்தது. ஒவ்வொரு மரமும் ஒரு பெரிய எதிரியாகத் தோன்றும்படி அதையே நினைத்துக் கொண்டு நடந்தான். காலில் மாட்டியிருந்த ஷூலேஸ் அவிழ்த்துக் கொண்டு அவன் கணுக்காலைச் சுருண்டு கவ்வ, இருளில் வெருண்டு தள்ளாடினான்.

ஒரு சந்திக்கு வந்ததும் தைரியமாக வேலிக்கிடையில் பாம்பு மாதிரி நெளிந்து கொடுத்துக் கொண்டு நுழைந்துவிட்டான். ஓடையைத் தாண்டிக் குதித்தான். இச்சத்தம் அவன் காதில் கற்றுண்ட வீணை மாதிரி ஜிவ்வென்று ஒலித்தது. அவன் பயப்படவேயில்லை. அவன் ஓடின வேகத்தில் நாலைந்து ஜீவன்கள் வெருண்டு ஓடின. அவை புல்லுக்கிடையில் ஓடி மறைவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். கீழே ஓடையில் ஜலம் கண்ணாடி மாதிரி பளபளத்தது. வில்லோச் செடிகளும் ஓடையில் ஏற்றுண்ட மென்மையான காற்று போலிருந்தது.

பால் காய்ச்சிச் செடியின் காய்கள் அவள் முழங்காலில் உராய்ந்தன. ஒரு விட்டில் அவனுடைய கன்னத்தை வருடிக் கொண்டு பறந்தது. வீட்டுக்குள் விட்டில் ஒன்றைப் பார்த்ததுமே அவன் முதுகுக்குள் பயம் ஈட்டி கொண்டு பாய்ச்சும். ஆனால் இங்கே இந்த இருட்டிலே அது அவனுக்குப் பயமுட்டவில்லை. அவன் புல தரையின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டான். விட்டில் அனல் அடுப்பு முன்னால் அடைவாக உட்கார்ந்திருப்பது போல இருந்தது அவனுக்கு. அந்தத் திறந்த வெளியில் மூச்சுப்போல் பிறந்த காற்று விட்டில் அவன் கழுத்தில் குளிர்ச்சாக சுற்றிக் கட்டப்படும் கம்பளி மயிர்ப் பட்டி மாதிரி வெதுவெதுப்பாக இருந்தது.

அவன் அங்கேயே கிடந்து உறங்கிவிட்டானா அல்லது அத்தனை நேரமும் முழித்துக்கொண்டு கிடந்தானா என்பது அவனுக்கே தெரியாது. ஆனால் அவன் உட்கார்ந்த சிறிது

நேரத்தில் அந்தப் பசுமாடுகள் எல்லாம் இருட்டுக்குள் இருந்து பிறந்து ஓடையை நோக்கி நடப்பதைக் கண்டான். அவை மெதுவாக நடந்து சென்றன. அவைகளின் தலைகள் முன்னங்கால் முன்பாகக் கட்டப்பட்ட வெண்கலமணி போல் தொங்கிக் கிடந்தன. அவை ஓயாமல் அசைபோட்டுக் கொண்டே நடந்தன. அவை வாய் ஓய்வதெல்லாம், மெதுவாகத் தலையை நிமிர்த்தி அம்மா என்று திரண்டு வந்து இருளுடே கத்துவதற்கே.

அவை அடித்தொண்டையினின்றும் அப்படிக் கத்துவது அந்தச் சின்னப் பையனுக்கு அழகாக இருந்தது. அவனும் அப்படிக் குரல் எடுத்துப் பார்த்தான். மாடு மாதிரி தலையை ஏந்தி நிமிர்த்த முயன்றான். மூக்கைப் பசுவின் சிவந்த நாசிகள் போல அகலமாக்கிக்கொள்ள முயன்றான். அவை அறுவடைக் காலத்துச் சிவப்புச் சந்திரன் போலிருந்தன.

மலையை விட்டு இறங்குகையில் அவை அவசரங் காட்டவில்லை. இரவு கொழிக்கும் இருளில் நடமாடித் திரிவதில் அவை ஆவல் காட்டின. அவை குதிரைகளாக இருந்திருந்தால், தன் நடமாட்டத்தில் சொற்ப சப்தத்தைக் கேட்டிருந்தால் பயந்துகொண்டு ஓடிவிட்டிருக்கும் என்று அந்தச் சின்னப் பையன் நினைத்தான். ஆனால் அந்தப் பசுமாடுகள் அவன் காலடியின் அருகில் புல்லைக் கறும்பிக்கொண்டு நடந்தன. அவனிருக்கும் மோப்பத்தை அவை பொருட்படுத்தவில்லை எனவிருந்தது. அவன் எப்படி அசைந்தாலும் அவை வெருளவில்லை. மாடுகளுக்கு அவன் இப்படியும் அப்படியும் திரும்புவதெல்லாம் சர்வ சாதாரணம் போலும். அவனுக்கு அருகில் நின்ற பசுமாட்டின் முன்னங்கால்களை அவன் தடவிக் கொடுத்தான். அதைக் கண்டு அவை வெருளவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவன் கழுத்தை முகர்ந்து கொடுத்தது. மாட்டின் மூச்சு அவன் முகத்தில் வசியதும் அவன் உள்ளம் கிளுகிளுத்தது.

அந்தச் சமயத்தில்தான் அவன் தடவிக் கொடுத்த பசு முழங்கால்களை உடம்படியில் முடக்கிக் கொண்டு தரையில் படுத்தது. இருட்டில் அதன் உருவம் முழுவதும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அது அசை போடுகிற

மாதிரியிலும் மூச்சு விடும் தோரணையிலுமிருந்து அது படுத்துக்கொண்டு விட்டதென்று நினைத்தான். அதன்னுடையில் இன்னும் சற்று நெருங்கினான். அது கண்டுகொண்டது மாதிரி காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அதன் கழுத்தைத் தடவிக்கொடுத்த போதும் அது அசையவில்லை. விரைத்துக்கொண்டு நன்றாக வளைந்து சுருண்டிருக்கும் அதன் காதுகளை உள்ளங்கை கொண்டு தடவினான். அது இதமாகக் காதுகளைத் திருப்பிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்தச் சின்னப் பையன் அதன் மேல் சாய்ந்து படுத்துக் கொண்டான். தன்னுடைய ஒல்லியான முதுகை அதன் எலும்பில் சாத்திக்கொண்டான். அது அசை போட்டு அசை போட்டு மடக்கு மடக்கென்று உள்ளே தள்ளுவதை அவனுடைய தேகம் ஸ்பரிசித்தது. அலை புரளவது போல சுருண்டோ டும் அசைவு அதன் சதைக் கோளங்களில் புரண்டு சென்றது. அந்தச் சின்னப்பையன் பசுமாட்டின் கழுத்தில் தன் முகத்தை வைத்துக்கொண்டான். பசு போடும் அசை அவன் காதில் இன்பகரமாக ஒலித்தது. மனதில் குளுமை கண்டது. வாயிலிருந்து செல்லும் உணவை எதிரேற்கும் வயிற்றில் பிறக்கும் நாதம் அவன் காதுக்கும் கேட்டது. தழையிலே அது உண்ணக்கூடிய வயலட், குளோவர் செடிகள் அதன் முன்னாலே படர்ந்து கிடப்பதைக் கைகளால் தொட்டுப் பார்த்து அறிந்தான். அதன் மடியில் படுத்துக் கிடக்கும்போது, அதன் மடியில் நிறைந்துள்ள பாலை நினைத்தான்.

இந்த வயல் வெளியில் அந்தப் பசுமாட்டின் பேரில் சாய்ந்து கொண்டிருப்பது எவ்வளவு சுகமாக இருக்கிறது என நினைத்தான். இவன் இவ்வாறு நினைத்துச் சோர்ந்து கிடக்கும்போது திடீரென்று தலையை உலுப்பி அவன் விலாவில் பலமான அடி கொடுத்தது. அவனுடைய குழம்பிய மனம் நிதானப்பட்டபோது ஈ எதுவும் அதைத் தொந்தரவுபடுத்தி இருக்கவேண்டும், இல்லாவிட்டால் அப்படிப் பலமாக அடிக்கக் காரணமில்லை என்று நினைத்தான். அது தனது முகத்தைத் திருப்பி அவனுடைய கைமீது உராய்ந்து கொடுத்துக் கொண்டபோது இந்த

நினைப்புத்தான் அவன் மனதிலிருந்தது. தாய்ப் பூனை குட்டிகளை மோந்து கொடுக்கிற மாதிரி அதன் மூச்சு அவன் மேல் தாக்கியது. அந்தக் காற்றே அவனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் வயலுக்கு அப்பால் தள்ளிவிடும் என்று நினைத்தான். மோப்பம் பிடித்துத் திருப்தியடைந்த ஒவ்வொன்றையும் சுரசுரப்பான நாவால் குளோவர் தண்டுகளை நக்குவது போல நக்கிக் கொடுத்தது. அது முடிந்ததும் அவன் சட்டையை நக்கிக் கொடுத்தது. பிறகு கழுத்து காது, தலை, தலையிலுள்ள மயிர் எல்லாவற்றையும் நக்கிக் கொடுத்தது. வேறு யாராவது இந்த மாதிரிச் செய்திருந்தால் அந்தச் சின்னப் பையனுக்குத் தோலே உரிந்து போயிருக்கும். அவ்வளவு பரிவுடன் நக்கிக் கொடுத்தது.

அப்போதுதான் அரித்த சந்திரன் மரங்களுக்கு மேலே வந்தது. 'அம்மாப் பசு' சமீக்கை எதுவும் இல்லாமலே திடீரென்று எழுந்து நின்றது. காலை நிமிர்த்திக் கொடுத்துக் கொண்டது. எல்லையற்ற ஏக்கம் அந்தச் சின்னப் பையன் உள்ளத்தில் பாய்ந்தது. அந்தப் பசு மெதுவாக வாலை ஆட்டிக்கொண்டு சென்றுவிட்டது. பையனும் மனதில்லாமல் மலையிலிருந்து இறங்கிவர ஆரம்பித்தான். சந்திரனொளியில் உலகம் முழுவதுமே மறுபடியும் திரும்பி வர ஆரம்பித்தது. மரங்கள் இருட்டிலிருந்து வெளி வந்தன. கடல் போல் புல் அலையாடியது. தண்ணீர்க்கரையை அடைந்ததும் அந்தச் சின்னப்பையன் சற்று நின்றான். ஓடையின் மத்தியில் உடைபட்ட சந்திரன் அசைவாடிக் கொண்டிருந்தான். அதன் ஓரத்தருகில் கை கொடுத்து அதை அப்படியே தண்ணீரிலிருந்து தூக்கிவிடக் குனிந்து முயன்றான். சில நிமிஷங்கள் கழித்து பழையபடியும் அந்தச் சின்னச் சந்திரன் அசைவாடிக் கொண்டிருந்தான். அந்தச் சின்னப் பையனுடைய கைகள் ஈரம்பட்டுக் குளிரெடுத்தது.

அந்தச் சின்னப் பையன் வேலியைத் தாண்டிப் புழுதி படிந்த பாதை வழியாக நடந்தான். அந்த விபரீத வெளிச்சத்தில் பழைய பாதைத் தடங்கள் தெரிந்தன. வீட்டின் வெளிக்கேட் அருகில் வந்தபோது ஏதோ ஒரு

விதமான மனிதப் பிராயத்துப் பீதி அவனைக் கவ்வியது. அவன் கதவைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு உள்ளே புகுந்து நடந்தான். முன் மேடையில் யாரோ ஒரு மனிதன் புகைக்குழாய் பிடித்தபடி உலாத்திக் கொண்டிருந்தான். அந்த மனிதனும் தோட்டத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தன்னுடைய நடமாட்டத்தை நிறுத்திக் கொண்டான்.

"ஹல்லோ?" என்றான். அவனுக்கு மீசையில்லை.

"நீதான் சித்தப்பாவா?" என்றான் அந்தச் சின்னப் பையன்.

"சரியாகக் கண்டுபிடிச்சிட்டியே!" என்றார் சித்தப்பா.

"என்னை அடிக்கமாட்டியே" என்றான், சின்னப்பையன்.

"சித்தப்பான்னா அப்படித்தான் செய்யணுமா?" என்றார் அவர்.

"நான் ஓடியே போனேன்; எங்கப்பா இருந்தா என்னை இப்ப அடிப்பார்" என்றான் அந்தச் சின்ன பையன்.

"என்னடா ரொம்பப் பெரிய மனுஷனாட்டமா" என்றார் சித்தப்பா.

அந்தச் சின்னப் பையன் அவரையே பார்த்துக் கொண்டு மௌனமாக நின்றான். சித்தப்பா தலையைத் திருப்பிப் பின்புறமாகப் பார்த்தார்.

"கொஞ்ச தூரம் இந்த ரோட்டில் நடந்துவிட்டு வரலாம் வாரியா?" என்று கீழ்த் தொண்டையில் கேட்டார் சித்தப்பா.

4. அந்தப் பையன்

மாக்ஸிம் கார்க்கி

இந்தச் சின்னக் கதையை எப்படிச் சொல்லுவது என்று புரியவில்லை. அவ்வளவு எளிதானது.

நான் வாலிபப் பருவத்தில், ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தெருக் குழந்தைகளை எல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு ஊருக்கு வெளியே உள்ள வயல் வெளிகளுக்கு அழைத்துச் செல்வது வழக்கம். குருவிக்குஞ்சு மாதிரி சுற்றித் திரியும் இந்தச் சின்னவர்களோடு சிநேகமாகப் பழகுவதில் எனக்கு ஒரு அபாரப் பிரேமை.

புழுக்கமும் புழுதியும் குமையும் தெருக்களை விட்டுவிட்டு வெளியே வந்து விடுவதில் குழந்தைகளுக்கும் ஆசைதான். தாய்மார் ரொட்டித் துண்டுகள் கட்டிக் கொடுத்தார்கள். நானும் கொஞ்சம் லாஸஞ்சர் வாங்கிக் கொண்டு, ஒரு பாட்டில் நிறைய க்வாஸ் (ஒருவகைப் பானம்) நிறைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன். கவலை தெரியாத இந்தச் சித்தாட்டுக் குட்டிகளை நகர் வழியாக வயற்புறம் கூட்டிச் சென்று, பசிய நிறம் படர்ந்து கண்ணுக்கு ரம்மியாக இருக்கும் வசந்தம் அணிந்த கானகத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போவேன்.

அதிகாலையிலேயே ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டு விடுவது வழக்கம். மாதாகோயில் மணி உதயகால ஜபத்துக்குக் கூப்பிடும் நேரத்திலேயே புறப்பட்டுவிடுவோம். இளங் குதிகால்கள் புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு பரிவாரமாக ஓடிவரும். மத்தியானத்தில் சூரிய வெப்பம் உச்சத்தில் இருக்கும்போது, விளையாடிக் களைத்த என் நேசர்கள் கானகத்தின் ஓரத்தில் வந்து கூடுவார்கள். சாப்பிட்ட பிறகு சிறுசுகள் மர நிழலில் படுத்துக் கிடந்து உறங்கும். சற்றுப் பெரிய குழந்தைகள் என்னைச் சுற்றி உட்கார்ந்து கொண்டு கதை சொல்லச் சொல்லி வற்புறுத்தும்.

இவர்களுடைய இடையறாத சளசளப்புடன் என் கதாகாலட்சேபமும் நடைபெறும். வாலிபத்துக்கும் தலைக்கொழுப்பும் அனுபவமற்ற சிற்றறிவுக்கு நிலைத்திருக்கும் வேடிக்கையான நிச்சயத்தன்மையும் எனக்கு இருந்தாலும், சின்ன விவேகிகளிடையே சிக்கிக் கொண்ட இருபது வயதுக் குழந்தையாக இருக்க வேண்டிய நிலைமை எனக்கு அடிக்கடி ஏற்படுவதுண்டு.

தலைக்கு மேல் என்றும் இருக்கும் வானம் எங்களைக் கவித்தது. கண்ணெதிரே கானகத்தின் வண்ணக்கலவைகள் வாரி எடுத்துக் காட்டி அரிதுயில்போல் ஆழ்ந்த மௌனத்தில் கூடிக்கிடந்தது. ஊசல் காற்று காதில் குசுகுசுப் பேசியது. கானகத்தின் மகரந்த நிழல்கள் சற்றே நடுங்கி மற்றும் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தன. இந்தப் புனிதகரமான மௌனம் ஜீவனிலும் துளும்பிப் பரிபூரணப்படுத்தியது.

கரைகாணா நீலவானத்தில் வெள்ளை மேகங்கள் மெதுவாக நீந்தின. சூரிய வெதுவெதுப்பில் ஒண்டி வளரும் மண்ணிலிருந்து பார்க்கும் நமக்கு வானம் உயிர்தரும் வெப்பம் அற்றதாகத் தெரிகிறது. அப்படி இருந்தும் அந்த மேகங்கள் அங்கு கிடந்து உருகுவதும் புதிர்போலத்தான் நமக்குத் தெரிகிறது.

என்னைச் சூழ இந்தக் குழந்தைகள் வாழ்வின் இன்ப துன்பங்களைக் கற்றுத் தெரிந்து கொள்வதற்காக இவ்வுலகிற்குத் தருவிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

அந்தக் காலத்தை என்னுடைய நல்ல தசை என்றே சொல்ல வேண்டும். அந்தச் சாப்பாடு எல்லாம் வாஸ்தவமான விருந்துகள். என் ஜீவன் அந்தக் காலத்திலேயே வாழ்வின் இருள் நதியிலே முழுகுண்டு மாசுபட்டிருந்தாலும் குழந்தைகளின் சிந்தனைகள் உணர்ச்சிகள் என்ற தெளிவான விவேகம் என்னைத் தளிர்க்க வைத்தது.

ஒருநாள், நான் என் குழந்தைப் பரிவாரத்துடன், ஊருக்கு

அப்புறமிருந்த வயல் வெளியை மிதிக்கும்போது, நாங்கள் ஒரு அன்னியனைச் சந்தித்தோம். ஒரு சின்ன யூதப்பையன், காலில் ஜோடு கிடையாது, உடம்பில் கிழிசல் சட்டை, கருப்புப் புருவம், வெண்மையான சுருட்டைத் தலை, ஆட்டுக்குட்டி மாதிரி, அவனை ஏதோ தொந்திரவு படுத்தியிருக்க வேண்டும். அழுது கொண்டிருந்தான் போல் தெரிகிறது. ஒளியற்ற கருங் கண்களைப் பாதுகாத்த இமை வீங்கிச் சிவந்திருந்தது. முகத்தில் பசிகாட்டும் நீலப்பூப்பு படர்ந்தது. குழந்தைகள் மத்தியில் ஓடிவந்து தெருவின் மையத்தில் நின்று கொண்டான். குளிர்ந்த காலைப் புழுதியில் காலை ஊன்றி நின்றான். அழகமைந்த அவன் உதடுகள் பயக்குறிகாட்டி மலர்ந்தன. அடுத்த வினாடி ஒரே குதியில் நடைபாதைக்குத் தாவி விட்டான்.

'அவனைப் பிடியுங்கள். சின்ன யூதப் பையல். அந்தச் சின்ன யூதப் பையலைப் பிடியுங்கோ' என்று குழந்தைகள் உற்சாகமாகக் கத்தின.

அவன் ஓடிவிடுவான் என நினைத்தேன். அகன்ற கண் ஏந்திய ஒல்லிய முகம் பயக்குறி காட்டியது. உதடுகள் நடுங்கிப் படபடத்தன. கேலி செய்யும் குழந்தைக் கும்பலின் நடுவே நின்றான். உயரத்தைப் பெரிதுபடுத்திக் கொள்ள முயலுவது போல நிமிர்ந்து கொண்டான். தோள்களை வேலியோடு அழுக்கிக்கொண்டு கைகளைப் பின்னுக்கு இறுகக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றான்.

அவன் திடீரென்று அமைதியாகத் தெளிவாக, 'ஒரு வித்தை காட்டுகிறேன் பார்க்கிறீர்களா?' என்று கேட்டான்.

தன்னைத் தற்காத்துக்கொள்ள அவன் செய்யும் சூழ்ச்சியென்று நான் முதலில் எண்ணினேன். குழந்தைகளுக்கு அந்த வித்தையில் உடனே ஆசை தட்ட விலகி நின்று வழி கொடுத்தார்கள். சற்று வயசும் முரட்டுத்தனமும் வலுத்தவைகளே அவனைச் சந்தேகத்துடன் கவனித்து நின்றன. எங்கள் தெருக் குழந்தைகளுக்கும் மற்ற எல்லாத் தெருக் குழந்தைகளுக்கும் சண்டை. தாங்கள்தான் அந்தஸ்து

மிகுந்தவர்கள் என்பதில் ஸ்திரமான நம்பிக்கை. இதரர்களின் உரிமைகளைப் பற்ற அவை சட்டை செய்வதில் சிரத்தை கொள்வதில்லை. அவை சட்டை செய்யாதிருந்தன என்பதே உண்மை.

சிறுசுகள் அவனை நம்பின.

'உம் உன் வித்தையைக் காட்டு, பார்ப்போம்' என்றன.

அந்த அழகான, ஒல்லியான சிறுவன் வேலி ஓரத்திலிருந்து வந்தான். மலர்ந்த உடலை வளைத்துத் தரை மீது கை ஊன்றி வில்போல வளைந்து நின்றான். காலை உதறி ஒரே துள்ளலில் கைகளைத் தட்டிக்கொண்டு எழுந்து நின்றான்.

'ஹப்'

பிறகு சகடக்கால் மாதிரி, கைகளையும் கால்களையும் விரித்துப் பக்கவாட்டில் சரிந்து சுழன்று சக்கரமடித்தான். அக்னி தீய்த்துக் கொண்டு போவது போலிருந்தது அவனுடைய கதி. சட்டை ஓட்டை வழியாகத் தோளபட்டையும் சாம்பல் பூத்த சர்மமும் விலாவெலும்பும் தெரிந்தன. கழுத்து எலும்புகள் கண்டமாலை மாதிரி கிடந்தன; அதை அவன் வலுவாக அழுக்கினால் எங்கே ஓடிந்து விடுமோ என்றிருந்தன. முயற்சியால் வேர்வை கொட்டி முதுகுப்புறத்தை நனைத்தது. ஒவ்வொருதரம் விதவிதமான வித்தை காட்டும்போது ஜீவனற்ற ஒரு சிரிப்போடு குழந்தைகளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். ஒளி மயங்கிய கண்கள் விரியத் திறந்திருப்பது பார்ப்பதற்கு அகோரமாக இருந்தன. பார்வையில் சிசுத் தன்மையற்ற ஒரு வெறி இருந்தது. குழந்தைகள் கூச்சல் போட்டு அவனைப் பின்பற்றி அவைகளும் புழுதியில் குட்டிக்கரணமடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. லாவகமற்ற முயற்சிகளால் சரிவதும், விழுவதும், சமயத்தில் கரணம் போட்டு விழுவதும், பொறாமைப்பட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுமாகக் குழந்தைகள் குமைந்தன.

<https://t.me/aedahamlibrary>

இந்தக் கோலாகலம் திடீரென்று முடிவுற்றது. அவன் துள்ளியெழுந்து நின்று அனுபவசாலியான வித்தைக்காரன் மாதிரி புன்சிரிப்போடு கைகளை நீட்டி 'ஏதாவது கொடுங்கள்' என்றான்.

குழந்தைகள் மௌனமாக நின்றன. ஒரு குழந்தை 'துட்டா' என்று கேட்டது.

'ஆமாம்' என்றான் பையன்.

'இது நல்ல வேடிக்கையா இருக்கே?'

'துட்டுன்னா நாங்களே நல்லா அது மாதிரி செஞ்சிருப்பமே.'

இந்த வேண்டுகோள் வித்தைக்காரனைத் துச்சமாக மதிக்கும்படி செய்வித்தது. குழந்தைகள் சிரித்துக்கொண்டு, கொஞ்சம் வைதுகொண்டு வயற்புறமாக ஓடின. அவர்களிடையே பணம் கிடையாதுதான். என் வசம் ஏழு கோபெக்குகள் தான் வைத்திருந்தேன். (ருஷ்யச் சில்லரை நானயம்) அழுக்கேறிய அவனுடைய உள்ளங்கையில் இரண்டைக் கொடுத்தேன். அவன் அவற்றை விரலால் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு வந்தனம் கூறினான்.

அவன் போகும்போது, முதுகை மூடியிருந்த சட்டையில் கறை படிந்திருப்பதைப் பார்த்தேன். அது தோள்பட்டையுடன் ஒட்டிக்கொண்டு விட்டது.

'நில்லுடா, அதென்ன?' என்றேன்.

அவன் நின்றான். திரும்பினான். என்னை ஊன்றிக் கவனித்தான். பழைய 'நல்லதனச்' சிரிப்போடு சாந்தமாகப் பதில் சொன்னான். 'முதுகில் இருப்பதா? ஈஸ்டர் பண்டிகையில் சர்க்கஸ் ஆடுகிறபோது டிரிபீஸிலிருந்து நாங்கள் விழுந்து விட்டோம். அப்பா இன்னும் படுத்த படுக்கையாகத்தான் இருக்கிறார். எனக்குக்

குணமாகிவிட்டது.'

நான் சட்டையைத் தூக்கிப் பார்த்தேன். இடது தோள் பட்டையிலிருந்து துடை வரை முதுகுத் தோல் அப்படியே உரிந்துபோய் ஒரே பெரிய வடுவாக மாறியிருந்தது. புண் வாய் ஆறி உலர்ந்து காய்ந்து பொறுக்கேறியிருந்தது. அவன் வித்தை காட்டியபோது பொறுக்கில் பல இடங்களில் கீறல் விழுந்து அதன் வழியாக ரத்தம் பீறிட்டுக் கொப்பளித்தது.

'இப்போது வலிக்கவேயில்லை... வலிக்கவேயில்லை, அரிக்கத்தான் செய்கிறது...'

வீரனுடைய நெஞ்சழுத்தப் பார்வையுடன் அவன் பெரிய மனுஷன் குரலோடு 'எனக்காக நான் இப்படி வேலை செய்தேன் என்றா நினைக்கிறாய்? சத்தியமா அப்படியே இல்லை. எங்கப்பா - எங்கிட்ட தம்பிடி கிடையாது. 'எங்கப்பாவுக்கு ரொம்பக் காயம். அதனாலே எப்படியும் வேலை செய்துதானே ஆகணும். மேலும் நாங்கள் யூதர்கள். எல்லோரும் எங்களைப் பார்த்தால் கேலி செய்கிறார்கள்... போயிட்டு வாரேன்.'

அவன் மலர்ந்த முகத்துடன் குதூகலத்துடனேயே பேசினான். பிறகு விசுக்கென்று வாய்திறந்த வீடுகளைத் தாண்டிச் சென்று மறைந்துவிட்டான்.

இதெல்லாம் அற்ப விவகாரந்தானே. ஆனால் என் ஆயுளில் கஷ்டம் வந்தபோது இந்தச் சின்னப் பையனுடைய தைரியத்தை அடிக்கடி நினைத்தேன்; நன்றியுடன் நினைத்தேன்.

5. அஷ்டமாசித்தி

டென்ஷொ வம்சத்தின் ஆதிக்கத்தின்போது, கியாட்டோ என்ற வடக்குப் பிராந்தியத்தில் குவான்ஷின் கோஜி என்ற வயோதிகன் வாழ்த்து வந்தான். நீண்டு நெஞ்சை மறைக்கும் வெள்ளைத் தாடியுடன், ஷிண்டோ குருக்கள்மார் போல உடையணிந்து பௌத்த சித்திரங்களைக் காட்டியும் தர்மத்தை ஜனங்களிடே உபதேசித்தும் பிழைத்து வந்தான். தினம் தினம் அவன் கியோன் ஆலயத்தின் பிரகாரத்தில் உள்ள பெரிய மரத்தில் ஒரு பெரிய படச் சீலையைத் தொங்க விடுவான். அதிலே யமலோக சிட்சைகள், தண்டனைகள் எல்லாம் தீட்டப்பட்டிருந்தன. எத்தனை நரகங்கள்; எத்தனை வித வாதனைகள். படத்தைப் பார்த்தால் நிஜம் போலத் தோன்றும். அதைப் பார்க்கக் கூடும் ஜனத்திரளுக்கு, இந்தக் கிழவன் தன் கையிலுள்ள நியோயி தண்டை நீட்டி படத்துச் சிட்சைகள் ஒவ்வொன்றையும் சுட்டிக் காட்டி காரண காரிய நியதியையும் விளக்குவான். பிறகு புத்த பகவான் உபதேசங்களைக் கடைப்பிடிக்கும்படி வற்புறுத்துவான். படத்தைப் பார்க்கவும் அவனது பேச்சைக் கேட்கவும் ஜனங்கள் ஏராளமாகக் கூடுவார்கள். சில சமயங்களில் கிழவன் தனக்கு முன்னால் பிச்சைக்காக ஒரு பாயை வீரித்திருப்பான்; அதில் வந்து விழுகிற காசு பாயையே மறைத்துவிடும்.

அந்தக் காலத்தில் ஓடா நோபு நாகன் என்பவன் கியாட்டோ வையும் அடுத்துள்ள பிராந்தியங்களையும் ஆண்டு வந்தான். அவனுடைய பரிவாரத்தில் ஆரகாவா என்று ஒருவன் உண்டு. அவன் ஒருநாள் கியோன் ஆலயத்துக்கு வந்தபோது படத்தைப் பார்த்தான். பிறகு ராஜ சன்னிதானத்திலே அதைப் பற்றி விஸ்தரித்தான். ஆரகாவனுடைய பேச்சை நோபு நாகன் சுவாரசியமாகக் கேட்டான். உடனே படத்தை எடுத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்கு வரவேண்டும் என்று குவான்ஷின் கோஜிக்கு உத்தரவிட்டான்.

சித்திரச் சீலையைப் பார்த்தவுடன் நோபு நாகன் ஆச்சரியத்தால் பிரமித்துப் போனான். படம் நிஜம் போல கண்ணுக்கு முன்னால் நின்றது. யமகிங்கரர்களும் தண்டனை அனுபவித்து தவிக்கும் ஜீவன்களும் தனக்கு முன்னால் நடமாடுவது போல் தெரிந்தது. ஜீவன்கள் வாதனை பொறுக்க முடியாமல் ஓலமிடுவதும் கேட்டது. படத்தில் தீட்டியிருந்த ரத்தம் பிரவாகமெடுப்பது போலவே தோன்றியது; தன்னையறியாமலே படத்தில் ஈரக்கசிவு இருக்கிறதோ என படத்தை விரல் கொண்டு தொட்டுப் பார்த்தான். படச் சீலை காய்ந்துதான் கிடந்தது. ஆச்சரியம் மேலிட்டவனாய், நோபு நாகன், "இந்தப் படத்தை எழுதியவன் யார்?" என்று கேட்டான். புகழ்பெற்ற ஓக்ஸுரி ஸோட்டான் என்ற சித்திரக்காரன் இந்தப் படத்தைத் தீட்டினான் என்று குவான்ஷின் கோஜி அறிவித்தான். நூறு தினங்கள் தவமிருந்த பிற்பாடு கியோமிட்ஸ் ஆலயத்து குவானான் என்ற தெய்வத்தை வணங்கிய பின் சித்திரக்காரன் இந்தப் படத்தை வரைந்தானாம்.

நோபு நாகனுக்குப் படத்தில் நாட்டமிருப்பது கண்டு ஆரகாவன், மன்னனுக்குக் காணிக்கையாகப் படத்தைக் கொடுத்துவிட சம்மதமா என்று குவான்ஷின் கோஜியைக் கேட்டான். கிழவன் அதற்குப் பதில் சொன்னான்.

"இந்தப் படம் ஒன்றுதான் நான் மதிக்கும் சொத்தாக என்னிடம் இருந்து வருகிறது. அதை ஜனங்களிடம் காட்டி வயிறு பிழைக்கிறேன். இதை நான் மன்னனுக்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்திவிட்டால், வேறு எனக்குப் பிழைப்புக்கு வழி ஏது? மகாராஜாவுக்குப் படத்திலே ரொம்பவும் ஆசை என்றால் நூறு பொற்காசுகள் எனக்குக் கொடுக்கட்டும். அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு நான் ஜீவனம் செய்துகொள்வேன். இல்லாவிட்டால் படத்தைக் கொடுக்க முடியாது."

நோபு நாகனுக்கு இந்த பேரம் பிடிக்கவில்லை. மவுனமாக இருந்துவிட்டான். ஆரகாவன் ரகசியமாக இவன் காதில் எதுவோ ஓதினான். அவனும் சம்மதித்துத் தலையை அசைத்தான். குவான்ஷின் கோஜிக்கு ஏதோ சொற்பத்

தொகை பரிசில் வழங்கி அவனை அனுப்பி விட்டார்கள்.

கிழவன் மாளிகையை விட்டு வெளியேறியதும் ஆரகாவனும் ரகசியமாக அவனைத் தொடர்ந்தான். படத்தை எப்படியாவது மோசடியாக கிழவனிடமிருந்து பறித்து விட வேண்டும் என்பது அவன் நினைப்பு. சவுகரியமும் கிடைத்தது. நகரத்துக்கு வெளியே உள்ள மலையை நோக்கிச் செல்லும் பாதையை மேற்கொண்டான் குவான்ஷின் கோஜி. மலையடிவாரத்திலே பாதை திடீரென்று திரும்பும் தன்னந்தனிமையான இடத்தில் ஆரகாவனிடம் அவன் அகப்பட்டுக் கொண்டான். "படத்துக்கு நூறு பொன் கேட்க பேராசை பிடித்து ஆட்டுகிறதோ? அதற்குப் பதிலாக மூன்று முழ இரும்புத் துண்டு உனக்குப் பரிசாகக் கிடைக்கிறது பார்" என்று மிரட்டி வாளையுருவி கிழவனைக் குத்திவிட்டு படத்தை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பினான்.

மறுநாள் சித்திரச் சீலையை நோபு நாகன் பாதத்தில் சமர்ப்பித்தான். குவான்ஷின் கோஜி முந்திய தினம் கடைசியாக அரச சன்னிதானத்தில் எப்படி படச்சீலையைச் சுருட்டிக் கட்டியிருந்தானோ அப்படியே இருந்தது. உடனே படத்தைத் தொங்கப் போடும்படி நோபு நாகன் உத்தரவிட்டான். படச் சீலையை விரித்துத் தொங்கப் போட்டபொழுது மன்னனும் ஆரகாவனும் அதிசயித்துப் போனார்கள். வெறும் சீலை மட்டுந்தான் தொங்கியது. அதில் படத்தைக் காணவில்லை. எப்படிப் படம் மறைந்தது என்பதை விளக்க முடியாமல் தவித்தான் ஆரகாவன். தெரிந்தோ தெரியாமலோ எஜமானனை ஏமாற்றிய குற்றத்துக்காக சிறைத் தண்டனை பெற்றான்.

தண்டனைக் காலம் முடிவடைந்து வெளி வந்த கூடிணத்திலேயே குவான்ஷின் கோஜி, கிட்டானோ ஆலயத்தில் படத்தைக் காட்டிக் கொண்டு பிழைப்பதாகக் கேள்விப்பட்டான். கேட்டதை நம்ப முடியவில்லை. ஆனால் இந்தச் சேதி அவனது நெஞ்சில் அற்ப நம்பிக்கையை விதைத்தது. எப்படியாவது கிழவனைச் சந்தித்து சித்திரச் சீலையைப் பெற்றுத் தனது குற்றத்துக்குப் பரிகாரம்

தேடிக்கொள்ள முடியும் என நம்பினான். உடனே தனது பணியாட்களைத் திரட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்குப் போனான். ஆனால் குவான்ஷின் கோஜி சென்றுவிட்டான் என்ற தகவல்தான் கிடைத்தது.

சில நாட்கள் கழித்து கியோமிட்ஸு ஆலயத்தில் கிழவன் படங்காட்டிக் கொண்டிருப்பதாகத் தகவல் கிடைத்தது. ஆரகாவன் கோயிலுக்கு ஓடினான்; கூட்டம் கலைவதைத்தான் கண்டான்; கிழவனைக் காணவில்லை.

கடைசியாக ஆரகாவன், கிழவனைத் திடீரென்று ஒரு மதுக்கடையில் கண்டுபிடித்துக் கொண்டான். தன்னைப் பிடித்துக் கட்டுவதைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டே "கூப்பிட்டால் உமமுடன் வருவேனே; ஆனால் அவசரப்படவேண்டாம். சற்று மது அருந்திவிட்டு வருகிறேன்" என்று குவான்ஷின் கோஜி சொன்னார். ஆரகாவன் அதனை ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால் அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அதிசயிக்கும் படியாகப் பனிரெண்டு மதுக்குடங்களைத் தீர்த்து உருட்டிவிட்டான் கிழவன். பனிரெண்டாவது குடம் உருண்டது; தாக விடாய் தீர்ந்தது என்றான் கிழவன். அவனைக் கட்டி நோபு நாகன் மாளிகைக்கு இழுத்துச் செல்லும்படி உத்தரவு போட்டான் ஆரகாவன்.

குவான்ஷின் கோஜி மறுபடியும் ராஜ சபையிலே விசாரிக்கப்பட்டான். தலைமை அதிகாரி கடுமையாக, "நீ ஜனங்களிடை மந்திர வித்தைகளைக் காட்டி ஏமாற்றிப் பிழைத்து வருவதாகத் தெரிகிறது. அதற்கு கடுந்தண்டனை கிடைப்பது நிச்சயம்; இருந்தாலும் மரியாதையுடன் எங்கள் மன்னர் நோபு நாகரிடம் படத்தைக் கொடுத்து விட்டால் அந்தப் பிழையை மன்னித்து விடுகிறோம்; இல்லாவிட்டால் நீ நினைத்தும் அறியாத கடுந்தண்டனை கிடைப்பது நிச்சயம்" என்றான்.

இதைக்கேட்டு மதிமருண்டவனைப்போலச் சிரித்து குவான்ஷின் கோஜி பின்வருமாறு சொல்லலானான்: "நான் ஜனங்களை ஏமாற்றவில்லை" என்று கூறி ஆரகாவனைத்

திரும்பிப் பார்த்து "நீதான் ஏமாற்றுக்காரன்; படத்தை வாங்கி மன்னனைக் காக்கை பிடிக்க முயன்றாய்; அதைத் திருடுவதற்காக என்னைக் கொல்ல முயன்றாய்; குற்றம் என ஒன்று இருக்குமாகில் அதுதான் குற்றம்; ஆனால் அதிருஷ்டவசமாக என்னைக் கொல்ல முடியவில்லை. நீ அதில் ஜெயித்திருந்தால், நீ ஆசைப்பட்டது போல் நடந்திருந்தால், அந்தச் செயலுக்காக என்ன சொல்லி பரிந்து பேச முடியும் உனக்கு? எப்படியானாலும் நீ படத்தைத் திருடினாய். என் வசம் இருப்பது அதன் நகல்தான்; படத்தைத் திருடிய பின் மனம் மாறியது. மன்னனுக்கு ஏன் கொடுக்க வேண்டும். நாமே வைத்துக் கொண்டால் என்ன என்று நினைத்து அதற்குத் தந்திரம் செய்தாய். வெறும் படமில்லாச் சீலையை மட்டும் மன்னனிடம் கொடுத்தாய்; கடைசியில் நான் ஏமாற்றி விட்டதாகப் பழியும் போடுகிறாய்; நிஜப்படம் எங்கிருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியாது; ஒருவேளை உனக்குத் தெரிந்திருக்கக் கூடும்" என்றான்.

இதைக் கேட்ட ஆரகாவனுக்கு ஆக்ரோஷம் வந்தது. கைதியை நோக்கி ஓடினான். காவலர்கள் தடுத்திராவிட்டால் அவனை அடித்துப் போட்டிருப்பான். இவனது சினம் தலைமை அதிகாரிக்கு அவன் மீது சந்தேகத்தைத் தூண்டியது. குவான்ஷின் கோஜியைச் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு போகும்படி உத்தரவு போட்டுவிட்டு ஆரகாவனை நெருங்கிக் கேள்விகள் கேட்க ஆரம்பித்தான். ஆரகாவனுக்கு இயல்பாகவே தாராளமாகப் பேசத் தெரியாது. தயங்கித் தயங்கிப் பேசுவான். மனம் குழம்பிவிட்டதால் பேசவே முடியவில்லை. முன்னுக்குப்பின் முரணாக உளறிக் கொட்டி சந்தேகத்தை வலுக்க வைத்துக் கொண்டான். அவன் உண்மையைக் கக்கும் வரை தடிகொண்டு நையைப் புடைக்கும்படி பிரதம அதிகாரி உத்தரவிட்டான். ஆரகாவன் அடி வலி பொறுக்க முடியாமல் பிரக்ஞையை இழந்தான்.

சிறையில் கிடந்த குவான்ஷின் கோஜிக்கு ஆரகாவன் பட்ட அவஸ்தையை எல்லாம் சொன்னார்கள். கிழவன் சிரித்தான். சிரித்துவிட்டு சிந்தனை செய்தான்; சிறைக்

காவலனிடம், "நான் சொல்லுவதைக் கவனமாகக் கேள். ஆரகாவன் வாஸ்தவத்தில் அயோக்கியன் தான். அவனைத் திருத்துவதற்காகவே அவனுக்குத் தண்டனை கிடைக்கும்படி செய்தேன். ஆரகாவனுக்கு உண்மை தெரியாது; என்னால் எல்லாவற்றையும் திருப்திகரமாக விளக்க முடியும் என்று தலைமை அதிகாரியிடம் போய்ச் சொல்லு" என்றான்.

மீண்டும் கிழவனை தலைமை அதிகாரியிடம் அழைத்து வந்து நிறுத்தினார்கள். குவான்ஷின் கோஜி அதிகாரியிடம் பின்வருமாறு அறிவித்தான்.

"வாஸ்தவத்திலேயே சிறப்பான சித்திரங்களுக்கு உயிர் உண்டு. அதற்கு மனம், புத்தி, சித்தம் ஆகிய எல்லாம் உண்டு. அதற்கு உயிர் வழங்கியவனிடமிருந்தோ அல்லது அதனுடைய நியாயமான சொந்தக்காரனிடமிருந்தோ பிரிக்கப்படுவதற்கு இணங்காது. சிறந்த படங்களுக்கு உயிர் உண்டு என்பதற்கு எத்தனையோ அத்தாட்சிகள் உண்டு. ஹோசல் என்ஜின் என்ற சித்திரக்காரன் புஸீமாத் தட்டியில் சிட்டுக் குருவிகளை வரைந்தான்; அவை உயிர் பெற்றுப் பறந்துவிட படத்தில் வரைந்த இடம் காலியாகி வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. படச்சீலையில் வரைந்த குதிரை இரவில் புல் மேய்வதற்காக வெளியே போவதைக் கேட்டிருப்பதில்லையா. அதிருக்கட்டும்; இந்த வழக்கில் மன்னன் நோபு நாகனை எந்தவிதத்திலும் படத்துக்குச் சொந்தக்காரன் என்று சொல்ல முடியாது. நான் முதலில் கேட்ட விலையைக் கொடுத்தால் படம் மீண்டும் திரைச்சீலையில் தானாகவே தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். வேண்டுமானாலும் சோதித்துப் பாருங்களேன். இதில் நஷ்டமென்ன இருக்கிறது. படம் தெரியாவிட்டால் பணத்தை உடனே திருப்பிக் கொடுக்கிறேன்" என்றான்.

இந்த அதிசயமான வார்த்தைகளைக் கேட்ட நோபு நாகன், தொகையைக் கொடுக்கும்படி உத்தரவு போட்டுவிட்டு விளைவைக் காண தானே நேரில் வந்தான். அவன் முன்பு சித்திரச் சீலையை விரித்தார்கள்.

அங்குள்ளோர் யாவரும் அதிசயிக்கும்படி படம் முன்போல் தென்பட்டது. ஆனால் வண்ணக் கலவைகள் முன்போல் பளிச்சென்று தெரியவில்லை. சற்று மங்கிப் போயிருந்தது. ஜீவன்களும் கிங்கரர்களும் முன்போல் ஜீவகளையுடன் தென்படவில்லை. இதைக் கவனித்த மன்னன் "ஏன்?" என்று கேட்டான். குவான்ஷின் கோஜி அதற்குப் பின் வருமாறு பதில் சொன்னான்.

"முதல் முதலில் படத்தை நீ பார்க்கும்போது அதற்குவிடை இல்லை. விடை மதிப்புக்குள் அடைபடாத சித்திரமாக இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது நீ பார்க்கும் படத்தின் மதிப்பு நீ கொடுத்த நூறு பொன் காசுகள்தான். அந்தத் தொகைக்கு ஈடான அழகுதான் இப்போது அதில் உமக்குத் தென்படுகிறது" என்றான். கிழவனை உடனே விடுதலை செய்தார்கள். ஆரகாவனையும் விடுவித்தார்கள். அவன் செய்த அக்கிரமத்திற்கு பட்டதே போதும்.

ஆரகாவனுக்கு பூயிச்சி என்று ஒரு தம்பியுண்டு. அண்ணனுக்கு அடியும் சிறையும் கிடைத்தது கண்டு மிக்க கோபம் கொண்டான். அந்தக் கொதிப்பிலே குவான்ஷின் கோஜியைக் கொன்றுவிடத் தீர்மானித்தான். கிழவன் விடுதலை கிடைத்ததும் நேராக மதுக் கடைக்குச் சென்றான். அவனைத் தொடர்ந்து கடைக்குள் சென்ற பூயிச்சி, அவனைக் கீழே தள்ளி தலையை வெட்டினான். கிழவனுக்குக் கிடைத்த நூறு பொற்காசுகளையும் எடுத்துக் கொண்டான். தலையையும் தொகையையும் மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு அண்ணனிடம் சென்று அவன் காலடியில் வைத்தான். மூட்டையை அவிழ்த்து விவரித்தான். உள்ளே மதுக் குடுக்கையும் மலமும்தான் இருந்தது! கடையில் கிடந்த தலையில்லா முண்டமும் மறைந்து போயிற்று என்பதையும் கேட்டு இன்னும் அதிகமாக திக்பிரமை பிடித்துப் போனார்கள் சகோதரர்கள் இருவரும்.

பிறகு ஒரு மாத காலம் வரை குவான்ஷின் கோஜியைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியவில்லை. ஒரு மாதம் கழித்து ஒரு நாள் நோபு நாகன் மாளிகை வாசலில் குவான்ஷின் கோஜியைப் போன்ற ஒருவன் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக்

கொண்டிருந்தான்; குறட்டை, இடியின் கர்ஜனை போல் இருந்தது. மது மயக்கத்தில் கிடப்பவன் அவன் தான் என்று காவலன் ஒருவன் கண்டான். தூக்கிப் போய் சிறையில் போட்டு அடைத்தான். அங்கும் கிழவன் விழிக்கவில்லை. பத்து நாட்கள் இரவு பகல் ஓயாமல் தூங்கினான். அவனது குறட்டை தூரத்துப் போர் முரசு போல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

இச்சமயத்தில் தான் நோபு நாகன் தன்னுடைய படைத் தலைவர்களுள் ஒருவனான அக்கெச்சி மிட்ஸு ஹீடே என்பவனுடைய சதிக்கத்திக்கு இலக்காகி மாண்டான். மிட்ஸு ஹீடே ஆதிக்கம் பனிரெண்டு நாட்கள் தான் நிலைத்தது.

மிட்ஸு ஹீடே, கியாட்டோ வுக்கு மன்னனானவுடன், குவான்ஷின் கோஜியின் வழக்கை, அவனிடம் அறிவித்தார்கள். கைதியைத் தன் முன்னால் அழைத்து வரும்படி உத்தரவிட்டான் மிட்ஸு ஹீடே. கிழவனைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள். மிட்ஸு ஹீடே அவனைப் பரிவுடன் நடத்தினான். அவனுக்கு திருப்தியாக நல்ல நல்ல உணவு பரிமாறும்படி உத்தரவிட்டான். குவான்ஷின் கோஜி சாப்பிட்ட பிற்பாடு, தங்களுக்கு மதுவில் அத்தியந்த ப்ரீதி என்று சொல்லுகிறார்கள்; ஒரே தடவையில் நீங்கள் எவ்வளவுதான் சாப்பிடுவீர்கள்?" என்று கேட்டான் புதுமன்னன்.

"எவ்வளவு குடிப்பேன் என்று தெரியாது. மதி மயங்கும் சமயத்தில் நிறுத்தி விடுவேன்" என்றான் கிழவன்.

மதுக்குடத்தை குவான்ஷின் கோஜி முன் கொண்டு வந்து வைக்கும்படி கட்டளையிட்டான் அரசன். கிழவனுடைய கலசம் வற்ற வற்ற ஊற்ற வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டான். கிழவன் சிரமமாகப் பத்துக் குடங்களைக் காலி செய்து விட்டான். "இன்னும் இருக்கிறதா?" என்று கேட்டான். பணியாள் மதுக்குடங்கள் யாவும் காலி என்று சொல்ல, கூடியிருந்தவர்கள் பிரமித்துப் போனார்கள்.

"இன்னும் உங்களுக்கு திருப்தி வரவில்லையா?" என்று கேட்டான் அரசன்.

"அரசே ஒருவாறு திருப்திதான்; உனது கருணைக்குப் பதிலாக எனக்குத் தெரிந்த சில வேடிக்கைகளைக் காண்பிக்கிறேன்" என்றான் குவான்ஷின் கோஜி.

"அரசே அந்தத் திரையில் தெரியும் படத்தைச் சற்று கவனியுங்கள்" என்றான் குவான்ஷின் கோஜி.

ஓமித்தடாகத்தின் எட்டு அழகுகளைக் காட்டும் சித்திரம் அது. அங்குள்ளவர்கள் யாவரும் படத்தையே பார்த்தார்கள். படத்திலே ஒரு மனிதன் ஒரு படகை ஓட்டிச் செல்லுவது போல வரைந்திருந்தான் சித்திரக்காரன். படத்திலே படகு ஒரு அங்குல நீளந்தானிருந்தது, குவான்ஷின் கோஜி படகை நோக்கிக் கையை நீட்டி அழைத்தான். படகு படத்தில் திரும்பியது. முன்னோக்கி வர ஆரம்பித்தது. நெருங்க நெருங்க படகு பெரிதாயிற்று. சிறிது நேரத்தில் படகோட்டியின் முக ஜடையும் தெளிவாகத் தெரிய ஆரம்பித்தது. படகும் ரொம்ப அருகில் நெருங்கி விட்டது. திடீரென்று படத்திலிருந்த ஏரித் தண்ணீர் படத்தை விட்டு வழிந்து அறைக்குள் பெருக ஆரம்பித்தது. அறையில் கூடியிருந்தவர்கள் உடைகள் நனைந்து போகாமல் வரிந்து தூக்கிக் கொண்டனர். ஜலம் முழங்கால் அளவு வந்தது. மேலும் பெருக ஆரம்பித்தது. அதே சமயத்தில் படகும் திரையை விட்டு வெளி வந்தது. நிஜமான செம்படவன் படகு, அதன் துடுப்பு வலிப்பதும் கேட்டது. தண்ணீர் மேலே மேலும் பெருக ஆரம்பித்தது. அங்கு நின்றிருந்தவர்கள் இடுப்பளவு நனைந்தனர். படகு குவான்ஷின் கோஜியிடம் வந்தது. குவான்ஷின் கோஜி அதில் ஏறிக்கொண்டான். படகுக்காரன் படகைத் திருப்பி வெகு வேகமாக ஓட்டிச் சென்றான். படகு செல்லச் செல்ல ஜலமும் வடிய ஆரம்பித்தது. படகும் ஜலமும் படத்துக்குள்ளாகவே வடிந்து மறைய ஆரம்பித்தன. படகு படத்தின் முன்பக்கமிருந்து செல்ல ஆரம்பித்ததும் அறையில் ஒரு சொட்டு ஜலம் கூட இல்லை. முன் போல காய்ந்து ஈரக் கசிவு கூட இல்லாமல் போய்விட்டது. ஆனால் படத்துக்குள் சென்ற படகும்

<https://t.me/aedahamlibrary>

வேகமாகச் சென்று கொண்டே இருந்தது. அது தூரத்தில் செல்லச் செல்ல, சிறிதாகி வெறும் புள்ளி போலாயிற்று. பிறகு அந்தப் புள்ளியும் மறைந்தது. குவான்ஷின் கோஜியும் அதோடு மறைந்து போனான். அதன் பிறகு அவன் ஜப்பானில் தென்படவே இல்லை.

(டென்ஷோ வம்சத்தின் ஆதிக்கம் கி.பி.1573 முதல் 1594 வரை இருந்தது. நோபு நாகன் கி.பி. 1582-ம் வருஷத்தில் மாண்டு போனதாகத் தெரிகிறது.

யாஸோ - கிதான் என்ற அபூர்வமான புராதன ஜப்பானிய கிரந்தத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.)

6. ஆசிரியர் ஆராய்ச்சி

ஸின்கிளேர் லூயிஸ்

டாக்டர் ஸ்லீக் பிரம்மச்சாரி; அதிலும், வழக்கை விழவிருக்கும் வாலிபப் பிரம்மச்சாரி. அவர் இராஸ்மஸ் கலாசாலையில் சரித்திரமும் பொருளாதாரமும் கற்பித்து வந்தார். அதாவது மேடைமீது ஏறி நின்று, வாழ்க்கையின் இலட்சியமே மோட்டார் சவாரியும் காதலும் என்று நினைக்கும் சுமார் ஐம்பது மாணவர்களுக்கு (ஆண் பெண் இரு வகுப்பினர் உண்டு) கி.பி., கி.மு.க்களின் மீதும், நாணய பரிவர்த்தனை, வருமானக் குறைவு நியதி முதலிய விஷயங்கள் மீதும் அவர்கள் தம்மை மறந்த பரவசத்தால் ஆழ்ந்து விடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில், 'லெக்ச்சர்' அடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

தற்பொழுது அவர் மிகவும் தைரியமாக ஒரு பெரும் சரித்திர ஆராய்ச்சி நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஆமாம்! எல்லோரும் ஆராய்ச்சி நடத்திக் கொண்டோன் இருக்கிறார்கள். ஆனால் டாக்டர் ஸ்லீக் வழி வேறு. அது ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி. புத்தகம் முக்கால் பங்கு எழுதியாகிவிட்டது. அதற்குள்ளாகவே 15,000 மேற்கோள் குறிப்புகள் அதில் அடங்கியிருக்கின்றன. அது சரியான புத்தகம்; வெறும் மேலோட்டமான பொழுது போக்கன்று. வியாபார முறையாகப் பார்க்கப்போனால், புத்தகம் அப்படி அப்படித்தான். அதற்காகவே அந்தப் புத்தகத்திற்கு வெகு நீளமான பெயர் இட்டிருந்தார்.

"பான் யூரப்பா நாடுகளின் உள்நாட்டு விவகாரங்கள் மீது அமெரிக்க ராஜதந்திரம்"

சும்மா வெறுமனே மொட்டை மொழுக்கட்டையாக ஐரோப்பா என்று சொல்வதைவிட 'பான் யூரப்பா' என்ற லத்தீன் பெயர் சூட்டுவதில் ஒரு மதிப்பிருக்கிறது என்று டாக்டர் ஸ்லீக் நினைத்தார்.

இலக்கியம் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஒன்றும் புரியாமல் கடினமாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அது உயர்ந்தது என்று அபிப்பிராயம் உள்ளவர் டாக்டர் ஸ்லீக். பழைய செல்லரித்துப்போன தாள் கட்டுகளில் ஒளிந்து கிடக்கும் அமெரிக்காவை ஒரு மாபெரும் நாடாக நிர்மாணித்த வீராதி வீரர்களின் சரிதத்திலே அவர் தமது சித்தாந்தத்தின் பல அம்சங்களைக் கண்டுபிடித்தார்.

ஸெனட்டர் ரைடரின் சரித்திரத்தை மறுபடியும் ஆராயும் பொழுது அவருக்கும் அவரது பண்டிதத் தன்மைக்குத் தகுதியற்ற கோபம் பிறந்தது.

குரவர் கிலீவ்லண்ட் அமெரிக்கக் குடியாட்சியின் தலைமைப் பதவி ஏற்ற முதல் வருஷம் ஸெனட்டர் லேகேயட் ரைடர் அமெரிக்காவிற்கும் இங்கிலாந்திற்கும் ஏற்படவிருந்த யுத்தத்தைத் தடுத்தவர். அக்காலத்தில் அரசாங்கக் காரியதரிசியாகவும், பிரான்ஸில் அமெரிக்க ஸ்தானிகராகவும் பிரக்யாதி பெற்றிருந்தார் என்பது டாக்டர் ஸ்லீக்கிற்குத் தெரியும். ஸெனட் சபை அங்கத்தினராக இருந்தபொழுதுதான் அவர் ரைடர் ஹாங்கிலின் மசோதாவைப் பெற்றுப் பாலூட்டிச் சீராட்டி வளர்த்துச் சட்டமாக்கி, அமெரிக்கக் கோதுமை வியாபாரத்தைப் பாதுகாத்தார். மேலும் ஸெனட்டர் ரைடர் எழுதிய 'ஆயுதப் பரிகரணத்திற்கு வழி', 'ஆங்கிலோ அமெரிக்க சாம்ராஜ்யம்' என்ற இரண்டு புத்தகங்கள் வெறும் பிரச்சாரப் பிரசுரங்கள் அல்ல; அந்தக் காலத்தில் அவரைப் போல் அரசியல் ஞானம் படைத்த பன்னிரண்டு பேர் இருந்திருந்தால் - போயர் யுத்தம் மட்டுமா? ஸ்பானிய - அமெரிக்க யுத்தம், உலக மகா யுத்தம் என்ற இந்த ஜெர்மன் சண்டை எல்லாம் ஏற்படாது தடுத்திருக்கலாமே?

டாக்டர் ஸ்லீக்கிற்கு ஆராய்ச்சியிடையில் கோபம் வந்த காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். ஸெனட்டர் ரைடர் செத்துப் போனாரா, இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறாரா என்று, உடனே ஞாபகம் வரவில்லை.

பிறகு ஆராய்ச்சி செய்ததில் உண்மை அவரைத்

திடுக்கிட வைத்தது. ஸெனட்டர் ரைடர் சாகவில்லை! உயிருடன் இருக்கிறார்! 92 வயதான பழுத்த கிழம். அக்காலத்தில் அவரது சேவையைப் பிரமாதமாகப் பாராட்டிய தேசம் அவரைப் பற்றி மறந்துவிட்டது.

இப்படித்தானா அமெரிக்கா தன் தவப் புதல்வர்களை ஆதரிப்பது? - ஆனால் இது ஜனநாயக யுகம்.

ஒருவாரம் வரை அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் அட்மிரல் டூயின்ஸை நெப்போலியன், நெல்ஸன், பேயார்டு எல்லாரும் திரண்டு உருவெடுத்த மாபெரும் வீரன் என்று ஏக அமர்க்களப் படுத்திவிட்டு, அப்புறம் சாகும் வரை, சந்து சந்தாகப் பிய்த்துக் கொண்டிருந்தன. டாக்டர் ஸ்லீகிற்கு மனம் கசந்துவிட்டது.

அமெரிக்காவிலே ஒரு நாடக ஆசிரியன் ஏதோ ஒரு சமயம் பிரபலம் அடைந்துவிட்டான் என்றால், அன்றோடு அவனுக்குப் பிடித்தது சனியன். அதற்கப்புறம் அவனது நாடகங்களை ஒன்றுவிடாது பார்க்க ரஸிகர்கள் திரள் திரளாக வருவார்கள். எதற்காகத் தெரியுமா? அது மோசமாக இருக்காதா என்ற நம்பிக்கைதான்.

டாக்டர் ஸ்லீகிற்குப் பிரமாதமான கோபம். தமது புத்தகத்தின் முடிவுரையில் ஸெனட்டர் ரைடர் புகழுக்கு மறுமலர்ச்சியளிக்க அமெரிக்கப் பொதுமக்களுக்குச் சவுக்கடி கொடுக்கவேண்டும் என்று கருதினார். ஸெனட்டர் ரைடர் சாகுமுன் புத்தகம் வெளிவந்து அவரது உள்ளத்தைக் களிப்பிக்கும் என்ற சிறிய ஆசை டாக்டர் மனதில் எங்கோ மூலையில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது.

ஸெனட்டரின் பிரசங்கங்களையும், அவர் காலத்து மாதப் பிரசுரங்களிலுள்ள படங்களையும் படித்தும் பார்த்தும் டாக்டருக்கு அவரிடம் நெடுநாள் பழகியது போல ஒரு பிரமை ஏற்பட்டது.

செனட்டர் ரைடருக்குக் கடிதங்கள் எழுதிப் பல புரியாத

விவரங்களைப் பற்றிக் கேட்கவேண்டும் என்று டாக்டருக்கு ஆசை. இதுவரை பிரசுரிக்கப்படாத, அந்த விக்டோ ரியா அரசி பிரசிடென்ட் ஹாரிசனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் நியூ பவுண்ட்லாந்து முத்துக்குளிப்பு இடங்களைப் பற்றி என்ன எழுதியிருந்தாள்? இதைப்போல ஆயிரம் விஷயங்கள்... ஒன்றா, இரண்டா? அவருக்கு எப்படி எழுதுவது? இங்கிலாந்தின் பிரதம மந்திரியான கிடாட்ஸ்டனையே ஒரு சமயத்தில் அந்த ஆசாமி, 'எங்கேயாவது தொலை' என்று சொன்னவராச்சே! இவர் கடிதத்தையா பொருட்படுத்தப் போகிறார்.

ஆசை யாரை விட்டது? ஸெனட்டர் ரைடரின் விலாசத்திற்காக, பல டைரக்டரிகளை எல்லாம் புரட்டிப் பார்த்தார். ஒன்றிலும் கிடைக்கவில்லை. என்ன செய்வது என்று ஒரு வழியும் தோன்றவில்லை. தமக்கு மேல் உயர்ந்த பதவி வகிக்கும் ஆசிரியர் ஸ்ரீ மங்க் என்பவரிடம் விசாரித்தார்.

"என்ன டாக்டர் ஸ்லீக், இது தெரியாதா? ஸெனட்டர் ரைடர் எந்தக் கல்லறையின் கீழ் வசிக்கிறாரோ? அவர் செத்து எத்தனை காலமாகிறது! கி.பி. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஒன்றாம் வருஷம் அவர் இறந்து போனதாக எனக்கு ஞாபகம்!" என்றார் ஆசிரியர் ஸ்ரீ மங்க்.

டாக்டர் ஸ்லீகுக்கு ஹிம்சை முறைகளில் கடுகளவாவது நம்பிக்கை கிடையாது. இருந்தாலும் அந்தக் கணக்கில் அவரது மனப்போக்கு நீக்ரோவர்களை உயிருடன் இழுத்து வந்து, 'லிஞ்சிங்' மரியாதை நடத்தும் (அதாவது துடிக்கத் துடிக்க உயிருடன் வதைத்துக் கொல்வது) அமெரிக்க மகாஜனங்களில் அவரும் ஒருவர்தான் என்பதை நிரூபித்துவிட்டது. ஆனால் ஸ்லீக் பண்டிதரல்லவா? செயலில் தீவிரமாக மனத்தை இறங்க விடாது கட்டுப்படுத்தும் தீரரல்லவா?

கடைசியாக டாக்டர் ஸ்லீகிற்கு ரைடரின் விலாசமும் கிடைத்தது. முயற்சியுடையார் வர்க்கத்தின் பயன் கிட்டியது.

<https://t.me/aedahamlibrary>

மதுவிலக்குத் தடைச் சங்கத்தின் நிர்வாகஸ்தர்கள் லிஸ்டில் "லேபேயட் ரைட்டர் (ஒரு காலத்தில் அமெரிக்க ஸெனட்டின் அங்கத்தினர்) விக்லி, (மேற்கு) வெர்மாண்ட்" என்று காணப்பட்டது. விலாசம் தெரிந்தது என்ற உற்சாகத்தில் ஒரு டோஸ் புகையிலை அதிகமாயிற்று.

பின்பு ஒரு வாரப் பத்திரிகையில் பின்வரும் விளம்பரத்தைப் படித்தார்.

எழுத்தாளருக்கு ஏற்ற இடம் ஸ்கைபீக்,
விக்லி வாடகைக்கு விடப்படும் (வாடகை சரசம்)

என்று கண்டிருந்தது.

வேனிற்கால விடுமுறை ஆரம்பித்ததும் டாக்டர் ஸ்லீக் விக்லிக்குப் பிரயாணமானார். எழுத்தாளரல்லவா?

அந்த வாடகைக்கு விடப்படும் எழுத்தாளருக்கு ஏற்ற இடம் விக்லியில் ஒரு மாஜி - குதிரை லாயம் தற்பொழுது இள நீல வர்ணம் பூசப்பட்டு, 'ஷெல்லி' என்ற நாம கரணம் சூட்டப்பட்டுக் கோலாகலமாக விளங்கியது. 'ஷெல்லி' என்பது ஓர் ஆங்கில மகாகவியின் பெயர்.

டாக்டர் ஸ்லீக் 'ஷெல்லி' வாசத்தில், பிரமாதமாக லயித்து விடாவிட்டாலும், மெய்வருத்தம் பாரார் பசி நோக்கார் இத்யாதி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவரல்லவா?

முதல் சாப்பாடு நடக்கும்பொழுதே வீட்டுக்காரனிடம் மெதுவாக, "ஸெனட்டர் ரைட்டர் இங்குதான் வசிக்கிறாரோ?" என்று ஒரு கேள்வி போட்டார்.

"அதோ தெரிகிறதே, அந்த மலைச் சிகரத்திலேதான் வசிக்கிறார். இங்கிருந்து நாலு மைல்தான் இருக்கும். அவரிடம் வேண்டுமானால் கூட்டிப்போகிறேனே அதிருக்கட்டும், சாயங்காலம் பஜனைக்கு நீர் கட்டாயம் வரவேண்டும்" என்றான் வீட்டு முதலாளி.

சாயங்காலம் எட்டு மணியிருக்கும். டாக்டர் ஸ்லீக், லொகார்னோ ஒப்பந்தத்தையும், வெர்ஸேல்ஸ் உடன்படிக்கையையும் ஒரு கோர்வையாக முடிச்சுப்போட்டு வைக்க விடப்படாமல் பஜனைக்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டார்.

பெரிய டாக்டரல்லவா! அங்கே ஆட்கள் எல்லாரும் அவரைச் சூழ்ந்து பஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தனர். அதிலும் ஒரு உபாத்தினிப் பெண் - சிறிது அழகுள்ளவள் - இந்தப் பஞ்சரிப்புத் தொழிலில் மிகவும் சிரத்தை காண்பித்தாள்.

வேனிற்காலம் முழுமையுமாவது அதாவது விடுமுறை முழுதுமாவது, எழுத்தாளனாக வாத்தியார் தொழிலுக்கு லீவு கொடுப்பதென்ற முடிவிற்கு வந்த டாக்டர் ஸ்லீக், தமது ஆராய்ச்சியில் மனத்தைத் திருப்பித் தப்பித்துக் கொண்டார்.

மறுநாள் டாக்டர் ஸ்லீக்கும், வீட்டுக்காரனும் ஸெனட்டர் ரைடர் வாசஸ்தலத்திற்குச் சென்றனர். மாஜி ஸெனட்டர் தொண்ணூற்றிரண்டு வயதானவரானாலும் நல்ல முரடர் என்பதை டாக்டர் உணர்ந்தார். 'அறிவும் திடமும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவர் போலும்' என்று எண்ணினார் டாக்டர் ஸ்லீக்.

இருவரும் அறிமுகமாக்கப்பட்டுச் சம்பாஷித்தனர்.

டாக்டர் ஸ்லீக், மெதுவாகத் தான் வந்த உத்தேசத்தைக் கூறினார்; அதிலும் இடை இடையே நயமாக 'ஆங்கிலோ - அமெரிக்க சாம்ராஜ்ய' என்ற புத்தகத்தை வர்ணித்தார்.

ஸெனட்டர் பழைய கதையைப் பேசினார். கிழவர்கள் பேச ஆரம்பித்தால் உலகத்தில் அவற்றிற்கு முற்றுப் புள்ளிதான் உண்டா! அவர் பேச்சில் எட்வர்ட் அரசர் என்ன, பிரஞ்சு ஆசிரியர் அனதோல் பிரான்ஸ் என்ன, லார்டு ஹால்டூன் என்ன, பெரிய பெரிய ஆசாமிகள் எல்லாரும் தண்ணீர் பட்டபாடுதான். அந்த இரண்டு மணி நேரமும் டாக்டர் ஸ்லீக் உலகத்துப் பெரியார்களுடனெல்லாம்

உறவாடினார்.

ஸெனட்டர் வீட்டு விருந்தும் அவரது பேச்சு மாதிரி இருக்கும் என்று எண்ணினார். அன்று டாக்டர் ஸ்லீகிற்கு அது ஒரு பெருத்த ஏமாற்றம்.

அவர் போன பிற்பாடும் ஸெனட்டர் ரைட்ருக்கு உற்சாகம் குறையவில்லை. பாட்டில்கள் போடவேண்டும் என்ற விருப்பம். ஆனால் அவருடைய தேக்கத்தைப் பாதுகாக்கும் நர்ஸ் இல்லாவிட்டால் என்ன நடந்திருக்குமோ! பழைய ராஜிய முறைப்படி ஸெனட்டர் ரைட்ருக்கும் அவரது நர்ஸுக்கும் அன்று ஒரு சமரச ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

(1) ஒரு பாட்டிலுக்குப் பதில் ஒரு கிளாஸ் குடிப்பது.

(2) இரவு முழுவதும் விழிப்பதற்குப் பதில் 11 மணி வரை விழித்திருப்பது.

நீடித்த ராஜிய நோக்கம் படைத்தவரல்லவா? மேலும் சாம்ராஜ்யங்களுக்காக சமரசத்திற்கு உடன்பட்ட தீரரல்லவா? அந்த இளம் போதையில் டாக்டர் ஸ்லீகிற்குத் தமது உடமை முழுவதையும் எழுதிவைத்து அவரைத் தூக்கிவிட வேண்டுமென்று கூட நினைத்துவிட்டார்.

இரண்டாம் முறையாக ஸெனட்டரைப் பார்க்கச் சென்றபொழுது டாக்டர் ஸ்லீகிற்கு, கிராமபோனுக்குச் சாவிகொடுத்து ஒரு பிளேட்டையே மறுபடியும் வைத்துக் கேட்பது போல் இருந்தது. ஆனால் இன்று சமாசாரங்கள் எல்லாம் அதே மோஸ்தரில் சென்றாலும் அதில் சாராயக் கிடங்கு வாசனை அதிகமாகவே அடித்தது. டாக்டர் ஸ்லீகின் பொறுமைக்கும் எல்லை ஒன்று உண்டு. அன்று அவர் மனம், பேச்சில் செல்லாது அந்த உபாத்தினிப் பெண் மீதே சென்றது.

ஸெனட்டர் பேச்சைத் திருப்பி ஒரு சாவி கொடுத்தார். அந்தப் பழைய கடிதம், வெளிவராத விக்டோ ரியா

<https://t.me/aedahamlibrary>

மகாராணியின் அந்தரங்கக் கடிதம்! டாக்டருக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது!

"என்றாவது அதை ஒருமுறை பார்க்கலாம்" என்றார் ஸெனட்டர்.

ஆனால் மறுபடியும் ஸெனட்டர் பேச்சு சாரமற்ற குடி வெறியில் விழுந்தது.

டாக்டர் ஸ்லீகிற்குத் தப்பித்தால் போதுமென்றாகிவிட்டது.

செலவு பெற்றாகிவிட்டது.

கிழவனார் தமது கம்பளிச் சால்வையிலிருந்து ஒரு நீண்ட தஸ்தாவேஜை எடுத்தார். "இதற்கு உலகில் ஆறு நகல்கள்தான் இருக்கின்றன. வேண்டுமானால் பாரும!" என்று கொடுத்தார். "இதுதான் பாரிஸ் கம்யூனின் அந்தரங்கத் தகவல்!" என்றார்.

டாக்டர் புறப்பட்ட அவசரத்தில் புரட்டிப்பார்த்தார். இருந்தாலும் முன்பே பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த விஷயத் தொகுதிதான் என்று பட்டது. திரும்பினார்.

இனி, போனபின் எழுத முடியுமா? வழியிலே ஸ்ரீமதி உபாத்தினியைச் சந்தித்தார். அவளுடன் உலாவச் சென்று விட்டார்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து ஸெனட்டரிடமிருந்து ஒரு அழைப்பு வந்தது.

டாக்டர், 'வரச் சௌகரியமில்லை' என்றார்.

"இரவு விருந்திற்காவது."

"அப்படியானால் சரி."

<https://t.me/aedahamlibrary>

மறுநாள் விருந்தை மறந்து டாக்டர் ஸ்லீக் ஸ்ரீமதி உபாத்தினியம்மாளுடன் உலாவச் சென்று விட்டார். அவருக்கு ரைடர் விலங்கிலிருந்து தப்பியதால் காதல் நினைப்பும் ஏற்பட்டது. இப்படி அவர்கள் ஸெனட்டரை மறந்து குதூகலமாகப் பொழுது போக்கினார்கள்.

அங்கு...

ஸெனட்டர் ரைடர் வெகுநேரம் காத்திருந்தார். அவர் கையில் ஒரு நீண்ட கடிதம் இருந்தது. அதே கடிதம் - பழைய இரகசியக் கடிதம் - விக்டோரியா மகாராணியின் கடிதம்.

அதன் தலைப்பில் "எனது நண்பன் எல். ரைடருக்கு - பி.ஹாரிஸன்" என்று அமெரிக்கக் குடியரசினுடைய தலைவரின் கையெழுத்து இருந்தது.

ரைடர் வெகுநேரம் காத்திருந்தார்.

டாக்டர் ஸ்லீக் வரவில்லை. அவரைப் பற்றிய தகவலும் கிடைக்கவில்லை.

இருட்டி நெடுநேரமாகிவிட்டது; நம்பிக்கை குறைந்தது. வேலைக்காரன் பார்க்க வந்தான். "அவரைக் காணவில்லை" என்ற தகவல் கிடைத்தது.

"முட்டாள் பயல்! அந்த வேலைக்காரப் பயல் ஏன் காத்திருந்து அழைத்து வரக்கூடாது? இந்த மலைக்காட்டில் அவர் வழி தவறியிருந்தால்..." என்றார்.

"நர்ஸைக் கூப்பிடு" என்று கட்டளையிட்டார்.

நர்ஸ் வந்ததும் திடுக்கிட்டுவிட்டாள்.

ஸெனட்டரின் தலை சோர்ந்து கவிழ்ந்து விட்டது.

"என்னைப் படுக்கைக்குக் கொண்டுபோய் விட

<https://t.me/aedahamlibrary>

மாட்டாயா? எனக்கு என்னமோ போல் வருகிறது" என்றார்.

நர்ஸ், அவருடைய போர்வை எல்லாம் சரியாகப் போட்டு கைத்தாங்கலாக எடுக்க முயற்சிக்கையில் அவரது கண்கள் எல்லாவற்றையும் கடைசியாகப் பார்ப்பதுபோல் நின்றன.

ஸெனட்டருக்குத் திடீரென்று தைரியம் வந்தது. தன்னிடமிருந்த கடிதத்தைப் பரபரவென்று கிழித்தெறிந்தார்.

அவ்வளவுதான். அவருடைய சீட்டும் கிழிக்கப்பட்டது.

7. அதிகாலை

நிக்கோலாய் டிக்கனோவ்

1918-ம் வருஷம் ஆகஸ்டு மாதத்தில் துருக்கியர் பாக்கூ என்ற இடத்தை முற்றுகை இட்டார்கள். மென்ஷவிக் நிர்வாகத் தலைமை போர்டின் ஐந்து தலைவர்கள் மூளையும் சுழன்றது. சர்வ குழப்பம்; அது விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்ட பிரமையைத் தோற்றுவிக்கும் ஒருவித வெளிச்சக் குழப்பம்; ஆயுதபாணிகளாகப் பலர் நகரத்துக்கு உள்ளேயும், உள்ளிருந்து வெளியேயும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்; அவர்கள் ரணகளத்துக்குப் போகிறார்களோ அல்லது அங்கிருந்துதான் வருகிறார்களோ என்பது தெளிவுபடவில்லை.

குட்டித்தளம் ஒன்று கூபூஜில்லாவுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அதன் உத்தியோகம் ஓடிப்போன முஸல்மான் குடியானவர்களை ஊருக்குத் திரும்பி வந்து வீடும் குடித்தனமுமாகக் குடியிருந்து, ஏற்கனவே காற்றைப் புசித்து ஜீவித்து வரும் பாக்கூ வாசிகளுக்குத் தானியச் சாகுபடி செய்யும்படி தூண்ட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆனால் இந்தத் தளமானது எடுத்துவைக்கும் ஒவ்வொரு அடிக்கும் வீதாச்சாரமிட்டது போல அதன் எண்ணிக்கை தேய்ந்துகொண்டு வந்தது. நிர்வாக இலாகா போட்ட உத்தரவைக் காற்றுவாக்கில் விட்டுவிட்டு, தன் தன் காரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நடையைக் கட்டி விடுவதிலேயே அதிகக் கவனம் காட்டினார்கள் அந்தத் தளத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மாஜி பாங்கி குமாஸ்தாவும் சோல்ஜருமான குருட்டிக்காவ் என்பவன் தன்னால் முடிந்தவரை அந்தத் தளத்தை நடத்திக்கொண்டு போனான்.

ஒருநாள் மாலை அந்தத் தளம் மலைச்சரிவின் அருகாமையில் போகும்போது துருக்கியர் அதைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். திக்காலுக்கொன்றாக இரண்டொரு முறை சுட்ட பிறகு, குருட்டிக்காவ் தளத்துடன் வந்த ஏக ஸ்திரி

ஜாதியான டாஷாவைப் பார்த்து தன்னுடைய மொண்ணைக் கத்தியின் முனையில் அவள் வசமிருந்த மிகவும் வெண்மையான கைக்குட்டையைக் கட்டச் சொன்னான்.

வைதுகொண்டும், சபித்துக்கொண்டும், அவனுடைய சோல்ஜர்கள், துருக்கியத் துருப்புக்களைத் தொடர்ந்து காலையிழுத்துப் போட்டனர்; துருக்கியத் துருப்புகளின் சோர்வுக்குக் குறைவில்லை.

துருக்கிய உதவித் தளபதி நீலக்கண்ணாடி அணிந்து ஒற்றன் மாதிரி விளங்கும் செம்பட்டைச் சிகையுள்ள மனிதன். அவன் குருட்டிக்காவையும் அவனுடைய உதவித் தளபதியையும் டாஷாவையும் தணிந்து தஞ்சமான கூறையுடைய வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றான். கருக்கல் வெளிச்சம் இயங்கும் ஒரு அறைக்குள் நுழைந்தார்கள். அதன் மத்தியில் உள்ள மேஜைமீது தடியான ரபிவே மெழுகுவர்த்தி குத்தி நிறுத்தப்பட்டு எரிந்து வழிந்தது. வர்த்தி வெளிச்சத்தைச் சூழ இதர கைதிகளும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். இந்தத் தளத்துடன் வந்த விவசாய நிபுணன், ஒரு தபால் உத்தியோகஸ்தர், ஒரு உத்தியோகஸ்தரின் விதவை - இவள் மட்டும் மெய்ஸ் அரிசி வைத்துச் செய்த பெரிய ரொட்டித் துண்டை சர்வ சம்மாரம் செய்துகொண்டிருந்தாள் - எல்லோரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

"மறுபடியும் சண்டைக் கெடுபிடையைப் பார்க்கிறோம், அன்ட்ரூய்ஷா" என்று டாஷா வெகு உற்சாகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு, தன் பைக்குள்ளிருந்த சின்ன முகக் கண்ணாடிக்காகத் துழாவினாள். குருட்டிக்காவின் முழுப் பெயர் அன்ட்ரூய்ஷா குருட்டிக்காவ். கழுத்தைச் சுற்றி அணிந்திருந்த கம்பிபோட்ட கைக்குட்டையை அவிழ்த்தான். ஆனால் கொஞ்ச நேரத்துக்குள் குளிர் உறைக்க ஆரம்பித்ததினால், அதை மறுபடியும் கட்டிக்கொண்டான். காலைத் தூக்கி பூட்ஸில் படிந்திருந்த புழுதியைக் கந்தை ஒன்று கொண்டு துடைத்தான்.

குருட்டிக்காவ்

அறையில்

அங்குமிங்குமாக

நடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தான். இரட்டைக் குழல் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி ஒன்று கழுத்தைச் சுற்றிய வாரில் தொங்கி அவனுடைய நெஞ்சில் இடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவனிடமிருந்த ஆயுதங்களெல்லாம் பிடுங்கிவிட்டார்கள்.

"என் இஷ்டப்படி, எனக்கே எனக்கு என்று நான் சொல்லிக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமையில் வாழுவதுதான் என் விருப்பம். என்னை ஏன் பாங்கியிலிருந்து இழுத்துப் போட்டார்கள்? நான், - குருட்டிக்காவ் - என்ன சோலஜரா? என்னை, என்ன நெப்போலியன் என்று கெரன்ஸ்கி என்று நினைத்துக்கொண்டார்களா? கடைசியாகப் பித்துக்குளித்தனமாக அகப்பட்டுக்கொண்டு முழிக்கிறேன். என்னமோ ஜெர்மன்காரன் பெட்ரோகிராடைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள் என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள். பிடித்துக்கொள்ளட்டுமே, எனக்கென்ன, என்னைச் சும்மா விட்டுவிடுன்னுதானே கேட்கிறேன். சமயத்திலே வெள்ளைக் கொடியைக் காட்டியிருக்காது போனால் என்னைக் கொன்றே போட்டிருப்பார்கள். அது ஒனக்கு எப்படியிருக்கும்? எனக்கென்னமோ பிடிக்கல்லே..." என்று ஆத்திரத்தை உலுப்பி கொட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

"அன்ட்ரூய்ஷா, ஆத்திரப்படாதே. இந்தா ஒரு முத்தம் வேணும்னாலும் வாங்கிக்கோ. இம்மாதிரி அகப்பட்டுக் கொள்கிறது வேடிக்கையாக இல்லை" என்றாள் டாஷா.

"வேடிக்கையா வித்தாரமா, நாவல் படிச்சப் படிச்ச இந்தப் பெண்டுக மூளையைக் கரியடுப்லேதான் போடணும்" என்று குருட்டிக்காவ் கூச்சல் போட்டான். அந்தச் சமயத்தில், இவனைச் சிறைப் பிடித்த துருக்கிய ராணுவ உத்தியோகஸ்தர் உள்ளே நுழைந்தார்.

"அந்த தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியைக் கொடுத்து விடு. அது ராணுவ சொத்து"ன்னு ரஷ்ய பாஷையில் முரட்டுத் தனமாகச் சொன்னான்.

"ஏன்? என் கால்சட்டை எடுத்துக்கோ, என் பூட்ஸை

எடுத்துக்கோ, என் தொப்பியை எடுத்துக்கோ, அதுவும் ராணுவச் சொத்துதான்" என்று கத்திக் கொண்டு குருட்டிக்காவ் குதித்தான்.

"உனக்கு வெட்கமில்லையா? தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியை வச்சுக்கொண்டு யாரையாவது சுட முடியுமா" என்றாள் டாஷா.

துருக்கியன் முகத்தில் அசட்டுக்களை தட்டியது. அவளுக்குப் பதில் சொல்லப்போவது போல, டாஷாவையே விரைத்துப் பார்த்தான்.

"பாசுஷா, கூப்பிடுகிறார் வா, நட" என்று உத்தரவு போட்டான். அவனுடைய கண்கள் நீலக் கண்ணாடிக்குப் பின்னால் கொந்தளித்தன.

பாசுஷா பாசறை நடுவில் போடப்பட்ட நெருப்புக்கு எதிரே மடக்கு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார். அவருக்கு எதிரே பிரபல ஷெய்க் ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தார். பிரபல அரபு பண்டிதர், பெயர் நாஷிமுத்தீன் ஹாட்ஸின்ஸ்கி. பாசுஷாவானவர் நாஷிமுத்தீன் கையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

நாஷிமுத்தீன் சந்தேகத்துடன், தலையசைத்து ஆமோதித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

"ரேகை சாஸ்திரம் வருங்காலக் குழப்பம் பற்றியது" என்று தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டு போனார் பாசுஷா. ஆனால் குருட்டிக்காவ் முகம் சுழிப்பதைக் கண்டு கொண்டார். நீலக் கண்ணாடிகளையும் பார்த்தார். தலையை நிமிர்த்தி நெருப்புக்கு மறுபுறம் பார்வையைச் செலுத்தி மடமடவென்றும் அமைதியாகவும் சில வார்த்தைகளைச் சொன்னார்.

"பாஷா, உன் வசம் இருக்கும் சம்பளத் தொகையை ஒப்புவித்து விடும்படி உத்தரவு போடுகிறார்" என்று தர்ஜமா

செய்தான் நீலக்கண்ணாடிக்காரன்.

"யாரிடம் ஒப்புக் கொடுக்க? வேண்டுமானால் பாங்கியில் என் ஆபீஸ் அறையில் 20-ந் தேதி வந்து என்னைப் பார். இங்கே நான் யாரிடம் கொடுக்கிறது? அது கிடக்கட்டும் எப்படிக் கொடுப்பது? எனக்கு இரண்டு கட்சியும் ஒன்றுதான். இப்படியிருக்கும்போது என்னை ஏன் இந்தக் கேள்வியைப் போட்டு வதைக்கிறீர்கள்? கேட்கிறதா, இரண்டு கட்சியும் ஒன்றுதான். நான் இரண்டுக்கும் பொது, எனக்கொன்றும் தெரியாது."

துருக்கியன் இன்னும் சற்று உரத்த குரலில் உத்தரவை மறுபடியும் சொன்னான்.

"சண்டை ஆரம்பமாகுமுன் உன்னுடைய தளங்களிடை சம்பளத்தைப் பட்டுவாடா செய்ய உனக்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை என்பது பாஷாவுக்குத் தெரியும்."

"எந்தச் சண்டைக்கு முன்னாலே? என்ன பேத்துகிறாய்? அந்த புளுகெல்லாம் என்கிட்ட விட்டுப் பார்க்காதே. அளந்து கொட்டாதே. சண்டை எதுவும் நடக்கவில்லை."

"உன்னுடைய தளத்துக்கு இங்கேயே, இப்போதே சம்பளத்தைப் பட்டுவாடாச் செய்யவேண்டும் என்று பாஷா உத்தரவு போடுகிறார்" என்று அந்தத் துருக்கியன் மறுபடியும் வற்புறுத்துகிறான்.

"ரொம்பச் சந்தோஷம்" என்று தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டான் குருட்டிக்காவ். "இந்த நெருப்பு முன்னாலே இந்த இடத்திலே என்ன உங்கள் பாஷா சம்பளம் பட்டுவாடா பண்ணுவதைப் பார்த்ததே கிடையாதோ? ஆனால் உன்னுடைய சிப்பந்தி கிட்ட அல்லவா சம்பளப் பணம்..."

உதவி லெப்டினன்ட் தருவிக்கப்பட்டான். நெருப்பில் இன்னும் சில உலர்ந்த கொப்புகள் போடப்பட்டன.

சோல்ஐர்கள் வரிசையாக நின்றார்கள். காசு பெறாத காகிதப் பணத்தை மௌனமாக வாங்கிக் கொண்டார்கள். அதில் கெரன்ஸ்கி ரூபிள்களும் (ரூபிள்: ரஷிய நாணயம்) கலந்திருந்தது. வாங்கி முண்டும் முடிச்சுமான கைக்குள் வைத்துக் கசக்கி அடக்கினார்கள் உதவி லெட்டினன்ட் பட்டியலின் பெயர்களுக்கெதிரே குறிபோட்டுப் பதிவு செய்து கொண்டான்.

பாசுஷா சுருட்டுப் பிடித்தபடி, அரைக்கண் போட்டு இந்த நபர்கள் இருளுக்குள் இருந்து வெளிவருவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

குருட்டிக்காவ் திரும்பியபொழுது, டாஷா, அந்த நீலக் கண்ணாடிக்காரனுடன் உற்சாகமாகப் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தான்.

"இதுவும் வேறெயா? நானோ வெளியே போக முடியாது. அந்தப் பயல்கூட என்ன பேச்சோ?" என்று உறுமினான்.

"கத்தாதே. நீ பேசறதெல்லாம் அவனுக்குப் புரிகிறது. அவன் பேர் ஆலி ஹஸன்."

துருக்கியன் விழுந்து விழுந்து சிரித்துக்கொண்டு வெளியேறினான்.

உத்தியோகஸ்தனுடைய விதவை வெறும் ஜலபானமாக இருந்த தேயிலைப் பானத்தைப் புட்டியிலிருந்து குடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த விவசாய நிபுணர், செக்காவ கதைகள் படித்துப் பொழுதைக் கழித்தார். உதவி லெட்டினன்டும், தபால் அதிகாரியும் வீட்டில் போட்டு முளைக்க வைத்த புகையிலைத் தழையைத் தமக்குள் ஒருவருக்கொருவர் கொடுத்து உதவிக் கொண்டார்கள். ஆலிஹஸன் மறுபடியும் உள்ளே வந்தான்.

"பெண்டுகள் வேறு ஆண் பிள்ளைகள் வேறு என்று தனித்தனியாகப் பிரித்து வைக்க வேண்டும் என்று பாசுஷா

உத்தரவு கொடுத்திருக்கிறார்" என்றான்.

"ஒன் இஷ்டம்" என்று மறு பக்கத்தைப் புரட்டினார் விவசாய நிபுணர்.

"பெண்டுகள் இன்னும் கொஞ்சம் ஜாஸ்தியா இருந்தாத் தேவலையென்றல்லவா நினைத்தோம்" என்று மூலையிலிருந்து கொண்டு கத்தினான் தபால் உத்தியோகஸ்தன்.

"உம், நாங்களும் ஒரு காலத்திலே கட்டுமஸ்தா இருந்தவங்கதான்" என்றான் உதவி லெப்டினன்ட்.

குருட்டிக்காவ் அந்தத் துருக்கியன் எதிரில் போய் நின்று கொண்டு அவன் முகத்தருகில் முஷ்டியைக் குலுக்கினான்.

"அதோ அங்கே இருக்கே அந்தப் பெண் ஜன்மம் அதை வேண்டுமானால் அப்புறப்படுத்து" என்று சாயா குடித்துக் கொண்டிருக்கும் கிழவியைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு, "இவளை அகற்ற முயன்றாயோ" டாஷாவைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டபடி, "தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியை வைத்துக்கொண்டு சண்டைபோடுவேன். கண்டித்துப் பத்திரிகைகளுக்குக் கடுதாசி எழுதுவேன். பாஷாகிட்ட, என் கூட வேண்டுமானால் வா, அவருடைய மூஞ்சிக்கு நேரே இதைச் சொல்லுவேன்; சொல்லத்தான் செய்வேன். அவருக்குச் சுருட்டுக் குடிக்கத்தான் தெரியும், உத்தியோகம் பார்க்கத் தெரியவில்லை என்று நிச்சயமாகச் சொல்லுவேன்" என்று கூறினான்.

"நானும் கூடப் போவேன்" என்றாள் டாஷா. கிழவியையும் கையைப் பிடித்து இழுத்து, "நீயும் போய் பாஷாவிடம் புகார் செய். இந்த அவமானத்தைச் சகித்துக்கொண்டு கிடப்பதா? எழுந்திரு போகலாம்" என்று கூப்பிட்டாள்.

நெருப்பு இடம் பெயரவில்லை அதே இடத்தில்தான்

எரிந்து கொண்டிருந்தது. பாசுஷா இப்போது தன்னுடைய இடது கையுடன் நாஷிமுத்தீனுடையதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டு உரத்த குரலில் "ஆள்காட்டி விரலிலிருந்து மை விரலுக்கு மெல்லிய ரேகைகள் ஓடுகின்றன. எபஸ்டி உமக்கு மண்டையில் அடி விழுந்து காயமேற்படும் என்று அதற்கு அர்த்தம்" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

பாசுஷாவோடு வாதம் பண்ண நாஷிமுத்தீனுக்கு ஆசை கிடையாது. நிலச்சுவான்தாராக இருப்பதோடு மந்திரியாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் ஆசை. நளினமாக அரபு பிரயோகித்து ஆட்சேபித்துக் கொண்டார்.

"நான் ஐரோப்பாவிலே ஐந்து வருஷம் இருந்திருக்கிறேன், என்னை நம்பும். அங்கெல்லாம் இந்த ரேகை சாஸ்திரம், பெரியதொரு சித்தாந்தமாகிவிட்டது" என்றார் பாசுஷா.

இந்தச் சமயத்திலே இளமை ததும்பும் டாஷாவின் செக்கக் கனிந்த முகம் நெருப்பிடையே எழும் பீனிக்ஸ் புல்போலத் தோன்றுகிறது.

"இந்தப் பெண் யார், என்று பாசுஷா கேட்கிறார்" என்றான் ஆலி ஹஸன்.

"அவள் என் பெண்டாட்டி" என்றான் குருட்டிக்காவ் அவசர அவசரமாக.

"அங்கே நிற்கிற அவள் யார்... அவளும் உன் பெண்டாட்டிதானா" என்று கிண்டலாகக் கேட்டான் துருக்கியன்.

"அவள் என் பாட்டியார். துருக்கியப் பட்டாளத்து ஆபீஸரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள நேராகக் கன்னியாஸ்திரீ மடத்திலிருந்து வந்திருக்கிறாள்?" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

துருக்கியன் மீசையை உறுவி விட்டுக்கொண்டு கைகளை நெறநெறவென்று நெறித்தான்.

டாஷாவின் அழகை ரசித்தபடி, பாசூஷா, "இந்தப் பெண்ணுக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

"அவளுக்குத் தன் புருஷனைவிட்டுப் பிரிந்து போக வேண்டும் என்று ஆசை. அவன் எப்போதும் மொணமொண என்று கொண்டே இருக்கிறானாம். பேய்போல நடக்கிறானாம்" என்று ஆலி அவசர அவசரமாகத் தர்ஜமாச் செய்தான்.

"அது சரியான தர்ஜமா அல்ல" என நாஷிமுத்தீன் விடுதலை பெற்ற தன் கையை முழங்காலில் தட்டினான். "அப்படியல்ல, அவள் புருஷனோடேயே இருக்க ஆசைப்படுகிறாள்"

பாசூஷா சுருட்டில் ஒட்டி நின்ற சாம்பலை, நாஷிமுத்தீன் சட்டையில் தட்டிக் கீழே உதறினார்.

"நான் ரஷ்யாசூடச் சண்டை போடவில்லை என்று அவர்களிடம் சொல்லுங்கள். இன்னும் மோசமான விவகாரங்களிலிருந்து அவர்களைத் தப்பிவிடுவதே என் பாதுகாப்பில் அழைத்துக்கொண்டேன் என்று சொல்லுங்கள் ஆலி ஹஸன். முன்போல இல்லாமல் நாளைக்கு ஏதாவது ஒரு வண்டியை அமர்த்தி இந்த இரு பெண்டுகளையும் அதில் உட்காரவை; அவர்களையும் மற்றக் கைதிகளையும் நாளைக்கு நூஹூவுக்கு அனுப்பப் போகிறேன். கேட்கிறதா? அவர்கள் கைதிகள்தான்; என்றாலும் கௌரவமான கைதிகள். இரவு இவர்களிடம் சொல். முன்போல உன் சொந்தத்திலே தர்ஜமா செய்யாதே. ஜாக்கிரதையாக இருக்கட்டும்" என்றார்.

டாஷா, பாசூஷாவுக்குத் தலை வணங்கினாள். ஒரு கையில் தொலைக் கண்ணாடிகளை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டபடி குருட்டிக்காவ் ஸல்யூட் செய்தான். ஆனால்

டாஷா வீட்டுக்குள் நுழையும் போது ஆலி ஹஸன் அவளுடைய கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு, "என் கூட வந்துவிடு, சுகமாக இருக்கலாம்" என்றான்.

"கையை விடு, இருக்கிற இடத்தில் சௌகரியமாகத்தான் இருக்கிறது" என்று இரகசியமாகக் கைகளை உதறித் தட்டி விட்டாள் டாஷா.

அவள் கிள்ளின கிள்ளில் துருக்கியன் உதறியடித்துக் கத்திக்கொண்டு துள்ளினான்.

வண்டி கனமானது. அதை இழுப்பதற்குப் பூட்டிய இரு குதிரைகளோ சன்னமானவை. சக்கரம் சற்று சுழன்றால் வண்டி பூட்டோடு குலுங்கியது. அவ்வளவு ஓடசல். அதன் ஆயுசைக் கண்டு ஆலி ஹஸன் ஆத்திரப்பட்டான். வழி ரொம்பவும் குறுகலாக இருந்ததால், வண்டிக்குப் பின்னால் லொங்கு லொங்கு என்று தொடர்ந்தான். ஜாடை காட்டினான், சிரித்தான், விரல்களை முத்தமிட்டுக் காட்டினான், வாய் ஓயாது பேசினான். வண்டி நின்ற இடங்களில் எல்லாம் டாஷாவைக் கைகொடுத்து வண்டியை விட்டு இறக்கி விட்டான். அந்தக் கும்பலில் எஜமான கொட்டம் போட்டான்.

அவனை அவமானப் படுத்துவதற்காக குருட்டிக்காவ் தொலைக் கண்ணாடியை மாற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு அதன் வழியாகப் பார்த்தான். பிம்பம் துருக்கியனைக் கொசுவாக்கியது. அதற்கப்புறம் குருட்டிக்காவ், வழி காட்டிச் செல்லும் பரிவாரக் கோஷடித் தலைவனான போடாவி என்பவனுடன் பேச்சுக் கொடுத்து உறவு பண்ணிக்கொண்டான். அந்த நபர் இவனுடைய தளத்தில் இவனுக்குக் கீழே சேவை செய்தான். போடாவியும் உறவு கொண்டாட குர்ட்டிக்காவ் நெஞ்சின் கொதிப்பை எல்லாம் அவனிடம் திறந்து கொட்டினான். வழிகாட்டியாகப் போவதுடன், இராத்திரியில் தங்குமிடம் தேடிக் கொடுக்கும் வேலையும் போடாவிக்கு ஒப்புவிக்கப்பட்டிருந்தது.

"நாம் அந்தக் கிராமத்தில் தங்காமல் நெடுகப் போய்விடுவோம். அங்கே போனால் நம் தலையைக் கொய்து போடுவார்கள். அது கலகக்காரக் கிராமம். ரஷ்யர்கள் என்று தெரிந்தால் யாரிடமும் தாட்சண்யம் காட்டமாட்டார்கள்" என்றான் போடாவி.

இராத்திரி ஒரு ஊரில் தங்கினதும், ஆலி ஹஸன், டாஷா பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு சளசளவென்று மணிக்கணக்காகப் பேசிக் கொட்டினான். உத்யோகஸ்தரின் விதவை மெய்ஸ் அரிசி ரொட்டியை அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தாள். விவசாய நிபுணரையும் தபால் உத்யோகஸ்தரையும் பாஷா, கூபுவில் வைத்தே விடுதலை செய்து விட்டார். உதவித் தளபதி 'டிமிக்கி' கொடுத்துவிட்டுக் கம்பி நீட்டினான். மலை ஜாதிப் பையன் ஒருவனிடம் குத்துக்கத்தி ஒன்றை குருட்டிக்காவ் வாங்கி பூட்ஸுக்குள் ஒளித்து வைத்துக்கொண்டான். ஆலி ஹஸன் வெகுமானத்திற்கு மேல் வெகுமானமாக, டாஷாவுக்குக் கொடுத்துக் குவித்துக் கொண்டிருந்தான். பாசிமணி, பழைய அபூர்வ நாணயங்கள், மலர்கள், அபூர்வமான ரத்தினக் கல்லுகள் எல்லாம் கைமாறின. "வாங்கிக் கொள்ளாமல் இருப்பாயா மாட்டாயா" என்று குருட்டிக்காவ் கோபாவேசத்துடன் கத்தினான்.

"அவனை ஏன் சங்கடப்படுத்த வேண்டும்? அவன் யோக்கியஸ்தன்" என்றாள் டாஷா.

"ஆமாம் ரொம்ப யோக்கியஸ்தன்" என்று பதிலுக்கு இரைந்துகொண்டு தொலைக் கண்ணாடியைத் தூக்கிப் பயமுறுத்தினான். "நீ அவன்கூடக் கண்ணடித்துக் கொண்டிருந்தால் நூஹுஹரைப் பார்க்கமாட்டே" என்றான்.

"நானும் அங்கே போவேன். நீயும் அங்கே என்கூட வரத்தான் போறே" என்றாள் டாஷா.

கூட வந்த ரஷ்யர்கள் எங்கோ வாங்கிவந்த மட்டமான

<https://t.me/aedahamlibrary>

வோட்கா சாராயத்தைக் குருட்டிக்காவ் குடித்துவிட்டு
போதையுடன் டாஷாவிடம் போனான்.

"என்கிட்ட வராதே. போ. என்கிட்ட வராதே.
குடிகாரனுக்குப் பொறக்கிற கொழந்தை குடிகாரனாகத்தான்
இருக்கும்" என்றாள்.

"ஆமாம் அதுவும் நெசந்தான்" என்று சொல்லிவிட்டு
அகன்று போய் போடாவியின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு
அழுதான்.

இந்த மாதிரியாக இவர்கள் எத்தனையோ
கிராமங்களைத் தாண்டிச் சென்றார்கள். வழியிலே
எல்லாருக்கும் சளிபிடித்துக் கொள்ளத் தும்மிக் கொண்டும்
இருமிக்கொண்டும் நடந்தார்கள்.

வாய் குழற குருட்டிக்காவ், போடாவியிடம், "அந்தத்
துருக்கிப் பயலை எனக்காகத் தொலைத்துப்போடு"
என்றான்.

"அப்படியே தீத்துப்புடவா? அவன் உன்னை என்ன
செய்தான்?"

"என் பெண்டாட்டியைத் தட்டிக்கொண்டு போகப்
பார்க்கிறான்."

"ஆஹா, டாஷா" என்று பல்லிளித்தான் போடாவி.

"அவனை விரட்டிப்போட்டு, கொல்ல வேண்டாம்" என்றான்
குருட்டிக்காவ். "அவனை வழியில் எங்காவது தங்க
வைத்துவிடு. அந்தப் பயல் தொல்லையில்லாமல்
நாஹூவுக்குப் போய்ச் சேருவோம்."

"இப்பவே செய்கிறேன்" என்றான் போடாவி.

போகிற வழிநெடுக அவன் நாள் முழுதும் பாதையில்

எதையோ தேடிக்கொண்டு வந்தான். அன்று மாலை காரட் கிழங்கு போன்ற ஒரு வேரைக் குருட்டிக்காவிடம் கொடுத்து, "இதை இடித்துக் காபியில் போட்டுக் கொடுத்துவிடு. அப்புறம் டாஷா நமக்குத்தான்" என்றான். கண்ணை ஒரு சொருகுச் சொருகிச் சுழற்றிவிட்டு வெளியே போனான். குருட்டிக்காவ் நினைவு ரொம்ப ஆழமாகப் பாய்ந்து யோசித்தது. "டாஷா நமக்குத்தான்" என்றானே அதற்கு என்ன அர்த்தம்?

டாஷா, ஆலி ஹஸனுடன் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். துருக்கியன், குடிசையின் நடுத்தூணில் சாய்ந்து நிற்குகொண்டிருந்தான். அவன் பல்லும் கண்ணும் மகிழ்ச்சியைத்தான் கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்தன. நீலக் கண்ணாடியைக் கழற்றித் துடைத்துக் கொண்டான்.

"காலையிலே எங்ககூடக் காப்பி சாப்பிட வா" என்றாள் டாஷா.

"உன் புருஷன் தான் சங்கடப்படுகிறானே" என்றான் துருக்கியன்.

அவள் திரும்பிக் குருட்டிக்காவ் முகத்தில் பார்வையைப் பதிய வைத்துச் சிரித்தாள்.

மறுநாள் காலை குருட்டிக்காவ் உட்கார்ந்து காப்பிக் கிண்ணத்துக்குள் பார்வையைச் சொருகிக் கொண்டிருந்தான். அவன் எதிரே காப்பி சுடச்சுட வரிசையாக ஊற்றி வைக்கப்பட்டிருந்தது. டாஷா கண்ணாடி எதிரில் நின்று தலைவாரிக் கொண்டிருந்தாள். வேலைக்காரி, அவளுடைய உடையைத் தொட்டுப் தொட்டுப் பார்த்துச் சிரித்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

குருட்டிக்காவ் வெளியே ஆளரவம் கேட்டுக் கோப்பைக்குள் பொடித்த வேரைப் போட்டான். நான்கு பேர் மூலை திரும்பி வந்தார்கள். அவர்கள் ஆலி ஹஸனைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். அவன் பல்லை

நெறநெறவென்று கடித்துக் கூப்பாடு போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"பே கீழே விழுந்து காலை ஒடித்துக்கொண்டார்" என்றான் அந்த நால்வரில் ஒருவன்.

ஹஸன், டாஷாவைப் பார்த்து, அவள் சார்பாகத் தன் கைகளை முத்தம் கொடுத்துக் கொண்டான். போடாவி ஊருக்குள் போய், ஒரு நாட்டு வைத்தியனை அழைத்து வந்தான். வைத்தியனுக்குத் தலைகால் தெரியவில்லை. இவ்வளவு பெரிய மனிதனுக்கு வைத்தியம் செய்வதா? மகிழ்ச்சியில் திக்குமுக்காடி விட்டது. நோயாளியைத் தன் வீட்டுக்கே தூக்கிக்கொண்டு போய்விடவேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டான். ஆலி ஹஸன் தாகத்துக்குக் கேட்டான்.

குருட்டிக்காவ், பொடி கலந்த காப்பியைத் தன் காலடியில் ஊற்றிவிட்டான்.

"உன்னுடைய புருஷன் கொடுமைக்காரன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் பதவியை உதவி உத்தியோகஸ்தன் வசம் ஒப்புக் கொடுத்தான்.

ஆலி ஹஸனைப் பின்னால் தங்க வைத்துவிட்டு இவர்கள் புறப்பட்டபின், "டாஷா, உன்கிட்ட ஒரு விஷயம் பேசியாகணும். என் இஷ்டப்படி வாழணும். இந்த மலையும் காடும் எனக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்கலை. எனக்கு நன்றாகக் கணக்குப் பதியத் தெரியும். இந்தா எனக்கு இந்த ஜெனரல் உத்தியோகம் பார்க்கத் தெரியாது. நான் நம்பக்கூடிய பெண் எனக்கு வேண்டும். எதிர் வருகிற பயல்களிடம் எல்லாம் பல்லிளித்துக் கொண்டிருக்கிறவள் அல்ல" என்றான்.

"வாயைப் பொத்திக்கோ அன்ட்ரீய்; லொழ்கோ மொயெவை மறந்து போனியா?" என்று சொல்லிக்கொண்டு கைகளை வைத்து அவன் வாயைப் பொத்தினாள்.

"அவனைப்பத்தி என்ன இப்போ, மறைத்து மறைத்து என்ன சொல்லுகிறாய்" என்று அவள் கையைத் தட்டிவிட்டுக் கத்தினான் குருட்டிக்காவ். "லொழ்கோ மொயெவ் பத்தி என்னவா? அவன் ரொம்ப சரஸ்மாப் பேசுவான். சோல்ஜர், துரோகி, துருக்கியர்கூடச் சேர்ந்துகொண்டான்" என்று மீண்டும் இரைந்தான் குருட்டிக்காவ்.

"அவன் ஒரு காலத்திலே என்னெக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ள ஆசைப்பட்டான். ஆனால் வேறு ஒரு பொக்கிஷத்தை எனக்கென்று எடுத்துக்கொண்டேன்."

இந்தச் சமயம் பார்த்துப் போடாவி வண்டியை ஓட்டிச் செல்லும்படி உத்தரவு போட்டான். வண்டி திரும்பும் ஒவ்வொரு மூலையிலும் எங்கே அந்தத் துருக்கிப்பயல் வந்துவிடப் போகிறானோ என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான்.

"நீயெல்லாம் இந்த இயற்கையழகைப் பார்த்து ஆனந்தப்பட வேண்டும். அந்த அபூர்வமான தழைகளைப் பாரு" என்றாள் டாஷா.

"ஊருக்கு ஊர் மரம் மட்டை ஒவ்வொரு மாதிரியாகத்தான் இருக்கும். உன் மரத்தையும் சோலையையும் பார்த்தாச்சு. அப்புறம் வேறே என்னத்தைப் பார்க்க வேண்டும்?"

"அந்த மேகத்தைப் பார்; எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது? கவுத்துவச்ச வாணலிச் சட்டி மாதிரி வட்டமா இருக்கு பாரு."

"மேகம் என்றால் நீராவி எல்லாம் சேர்ந்து குவியலாகச் சேர்ந்திருப்பதுதான். அதைத்தவிர அங்கொன்றுமில்லை."

"போ, போ, உனக்கு என் பேரில் பிரியமே இல்லை" என்று பெருமூச்சு விட்டாள் டாஷா.

அவன் மூஞ்சியைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு தன்னுடைய குதிரையை முன்னால் ஓட்டிச் சென்றுவிட்டான். போடாவி அவனுக்குக் கொடுத்தது ஒரு நொண்டிக் குதிரை. அவனுக்குக் குதிரைச் சவாரியில் நல்ல பழக்கமில்லாததினால் அதைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் அவன் சொப்பனத்தில் எல்லாம் பாங்கியையும் பெட்டியடியையும் கணக்குப் புத்தகத்தையுமே கண்டு ஏங்கினான்.

"உனக்கு ஒரு பெண்ணின் மேல் ஆசை என்றால் அவளுக்காக நீ சண்டைப் போடத் தயாராக இருக்க வேண்டும்" என்று அவன் முகத்தைத் தடவிக் கொடுத்தான் டாஷா.

"யாருகூடச் சண்டைபோட? என்ன சொல்றே? புரியலியே. நான் தான் உயிரோட இருக்கிறதற்காக மல்லாடினேன். அப்பறம் ரஷ்யாவுக்காக, தாயான ரஷ்யாவுக்காகச் சண்டை போட்டேன். அப்பறம் புரட்சிக்காகச் சண்டைப் போட்டேன். அப்புறந்தான் சிறைபிடித்துக் கொண்டார்கள். அங்கே கூட எனக்கு ஓய்வு கிடையாதா? இனிமே நான் ஒரு பெண்ணுக்காக வேறே சண்டை போட வேண்டும் போலிருக்கிறது. எவளுக்கு?"

"எனக்காகத்தான்" என்றாள் டாஷா.

"உனக்காகவா? அந்தத் துருக்கிய ஜாதி அமிஞ்சிப் பயல்தான் காலை ஒடித்துக் கொண்டானே?"

"அடெ, என்ன முட்டாளாட்டம் பேசுகிறே. நான் அந்தத் துருக்கியனைப் பத்தியே யோசிக்கலே. போடாவி என்ன...?"

"போடாவிக்கு என்ன? போடாவிக்கு என்ன இப்போ? அவனும் விளையாட ஆரம்பிச்சுட்டானா? நீயே ஒப்புக் கொள்ளுகிறாயா? அட கர்மமே..."

டாஷா அவன் கன்னத்திலறைந்துவிட்டு ஓடிவிட்டாள்.

"இவள் கூத்தே ஒரு கூத்துத்தான். என்னை இவள் ஒரேடியாக நாசமடிக்கப் போகிறாள். ஏன் இவள் கையில் சிக்கிக் கொண்டேன். கையிலிருப்பதோ குறுங்கத்தி. அப்படி இருந்தாலும் இவளுக்காக நான் சண்டை போட்டு ஆக வேணுமாம். இதுவும் நல்ல கூத்துத்தான்" என்று நினைத்தான் குருட்டிக்காவ்.

மறுநாள் முழுவதும் வண்டியைச் சுற்றி வட்டமிட்டான் போடாவி. டாஷாவுடன் வாய் ஓயாமல் சளசளவென்று பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவளுக்கு மலர்கள், அதிசயமான கல்லுகள், கிராமத்திலிருந்து பால் முதலியவற்றை அடிக்கடி கொண்டுவந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் கீச்சுக் கீச்சு என்று குருவி மாதிரி பேசுவதைக்கண்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்துக்கொண்டே வந்தாள் டாஷா.

"இதென்னடா கதையா இருக்கு. குடியும் குடிததன்முமாக வளர்ந்த பெண் இப்படியும் இருப்பாளோ? இவளுக்கு இதற்கெல்லாம் எங்கேயிருந்து தெம்பு வருகிறது. கண்ட கண்ட பேரையெல்லாம் பார்த்துப் பல்லை இளித்துக் கொண்டதான் நிற்க வேண்டுமோ? நானோ வாடி வதங்கிப் போகிறேனே. கொஞ்சமேனும் ஏறெடுத்துப் பார்த்தாளா" என்று ஏங்கினான் குருட்டிக்காவ்.

மந்திரத்தில் கட்டுண்டவன்போல் போடாவி வண்டிக்குப் பின்னால் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் வண்டியை ரொம்பவும் நெருங்கிச் சவாரி செய்துகொண்டு வருகிறான் என நினைத்துக் கொண்டால், "டேய் போடாவி" என்று குருட்டிக்காவ் கூப்பிடிவான்.

"என்னைக் கூப்பிட்டாயா? என்ன?" என்று குதிரையை நிறுத்திக்கொண்டு திரும்புவான் போடாவி.

"சரி சரி, இப்போ ஒன்றுமில்லை" என்பான் குருட்டிக்காவ். அடுத்த நிமிஷம் "அடே போடாவி" என்று கூப்பிட்டுவான்.

இப்படியாக ஒரு வாரகாலம் பிரயாணம் செய்தபின் நூஹுவுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

கவசம் அடித்துக் கொடுக்கும் பட்டறை ஒன்றிற்கு மேல் உள்ள மாடியறை ஒன்று குருட்டிக்காவுக்கும் டாஷாவுக்கும் ஒழித்து விடப்பட்டது. போடாவி வழி சொல்லிக்கொள்ள அங்கே வந்தான். அவனுக்குப் பாலேடும், தர்பூஸ் பழமும், ரொட்டியும் கொடுத்திருந்தார்கள். யுத்தகளத்துக்குப் போகும்படி அவனுக்கு உத்தரவு.

"உன் சின்ன சிங்காரக் கையைக் கொடுத்து அவனுக்குப் போக விடை கொடுத்து வழிஅனுப்பிக்கோ" என்றான் குருட்டிக்காவ். அவன் மனத்தில் பாரம் கொஞ்சம் இறங்கிய மாதிரி இருந்தது. "அவன் வேண்டுமானால் எனக்காகக் கொஞ்சம் சண்டை போட்டடுமே. எப்பொழுதும் நான் தானா சண்டைக்குப் போகவேண்டும்?"

குருட்டிக்காவ், கொஞ்சம் காலாற நடந்துவிட்டு வரத் தெருவில் இறங்கினான். வழியிலே கமாண்டரின் உதவி உத்தியோகஸ்தனாக இருந்த ஒரு ஜெர்மன் ஆபீஸரைச் சந்தித்தான்.

"என் பேர் ஆட்டோ ஸ்டர்னர்" என்று ஞாபகமுட்டிக்கொண்டு கையை நீட்டினான் அந்த ஜெர்மானியன்.

"யாரு, எனக்குத் தெரியவில்லையே?" என்று கொஞ்சம் சந்தேகத்துடன் பார்த்தான் குருட்டிக்காவ். "எனக்கு ஒரு அட்சரம் ஜெர்மன் பாஷை தெரியாது என்று சொல்லிக் கொள்ள வெட்கமாக இருக்கிறது" என்றான் மீண்டும்.

"என் பெயர் ஆட்டோ ஸ்டர்னர். உன்னைப் பார்க்கத்தான் வந்து கொண்டிருந்தேன்" என்று சுத்தமான ரஷ்ய பாஷையில் இரைந்தான் அந்த ஜெர்மானியன்.

"என் பெயர் குருட்டிக்காவ். உனக்கு எப்படி இந்த மாதிரி

சுத்தமாக ரஷ்ய பாஷை பேசத் தெரிந்தது. ரொம்ப அதிசயமாக இருக்கே. அரசியல் தோரணையில் உன்னைச் சந்தேகப்பட்டு நான் கேட்கவில்லை. நான் ஒரு பாங்கி குமாஸ்தா. அதுதான் இந்தச் சிரத்தைக்குக் காரணம். எங்க பாங்கிலே நாலைந்து பாஷைகள் பேசக்கூடியவர்கள் இருந்தார்கள்" என்றான்.

"நீ எப்பொழுதாவது பெட்ரோகிராடில் இருந்ததுண்டா?" என்றான் அந்த ஜெர்மானியன். இருவருமாகத் திரும்பி குருட்டிக்காவ இருந்த இடத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

"சண்டைக்கு முன்னாலே கொஞ்ச காலம் அங்கே இருந்ததுண்டு."

"ஆர்க்கெட் என்ற இடத்துக்கு எதிராக பாஸேஜ் என்று ஒரு கட்டடம் இருந்ததே ஞாபகம் இருக்கா? பெரிய கண்ணாடிக் கடை."

"ஆமாம், ஆமாம். லொட்டு லொஸுக்கு எல்லாம் விற்றுக் கொண்டிருப்பார்களே அந்தக் கடை. தொப்பி முதல் தேக்கரண்டிவரை அங்கே கிடைக்கும்..."

"அந்தக் கடைதான்" என்று உற்சாகத்தோடு எதிரொலித்தான் அந்த ஜெர்மானியன்.

"ஒனக்கு அந்த இடம் நன்றாக ஞாபகத்திலிருக்கிறது போலிருக்கே. பாஸேஜிலிருந்து வெளியே வரும் போது இடது பக்கமாகத் திரும்பினால், முதல் கடை என்னுடையதுதான். எங்கப்பா பெயர் ஸ்டர்னர். எனாமல், செப்புப் பாத்திரங்கள் விற்றுக்கொண்டிருப்பார்."

டாஷா பொழுதைக் கழிக்கத் தனியாகச் சீட்டாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவளைப் பார்த்ததுமே ஜெர்மன்காரன் முகம் மலர்ந்தது.

"நீ எப்படி ஜெர்மன் ராணுவத்தில் சிக்கிக் கொண்டாய்? உன்னையும் சிறைப்பிடித்துக் கொண்டார்களா?" என்று கேட்டான் குருட்டிக்காவ்.

"என்னை ஒருவரும் சிறைப்பிடிக்கவில்லை. நான் பிறந்ததும் வளர்ந்ததும் பீட்டர்ஸ்பர்க்தான். இருந்தாலும் நான் ஜெர்மானியன். அதுக்காக ஜெர்மனிக்குப் போனேன். அப்புறம் பெல்ஜியம், பிரான்ஸ், ஸெர்பியா, போலந்து, ருமேனியா, கிரிமியா, காகஸஸ் எல்லாத்தையும் ஜெயித்தேன். பெர்ஷியாவையும் ஜெயிக்கத்தான் ஆசை. ஆனால் அவ்வளவு தூரம் முடியாது என்றுதான் நினைக்கிறேன்" என்றான் ஆட்டோ ஸ்டர்னர்.

"நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்" என்றான் குருட்டிக்காவ் கவலையோடு. "உனக்குச் சண்டை போடுவது என்றால் ரொம்பப் பிரியம் போலத் தெரிகிறது" என்றான் தொடர்ந்து.

"என் தந்தையார் நாட்டைப் பாதுகாக்கச் சண்டை போடத்தான் செய்வேன். வாழ்விலேயே மகாவஸ்து அழகுதான்" என்று சொல்லிவிட்டு டாஷாவையே இமை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ஸ்டர்னர்.

"என்னப்பா என்னமோ சொல்லுகிறாய்? நீ பிறந்தது பெட்ரோகிராடில் இல்லையா, உன் தந்தையர் நாடு..."

"அன்ட்ரீய் பேசத் தெரியாமல் பேத்தாதே. நீ சும்மா வாயை மூடிக்கொண்டு கிட, காபடன் ஸ்டர்னர் எத்தனையோ அழகிகளைப் பார்த்திருப்பார்" என்றாள் டாஷா.

"இதோ நாங்க புறப்பட்டாச்சு. தர்பூஸ் பழத்தை அறுக்க ஏதாவதிருந்தால் கொடு" என்று சொன்னான் குருட்டிக்காவ்.

"சிரமப்பட வேண்டாம். என்னிடம் மடக்குக் கத்தியிருக்கிறது; பெண்களைப் பற்றிக் கதை கதையாகச்

சொல்லுகிறேன் கேளு."

ராணுவ தர்பார் கோலாகல வெடிச் சத்தங்களுடன் நூஹு நகருக்குள் பாக்ஷாவும் பிரவேசித்தார். வந்து களைப்பாறினார். இன்னும் கொஞ்சம் பிரங்கிவாணம் விட்டார். சிப்பாய்கள் சம்பளத்தை உயர்த்தினார்.

நிம்மதியாகக் குருட்டிக்காவ் அறையில் பொழுது கழிந்தது. டாஷா இடுப்பில் சுற்றிப் போட்டிருந்த கைகளை அகற்றிவிட்டு, பாக்ஷாவுக்குப் போனதும் பாங்கியில் வேலை பார்க்கப் போவதாகவும், குருட்டிக்காவ் குஞ்சு கிடக்கும் தொட்டிலை அவள் ஆட்டிக் கொண்டிருப்பாள் என்றும் சொன்னான்.

ஒருநாள் நல்ல மழை பெய்து கொண்டிருந்தபோது போடாவி திரும்பி வந்தான். வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோது தொப்பலாக நனைந்து போயிருந்தான். குருவிக் குஞ்சு மாதிரி வாயைத் திறந்து சிரித்துக்கொண்டு சட்டைப்பையுள் இருந்த கடிதம் ஒன்றை வெளியே எடுத்தான்.

"லொழ்கோ மோயெவ் என்ற ஒரு உத்தியோகஸ்தர், ஸுல்தானுக்குக் கீழே வேலை பார்க்கிறார். பிறப்பில் ரஷ்யர். அந்த மனிதன் உன்னைப்பற்றி பாக்ஷாவுக்குக் கடிதம் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார். வாசித்துப்பார்" என்றான் போடாவி.

கடுதாசி முத்திரையை உடைத்துப் பார்க்கக் குருட்டிக்காவுக்குக் கை நடுங்கியது, தலை சுழன்றது. டாஷா கடுதாசி உறையைக் கிழித்து அதை எடுத்துக் கீழே விட்டெறிந்தாள்.

"அதிலே பிரமாதமாக ஒன்றுமில்லை. ராணுவ முகாம் பொக்கிஷத்தைக் கொள்ளையடித்து விட்டாய் என்றும், ஐயாயிரம் தங்கம் உன் பையிலிருக்கிறது என்றும் அதில் எழுதியிருக்கிறது. என்னை மனதில் வைத்துக்கொண்டு இந்தக் கதை கட்டியிருக்கிறான்" என்றாள் டாஷா.

"நானா திருடன்! அயோக்கிய ராஸ்கல்" என்று உறுமிக்கொண்டு ஆவேசத்துடன் அறையைச் சுற்றிச் சுற்றி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

"இனிமேல் என்ன செய்வேன். இந்தப் பயல்கள் என்னைச் சுட்டுத் தள்ளிவிடுவார்களே. பாத்தியா. வரவன் போறவனையெல்லாம் பாத்து நீ பல்லிளிக்கப் போய், என் தலையில் வந்து விடகிறது. நான் அப்பவே சொன்னேன். இப்போ உனக்குத் திருப்திதானே. என்னைச் சுட்டுத் தள்ளுவார்கள்; என் காரியம் முடிஞ்சது" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

டாஷா கண்ணீர் விட்டு அழுதாள்.

"நான் தான் அந்தக் கடுதாசியைக் கொண்டு வந்து விட்டேனே. அதைக் கிழித்துப் போட்டாச்சே" என்று போடாவி மூஞ்சியைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு கடுதாசியைச் சுக்குச் சுக்காகக் கிழித்தெறிந்தான்.

திக்பிரமை தெளிந்து குருட்டிக்காவ், "அதைக் கிழித்துப் போட்டு விட்டாயே! இனிமேல் அதற்குப் பதில் கொண்டு போக வேண்டாமா? என்ன செய்யப் போகிறாய்?" என்றான்.

"பதிலா? நான் திரும்பிப் போகும்பொழுது பதில் எதுவும் பார்த்துக்கொள்வேன்" என்றான் போடாவி மூஞ்சியைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு.

டாஷா அப்படியே அவன்மேல் விழுந்து அவன் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு முகமெல்லாம் முத்தமிட்டாள்.

"டாஷா, நன்றியைக் காட்டிக்கொள்ள, அது கொஞ்சம் அனாவசியந்தான்" என்றான் குருட்டிக்காவ். ஆவேசத்தில் உடம்பு நடுங்கியது. இருந்தாலும், "போடாவி, நான் உனக்குக் கடமைப்பட்டவன் தான். இந்த மாதிரி அநியாயமாக அந்த அயோக்கியன் குற்றம் சாட்டுவான் என்று யார் நினைத்தார்கள்? அவனே இங்கு

வந்துவிட்டானானால்?" என்றான் மீண்டும்.

"அப்படி வரமாட்டான், எனக்காகக் காத்திருப்பான். அங்கே ஓயாமல் சண்டை நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது" என்றான் போடாவி.

அன்று சாயங்காலம், பாசூலாவின் சிப்பந்தி ஒருவன் வந்து சாப்பிடக் குருட்டிக்காவை பாசூலா அழைத்திருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றான்.

"போச்சு, குடிகெட்டதா? அவர்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கும். கிழக்கு நாட்டார் பேமாளங்கள்தான் உனக்குத் தெரியுமே. முதலிலே ஒரு கோப்பை சாயா, அப்புறம் சித்திரவதைதான். பெற்ற தாய்க்கும் அடையாளம் தெரியாதபடி குதறித் தள்ளி விடுவார்கள். எனக்கோ பலமில்லை. அழுது விழுந்து கொண்டு தங்கத்தைக் கொட்டிக் கொடுத்து விடுவேன்" என்று கண்ணீர்விட்டான் குருட்டிக்காவ்.

"நம்மகிட்ட தங்கம் ஏது? அதெல்லாம் பொய்யில்லை?" என்றாள் டாஷா.

"பொய்யாயிருக்கலாம், ஆனால் சித்திரவதையில், உன்னைக் காட்டிக்கொடுப்பேன்; என்னைக் காட்டிக்கொடுத்துக் கொள்வேன்; எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தவர்களையெல்லாம் காட்டிக்கொடுப்பேன். உனக்குச் சித்திரவதை என்றால் எப்படி இருக்குமென்று தெரியுமா?" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"சீ போ. அசட்டுத்தனமாய் உளறாதே. என் கொண்டை ஊசி எங்கேயிருக்குன்னு தேடிப்பாரு. நானும் உன் கூட பாசூலாவிடம் வருகிறேன். ஒருவேளை அவருக்கும் என்மேல் ஜோர் பிறந்திருக்கலாம்" என்றாள்.

ஸ்டர்னர் துபாஷாக இருந்து பாசூலாவுக்கு தர்ஜமாச் செய்தான். டாஷா சிரித்தாள். பாசூலா அவளுடைய கை

பார்க்க ஆரம்பித்தார். ஸ்டர்னர் அவள் காதில் 'கீழ்க் கோடி' அசப்பியங்களில் அவள் காதுக்குள் தர்ஜமாச் செய்தான். பாஷா அவளுடைய கையைத் தடவிக்கொண்டே அரபு காவியங்களை அலற ஆரம்பித்தார்.

அன்றிரவு, கம்பளியை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு மூடிப் படுத்திருந்த குருட்டிக்காவ். அதை அப்புறம் தள்ளிப் போட்டுவிட்டு, தலையை நீட்டிக்கொண்டு அவளை வைய ஆரம்பித்தான். எல்லாவற்றையும் சீர்தூக்கி அளந்து பார்த்தாகிவிட்டதாகவும், தான் எவ்விதத்திலும் பாஷாவுக்குச் சமனிடைய இல்லையென்றும், அவள் கழுத்தை அறுத்துப்போடுவதுதான் நல்லதென்றும் தீர்மானித்து விட்டதாக அறிவித்தான்.

"வாலக்கீலை ஆட்டினால் கண்ணை நோண்டி எடுத்து விடுவேன்" என்று சொல்லிவிட்டு மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டு தூங்கலானாள் டாஷா.

குருட்டிக்காவ் சபித்தான். கண்ணீர் விட்டான். ஆர்யிஸ் குருட்டிக்காவ் பிரபஞ்சத்தை ஐந்துமுறை வலம் வருமுன் போடாவியும், கையில் ஒரு கடுதாசியுடன் தலை வாசலில் வந்து ஆஜரானான்.

"அவன் இன்னொரு கடுதாசி எழுதியிருக்கிறான். அதையும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்று காலைத் தேய்த்தான் போடாவி.

குருட்டிக்காவ் அந்தக் கடுதாசியைப் படித்தான். அவனுடைய தலை சுழன்றது. போடாவி அடிசாய்ந்த மரம் போல அவன் கண்களுக்கு ஆடினான். அந்தக் கடுதாசியில் லொழ்கோ மொயெவ், "அங்கே இருக்கும் ரஷ்யக் கைதியும் சிப்பாயுமான குருட்டிக்காவ், ஒரு போல்ஷ்விக், சதிகாரன். துருக்கியத் துருப்புகளிடைய கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அதிருப்தியைப் பரப்பி வருகிறான் என்பதற்கு அசைக்க முடியாத சாட்சியங்கள் இருக்கின்றன" என்று எழுதியிருந்தான்.

டாஷா அந்தக் கடுதாசியை எரித்துப் போட்டுவிட்டு, போடாவி காதில் ஏதோ ஒதினாள். குருட்டிக்காவ் ஏகமாக பீதியடித்துப்போய் நடமாட ஆரம்பித்தான். நாலு நாளைக்கு ஒரு தடவை முறை ஜாரம் மாதிரி தபால பிசாசாகக் கடிதமும் கையுமாக ஆஜராக ஆரம்பித்தான் போடாவி.

"அதைப் படிக்காதே, ஒன்றுமில்லை" என்று அதைப் பிடுங்கி டாஷா கிழித்து எறிந்துவிடுவாள்.

அப்படிச் சொல்லியும் குருட்டிக்காவ், அவற்றின் சில கடுதாசிகளை வாசிக்காமல் விடவில்லை. குற்றச்சாட்டுகள் கடிதத்துக்குக் கடிதம் ஆரோகணக்கிரமத்தில், சதிகாரன், சூழ்ச்சிக்காரன், சர்வதேச விஷமி, ஒற்றன், அராஜகன், ராஜாங்க கலாட்டாக்களைக் கிளப்பி அதில் லாபம் தட்டி ஜீவிப்பவன் என்றெல்லாம் வளர்ந்துகொண்டு சென்றது. திடீரென்று, ஈசல் மறைவது மாதிரி, பருவம் மடிவதுபோல போடாவி வருகையும் அஸ்தமித்தது. எதிர்பாராதபடி அது நின்றுபோயிற்று.

ஆட்டோ ஸ்டர்னர் அவர்களை வந்து கண்டு போய்க் கொண்டிருந்தான். வந்து உட்கார்ந்தான். ஆனால், அவன் போட்ட சண்டையும் வீரமும் மணிக்கணக்காகக் கொப்பும் கிளையுமாகத் தழைத்துக் கொண்டிருக்கும். அவன் ஜெயித்த நாடுகள் கணக்கிலடங்காது. ஜெயங்கள் எண்ணிக்கையும் கணக்கிலடங்காது. ஆனால் ஒரே பல்லவிதான். சண்டை - ரணகளம் - பிரேதக்காடு - ஜயப்பிரவேசம் - ஓயின் - பெண்கள் - இதயாதி, இதயாதி - கீறல் விழுந்த கிராம போன் தட்டு மாதிரி, கதை கேட்டுக்கொண்டே தூங்கிப் போவான் குருட்டிக்காவ், கண்ணை முழித்துப் பார்க்கும்போதும் ரணகளம் - பிரேதக்காடு - ஜயப்பிரவேசம் - ஓயின் - பெண்கள் விவகாரம். அதே மாதிரி வேறு ஒரு பட்டணத்தைப் பற்றி விவரித்துக் கொண்டிருக்கும் - டாஷா சிரித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

ஒருநாள் ஸ்டர்னர் வீட்டுக்குள் வந்து மூட்டை கட்டிக்கொண்டு தயாராகும்படி டாஷாவிடம் சொன்னான்.

பாசுஷா அங்கேயிருக்கும் சோல்ஜர்கள் அல்லாத சாதாரணக் கைதிகளை, ஜியார்ஜியாவுக்கு ஆர்மேனிய சிப்பாய்த்தளம் ஒன்றின் பந்தோபஸ்தில் அனுப்பிவிட உத்தரவு போட்டுவிட்டாராம்.

"என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாய்? நான் மூட்டை கீட்டை கட்ட வேண்டாமா?" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"நீ எங்கேயும் போகப் போவதில்லை. சாதாக் கைதிகளும் ஆர்மேனிய சிப்பாய்களும் தான் அனுப்பப்படுகிறார்கள். நீ ஆர்மேனியனுமல்ல, சாதாரணக் கைதியுமல்ல" என்றான் ஸ்டர்னர்.

"இவன் என்னுடைய பெண்டாட்டியைத் தட்டிக்கொண்டு ஓடிவிடப் பார்க்கிறான். எனக்கு இந்தத் தந்திரம் எல்லாம் தெரியும். சரி, சரி, நீ சிங்காரித்துக்கொண்டு தயாரா இரு. ஆனால் நீ எந்தப் பக்கம் போகப்போறே என்பது பின்னால் தெரியும். நானே நேரில் போய் இந்தப் பாசுஷாவைப் பார்க்கிறேன்" என்று குருட்டிக்காவ் ஊளையிட்டான்.

உள்ளம் கொதிக்க அவன் வெளியே ஓடினான். சதுக்கத்தின் மத்தியில் மடக்கு நாற்காலியில் பாசுஷா உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு எதிராக ரஷ்ய யுத்த கைதிகளின் தூதர்கள் நான்கு பேர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

"உங்களிடை ஆர்மேனியர் யாரும் உண்டா?" என்றார் பாசுஷா.

"ஆமாம் இருக்கிறார்கள்" என்று அவர்கள் பதில் அளித்தார்கள்.

"நீங்கள் ஜியார்ஜியாவுக்குப் போகிறதுதானே. அங்கே போனால் எல்லோரையும் அவரவர் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவார்கள்" என்றார் பாசுஷா.

ஆர்மேனியர்கள் புருவத்தை நெரித்துக்கொண்டு மௌனமாக நின்றார்கள். ரஷ்ய சோலஜர் ஒருவன் வரிசையிலிருந்து முன்னுக்கு வந்து தன் செம்பட்டைத் தாடியைச் சொரிந்து கொண்டு நின்றான்.

"மாட்சிமை தங்கிய எஜமானே, தோழர் பாசுஷாவே, அவர்களை எங்களிடமிருந்து பிரித்துத் தனியாக அனுப்பினால், ஒன்றுமில்லாத விவகாரத்துக்கு எல்லாம் கழுத்து அறுப்புண்டு போகும் என்று அவர்கள் பயப்படுகிறார்கள் என அறிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்."

ஸ்டர்னர் மொழிபெயர்த்துச் சொன்னான். பாசுஷாவுக்குக் கோபம் ஆவேசமாகப் பொங்கியது. "ஏன் அப்படி நீ நினைக்க வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

"இதைப்பற்றி யோசிக்கவே வேண்டாம். இந்த விவகாரம் எங்கே பார்த்தாலும் நடக்கிறது. ஆனால் இந்த இடத்திலே ஆண்டவனுடைய உத்தரவு அப்படி. அவர்கள் போனால் அப்புறம் கீச்சுப்பீச்சுதான்."

"கீச்சுப்பீச்சு என்றால்..." என்றார் பாசுஷா.

"குருவிகள் கீச்சுப்பீச்சு என்று கத்திக்கொண்டு பறந்து போகிற மாதிரி ஜீவன் ஓடிவிடும் என்றான்" என ஸ்டர்னர் ஆயஸம் பண்ணினான்.

இந்த உத்பிரேட்சை பாசுஷா மனதைக் குளிரவைத்துவிட்டது.

"அப்படியானால் சரி, நீங்கள் எல்லோரும் ஒன்றாகப் போக வேண்டியதுதான். ஆனால் நாளைக்கு அல்ல. யோசித்துச் சொல்கிறேன்" என்றார் பாசுஷா.

மகிழ்ச்சியில் குதி போட்டுக்கொண்டு குருட்டிக்காவ் வீடு திரும்பினான். பாசுஷாவின் சிப்பந்தி டாஷாவுடன்

உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். இருவரும் தர்பூஸ் பழம் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

பாசூலா, சாயா சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகும்படி குருட்டிக்காவுக்கும் அவனது மனைவிக்கும் அழைப்பு விட்டிருந்தார்.

தூங்கிக் கொண்டிருந்தவன், நடுராத்திரியில் விழுத்துக்கொண்டு, அவள் பக்கமாகத் திரும்பி, "இந்த விவகாரத்தை முடிச்சுப்பிட்டுத்தான் தூங்கவேண்டும். நீயோ எப்பப் பார்த்தாலும் நான் என்னுடைய பெண்டாட்டியைக் காப்பாத்திக்கொள்ளச் சண்டை போட வேண்டும் என்று சொல்லுக்கொண்டிருக்கிறாய். இன்னிக்கு அந்த மாதிரிச் சண்டை போட்டாச்சு. இன்னும் தொடை நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறது" என்றான்.

"என்கூட இருக்கும்போது உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடக்கூடாது. இன்னும் வேறே என்னவெல்லாம் செய்யப்போகிறதாக நீ நினைத்துக் கொண்டிருந்தாய்" என்று டாஷா இடைமறித்து வெகு கண்டிப்பாக கேட்டாள்.

"பாசூலாவைக் கத்தியால் குத்த அப்போ நான் நேரே ஓடினேன். கால் பூட்ஸடியிலே அதைச் சொருகித் தயாராக வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். பாசூலா தன்னைத் தப்ப வைத்துக்கொண்டார். உத்தரவை ரத்துப்பண்ணி ஒருவரும் ஜியார்ஜியாவுக்குப் போக வேண்டியதில்லை என்றார்" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"அந்தக் கத்தி எங்கே? எந்த ஜெனரலாவது பூட்சுக்குள்ளே கத்தியை வைத்துக்கொண்டு நடப்பானா? நாளையிலிருந்து என் கூட நடக்கிறதென்றால் நீ அந்தக் கத்தியை வைத்துக்கொண்டு வரக்கூடாது. இதுதானா நீ சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற பாதுகாப்பு? பாசூலாதான் என் கூடக் கொஞ்சம் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டால் என்ன குடிமுழுகிப்போய்விட்டது? கை பார்க்கத்தானே செய்தார். ஏதேதோ கோடு சொல்லுகிறதாக

உளறிக்கொட்டினார். அவ்வளவுதானே!" என்று இரைந்தாள் டாஷா.

"நல்ல கதையாகப் போச்சு. இப்போ அப்படிச் சொல்லுகிறே. இத்தனை காலமான பிறகா இந்த மாதிரி. நல்ல தொல்லையடா. நானோ யோக்கியமான பிரஜை. சாந்தமான மனுஷன். என்னைப் பிடித்து சோல்ஜராக்கி என்னிடம் உத்தரவு போட்டா. பிறகு என்னைச் சிப்பாய்த் தலைவனாக்கி உத்தரவு போடும்படி சொன்னா. அப்புறம் புரட்சி வருகிறது. என்மேலே உத்தரவு போடுகிறது. அப்புறம் சோவியத் சர்க்கார். இப்போது நான் உத்தரவு போடுகிறேன். அப்புறம் துருக்கிக்காரர்கள் எனக்கு உத்தரவு போடுகிறார்கள். அப்புறம் பாஷாக்கள் கோடையிடி மாதிரி என் தலையில் உதிருகிறார்கள். அதைதப்பாட்டி கதைகேட்டபோதுதான் அவர்கள் யார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இப்போ என்னடான்னா வந்து மடக்கு நாற்காலியிலே உட்கார்ந்து கொண்டு என் பெண்டாட்டிக்குக் கை பார்க்கிறான். உனக்கு அது சர்வ சாதாரணமாகப் படுகிறது. நாளைக்கு ஆப்பிரிக்காவிலே இருந்து ஒரு மந்தைக் குரங்குகள் வரும். அதுகளையும் பார்த்துப் பல்லையிளிக்கப் போறியாக்கும்" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"போதும் போதும் வாயை மூடிக்கோ. பார்த்தவாள் எல்லார் கண்களுக்கும் கவர்ச்சியாக இருக்கிறேன் என்பதில் நீ பெருமை கொள்ள வேண்டாமா? மலைக்காட்டுப் போடாவி கண்களுக்குக்கூட என் அழகு புரிகிறதே" என்றாள் டாஷா.

"என்ன?" என்று போர்வையை உதறித் தள்ளிவிட்டுத் துள்ளி உட்கார்ந்தான் குருட்டிக்காவ். "காட்டுமிராண்டி போடாவி என்று அவன் பெயரையும் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறாயே, அர்த்தம் என்ன?"

"நேற்றுச் சாயங்காலம் வந்து என்னை மலையுருக்குத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிப்போய் விடுவது என்று நிச்சயம் பண்ணியிருந்தான் போடாவி" என்றான் டாஷா.

"டாஷா என்ன பேச்சுப் பேசறே" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"என்ன சொல்லுகிறேனா? அட முட்டாள் அன்ட்ரீஸ், இது புரியலியா. நல்ல தெளிவான ரஷ்ய பாஷையில்லாதானே சொல்லுகிறேன். பெண்களுக்கு என்ன பிடிக்கும்? நிஜத்தை எப்பப் பார்த்தாலும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் காமிராவா, அல்லது வாட்டசாட்டமா சட்டை போட்ட புருஷனா?"

"ரொம்ப சரி" என்று சொல்லிக்கொண்டு பூட்ஸுக்குள் கைகளை விட்டுத் துழாவ ஆரம்பித்தான் குருட்டிக்காவ்.

"என்ன, ரொம்ப சரி. என் பேரில் உனக்கு விசேஷ பாத்யதை என்ன இருக்கிறது? நீதான் இன்னும் என்னைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு புருஷன் ஆகவில்லையே. இது எனக்குத் தெரியும், உனக்குத் தெரியும்."

"என்ன, என்ன சொல்லிக் காட்டுகிறாய் என்று நினைத்துப் பார்த்துப் பேசுகிறாயா?" என்று பளிச்சென்று அவள் பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு கேட்டான் குருட்டிக்காவ்.

"வாயைப் பிளந்து கொண்டிருக்காதே. எனக்கு இஷ்டமான பேரைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கொள்ள இப்போ எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். போடாவி, அப்புறம் பாக்கூ. இன்னும் வேற எத்தனையோ பேரும் உண்டு."

குருட்டிக்காவ் போர்வையை இழுத்து மூடிப் படுத்துக்கொண்டு அவள் வார்த்தைகளைச் செவியேற்க மறுத்துவிட்டான். இந்த நாசமாய்ப்போன வக்கீல் பாக்கூ பாங்க் குமாஸ்தாவான இவன், அடிமாண்டு போகாமல் ஆற்றாமையைச் சொல்லி ஆறுதல் அடைய ஒரே ஒருவன் தான் இருந்தான். அவன் ஐரோப்பியன், ஜெர்மன். இந்த மிலேச்சர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு தத்தளிக்கும் ஒரு ஐரோப்பிய ஜீவனுடைய சங்கடங்களை அவனே உணர முடியும். போர்வைக்குள் கிடந்து குமையும் குருட்டிக்காவ் அவனை எப்படியும் போய்ப் பார்த்தே தீருவது என்று

நிச்சயம் பண்ணிக் கொண்டான்.

விடியற்காலை எழுந்ததும் முதல் வேலையாக ஆட்டோ ஸ்டர்னரைப் போய்ப் பார்த்தான். அந்த ஜெர்மானியன் தன் அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு காப்பி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். கிராமபோன் ஒன்றின் நாட்டிய மெட்டு சுழன்று கொண்டிருந்தது.

"உன்னைத்தான் பார்க்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ரொம்பப் பெரிய சமாச்சாரம் வைத்திருக்கிறேன், கேள். இந்த ஊரிலே போடாவி என்ற ஒரு நாட்டுப்புறத்தான் அலைந்து கொண்டிருந்தானே தெரியுமா?"

"உம்... உம்..." என்று இழுத்தான் குருட்டிக்காவ். "நல்ல கிராமபோனாக வைத்திருக்கிறாயே" என்று பேச்சைத் திருப்பப் பார்த்தான்.

"ரொம்பப் பெரிய சமாச்சாரம். இந்தப் போடாவி என்கிறவன் நமக்குத் தபால் கொண்டு வருகிறவன். அவன் இங்கு ஒரு கடுதாசி கொண்டு வந்ததில்லை. ஆனால் அவன் கொண்டு வந்த சிலவற்றை..." என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸ்டர்னர் அவன் கண்ணுக்குள் ஊடுருவிப் பார்த்தான்.

"சில சமயத்தில் கணக்குகளை..." என்று விழுங்கி விழுங்கிப் பேசினான் குருட்டிக்காவ்.

"என்ன சொன்னாய்?"

"சில சமயங்களில் கணக்குகள் வரவு செலவு தீர்த்துக் கட்ட முடியாமலிருக்கும்" என்று வரண்ட வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

"என்ன கணக்குகள்?" ஸ்டர்னர் ஆச்சரியமுற்றான். "அவன் பணம் கொடுக்கல் வாங்கல் ஏஜண்டல்ல. வெறும் தபால் சுமக்கும் நாட்டுப் புறத்தான். இதைக் கேளு, அவன்

அவைகளை என்ன செய்தான் என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் அதில் சிலவற்றில்..."

"ஆமாம் அதில் சிலவற்றில் பணம் இருந்தது..." என்று பீதி பிடித்த குருட்டிக்காவ் சொல்லி முடித்தான்.

"நீ பெட்டியடி குமாஸ்தாதான் போ. அதிலே பணம் இல்லை. அதை விட முக்கியமான விஷயங்கள், இரகசிய அறிக்கைகள் இருந்தன."

"அப்புறம் என்ன ஆச்சு?" என்றான் குருட்டிக்காவ் வெளிநிப்போய்.

"அவனைக் கைது செய்யும்படி உத்தரவிட்டோம்" என்றான் ஸ்டர்னர்.

குருட்டிக்காவ் தலை சுழன்றது. கத்தும் கிராமபோன் குழலுக்குள் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

"ஆனால் அவன் மேலதிகாரி லொழ்கோ மோயெவைக் கொண்டு போட்டுவிட்டு மலைக்கு ஓடிவிட்டான். இது பெரிய சமாச்சாரமல்ல."

"கொன்றுவிட்டானா?" என்று மெல்ல எதிரொலித்தான் குருட்டிக்காவ். வார்த்தைகள் அவன் மனத்தில் பதியவில்லை. முகத்தில் வியர்வை ஆறாகப் பிரவாகமெடுத்தது.

"ஆமாம். அவனைக் கத்தியால் குத்திவிட்டு ஜன்னல் வழியாகக் குதித்து ஓடிவிட்டான். ஆட்டை வெட்டிச் சாய்க்கிற மாதிரி கொண்டு கிடத்திவிட்டான். உனக்கு உடம்புக்கென்ன? என்னமோ ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாயே. ஒரு நிமிஷம் கொஞ்சம் பொறு. மது கொண்டு வரச் சொல்லுகிறேன். இதில் சிக்கிக்கொண்டிருப்பவர்கள் மேலதிகாரிகள். நீ ஏன் இப்படிச் சங்கடப்பட வேண்டும்? நீ என்ன துருக்கியனா? உனக்கு ஒரு

பெண்டாட்டிதானே உண்டு?" என்று சொல்லிக்கொண்டு வாய்விட்டு கலகலவென்று சிரித்தான் ஸ்டர்னர்.

"நீ பொதிந்து பொதிந்து என்னமோ சொல்லுகிறாயே, அதன் அர்த்தம் என்ன?" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"அர்த்தம் ஒன்றுமில்லை" என வெடுக்கென பதில் அளித்தான் ஸ்டர்னர்.

"உனக்கும் எனக்கும் கொஞ்சம் ஓயின் ஊற்றிக்கொண்டு வருகிறேன். சாப்பிடுவோம்."

குருட்டிக்காவ் ஒரு கிளாஸ் ஓயினையும் ஒரே மடக்காகக் குடித்து விட்டான்.

"என்ன யாரையும் நினைத்துப் பார்க்கிறதில்லையா? இந்த உலகத்து அழகிகளை நினைத்துக்கொண்டு அருந்துகிறேன்" என ஸ்டர்னர் கிளாஸை உயர்த்தினான்.

"எனக்குச் சொந்தம் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு வாழ்வை நினைத்து அருந்துகிறேன். அதாவது என்னை யாரும் தொந்திரவு படுத்தாத ஒரு வாழ்வுக்கு" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

இந்த நினைவுக்கு "மரியாதை" செலுத்த ஒரு கிளாஸில் இன்னும் கொஞ்சம் ஓயின் அவனுக்கு ஊற்றிக் கொடுத்தான்.

பிறகு இன்னும் கொஞ்சம் ஊற்றிக் கொடுத்துத் தானும் ஊற்றிக் கொண்டான்.

"உன் கலியாண தினத்தின் ஞாபகத்திற்குக் கொஞ்சம் அருந்துவோம்" என்று கண்ணைச் சுடக்கடித்தான் ஸ்டர்னர்.

"நீ சொல்வதன் அர்த்தம் புரியவில்லையே?" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"உன் ஆயுசிலேயே மிகவும் சந்தோஷமான நாளுக்கு என்று சொல்லுகிறேன். உன் பெண்டாட்டி பேரில் எனக்கு ரொம்பப் பிரியம்" என்றான் ஸ்டர்னர்.

"என்ன சொல்லுகிறாய்? நல்லா காதில் விழவில்லையே, என்ன சொன்னாய்?" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"கல்மிஷமில்லாத நினைப்பு அப்பா, அது ஜெர்மனியர் சம்பிரதாயம், அவ்வளவுதான். உங்க கலியாண நாளை நினைத்து அருந்துவோம். அது எந்தத் தேதி?" என்றான் ஸ்டர்னர்.

ஸ்டர்னர் மேஜைமேல் சாய்ந்து அவனைப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் கொஞ்சம் கருத்தது. குருட்டிக்காவ் மீது பக்கென்று வியர்வை அரும்பி அவனைக் குளிப்பாட்டியது. கலியாண தேதியை அந்த ஜெர்மானியனுக்குச் சொல்வதென்றால் சாத்தியமில்லை. ஏனென்றால் தன் சம்பந்தப்படி சட்ட பூர்வமானதாக்கிக்கொள்ள அவன் பதிவு செய்து கொள்ளவில்லை. டாஷா, அவன் கூட யாத்திரை வருகிறதென்றால் நல்ல யோசனைதான் என்றான். சம்மதித்துக் கூட வந்தாள். அவ்வளவுதான். இருண்ட குழியடியில் அகப்பட்டுக்கொண்டவன் போல விழித்தான் குருட்டிக்காவ்.

"ஏன் தயங்குகிறாய்? ஒருவேளை போடாவி மாதிரி நீயும் எங்களை ஏமாற்றி வருகிறாயா? டாஷா உன் மனைவியே அல்லவா?" என்று கேட்டுவிட்டுக் கைகளைத் தட்டினான் ஸ்டர்னர்.

உள்ளே ஒரு வேலைக்காரன் வந்தான். ஸ்டர்னர் அவன் காதில் இரகசியமாக ஏதோ உத்தரவு போட்டான். வந்த துருக்கியன் அந்தரப் பிறவி போல அனாயசமாக மறைந்தான்.

"நீ என்னமோ எதிலாவது என்னைச் சிக்கவைத்து

விடலாமென்று யோசிக்கிறாப்போல இருக்கே. அது நல்லா இருக்கா, கௌரவமான ஒரு மனிதன் செய்கிற வேலையா" என்றான் குருட்டிக்காவ். குடியே முழுகிப்போச்சு என்ற நினைப்புத் தவிர அவன் மனத்தில் வேறு எதுவும் இல்லை.

"நானா. எனக்கு கௌரவம்தான் பெரிது. சரி நாம்..."

"செம்டம்பர் ஒன்பதாந்தேதி" என்று குருட்டிக்காவ் ஒரு தேதியைச் சொன்னான் டாஷா அவனுடன் ஓடி வந்துவிட்ட தேதி அது.

"செப்டம்பர் ஒன்பதாம் தேதிக்கு" என்று நினைவு தேங்கிய வார்த்தைகளைச் சொன்னான் ஸ்டர்னர்.

குருட்டிக்காவுக்குத் திடீரென்று மனப்பாரம் இறங்கியது போல் இருந்தது. "டாஷா நல்ல அழகி என்பதை நீயும் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். அவளுக்குக் காலும் கையும் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது தெரியுமா?" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"எனக்குத் தெரியும்" என்றான் ஸ்டர்னர் அமைதியாக.

"உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டான் குருட்டிக்காவ். மூன்றாவது கிளாஸிலேயே அவன் மூளை கழன்றுவிட்டது.

"புதுசாகக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டவாள் எல்லாரும் அப்படித்தான் பேத்துவார்கள். அதைப்பற்றி நாம் இப்போ சர்ச்சை பண்ணிக்கொண்டிருக்க வேண்டாம். நீ பூர்ஷுவா மாதிரி பேசுகிறாய். அவ்வளவுதான். அதற்கென்ன, அவளுக்கென்ன இப்போது?"

"அவள் இப்பொழுது ரொம்பப் பெரிய ஆபத்திலே சிக்கி இருக்கிறாள்" என்று உளறிக்கொட்டினான் குருட்டிக்காவ்.

"ஆபத்தா? என்ன ஆபத்து? கூரை இடிந்துவிழுந்துவிடும்

என்று பயப்படுகிறாயா, அல்லது கொலைகாரர்கள் உன்னை இரகசியமாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களா?"

"இரண்டும் இல்லை. நீ ஒரு ஐரோப்பியன். நான் சொன்னால் புரிந்து கொள்ளுவாய். இங்கே இருக்கும் ஆண்பிள்ளைப் பசங்கள் எல்லாம் அவளைத் தொடர்ந்து திரிகிறார்கள்" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"ஆஹா அப்படியா. பாஷாதான் வயிற்றுக் கடுப்பால் கழிந்து கொண்டிருக்கிறாரே. இன்னும் கொஞ்ச காலத்துக்கு அவரைப் பற்றித் தொந்திரவில்லை. தவிரவும், உன்னுடைய ஆயுதங்களை உன்னிடம் கொடுத்துவிடவேண்டும் என்று உத்திரவு வேறு போட்டுவிட்டார்."

"அந்த ஆயுதங்களை வேண்டுமானால் அவரே வைத்துக் கொள்ளட்டும்" என்றான் குருட்டிக்காவ். பாஷாவுக்கு வியாதி என்று கேட்டதும் அவன் மனத்துக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. "திடீரென்று எப்படி வியாதி வந்துவிட்டது? அவர்தான் புஸ்தகம் மாதிரி கைரேகைகளைப் படித்துவிடுவாரே. தன் கையை ஏன் அவர் பார்த்துக் கொள்ளக்கூடாது?"

இந்தச் சமயத்தில் ஸ்டர்னருடைய வேலைக்காரன் வந்து அவனுடைய காதுக்குள் ஏதோ ஒதினான். ஜெர்மானியன் மறுபடியும் கிளாஸ்களை நிறைத்துவிட்டு அதிசயமான குரலில், "இப்போ உம்ம மனைவியை நினைத்து அருந்துவோம்" என்றான்.

"சரி, இவனும் அவள் மேல் கண்வைத்துவிட்டான்" என்று உள்ளுக்குள் நடுங்க ஆரம்பித்தான் குருட்டிக்காவ். "இந்தப் பயல்தான் அவள் வலையில் தலைகுப்புற விழுந்து சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறான். என் கதி அதோ கதிதான்."

கிளாஸை ஏந்திய கை நடுங்கியது.

டாஷா வாசல் சன்னலில் நின்று கொண்டு பாடிக்கொண்டிருந்தாள். "உன்னை என்னிடமிருந்து பிரித்து விடுவார்கள். அப்புறம் நீ யாரோ நான் யாரோ" என்பது அந்தப் பாட்டின் அர்த்தம்.

அவன் உள்ளே நுழைந்ததும் பாடுவதை நிறுத்திக் கொண்டாள். தள்ளாடிக் கொண்டே வந்து கீழே விரித்திருந்த ஜமுக்காளத்தின் பேரில் உட்கார்ந்து கொண்டான் குருட்டிக்காவ். அமிதமான போதையால் முகம் நீலம் பாரித்திருந்தது. அவளிடம் சென்றான். முதுகில் இரண்டு அறை கொடுத்தாள்.

"ஏன் இப்படிக் குடித்துவிட்டு வந்தாய்? நம்ம கலியாணத் தேதி என்னவென்று ஸ்டர்னர் ஏன் ஒரு துருக்கிப் பயலை ஏவிக் கேட்டுவிட்டான்? இஷ்டமிருந்தால் சொல்லு?" என்றாள் டாஷா.

குருட்டிக்காவ் மூஞ்சி நீலத்திலிருந்து பீதி பிடிக்கும் பச்சை பூத்தது.

"ஸ்டர்னர் சொல்லிவிட்டானா? சரிதான் நம்ம கதி அதோ கதிதான்."

"எப்பப் பார்த்தாலும் அதோ கதியாகப் போனதாக ஊளையிடத்தான் உனக்குத் தெரியும். நீ இப்படிப் பேசும்போதெல்லாம் எனக்குத் தும்மணும்போல வருது" என்றாள் டாஷா.

குருட்டிக்காவ் பரிதாபகரமாகக் கை விரித்தான்.

"கொஞ்சம் பொறுத்துக்கோ. எத்தனையோ வருஷத்துக்கு முந்தி கணக்குத்தான் என்னைக் கொல்லும் என்று சொன்னார்கள். அப்போ நான் பாங்கியிலே வேலை செய்து கொண்டிருக்கும்போது, தப்பாய் பதிந்து வேலைக்குக் கத்தி வைத்துக்கொள்வேன் என்று நினைத்தேன். ஆனால் இப்பொத்தான் எனக்குப் புரிஞ்சது. ஒரே ஒரு எண், ஒரு

சின்ன எண் நிலைமையை அடியோடு மாற்றிவிட்டது. இப்பத்தான் நானும் கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். நம்ம கல்யாணத்தேதி என்ன? கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு அப்புறம் நிம்மதியாக இருந்து தொலைக்கிறேன்" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"செப்டம்பர் ஒன்பதாம் தேதி என்று நான் அவனிடம் சொல்லி வைத்தேன்" என்றாள் டாஷா.

"என்ன!" என்று ஆச்சரியத்தால் கத்திக்கொண்டு காலும் கையும் கொப்பும் கிளையுமாக உயர் நிற்க ஜமக்காளத்தில் உதறியடித்துக் கொண்டு சரிந்தான். "என்ன? இந்த காலத்திலேயும் அதிசயங்கள் நடக்குதா?" என்றான் மீண்டும்.

"என்ன உளறிக் கொட்டுகிறாய். புத்தியாய்ப் பேசு. செத்த தவக்களை மாதிரி காலையும் கையையும் விரித்துக் கொண்டு கிடக்காதே" என்று கூறினாள் டாஷா.

"டாஷா, தீரச் செயல்கள், வீரச்செயல்கள் செய்ய வேண்டும் என்று அவைகளைத் தேடிக்கொண்டு அலைபவனல்ல நான். எனக்கு அதிலே கொஞ்சங்கூட பிரியமில்லை. ஆனால் என்ன நடந்திருக்கிறது தெரியுமா? நானோ சாதாரணப் பிரஜை. ஆயிரத்தில் ஒன்று. நானோ வாதம் பண்ணுகிறதில்லை. சர்ச்சை பண்ணுகிறதில்லை. எல்லாம் அந்தக் காலத்திலேயே நடந்த மாதிரி நடக்கட்டும் என்று சொல்கிறதில்லை. ஆனாக்க எல்லாம் நடக்கட்டும் என்றுதான் சொல்லுவேன். டாஷா, உனக்கு ஞாபகமிருக்கா. அப்போது ஒரு சண்டையில் யாரோ ஒருத்தன் கொய்த தலை ஒன்றை என் காலடியில் கொண்டு வந்து போட்டானே, அதை வைத்துக்கொண்டு நான் என்ன செய்வது? அதை உச்சி மயிரநப் பிடித்துத் தூக்கி வேலி ஓரத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தேன். யாருக்கு ஆசையோ அவர்கள் அதை எடுத்துக்கொள்ளட்டும். ஆனால் இப்பொ, இப்பொ என்ன செய்யறதென்றே புரியல்லே" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"சரிதான் உனக்கு இது தெரியாதா? உன் பெண்டாட்டியை உன்னிடமிருந்து தட்டிக்கொண்டு ஓட, அவளைக் கெடுத்துவிட, குடித்துக் குடித்து சீ என்று போகும்படி அவளைச் சாயாக் குடிக்க வைக்கிறார்கள். என்ன செய்வது? என்று தெரியவில்லை என்று நீ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய்."

"எனக்குக் களேபரம் எதுவுமில்லாமல் சாகத் தெரியும். வேறு என்ன எனக்குத் தெரியும்?" என்றான் குருட்டிக்காவ்.

"மறுபடியும் பழைய கதையை ஆரம்பித்துவிட்டாயே. என்னைக் காப்பாற்று என்று நான் ஒரு ஆண்பிள்ளையிடம் கேட்டால், எனக்குச் சாகத்தான் தெரியும் என்று சொல்லுகிறவனிடம் என்னத்தைச் சொல்கிறது? அப்படியானால் செத்துத் தொலை. எக்கேடும் கெட்டு நாசமாய்ப்போ. இத்தனை பலம் கொண்ட உனக்கு ஒரு பெண்ணைக் காப்பாற்றத் தெம்பில்லையா?" என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டைவிட்டு வெளியே ஓடிப்போனான்.

அவன் ஜமுக்காளத்தில் "செத்த தவளை" மாதிரி கிடந்தான். தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு யோசனை செய்தான். பகல் கழிந்தது. நன்றாக இருட்டின பிற்பாடு முற்றத்தில் காலடிச் சப்தம் கேட்டது. எழுந்து ஜன்னலண்டை போனான். முற்றத்தில் அவனுடைய மனைவியும் ஸ்டர்னரும் நின்றனென்கொண்டிருந்தார்கள். வெளிவாசலில் குதிரைத் தலைகள் தெரிந்தன.

"அவர்கள் ஓடிப்போகிறார்களாக்கும். சரிதான் ஓடிப்போகட்டுமே. வேறு எதையாவது யோசிப்போம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே இறங்கி முற்றத்திற்கு வந்தான்.

ஸ்டர்னர் உதட்டில் விரல் வைத்து மௌனமாக இருக்கும்படி சமிக்ஞை செய்தான்.

"சரி, நீ நினைத்ததை முடித்தாயா?" என்று சொல்லிக்கொண்டு டாஷா அவன் கைகளை

முத்தமிட்டாள். அவன் அவளைப் பலமாக இழுத்துத் தழுவ பற்கள் இடிபட்டன.

ஸ்டர்னர் ஒரு குதிரையைக் குருட்டிக்காவ் முன்னால் கொண்டு நிறுத்தி, "உங்கள் ரெண்டு பேரையும் நகரத்துக்கு வெளியே அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டுவிடுவார்கள்" என்றான்.

டாஷாவும் குருட்டிக்காவும் மௌனமாகக் குதிரை மேல் ஏறிக்கொண்டார்கள். ஸ்டர்னருடைய வேலைக்காரன் குதிரையின் லகானைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றான். ஜனநடமாட்டமில்லாத சந்துபொந்துகள் வழியாக அவர்கள் நகரத்தைவிட்டு வெளியேறினார்கள். ஊருக்கு வெளியே வந்து சேர்ந்ததும் இரண்டு குதிரைகளையும் ஒன்றுக்குப் பக்கத்தில் ஒன்றாக ஒரு வரிசையில் நிறுத்திவிட்டு மறைந்தான்.

"இதற்கு என்ன அர்த்தம்" என்றான் குருட்டிக்காவ். குதிரைமேல் சற்று நகர்ந்து உட்காரவும் பயப்பட்டான் அவன். அங்கு படி காலிலிருந்து நழுவினது. கட்டை விரல் இருளில் நுழைந்து துழாவி வெகு சிரமப்பட்டான் குருட்டிக்காவ்.

"அர்த்தமா? அட முட்டாளே, உபயோகமில்லாத கந்தல் களுக்காணி மூட்டை, அட வடிகட்டின அசடே, கட்டித் தங்கமே, அதோ தெரியுது பார் வெளிச்சம், அந்தக் கிராமத்துக்கு நாம் விடியறதுக்கு முன்னாலே போய்ச் சேரணும்... புரிஞ்சுதா? குதிரையை ஜாக்கிரதையாக நடத்திக்கொண்டு போ."

"சரி" என்றான். குதிரைகள் நடந்தன.

வீட்டுக்குள் அந்தத் தொலைக் கண்ணாடிகளை வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டோ மென்று திடீரென்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது. நினைக்க நினைக்க வெட்கமாக இருந்தது. இந்த உணர்ச்சி படிப்படியாக வளர ஆரம்பித்தது.

சுமார் ஒரு மணி தேசாலத்திற்கு அப்புறம் அவனையே ஆட்படுத்தியது. குதிரைகள் நாலு பாதைச் சந்தியை எட்டின.

"இப்பொழுது பேசுவதற்கு எனக்கு அவகாசம் உண்டு..." என்று ஆவேசம் கொண்டவனைப்போல் ஆரம்பித்தான் குருட்டிக்காவ். "நான் ஒன்று சொல்லித்தான் தீர வேண்டும். நான் ஒரு பெண்ணுக்காகச் சண்டை போட்டுப் பார்த்தேன். அது ஒண்ணுமில்லாமல் போச்சு. ஒருத்தனுக்கு விஷம் கொடுக்கணும்னு ப்ளான் போட்டேன். அவன் காலை ஒடித்துக் கொண்டான். இன்னொரு போட்டிக்காரனைக் கண்டு மிரண்டேன். அந்த அப்பாவிப் பயலைக் கொன்று போட்டார்கள்.

நாலாவது நபரைக் கத்தியால் குத்த நினைத்தேன். அவனுக்கு வயிற்றுக் கடுப்புக் கண்டது. ஐந்தாவது நபரை நம்பவே இல்லை. அவன் பூரண யோக்கியனாக இருந்தான். ஈ, கொசு ஆடாத இந்தக் கிராமத்திலே ஆறாவது ஏழாவது எட்டாவது நபர்களைச் சந்திக்கத்தான் போகிறேன். என்ன நேருமோ எனக்கே தெரியவில்லை. இனி மேற்கொண்டும் இப்படிச் சுமந்துகொண்டு போக எனக்குப் பலம் இல்லை. நான் கதாநாயகனாகப் பிறக்கவில்லை. என் குடும்பத்திலேயே பரம்பரையாகக் காசநோய் உண்டு. இனிமேல் என்னால் தாங்க முடியாது" என்று சொல்லிக் கண்ணீர் விட்டான்.

கண்ணீர் குதிரையின் கழுத்தில் உதிர்ந்தது. திடீரென்று ஒற்றைக்கொரு துளியாக மழை பெய்வதைக்கண்டு ஆச்சரியத்தால் தலையை நிமிர்த்தியது. பிறகு அந்த ஸ்திரி தன் குதிரையைப் பக்கத்தில் கொண்டு நெருங்க அது அவன் காலில் இடிபட்டது. டாஷா கைகளை நீட்டி அவனுடைய குதிரையின் லகானைப் பற்றிக்கொண்டாள்.

விசேட உரை

சாம்பல் பூத்த ஆட்டு மந்தை டிப்ஸில் என்ற இடத்தில் உள்ள ஷோட்டா ரஸ்டா வேலி குடியேற்றத்தின் வழியாகப்

போய்க் கொண்டிருந்தது. மந்தையின் இடுக்குகளில் கிடாக்களின் தாடி தரையைப் பெருக்கியது. துணிச்சலான குட்டி டிராம் லயன்கிட்டே நெருங்கிவிட்டால், செம்பட்டை படிந்த மந்தைக் காவல் நாய்கள் அங்குமிங்கும் ஓடிக் குரைத்து அவற்றை வழிக்குக் கொண்டுவந்தன.

தாங்க முடியாத புழுதிப் பொம்மலில் தும்மிக்கொண்டு குருட்டிக்காவிடம் இது என்ன என்று கேட்டேன்.

"இந்த மந்தைகள் மேய்ச்சலுக்காக ஆட்டிடையர்களுடன் இடத்துக்கிடம் போகும் என்பதுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே. இப்பொழுது பட்டணத்துக்குள் வந்துவிட்டன. வெகு சீக்கிரமாகப் பட்டணத்தைக் கடந்து ஆகவேண்டும். அதற்காகத்தான் பட்டணத்துக்கு உள்ளே குறுக்காக விழுந்து ஓடுகின்றன.

நாடகக் கொட்டகையைத் தாண்டிக்கொண்டு கடைசி ஆடு போகும்போது பொழுது சாய்ந்து இருட்டிவிட்டது.

"நேரமாகிவிட்டது. சாயங்காலம் பார்க்கவேண்டிய கடமைகளைக் கவனிக்கப் பாங்கிக்குப் போக வேண்டும். நான் உழைத்தாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சீட்டுக் கொடுத்து விடுவார்கள்..." என்றான் குருட்டிக்காவ்.

சிறிது தொலைவிலே, ஒரு சின்ன வேலிக்கு மறுபுறத்தில் ஆபீஸ் 'அமர்த்தலுடன்' ஒரு சர்ச் நின்றது. பைஜாந்திய மனையடி சாஸ்திரத்தைக் காப்பி அடித்த தினுசில் கட்டப்பட்ட புராதனக் கட்டுக்கோப்பு. கருங்கல் அடுக்கு வரிசைகள் மங்கலாகப் பளபளக்கும் கலசங்களாகப் பூத்தன. கட்டடத்தின்மேல் சன்னலில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. நிர்க்கதியானது போல் மௌனமேறிய கருங்கல் முன் மண்டபத்தின் வழியாக உள்ளே சென்றோம். சமய சம்பிரதாயத்திற்கும் அந்தஸ்துடன் கூடிய கிறிச்சலுடன் செப்புத் தகடு பதித்த செதுக்குளிச் சிற்பம் மலிந்த கதவு உட்புறம் நோக்கித் திறக்க நாங்களும் உள்ளே நுழைந்தோம். அவசர அவசரமாக வந்த சிரிப்பை

அடக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் சர்ச்சின் மத்தியில், சாப்பாட்டுக்கடை மாதிரி மேஜைகள் வரிசையாகப் போடப்பட்டிருந்தன. வாலிப கம்யூனிஸ்டுகள். மேஜையருகில் கும்பல் கும்பலாக உட்கார்ந்து சதுரங்கம் முதலிய விளையாட்டுகள் ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அகண்டாகாரமான வயல்வெளியின் நிசப்தம் அங்கு குடியேறியிருந்தது.

சுவரில் அகழ்ந்திருந்த மாடல்கள் இரண்டில் ஸாக்ரடீஸ் சிலையும் கோகோல் சிலையும் எனக்கு அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. சர்ச் விதானத்தில் பொருளாதார சூத்திரங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. சுவர்களில் புகைப்படங்களும் விளம்பரங்களும் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. மையக் கலசத்தின் குடைவுக்குள் நீளமான தாடியுடைய ஒரு கிழவன் படம் தீட்டப்பட்டிருந்தது. அவனுடைய தாடிச்சிக்கலில் இரண்டு புறாக்கள் அகப்பட்டுத் தத்தளித்தன. அவன் அந்தக் காலத்தில் கடவுளாக இருந்தான்.

"சாம்பிராணி வாசனையிலே சதுரங்கம் விளையாட நான் அடிக்கடி வருவது வழக்கம். பொதுவாகப் பார்க்கப்போனால், என் வாழ்வு அப்படிக்கு ஒன்றும் மோசமில்லை. சுமாராக சுகமாகத்தான் இருக்கிறது. சமயம் கிடைத்தபோது நீயும் இங்கே வா என்று சொல்லி வைக்க விரும்புகிறேன். இங்கே நல்ல ஆட்டக்காரர் பலர் உண்டு. கலசத்தில் தொங்குகிற கிழவனைத்தான் கூப்பிட்டுக்கொள்ள அவர்களுக்கு முடியவில்லை. அவன் அவர்களுக்கு எட்டாத தொலைவில் இருக்கிறான்" என்று குருட்டிக்காவ் பிரமாத ரகசியம் எதையோ ஒதுவதுபோலக் காதுக்குள் குசுகுசுவென்றான்.

"ஏன் இப்படிக் குசுகுசு என்கிறாய்?" என்று நான் குரல் கொடுத்தேன்.

"ஏன் இப்படிச் குசுகுசு என்கிறாய்?" எனக் கலசத்திலிருந்து கிழவன் கத்தினான்.

"ஏன் குசுகுசு என்கிறாய்?" ஸாக்ரடீஸும், கோகோலும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு தத்தம் மாடங்களிலிருந்து கத்தினார்கள்.

"நல்ல அபூர்வமான வேலைப்பாடு! சப்தத்தை அபூர்வ கோணங்களிலிருந்து திருப்பிவிட கணக்குப் போட்டுக் கட்டியிருக்கிறார்கள்" என்றேன்.

"இந்தச் சர்ச்சில் இருந்த சப்தத்தை இப்படித் தெறிக்கவிடாமல் அழுக்கி, வந்த சிலைகளும் விரிப்பும் அகற்றப்பட்டபோது எதிரொலியைக் காதுகொடுத்துக் கேட்க முடியல்லே" என்று சொல்லிக்கொண்டு குருட்டிக்காவ் என்னைப் பலிபீடத்தினருகில் அழைத்துச் சென்றான். "இந்த இடத்தில் நாடகம் போட முடியாது. ஆனால் மௌன பிலிம் காட்சி நடத்த சௌகரியமாக இருக்கும்" என்றான்.

பலி மேடையில் மூன்று மேஜைகள் போடப்பட்டிருந்தன. மூன்றின் பேரிலும் விலாசமிட்டிருந்தது. காம்ரேட் யாஸ்ட்ரெப் மேஜை, காம்ரேட் பிரான் டாஷ்விலி மேஜை, காம்ரேட் கிரான்ட்ஸ் மேஜை. அவைகளை எல்லாம் பார்த்துவிட்டு வெளியேறி நடந்தோம். மாலையிருட்டு மயங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. பூக்கடை ஒன்றில் வெள்ளை மஸ்லின் உடுத்திய ஒருத்தி எங்களுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

"என் மனைவி காம்ரேட் டாஷா" என்று குருட்டிக்காவ் அறிமுகம் செய்துவைத்தான்.

"உம்முடைய மனைவி கலகலப்பாக உழைப்பவள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்" என்றேன்.

"கலகலப்பு இருக்கலாம். உழைப்பைப்பற்றி அவ்வளவாகச் சொல்வதற்கில்லை. ஒரு தடவை ஒருவன்

<https://t.me/aedahamlibrary>

ஏறியிருந்த குதிரையின் லகானைப் பிடித்து அதை வேறு திசையில் திருப்பினதென்னவோ உண்மை" என்றாள்.

"லகான் இல்லை, சேணத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு" என்று திருத்தினான் குருட்டிக்காவ்.

"கடிவாளமோ" என்றேன் நான்.

"அது என்னமோ எனக்குப் பெயர் எல்லாம் தெரியாது. தொழிலாளர் தேகப்பயிற்சிக் கூடத்திற்குப் போகிறேன். உங்களுக்கு வேறு ஒரு வேலையும் இல்லை என்றால் என்னை அங்கே அழைத்துச் செல்லலாம்" என்றாள்.

8. பலி

ஜோஸப் நையரு – ஹங்கேரி

மோல்டேவியா நோக்கி நிற்கும் மலைச் சிகரங்களிலே அந்த வருஷத்தில் மந்தைகளுக்குக் கரடிகளால் வெகு தொல்லை ஏற்பட்டு வந்தது. வில் - பொறி வைத்து எல்லாம் முயன்று பார்த்ததும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. மேய்ப்பவர்களுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. தீப்பந்தம் வைத்துக் கரடிகளின் பேரில் விட்டெறிந்து பார்த்தார்கள்; குண்டு போட்டுக்கூடச் சுட்டுப் பார்த்துவிட்டார்கள். ஜென்ட்யூர்கி என்ற இடத்தைச் சேர்ந்த டோனி டர்ஸ் என்பவனுடைய முதுகைக் கரடிகள் பிறாண்டிக் கிழித்ததுதான் மிச்சம். தன்னுடைய மந்தையில் உள்ள எருது ஒன்றின் மேல் கரடி தாவிப் பாய்ந்தபொழுது கையிலிருந்த கோடரியை டர்ஸ் விட்டெறிந்தான். அந்த மிருகம் எருதை விட்டுவிட்டு டர்ஸ் மேல் பாய்ந்தது. இனிமேல் காயம் ஆறினாலும் அவனுக்குப் பழைய தெம்பு எங்கிருக்கப் போகிறது?

இது நடந்த பிற்பாடுதான் மேய்ச்சல்காரர்கள் எல்லோரும் இனிமேல் என்ன செய்வது என்பதை ஆலோசிக்க மார்ட்டின் உடூவின் குடிசையில் கூடினார்கள். வருகிற ஞாயிற்றுக்கிழமை, சர்ப்பவிழாக் கொண்டாடி கரடிகளுக்குப் பூசை போடுவது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. கிறிஸ்துவ சமயம் இங்கெல்லாம் பரவுவதற்கு முன்னர் மிலேச்ச காலத்திலிருந்தே இருந்துவரும் ஒருவிதமான ரத்த பலி. அந்த கிரியைகளும் மந்திரங்களும் உடூவுக்குத்தான் தெரியும். அந்தக் காலத்தில் இருந்த டால்ட்டாஸ் என்ற மிலேச்ச மந்திரவாதிகள் போல, அவனுக்கு மந்திரவாதம் தெரியும். தீயும் தண்ணீரும் அவன் சொற்படி கேட்கும். அவனுடைய குடிசைக்கு அருகாமையில் வந்துவிட்டால், ஓநாய்கள் கூட வாலைக் காலிடை சொருகிக் கொண்டு 'பவ்வியமாக' நடந்து செல்லும். அவன் ஆயுசு முழுதுமே காடுகளில் கழிந்தது. அந்த மலைச் சாரலகளுக்கு வந்து பொழுது இப்பொழுது பிரம்மாண்டமாக ஓங்கி வளர்ந்து

கிளையும் கொப்புமாகப் படர்ந்திருக்கும் மரங்கள் எல்லாம் சிறு சிறு குத்துச் செடிகளாக நின்றன என அவன் சொல்லுவான். அந்தச் சுற்று வட்டாரத்திலேயே அவனை இந்தக் கிழக்கோலத்தில் தவிர வேறு நிலையில் பார்த்தோர் எவருமே கிடையாது. அன்றிருந்ததுபோலவே மெலிந்து வரண்டு இருந்து வருகிறான். அவனுடைய மனைவி இறந்துபோய் எத்தனையோ வருஷங்களாயின. அவள் செத்ததும் அவன் கையால்தான் என்றும், ஒரு காலத்தில் பேச்சடிபட்டு அதுவும் செத்து மடிந்தது. அந்தக் காலத்தில்தான் காடேறிப் போனான் என்றும் அப்போது சொல்லிக் கொண்டார்கள். ஆனால் மந்தைகளை மேய்த்துக்கட்டி வருவதில் எந்த வட்டாரத்திலுமே அவனுக்கு ஈடு இனிமேல்தான் பிறக்க வேண்டும். சென்ற ஐம்பது வருஷங்களாக, அவனுடைய கவனக்குறைவால் மந்தைக்குச் சேதம் வந்தது என்ற வார்த்தை பிறந்தது கிடையாது.

ஆனால் இந்த வருஷம் அவனையும் ஒரு கரடி ஆட்டம் காட்டியது. ஒற்றை ஒரு நாள் இராத்திரியில் அவன் மந்தையிலே தளதளவென்றிருந்த நான்கு எருதுகளின் கழுத்தைக் கடித்துத் துண்டாக்கிவிட்டது அந்த மிருகம். இந்த 'அநியாயத்தை'க் கண்டதும் கோபாவேசத்தால் அவன் முகத்தில் ரத்தம் பரவி நின்றது. 'உன் ஆட்டமெல்லாம் அந்தமட்டுக்குந்தான்' என்று சபதம் செய்தான்.

இது வெள்ளிக்கிழமை நடந்தது. ஆனால் சனிக்கிழமைக்குள் மந்தை அவன் கையைவிட்டு வேறு கை மாறியது. குடிசையிலிருந்து அவனுடைய தட்டுமுட்டுகள் வெளியே எடுத்து எறியப்பட்டு அவன் ஸ்தானத்திற்குக் கருந்தடியனாக ஒருவனை நியமித்து விட்டார்கள்.

'நீ யாரடா?' என வந்தவனைத் தலைமுதல் கால்வரை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டுக் கேட்டான் கிழவன்.

அந்த மனிதன் வாய்விட்டு உரக்கச் சிரித்துவிட்டு 'என்னை மார்ட்டின் உடுவின் மகன் என்பார்கள்; என் பேர் ஆண்டி' என்றான்.

கிழவன் திகைப்பூண்டு மிதித்தவனைப்போல நின்றான்.

'என் மகனா?'

'ஆமாம்'

'என் வயிற்றுக்கு வைரியாக வந்துவிட்டாய் என்று மேய்ச்சல்காரர்கள் சொல்லுகிறார்களே, அது நிசமா?'

'இந்த ஐம்பது வருஷமாகத்தான் தின்னாயே அது போதாதா? எங்களைப்பத்தி ஒரு தடவை நினைச்சுப் பார்த்திருப்பியா? எனக்கு மூணு பிள்ளைகள் இருக்குது. அதுகள் பட்டினி கிடந்து வாடுவதைப் பார்த்துக் கண்கள் பூத்துப் போச்சு. இப்போ நீ தான் கொஞ்சம் பட்டினி கிடந்து அது எப்படியிருக்குது என்று பாரேன். இல்லாவிட்டா நாசமாகப் போயேன். செத்தொழியத்தான் காலம் ஆச்சே.'

மாட்டின் உடூ பதில் சொல்லவில்லை. அமைதியாக வெளியே சிதறிக் கிடந்த சாமான்களைச் சேகரித்து அருகில் உள்ள பள்ளத்தாக்கு ஒன்றுக்கு எடுத்துச் சென்று நெட்ட நெடுகலாக வளர்ந்து நின்ற பைன் மரத்தடியில் அவைகளை அடுக்கினான். பொழுது சாய்கிற நேரமாய் விட்டபடியால் சுள்ளி பொறுக்கி அடுக்கி நெருப்பு மூட்டினான். எல்லாம் முடிந்ததும் தரையில் சாவதானமாக உட்கார்ந்து கொண்டு யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

மற்ற மேய்ச்சல்காரர்கள் மந்தையைக் கொண்டு அடைத்துவிட்டுப் பசியைத் தீர்த்துக்கொண்டபின் நாளைக்கு நடக்க வேண்டிய பலியைப் பற்றி அவனிடம் பேசித் தீர்த்துவிட அங்கு வந்தார்கள். நெருப்பருகே, அசையாது சிலைபோல் உட்கார்ந்து அனல் விட்டு நிகிரும் தீக் கொழுந்துகளுக்குள் கண்ணைச் சொருகியவன் போலப் பார்த்து யோசனையிலாழ்ந்திருப்பதைக் கண்டார்கள்; அசைந்தாடும் அனல் ஒளி மயிர் செறிந்தடர்ந்த நெஞ்சில் செக்கச் செவேலென்று கூத்தாடின.

'மாமா உங்களுக்கு இந்த மாதிரித் துன்பம் வந்திருப்பதாகக் கேள்விப் பட்டோம்' என்றார்கள்.

கிழவன் தலையசைத்தான்.

'துன்பந்தான்; அது வரும் என்று எனக்கு முன்னமே தெரியும்.'

சுற்றிலும் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் மனசு படக்குப் படக்கென்று பறையடித்தது. மந்திரசக்தி அவர்களை அவ்வளவு பயத்துள் ஆழ்த்தியது.

'அவர் சொல்லுவது சரிதான்' என்றான் ஆட்டு மந்தை மேய்க்கும் டேவிட் டூருக். 'ஒருநாள் நான் வீட்டுக்குத் திரும்பறச்சே என்னுடைய நாய் - நான் வளர்த்த நாய் - மனிசன் குரலெடுத்து என்னிடம் பேசிச்சு 'டேவிட் டூரு நீ வீட்டுக்குப் போடா, உன் பெண்டாட்டி செத்துப் போனா' என்று சொல்லிச்சு; நான் ஓட்டம் ஓட்டமென்று வீட்டுக்கு ஓடியாந்து பார்த்தேன். அது சொன்னாப்பிலே, அவ செத்து மடிஞ்சு கெடந்தா' என்றான்.

நெருப்பு மங்க ஆரம்பித்தது. சாவைப் படலம் இருளேற ஆரம்பித்தது. தணலைச் சூழ உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் மெளனமாக இருந்தார்கள். கீழே சரிந்து விழுந்த கங்கை எடுத்துப் போடக் கை நீட்டியவன், தன்னருகில் உஸ் என்ற சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுக் கையை இழுத்துக் கொண்டான்.

'பாம்பு' என்று மெதுவாகச் சொன்னான். சூழ அமர்ந்திருந்தவர்கள் நடு நடுங்கினார்கள்.

ஆமாம் அவர்களுக்கு எதிரிலே கல்லெறி தூரத்தில், தன்னுடைய மொண்ணைத் தலையைத் தூக்கிக் கொண்டு வழுவழுவென்று நிலா வெளிச்சத்தில் நெளிந்தது அந்தப் பாம்பு. கிழட்டு மார்ட்டின் அதன் திசையில் திரும்பினான். ஒரு கணம் மனிதனும் பாம்பும் வைத்த கண் மாற்றாமல்

ஒருவரையொருவர் பார்த்திருந்தனர். பிறகு அந்தப் பாம்பு 'உஸ்' என்ற சப்தத்துடன் தலையை இழுத்துக்கொண்டு மறைந்தது.

கிழவனுடைய தலை நெஞ்சில் படிந்து தொங்கியது. நாள் முழுவதும் இம்மாதிரி பல உற்பாதங்கள் தோன்றிக்கொண்டிருந்தன. மந்தை வெறித்துக் கொண்டு நாலா திசைகளிலும் கலைந்து ஓடியது. ஸ்வாலோக் குருவிகள் வானத்து உச்சியிலே கிறிச்சிட்டுக் கொண்டு காற்றோடு மல்லாடிப் பறந்தன. அதிசயமான மிருகங்கள் தம் குகைகளை விட்டு வெளியேறிச் சஞ்சரித்தன. மரங்கள் காற்றில் அழுதன; உயர் சிகரக் கோடுகள் தம்முள் மறைந்து கிடக்கும் அபாயங்கள் எல்லாவற்றையும் வெளிக்காட்டிப் பயமுறுத்தின.

'அதற்கு அர்த்தம் மரணம்' என்றான் கிழவன் நெருப்புக்குள் பார்த்துக் கொண்டே.

'ஆமாம் ஆமாம்' என்றார்கள் மற்ற மேய்ச்சல்காரர்கள். தலையைத் தூக்கி ஏறெடுத்துப் பார்க்க ஒருவருக்காவது தைரியமில்லை. யாருடைய பார்வை கிழவன் கண்ணில் விழுகிறதோ அவனுக்குத்தான் கெடுவு என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

சாவு...

அந்தச் சமயத்திலே மந்தைக்குக் காவல் நின்ற நாய் ஓலமிட்டு அழுதது.

'அது பேய்க் கனவு காணுகிறது' என்றான் ஒரு வாலிபன் அறியாமையால்.

'பேய்க் கனவா? ஒனக்கு ரொம்பத் தெரியுண்டா!' என்றார்கள் மற்றவர்கள்.

'ஒரு வேளை டோனி டர்ஸ்தான் செத்துப் போனானோ

<https://t.me/aedahamlibrary>

என்னமோ? நாய் தெரிந்து கொண்டு ஓலமிடுகிறது' என்றான் வேறொருவன்.

'அப்படியிருந்தால்தான் தேவலியே' என்றான் மற்றொருவன்.

அது அப்படியானால் மரணத்தின் கண்ணி அவர்கள் மீது விழுந்துவிடாது.

கிழவன் இல்லை என்பது போலத் தலையசைத்துவிட்டு, 'எனக்காகத்தான் அந்த நாய் அழுகிறது' என்றான்.

மனதில் ஏற்பட்ட ஆறுதலை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமலிருக்க அவர்கள் ரொம்பவும் சிரமப்பட்டார்கள். அவனுடைய வார்த்தையைச் சந்தேகிப்பது போலப் பாசாங்கு செய்தார்கள். 'யாரிடம் இந்த வார்த்தை. மார்ட்டின் உடுவைச் சாவு வந்து இழுத்துக் கொண்டு போவதா? அதற்கு அந்த சக்தி ஏது?' நிச்சயந்தானா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள டேவிட் சாலக்காக வலை வீசினான்.

'மாமா உங்களைப் போல ஆயுசோட இருப்பேன் என்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்தால்' என்றான்.

'அத்தனை காலம் உன்னால் வாழமுடியாது போனால் நீ நாளைக்குக் காலம்பர ஆட்டுக்கிடாவுலே பால் கறப்பே' என்றான். ஆட்டுக்கிடா நகர லோகாதிபதியான சாத்தானுக்கு உருவகம்.

'நீ செத்துப் போவே என்பது எப்படி நிச்சயம்?' என்று கேட்க ஆட்டிடையன் துணிவு கொண்டான்.

'எனக்குத் தெரியும்' என்று உறுமினான் கிழவன்.

இந்த வார்த்தைகள் அவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கிளறி பயமுட்டியது. ஆனால் இனிமேலும் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருக்க அவர்கள் துணிவு கொள்ளவில்லை.

'என்ன கஷ்டம், என்ன கஷ்டம்' என்று சொல்லிக்கொண்டு தலையைச் சொறிந்தான் ஆட்டிடையன். 'நீ இல்லாமல் நாங்கள் எப்படி பலி கொடுப்போம்?'

'ஆமாம் பலி பூஜை?' என்று அலறினார்கள் இதரர்கள். பயம் அவர்களுடைய குரல் வளையில் தாண்டவம் நடத்தியது. அதைச் செய்யாமலிருப்பது எப்படி?

'நீங்கள் இல்லாவிட்டால் மாமா எங்களுக்கு என்ன செய்யத் தெரியும். கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டிக்கொண்டு தொங்க வேண்டியதுதான்.'

கிழவன் கைப்புடன் சிரித்தான். யாருக்கு எது செய்ய முடியும் என்பது அங்கீகரிக்கப்படுவதே இனிப்பாகத்தான் இருக்கும்.

'நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம்; பலி நடந்தே தீரும்.'

அவன் சொன்ன மாதிரி அவ்வளவு அபூர்வமாக இருந்ததினால் அவன் வார்த்தையை மதிக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. உள்ளத்தில் கோபம் கொதித்தது. சாகப் போகிறேன் என்று சம்பிரதாயமாகப் பேசுவதெல்லாம் நடுவாந்திரத்தில் விட்டு விட்டா போய்விடுவது?

'ஞானம் படைத்தவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்ததைத் தங்களுடன் கல்லறைக் குழிக்குள் புதைத்துக்கொள்ளக் கூடாது' என்றான் ஆட்டிடையன் அர்த்த புஷ்டியுடன்.

கிழவனிடமிருந்து இரகசியத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா என பெருவேட்கையுடன் பார்வைகள் தாவின.

'நாளைக் காத்தாலைக்கு உங்கள் எல்லோருக்கும் அது காட்டப்படும்' என்றான் கிழவன். குரலில் கேலி கலந்திருந்தது.

'அதுவும் நல்லதுதான்' என்றார்கள். அவர்கள் ஆத்திரம் தணிந்தது. தத்தம் தடியையும் கோடரியையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். இரவு நெடு நேரமாகிவிட்டது. கொஞ்சமாவது உடலைக் கிடத்த வேண்டாமா?

'எந்த இடத்தில் பலிக்கு விறகு அடுக்கியிருக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டான் கிழவன்.

'வழக்கம் போல்தான். குழிக்கல்லுக்கிடே' என்றார்கள்.

'போய் வருகிறேன்' என விடை பெற்றுக்கொண்டு இருளில், இருளோடு இருளாகக் கரைந்து போனார்கள், நிராசர கணங்கள் மாதிரி.

கிழவன் தணலைப் பார்த்துக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தான். மகன் நினைப்பு வந்தது. அதோடு குடும்ப ஞாபகமும் படர்ந்தது. எத்தனை குழந்தைகள் என்பதை விரல் மடக்கி எண்ண முயன்றான். 'அமிலி... சின்ன ஸ்டீபன்... மார்ட்டின்... வீரா... சீச்சி அது தப்பு ஜோப்பாவைக் கணக்கிலே சேக்கலியே.'

ஒரு மகன் அவன் வயிற்றுக்கு வைரியாக முளைத்தான்... அவனுடைய சதையும் ரத்தமுமே அவனுக்குப் பகை...

'அவன் இப்போ என்ன செய்கிறானோ' என்று மனசு உலாவியது. அடுத்த பள்ளத்தாக்கை நோக்கிக் கண்கள் சஞ்சரித்தன. 'போய்ப் பார்க்கிறேன்.'

புதிய உணர்ச்சி ஒன்று ஜீவத் துடிப்புடன் அவனிடை கனிவுடன் ததும்பிப் பாய்ந்தது.

'பையன் செய்தது சரிதான்' என மகனுக்காகப் பரிந்து கொண்டான். 'மூணு குழந்தைகள்' கடவுள் கட்டின மண்ணில். தனக்கென்று ஒன்றும் கிடையாது. சுரண்டிப் போட்ட வால்நட் ஓடு கூட அவனுக்கு என்னிடமிருந்து

கிடைத்தது கிடையாது. அவன் சொன்னது சரிதான். இந்தச் சாப்பாடு அவனுக்குத்தான் சொந்தம். எனக்குச் சாவுதான் சொந்தம்.'

கையில் கோடரி எடுத்துக்கொண்டு தடமாடித் தடமாடி, மகன் படுத்துறங்கிய அடுத்த பள்ளத்தாக்குக்குச் சென்றான். அவனுடைய நாய்கள் வாலைக் குலைத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தன. பிறகு வேகமாக மந்தைக் காவலுக்கு ஓடிவிட்டன. தூரத்திலே, பள்ளத்தாக்கிலே மங்கலாக மந்தை படுத்துக் கிடந்தது தெரிந்தது. அதை விட்டுப் பிரிவதென்றால் மனதில் உளைச்சல் எடுத்தது. வேறு வழியில்லாதபோது...

மெதுவாகக் குடிசைக்குள் புகுந்தான். மார்ட்டினுடைய கட்டிலில் மகன் நீட்டிப் படுத்துக் கிடந்து உறங்கினான். தூங்கும் தலையை ஒரே வெட்டில் தறித்துச் சாய்த்து விடும்படி தீமையின் தேவன் தூண்டினான். 'அவனுக்கு மூணு குழந்தைகள்' என்ற நினைப்பு அவனுடைய மனதின் அடிவானத்தில் மின்னியது.

'என்னுடைய பேரன் பேத்திகள்' என்று சொல்லிக் கொண்டான். உள்ளுக்குள் மனம் பூரித்தது. மனம் மனிதத் தன்மை கொண்டு விம்மியது. குனிந்து, தூங்கியவன் முகத்தில் உதடுகளைச் சேர்த்தினான்.

'இதையாவது அவர்களுக்குக்கொடு' என்று மெதுவாகச் சொன்னான்.

உறங்கியவன் விழிக்கவில்லை. முகத்தில் படர்ந்திருந்த துன்பங்களைப் போன்ற அசைவுகள் அகன்றன. மூச்சு அமைதி கண்டது.

மனதிலிருந்த சுமை இறங்கியது மாதிரி மார்ட்டின் உடூ நிம்மதி கொண்டான். வழி சொல்லிக் கொள்ளுவது போல் மற்றும் ஒரு முறை குடிசையில் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டான். பிறகு வெளியே வந்தான். கடைசித் தடவையாக மந்தையைக் கணக்கெடுத்தான். அவன்

ஜீவியத்திலேயே முதல் முதலாக அவன் கண்களில் பொட்டு ஜலம் தெறித்தது. ஆனால் வெகு வேகமாகத் திரும்பினான். நேரம் இறகு கட்டிப் பறப்பதால் அவன் வேகமாகச் செல்லவேண்டும். ஏற்கனவே பனியுண்ட நட்சத்திரங்கள் உறங்கி வழிந்தன.

தான் மூட்டிய தணலருகில் வந்தான்; தோல் வாரில் செய்த சாட்டையை இடுப்பில் வரிந்து சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டு, வெளிச்சத்திற்காகத் தணலிலிருந்த ஒரு கொள்ளியை எடுத்துக்கொண்டு, அதை மலைக்கு மேலே உயரப் பிடித்து ஏந்திய வண்ணம் 'இதோ புறப்பட்டாச்சு' என்றான்.

குழிக்கல்லுக்குப் போகும் வழி மாட்டடித் தடந்தான். நெட்ட நெடுகலாக, செங்குத்தாகச் செல்லும் பாதை அது. எப்படியோ உச்சியை அடைந்தான். உச்சியில் புல் அடர்ந்த மைதான வெளி. சூழவும் அடர்ந்த கானகம். மைதான மத்தியில் ஏதோ இரண்டு அம்பாரமாகக் கிடந்தது. மேய்ப்பவர்கள் அடுக்கி வைத்துள்ள விறகுக் குவியல்தான் அது. மறுநாள் பலியிடுவதற்காக அவர்கள் ஆசையுடன் சேகரித்து வைத்த விறகு. இந்தக் கானகங்களில் அழிந்து மடியாமல் காப்பாற்றப்பட்டு வரும் இந்த மந்திரக் கிரியையில் ஈடுபடுகிறவர்கள் இரகசியத்தை வெளிவிடவே கூடாது என்று பிரமாணம் செய்து கொடுத்தவர்களேயாகும்.

விறகுக் குவியலைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கவனமாகப் பார்த்துவிட்டு, 'நல்லாத்தான் செய்திருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லிக் கொண்டான் மார்ட்டின் உடே.

கானகம் உறங்கியது. ஆனால் கீழ்த்திசை வானத்தில் வெள்ளை படர்ந்து உதயத்தின் வரவுக்குக் கட்டியம் கூறியது. பகலுக்காகக் காத்திருக்கக் கூடாது என்று மார்ட்டின் உள்ளூர் உணர்ந்தான்.

'பகல் பலத்தை வாங்கி விடுகிறது' என்று நினைத்தான்.

குத்துச் செடிகளினடியில் கிடந்த சருகுகளையும் குச்சிகளையும் வாரிக் கொணர்ந்து சேர்த்து விறகுக் குவியலடியில் போட்டு அதில் நெருப்பு மூட்டினான். புகை, அடுக்கிய விறகிடையில் வெளிவந்தது. அழல் குதித்தெழுந்து அடிக்கட்டையில் பற்றியது.

'அந்த வேலை முடிந்தது' என்று மனத்திருப்தியுடன் சொல்லிக் கொண்டான். எந்த இடத்தில் பற்றி ஏற வழியிருக்கிறது என்று விறகுக் குவியலை ஆராய்ந்து கவனித்தான்.

இரண்டு முறை கால் தவறக் கீழே வழுக்கினான். ஆனால் மூன்றாவது தடவை விறகுக் குவியல் உச்சிக்கு ஏற முடிந்தது.

பல நிமிஷங்கள் அவன் அதன் மீது அசைவற்று நின்றான். செறிந்த தலை மயிரில் பனி முத்துக் கோத்தது. பிறகு குனிந்து தான் கொண்டு வந்திருந்த தோல் வாரினால் தன் கால்களை இறுகச் சேர்த்து வரிய வரியக் கட்டிக் கொண்டான். நிமிர்ந்தெழும் புகை அவன் உருவத்தை மறைத்தது.

'இந்த லோகத்தைக் நான் கண்டதெல்லாம் போதும்' என்று கண்களை மூடிக்கொண்டு சொன்னான்.

அவன் தீரன், பிடிவாதம் கொண்டவன்; இருந்தும் தன் சதைக்கு ஏற்பட விருப்பத்தை நினைக்க மனம் வெருண்டது. சீக்கிரம் காரியம் நடந்துவிட்டால் தேவலை என்று ஆசைப்பட்டான்.

'நெருப்பே நீ சீக்கிரம் உன் வேலையை முடி' என்று கத்தினான்.

ஆனால் நெருப்பு அவனைப்போல அவசரப்படவில்லை. தீக்கொழுந்து அடிக்கட்டுகளுக்கு மேல் தாவவில்லை. ஆனால் அதன் வெதுப்பு அவனிடம் ஒருவித மயக்கத்தை

ஏற்படுத்தியது. கடைசி மந்திரத்தை உச்சாடணம் செய்யுங்காலம் வந்துவிட்டது என்பதை உணர்ந்தான்.

அதிசயமான, புராதனமான வார்த்தைகளை அவன் வாய் கொட்டிற்று:

'அக்கினி பவித்திரமான அக்கினி; சகல வஸ்துக்களையும் உண்டு பசி தீரும் அக்கினி, எனக்கு முன்னால் போ, எனக்கு வழி காட்டு; வானத்தை நோக்கிக் குரல் கொடு; எட்டாத வானத்தை நோக்கிக் கூப்பிடு; கடவுளைக் கூப்பிடு; கடவுளைக் கூப்பிட்டு அவரது பட்சியை அனுப்பச் சொல்; என்னை அவரிடம் அழைத்துச் செல்ல அவருடைய பட்சியை அனுப்பட்டும்; அதன் சிறகின் அரவணைப்பிலே என்னை அவரிடம் அழைத்துச் செல்லட்டும்.'

விறகின் வெடிப்பும் நெருப்பின் குமுறலும் அவன் குரலை அமுக்கியது. நிமிர்ந்த வாக்கில், இயற்கைக்கு மாறாக நெட்டை நெட்டென்று மண்டிச் சுருளும் புகைகளினூடே அவனுடைய உருவம் தெரிந்தது. தழல் மேலேறி வளர்ந்து அவனை நோக்கி ஊர்ந்து வந்தது. இன்னும் அவை அவனைத் தொடவில்லை. ஆனால் கழுத்தளவு படர்ந்து மூடியிருந்த அவனுடைய தலைமயிரைக் கருக்கி மேலோங்கிச்சுருள வைத்தது. கண் குழியில் வெள்ளை விழி மட்டும்தான் தெரிந்தது. அவனுடைய கைகள் காற்றில் சிறகடித்தன. அவன் வாய் அகன்று திறந்திருந்தது. வான லோகத்தில் அவனுடைய குரல் எங்கோ ஓலம் கேட்டது. அக்கினிச் சர்ப்பங்கள் விறகுக்கட்டுகளுக்கிடையிலே தாவிப் பாய்ந்தபோது, அவனுடைய வீங்கிய நாக்கு வெடித்து இரத்தத்தைத் தெறித்தது. அவன் பக்க வாட்டாகச் சிதையில் சரிந்தான்.

மந்தைதான் முதலில் நெருப்பைக் கண்டது. அவற்றிடை கலவரம் கிளம்ப வேலியை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேற முயன்றன.

முதல் ஆள் விழித்துக் கொண்டபோது வானமே செங்கோளமாகத் தழுவியிருந்தது. அவசர அவசரமாகக் குழலெடுத்துதினான். "மலையில் நெருப்புப் பத்திக்கிச்சு" என்று கூப்பாடு போட்டான்.

அவன் சொல்லி ஆக வேண்டியதொன்றுமில்லை. அவர்களுடைய கண்களுக்கே தெரிந்தது. கோடரியை எடுத்துக்கொண்டு நெருப்புப் பற்றியுள்ள இடம் நோக்கி ஓடினார்கள்.

அவர்கள் வந்தபோது அக்கினிமயமாக இருந்தது. அக்கினிக் கொழுந்தின் மத்தியிலே கிழட்டு மார்ட்டின் உடுவின் கரிக்கட்டையான உடலம் கிடந்தது.

'பலி; உலகம் இதற்கு முன்னால் கண்டிராத பலி' என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

கருகிப்போன சுவத்தை இமை கொட்டாமல் வெகு நேரம் பார்த்து நின்றார்கள். அது சற்றும் உருக்குலையாமல் இருந்தது.

'செத்தும் சாவைக் கேலி செய்து நிற்கிறான் பார். அவன் தான் உண்மையான டால்ட்டாஸ்' என்றார்கள்.

'அவரைப்போல இனிமேல் யார் வரப்போரா?' என்றான் டேவிட் துயரத்தோடு.

புதிய மேய்ப்பவனான ஆண்டி உடுத்தான் கடைசியாக அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் தூரத்தில் வருவதைக் கண்டதுமே கோடரியை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு தயாரானார்கள்.

'சீக்கிரம் வா. உன்னுடைய ரொட்டி இங்கே சுட்டு வைத்திருக்கிறது. வா' என்று உறுமினார்கள்.

பயந்துபோய் 'அது என் தப்பில்லை' என்று அலறினான்

அவன்.

'அவனையும் தூக்கி நெருப்பில் போட்டு விடுவோம்' என்றான் ஒருவன்.

கும்பல் அவனைப் பயமுறுத்திக்கொண்டு நெருங்கியது. ஆனால் அவன் கலங்கிப் பின்வாங்கவில்லை. நெருப்பிடையில் கருகிக் கிடந்த உடம்பைக் கண்டு வெருண்டு ஸ்தம்பித்து நின்றான்.

'அப்பா' என்று வாய்விட்டு அலறினான்.

குரல் பயங்கரமானது. யாவரும் வெருண்டு விலகினார்கள். நெருப்பினிடையிருந்த உடலம் குரலைச் செவியுற்றது போலச் சிறிது குவிந்து உதடற்ற சிரிப்புச் சிரித்த மாதிரி இருந்தது.

'கிழவன் சாப்பாட்டைப் பறிக்க எப்படி உனக்கு மனம் வந்தது' என்று தாக்க ஆரம்பித்தார்கள் மேய்ப்பவர்கள்.

கண்கள் கலங்க அவன் அவர்களை நோக்கினான்.

'என் மூணு குழந்தைகளும் பட்டினி கிடந்து வாடுகின்றன' என்றான்.

'அவர்களுக்காகத்தான் அவர் அதைச் செய்தார்' என்று ஆண்டி நெருப்பைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

மேய்ப்பவர்கள் பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஆட்டிடையன் டேவிட்டுக்குத்தான் வார்த்தை வந்தது.

'ஒருவன் சாப்பிடுவது என்றால் இன்னொருவன் பட்டினி; உயிர் வாழ எல்லா ஜீவன்களும் கொன்றுகொண்டுதான் இருக்கவேண்டும். அது அப்படித்தான். அதற்கென்ன செய்யலாம். விட்டுக்குத் திரும்புவோம் வாருங்க.'

<https://t.me/aedahamlibrary>

ஒவ்வொருவராக மேய்ப்பவர்கள் பதுங்கினார்கள்.
மாட்டை ஓட்டிப்போக வேண்டாமா? காலம்பரப்
பசியாத்திக்கிட நேரமாச்சே.

9. சித்திரவதை

எர்னஸ்ட் டாலர்

"உனக்கு இன்னும் ஏதாவது விருப்பம் இருக்குமா?" சாகக் கிடக்கும் வாலிபனைப் பார்த்து ஸ்டீட்கார்ட் இரகசியப் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர் இவ்வாறு கேட்டார்.

வாலிபனுடைய 'வெறிச்சோடிய' கண்கள் ஜன்னலின் கம்பிகள் வழியாகத் தெரியும் வானத்தின் துண்டத்தைச் சதுரம் சதுரமாக அறுத்துக் காட்டுவதில் விழுந்தன, - பார்க்கவில்லை. வெளியே சிறையின் முற்றத்தில் குதிரை மசாலி மரம் நிறையப் பூத்துக் காய்த்து நிற்கிறது. அந்தக் காய்கள் தின்பதற்கு ரொம்ப ருசியாக இருக்கும் என்று நினைத்தான். 'நன்றாகப் பழுத்தால் வாயில் வந்து விழுகிறது. ஏன் வயிறு கொண்ட மட்டும் தின்று தீர்க்கலாமே, ஏன் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்படியாக நடந்து கொண்டேன்...?"

"நான் சொல்வது என்ன, புரிகிறதா?" என்றார் மறுபடியும் அந்த அதிகாரி "உனக்கு என்னவாவது வேண்டுமா?"

"ஆமாம் எனக்கு ஒன்று வேண்டும்" என நினைத்தான் வாலிபன்.

"...அல்லது நான் வேண்டாததும் உண்டு. மறுபடியும் ஜெயிலுக்கு வர விரும்பவில்லை. அடித்து மிதித்து உதைத்துக் காறி நீங்கள் உமிழ்வதை நான் விரும்பவில்லை; நான் ஜன்னல் வழியாக வெளியே குதித்திருந்தால் விளையாட்டுக்குக் குதித்தேன் என்று நீங்கள் நினைத்துக் கொள்ளுவிர்களாக்கும்..."

"நீ சாகுமுன் உன் தாயாரைப் பார்க்க வேண்டுமா?" என்றார் அந்த அதிகாரி.

"அந்த வார்த்தைதான். ஏன் அதையே அவன் சொல்லிக்

<https://t.me/aedahamlibrary>

கொண்டிருக்க வேண்டும்? நான் சாகவேண்டும் என்பதை அவன் சொல்லியா தெரியவேண்டும்? என் மூஞ்சிக்கெதிரே அந்த வார்த்தையைச் சொல்லுவதென்றால் என்ன அற்பமான தந்திரம், - அற்பமான தந்திரம்...

"நான் சாகமாட்டேன்... வீட்டுக்குத்தான் போகப் போகிறேன்..."

"ஆமாம், எங்கம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசையாகத்தான் இருக்கிறது; அதை நினைக்க வேண்டும் என்றால்... நல்ல பயல் போலிருக்கிறது. யதார்த்தமாகவே சொல்லுகிறானா..."

அவன் அந்த வெறிச்சோடிப்போன கண்களைத் திருப்பி உத்தியோகஸ்தனைப் பார்த்துத் தலையை அசைத்தான்.

"நான் அவளை அப்பொழுதே ஆள் அனுப்பிக் கூப்பிட்டு விட்டேனே; எந்த நிமிஷமும் வந்துவிடுவாள்; இன்னும் ஒரு கேள்விக்குப் பதில் தெரியவேண்டும். உன்னிடம் அந்தத் துண்டுப் பிரசுரங்களை யார் கொடுத்தார்கள்?"

உத்தியோகஸ்தன் பதிலுக்காகக் காத்திருந்தான்.

"அப்படியா?" என்று மனத்திற்குள் நினைத்துக் கொண்டான் வாலிபன்; வாய் குமட்டியது... சீ... அப்பொழுதும் சத்தம் போடாமல் இருக்க வாயில் அழுக்குத் துணியை வைத்துத் திணித்தார்கள்; இப்பொழுது 'ஊளையிட'ச் சொல்லுகிறார்கள்; தோழர்களைக் காட்டிக் கொடுக்கச் சொல்லுகிறார்கள்... சீ...! சீ!...

"நான் ஒண்ணும் சொல்லப் போவதில்லை."

"உங்கம்மாவை நினைத்துப்பாரு..."

வாலிபன் மோட்டு வளையை நோக்கினான்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

அவன் இன்னும் நான்கு மணி நேரம் உயிரோடிருப்பான். நான்கு மணி நேரத்தில் எத்தனையோ கேள்வி போடலாம்.

மூன்று நிமிஷத்திற்கு ஒரு கேள்வி என்று வைத்துக் கொண்டாலும், எண்பது கேள்வி கேட்கமுடியும். உத்தியோகஸ்தன், தகுதி வாய்ந்த உத்தியோகஸ்தன். அவனுக்கு வேலை 'கரதலைப் பாடம்' - இதற்குமுன் எத்தனையோ பேரை விசாரித்திருக்கிறான் - சாகக் கிடக்கிறவர்களைக் கூட, எப்படி என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவ்வளவுதான். அப்புறம் வேலை எளிது. சிலரிடம் இரைந்து பேச வேண்டும். சிலரிடம் 'குசுகுசு' என்று காதோடு காதாகக் கேட்க வேண்டும்; சிலரைப் பயமுறுத்த வேண்டும்; சிலரைத் 'தாஜா'ப் பண்ணவேண்டும்.

"எல்லாம் உன் நன்மைக்குத்தான்" என்றான் உத்தியோகஸ்தன். வாலிபன் வேறு கேள்விகளைக் கேட்கவேயில்லை. மௌனமாகக் கிடந்தே செத்துப் போனான்.

மறுநாள் பத்திரிகைகளில் "ஸ்டட்கார்டைச் சேர்ந்த தொழிலாளியான டி - என்பவனை இரகசியப் போலீஸார் ஆத்திரமூட்டும் பிரசுரங்களை வழங்கியதற்காகக் கைது செய்ய முயற்சிக்கையில், மூன்றாவது மாடியிலிருந்து வெளியே விழுந்து விட்டான். வெளிமுற்றத்தில் இடுப்பு எலும்பு நொறுங்கிப் போய் அவன் கிடந்தது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அவன் சில தினங்களுக்கு அப்புறம் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியில் சிறை வார்டில் காலமானான்" என்ற குறிப்புக் காணப்பட்டது.

10. டைமன் கண்ட உண்மை

ஷேக்ஸ்பியர் (1564-1616)

ஆங்கில நாடகாசிரியர், ஷேக்ஸ்பியரைத் துவிதப் பிரம்மா என்பார்கள். உலகத்தின் சிருஷ்டி தத்துவத்தைப் புரிந்து கொண்டவர் போல் தமது பாத்திரங்களை நடமாட விடுவார். அவர் உலகில் பேய்களும் உண்டு; சாணக்கியர்கள், வீரர்கள், கொலைகாரர்கள், முட்டாள்கள், தேவதைகள், வெறியர்கள் யாவரும் உண்டு. அவர் உலகத்தில், முடிவில் அறத்துக்கே வெற்றி.

ஷேக்ஸ்பியர் 1564-ல் வார்விஷயரில் உள்ள ஸ்டாபோர்ட் - ஆன் - அவான் - (அவான் நதிக்கரையில் உள்ள ஸ்டாபோர்ட்) என்ற ஊரில் செயலுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தார். 1616-ஆம் வருஷம் அந்த ஸ்டோ போர்ட் - ஆன் - அவானிலேயே செயலுள்ள பிரபலஸ்தராக உயிர் துறந்தார். சிறுபோதில் அவரது குடும்பம் நொடிந்து விட்டது. அவர் மணவினை சொத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் மகிழ்ச்சியைக் கொண்டு வரவில்லை. அத்துமீறி ஒரு காட்டில் மான் வேட்டையாடியதாலோ மற்றெந்தக் காரணத்தினாலோ ஊரைவிட்டு வெளியேறும்படி நேர்ந்தது.

லண்டனில் முதலில் பழைய நாடகங்களைத் திருத்திக் கொடுப்பவனாகவும், நடிகனாகவும், நாடகாசிரியனாகவும், பிறகு நாடக இலக்கியத்தின் சாம்ராட்டாகவும் பேரும் புகழும் பணமும் சம்பாதித்தார். பிறகு அந்திம காலத்தைச் சுகவாசியாகக் கழிக்க, பிறந்தவூர் திரும்பினார்.

கைப்பழக்கம் முதிர்ந்து உலகின் ஆழ்ந்த புதிர்களை எடுத்து நாடகங்களாக அமைத்த காலத்தில் பிறந்த நாடகங்கள் கீழே தந்திருக்கும் மூன்றும். 'டெம்பஸ்ட்' என்ற நாடகத்தில் அவர் பிராஸ்ரோவாக வந்து உலக நாடகமேடையில் பிரியா விடை பெற்றுக் கொள்ளுகிறார் என்று சொல்லுவார்கள். மூன்று நாடகங்கள்: டைமன் கண்ட உண்மை (Timon of Athens), மணிமந்திரத் தீவு (The Tempest),

தருமதேவதையின் துரும்பு (Hamlet).

டைமன், குபேர சம்பத்துடையவன். கிரேக்க நாகரிகத்தின் நாற்றங்கால் என்று சொல்லவேண்டிய ஏதென்ஸ் நகரத்தின் பிரதான பிரஜை. உலகத்தின் செளபாக்கியங்கள் யாவும் அவன் காலடியில் கிடந்தன. பணம் இருந்தால் மட்டும் போதுமா? மாரிபோல இரு கைகளாலும் வாரி வழங்கும் மனமும் இருந்தது.

அவன் மாளிகையிலே நண்பர்களுக்கு ஓயாத விருந்து. எடுத்த வார்த்தைக்கெல்லாம் பரிசு. அவனுடைய வாழ்க்கையே பெருங் களியாட்டமாக இருந்தது.

ஏதென்ஸ் நகரத்தின் குடியாட்சியில் அவனுக்கு சொல் சக்தி உந்து; ஏனென்றால் நகரத்துச் சேனையில் தலைமை வகித்துப் போர் புரிந்து, பவித்திரமான வடுக்கள் பெற்றவன்.

டைமனை ஏதென்ஸ் நகரின் அதிர்ஷ்ட தேவதை என்றே சொல்ல வேண்டும். அவன் வீட்டில் "ஐயோ" என்று வருகிறவன் மனம் ஓடிந்து திரும்பமாட்டான். பாட்டுக்கட்டி வரும் கவிராயரும், பலநிறப் படம் தீட்டி வரும் ஓவியக்காரரும் பட்டினியோடு திரும்பியதில்லை. நகை வியாபாரிகளுக்கு அவன் முற்றத்தில் கொள்ளை லாபம்.

டைமன் அவ்வூரில் மூன்று பேரைத் தன் உயிருக்குயிரான நண்பர்களாக மதித்திருந்தான். அவன் வீட்டுக்கு அவர்கள் விருந்தாடி வந்து பரிசில் பெற்றுப் போகாத நாள் கிடையது. ஆனால், அவர்கள் அவனைப் பணம் காய்ச்சி மரம் என்று நினைத்திருந்தார்கள். அவன் புன்சிரிப்பின் தண்மையிலே தளிர்ந்தார்கள்.

டைமன், வாரி வழங்கும் துருதுருப்புக் கொண்டவனாதலால், இரண்டு கைகளாலும் கடன் வாங்கி வந்தான். வென்டிட்டஸ் என்ற நண்பன் ஒருவன்

கடன்காரன் கையில் சிக்கிக் கொண்டான்; உடனே அவனை மீட்க டைமனின் பணம் விரைகிறது. ஒரு ஏழைக் கிழவன்; அவனுக்கு ஒரு மகள். அவளை டைமனுடைய வேலைக்காரன் காதலிக்கிறான். கிழவனுக்கோ, தட்டுத் தாக்குகிறவன் தன் மகளைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதா என்ற எண்ணம். இந்தச் செய்தி காதில் விழுந்ததும் அந்த இரண்டு இளம் ஜோடிகளும் சுகமாக வாழ்வதற்கு வேண்டிய பணத்தை வேலைக்காரனுக்குக் கொடுத்து, அவனை அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுவித்து, கலியாணமும் செய்து வைக்கிறான்.

டைமனுக்கு வாழ்விலே கஷ்டம் தெரியவில்லை. பணத்தின் சிக்கல்கள், மனிதகுணத்தின் ஆழம் - இவற்றைத் அறிந்து கொள்ள அவகாசம் இல்லை; அப்படிப் பெரியதொரு கேளிகையாக இருந்தது அவன் வாழ்வு. ஆனால் அவனுடைய கொடுக்கல் வாங்கல் விவகாரங்கள், அவனது ஆசைகள் ஓடும் திசையின் போக்கு அறிந்து அவற்றை நடத்தி வைப்பது போன்றவை அவனுடைய மாளிகைக் கணக்குப் பிள்ளையான பிளாவியஸ். அவன் யோக்கியன். டைமனின் சிறுபிள்ளைத்தனமான விளையாட்டின் விபரீதம் எங்கு வந்து விடியும் என்பதை உணர்ந்தவன்; எஜமானிடத்தில் மாறாத பாசம் வைத்த பணியாளன்.

ஏதென்ஸ் நகரத்தைக் காப்பதற்காக, முன்பு டைமன் தலைமையில் நடைபெற்ற போரில், துணையாக நின்ற அல்க்கிப்பயாடிஸ் சேனாதிபதிக்கு டைமனிடம் உண்மையான நட்பும் விசுவாசமும் உண்டு. அவன் இப்போது ஏதென்ஸ் நகரக் குடியாட்சியின் ஸ்தானாபதி.

ஆனால் நகரக் குடியாட்சியோ உளுத்துப்போனதொரு செனேட் சபையின் நிர்வாகத்தின்கீழ் சிக்கிக் கிடந்தது. சபை அங்கத்தினர்களோ உடலும் நெஞ்சும் வரண்ட பேர் வழிகள். பணத்தை குட்டி போடவிட்டுப் பெருக்குவதிலேயே பொழுதையும் வயதையும் கழிப்பவர்கள். இவர்களுக்கு டைமன் என்றால் பிடிக்காது. 'கெவுரதை பிடித்த பயல், படாடோ பக்காரன்' என்று வெறுப்பார்கள். டைமனுடைய கிரகம் உச்சத்திலிருக்கும்வரை அவனை இவர்களது

வெறுப்புத் தீண்டுவதற்குத் திராணியற்று முடங்கிக்
கிடந்தது.

இந்த நகரத்தின் கோலாகல வாழ்வுக்கும் சீர்கேட்டுக்கும்
மாற்று மருந்து போல ஒரு சித்தாந்தி நடமாடித் திரிந்தான்.
லோகத்தின் பகட்டு, படாடோ பம், நம்பிக்கை மோசடி
இவற்றைக் குத்திக் குத்திக் காண்பிக்கும் சுபாவம்
உள்ளவன். அழையா விருந்தினனாக எல்லா இடங்களிலும்
நுழைவான்! திட்டுவான்! தூற்றுவான். மனிதர்கள் என்றால்
சகல துர்க்குணங்களுக்கும் தாயகமான "கெட்ட ஜாதி"
பிராணி என்று நினைப்பவன். வலியப் போய் ஒருவன்
முன்னால் உட்கார்ந்து கொண்டு அவனை வாய்க்கு வந்தபடி
திட்டுவான். ஏதெனஸ்வாசிகள் தங்களுக்குப் பொழுது
போகாவிட்டால், இவனது திட்டுக்களை உல்லாசமாக
இரசிப்பார்கள். இவன் பெயர் அப்பெமெண்ட்ஸ். இவனுக்கு
ஒரு சீடன் உண்டு. அவன் பெயர் முட்டாள்.

செல்வம் என்பது என்ன வற்றாத ஊற்றா? டைமனுக்கும்
பணமுடை என்ன என்பது தெரியும் சமயம் வந்தது. ஒரு
நாள் வேட்டையாடிவிட்டு உற்சாகமாக விருந்துக்குத்
திரும்புகிறான் டைமன். கடன்காரர்களுடைய
வேலைக்காரர்கள் பணத்துக்கு அவனிடம் நேரில்
இடைமறித்துக் கேட்கிறார்கள். சிறிது மண் கரைந்தால்
போதுமல்லவா? கரை உடைத்துக் கொண்டது போல் நாலா
திசையிலும் கடன்காரர்கள் பிச்சுப் பிடுங்குகிறார்கள்.
கணக்குப்பிள்ளை பிளாவியஸ் எத்தனையோ நாள்
அவர்களை சால்ஜாப்புச் சொல்லி அனுப்பிப் பார்த்தான்.
கடன்காரர்கள் எத்தனை நாட்கள் தான்
பொறுத்திருப்பார்கள்? டைமனோ "கொடு கொடு" என்பதைத்
தவிர கணக்குப் பார்க்க உட்காரவில்லை.

டைமனுக்கு உட்கார்ந்து கணக்கைப் பார்த்ததும்
அச்சமாகத் தானிருந்தது. இத்தனை நாள் ஏன்
சொல்லவில்லை என்று கோபிக்கிறான். சொல்லுவதற்கு
வாயெடுக்க விட்டால்தானே? பணத்தைத் திருப்பிக்
கொடுப்பதில் என்ன பிரமாதம். உயிர்த் தோழர்களுக்கும்,
உதவி பெற்றவர்களுக்கும் ஆள் அனுப்புகிறான்.

அவர்களுக்கு என்ன பைத்தியமா! "இப்பொழுதில்லையே." "ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன் வந்திருக்கக் கூடாதா?" "என் பணம் வேறு ஒரு இடத்தில் சிக்கிக் கிடக்கிறதே." "ஐயோ பாவம், டைமனுக்கா இப்படி வரவேணும்" என்று சொல்லி அனுப்பிவிடுகிறார்கள்.

"இத்தனை நாள் வெறும் அந்தரத்தில் அல்லவா நடமாடிக் கொண்டிருந்தோம். தடுமாறிய காலுக்குத் தாங்கல் இல்லை" என்ற உண்மை டைமனை நிலை குலையச் செய்கிறது. அவனுடைய சித்தம் கலங்கிவிடுகிறது. ஒரே நாளில் பிச்சைக்காரனாகி, இத்தனை நாள் கூடிக் குலாவியவர்கள் ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல் போனால் யாருக்குத்தான் மூளை கலங்கிவிடாது. மனம் கைத்துப்போய் நண்பர்களை மறுபடியும் விருந்துக்கு அழைக்கும்படி பிளாவியஸுக்கு உத்தரவு போடுகிறான்.

தலைவனுடைய கோபத்தைச் சமாளித்துக் கொண்டு வந்த கணக்குப் பிள்ளைக்கு, இன்னுமா வெறித்தனம் என்று படுகிறது.

"போ, போய் அழைத்துக் கொண்டு வா" என்று கர்ஜிக்கும்போது என்ன செய்ய முடியும்?

அழைப்பைக் கண்ட நண்பர்கள், டைமன் அடியோடு அழிந்துவிடவில்லை என்று நினைக்கிறார்கள். அவனுடைய மனம் கள்ளங் கபடு அற்றது, பிறரைச் சந்தேகிக்காதது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். பஞ்சப்பாட்டுப் பாடி இன்னும் கிடைக்கிறதைத் தட்டிக்கொண்டு போகலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். ரூசி கண்ட பூனைகள் அல்லவா?

டைமன் மாளிகைக்கு ஒவ்வொருவராக வந்து பழைய கும்பல் கூடுகிறது. அதிதிகளுக்கு மூடியிட்ட பாத்திரங்களில் பரிமாறப்பட்டிருக்கிறது. நம்மை அயர வைத்து மகிழ வைக்கப் புதுமாதிரியான பரிசில்

வந்திருக்கும் என்று மனப்பால் குடிக்கிறது இந்தச் சீலைப்பேன் கும்பல்.

"தகுதிக்குத் தக்கபடி விருந்து; கொடுக்கிற விருந்தை ஏற்று இன்புறுங்கள்; கொடுக்கிறவனை நினைக்க வேண்டாம்! இருபது பேர் கூடினால், இருபது பேரில் யோக்கியர்களே இருக்கக்கூடாது; லோகம் அப்படி. அழைப்புப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை; பாத்திரத்தைத் திறந்து நக்குங்களடா நாய்களா" என்கிறான் டைமன். பாத்திரத்தில் மூடி வைத்திருந்தது வெறும் வெந்நீர்தான்.

வெந்நீரை இந்த அயோக்கியக் கும்பல்மேல் ஊற்றி அடித்துத் துரத்தி விடுகிறான் டைமன்.

இதற்கிடையே அலக்கிப்பயாடிஸ், தன்னுடைய நண்பனுக்காக செனேட் சபையில் பரிந்து பேசுகிறான்; வரட்டுக் கிழங்கள் அவனையும் நாடுகடத்தி விடுகின்றன. டைமன் மீதும் கடுந்தண்டனை விதிக்கப் போவதாகக் கொக்கரிப்பு. அதற்காக அவன் காத்திருந்தால்தானே. மனிதர்களுடன் கூடி வாழ்வதைவிட, மிருகங்களிடை காட்டில் திரிவது நல்லது என்று நாகரிகத்தின் பகட்டை பசையற்ற தன்மையை வைது கொண்டே போய்விடுகிறான்.

சித்தம் கலங்கிக் காட்டில் மனம்போனபடி நடமாடித் திரிகிறான் டைமன். அவன் உள்ளம் அக்கினியாகக் கொதிக்கிறது. லோகமானது அன்பு, பற்று என்பவை சற்றும் தளிர்விடமுடியாத சுடுகாடாகத் தோன்றுகிறது அவனுக்கு. மிஸ்ஆந்த்ரபாஸ் என்று தனக்குப் பெயர் ஒன்று வைத்துக் கொண்டு உலகத்தையும் அதன் தீய தன்மைகளையுமே திட்டுபவனாகக் காலத்தைக் கழிக்கிறான். வெறிகொண்ட மனதுக்குக் குழிதோண்டும் குணம் ஒன்று ஏற்பட்டு விடுகிறது.

இவன் இவ்வாறு தோண்டிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு புதையல் கிடைக்கிறது. மனம் கலங்கிய டைமனுக்குத்

தங்கத்தின் உபயோகம் புதுமாதிரியாகப் படுகிறது. உலகத்தை அழிக்க, அதை நாசம் செய்ய உபயோகப்படுத்த வேண்டும்.

கடற்கரை அருகிலே உள்ள குகை ஒன்றில் டைமன் குடியிருக்கிறான். இந்தச் சமயத்தில் அலக்கிப்பாடிஸ் தன்னுடைய சைனியத்துடனும் வைப்பாட்டிகள் இருவருடனும் அங்கு வருகிறான். டைமன் மனதுக்கு ஆறுதல் சொல்லி அழைத்துப் போகவேண்டும் என்ற ஆசை. டைமனைக் கொடுமைப்படுத்திய ஏதென்ஸ் பட்டினத்தின்மேல் படை எடுத்துச் சென்று அதை அடக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறான்.

ஆனால் டைமனுடைய மனம் அடியோடு சிதைந்து விட்டது. அலக்கிப்பாடிஸையும் அவனுடன் வந்த இரு பெண்களையும் வாய்க்கு வந்தபடி வைகிறான். ஈவு இரக்கம் காட்டாமல், ஏதென்ஸ் கிழம், குஞ்சு, பெண் என்ற பேதம் பாராமல் கொல்லு என்று கூவுகிறான். லோகத்தில் நோயைப் பரப்பும்படி, பெண்களுக்கு அறிவுரை கூறி கண்டெடுத்த பொன்னைக் கொடுக்கிறான்.

இவன் போனபிறகு அப்பமெண்டாஸ் வருகிறான். "யாரடா என் வேஷத்தைப் போட்டுக்கொண்டு உலகத்தைத் தூற்றுகிறவன்?" என்று கோபிக்கிறான். இரண்டு பேரும் மனமார வாயார வைது கொள்கிறார்கள். "உன் மேல் ஒரு கல்லெடுத்து அடித்தால், கல் நஷ்டம்" என்கிறான் டைமன்.

"அடே! உன்னை ஏமாற்றியவனைப்போல் வேஷம் போட்டு அவனை ஏமாற்று. அதுதான் லோக சம்பிரதயம்" என்றான் அப்பமெண்டாஸ்.

"நாயே" "பேயே" என்று திட்டிக்கொள்கிறார்கள்.

"நீடுழி வாழ்ந்து உன் கசப்பைக் கட்டிக்கொண்டு அழு" என்று ஆசீர்வதிக்கிறான் அப்பமெண்டாஸ்.

"நீடுழி வாழ்ந்து பிறகு செத்துத் தொலை" என்று மறு ஆசீர்வாதம் கொடுக்கிறான் டைமன்.

டைமனிடம் இன்னும் பணம் இருக்கிறது என்ற இரகசியம் எப்படியோ பரவி விடுகிறது. அவனிடம் கொள்ளையடிக்கலாம் என்று சில திருடர்கள் வருகிறார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக, அவர்களுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து லோகத்தைக் கொள்ளையடிக்கும்படி சொல்லியனுப்புகிறான். "லோகமே ஒரு பெரும் திருட்டு; சந்திரன் சூரியனிடமிருந்து வெளிச்சத்தைத் திருடுகிறது; சூரியனும் திருடன்; கடலிலிருந்து தண்ணீரைத் திருடுகிறான்; உலகமும் திருடுகிறது; உங்களைப் பிடித்துக்கட்டும் சட்டம் அதுவும் திருடுகிறது! இதோ இன்னும் பொன் இருக்கிறது; எடுத்துக்கொண்டு போய் இன்னும் கொள்ளையடியுங்கள்" என்று அனுப்புகிறான்.

டைமன் பித்தம் பிடித்துப் புறப்பட்டுவிட்டதைக் கண்டு மனம் நொந்துபோன பிளாவியஸ் இவனைத் தேடிக்கொண்டு கடைசியாக இந்தக் குகைக்கு வந்து சேருகிறான்.

கோலாகலமாக வாழ்ந்துவந்த டைமன் இருக்கும் நிலையைக் கண்டதும் அவனது நெஞ்சம் வெதும்புகிறது. தன்னிடம் பணம் இருக்கிறது; இன்னும் பழையபடி அவரிடம் பணியாளாக வேலைபார்க்க விரும்புவதாகச் சொல்கிறான்.

"லோகத்திலேயுள்ள தனி யோக்கியனே! இதோ என்னிடம் கொஞ்சம் பணம் இருக்கிறது; அதை எடுத்துக்கொண்டு போய்ச் சேர்; மனுஷன் முகத்தைப் பார்க்க எனக்குப் பிடிக்கவில்லை; நாயை பட்சமாகப் பார்த்துக் கொள்; மனுஷனுக்குக் கொடுக்காதே" என்று பதில் கொடுக்கிறான் டைமன்.

"வேறு ஒன்றும் வேண்டாம். உமது பக்கத்திலிருந்து ஆறுதல் சொல்ல அனுமதி கொடுங்கள்" என்று

கெஞ்சுகிறான் பிளாவியஸ்.

"சாபத்துக்குப் பயம் இருக்குமானால் இங்கே இருந்து ஓடிப்போ, இந்தப் பக்கம் தலைகாட்டாதே" என்று சொல்லிவிடுகிறான்.

டைமனிடம் பணம் இருக்கிறதென்ற செய்தி ஏதென்ஸ் ஊரெங்கும் பரவி விடுகிறது. கவிராயரும், படம் போடுகிறவனும் இவனைத் தேடிக் கொண்டு வருகிறார்கள். கூழைக்கும்பிடு போட்டு, வாயாரப் புகழ்கிறார்கள். கவிராயர் தம் கற்பனைச் சரட்களை எல்லாம் அள்ளி வீசுகிறார். கொஞ்ச நேரம் இவர்களை நையாண்டி செய்துவிட்டு, "சில தீயோர்கள் இருக்கிறார்கள்; அவர்களைப் போக்கிவிட்டால் உங்களுக்குப் பொன் தருகிறேன்" என்கிறான் டைமன்.

"சொல்லுங்கள், நிமிஷத்தில் தீர்த்துவிட்டு மற்ற வேலை பார்க்கிறோம்" என்று ஆரவாரம் செய்கிறது இந்தக் கற்பனைக் கும்பல்.

"நீங்கள்தானடா அந்த அயோக்கியர்கள்" என்று அவர்களை உதைத்து விரட்டி விடுகிறான்.

இந்த நிலையில் அல்க்கிப்பயாடிஸின் சைன்யம் ஏதென்ஸ் நகரை நெருங்குகிறது. பீதியடித்துப் போன செனேட் சபைக்கு டைமன் ஞாபகம் வருகிறது. அவன் காலடியில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு அவனை அழைத்து வந்து, அவனது வீரத்தை உபயோகித்துத் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயலுகிறது.

மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு சமாதானம் செய்து டைமனை அழைத்துப் போவதற்காக, ஏதென்ஸிலிருந்து இரண்டு செனேட்டர்கள் வருகிறார்கள். பிளாவியஸ், அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறான். ஆனால் எச்சரிக்கிறான் - டைமன் யாரையும் ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை என்று.

<https://t.me/aedahamlibrary>

இருந்தாலும் ஆசை யாரை விட்டது, அதுவும் அபாயம் பின்புறம் நின்று துரத்தும் போது.

குகைக்கு வெளியே வந்து நின்று கொண்டு பெயர் சொல்லி அழைக்கிறார்கள்.

"அடே நாசமாய்ப் போக; நாக்குப் புழுத்துப்போக" என்று ஏசிக்கொண்டு வெளியே வருகிறான்.

ஏதென்ஸ் நகரத்தின் சார்பாக மன்னிப்புக் கேட்கிறார்கள். அல்க்கிப்பயாடிஸின் சீற்றத்தைத் தடுக்கத் தாங்களே வந்து தலைமை பூண்டு சேனையை நடத்திச் செல்லவேண்டும் என்று கோருகிறார்கள்.

அல்க்கிப்பயாடிஸிடம் இதைச் சொல்லுங்கள்: "அவன் எப்படி கொலை செய்து குடலைப் பிடுங்கி எறிந்தாலும் டைமனுக்குக் கவலையில்லை; கிழவர்களை, கன்னிகளை, வாலிபர்களைக் கொன்று யுத்தம் என்ற யாக குண்டத்தில் போட்டும்; டைமனுக்குக் கவலையில்லை. பணக்காரக் கடவுள்கள் எங்களைக் காப்பாற்றும்; திருடர்கள், பணக்காரர்களைக் காப்பாற்றுவதைப் போல" என்று சொல்லுகிறான் டைமன்.

"அவரிடம் பேசிப் பிரயோஜனம் இல்லை; திரும்பிப் போங்கள்" என்று சொல்லுகிறான் பிளாவியஸ்.

"ஏதென்ஸ் நாசமாக போகிறதென்றால் வருத்தமாகத் தானிருக்கிறது. எப்படியிருந்தாலும் தாய்நாடு அல்லவா" என்று ஆரம்பிக்கிறான் டைமன்.

செனேட்டர்களுக்கு நம்பிக்கை பிறக்கிறது.

"பிரபுவே" என்று வாயார வாழ்த்துகிறார்கள்.

"ஏதென்ஸ் நகரவாசிகளிடம் இதைப் போய்ச் சொல்லுங்கள். இங்கே ஒரு பெரிய மரம் செழித்து

வளர்ந்திருக்கிறது. அதை என்னுடைய உபயோகத்திற்காக வெட்டிவிடலாம் என்றிருக்கிறேன். ஏதென்ஸ் மக்கள் எல்லோரும், அவகாசத்தை நழுவ விடாமல் சீக்கிரம் வந்து அந்த மரத்தில் தூக்குப் போட்டுக் கொள்ளட்டும்; பிறகு மரம் இருக்காது" என்று கிண்டல் செய்கிறான் டைமன்.

"அவரிடம் பேசிப் பயனில்லை. அவர் இப்படியேதான் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்" என்கின்றான் பிளாவியஸ்.

"டைமன் கடற்கரையருகே அழியாத மாளிகை கட்டிக்கொண்டான்; கடல் அலைகள் அந்த மாளிகையைத் தினசரி குளிப்பாட்டும்; என்னுடைய கல்லறைக் குத்துக்கல், கைத்த வார்த்தைகளில் நோய்க்கும் போருக்கும் மிஞ்சுகிறவர்களைச் சபிக்கும் என்று ஏதென்ஸுக்குச் சொல்லுங்கள், டைமன் ஆட்சி முடிந்தது."

அல்க்கிப்பயாடிஸ் ஏதென்ஸ் நகரத்தின் மதில்களை எட்டி விட்டான். தொடை நடுங்கித் தலைவர்கள் சரணாகதி செய்துவிட்டார்கள். டைமனுக்குக் கொடுமை இழைத்தவர்களுக்கு அவர்கள் வகுத்த சட்டமே நியாயம் சொல்லும் என்று எச்சரிக்கிறான். எதற்கும் சம்மதிக்கிறார்கள்; யுத்த மில்லாவிட்டால் போதும்.

ஆனால் வெற்றிக்கு முந்திவிட்டான் டைமன். அவனைத் தேடிச்சென்ற சோல்ஜர் அங்கு ஒரு கல்லறையைத் தான் பார்க்கிறான். அதிலே "இங்கு கிடக்கிறது ஒரு சடலம்; என் பெயரைக் கேட்காதே; லோகத்தில் எஞ்சிய தீயோர்கள் நாசமாய்ப் போக. உலகம் வெறுத்த டைமன் கூறுவது இது. ஆசை தீரச் சபித்துவிட்டுப் போ. நிற்காதே போ" என்று பொறித்திருந்தது.

தாராளமாக வழங்கிய கை, மண்ணாகி மக்கிச் சபிக்கிறது.

11. இனி

இ. எம். டிலாபீல்ட்

இதுவரை நடக்காததைப் பற்றி ஒரு கதை எழுதினால் என்ன?... அந்தக் கதையின் போக்கில் அறிந்து கொள்ள முடியுமானால்...

பதினைந்து இருபது வருடங்களுக்கப்புறம்:

ஒல்ட் பெய்லியில் (நியாயஸ்தலம்) நடக்கிறது.

ஒரு பெண் கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்டுத் தண்டனையை எதிர்பார்த்து நிற்கிறாள். யுத்த நெருக்கடியிலும் பொது ஜனங்களிடை ஒரு பரபரப்பை உண்டுபண்ணும் ஒரு கேஸ். இதற்கு நீண்ட காலமாகவில்லை; அந்தப் பெண் தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டாள்.

சாட்சிக் கூண்டில் நிற்கிறாள். நடுத்தரமான வயது. தலை சற்று நரைத்துவிட்டது. குரல் சாந்தமானது. நல்ல படிப்பாளியினுடையது. தன்னுடைய சொந்தப் புத்திரனைக் கொன்றதாக ஒப்புக் கொள்ளுகிறாள்.

இருந்தாலும் குற்றத்தைப் பற்றிய சாட்சிகளை விசாரித்தாக வேண்டியதுதான்.

இந்தத் தேதியில் துப்பாக்கியில் சுடப்பட்டது... இன்னின்னார் - குற்றவாளியைத் துப்பாக்கி கையிலிருக்கும்பொழுது பார்த்தார்கள்... அவளது பத்தொன்பது வயதுள்ள புத்திரன் படுக்கையில் இறந்து கிடக்கிறான், தூங்கும்பொழுது மண்டையில் சுடப்பட்டு. குற்றவாளியும் போலீசாரிடம், "எனது மைக்கேலைக் கொன்றேன்" என்று வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறாள்.

ஜட்ஜ் - வயது சென்றவர் - முன்பக்கமாகத் தலையைச் சாய்த்து, "ஏ குற்றவாளியே! உனது புத்திரனைக் குரோதத்தினால் தீர ஆலோசித்துக் கொன்றாய் என்று உன் மேல் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கிறது என்று நீ அறிவாயா?"

"ஆம்! பிரபுவே!"

"நீ குற்றவாளி என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறாயா?"

"நான் குற்றவாளி என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன் பிரபுவே."

இச்சமயத்தில் கோர்ட் நிசப்தமாக இருக்கிறது.

"உன்மீது மரணத் தீர்ப்புச் சொல்லாமலிருப்பதற்குக் காரணம் ஏதாவது உண்டா?"

"இல்லை"

"ஒன்றுமில்லையா? இந்தப் பயங்கரமானதும் இயற்கைக்கு விரோதமானதுமான ஒரு குற்றத்தைச் செய்யத் தூண்டும் காரணம் ஏதேனும் இல்லையா?"

குற்றவாளியின் கண்கள் கலங்குகின்றன. தேம்பியழுவதில் உடல் முழுவதும் குலுங்குகிறது. பேசவேண்டும் என்று சைகை செய்கிறாள். எதையோ ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறாள்.

ஒரு தம்ளரில் ஜலம் கொடுக்கிறார்கள்.

கடைசியாகப் பேச முடிகிறது.

"பிரபுவே - இந்த யுத்தந்தான் காரணம். முன்பு நடந்த யுத்தம் என் நினைவிலிருக்கிறது. அதுதான், அந்த உலக மகா யுத்தம் என்று சொல்கிறார்களே அதுதான். எனது தகப்பனார் அதில் ஈடுபட்டார். அவருடைய இரண்டு

கால்களும் போய்விட்டன. அவர் இறந்து போகவில்லை. முடவனாக வாழ்ந்து வந்தார். யுத்தத்தின் கடைசி வருஷத்தில் எனது கணவனும் சென்றார். அவருக்கு ஷெல்லினால் மூளை கலங்கிவிட்டது. அதற்கப்புறம் குணப்படவேயில்லை. ஒரு வேலையையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவருக்காகவும் எனது மகனுக்காகவும் நான் உழைக்க வேண்டியதாயிற்று. என் அதிர்ஷ்டம் என்னால் வேலை செய்ய முடிந்தது. எனது மகனுக்குக் கல்வி போதிக்க முடிந்தது. அவன் குழந்தையாக இருக்கும் பொழுது..."

மறுபடியும் பேசமுடிந்தது.

"1914 - ல் நடந்த யுத்த எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அவர்கள் இருவருக்கும் அது என்ன கொடுத்தது என்று தெரியும். இந்த யுத்தம் வந்தவுடன் எனது மகனும் அதற்குச் செல்லவேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும். அவனை அது என்ன செய்யும் என்று யோசித்தேன். அதிலிருக்கும் பாஷாணப் புகை, காயங்கள், கொலைகள், அவைகள் மட்டுமல்ல, அதைப்பற்றிச் சொல்ல வரவில்லை, சாந்தமாக இருக்கும்படி, மற்றவரிடம் அன்பு செலுத்தும்படி அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தேன். நாசம் செய்வதும் பின்னப்படுத்துவதும் தப்பிதம் என்று போதித்திருந்தேன். அவனால் யுத்தத்தைத் தாங்க முடியாது... அவனைப் போல் இந்தத் தலைமுறையில் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்.

"இப்படிச் செய்வதுதான் நல்லதென்றுபட்டது. நான் என் மகனைக் கொன்றேன். அவன் தூங்கும்போது அவனுக்குத் தெரியாது... ஒரே நிமிஷந்தான். அது சண்டைக்குப் போகிற மாதிரியல்ல..."

ஒரே வழி தான் உண்டு. கோர்ட்டில் உள்ளவர்கள் தீர்ப்பு அப்படித்தான் ஆகவேண்டும் என்று மனத்திற்குள் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

வைத்திய நிபுணர்களையழைத்து அவள்
செய்கைகளுக்கு அவள் உத்திரவாதியல்ல என்று
காண்பிக்க முடியுமா? அதாவது பைத்தியக்காரி என்று.

ஒரு வேளை முடியும்!

அவள் கொலை செய்தாள். அவள் அதற்குச் சொல்லும்
காரணம், அதாவது போன யுத்தம் நினைவிலிருக்கிறது
என்பது...

அந்த வயோதிக ஜட்ஜ் கைகள் நடுங்கிக்கொண்டு
கறுப்புக் குல்லாயை வாங்கிக் கொள்ளுகிறார். அவருக்கும்
போன யுத்தம் நினைவிலிருக்கிறது. கொலையும்
பைத்தியமும்... கொலையும் பைத்தியமும்...போன
யுத்தத்தை நினைவில் வைத்திருக்கிறவர்கள்...

12. இந்தப் பல் விவகாரம்

மைக்கேல் ஜோஷெங்கோ – ருஷ்யா

எங்கள் சகா எகோரிச்சுக்குப் பல், தொந்திரவு கொடுத்து வந்தது. என்ன காரணத்தினாலோ விழ ஆரம்பித்தது.

காலம் என்ற ஒன்று இருக்கே, அதற்கும் இந்த விவகாரத்துக்கும் சம்பந்தமிருக்கலாம். வருஷங்களும் ஓடி மடிகின்றன. மனுஷ சரீரமும் நைந்துபோக ஆரம்பிக்கிறது. எலும்புகளும் ஓடிய ஆரம்பிக்கின்றன. பல்லுக்கும் அதே கதிதானே!

சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால், ஐவான் எகோரிச் ஸாசகெவ் பற்களை ஒவ்வொன்றாக இழக்க ஆரம்பித்தார். இவர் எங்களோடு வந்து வசிக்க ஆரம்பித்து சுமார் ஒரு வருஷ காலமிருக்கும்.

பேச்சு முற்றியபோது அவருடைய பற்களில் ஒன்று வெளியேற வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது என்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் மற்றவையெல்லாம் சுய இஷ்டத்தின் பேரிலேயே வெளியேற ஆரம்பித்தன. அவை 'சம்பவங்களுக்காக' காத்திருக்கவில்லை. அடைசுவைக்கும்போது அவை ஓடிந்து விழுந்தன. சம்பள விகிதம்பற்றி அவர் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது சில நொறுங்கின; அல்லது யாருமே இல்லாத சமயத்திலும் அவை வெளியேறின. மிகவும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதுதான். சொற்ப காலத்தில் அவர் ஆறு பற்களை இழந்தார்.

ஆனால் எங்கள் எகோரிச் இதைக் கண்டு கவலை கொள்ளவில்லை. பொக்கை வாய்ப் பயம் அவருக்குக் கிடையாது. அவர் இன்ஷூர் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருக்குத் தேவையான சமயத்தில் வேறு பல் ஒரு ஸெட் வந்து சேரும். அதை நினைக்க நினைக்க அவருக்கு ஆனந்தம் குதி போட்டது.

"பல் விவகாரத்திலே நமக்குக் கஞ்சத்தனமே கிடையாது. யாரும் பல்லைத் தட்ட வந்தால் எனக்கு அதை இழக்க எப்போதும் சம்மதந்தான். எந்தப் பயலும் அடிக்க வந்தால் மூக்கிலோ முஞ்சியிலோ குத்துவிட அனுமதிப்பதில்லை. ஆனால் இந்தப் பல் விவகாரம் வேறே. அதைப் பற்றிக் கவலையே கிடையாது. எங்களைப்போல இன்ஷூர் செய்து கொண்டவர்களுக்கெல்லாம் ஆபத்தே கிடையாது" என்று எகோரிச் தம்முடைய கொள்கையை சாயனம் செய்து கொண்டிருப்பது வழக்கம்.

பல் ஆறு போனதும், மூலாதார ரிப்பேருக்காக ஏற்பாடு பண்ணுவது என்று தீர்மானித்தார். இன்ஷூரன்ஸ் கடுதாசிகளை எடுத்துக்கொண்டு ராஜாங்கப் பல் ஆஸ்பத்திரிக்கு நடையை நீட்டினார்.

பல் ஆஸ்பத்திரியிலே அவரைப் பார்க்கச் சந்தோஷம் என்றார்கள். "ஒரு ஸெட் செய்து கொடுக்கத் தயார்தான். உங்களுக்கு எத்தனை பல் போச்சு. அடாடா... குறைந்த பட்சம் எட்டுப்பல் போனால்தான் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்பது எங்கள் சட்டம். உமக்கு அதைவிட ஜாஸ்தி போயிருந்தால் உம்முடைய அதிர்ஷ்டம். எங்கள் துரதிர்ஷ்டம் எட்டுக்கும் குறைந்திருந்தால் எங்களால் உமக்கு எதுவும் செய்து தருவதற்கு சாத்தியப்படாது. சில்லறை வேலைகளை வைத்துக் கொண்டு நேரத்தை வீண்படுத்த ஆஸ்பத்திரியால் முடியாது. இன்ஷூரன்ஸ் சம்பந்தமான சட்டம் எல்லாம் அந்தப்படிதான்."

"எனக்கு ஆறு பல் போச்சு" என்றார் எகோரிச்.

"காம்ரேட், என்ன செய்யலாம்? ரொம்ப வருத்தமாகத்தான் இருக்கு. நாங்கள் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லையே. எட்டு விழுகிறவரை நீ காத்திருக்க வேண்டியதுதான்" என்றார்கள்.

எகோரிச்சுக்கு ரொம்பக் கோபம் வந்தது.

"நான் சுத்தியை வைத்துப் பல்லைத் தட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்கிறீர்களா? உங்கள் அர்த்தம் தான் என்ன?"

"நீர் பல்லைகில்லைத் தட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டுவதில்லை. இயற்கையின் போக்கில் நீர் தலையிடலாமா? நீர் காத்திருக்க வேண்டும். அதிர்ஷ்டமிருந்தால் இரண்டு மூன்று தானே விழுந்து விடக்கூடும்."

ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து திரும்பி வீட்டுக்கு வரும்போது எகோரிச் மனம் நிலை கொள்ளவில்லை. இந்தப் பல் விவகாரத்தில் அவ்வளவு நிச்சயமிருந்தது அவருக்கு. ஆனால் இப்பொழுது பார்க்கப் போனால் எல்லாம் ஏகக் குன்றுபடியான சிக்கலாகக் கிடக்கிறது.

இந்த அதிர்ஷ்டக் குந்தகமான அந்தப் பற்கள் விழும்வரை காத்திருப்பது என்று தீர்மானித்து மனதைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டார்.

ஒன்று வெகு சீக்கிரத்தில் விழுந்தது. இன்னொரு பல்லுடன் எகோரிச் கொஞ்சகாலம்... தச்சனுடைய அரத்தை வைத்துப் பல்லுக்கு மெருகு கொடுக்க முயன்றார். அது ஆட்டம் கொடுத்து ஈறை விட்டு வெளியே கழன்று விழுந்தது.

எகோரிச் கால்கொண்ட வேகத்தில் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினார்.

"இப்பொழுது - சட்டப்படி எட்டுப் பல் விழுந்தாச்சு" என்று அறிவித்தார்.

"ரொம்ப நல்லது. வேலையை இனிமேல் ஆரம்பிப்போம். இந்த எட்டுப் பல்லும் ஒரே இடத்தில் விழுந்திருக்கிறதா எப்படி? எட்டுப் பல்லும் ஒரே வரிசையில் விழுந்திருக்க வேண்டும் என்பது எங்கள் சட்டம். ஒரே வரிசையில்

<https://t.me/aedahamlibrary>

இல்லாவிட்டால் எங்களால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது; இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக விழுந்திருக்கும் பற்களைப் பற்றிக் கவனிக்க முடியாது. உமக்குப் புரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறோம். திக்காலுக்கு ஒன்றாக விழுந்திருந்தால் உம்மால் இன்றும் சுவைத்துச் சாப்பிட முடியு"மென்றார்கள்.

"அவை ஒரே இடத்திலிருந்து விழவில்லை" என்றார் எகோரிச்.

"அப்படியா? ரொம்ப வருத்தப்படுகிறோம். நாங்கள் எதுவும் செய்வதற்கில்லை."

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று எகோரிச்சுக்குப் புரியவில்லை. மீந்து நின்ற பல்லை நெற நெறவென்று கடித்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியே வந்தார்.

எதிர்பாராத விதமாய் எப்படி வந்து முடிந்து விட்டது? இனிமேல் நமக்கென்ன கவலை என்ற நம்பிக்கையில் நிம்மதியாக ஜீவித்து வந்தார். ஆனால் இப்பொழுது நம்பிக்கையெல்லாம் நாசமாய்ப்போச்சு.

அன்றிலிருந்து எகோரிச் ஜீவியமே மாறியது. இப்பொழுது ரொம்பவும் அமரிக்கையாகக் காலத்தைக் கழிக்கிறார். திரவ பானமாகத்தான் ஆகாரம். தினசரி மூன்று முறை பல் விளக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்.

இந்த மாதிரியில் பல் ஆஸ்பத்திரிச் சட்டம் ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்தது!

13. இஷ்ட சித்தி

ஹான்ஸ் பலாடா – ஜெர்மனி

முதலிலேயே தெரிவித்து விடுகிறேன். அப்புறம் குறை சொல்லாதீர்கள். என் மனைவி பெயர் இட்ஸன் பிளாஸ். உச்சரிப்பதற்குக் கொஞ்சம் சிரமந்தான்; ஆனால் அவள் மீது இருந்த ஆசையில், அதன் சிரமம் எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஒருநாள் பார்க்கில் நாங்கள் இருவரும் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது, அவள் சொன்னதுதான் எனக்கு மறக்க முடியவில்லை. "ஒவ்வொரு செப்புக் காசையும் கண்களில் எண்ணெய் விட்டுக் கொண்டு கணக்குப் பார்க்கும்படியான இந்தக் கஷ்டமில்லாதிருந்தால்..." என்றாள்.

"இருந்தால் என்ன?" என்று அவளிடம் வியாக்யானம் செய்யும்படி கேட்டேன்.

"இன்னும் கொஞ்சம் சாமான் வாங்கலாம்" என்றாள் இட்ஸன் பிளாஸ், எதையோ எண்ணிக்கொண்டு. எங்களுக்கு அப்பொழுதுதான் கலியாணமாயிற்று. மொத்தமாகப் பார்க்கப்போனால் கையில் தம்பிடி கிடையாது என்று சொல்லிவிடலாம். இளவயதிலே புதுக் கலியாணமாகி, (அதிலும் ஒருவர் மேலொருவர் கண்முடித்தனமான ஆசை வைத்திருந்தால்) இந்த வறுமை எல்லாம் பிரமாதமில்லை. ஆமாம்! எங்களுக்குச் சில சமயங்களில் மனச் சோர்வு ஏற்படும். "எல்லா அதிர்ஷ்டமும் உடனே திரண்டு வந்துவிட வேண்டுமென்று கணக்கா? எப்பொழுதும் இப்படியே இருந்துவிடவா போகிறோம்?" என்று சொல்லிக் கொள்வோம்; எங்கள் சோர்வெல்லாம் பறந்துவிடும்.

"என்ன வாங்குவாய்?" என்றேன்.

இட்ஸன் பிளாஸ் யோசித்தாள். "நம்புகிறதென்றால்,

நம்புங்கள். இல்லாவிட்டால் உங்கள் இஷ்டம். நல்ல ஒரு ஜதை 'ஸ்லிப்பர்கள்' குளிருக்கு ஏற்றாற்போல் வாங்குவேன்" என்றாள்.

"அடேயப்பா!" என்றேன்.

அப்பொழுது நல்ல வெயில் காலம். எங்கேயாவது குளிர்ந்த ஜலமும், ஒரு சிகரெட்டும் கிடைத்தால் போதும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன் நான்; அவளுக்கு அப்பொழுது குளிருக்கேற்ற ஒரு ஜதை 'ஸ்லிப்பர்கள்' வேண்டும்! அவளது தர்க்கம் எனக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் இதிலிருந்துதான் வருகிற கிரிஸ்மஸ்ஸுக்கு என்ன வாங்குவது என்பதைப் பற்றி அப்பொழுதே 'பிளான்' போட ஆரம்பித்து விட்டோம்.

அவள் சொன்னாள்: "டாமி! கிரிஸ்மஸ் அவசரத்தில் கண்டபடி வேண்டாத சாமான்களை வாங்கி ஒருவருக்கொருவர் கொடுத்துக் கொள்ளாமல் இருக்க, அதற்கு இப்பொழுதே லிஸ்ட் தயார் செய்ய வேண்டும்" என்றாள்.

அதிலிருந்து எங்களுக்குப் பிரியமானதையெல்லாம் லிஸ்ட் எடுக்க ஆரம்பித்தோம். நான் எனது கணக்குப் புஸ்தகத்திலிருந்து ஒரு கடுதாசியைக் கிழித்து, "இட்ஸன் பிளாஸுக்கு ஒரு ஜதை கம்பிளி ஸ்லிப்பர்" என்று எழுதினேன். பிறகு, பட்சபாதம் காண்பிக்கக் கூடாதல்லவா? அதற்காக அதன் கீழ் "டாமிக்கு ஒரு நல்ல புஸ்தகம்" என்று எழுதினேன்.

"அப்படித்தான்!" என்றாள் இட்ஸன் பிளாஸ், உற்சாகத்துடன். போகிற வழியில் ஸ்லிப்பரும், புஸ்தகங்களும் மரத்தில் காய்த்துத் தொங்குகின்றன, பறிக்கவேண்டியதுதான் பாக்கி என்பதுபோல் இருந்தது.

வெயில் காலமும் சென்று கிரிஸ்மஸ் பண்டிகை வரும் பனிக்காலமும் ஆரம்பித்து விட்டது. எங்கள் லிஸ்ட்டும்

ஏராளமாக வளர்ந்து வருகிறது. "ரொம்ப ஜாஸ்தியிருந்தால் என்ன? எவ்வளவுக்கு ஜாஸ்தியிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்குப் பொறுக்க முடியும். அதில் வாங்க முடியாத பொருள்களை அடித்து விடுகிறது. ஆசைப்படுவதற்குக் கூலி உண்டா? என் இஷ்டம்போல் நான் பிரியப்படலாமல்லவா?"

"உம்!" என்று சிறிது துணிகரமாகவே தலையை ஆட்டினேன்.

"அப்படித்தான்! எனக்கு ஒரு பட்டு கவுன் (நல்ல ரகம்)" என்று சிரித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

"அதெல்லாம் சரிதான்... உனக்குத்தான்..." என்று வழுவழாவென்று ஆரம்பித்தேன்.

"நீங்கள்தான் இஷ்டம்போல் பிரியப்படலாம் என்றீர்களே!" என்றாள்.

"அதெல்லாம் கிடக்கட்டும். எனக்கு ஒரு ரேடியோ ஸெட் வேண்டும்" என்று நான் எழுதிவிட்டு, அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

பிறகு எங்கள் இருவருக்குள்ளும், இரண்டிலும் எது மிகவும் அவசியமானது என்பது பற்றி சாஹஸத்துடன் தர்க்கம் நடந்தது. ஆனால், இன்னும் ஐந்து வருஷம் வரையாவது இதெல்லாம் நடக்காத பேச்சு என்று எனக்குத் தெரியும்.

ஆனால் மேற்சொன்ன பனிக்காலச் சம்பவம் ரொம்பப் பின்னால் நடந்தது. நாங்கள் பார்க்கை விட்டு வரும்பொழுது வேனிற்காலம். எங்கள் இரண்டு ஆசைகளையும் ஒரு துண்டுக் கடுதாசியில் எழுதியாகிவிட்டது. இட்ஸன் பிளாஸுக்கு மூக்கு கொஞ்சம் பெரிது. சந்தோஷமோ, கோபமோ ஏற்பட்டுவிட்டால் மூக்கு சிவந்து விடும். அதனால் தான் அடிக்கடி மூக்கைச் சொறிவாள். அவள் மூக்கைப் போல கண்களும் மிகக் கூர்மையானவை.

எப்பொழுது பார்த்தாலும் துருதுருவென்று இருக்கும். "இதோ பாருங்கள், ஒரு கிரிஸ்மஸ் குரோஷன்" என்று கால் நுனியால் சுட்டிக் காட்டினாள். (குரோஷன் ஒரு ஜெர்மன் நாணயம்.)

"கிரிஸ்மஸ் குரோஷன்?" என்று குனிந்து எடுத்துவிட்டு, "இதோ போய் சிகரெட் வாங்கி வருகிறேன்!" என்றேன்.

"என்னிடம் கொடுங்கள். இது கிரிஸ்மஸ் குரோஷன்! கிரிஸ்மஸ் உண்டியல் பெட்டிக்கு!" என்றாள்.

"ஸ்ரீமதியவர்களே, தங்களிடம் கிரிஸ்மஸ் உண்டியல் பெட்டி எங்கு இருக்கிறது?" என்றேன்.

"பெட்டிக்கென்ன? ஒன்று கிடைக்காமலா போகிறது?" என்று வானத்தைப் பார்த்தாள். நட்சத்திரங்களிலிருந்து உண்டியல் பெட்டி விழாது என்பது நிச்சயம்.

"இப்படிச் செய்வோம். கிரிஸ்மஸ் பிரஸென்டிற்கு எவ்வளவு செலவழிக்க முடியும் என்று கணக்குப் போடுவோம். 50 மார்க்குகள் ஏறக்குறைய" என்றேன். (ஜெர்மன் பிரதம நாணயம் மார்க்குகள் நமக்கு ரூபாய் போல.)

"ஐயோ பாவம்" என்றாள்.

"கிரிஸ்மஸ் வருமுன் இன்னும் 6 முறை சம்பளம் வாங்கலாம். ஒவ்வொரு தடவையும் எட்டரை மார்க்குகள் மிச்சம் பிடித்தால் போதும். சரி, இப்பொழுது அந்தக் குரோஷனைக் கொடு, போய் சிகரெட் வாங்கி வருகிறேன்" என்று, கிரிஸ்மஸ் உத்தேச விகித பட்ஜட் சமர்ப்பித்துவிட்டு, உபமானியங்கள் கேட்டுக் கொண்டு நின்றேன்.

"அதெல்லாம் முடியாது, குரோஷன் கிரிஸ்மஸ் நிதியைச் சேர்ந்தது. மேலும் உங்களுக்கு, இவ்வளவு பெரிய உங்களுக்கு, என்ன அசட்டுத்தனமாய்ப் புத்தி போகிறது;

அதற்கெல்லாம் வேறு செலவு இருக்கிறது" என்று ஸ்ரீமதி இட்ஸன் பிளாஸ் டிமாண்டு மசோதாவை ஏகமனதாக நிராகரித்து விட்டார்.

"அப்படியா? அதென்ன?" கேலியாகக் கேட்டேன்.

அதற்குள் இட்ஸன் பிளாஸுக்கு ஊடல் ஏற்பட்டு விட்டது. ரொம்பக் கோபம் போல் முறுக்காக முன்னால் எட்டி நடந்தாள். நான் பின் தொடர்ந்தேன். கொஞ்ச நேரம் கழிந்ததும் தெருக்களுக்குள் பிரவேசித்தோம். அவள் தெருவின் ஒரு கோடியில் நடந்தாள். கொஞ்ச தூரம் சென்றதும், "ஏ! அம்மாளு!" என்று கூப்பிட்டேன். தெருவில் போகிறவர்கள் எங்களைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு நடந்தாள்.

போகும்பொழுதே அவளுக்குப் புது நினைப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. வீட்டிலே கிடக்கும் கட்டிப் பால் டின்களை உண்டியலாக உபயோகித்தால்! அதை அவளால் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.

"ரொம்பக் கெட்டிக்காரத்தனம். டின்னுக்குள் மிஞ்சி நாளும் பால் அழுக்குக்குள் ஆறு மாதம் பணத்தைப் போட்டு வைத்தால் மிகவும் நன்றாகத்தான் மணக்கும்" என்றேன்.

உடனே அவளுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. 'மறுபடியும் வேதாளம் முருங்க மரத்தில் ஏறிக்கொண்டது' என்ற மாதிரி, தெருவின் மற்ற கோடிக்குச் சென்று விட்டாள்.

என் பங்கிற்கும் ஒரு புது நினைவு வந்தது. ஆபீசில் கிரிஸ்மஸ் போனஸ் கொடுப்பார்களே, அது அத்தனை நேரம் ஞாபகத்துக்கு வராமலே போய்விட்டது.

ஐம்பது மார்க் கிரிஸ்மஸ் போனஸ். ஓடியே போய் அவளிடம் சொன்னேன். முதலில் என் தலையைத் தின்று விடுவதுபோலப் பார்த்தாள். என்னைப் போன்ற முட்டாளுக்கு போனஸ் யார் கொடுக்கப் போகிறார்கள்

என்று நினைப்பது போல் இருந்தது. இரண்டு பேரும் விஷயத்தைப் புனராலோசனை செய்தோம். கடைசியில் அவள் அபிப்ராயம் இதுதான்; "போனஸ் கிடைக்காதென்றே பாவனை பண்ணுவோம் - ஆனால் போனஸ் இருந்தால்! - " என்றாள். பின்பு சமாதானம் அன்று, சமரஸம்.

நான் ஏன் சர்க்கார் மாதிரி இப்படிச் சிக்கனக் கத்தியை அடிக்கடி உபயோகிக்க வேண்டியிருக்கிறதென்ற காரணத்தைக் கூறவில்லையே. கிரிஸ்மஸ் செலவு ஒரு புறம் இருக்கட்டும். எங்கள் பொக்கிஷச் செலவாணியில் திடீரென்று பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்படுவதற்கும் பாங்க் விடுமுறை அமுலுக்குக் கொண்டு வர வேண்டியிருப்பதற்கும் காரணம், நான் ஒரு பத்திரிகை ஆபீஸில் வேலை பார்த்து வந்ததுதான். எங்கள் பத்திரிகை ரொம்பச் சின்ன விஷயம். நான் அதிலே விடியற்காலம் ஏழு மணிக்கே போய் விட்டால் அதிலிருந்து 'லோக்கல்' செய்திகள் பிரசுரிக்கப்படும் பக்கம் என் பொறுப்பில் விடப்படும். நான் உபபத்திராதிபர், சமயா சமயங்களில் கம்பாசிட்டர் இத்தியாதி உத்தியோகங்களை ஏற்று, எனது பக்கத்தை நிரப்பி விடுவேன். இந்த மகத்தான சேவைக்காக எனக்கு அந்தக் காரியாலயத்தில் 80 மார்க்குகள் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. எனது ஆசிரியர், மற்ற பக்கங்களை ரேடியோ புரோகிராம், ஆசிரியருக்குக் கடிதம், இத்தியாதி விஷயங்களால், ஒரு நொண்டி டைப்ரைட்டர் யந்திரத்தை வைத்துக் கொண்டு நிரப்பிவிடுவார்.

நான் என் காலை வேலைகளை நிறைவேற்றியபின், பிழைத்திருந்தால், கமிஷன் ஏற்பாட்டில் விளம்பரமும் வாசகர்களும் சேகரிப்பேன். இதுதான் என் வருமானம். இதற்கும் மேலாக, இந்த ஊர் தேகாரோக்கியச் சங்கத்தின் வியாதி நிதியின் பொக்கிஷதாரர். அங்கத்தினர் சந்தா, நிதிக்கு அளிக்கப்படும் உதவி மானியம் இவற்றில் 3% எனது சிரமத்திற்குச் சம்பாவனை. எங்களுர் நகர அமைப்பு போர்டு, யாத்திரிகர் போர்டு - இவற்றிற்கு கௌரவ காரியதரிசியும் நான் தான். இதிலே எனக்குச் செலவும் பெருமையும்தான் மிச்சம்; அத்துடன் ஏதாவது 'பெரிதாக' வந்தால், என்னைக் கவனிப்பதாக போர்டின் ஒரு வாக்குத்தத்தமும் வெகு

காலமாக இருந்து வருகிறது.

ஆகையால், எனக்கு வேலையில்லாக் கஷ்டம் ஒன்றும் இல்லை. இவ்வளவு வேலையாலும், நானும் என் மனைவியும், உயிரை உடலுடன் ஒட்டவைப்பதற்கு மிகவும் சிரமப்பட்டோம். 'வாங்குவது' என்ற வார்த்தை எங்கள் அகராதியில் கிடையாது. அதனால் பெரும்பாலும் எங்கள் தினசரி வாழ்க்கையில் உடல் களைப்பும் ஏமாற்றமும் மிச்சம்.

என்னதான் நாங்கள் சிரித்து உற்சாகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், எங்கள் கிரிஸ்மஸ் உண்டியல் பெட்டி இன்னும் கற்பனை உலகத்திலிருந்து கீழே இறங்கவில்லை.

அன்று ஒருநாள் வீட்டுக்குள் நுழைந்த பொழுது இட்ஸன் பிளாஸ் ஒரு நிலக்கரித் துண்டும் கத்தியுமாக நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"என்ன வேலை நடக்கிறது?" என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டு வினவினேன்.

"உஸ்! சத்தம் போடாதீர்கள். லோகம் பூராவும் எத்தனை துஷ்டர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று தெரியாது போல் இருக்கிறது!" என்று கதவைச் சுட்டிக் காண்பித்தாள்.

நாங்கள் ஒட்டுக் குடித்தனம் தான் இருக்க முடியும்; அப்படித்தான் இருக்கிறோம். அவள் காட்டிய இடம் எங்கள் பக்கத்து ஆசாமி ஜாலி ரோஜர் வசிக்கும் அறை.

"என்ன விசேஷம்?" என்றேன் நான் மீண்டும்.

எனக்கு, சதியாலோசனை பந்தாவில், காதோடு காதாக இரகசியம் அறிவிக்கப்பட்டது. உலகத்திலே திருடர்களும் துஷ்டர்களும் ஜாஸ்தியாம். எங்கள் பொக்கிஷத்தைச் சூறையாடிக்கொண்டு போய்விடுவார்களாம். அதற்காக ஒரு நிலக்கரித் துண்டை இரண்டாக அறுக்கிறது; இரண்டு

பாகங்களையும் குடைகிறது. மறுபடியும் செக்டோ டைன் வைத்து ஒட்டிவிடுகிறது. உடனே எங்கள் இரகசிய கிரிஸ்மஸ் உண்டியல் செய்தாகிவிட்டதாம். பிறகு அதன்மேல் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு துவாரம் போட்டு, அதன் வழியாகப் போட்டுக் கொண்டே வருவது. (என்னத்தைப் போடுவது என்று அவள் சொல்லவில்லை.)

"பின்பு கிரிஸ்மஸ் சமயத்தில் அதை உடைத்து... பிறகு என்னவென்பது உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே!" என்றாள்!

"உனக்கென்ன பைத்தியமா? இந்த வருஷம் போனஸ் கீனஸ் கிடையாது என்று ஹீபர் சொல்லுகிறான். முதலாளி வருமானம் இல்லை என்று நர மாமிச பட்சணி மாதிரி இருக்கிறாராம்!" என்றேன்.

"அப்படியா சேதி! கிரிஸ்மஸ் அன்றைக்கு யார் மண்டையில் நிலக்கரித் துண்டு விழுந்து உடையப் போகின்றதோ!" என்று மோட்டுக் கூரையைப் பார்த்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

நான் தான் உங்களுக்கு முந்தியே சொல்லவில்லையே, ஹெர்பிரஸ்போல்டு எங்கள் பத்திரிகை ஆசிரியர். ஆசாமி வற்றல் பேர் வழி. ஆனால், பேச்சு மட்டும் ஏழு காலம் தலைப்பு மாதிரி இருக்கும். அவருடைய ஆணித்தரமான பேச்சுக்கள், அபிப்பிராயங்கள் எல்லாம் காரியாலய நிர்வாகத்தில் மட்டிலும் செல்லாது. அதற்கெல்லாம் ஹெர் ஹீபர்தான் தகுந்த ஆசாமி. ஆசாமியைப் பார்த்தாலே போதும் - நடமாடும் பெருக்கல் வாய்ப்பாடுதான். பொக்கிஷம் கணக்கு எல்லாம் அவர் கையில்தான். கம்பெனியின் வலது கை அவர்.

இவரிடம் கிரிஸ்மஸ் போனஸைப் பற்றிக் கொஞ்சம் ஆராய்ச்சி நடத்தினேன், ஏதாவது பலனுண்டாவென்று. "உனக்கென்ன பைத்தியமா! நஷ்டமாகி வரும் கம்பெனியில் வேலை பார்ப்பது என்றால் என்ன என்று உனக்குத் தெரியாதா? புது வருஷச் சீட்டை ஆரம்பிக்குமுன்

கம்பெனி குளோஸ் ஆகாவிட்டால் உன் அதிர்ஷ்டம்!" என்றார்.

ஹெர் பிரஸ்போல்டு என் அபிப்பிராயத்தை ஆதரிக்காமல், காரியாலயத்தில் கிரிஸ்மஸ் போனஸ் கேட்பதைப் பற்றி ஒரு 'தலையங்கம்' என்னிடம் உபதேசம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார். இந்த உபதேசங்கள் எங்கள் கிரிஸ்மஸ் லிஸ்ட் கடுதாசிகளை அந்தரத்தில் பறக்கவிட்டன. கம்பனி ஸ்லிப்பர், புஸ்தகம், ரேடியோ ஸெட், கிரிஸ்மஸ் வாத்து - எல்லாம் என்னைவிட்டு அகன்று செல்வதை எனது மனக்கண் முன் கண்டேன்.

கிரிஸ்மஸ் வாத்து! இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தான் நான் உங்களுக்கு ஒரு புது நண்பரை அறிமுகம் செய்து வைக்க வேண்டும். அவர் தான் சாக்ஷாத் ஜாலி ரோஜர்ஸ் - அவர் உண்மைப் பெயர் எங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்கள் வைத்த காரணப் பெயர் அது. அவரைத் தெரிந்து கொள்ளுமுன் பூகோள சாஸ்திரீக ரீதிப்படி எங்கள் வீட்டின் அமைப்பைக் கொஞ்சம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நாங்கள் இருந்த இடம் மச்சு. அதிலே வடதுருவத்திலே ஜாலி ரோஜர்ஸ்; மரத்தட்டிக்கு இப்புறத்தில் நாங்கள். தாடியும், காற்று வாக்கில் பறக்கும் மீசையுமுள்ள உயர்திரு காட்டுமிராண்டியார்தான் என்று அவரைச் சொல்ல வேண்டும். ஸ்ரீமான் ஜாலி ரோஜர்ஸ் தொழில் குடிப்பது, சண்டை போடுவது. அவகாசம் கிடைத்த பொழுது அவர் முனிஸிபல் மின்சார சாலையில் வேலை செய்துவைத்தார். அது உபதொழில் அன்று, பொழுது போக்கு. இவரைவிட நெருங்கிய நண்பர் எங்களுக்குக் கிடையாது. அவர் படுக்கையில் திரும்பிப் படுத்தார் என்றால் எங்களுக்குக் கேட்கும்.

நாங்கள் கிரிஸ்மஸ் பண்டிகைக்கு வாத்து வாங்குவது பற்றித் தர்க்கித்துக் கொண்டிருப்பதை அவர் கேட்டு விட்டார்.

அவள் (என் மனைவி) வீட்டிலும் எங்கள் வீட்டைப் போல்தானாம். 12 பவுண்டு கூஸ் வாத்து வாங்குவார்கள்.

விவாதத்தின் போக்கில் 12 பவுண்டு கூஸ் வாத்து (எடை குறைந்தால் எலும்பும் தோலுமாகத்தான் இருக்கும்) எங்கள் இருவர் சாப்பாட்டிற்கும் கொஞ்சம் ஜாஸ்தியென்று எங்களுக்குப் பட்டது. அதனால் நாங்கள் சின்ன வாத்து வாங்குவது என்று முடிவு கட்டினோம். கூஸ் வாத்து டெமி அளவு என்றால் சின்ன வாத்து கிரௌன் சைஸ். அது இருவருக்கும் போதும் என்பது நிச்சயம்; ஆனால் அதை எங்கு வாங்குவது... என்ன விலைக்கு...?

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் புகம்ப அதிர்ச்சியும், எரிமலை நெருப்பைக் கக்கும் உறுமலும் கேட்டது. சுவரில் இருந்த காரைகள் கூடப் பொத்துப் பொத்தென்று விழுந்தன. ஒரு கையில் கால் சட்டையைப் பொத்தான் மாட்டாதபடி பிடித்துக்கொண்டு, ஸ்ரீ ஜாலி ரோஜர்ஸ் பிரசன்னமானார்.

"நான் வேணுமானால் கிரிஸ்மஸ் பட்சி வாங்கி வருகிறேன்" என்று எங்களைப் பார்த்து திருதிருவென்று விழித்தார்.

நாங்கள் திடுக்கிட்டு நின்றோம். இட்ஸன் பிளாஸ் மூக்கைத் தடவிக்கொண்டு உபசார வார்த்தைகளை முணுமுணுத்தாள். நான் நாஸுக்காக கூஸ் வாத்து வாங்குவதா அல்லது வான்கோழி வாங்குவதா என்று முடிவு கட்டப்படவில்லை என்பதை விளக்கினேன்.

அவ்வளவுதான், "அசடுகள்!" என்றார். வீடு அதிரக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு போய்விட்டார். ஆனால் மனுஷர் நல்லவர். மனத்தில் கல்மிஷமில்லை. அன்றொருநாள் நான் ஆபீசிற்குப் போயிருந்தபொழுது என் மனைவி, கிரிஸ்மஸ் சொக்கப்பனைக்காக ஜாதிக்காய்ப் பலகையில் ஆணிகளை அடித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, அதை அவளிடம் வெடுக்கென்று பிடுங்கிக் கொண்டு, "நான் பேஷான மரம் ஒன்று செய்து தருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றாராம்.

போனஸ் விஷயத்தைப் பற்றி ஆபீசில் எனது முற்றுகை

பலனளிக்காததினால், எங்கள் பொக்கிஷ நிலைமையைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்ச்சி நடத்தினோம். இது இட்ஸன் பிளாஸிற்கு லேசான காரியம் அன்று. அவளிடம் ஒவ்வொரு செலவிற்கும் தனிப்பட்ட பொக்கிஷம் உண்டு. வீட்டுச் செலவு நிதி, விறகு நிதி, புதுச்சாமான் நிதி, வாடகை நிதி, கிரிஸ்மஸ் நிதி - இவ்வளவும் சேர்ந்து பொருளாதார நெருக்கடியால் குழம்பி, பட்ஜெட் திட்டத்தில் வரவிற்கு மிஞ்சிய செலவைத்தான் காண்பிக்கும்.

கிரிஸ்மஸ் உறை பனியும் வந்தது. இருந்ததை வைத்துக்கொண்டு சாமான்கள் வாங்கினோம். வீட்டிலே வந்து வெகுநேரம் கழிந்த பிறகுதான் இட்ஸன் பிளாஸ் வாங்கின காலர், எங்களுடைய 'ரோரிங் ரூப்பர்ட்' என்ற ஊளையிடும் அடுப்புச்சாமி பிள்ளைக்கு அர்ப்பணமாகிவிட்டது என்று தெரிந்தது. வீட்டிலே பணம் கொழிக்கிறது, மூன்று மார்க் காலர்தான் அடுப்பெரிக்க.

மறுநாள் ஆபீசிற்கு விடியற்காலம் புறப்பட்டேன். அன்றைக்குத் தேதி 14. என்னுடைய அதிர்ஷ்ட எண் 14 என்றால் இரட்டிப்பு அதிர்ஷ்டமல்லவா!

எங்கள் ஆபீசில் நெடுங்காலமாகப் பெருக்குகிறவன் பிரெள லெனஸ் (பிரெள என்றால் ஸ்ரீமதி) தொண்டு கிழவி. குழந்தை குட்டிகள் கைநிறைய. நான் போகும்பொழுது அவள் பெருக்கிக்கொண்டு இருந்தாள்.

என்னைக் கண்டாலே தன் கதையைச் சொல்லாமல் இருக்க மாட்டாள். பேச்சுவாக்கில், "இந்த வருஷம் போனஸ் கிடையாது" என்றேன். அவ்வளவுதான்.

"நான் ஹீபரிடம் பேசுகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, படபடவென்று போனாள்.

ஹீபரிடம் போய் நன்றாகப் பேசினாள். ஹெர் பிரஸ் போல்டு தலையங்கம் எல்லாம் அவளிடம் பிச்சை வாங்க வேண்டும். இந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு உள் நுழைந்த பிரஸ்

போல்டும், அவளுக்கு அனுசரணையாகப் பேசினார்.

"இந்தக் குறும்புக்கெல்லாம் யார் காரணம் என்று தெரியும். அந்த ஆசாமி கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்" என்று உறுமினார் ஹெர் ஹீபர். எனது இரண்டாவது படையெடுப்பும் பலனளிக்கவில்லை.

கிரிஸ்மஸ் சம்பவத்திற்குக் குழந்தைகள் இல்லாவிட்டால் முடியுமா? அதற்காக நாங்கள் இருவரும் எங்கள் குழந்தைப் பருவத்தைப் பற்றிப் பேசி ஆறுதலடைந்தோம். ஆனால் குழந்தையும் எங்களுக்கு வந்தது.

அன்று டிசம்பர் 18. நல்ல குளிர். பகலில் நல்ல வெளிச்சமும் இல்லை. கதவுக்கு வெளியே ஒரு சிறு குழந்தையின் அழுகை மாதிரி சப்தம் கேட்டது. மனைவி கதவைத் திறந்து பார்த்தாள். வெளியே, குளிரால் விறைத்து, மெலிந்த, அழுக்குப் பிடித்த வெள்ளைப் பூனைக்குட்டி ஒண்டிக்கொண்டு நின்றது. அதற்கு ரம்பிள்ஸ்டில்ஸிகின் என்று ஒரு நீண்ட பெயர் வைத்தாள்.

இருபத்தி மூன்றாம் தேதியும் வந்தது; அன்று நாங்கள் இருவரும் முதல் முதலாகச் சண்டை போட்டுக் கொண்டோம்.

கிரிஸ்மஸிற்கு முதல் நாளும் பிறந்தது. 10 மணிக்கு ஹீபர் முதலாளியைப் பார்க்கச் சென்றார். அவருக்காகக் காத்திருக்கும் பொழுது ஸினிமா டிலக்ஸ் தியேட்டர் விளம்பரத்தை வேண்டுமென்றே மோசமாக எழுதி வைத்தேன். சுண்டின கருவாடு மாதிரி மூஞ்சியை வைத்துக்கொண்டு ஹீபர் திரும்ப வந்தார்.

என்னைப் பார்த்து, "ம்யூலர், மறுபடியும் லட்விக் கம்பெனியைப் போய்ப் பார். அவர் என்னமோ கால் பக்கம் என்றாராம்; நீ அரைப் பக்கம் என்று எழுதிக் கொண்டு வந்துவிட்டாயாம்; உன் வேலையே இப்படித்தான்" என்றார்.

நான் இட்ஸன் பிளாஸை நினைத்துக் கொண்டே தெரு வழியாய் நடந்தேன். கடைசியில் நான் சொன்னதுதான் உண்மை. லட்விக் கம்பெனிக்காரர் சரியாக ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு ஒப்புக்கொண்டார்; திரும்பி வந்தேன்.

"வந்து விட்டாயா! அவர்களும் கம்பெனி என்று வைத்து நடத்துகிறார்களே! இந்தா, இதில் கையெழுத்துப் போடு. கடைசியாக அவரிடம் பேசிச் சரிக்கட்டி விட்டேன்" என்றார் ஹீபர்.

போனஸ்!

50 மார்க் நோட்டை அப்படியே பிடுங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்கு ஓடினேன்.

"சீக்கிரம் லிஸ்ட் போட்டுக்கொண்டு ஆபீசிற்கு வா; அங்கிருந்து போவோம்" என்று சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த இட்ஸன் பிளாஸிடம் கூறிவிட்டு ஓடிவந்தேன்.

ஆபீசிற்கு வந்ததுதான் தாமதம். சுடுமூஞ்சி ஹீபரும், "ம்யூலர்! ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் பொழுது போக்கிற்குக் கூட உன்னைப்போல் பைத்தியக்காரனாக ஆடமாட்டேன்" என்று மொணமொணத்தார்.

இரண்டு மணிக்கு ஹீபர் ஆபீஸை விட்டுச் சென்றார். இட்ஸன் பிளாஸும் வந்தாள். பிரௌ லென்ஸை ஆபீசில் (நிர்வகிக்க!) காவல் வைத்துவிட்டுப் போனேன். விவரமாகச் செலவு வகைகளைச் சொல்ல நேரமில்லை. மறுபடியும் திருத்தியமைக்கப்பட்ட பட்ஜெட்டி 48.50 மார்க்குகள் செலவாயிற்று. ஜாலி ரோஜர்ஸ் வாக்குக் கொடுத்த கிரிஸ்மஸ் மரம் இன்னும் வருகிறது.

கடைசியாக நாங்கள் ரொம்பக் கோலாகலமாகக் கிரிஸ்மஸ் பண்டிகை கொண்டாடினோம். "அடுத்த வருஷம் இந்தப் பூனைக்குட்டி வேண்டியிருக்காது!" என்று

<https://t.me/aedahamlibrary>

மெதுவாகச் சொன்னாள் இட்ஸன் பிளாஸ்.

14. காதல் கதை

வில்லியம் ஸரோயன்

"இந்தப் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்து கொள்ளுகிறீரா அல்லது அந்தப் பக்கமாக உட்காருகிறீரா?" என்று சிகப்புக் குல்லா* கேட்டான்.

(* நம்முட்களில் சிகப்புத் தலைப்பாய் என்றால் போலீஸ்காரன் என்பது வழக்கு; இங்கு ரயில்வே கண்டக்டரைக் குறிக்கிறது. அமெரிக்க ரயில்களில் கண்டக்டர் உண்டு; அவர்களில் பெரும்பான்மையாக நீக்ரோவர்கள்.)

"ஊம் ம்...?" என்று அந்த வாலிபன் கேட்டான்.

"இந்த பக்கமே சரிதானே?" என்று சிகப்புக் குல்லா கேட்டான்.

"ஓ!" என்றான் வாலிபன். "சரிதான்."

சிகப்புக் குல்லாவுக்கு ஒரு டைம் (அமெரிக்க சில்லறை) கொடுத்தான். சிகப்புக் குல்லா அந்த சின்ன மெல்லிய காசை வாங்கிக்கொண்டு வாலிபனுடைய கோட்டை மடித்து ஸீட்டில் வைத்தான்.

"சிலருக்கு ஒரு பக்கம் பிடிக்கும், இன்னும் சிலருக்கு மறுபக்கம் பிரியம்" என்றான் அவன்...

"என்ன?" என்றான் வாலிபன்.

"சிலருக்கு ரயில்வே போகும்போது ஒரு பக்கத்திலிருந்து கொண்டு சிலதைத் தான் பார்க்கப் பிரியம். இன்னும் சிலருக்கு போகும்போது வரும்போது இரண்டு பக்கமும் எப்படி இருக்கு என்று பார்க்க ஆசை. ஆனால் இதற்கு

எதிரிடையாகவும் மனுஷாள் இருக்கிறார்கள். ஒரு ஸ்திரீக்கு வெயில் மேலே படுவதிலே பிரியம். உடம்புக்கு நல்லது என்று படுத்திருப்பாள். வரும்போது அந்தப் பக்கத்தில் வெயிலிலே உட்காரணுமாம். இந்த மாதிரி இதை எல்லாம் வாலிபனுக்கு விவரமாச் சொல்லணுமா? எல்லாத்தையும் சொல்றதுன்னா ரொம்ப நேரமாகுமே. மேலும் இன்னிக்கி காலெ மொதல்லே இருந்தே உடம்புக்கு ஒரு மாதிரியாக இருக்கு. எல்லாவிடத்திலும் முகத்தை சிரிச்சாப்பிலே வைத்திருக்க முடியலியே, அப்படியிருந்தால்தானே நல்லது" என சிகப்புக் குல்லா நினைத்தான்.

"நான் அப்படி இருக்கணும்னு தானே எல்லோரும் எதிர் பார்க்கிறார்கள்" என்றும் நினைத்தான்.

இந்த வாலிபன் குமாஸ்தாவாக இருக்கவேண்டும். ஞாயிற்றுக்கிழமை லீவு - அதுதான் ஒரு பெரிய நகரத்திலிருந்து இன்னொரு சின்ன ஊருக்கு குசாலாகப் போயிட்டு அன்னிக்கே திரும்ப நினைச்சிருக்கான்; 'ஆனா' ஏன் இந்த வாலிபன் எதையோ பறிகொடுத்த மாதிரி, எல்லோரும் சொல்றானே, - லோகத்துக்கே செத்துப்போன மாதிரி - ஏன் இருக்கணும்னுதான் புரியலெ. பையன் சிறிசு. காலேஜ் பட்டம் இருக்காது; ஹைஸ்கூல் வர படிச்சுப்பட்டு, ஏதாவது ஒரு ஆபீஸலெ வேலெ கெடச்சிருக்கும். இருபத்தி மூணு வயசுன்னு சொல்லலாம். காதலோ என்னமோ எப்படி இருந்தாலும் யார் மேலும் எந்த நிமிஷத்திலும் காதல் கொண்டு விடுவான். தூண்டுகோல் வேண்டாம் என சிகப்புக் குல்லா நினைத்தான்; சோகமோ கனவோ கண்ணில் குடியிருக்கு. வர்ணப் பட்டும் வளர்ந்த கேசமும், வயனமான மெதுவான சர்மமும் தென்பட்டால் கட்டாயம் காதல் கொள்ளுவான்.

திடீரென்று விழித்துக்கொண்ட மாதிரி, வாலிபனுக்கு சொப்பனாவஸ்தை நீங்கினது; சிகப்புக் குல்லாவுக்கு என்னமோ ஒரு மாதிரியாகப் போச்சு.

"ஓ! கோழிக் கனவு மாதிரி கண்டுகொண்டிருந்து

விட்டேன்" என்றான் வாலிபன்.

அவன் தனது தலையின் வலது பக்கத்தருகில் விரல்களை ஆட்டிக் காண்பித்தான். அந்தப் பக்கம்தான் கோழிக் கனவு தோணும் என்று நினைக்கிறவர்கள் செய்கிறமாதிரி.

"உனக்கு பக்ஷிஷ் குடுத்தேனா?" என்றான்.

சிகப்புக் குல்லாவுக்கு ஒரு மாதிரியாகப் போச்சு.

"ஆமாம் சார்" என்றான்.

வாலிபன் தன் முகத்துக்கு நேராக இடது விரல்களை ஆட்டினான்.

"என்ன செய்கிறேன் என்பது எப்பவும் அடிக்கடி மறந்து போகும். ரொம்ப காலம் கழித்து, சில வருஷத்துக்கு அப்புறம் தான் ஞாபகம் வரும். நான் உனக்கு எவ்வளவு கொடுத்தேன்?"

'பையன் என்ன விளையாடுறானோ, வேலை உடுறானா, என்னா நேத்து பொறந்தே எங்கிட்ட இந்த' - என நினைத்தான் சிகப்புக் குல்லாய். 'அவன் குடுத்தது ஒரு டைம் - ஐந்து டாலர் தங்க நாணயம் எதுவும் குடுத்தேன்னு கதைவுட்டான்னா இதுதான் குடுத்தேன்னு காமிச்சுப்படுவேன்."

"நீ ஒரு டைம் குடுத்தே" என்றான்.

"வருத்தப்படறேன். இந்தா" என்றான் வாலிபன்.

சிகப்பு குல்லாவுக்கு இன்னொரு டைம் கொடுத்தான்.

"தாங்க்ஸ் சார்" என்றான் சிகப்புக் குல்லா.

"நாம் வரும்போது என்னமோ சொன்னியே?" என்றான் வாலிபன்.

"பிரமாதமா ஒண்ணுமில்லே. 'சில பேருக்கு ஒரு பக்கத்தில் உக்காரப் பிரியம். இன்னஞ் சில பேருக்கு அந்தப் பக்கத்திலே இருக்கப் பிரியம்'னேன்" என்றான் சிகப்புக் குல்லா.

"அப்படியா, இது சரிதானே" என்றான் வாலிபன்.

"சரிதான். வெயில் படாத இடத்திலே இருக்கணும்னு பிரியமில்லாட்டா" என்றான் சிகப்புக் குல்லா.

"இல்லெ, எனக்கு வெயில்பட்டா பரவாயில்லே" என்றான் வாலிபன்.

"சுகமா இருக்கு" என்றான் சிகப்புக்குல்லா.

"அப்படித்தானா" என்று பகல் வெளிச்சத்தைப் பார்க்கிற மாதிரி வாலிபன் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தான்.

"இங்கே எல்லாம் சூரியன் படாது. கூரை போட்டிருக்கிறார்கள். ஊருக்கு வெளியே வண்டி போறப்ப நல்லா வெயில் உழும். கலிபோர்னியாக்காராளுக்கு எல்லாம் அது பிடிக்கிறதில்லை. அந்தப் பக்கமாகப் போய் உட்கார்ந்து கொள்ளுவார்கள். நியூயார்க்கிலிருந்தா?" என்றான் சிகப்புக் குல்லா.

அந்த வாலிபன் நியூயார்க்கிலிருந்துதான் வர்ரான் என்று சொல்லுவதற்கு ஆதாரமே இல்லை. வேறே எந்த எடத்திலிருந்து வர்ரான் என்று சொல்றதுக்குக் கூட அத்தாட்சி இல்லெ. அப்படி இருக்கலாமோன்னு சிகப்புக் குல்லா நெனச்சே, கேட்டான்.

சிகப்புக் குல்லாவுக்கு அவசரம் ஒன்றுமில்லை. இருந்தாலும் ரயில்லெ நடமாட்டம் ஜாஸ்தியாயிட்டுது.

ஐனங்கள் குப்பங்குப்பமாக வண்டிக்குள் வந்தார்கள். வேறு சிகப்புக் குல்லாக்கள் பெட்டியும் பையும் தூக்கிக் கொண்டு ஓடியாடித் திரிந்தார்கள். இருந்தாலும் அவன் 'காலைத் தேச்ச' மாதிரி நின்று பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். கொஞ்சம் தள்ளி உட்கார்ந்திருந்த பெண் இவர்கள் பேச்சைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். வாலிபனும் தானும் அவள் மனசில் பதிகிறமாதிரி நினைத்துக்கொண்டான். அவன் என்ன நினைத்தால் என்ன, ரசமான பேச்சு, நல்லதனமாக வாழ்வு - அந்தஸ்தில் வேறு ஒரு துறையில் இருக்கும் இரண்டு மனிஷாளிடை அமெரிக்கருக்கும் மேற்கத்தியாருக்கும் உள்ள சகோதர பாவத்தோடு நடக்கிறது.

"நானும் கலிபோர்னியாவைவிட்டு வெளியே போனதே இல்லெ"ங்கறான் சிகப்புக் குல்லா.

"உன்னைப் பார்த்தா ரொம்ப சுத்தி இருப்பேன்னு சொல்லணும்" என்றான் வாலிபன்.

"ஆமாம். அப்படித்தான். ரயில்லெதான வேலை அதுக்குப் பக்கத்திலையாவது. இப்படியா பதினெட்டு வயசிலெருந்து முப்பது வருஷத்தைக் கழித்துவிட்டேன். ஆனா இந்த மாகாண எல்லைக்கு அப்பாலெ காலடி வைக்கலென்றது நெசம்" என்றான் சிகப்புக் குல்லா.

"ஆனா இந்தப் பக்கமாக வற்றவங்க ரொம்பப் பேரே பார்த்திருக்கேன்" என்றான் மீண்டும்.

"நியூயார்க்குக்குப் போகப்படாதுன்னு இல்லெ. என்னிக்காவது போனாப் போச்சு" என்றான் வாலிபன்.

"உன்னெப்போல வாலிபன் போகணும்னு ஆசெப்படறதிலே குத்தம் ஒண்ணுமில்லெ. இந்த வட்டாரத்திலெ நியூயார்க் ரொம்ப நல்லாத்தான் இருக்கணும்" என்றான் சிகப்புக்குல்லா.

"லோகத்திலியே பெரிய பட்டணம்" என்றான் வாலிபன்.

"ஆமாம்" என்றான் சிகப்புக்குல்லா. தன்னை ரொம்ப வருத்தத்தோடு இழுத்துக்கொண்டு போகிற மாதிரி அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

"சுகமாய்ப் போய் வா" என்றான்.

"நல்லது" என்றான் வாலிபன்.

சிகப்புக் குல்லா வண்டியை விட்டுப் போய்விட்டான். வாலிபன் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தான். அந்தப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிற பெண் தன்னைப் பார்க்கிறாள் என்பதை தலையை உள்ளே இழுக்கும்போது பார்த்துவிட்டான். அவள் அவசரமாகத் தலையை அந்தப் பக்கம் திருப்பிக் கொண்டாள். அவளைத் தட்டுக்கெட வைக்காமல் இருக்க இவன் கழுத்து சுளுக்கிக் கொள்ளும்படி அவசரமாகத் திரும்பினான். வெளியே பார்த்துக்கொண்டு ஜன்னல் பக்கத்திலிருந்த தலையை உடனே திருப்பி பழைய இடத்துக்குக் கொண்டு வந்தான். அதே சமயத்தில், கடைசியாக எத்தனையோ இடத்துக்குப் போக ஆரம்பிச்சுட்டோம். அவளைப் போல பலரைப் பார்க்க ஆரம்பிச்சுட்டோம். யாராவது ஒருத்தியை கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு எங்கேயாவது ஒரு இடத்திலே குடியேறி, வீடும் வாசலுமா கொஞ்ச நாளிலே குஞ்சும் குழந்தையுமா வாழ ஆரம்பிச்சுட்டோம் என நினைக்க ஆரம்பித்தான்.

ரொம்ப ஆசையாத்தான் இருந்தது என்றாலும் அவளே கொஞ்சநேரம் பாக்கெல. கடைசியா அவளைப் பார்த்தான். தட்டுக்கெட்டு முழித்தான். முகம் சிவந்தது. வாயை மென்று முழுங்கிக்கொண்டு சிரிக்க ரொம்ப சிரமப்பட்டு பார்த்தான். முடியல்லே. அந்தப் பெண்ணாலயும் முடியல்லே.

வண்டி புறப்பட்டு பத்து நிமிஷம் கழிச்சு நடந்தது. அப்பொரயில் ரசமான சத்தம் கொடுத்துக்கொண்டு மலைப் பாங்கு வழியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஆச்சரியமான சக்தி,

<https://t.me/aedahamlibrary>

(காதல் மாதிரி) சிரித்துப் பேச, இயற்கையாய்ப் பேச வசதி. அவளை மெது மெதுவாகப் பேசுக் கொடுத்து கடைசியில் காதலிக்க வசதி, எல்லாவற்றையும் ரயில் அளித்தது.

அப்புறம் ஒரு நிமிஷம் வரை இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்புறம் நாலு நிமிஷம் கழித்து அப்படியே பார்த்தார்கள். எதிர்ப் பக்கத்தில் ஜன்னல் வழியாகத் தெரிவதைப் பார்ப்பது போல பாவனை செய்து கொண்டு பார்த்தார்கள். கடைசியாக இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்கள், வெளியில் பார்க்கிற மாதிரி.

கடைசியாக வாலிபன் கேட்டான், "நியூயார்க்கிலிருந்து வருகிறாயா" என்று.

என்ன சொல்லுகிறோம் என்று அவனுக்குத் தெரியல்லே. என்னடா அசட்டுத்தனமா இருக்கேன்னு நினைத்துக் கொண்டான். சினிமாப் படங்களென இந்த ரயில் காட்சியில் தோன்றும் வாலிபர் மாதிரி இருக்க முடியல்லே.

"ஆமாம். அங்கிருந்துதான் வரேன்" என்றாள் அந்தப் பெண்.

"என்ன?" என்று கேட்டான் வாலிபன்.

"நியூயார்க்கிலிருந்து வருகிறாயா" என்னைக் கேட்கலே?" என்றாள் பெண்.

"ஓ ஆமாம், கேட்டேன்" என்றான் வாலிபன்.

"ஆமாம் அங்கிருந்துதான்" என்றாள் பெண்.

"நீ நியூயார்க்கிலிருந்து வருகிறாய் என்று எனக்குத் தெரியாது" என்றான் வாலிபன்.

"உனக்குத் தெரியாதுன்னு எனக்குத் தெரியும்" என்றாள்

அவள்.

சினிமா படத்திலே அந்த வாலிபர்கள் சிரிக்கிற மாதிரி சிரிக்க அந்த வாலிபன் ரொம்ப கஷ்டப்பட்டான்.

"உனக்கு எப்படி தெரியும்?" என்றான் அவன்.

"ஓ எனக்குத் தெரியாது" என்றாள். "சேக்ரமன்டோ வுக்குப் போகிறியா?"

"ஆமாம்" என்றான். "நீ?"

"நானுந்தான்" என்றாள்.

"ஊரெ விட்டுவிட்டு அவ்வளவு தூரத்திலே என்ன செய்யரே" என்றான்.

"நியூயார்க் என் ஊரில்லெ. அங்கே நான் பிறந்தேன். வளர்ந்ததெல்லாம் ஸான் பிரான்ஸிஸ்கோவில்தான்" என்றாள்.

"நானும் அங்கேதான் வளர்ந்தேன். அங்கெயே தான்" என்றான்.

"நானும் அப்படித்தான். சில மாசமாத்தான் நியூயார்க்கிலிருக்கேன்" என்றாள்.

"நான் பிறந்தது ஸான் பிரான்ஸிஸ்கோவில்" என்றான். "இங்கே நிறைய எடமிருக்கே. வெயில் சுகமாக இருக்கும்" என்றான் வாலிபன் ரொம்ப சிரமத்தின் பேரில்.

"சரி" என்றாள்.

நடை பாதையைத் தாண்டி அவன் உட்கார்ந்திருப்பதைத் தாண்டி உட்கார்ந்தாள்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

"ஞாயிற்றுக்கிழமெ டிக்கட் குறைச்சல் இல்லியா, சேக்ரமென்டோ வுக்குப் போகலாமனு நெனச்சேன்" என்றான்.

"நான் அந்த எடத்திற்கு மூன்று தடவை போயிருக்கிறேன்" என்றாள்.

வாலிபனுக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. வெயிலும் சுள் என்று சுகமாகக் காய்ந்தது. பெண்ணும் அறபுதமாக இருந்தாள். அவன் நினைப்பு தப்பாதெ போனாக்காத் திங்கட்கிழமை காலையில் வேலை சீட்டுக் கிழியாமப் போனாக்கா, - ஆரம்பிச்சா சிப்பாயாகச் சேர்ந்து காரணமே இல்லாமெ செத்து விழ வேண்டியதுதான், - என்னிக்காவது ஒருநாள் முயன்று அவளைப் பழக்கம் பிடிச்ச கலியாணம் செய்துகொண்டு குடியும் குடித்தனமுமாக...

அவனும் வெயிலில் சாய்ந்து கொண்டான். ரயில் ரசமாக சப்தித்து ஓடியது. காதலோடு சிரித்தான். அவளும் காதலுக்குத் தயாரானாள்.

15. கலப்பு மணம்

கிரேஸியா டெலாடா – இத்தாலி

அன்றிரவு சுகமாக இருந்தது. பூலோகத்தைக் கடுங்குளிரினால் சித்திரவதை செய்வதில் சலியாத உறைபனிக் காலத்துக்கும் ஒரு ஓய்வு உண்டு என்பதை அந்த ஏப்ரல் இரவு காட்டியது. இதுவரை பனிக்கட்டிப் போர்வையிட்டு மூடிப் படுத்திருந்த பூமி, மலர்ச்சியின் அறிகுறியுடன் போர்வையை அகற்றிவிட்டது. அமைதியான அந்த இரவில் தளிர்ச் சுருணைகள் இரகசியமாக நிமிர்ந்தன. வயல் புறங்களில் பூக்கள் நட்சத்திர ரகசியத்தை ஏறிட்டு நோக்கின. வான வளையத்திலே மங்கலான வெளிச்சம்; ஆனால் காட்டுக்கப்புறம் தீ எரிவது மாதிரி, அதாவது காட்டுக்கு மணமும் வெதுவெதுப்பும் கொடுக்கிறது மாதிரி, சந்திரன் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தது.

மந்தை அருகில் படுத்திருந்த நாயும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. குடிசையிலிருந்த மந்தைக்காரனும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஏனென்றால், எஜமான் மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் பெண்டாட்டி 'சம்பாதிக்கப் பக்கத்தாருக்குச் சென்றிருந்தான். மேய்ப்பவனுக்குத் தன்னைவிடத் தன் நாயின் மீது அபார நம்பிக்கை. அது நல்ல குட்டி; சூட்டிகையும் வேகமும் அதிகம்; அதன் காவலில் ஒரு சின்ன ஆட்டுக்குட்டிக்குக் கூட ஆபத்து நேர்ந்ததில்லை. மேய்ப்பவனுக்குக் கடுந்துக்கம்; கும்பகரண உபாசனை. நாய்க்கு அறிதுயில். 'இந்த மிருகங்களின் காவலாளி நான் மட்டுந்தான்' என்று நாய் தன் முழுப் பொறுப்பையும் உணர்ந்திருந்தது போலும். ஆனால், வசந்த இரவின் வெதுவெதுப்பு அதன் நரம்புகளையும் பாதித்தது. அதன் முதுகு அடிக்கடி குலுங்கியது; அதன் மயிர் காற்றில் அசைவது போல் தூக்கத்தில் மெதுவாக முனகிக் கொண்டது. புரியாத ஆசைகளும் உணர்ச்சிகளும் அதன் கனவுகளைத் தேக்கின - பருவத்தின் துடிதுடிப்பு. அது இன்னும் குட்டிதான். குலவிருத்தியில் ஈடுபடாத குட்டி.

ஆனால் அந்த நரிகள் - பாறை ஓரத்தில் வளர்ந்து கிடந்த குத்துச் செடிகளில் பதுங்கிக் கிடந்த நரிகள், ஆணும் பெண்ணும், தூங்கவில்லை. அவைகளால் தூங்க முடியவில்லை. அவைகளுக்குப் பசி, நீண்ட பனிக்காலத்தின் பஞ்சம், வயிற்றை ஒட்டவைத்ததோடு புத்தியையும் கூர்மையாக்கியது.

பருவத்தின் மாறுதலை உணர்ந்த நரிகள் சந்தர்ப்பம் வந்தது என்று நினைத்தன. சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக் கொள்ள ஆணுக்குப் புத்தியும் திறமையும் இருந்ததினால் வெளியேறி வந்தது. அது கறுப்பு நிறம், குள்ளம்; வால் நீளமாகவும் செழிப்பாகவும் இருந்தது. கண்கள் நட்சத்திரங்கள் போலச் சுடர்விட்டன. பெண் நரி பெரிது. கொஞ்சம் மங்கின சாம்பல் நிறம்; மழுமழுப்பாகவும் நீண்டும் இருந்தாலும், உடம்பைச் சுருக்கிக்கொண்டு, சின்னக் குருவிக் குஞ்சு மாதிரி, தரையோடு தரையாக ஒண்டிக் கிடக்கவும் அதற்குத் திறமையுண்டு.

அது ஆண் நரியைப் பின் தொடர்ந்தது. 'ஏன் தொடர்கிறோம்' என்ற யோசனை கூட இல்லாமல் அது நடக்கிற மாதிரியே உடம்பை ஆட்டிக்கொண்டு நடந்தது. முன்னங்காலடித்தடத்தில் பின்னங்காலடித் தடத்தைப் பதியவைத்து நடந்தது. வால் அடிச்சுவட்டை அழிக்காவிட்டால், ஏதோ இரண்டு கால் பட்சி நடந்தது மாதிரித் தோன்றும். சரிவில் இருந்த ஓடைப்பக்கமாக இரண்டும் வந்து சேர்ந்தன. இராத்திரி குரல் ஏதும் கேட்கிறதா என்று இரண்டும் கவனித்தன. சமீபத்தில் பெய்த மழையால் ஓடையில் வெள்ளம், கரையோரத்துச் செடிகளின் முறுமுறுப்புக்களைக் கவனியாது, பாய்ந்து சலசலத்தது.

ஆண் நரி தண்ணீர் குடித்தது; தாகத்தால் அல்ல, முக்கின் நுனியைக் குளிர வைத்துக்கொள்ள. பிறகு பின்புறமாகத் திரும்பி வாலைத் தண்ணீரில் தோய்த்து அலசியது, பெண்கள் தலையைக் கழுவுவது மாதிரி. பெண் நரியும் அதன் போக்கைத் தெரிந்து கொண்டு, அதைத் தொடர்ந்து மேட்டில் ஏறி, புல்வெளி வழியாக அதைப் பின்பற்றியது;

ஆனால் அது தன் வாலால் தரையில் சுவடுகளை அழித்துக்கொண்டே சென்றது. எல்லாம் அவை விரும்பியபடியே இருந்தன. ஆண் நரி ஆட்டுக்கிடையிருந்த புல்வெளி ஓரத்தில் நின்றது. பெண் நரியும் நின்றது. இரண்டும் மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டு நின்றன. துளிகூடச் சத்தம் இல்லை. பூமியில் பச்சிலை வாசனை; வைக்கோல், புல், காட்டுப் புஷ்பங்கள் இவற்றின் கதம்ப வாசனை. பெண் நரியும் இதை முகர்ந்தது.

அதுதான் சொந்தமாக வேறு ஒரு பிளான் நினைத்திருந்தது. ஆண் நரியைக் குத்துச் செடியருகில் நிற்க வைத்து விட்டு, கன வேகமாகத் துள்ளி ஓடியது. வாலிபத் துடிப்பின் வெறி போதையாக மலர்ந்து, வேகத்தில், பலத்தில் இயங்கியது. அவளது ஒரே ஆசை துள்ளிக்குதித்து விளையாடுவதே. அவள் பசியை மறந்தாள். ஒரே குதூகலம். திருட்டை நினைக்காததினால், பசியற்ற, திருட்டு நினைப்பற்ற சகபாடியை எதிர்பார்த்தாள். பழைய குடும்ப சிநேகிதம் மாதிரி ஆட்டுமந்தையை அணுகினாள்.

நாய் அவளையும் அவள் நோக்கத்தையும் அறிந்துகொண்டது; அதனால் தான் குரைக்கவில்லை. சடக்கென்று எழுந்து நின்றது. அவளைச் சந்திக்க ஓடியது. கழுத்தைப் பிடித்தது; வலிக்காமல் பிடித்தது. அவள் சடக்கென்று திருமபிக் காதைக் கடித்தாள். அவள் கடிதத்தைவிட சற்று அதிகமாகப் பல் படும்படியாக (தேள் கொட்டியது மாதிரி) நாய் நடுங்கியது. அதன் முதுகு நரம்புகளில் இன்பம் நடுங்கிக் கொண்டு மிதந்து உடலில் பரவியது. நாயக்கும் விளையாட வேண்டும் என்று வெறிகிளம்பி விட்டது. மனிதன் பூட்டிய அடிமை விலங்கையும், மிருங்கங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு, தன் வாழ்க்கைச் சூனியத்திலிருந்து தப்பி ஓடத் தவித்தது. அவன் பெண் நரி மீதிருந்த பிடியை விட்டான். மறுபடியும் எட்டிப் பிடிப்பதில் உள்ள இன்பத்தை அநுபவிக்கத்தான். பெண் நரியைக் கீழே தள்ளி இரத்தம் வரும்படி உற்சாகத்தில் கடித்தான். தீடீரென்று அவன் பிடியிலிருந்து தப்பி ஓட ஆரம்பித்தான். இருட்டில் ஓடி மறைந்து கொண்டாள். நாயும், அவளைப் பார்த்து,

தொடர்ந்து, வேகமாகப் புல் தரைமீது ஓடினான். சந்திரன் வயலில் வெள்ளிக்கோடு போட்ட இடத்தில் பெண் நரி நின்றாள். அதன் அருகில் நீலப்பாதாளம்; அங்கு எப்பொழுதோ ஒரு காலத்தில் ஒரு நதி ஓடியிருக்கலாம். அங்கு நின்று அவன் வந்ததும் அவனைப் பார்த்துத் திரும்பினாள். நாயும் அவள் மீது பாய்ந்தது. அவளும் அவன்மீது பாய்ந்தாள். இருவரும் ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொள்ளுவது போல இருந்தது. இருவரும் தரைமீது கடடிப்பிடித்துக்கொண்டு விழுந்து சரிவில் புரண்டனர். விளையாட்டு, கடுமையாகவும் பயங்கரமாகவும், ஆனால் பரிவுகலந்த மென்மையுடனும் இருந்தது.

இதற்குள் ஆண் நரி நேராகக் கிடைக்குள் சென்றது. அடர்ந்த ரோமத்துடன் கொழுத்துத் தூங்கும் ஆடுகளை அது ஒன்றும் செய்யவில்லை. அதன் நோக்கம் புதிதாகப் பிறந்த பன்றிக் குட்டிகளே. பெண் பன்றியுடன் அவை ஒரு மூலையில் கிடந்தன. தாய் அவைகளைக் காப்பாற்ற முயன்றது. ஆனால், ஆண் நரி, மண் ஒட்டின தன் ஈர வாலை அதன் கண்களில் அடித்து அதைக் குருடாக்கியது. பிறகு அந்தக் கொடுமையான பகையாளி, தன் கூர்மையான எஃகுப் பல் நுனிகளால் பன்றிக் குட்டிகள் கழுத்தில் இறுக்கி, ஒவ்வொன்றாக ஐந்து குட்டிகளைத் தூக்கிச் சென்றது. முதலில் மைதானத்தின் ஓரத்திற்கும், அப்புறம் தன் இருப்பிடத்திற்கும் இரண்டு நடையாகத் தூக்கிச் சென்றது. அங்கு வந்தபின், உடனே 'விருந்து பண்ண' ஆரம்பித்தது. வெகு நேரம் கழித்துப் பெண் நரி வியர்க்க இளைக்கத் திரும்பி ஓடி வந்த பொழுது பசி அதிகம்; ஒரு முழுக் குட்டியையும் தோலைக்கூட விடாமல் தின்றுவிட்டது.

விடியற்காலையில் மேய்ப்பன் பன்றிக்குட்டிகள் பறி போயின என்று கண்டான்; ஆனால் அதற்காக அவன் கவலைப்படவில்லை. கவலையீனத்திற்காக மனசாட்சி அவனைப் பாதிக்கவில்லை. நாயும் குரைக்காமல் தூங்கியது; இரவு முழுவதும் தன் கடமையைச் செய்ததால் களைத்தது போல இன்னும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. "பாவம்! திருட்டுப் பசங்கள் மந்திரம் போட்டு உன் வாயைக் கட்டிப் போட்டார்கள். அது உன் குற்றம் அல்ல; என்

<https://t.me/aedahamlibrary>

குற்றமும் அல்ல. எஜமானுக்கும் பேச வாயில்லை. ஒரு பெண்பிள்ளை மந்திரம் போட்டு அவர் வாயையும் கட்டிவிட்டாள். அவரையும் சரியாகக் கட்டிப் போட்டாச்சு."

விபரீத வேடிக்கையான அந்த நிலைமையின் முழு அர்த்தத்தையும் உணராமலே அதற்குத் தலை குனிந்தான்.

சில நாள் கழித்து காட்டில் சுற்றிக்கொண்டு வரும்பொழுது நரிப்பொந்தை அணுகினான். இரண்டு நாய்க் குட்டிகள் சுற்றிச் சுற்றி ஓடி ஒன்றையொன்று கடித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. அவன் நெருங்கியபோதும் தப்பித்து ஓட முயலவில்லை. அவனை ரொம்பக் காலமாகத் தெரிந்தது மாதிரி பார்த்துக் கொண்டு நின்றன. நரியும் ஏமாற்றித் தப்பி ஓடிவிட முடியாத கலப்பு ஜாதி என்பதை அவன் கண்டான்.

16. கனவு

ஐவான் டர்ஜனீப் – ருஷியா

அந்தக் காலத்தில் நான் என் தாயாருடன் ஒரு சிறு துறைமுகப் பட்டினத்தில் வசித்து வந்தேன். எனக்கு அப்பொழுதுதான் பதினேழு வயது நிரம்பிற்று. தாயாருக்கு முப்பத்தைந்து வயது. சின்ன வயதிலேயே அவளுக்குக் கலியாணமாகியிருந்தது. எனது தகப்பனார் இறந்தது எனக்கு நன்றாக ஞாபகத்திலிருக்கிறது. அப்பொழுது எனக்கு ஏழு வயதிருக்கும். என் தாயார் நல்ல அழகிதான்; ஆனால், முகத்தில் எப்பொழுதும் சோகக்களை தட்டியிருக்கும். அவளைச் சிறு வயதிலேயே எல்லாரும் ரொம்ப அழகி என்று சொல்லிக் கொள்வார்களாம். ஆனால் அவளது கண்களில் மிதக்கும் சோக விலாசத்தைப் போல் நான் வேறு எங்குமே கண்டதில்லை. எனக்கு அவள் மீது அத்யந்தப் பற்றுதல்... அவளும் என்னைப் பிரியமாக நடத்தினாள்... ஆனால் வாழ்க்கை சந்தோஷகரமானதாக இல்லை. ஏதோ அந்தரங்கமான பெருவியாதி போன்ற துயரம் அவளைத் தின்று கொண்டிருந்தது. அது எனது தந்தையின் மரணத்தால் மட்டிலும் ஏற்பட்டது என்று கூறிவிடமுடியாது. என் தந்தையின் நினைவும் அவள் மனத்தில் வெகு ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது. அது மட்டிலும் இல்லை, அதைவிட வேறு ஏதோ ஒன்று அவளை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது என்று எனக்குப் பட்டது.

என் தாய் என் மீது பாசமாக இருந்தாள் என்று கூறினேன். ஆனால், சில சமயம் என்னை வெறுத்தாற்போல் நடந்துகொண்டாள். என்னை ஒரு சுமையாகப் பாவித்து உதறித் தள்ளினாள். சில சமயங்களில் அவளாலேயே தடுக்க முடியாத வெறுப்பு அவளைக் கவ்வியது. பிறகு அதற்காக மிகவும் வருந்துவாள். கண்ணீருடன் என்னைக் கட்டித் தழுவிப் பொறுமுவாள். இதற்கெல்லாம் அவளது உடைந்து போன தேக ஸ்திதியும், எனது நடத்தைகளுமே காரணம் என்று எண்ணினேன்.

ஆனால், அவளுடைய வெறுப்புக்கள், நான் மோசமாக - போக்கிரித்தனமாக - நடந்துகொண்ட சமயத்தில் எழவில்லை. எனது தாய் எப்பொழுதும் துஷ்டிக்கு அறிகுறியாகிய கறுப்பு உடையே அணிந்து வந்தாள். நாங்கள் தாராளமாகச் செலவு செய்து சௌகரியமாகத்தான் வாழ்ந்து வந்தோம். ஆனால் நாங்கள் ஒருவருடனும் பழகாது தனியாகவே வசித்து வந்தோம்.

2

எனது தாயின் நினைவுகள், கவலைகள் - எல்லாம் எனது வளர்ப்பில் கவிந்தன. அவள் எனக்காகவே வாழ்ந்தாள் என்று சொல்லிவிடலாம். அப்படியிருந்தது அவள் பராமரிப்பு. இம்மாதிரியாகப் பெற்றோரின் கவலையெல்லாம் கவிழ்வது குழந்தைகளுக்கு நல்லதன்று; கெடுதலை விளைவிப்பதும் சகஜம். ஒற்றைக்கொரு பிள்ளை என்றால், கண்டபடி வளரும். தங்களைப் போல் பிள்ளைகளும் இருக்க வேண்டுமே என்று பெற்றோர்கள் நினைப்பதில்லை. ஆனால் நான் சீர்கெட்டுப் போகவில்லை. எனக்குப் பிடிவாதமும் கிடையாது. ஆனால் எனது நரம்புகள் மிகவும் தளர்ச்சியடைந்துவிட்டன. அதிலும் நான் மிகவும் பலவீனப்பட்ட பிள்ளை. என்னைப் பார்த்தால் என் தாயைப் பார்க்க வேண்டாம். அவ்வளவு முக ஜாடை ஒத்திருக்கும். என் வயதிற்கேற்ற சிநேகிதர்கள் கிடையாது. யாருடனும் பேசுவதற்குச் சங்கோஜம். என் தாயாருடன் கூட அதிகமாகப் பேசமாட்டேன். எனக்குப் புஸ்தகம் என்றால் பெரிய பைத்தியம். வெறுங்கனவு கண்டுகொண்டு, தனியாகத் திரிவதில் எனக்கு இச்சை. என்ன கனவுகள் என்று சொல்லுவது கஷ்டம். ஏதோ ஒரு கனவு. கதவு பாதி திறந்திருக்கிறது. அதற்குப் பின்புறம் ஏதோ மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆசை சொக்கும்படி அதன் முன்பு நான் நின்று காத்துக்கொண்டே இருப்பேன். வாசற்படியைத் தாண்டுவதில்லை. அதற்கப்பால் என்ன இருக்கிறது என்று யோசித்துக் கொண்டே, ஆசை உந்தித்தள்ள வாசற்படியில் நிற்குகொண்டே சில சமயம் அப்படியே தூங்கிப் போவதும் உண்டு. கவிதையுள்ளம் படைத்திருந்தால் பாட்டெழுதத்

தொடங்கியிருப்பேன்; மதப்பற்று இருந்தால் சன்னியாசம் பெற்றிருப்பேன்; இரண்டும் என்னிடம் கிடையாததினால் கனவு கண்டுகொண்டே காத்திருந்தேன்.

3

விபரமற்ற எண்ணங்கள், சிந்தனைகளுடன், சில சமயங்களில் தூங்கிவிடுவேன். முக்கால்வாசி எனது வாழ்க்கையே தூக்கந்தான். ஒவ்வொரு நாளும் கனவுகள் கண்டேன். இவற்றை நான் மறப்பதில்லை. அவற்றிற்குக் காரணம் கற்பித்து, எந்த இரகசியத்தை அறிவிக்கத் தோன்றியிருக்கின்றன எனக் கண்டுபிடிக்க முயற்சித்தேன். சில கனவுகள் ஒரே மாதிரியாகத் திரும்பத் திரும்ப வந்தன. அவை இப்படி வருவது ஆச்சரியமாக, விபரீதமாக, எனக்குத் தென்பட்டது. முக்கியமாக ஒரு கனவு என்னை அலட்டியது. ஒரு கரடுமுரடான குண்டும் குழியும் நிறைந்த சிறிய தெரு; பட்டணமும் பழைய காலத்து மோஸ்தர். ஊசிக் கூரையுள்ள பல மச்சுக்களடங்கிய கட்டிடங்கள்; வழிநெடுக நான் அந்தத் தெரு வழியாக என் தகப்பனாரைத் தேடிக்கொண்டு போகிறேன். எந்தக் காரணத்தாலோ அவர் எங்களை விட்டு ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார். அந்தத் தெருவிலேதான் ஏதோ ஒரு வீட்டில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார். நான் ஒரு சிறு வாசல் வழியாக நுழைந்து, கட்டையும் பலகையும் நிறைந்து கிடக்கும் முற்றத்தையும் கடந்து, இரண்டு வட்டமான ஜன்னல்கள் உள்ள சிறு அறைக்குள் செல்லுகிறேன். அந்த அறையின் மத்தியில் ஒரு நீண்ட அங்கியைப் போட்டுக்கொண்டு என் தகப்பனார் நிற்கிறார். அவர் வாயில் ஒரு சுங்கான் இருக்கிறது. ஆனால், அவரைப் பார்த்தால் என்னுடைய நிஜத் தகப்பனார் மாதிரியே இல்லை. நெட்டையாக, ஒல்லியாக, வளைந்த கிளி மூக்கும், கறுத்து இருண்ட கண்களும் உள்ளவர். அவரை நான் கண்டுபிடித்தது அவருக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. எனக்கும் அப்படித்தான். தயங்கித் தயங்கி நிற்கிறேன். அவர் வேறு பக்கம் திரும்பி, என்னவோ முனகிக் கொண்டு, இப்படியும் அப்படியுமாக நடக்கிறார்.

முனகிக்கொண்டே, என்னைப் பார்த்தவண்ணமாகத்

தூரச் செல்லுகிறார். அறையும் வளர்ந்துகொண்டே அவர் நடப்பதற்கு இடம் கொடுக்கிறது. பிறகு மூடுபனியில் மறைந்துவிடுகிறார். நான் தகப்பனாரை இழந்துவிட்டேன் என்று பயந்து, அவரைப் பின்பற்றி வேகமாக ஓடுகிறேன். அவரைக் காணவில்லை. அவருடைய கோபமான உறுமல்தான் கேட்கிறது. நான் திடீரென்று விழித்துக் கொள்ளுகிறேன். பிறகு, தூக்கம் வரவில்லை. மறுநாள் முழுவதும் இது என்னவாக இருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்த்தேன். பயனில்லை.

4

ஜூன் மாதம் வந்தது. நாங்கள் வசித்த பட்டினத்தில் அந்தக் காலந்தான் இறக்குமதிக் காலம்; கப்பல்கள் ஏராளமாகத் துறைமுகத்தில் வந்து சரக்குகளை இறக்கும். தெருவிலே புதுப்புது ஆட்களின் நடமாட்டமும் அப்பொழுதுதான் அதிகம். அந்தச் சமயத்தில் துறைமுகப் பக்கத்தில் சுற்றுவதற்கு எனக்கு மிகவும் பிரியம். ஒருநாள் காப்பிக்கடைப் பக்கமாகச் சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுது, அங்கு ஒரு மனிதன் தென்பட்டான். மேலே நீளமான கறுப்புச் சட்டை; தலையிலே வைக்கோல் தொப்பி; கைகளை இறுக மார்பில் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். நீண்ட கறுத்த முடி நெற்றியிலிருந்து மூக்கு வரை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. வாயில் ஒரு சுங்கான். அந்த மனிதனை எங்கோ பார்த்த மாதிரி இருந்தது. எங்கே? மனத்தில் இவ்வளவு ஆழமாகப் பதிந்த முகம் யாருடையது? என் நினைவு என்னைத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. நான் கனவில் தேடிக்கொண்டிருக்கும் எனது கனவுத் தந்தைதான். சந்தேகமில்லை; பட்டப் பகலின் சுயப் பிரக்ஞையுடன் நுழைந்து, ஒரு கிண்ணம் பீரும், ஒரு பத்திரிகையும் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டுவிட்டு, காலியாகக் கிடந்த மேஜையின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தேன்.

பத்திரிகையினால் நன்றாக முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு, அதன் விளிம்புகளின் மேலாக எனது கனவுத் தந்தையின் முகத்தைப் பார்க்கிறேன். அவர் யாருக்காகவோ காத்திருப்பதாக எனக்குப் பட்டது. அவர்

தமது குனிந்த தலையை நிமிரவே இல்லை. சில சமயங்களில், 'இந்த முக ஜாடையெல்லாம் நானாகக் கற்பனை செய்து கொண்டது. உண்மையில் நான் இரவில் காண்பவருக்கும் என் முன்பு உட்கார்ந்திருப்பவருக்கும் சம்பந்தமே கிடையாது' என்று பட்டது. அந்தச் சமயத்தில் அவர் என் பக்கமாக முகத்தைச் சிறிது நிமிர்த்தினார். என் வாயிலிருந்து சிறு சப்தம் கூட வெளிப்படாது. அவரே தான் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. கொஞ்ச நேரத்தில் அவர் நான் அடிக்கடி அவரைப் பார்ப்பதைக் கண்டு கொண்டார். முதலில் அவர் முகத்தில் கோபம் ஜொலித்தது; எழுந்திருக்க முயன்று மேஜையில் சாத்தியிருந்த பிரம்மைத் தள்ளிவிட்டார். நான் உடனே அதை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தேன். சிறிது வேண்டா வெறுப்புடன், புன்சிரிப்புத் தவழ, எனக்கு வந்தனமளித்துவிட்டு, எதையோ கண்டவர்போல் புருவத்தை நெரித்து, என்னையே நோக்கினார்.

"நீ மரியாதையான பையன் போலிருக்கிறது. இந்தக் காலத்தில் அதேது? வீட்டில் உன்னை நன்றாக வளர்த்திருக்கிறார்கள்?" என்று திடீரென்று என்னிடம் சொன்னார். நான் என்ன பதில் சொன்னேன் என்று ஞாபகம் இல்லை. அப்படித்தான் பேச்சு வளர்ந்தது. அவரும் நம் தேசத்தினராம்; சமீபத்தில்தான் அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பினாராம். அங்குதான் ரொம்ப காலம் தங்கியிருந்தாராம்.

அவர் யாரென்று கேட்டதற்கு ஏதோ ஒரு பெயரைச் சொன்னார். எனது கனவுத் தந்தை மாதிரி உறுமலுடனேயே அவர் பேச்சை முடித்தார். என் பெயரைக் கேட்டதும், அவர் முகத்தில் ஆச்சரியக் குறி தோன்றியது. அந்த ஊரில்தான் நான் ரொம்பக் காலம் இருந்தேனோ என்றும், யாருடன் வசிக்கிறேன் என்றும் கேட்டார். நான் "தாயுடன் வசிக்கிறேன்" என்றேன்.

"அப்படியானால் உன் தகப்பனார்?"

"அவர் இறந்து ரொம்பக் காலமாகிறது."

என் தாயார் பெயரைக் கேட்டார். நான் சொன்னதும் ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு, தாம் ஒரு விபரீதப் பிராணி என்று சொல்லிக் கொண்டார். நாங்கள் எங்கே வசிப்பது என்று கேட்டார். எங்கள் இடத்தைச் சொன்னேன்.

5

சம்பாஷணை ஆரம்பித்த பொழுது இருந்த பயம் பின்னர் தெளிந்தது. ஆனால் அவர் சிரிப்பும் கேள்விகளும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவருடைய கண்களில் தோன்றிய குறிகளும், அவை என்னைக் குத்துவன போலிருந்தன. அவற்றில் ஒரு பேய் - ஆசை, ஒரு பெருமிதம், எனக்குப் பயத்தை அளித்தது. எனது கனவில் இந்தக் கண்கள் இல்லை. அவர் முகத்தில் காணப்பட்ட வெட்டுக்காயம் இல்லை. முகம் களைத்திருந்தாலும், அந்தக் கனவில் வாலிபக்களை யிருந்தது. எனது கனவுத் தந்தைக்கு இவர் முகத்தில் இருக்கும் வெட்டுக்காய வடு கிடையாது. நான் எனது விபரத்தைச் சொல்லும்போது, ஒரு நீக்ரோவன் உள்ளே வந்து அவரை அழைத்தான். "அப்பா எவ்வளவு நேரம்?" என்று சொல்லிக்கொண்டே, உள்ளே அவனுடன் எழுந்து சென்றுவிட்டார். வெகு நேரம் கழித்து உள்ளெல்லாம் சென்று தேடினேன். அவர்கள் பின்புறமாகச் சென்று விட்டார்கள் போலிருக்கிறது.

என் தலை வலிக்க ஆரம்பித்தது. கடற்கரையில் சிறிது சுற்றிவிட்டு வீடு திரும்பினேன்.

6

வெளி வாசலில் எங்கள் வேலைக்காரி என்னை எதிர் நோக்கி ஓடி வந்தாள். என்னமோ விபரீதம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று விரைந்து சென்றேன். வேலைக்காரி, அரைமணி நேரத்திற்கு முன்பு எனது தாயாரின் படுக்கையறையிலிருந்து ஒரு பயத்தினால் வீறிட்டெழும் கூக்குரலைக் கேட்டு, அங்கு ஓடிப் பார்க்க, எனது தாயார் மயங்கிக் கிடந்தாளாம். சிறிது நேரத்தில் பிரக்ஞையைப்

பெற்றாலும், படுக்கையிலேயே கிடக்க வேண்டியதாயிற்று. என்ன கேட்டாலும் ஒன்றும் பதில் சொல்லாது பயந்து நடுங்கிக்கொண்டு மிரள மிரள விழித்தாளாம். வேலைக்காரி வைத்தியருக்கு ஆள் அனுப்ப, அவர் மருந்து கொடுத்த பிறகும், காரணம் கூற மறுத்து விட்டாளாம். தோட்டக்காரன், சப்தம் கேட்ட சமயத்தில் பூந்தொட்டிகளைத் தள்ளிக்கொண்டு யாரோ காம்பெளண்டு கேட்டிற்கு ஓடியதைக் கண்டதாகச் சொன்னான். அவன் சொன்ன அடையாளம் நான் சிறிது முன்பு சந்தித்த ஆசாமியினுடையது போல இருந்தது.

நான் என் தாயாரிடம் சென்று, "இங்கு யாராவது வந்தார்களா?" என்று கேட்டேன்.

"யாரும் வரவில்லை" என்று படபடவென்று சொல்லிவிட்டு, "ஏதோ ஒரு சொப்பனம் கண்ட மாதிரித் தோன்றியது," என்று முகத்தை மூடிக்கொண்டாள்.

"பகலிலா?" என்றேன்.

"இப்பொழுது என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே. ஒரு காலத்தில் உனக்குச் சொல்லுகிறேன்" என்று என்னை அனுப்பிவிட்டாள். அன்றிரவு வரை எழுந்திருக்கவேயில்லை. எல்லோருக்கும் அதிசயமாக இருந்தது. ஒன்றும் புரியவில்லை.

இரவில் நான் அவளிடம் சென்றேன்.

பக்கத்தில் உட்கார வைத்து, "நான் சொல்வதைக் கேள்" என்று ஆரம்பித்தாள்.

"நீ இன்னும் சிறுவனல்ல. உனக்கும் தெரிய வேண்டியதுதான். எனக்கு அந்தக் காலத்தில் ஒரு சிநேகிதை உண்டு. அவள், தான் காதாலித்த புருஷனைத்தான்

மணந்தாள். சிறிது நாள் கழித்து பட்டணத்திற்கு குஷாலாக இருக்கச் சென்றார்கள். நாடகமென்ன, சங்கீதக் கச்சேரியென்ன, கேட்கவேண்டுமா பணம் இருந்தால்? எனது சிநேகிதையும் அடக்கஒடுக்கமானவள் அல்ல, படாடோ பக்காரி. ஆனால் மனசில் கல்மிஷமில்லாதவள். வாலிபர்கள் அவள் மீது கண் வைத்தார்கள். அவர்களிலே முக்கியமான ஒரு ராணுவ அதிகாரி எப்பொழுது பார்த்தாலும் அவளையே இமைகொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்.

"ஆனால் அவளிடம் சிநேகம் பண்ணிக்கொள்ளவில்லை; பேசியதுகூடக் கிடையாது. எப்பொழுது பார்த்தாலும் முரட்டுத்தனமாக அவளையே விழித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். அதனால் அவளுக்குப் பட்டணவாசத்தின் சுகம் கூட விஷமாயிற்று. புருஷனை ஊருக்குப் புறப்படும்படி அவசரப்படுத்தினாள். ஒருநாள் அவள் புருஷன் அந்த ராணுவ உத்தியோகஸ்தனுடைய சிநேகிதர்கள் கிளப்பிற்குச் சீட்டு விளையாடச் சென்றான். முதல் முதலாக, அவள் அன்று தான் அங்கு தனியாக இருந்தது. வெகு நேரமாகப் புருஷன் வரவில்லை. அவள் மனத்தில் பயம் தட்டியது. வேலைக்காரியை அனுப்பிவிட்டுப் படுக்கச் சென்றாள். சுவரில் யாரோ தட்டுவது மாதிரிக் கேட்டது. பயம் அவள் உடம்பையெல்லாம் நடுக்கியது. சுவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு மூலையில் விடி விளக்கு மட்டும் எரிந்து கொண்டிருந்தது. சுவரில் ஒரு பக்கம் திறந்தது. அதிலிருந்து அந்தக் கறுப்புக் கண்களுடைய முரடன் வெளிப்பட்டான். பயம் அவள் வாயை அடைத்தது. அவள் பக்கமாக நெருங்கினான். மிருகம் மாதிரி அவள் தலையில் எதையோ போட்டு மூடினான்.

"அதற்கப்புறம் என்ன நடந்தது என்று எனக்கு ஞாபகமில்லை! சுத்தமாக ஞாபகமேயில்லை. மரணவேதனையாக, கொலை மாதிரி... மூடுபனி விலகியது. நான்... எனது சிநேகிதைக்குப் புத்தி தெளிந்தது.

"பிறகு சத்தமிடப் பலம் வந்தது.

"பிறகு அவள் கணவன் வெகு நேரம் கழித்து வந்து அவளைப் பார்த்தான். அவள் முகம் அடையாளம் தெரியாதபடி பயங்கரமாக மாறியது. அவளைப் பல கேள்விகள் கேட்டான். அவள் பதில் சொல்லவில்லை. திரைக்குப் பின் கள்ளக் கதவு இருந்தது. அவளுடைய கையிலிருந்த திருமணக் கணையாழியும் அத்துடன் காணாமற் போய்விட்டது. அது சாதாரணமானதல்ல. அதில் ஏழு தங்க நட்சத்திரங்களும், ஏழு வெள்ளி நட்சத்திரங்களும் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. அது குடும்பச் சொத்து. அவள் அதைப் போக்கடித்து விட்டாள் என்று பிரமாதமாக நினைத்தான். அவனும் கவலையில் ஆழ்ந்தான். என் சிநேகிதைக்கு உடம்பு குணப்பட்டதும் ஊருக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் புறப்படும் தினத்தில் குப்பைத் தொட்டியில் ஒருவனுடைய பிரேதம் கிடந்தது. மண்டையில் பலத்த காயம். அந்த முரட்டு அதிகாரிதான் சீட்டாட்டத்தில் கொல்லப்பட்டான்.

"எனது சிநேகிதையும் ஊருக்குப் போனாள். சிறிது காலத்தில் அவளுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அவளுடைய புருஷனுக்கு 'அது' தெரியாது. அவளால் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அவளுக்கே திட்டமாகத் தெரியாது. ஆனால் பழைய சந்தோஷம் மறைந்தது. அதன் பிறகு வந்த மன இருள் அகலவில்லை. அதற்கு முன்னும் பின்னும் அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் பிறக்கவில்லை... அந்த ஒரு பையன் தான்..."

என் தாயாரின் உடல் முழுவதும் நடுங்கியது. அவள் தனது முகத்தை மூடிக்கொண்டாள்.

"அவள் குற்றமென்று நீ சொல்லுவாயா? அவளுக்குக் கிடைத்த இந்தத் தண்டனை அநியாயமானது என்று கடவுள் முன்பு கூறவும் அவளுக்கு உரிமை இல்லையா? இத்தனை காலம் கழித்து மறுபடியும் வந்து துன்பத்தால் செல்லரிக்கப்பட்ட இருதயத்தை ஏன் தாக்கவேண்டும்? கொலைகாரனுக்குப் பேய்க் கனவு தோன்றுவதில் அதிசயமில்லை... ஆனால் எனக்கு..."

அவள் பிரக்ஞையிழந்து ஜன்னியில் பிதற்ற ஆரம்பித்து விட்டாள்.

8

என் தாய் எனக்குக் கூறிய கதை எனதுள்ளத்தை எப்படிச் சிதறடித்தது! முதல் வார்த்தையிலிருந்தே அறிந்து கொண்டேன். அவள் வாயிலிருந்து தவறுதலாக நழுவின வார்த்தை எனது உத்தேசத்தைத் திடப்படுத்தியது. எனது கனவில் நான் கண்டவர்தான் எனது உண்மையான தந்தை. அவர் அவள் நினைத்திருந்தது போல், கொல்லப்படவில்லை. அவளைப் பார்க்க வந்து பயப்படுத்திவிட்டார். என்மேல் அவளுக்கிருந்த வெறுப்பு, அவளது துயரம், எங்கள் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை, இவற்றையெல்லாம் நினைக்க நினைக்க எனது மூளை சுழன்றது. இப்படிக் கொதித்துச் சுழன்ற எனது மூளையில் ஒரு எண்ணம் மட்டிலும் தரையிட்டது போல் பதிந்தது. அந்த எனது தந்தையை நான் திரும்பவும் சந்திக்க வேண்டும். ஏன்? எதற்காக? அது மட்டும் புரியவில்லை. அவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணந்தான் எனக்குப் பெரிய பைத்தியமாயிற்று.

9

முதன் முதலாக நான் அவரைச் சந்தித்த காப்பிக் கடைக்குச் சென்றேன். அங்கு ஒருவருக்காவது அவரைப் பற்றித் தெரியவில்லை. கடைக்காரன் நீகிரோவனை ஞாபகத்தில் வைத்திருந்தான். ஆனால் அவர்கள் எங்கு சென்றார்கள், எங்கு தாமதிக்கிறார்கள் - ஒன்றும் அவனுக்குத் தெரியாது. இந்த நிலையில் ஒவ்வொரு ஹோட்டலாகத் தேடியும் பலன் இல்லை. திரும்பியபொழுது என் தாய் படுக்கையை விட்டு எழுந்துவிட்டாள்; ஆனால் என்னுடன் பேசப் பிரியப்படவில்லை.

இப்படியிருக்கையில் வெளியில் பயங்கரமான புயல்

ஒன்று எழுந்தது. கதவுகளும் ஜன்னல்களும் காற்றுத் தேவனின் கோபத்தில் தறிகெட்டு அடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஏதோ ஒரு பெரிய பிரம்மராஷ்டிரம், தெருவழியாக ஓலமிட்டுக்கொண்டு, வீடுகளைத் தவிடு பொடியாக்கிச் செல்லுவதுபோல் இருந்தது அப்பெரும் புயல். இரவு முழுவதிலும் எனக்குத் தூக்கமில்லை.

உடைந்ததேவி திசைச் சாளரத்தில் எட்டிப் பார்க்கும் காலை நேரம். சற்றுக் கண்ணயர்ந்த பொழுது யாரோ என்னை அதிகாரத் தொனியுடன் கூப்பிடுவது போல் கேட்டது. என்ன ஆச்சரியம்! நான் அக்குரலைக் கேட்டவுடன் பயப்படவில்லை. மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் ஆடைகளை எடுத்தணிந்துகொண்டு எனது எண்ணம் நிறைவேறும் என்ற உற்சாகத்துடன், வெளியேறினான்.

10

புயல் நின்றதுவிட்டது. ஆனால் காற்றின் வேகம் கொஞ்சம் அசாதாரணமாகவே இருந்தது. வழியெல்லாம் இரவில் அடித்த புயலால் இடிந்து விழுந்த வீடுகளின் பாகங்கள். "நேற்று இரவில் கடலில் என்ன நடந்திருக்கும்?" என்று எனக்குள் ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. தூரத்தில் காணும் துறைமுகத்தின் பக்கம் திரும்பினேன். கால்கள் என்னையறியாமலே அத்திசையில் நடந்தன.

அட, என்ன! இருபது அடி தூரத்தில் நான் முன்பு கண்ட நீகிரோவன் என முன்னால் நடந்து கொண்டிருந்தான்! அவனை வேகமாகப் பின் தொடர்ந்து ஓடினேன். அவன் திடீரென்று திரும்பி, தெருப் பக்கம் முன்னால் நீண்டிருந்த ஒரு வீட்டின் மூலையைக் கடந்து திரும்பினான். நான் ஓடிச் சென்றேன். அந்தச் சந்து வெறிச்சென்று கிடந்தது. தெருவில் ஒரு மனிதன் எப்படித் திடீரென்று மறைந்து விட முடியும்! இப்படி ஆச்சரியத்தால் நான் திக்பிரமையடைந்து நிற்கையில் வேறு ஒரு அதிசயமான விஷயத்தை உணர்ந்தேன். அந்தச் சந்துதான் நான் கனவில் கண்டது. நான் முன் நடந்தேன். பழைய கனவில் தோன்றிய வீடு! கதவைத் தட்டினேன். வெகு நேரம் கழித்து ஒரு ஸ்திரீ

வந்து கதவைத் திறந்தாள்.

நான் என் தந்தையைப் பற்றி விசாரித்தேன். அவர் அமெரிக்காவிற்குச் சென்று விட்டாராம். பிறகு அந்த நீகிரோவனைப்பற்றி விசாரித்தேன். அதற்குள், "எஜமான் வந்ததும் பேசிக்கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டார்கள் அங்கிருந்தவர்கள்.

இனி என்ன செய்வது?

11

சோர்ந்து கடற்கரைப் பக்கமாகச் சென்றேன். கடலில் அமைதியில்லை. நுரைக்கும் அலைகள் மணலில் மோதிக் கொந்தளித்து மடிந்து வெறும் உப்புத் தண்ணீராகிக் கொண்டிருந்தன. மேலே கடற்பறவைகள் ஓலமிட்டுப் பறந்தன. சற்றுத் தூரத்தில் ஏதோ ஒன்று கிடந்தது. நெருங்கிப் பார்த்தேன்.

ஒரு பிரேதம்!

பாறையின் பக்கத்தில் பாசியும் செத்தையும் மூடிக் கிடந்தது. விதி இழுப்பது போல் கால்கள் என்னை இழுத்துச் சென்றன.

அவர்தான்! என் தந்தை! புயற்காற்று தன் வேலையைச் செய்து விட்டது. அவர் அமெரிக்காவைப் பார்க்கவில்லை.

என் தாயின் வாழ்வைக் குலைத்த என் தந்தை! வஞ்சம் தீர்ந்ததாக என் மனத்தில் ஒரு திருப்தி ஏற்பட்டது. ஆனால் அதே சமயத்தில் உள்ளத்தில் அர்த்தமாகாத ஒரு சுமை ஏறியது.

"இதுதான் இரத்த சம்பந்தமோ!" என்று எனக்குப் பட்டது.

இன்னும் நெருங்கிப் பார்த்தேன். அவர் கையில் ஏதோ

<https://t.me/aedahamlibrary>

இறுகப் பற்றப்பட்டிருந்தது. அதுதான்! எனது தாயின் கலியாண மோதிரம்.

எனது பலம் கொண்ட மட்டிலும் முயற்சித்து அதை எடுத்துக் கொண்டு, திரும்ப ஓடிவந்து விட்டேன்.

என் தாயிடம் கிரமமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்ற நினைப்பு. ஆனால் சொல்ல முடியவில்லை. மோதிரத்தை மட்டிலும் அவளிடம் கொடுத்தேன். அவள் பதறினாள். பிரக்ஞையிழப்பாள் போலிருந்தது. பிறகு நான் சொல்லியதைக் கேட்டாள். அவள் உடல் பலமுறை நடுங்கியது.

"நான் பார்க்க வேண்டும்; அடையாளம் கண்டுகொள்ள வேண்டும்" என்றாள்.

என்ன தடுத்தும் பயன் இல்லை. இருவரும் சென்றோம்.

இருவரும் கடற்கரையில் பாதையின் பக்கத்தில் சென்றோம். பழைய பாசி மட்டிலும் இருந்தது. சடலத்தைக் காணவில்லை!

நானும் என் தாயும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளுவதற்குக் கூடப் பயம்!

எழுந்து சென்று விட்டாரோ?

"இறந்து கிடந்ததைப் பார்த்தாயா?" என்று மெதுவாகக் கேட்டாள்.

நான் தலையை அசைத்தேன். நான் கண்ட மூன்று மணி நேரத்திற்குள் பிரேதத்தை யாரோ அகற்றி விட்டார்கள். அது என்னவாயிற்று என்று கண்டுபிடிக்க வேண்டியது அவசியம்.

ஆனால், முதலில் என் தாயைக் கவனிக்க வேண்டும்.

போகும்பொழுதே என் தாயாருக்கு ஜூரம். மனவறுதிதான் அவளைக் கொண்டு சென்றது. மிகவும் சிரமத்துடனேயே அவளை வீட்டுக்குக் கொண்டு வர வேண்டியிருந்தது.

அவள் உடல் குணப்பட்டவுடன் நான் 'அவரை'த் தேடவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டாள்.

என்ன செய்தும் பயன்படவில்லை. கடற்கரை, கிராமம் எல்லாம் சுற்றியாகிவிட்டது. ஓரிடத்தில் கடலில் கிடந்த ஒருவரைப் புதைத்தார்களாம். அங்கு சென்று விசாரித்தேன். அவர் அடையாளமாகத் தெரியவில்லை. அவர் சென்ற கப்பலைப் பற்றி விசாரித்தேன். முதலில் கப்பல் புயலில் முழுகிவிட்டது என்று கூறினார்கள். பிறகு நியூயார்க்கில் வந்து சேர்ந்தது என்று கூறினார்கள்.

என்ன செய்வது என்று தெரியாது. நீகிரோவனைப் பற்றி விசாரிக்கத் தொடங்கினேன். பரிசுகள் கொடுப்பதாகப் பத்திரிகையில் பிரசுரித்தேன்.

நான் வீட்டில் இல்லாதபொழுது அவன் வந்து காத்திருந்து சென்றுவிட்டான் என்று வேலைக்காரி கூறினாள். சென்றவன் திரும்பவே இல்லை.

என் தந்தையைப் பற்றிய புலனும் ஒன்றும் தெரியாது மறைந்தது. அதைப்பற்றி என் தாயார் பிறகு பேசவே இல்லை. ஒரு தடவைதான் அந்தக் கனவைப் பற்றி, "ஆமாம்! அப்படித்தான் - " என்று ஆரம்பித்தவள் முடிக்கவேயில்லை.

நெடுங்காலம் வியாதியுற்றிருந்து குணப்பட்டு, பிறகு அவள் மரணமடைந்தாள். ஆனால், அந்தச் சம்பவத்திற்கப்புறம், பழைய வாஞ்சையுடன் என்னிடம் பழகியதேயில்லை.

காலதேவன் பழைய நினைவுகளை - பழைய

<https://t.me/aedahamlibrary>

விஷயங்களை - மாற்றுவதில் நிபுணன். ஆனால் இருவரிடையில் சங்கோஜம் ஏற்பட்டு விட்டால் அவனுக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

பிறகு அந்தக் கனவு எனக்கு ஏற்பட்டதே இல்லை. இப்பொழுது எனது தந்தையை நான் தேடுவது கிடையாது. சிற்சில சமயங்களில் சுவருக்கப்பறம் ஓலங்கள் கேட்பது போல் துயரத்தில் பிரலாபங்கள் கேட்கின்றன. மதில் சுவரோ கடக்க முடியாதது. அந்த ஓலங்கள் என் இதயத்தைக் கிழிக்கின்றன. அவை என்னவென்று எனக்குப் புரியவேயில்லை. சில சமயம் மனித ஓலம் மாதிரியும், மறுகணம் சமுத்திர கோஷம் மாதிரியும் கேட்கிறது. இதோ மிருகத்தின் உறுமல் மாதிரி கேட்கிறது. துயர்மும் பயமும் என்னைக் கவ்வி எழுப்புகின்றன. விழிக்கிறேன்.

17. காரையில் கண்ட முகம்

இ.வி. லூக்காஸ் – இங்கிலாந்து

நேற்று சாயங்காலம் எனது நண்பன் டாப்னி வீட்டில் நடந்ததை மறக்க முடியவில்லை. அந்த அநுபவம் இன்னும் என்னை உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அன்றைய தினம் பேச்சு புது பைசாசங்களைப் பற்றித் திரும்பியது. கூட்டத்தில் ஒவ்வொரு ஆசாமியும் தம் நண்பருடைய, நண்பருடைய, நண்பருடைய யாருக்கோ சம்பவித்த பைசாசு அநுபவங்களைக் கூறி எங்களைப் பயப்படுத்தி நம்பவைக்க முயன்றார். அவையெல்லாம் உப்புச் சப்பற்று வெறும் முயற்சிகளாக ஒழிந்தன. அந்தக் கூட்டத்தில் எனக்குத் தெரியாத பலர் வந்திருந்தனர். என் நண்பன் ரட்சன் வெயிட் ஒரு மூஞ்சுறு ஆசாமியை அழைத்து வந்திருந்தான். அந்த ஆசாமி ஒவ்வொருவர் சொல்வதையும் கவனமாகக் காது கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டு மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தான். கடைசியாக, அவன் பேச்சில் கலந்து கொள்ளாமல் இருப்பதைக் கவனித்த டாப்னி, "இம் மாதிரியான அநுபவங்கள் உங்களுக்கு ஏற்பட்டது கிடையாதோ?" என்று மரியாதையாகக் கேட்டான்.

அந்தப் புதிய ஆசாமி சிறிது நேரம் மௌனமாக யோசித்துவிட்டு, "உம்! சாதாரணமாக அதைக் கதை என்று விவரித்து விட முடியாது. உங்கள் அநுபவமெல்லாம் கேள்வி ஞானந்தானே! என்னுடையது அப்படிப்பட்டது அல்ல. உண்மை எப்பொழுதும் கதையைவிட விபரீதமானது என்று நான் நினைப்பவன். அத்துடன் உண்மை கதையை விட எப்பொழுதும் சுவாரஸ்யமானது. எனக்குச் சமீபத்தில் ஏற்பட்ட அநுபவத்தைக் கூறுகிறேன். அதிலும் ஆச்சரியம் என்னவெனில் இன்று மத்தியானம் தான் அக்கதை முடிவடைந்தது."

அதை எங்களுக்குச் சொல்லுமாறு நாங்கள் அவனை வேண்டிக் கொண்டோம். "இரண்டு மூன்று

வருஷங்களுக்கு முன்பு ஹால்பார்ண் பகுதியில், பெரிய ஆரமாண்ட் தெருவில் சில அறைகளில் வாடகைக்கு இருந்தேன். அங்கு படுக்கையறையில், முந்திக் குடியிருந்த ஆசாமி வெள்ளையடித்திருந்தான். அதனால் சுவர் முழுவதும் ஈரம் சுவறியதால் பாளம் பாளமாகக் காரை விழ ஆரம்பித்தது. அதில் ஒன்று - இது ஏற்படுவது மிகவும் சாதாரணம் - ஒரு மனிதனுடைய முகம்போலக் கறை படிந்திருந்தது. இதில் அதிசயம் என்னவென்றால் சாதாரணமாக எதிர்பார்ப்பதைவிட அதில் மனித முகஜாடை மிகவும் அதிகமாக இருந்தது.

"காலையில் கண்விழித்தவுடன் எனக்கு உடனே எழுந்திருப்பதற்கு எப்பொழுதும் சோம்பல். அப்பொழுதெல்லாம் அந்தக் காரையில் காணப்பட்ட மனித முகத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். மற்ற இடங்களில் ஈரம் காய ஆரம்பித்ததும் கறைகள் மறைய ஆரம்பித்தாலும் அந்த முகம் மட்டும் மறையவே இல்லை.

"அங்கு குடியிருக்கும்பொழுது எனக்கு ஒரு தடவை இன்புளூயன்ஸா ஜாரம் கண்டது. வியாதியாகப் படுக்கையில் கிடக்கும்பொழுது, வேறு வேலையொன்றும் இல்லாததினால், அதைப் பார்த்து, அதைப் பற்றி யோசித்துப் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருப்பேன். அதிலிருந்துதான் அந்த முகம் என் உள்ளத்தில் அதிகமாகப் பதிந்து படிந்து விட்டது. அதன் மீது எனக்கு நிஜமான உயிருள்ள மனிதன் போல ஆச்சரியமான பற்றுதல் எழுந்தது. இரவும் பகலும் அது என் மனத்தை ஒருங்கே கவ்வியது என்று கூறலாம். அந்த உருவத்திற்கு, மூக்கு சிறிது ஒரு பக்கம் வளைந்து, நெற்றி விசாலமாகச் சரிந்து உயர்ந்திருந்தது. அது சாதாரணமாகக் காணப்படுவதாயும், மனத்தில் பதியக் கூடாததாயுமுள்ள முகமில்லை; ஆயிரத்தில் ஒன்று; ஒரு முறை பார்த்தால் மனத்தை விட்டு அகலாது.

"எனக்கு உடம்பு குணப்பட்டு வந்தது. ஆனால், அந்த முகம் என் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தியது. தெருவில் போகும் பொழுதெல்லாம் அதைப்போன்ற மனிதன் இருக்கின்றானா என்று தேட ஆரம்பித்தேன். 'அந்த முக

ஜாடையுள்ள மனிதன் எங்கேயிருக்கிறான், அவனை அவசியம் சந்திக்க வேண்டும்' என்று என மனத்தில் ஒரு பேய் ஆசை எழுந்தது. காரணம்? காரணம் எனக்கு விளங்கவில்லை; கூற முடியவில்லை. அவனையும் என்னையும் விதி ஒரே சங்கிலியால் பிணித்திருக்கிறது என்று திட்டமாக நம்பினேன். மனிதர்கள் ஏராளமாகக் கூடும் இடங்களுக்கு அடிக்கடி சென்று தேட ஆரம்பித்தேன். அரசியல் கூட்டங்கள், பந்து விளையாடும் மைதானங்கள், ரயில்வே ஸ்டேஷன் - இவற்றிலெல்லாம் தேடினேன். காலையிலும் மாலையிலும் சுற்றுப்புறங்களிலிருந்து நகரத்தில் வந்து திரளும் ஆயிரக்கணக்கான மக்களில் அவனும் இருக்கக்கூடாதா என்ற நினைப்பு. எல்லா முயற்சியும் வீணாயின. இந்தத் தோட்டத்திலிருந்துதான் மனித முக ஜாடைகளில் எவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கிறது, அவற்றை எத்தனை பகுதியாகக் கூடப் பிரித்துத் தொகுத்துவிடலாம் என்று உணர்ந்தேன்.

"தேடியலையும் ஆசை என்னை ஒரு பைத்தியக்காரனாக்கியது. கூட்டமாக ஜனங்கள் நடமாடும் மூலைகளில் நின்று கொண்டு விழித்த கண் திறந்தபடி பார்த்திருப்பதைப் பலர் கவனிக்க ஆரம்பித்தார்கள். போலீஸ்காரர்கள் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டு சந்தேகப்பட ஆரம்பித்தனர். நான் பெண்களை ஏறிட்டுக்கூடப் பார்ப்பதில்லை. எப்பொழுதும் ஆண்கள், ஆண்கள்..."

மிகவும் சோர்ந்தவன் போல் அவன் நெற்றியைத் துடைத்துக்கொண்டு மேலும் கூற ஆரம்பித்தான்:

"கடைசியாக நான் அவனைக் கண்டுபிடித்தேன். அப்பொழுது அவன் ஒரு வாடகை மோட்டாரில் ஏறிக்கொண்டு பிக்காடில்லியில் கிழக்குப் பக்கமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். பக்கத்தில் ஒரு காலி வாடகை மோட்டார் வண்டி நின்று கொண்டிருந்தது. அதில் துரிதமாக ஏறிக்கொண்டு முன்னே போகும் வண்டியைத் தொடரச் சொன்னேன். என்னுடைய மோட்டார் ஓட்டி அதை சாரிங் கிராஸ் ரயில்வே ஸ்டேஷன்

வரை தொடர்ந்து சென்றான். நான் அதிலிருந்து இறங்கி ஸ்டேஷன் பிளாட்பாரத்திற்கு ஓடினேன். அந்த மனிதன் அங்கு இரண்டு ஸ்திரீகளுடனும் ஒரு சிறு பெண் குழந்தையுடனும் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தான். 2-20 க்குப் புறப்படும் வண்டியில் பிரான்ஸுக்குச் செல்லுவதாகத் தெரிந்தது. அவனிடம் ஒரு வார்த்தையாவது பேசலாம் என்று பக்கத்திலேயே நின்றிருந்தேன். முடியவில்லை. அவனுடைய மற்ற நண்பர்கள் திரண்டு எல்லோரும் ஒரே கூட்டமாக ரயிலில் சென்று ஏறினார்கள்.

"நானும், அவசர அவசரமாக, போக்ஸ்டனுக்கு ஒரு டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டு, வண்டியில் ஏறினேன். அங்கு அவன் படகில் ஏறுமுன் சந்திக்கலாம் என்ற நினைப்புத்தான்; ஆனால் அவன் போக்ஸ்டனில் எனக்கு முந்திப் படகில் ஏறிவிட்டான். நானும் படகில் ஏறினேன். ஆனால் அவன் தனியாக ஒரு ஸலூன் பிடித்திருந்ததினால் எனது காபினுக்கும் அவனுடைய இடத்திற்கும் சம்பந்தமற்றுப் போய்விட்டது.

"அங்கும் எனது முயற்சி பலனளிக்கவில்லை. அக்கரையில் இறங்குமுன் எப்படியாவது சந்தித்துவிட வேண்டுமென்று திடப்படுத்திக் கொண்டேன். பிறகு புறப்பட்டதும் அவனுடைய ஸ்திரீ நண்பர்கள் கப்பல் மேல்தட்டில் வந்து உலாவ ஆரம்பித்தனர். கையிருப்புப் பணம் எல்லாம் பொலான் (பிரெஞ்சுத் துறைமுகம்) வரை போவதற்கு மட்டுந்தான். அங்கு போய்த் தந்தியடித்தால் போகிறது.

"நான் அந்த ஸலூன் கதவண்டையில் நின்று காத்திருந்தேன். அரை மணி நேரம் கழித்து ஒரு சிறு பெண்ணைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான். எனது இருதயம் கப்பலின் துழாவுக்கருவி மாதிரி படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது. என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு மேல் தட்டிற்குப் போகும் ஏணிப் படிகளை நெருங்கினான்.

"மன்னியுங்கள்' என்று பதட்டத்துடன் நாத் தடுமாறக்

கூறிவிட்டு, 'உங்கள் அறிமுகச் சீட்டைத் தருவீர்களா? உங்களுக்கு முக்கியமான விஷயம் ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னேன்.

"அவன் ஆச்சரியத்துடன் என்னை மேலும் கீழுமாகக் கவனித்தான். அவன் நிலைமையில் அதுவும் இயற்கைதானே! ஆனால் அவன் என் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்தான். தன் பையிலிருந்த ஒரு அறிமுகச் சீட்டை நிதானமாக எடுத்து என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு, அந்தக் குழந்தையுடன் கப்பலின் மேல் கட்டிற்கு விரைந்து சென்றுவிட்டான். அவன் என்னைப் பைத்தியம் என்று திட்டமாக நம்பி, என் இஷ்டப்படி விடுவதே நல்லது என்று கருதிவிட்டான் போலும்!

"அந்தச் சீட்டைக் கையில் இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, யாருமற்ற ஒரு மூலையில் சென்று வாசித்தேன். என் பார்வை மறைந்தது; ஏனெனில் அதில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தது: ஸ்ரீ. ஆர்மாண்ட் வால், பிட்ஸ்பர்க் (அமெரிக்கா).

"பின்பு என்ன நடந்தது என்று எனக்கு ஞாபகம் இல்லை; எனக்குப் பிரக்ஞை வந்தபொழுது, நான் பொலான் துறைமுகத்தில் ஒரு ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தேன். பல வாரங்கள் எனது நிலைமை குணப்படவில்லை. நான் சமீபத்தில்தான் திரும்பினேன். வந்து ஒரு மாதம்கூட ஆகவில்லை."

பின்பு, அவன் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தான்.

நாங்கள் எல்லோரும் அவனையே கவனித்தோம். பின், ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டோம். அன்று சாயங்காலம் மற்றவர்கள் கூறியதெல்லாம் இந்த நோஞ்சான் ஆசாமியின் அநுபவத்திற்கு ஈடாகாது என்று உணர்ந்தோம்.

"நான் பின்பு பெரிய ஆர்மாண்ட் தெருவிற்குத்

திரும்பினேன். அங்கிருந்துகொண்டு என் வாழ்க்கையில் ஆச்சரியகரமாகச் சம்பந்தப்பட்ட இந்த அமெரிக்கனைப் பற்றி விசாரிக்க ஆரம்பித்தேன். நான் பிட்ஸ்பர்கிற்கு எழுதினேன். லண்டனில் வசித்துவரும் அமெரிக்கருடன் உறவாடினேன். ஆனால், அந்த மனிதன் ஒரு அமெரிக்கக் கோடிஸ்வரன் என்பதும், லண்டனில் வசித்த ஆங்கிலப் பெற்றோருக்குப் பிறந்தவன் என்பதும் தவிர, வேறு ஒரு விபரமும் என்னால் அறியமுடியவில்லை. லண்டனில் என்றால், எங்கு? இதற்குப் பதிலே கிடையாது.

"இப்படியே நேற்று காலை வரை கழிந்தது. அதற்கு முந்திய தினம் சிறிது நேரம் கழித்துப் படுக்கச் சென்றதால் வெகுநேரம் கழித்தே விழித்தேன். நான் எழுந்தபொழுது சூரியன் ஒளி முகத்தில் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு எப்பொழுதும்போல் சுவரில் காணப்படும் உருவத்தைப் பார்த்தேன். சூரியன் கண்ணைக் கூசவைக்கவில்லை. ஆனால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு பயத்துடன் பதறி எழுந்து சுவரைப் பார்த்தேன். உருவம் மிகவும் மங்கலாகத் தெரிந்தது! அதற்கு முந்திய தினம் எப்பொழுதும்போல் ஸ்பஷ்டமாக இருந்தது; ஆனால், இன்று மிகவும் மங்கிய அதன் சாயை தான் காணப்பட்டது.

"நான் மிகவும் சோர்ந்து, மூளை குழம்பி, வெளியே எழுந்து சென்றேன்.

"அன்று மாலையில் பத்திரிகை விளம்பரங்களில் 'அமெரிக்கக் கோடிஸ்வரனுக்கு மோட்டார் விபத்து' என்று காணப்பட்டது! நீங்கள் எல்லோரும் கூட அதைப் பார்த்திருக்கலாம். உடனே ஒரு பத்திரிகையை வாங்கிப் பிரித்துப் பார்த்தேன். அங்கு நான் எதிர்பார்த்தபடியேதான் இருந்தது. 'அமெரிக்கக் கோடிஸ்வரரான ஸ்ரீ. ஆர்மான்ட் வாலும் அவரது கோஷ்டியினரும் ஸ்பீஸாவிலிருந்த பைஸா நகரத்திற்கு மோட்டாரில் செல்லும் பொழுது ஒரு வண்டியில் மோதியதால் மோட்டார் கவிழ்ந்து விட்டது! ஸ்ரீ. வாலின் நிலைமை கவலைக்கிடமாகக் கருதப்படுகிறது.

<https://t.me/aedahamlibrary>

"நான் மூளை குழம்பி எனது அறையை அடைந்தேன். என் படுக்கையின்மீது உட்கார்ந்து கொண்டு அந்தப் பிம்பத்தையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே அது திடீரென்று மறைந்துவிட்டது!

"பின்னர், ஸ்ரீ வால் அதே நிமிஷத்தில் இறந்தார் என்று அறிந்தேன்."

அந்த மெலிந்த தேகி பின்னும் சிறிது நேரம் மெளனத்தில் ஆழ்ந்தான்.

"ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!" என்றோம்.

"ஆமாம்! இதில் மூன்று ஆச்சரியமான விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. முதலாவதாக லண்டன் குடிக்கூலி வீட்டு ஒரு அறையின் காரைச் சுவர், அமெரிக்க மனிதர் ஒருவரின் முகஜாதையைத் தோற்றுவிப்பது மட்டுமல்லாது அவருடைய வாழ்க்கைக்கு நெருங்கிய சம்பந்தமுடையதாக இருப்பது. இரண்டாவதாக, அந்த மனிதர் பெயருக்கும் அந்த உருவம் தோன்றிய இடத்தின் பெயருக்கும் ஒற்றுமை இருப்பதும் பெரிய ஆச்சரியம். அப்படி நீங்கள் நினைக்கவில்லையா?"

அவன் சொல்வதை அப்படியே ஆமோதித்தோம். பூத பைசாச விவரம் முன்னிலும் பன்மடங்கு உற்சாகத்துடன் விவாதிக்கப்பட்டது.

எங்கள் பேச்சு சுவாரஸ்யத்தில் அந்த மனிதன் எழுந்து, "நேரமாகிறது, நான் போய் வருகிறேன்" என்று சொல்லியதையும் கவனிக்கவில்லை. அவன் கதவண்டை நெருங்கியதும் எங்களில் ஒருவன் - அவன் தான் ஸ்டான்டன் - "மூன்றாவது ஆச்சரியமான விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்லவில்லையே?" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம்! மூன்றாவது விஷயம்! எனக்குக்கூடச் சொல்ல

<https://t.me/aedahamlibrary>

மறந்து விட்டது! இந்த அநுபவத்தில் மூன்றாவது ஆச்சரியமான விஷயம் என்னவென்றால், நான் இந்தக் கதையை அரைமணி நேரத்திற்கு முன்புதான் ஜோடித்தேன்! போய் வருகிறேன்! நேரமாகிறது!" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

இந்த நோஞ்சல் பயல் எங்களைக் கிண்டல் செய்தது தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஆச்சரியம் தீர்ந்ததும், சுற்றிப் பார்க்கிறோம்; இந்தப் பெருத்த மோசடியை அழைத்து வந்த ரட்ஸன் வெயிட்டும் கம்பி நீட்டி விட்டான்!

18. கிழவி

ஸெல்மாலேகர்லாப் – ஸ்வீடன்

மலைப்பாதை வழியாக ஒரு கிழவி நடந்து கொண்டிருந்தாள். மெலிந்து குறுகியவள்தான். எனினும் முகத்தின் வண்ணம் வாடவில்லை. சதைக் கோளங்கள் மரத்துத் தொய்ந்து திரித் திரியாகத் தொங்கவில்லை. அவளுடைய நடையிலும் கிழடு தட்டவில்லை. நீண்ட சட்டையும் லேஸ் வைத்துத் தைத்த குல்லாயும் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கையில் ஜெபப் புஸ்தகமிருந்தது. கழுத்துத் துணியில் லவண்டர் பூக்கொத்து ஒன்றைச் சொருகி இருந்தாள்.

மலைச்சரிவிலே மரங்கள் வளரக்கூடிய வளத்தைக் குளிரினால் இழந்துவிட்ட பிராந்தியத்திலே அவள் ஒரு குடிசையில் வசித்து வந்தாள். விசாலமான பனிக்கட்டு ஆறு ஓரத்தில் அந்தக் குடிசை இருந்தது. மலையுச்சிக்கு மூடியிட்ட பனிக் கட்டிகள் திரண்டு இந்த ஆற்றுக்கு ஜீவனைத் தந்து பள்ளத் தாக்குவரை உந்தித் தள்ளி ஓட்டியது. அங்கே அந்தக் கிழவி தன்னந் தனியாய் வசித்து வந்தாள். அவளது உற்றார் உறவினர் யாவருமே செத்து மடிந்து விட்டார்கள்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. கர்த்தருடைய ஓய்வு நாள். அவள் சர்ச்சுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தாள். புனித யாத்திரையால், அவளது மனம் ஏனோ மகிழ்ச்சியால் தழைக்காமல் சோர்வால் தள்ளாடியது. உபதேசியார் சாவைப்பற்றியும் செத்து மடிந்த பாவிகளின் ஆத்மாக்களை பற்றியும் அன்று செய்த உபதேசம் அவள் மனத்தில் வெகுவாய்ப் பதிந்திருந்தது. தான் இப்போது வசிக்கும் குடிசைக்கும் மேலே, மலையுச்சிலே பாவிகளின் ஆத்மாக்கள் கணக்கிலடங்காமல் திசை கெட்டுத் தடுமாறித் திரிகின்றன என்று சிறுபிள்ளைப் பிராயத்தில் யாரிடமோ கேட்டிருந்தது அவளுக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது. பனிப்பாறைகள் மீது

உலாவித் திரியும் இந்தக் களைப்பறியாச் சாயைகளை ஊசிக்குளிக்காற்று விரட்டி விரட்டி வேட்டையாடுகிறது என்று கதை கதையாகக் கேட்டதெல்லாம் நினைவுக்கு வந்தது. மலைப்பயம். மகா பயங்கரத்தைத் தரும் எட்டாத் தொலைவில் உச்சாணிப் பயப்பிராந்தி அவளைப் பற்றிக் கொண்டது. அவளது குடிசை சரிவில் இருப்பதாக அவளுக்குப்பட்டது. அந்த மலையுச்சியில் திரியும் மாயாவிச் சமுதாயம் கீழே இறங்கி விட்டாலோ! என்ன நினைப்பு. தன்னந் தனியாக அந்தக் குடிசையில் அவள் வசிக்கிறாள். தனிமைப்பாடு என்ற அந்த நினைப்பு எப்பொழுதுமே அவள் மனதைத் தின்று கொண்டிருந்தது. சோகப்படுதாவைப் போட்டு மூடியது. அதை நினைக்க அக்னேட்டாவுக்கு மனம் இன்னும் கொஞ்சம் சோகத்தில் அழுந்தியது. மனிதப் பூண்டற்ற இடத்தில் அவ்வளவு தொலைவில் வசிப்பதென்றால் கஷ்டந்தான்.

அவள் தனக்குள்ளாகவே பேசிக் கொள்ள ஆரம்பித்தாள். அந்த மலைத் தனிமையிலே இருந்திருந்து அவளுக்கு அந்தப் பழக்கம் வந்துவிட்டது. 'அடியே நீ குடிசையிலே உட்கார்ந்து நூற்றுத் தள்ளுகிறாய். பட்டினி கிடந்து மடியாமலிருக்க ஓயாமல் ஒழியாமல் நூற்று நூற்றுச் சாகிறாய். நீ உசிரோடே இருப்பதால் யாருக்குச் சந்தோஷம்? ஏன்டி யாராவது இருக்காளா? உன்னுடையவர்கள் யாராவது உசிரோடே இருந்தால், ஒரு வேளை அப்படி இருக்கலாம். இன்னும் கொஞ்சம் தள்ளி ஊருக்குப் பக்கத்திலே நீ குடியிருந்தா யாருக்காவது உபயோகமா இருக்காதா? நாயும் பூனையும் கூட உன்னுடன் வளர வொட்டாமல் உன் வறுமை தடுக்கிறது வாஸ்தவந்தான். இருந்தாலும் அகதி என்று வருகிறவன் முடங்க இராத்திரி உன்னால் இடம் கொடுக்க முடியுமே. வழியைவிட்டு அவ்வளவு தள்ளி இருப்பார்களோ? 'அம்மா நாகு வரளுது' என்று வருகிற நாடோ டிக்கு ஒரு சிரங்கைத் தண்ணீராவது கொடுக்கலாமே. அப்படி இருந்தாலும் நாலு பேருக்கு உபகாரமாப் பொழுதைக் கழிப்பதாக நீ திருப்திப்படலாமே.

அவள் பெருமூச்சு விட்டாள். நூற்பதற்குச் சணல் நார் கொடுக்கும் குடியானவப் பெண்கள் கூடத் தான் செத்துப்

போனதாகக் கேள்விப் பட்டால் ஒரு பொட்டுக் கண்ணீர் விடுவார்கள் என்று நினைத்தாள். மனதிலே குறைவைக்காம கடவுளுக்குப் பொதுவா உழைக்க அவள் முயன்றதில் சந்தேகமில்லை. அவளைவிடத் தொறனயா வேலையைச் செய்யக் கோடானு கோடி இருக்கவும் கூடும்.

சர்ச்சில் இத்தனை வருஷங்களாக அந்த மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்பூத்துப்போன உபதேசியாருக்கு அவள் அங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறாளா இல்லையா என்பதில் அக்கறைகூட இருக்காது என்று அவள் மனதில் ஒரு நினைப்புத் தோன்ற அவளுக்கு அழுகை வந்தது.

'நான் செத்து மடிந்தவள்தான். நான் இருந்தால் என்ன? செத்தால் என்ன? அதில் யாருக்கு அக்கறை? குளிரும் துன்பமும் என்னைப் பனிக்கட்டியோடு பனிக்கட்டியாக உறைய வைத்துவிட்டது. நானில்லா விட்டாலும் என் நெஞ்சு அப்படிப் போச்சு. என்னைத் தேடுகிறவர்கள் என்று யாராவது ஒருத்தர் இருந்தால்! நான் உபகாரமாக இருக்கக்கூடிய ஒருவரை நீ எனக்குக் காண்பித்துக் கொடுத்தால் நான் இப்படியே உடம்பைக் கீழே போட்டுவிட்டுச் செத்துப்போவேன்' என்று வானத்தை நோக்கி விரலை ஆட்டிப் பத்திரம் காட்டினாள்.

அந்தச் சமயத்தில் நெட்ட நெட்டென்று வளர்ந்து முகத்தில் சந்தோஷக்களை அற்ற ஞானம் ததும்பும் முகதேஜஸ் கொண்ட சாமியார் அந்த வழியாக அவளை நோக்கி வந்தார். அவள் மனம் சங்கடப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கண்டு கொண்டு போகும் திசையை விட்டுத் திரும்பி அவளுடன் நடக்கலானார். தான் உபகாரமாக இருக்கக்கூடிய ஒருவரைக் கடவுள் தன்னிடம் அனுப்பாவிட்டால் பணிப்பாறையில் சஞ்சரித்துத் திரியும் அந்த சஞ்சல ஜீவன்கள் போல ஆகிவிடப் போவதாக அவள் கூறினாள்.

'கடவுளால் அப்படிச் செய்ய முடியுமே' என்றார் சாமியார்.

'இந்த உசரத்தில் கடவுளுக்குச் சக்தி கிடையாது என்பது உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா' என்றாள் அக்னேட்டா. 'இங்கே குளிரைத் தவிர, தனிமையைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லே' என்றாள்.

இவர்கள் மலைச்சரிவில் நெடிய தூரம் உயர ஏறிச் சென்றார்கள். பாசியும் ஊசிக்கதிர் போன்று இலைவிடும் குத்துச் செடிகளும் இருந்த பாதை வழியாக நடந்தார்கள். ஒருபுறம் பாறைச் சரிவு, பனிப்பாறையின் அடியிலே காணப்பட்ட குடிசையைக் கண்டார் சாமியார்.

'ஓகோ? அங்கேயா நீ குடியிருக்கிறாய்? அங்கே நீ தனியாக இல்லியோ? போதுமான ஆட்கூட்டம் இருக்குமே. அங்கே பாரு."

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே சாமியார் விரல்களை வளையம்போல் சுருள வளைத்துக் கொண்டு அதனுடே அவள் பார்ப்பதற்கு இசைவாக இடது கண் அருகில் காட்டினார். அக்னேட்டா பயந்து போய்க் கண்களை மூடிக் கொண்டாள். 'அங்கே எதுவாவது பார்க்கக்கூடியது இருந்தாலும் எனக்குப் பார்க்கப் பிரியமில்லை, இங்கே இருந்து தொலையறதே போதும்' என்றாள்.

'சரி போய்விட்டுவா. இன்னொருதடவை பார்க்கலாம்னா முடியாது' என்றார் சாமியார்.

வார்த்தை, ஆசையைத் தட்டித் தூண்ட, வட்ட வளையத்தின் ஊடே பனி மூடிய மலையைப் பார்த்தாள். முதலில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. அதிகமாக ஒன்றும் தெரியவில்லை, பிறகு கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வெள்ளையாக ஏதோ பனிக்கட்டி மேலே நடமாடுவது மாதிரி தெரிந்தது. முதலில் பஞ்சு என்று அவள் நினைத்தாள். லேசாக நீல ஓட்டத்துடன் கூடிய சாயைகள் எல்லாம் பாவியான ஆத்மக்கள். கோடானு கோடி.

குறுகிக்கிடந்த கிழ அக்னேட்டா காற்றடிபட்ட இலை

போல வெட வெடவென்று நடுங்கினாள். குழந்தைப் பிராயத்தில் அவள் கேட்டிருந்ததெல்லாம் அங்கே தெரிந்தது. செத்து மடிந்தவர்கள், துர்மரணப்பட்டவர்கள் அங்கே நிம்மதியான குளிரில் சொல்ல வொண்ணாத உளைச்சல்களை அனுபவித்துக்கொண்டு திரிந்தார்கள். மீண்டும் பார்த்தாள். அந்தக் கூட்டத்தில் ஏறக்குறைய எல்லோரும் ஏதோ நீண்டு வெளுத்த ஒன்றைப் போர்த்தியிருந்தனர். ஆனால் தலைக்கும் காலுக்கும் மட்டிலும் ஒன்றுமில்லை. அங்கே கணக்கிடலடங்காதோர் சஞ்சரித்துத் திரிந்தார்கள். அவள் பார்க்கப் பார்க்க மேலும் மேலும் கூட்டம் ஓய்வில்லாமல் வந்து கொண்டே இருந்தது. சிலர் நிமிர்ந்து நடை போட்டுத் தலைவணங்காமல் நடந்தார்கள். மற்றவர்கள் நடந்து செல்லுவதே குதித்துக் குதித்துப் போவது போல இருந்தது. அவர்கள் ஒவ்வொருத்தர் காலும் பனிக்கட்டி குத்தி இரத்தப் பிரவாகம் வழிந்தபடி இருந்தது.

கொஞ்சம் தூடு ஏறாதா என்று உடம்போடு உடம்பு ஒட்டி நெருங்க அவர்களில் பலர் முயன்றனர். ஆனால் சாவின் விரைத்துப் போன குளிர்ச்சிதான் அவர்களுடைய உடலை விட்டுப் படர்ந்தது. அதனால் அவர்கள் நெருங்கவும் பயந்து விலகிச் சென்றார்கள். மலை உச்சியிலே விளைந்த குளிர்ச்சி அவர்கள் உடலிலிருந்து பிறந்தது. அவர்கள்தான் பனிக்கட்டியை உருக விடாதபடி செய்கிறார்கள். மூடுபனிக்கு இவ்வளவு ஊசிக் குளிர்ச்சி கொடுத்தார்கள் என்று நினைக்கும்படியாயிருந்தது.

சிலர் நடமாடாமல் பனியில் விறைத்துப் போய் வருஷக் கணக்காய் நிற்பது போலும் தென்பட்டது. அவர்களுடைய உடம்பின் மேல்பகுதிதான் தெரிந்தது. மற்றதெல்லாம் பனிக்கட்டியுள் மறைந்து மூழ்கிக் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் கிடந்தன.

பார்க்கப் பார்க்கக் கிழவிக்கு மனத்தில் பதட்டம் நின்றது. பயம் நீங்கியது. முன்போல் பயப்படாமல், துன்பப்படும் அந்த ஆத்மாக்களுக்காக அவள் பரிவு கொண்டாள். அவர்களுக்குத் தங்க இடமில்லை. வெட்டுண்ட சிதைந்த

காலைத் தரிக்க இடமில்லை. அவர்களும் அந்தக் கொடும் குளிரில் ஈட்டிக் குத்துபோல் உடம்பைத் துளைக்கும் குளிரில் எப்படி நடுங்குகிறார்கள்!

அந்தக் கூட்டத்தில் சிசுக்களும் உண்டு. அவர்கள் முகத்தில் இளங்களை மாறிவிட்டது. முகம் குளிரால் நீலம் பாரித்துப் போயிருந்தது. அவர்கள் விளையாடுவது போலத் தெரிந்தது. ஆனால் அவர்கள் மகிழ்ச்சியெல்லாம் செத்து மடிந்து கிடந்தது. அவர்கள் வெட வெடவென்று நடுங்கிக் கொண்டு கிழங்களைப் போல நடந்தார்கள். பையன்களும் பெண்களும் மாதிரியாகவா தெரிந்தது? அவர்களுடைய கால்களெல்லாம் பனிக்கட்டிகளையே நாடி அதன்மேல் ஊன்றுவது போலத் தெரிந்தது.

சாமியார் கையை எடுத்து விட்டார். கிழவி கண்களுக்கு வெற்றுப் பனி வனாந்தரம் தவிர வேறு ஒன்றும் புலப்படவில்லை. அங்கும் இங்குமாகப் பனிக்கட்டி சில திக்காலுக்கு ஒன்றாகக் கிடப்பதுபோலத் தென்பட்டது. ஆனால் அவை மடிந்து மறைந்தவர்களின் உயிரையே அடக்கி வைத்திருந்தது. பனிப் பாறையில் நீலச்சாயம் பனிக்கட்டியில் சிகிக் கிடந்த உடம்பிலிருந்து வரவில்லை. பனிச் சிதள்களை காற்று எற்றி விரட்டியது. இருந்தாலும் வளையத்துக்குள் பார்த்ததெல்லாம் வாஸ்தவம் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, 'இவர்களுக்கு ஏதாவது உபகாரம் செய்வதற்கேதும் வழி உண்டா?' என்று கேட்டாள்.

'நன்மை செய்வதற்கு அன்புக்கு உரிமை கிடையாது என்றோ அல்லது பரிவு கொண்ட மனம் ஆறுதல் சொல்லக் கூடாது என்றோ கடவுள் எப்போதாவது தடை செய்திருக்கிறாரா?' என்று பதில் கேள்வி போட்டுப் பதில் அளித்தார் சாமியார்.

இப்படிச் சொல்லிவிட்டுச் சாமியார் தன் வழியே சென்றார். அக்னேட்டா வேகமாகத் தன் குடிசைக்கு நடந்தாள். உள்ளே உட்கார்ந்து சிந்திக்க ஆரம்பித்தாள்.

பனிப்பாறையில் திசை கெட்டுத் திரியும் அந்தப் பாவிகளுக்கு என்ன விதமாக உதவி செய்ய முடியும் என்பதை அவள் சாயங்காலம் முழுவதும் உட்கார்ந்து யோசித்தாள்.

தான் ஏகாங்கியாக இருப்பதை நினைக்க அவளுக்குப் போதில்லை.

மறுநாள் காலை அவள் கிராமத்துக்குச் சென்றாள். அவளுக்கு மனம் உள்ளுக்குள்ளாகவே பூரித்தது. வயசின் சுமை கழன்றுவிட்டது. போகும்போது தனக்குத் தானே பேசிக்கொண்டு நடந்தாள்.

'செத்துப் போனவர்களுக்கு சிகப்புக் கன்னமும் சிலுக்கு உடையும் வேண்டாம். உடம்பிலே கொஞ்சம் வெதுவெதுப்பு இருந்தால் போதும் என்று அல்லாடுகிறார்கள். சிறுசுகளுக்கு அந்நினைப்பேது? உலகத்தில் மீந்து நிற்கும் கிழடு கெட்டைகள் நெஞ்சைத் திறந்து காட்டி அழைக்காது போனால் மரணத்தின் எல்லையற்ற குளிர்க் கொடுமையிலே அவர்களுக்குத் தாரகம் ஏது?'

அவள் பலசரக்குக் கடையில் ஒரு பெரிய கட்டு மெழுகுதிரி வாங்கினாள்; குடியானத்தி ஒருத்தியிடம் ஒரு வண்டி விறகு கொண்டுவர உத்தரவு போட்டாள். என்றும் கொண்டு போவதை விட இரட்டிப்புச் சுமை சணல் நூற்பதற்காக எடுத்துச் சென்றாள்.

சாயங்காலமாச்சு. வீட்டுக்குத் திரும்பினாள். வந்துவிட்ட பிற்பாடு ஜெபம் செய்தாள். தைரிய மூட்டிக்கொள்ள தெய்வ கீதங்களைத் திரும்ப திரும்பப் பாடினாள். இருந்தும் அது கீழ் நோக்கியே சாய்ந்தது. மனதில் நினைத்ததைச் செய்ய இந்தக் கோழைத்தனம் தடை செய்யவில்லை. தன்னுடைய படுக்கையைக் குடிசையின் உட்கூடத்தில் விரித்துப் போட்டாள். வெளிக் கூடத்திலிருந்த கணப்பு அடுப்பில் கைநிறைய விறகெடுத்துப் போட்டுப் பற்ற வைத்தாள். இரண்டு மெழுகுதிரிகளை ஏற்றி ஜன்னலில் வைத்தாள்.

வீட்டு வாசல் கதவை முடிந்த மட்டிலும் விரியத் திறந்து வைத்தாள். அப்புறம் அக்னேட்டாக கிழவி போய்ப் படுத்துக்கொண்டாள்.

இருட்டில் கிடந்து சப்தம் கேட்கிறதா என்று காதைக் கூர்மையாக வைத்திருந்தாள்.

ஆமாம்; அதுகள் காலடிச் சத்தமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

சில பனிப்பாறைகளில் வழக்கி வருவதுபோலக் கேட்டது. வேறு யாரோ ஒருவர் முனங்கிக் கொண்டே உள்ளே நுழைவதற்குப் பயந்துபோய் குடிசையைச் சுற்றித் தயங்கித் தயங்கி நடப்பதுபோல கேட்டது.

அக்னேட்டாவுக்கு இதற்குமேல் தாங்கமுடியவில்லை. படுக்கையை விட்டுத் துள்ளி எழுந்தாள். ஒரே ஓட்டமாக ஓடி வெளிக்கதவைப் படார் என்று இழுத்து மூடித் தாளிட்டாள். இதை யார் தாங்க முடியும்? ரத்தமும் சதையும் பயந்து துடிக்காமல் எப்படிச் சகித்துக்கொண்டு இருக்கும்?

குடிசைக்கு வெளியே ஒரு நெடிய பெருமூச்சுக் கேட்டது. கால் வலி தாங்கமாட்டாமல் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து செல்லும் காலடிச் சத்தம் தூரத்தில் பனிப்பாறை நோக்கி மங்கி மறைவது கேட்டது. தேம்பித் தேம்பியமும் சப்தமும் அவள் காதில் விழுந்தது. அப்புறம் ஒன்றுமே கேட்கவில்லை. அதற்கு அப்புறம் கிழவி அக்னேட்டாவுக்கு மனம் இருப்புக் கொள்ளாமல் தவித்தது.

வழக்கம்போல் தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டாள்.

'அடி முட்டாளே! மெழுகுதிரிகள் அணைந்து போகுமே, அனலும் அணைந்து போகுமே. அவை என்ன காசா, லேசா. நீ வடிகட்டின கோழை என்பதற்காக இத்தனையும் வீணாகி நாசமாகிறதா?'

<https://t.me/aedahamlibrary>

அவள் மறுபடியும் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருந்தாள். உடம்பு நடுங்கியது. பல் கிட்டியடித்தது. வெளிக் கூடத்திற்கு வந்து வாசற் கதவை விரியத் திறந்தாள், மறுபடியும் போய்ப் படுத்துக்கொண்டு அவள் காத்திருந்தாள்.

இப்போது பயம் அகன்றுவிட்டது. அகதிகளை விரட்டி விட்டோமே, இனிமேல் தைரியமாகத் திரும்பி வருவார்களோ என்ற பயந்தவிர அவளுக்கு வேறு ஒரு கவலையுமில்லை.

பிறகு இருட்டில் கூப்பிட ஆரம்பித்தாள். சிறு பிராயத்தில் அவள் ஆடு மேய்த்துத் திரிந்தபொழுது மந்தைகளை அப்படித்தான் அழைப்பது வழக்கம்.

'என் குட்டிகளா, அருமைக் குட்டிகளா வாருங்கள், வாருங்கள்' என்றைத்தாள். மலைச் சிகரத்திலிருந்து குடிசைக்குள் நேராகப் பெருங்காற்று பாய்ந்தடித்தது போலிருந்தது.

கிழவியின் காதுக்குக் காலடிச் சத்தமோ அழுகைக் குரலோ கேட்கவில்லை. வீட்டுக்குள் நுழைந்த காற்றின் ஓலந்தான் கேட்டது.

'அவர்களைப் பயப்பட வைத்து விடாதே' என்று யாரோ சொல்லுவது போலக் கேட்டது.

கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் வெளியறையில் அது கொள்ளுமட்டும் கூட்டம் வந்திருப்பதாக அவள் உணர்ந்தாள். சுவர்கள் இன்று விழுந்து விடுமோ என்று நினைக்கும்படி அவ்வளவு நெருக்கம். அப்போது கிழ அக்னேட்டா மனதில் மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் நிறைந்தது. கைகளை நெஞ்சில் மடக்கி வைத்துக் கொண்டு கண்ணுறங்கலானாள்.

விடிந்தபோது நடந்ததெல்லாம் சொப்பனம் என்று நினைத்தாள். ஏனென்றால் வெளி அறை பழையபடியேதான்

இருந்தது. நெருப்பு எரிந்து அவிந்துவிட்டது. மெழுகு திரிகளும் அப்படியே. திரிகளில் சொட்டு மெழுகு கூட மிஞ்சவில்லை.

உயிரோடு இருக்கும் வரை அக்னேட்டா இந்தப் படியாகச் செத்தவர்களுக்காகப் பாடுபட்டாள். அவள் கஷ்டப்பட்டுப் பகல் முழுவதும் நூற்றாள். ஒவ்வொரு ராத்திரியும் வெளியறையில் நெருப்பேற்றி வைக்க இப்படி உழைத்தாள்.

அவள் சந்தோஷமாக வாழ்ந்தாள். ஏனென்றால் யாராவது ஒருவருக்கு உபகாரமாக வாழ முடிகிறது என்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

பிறகு ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை அவள் சர்ச்சில் வழக்கம்போல் உட்காருமிடத்தில் இருக்கவில்லை. கிராமத்துக்காரர்கள் என்னமோ ஏதோ என்று பார்த்து வர அவளுடைய குடிசைக்குப் போனார்கள். அவள் செத்துப் பிரேதமாகக் கிடப்பதைக் கண்டு அடக்கம் செய்வதற்காகச் சுவத்தைக் கிராமத்துக்கு எடுத்து வந்தார்கள்.

அக்னேட்டாவின் சுவத்துக்குப் பின்னால் கல்லறைத் தோட்டத்திற்கு வெகுபேர் போகவில்லை. கூடப் போனவர்கள் முகத்திலும் வருத்தமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் பெட்டியைக் குழிக்குள் இறக்கப் போகும்போது திடீரென்று கல்லறைத் தோட்டத்துக்குள் நெட்ட நெடிய மகிழ்ச்சிக்களையற்ற ஞானதேஜசுடைய சாமியார் நின்றார். பனி மூடிய மலையுச்சியைக் காட்டினார். கல்லறைக் குழியருகில் நின்றவர்கள் மலைச்சிகரம் முழுவதும் இளஞ்சிவப்புப் பூத்துச் சிகரம் முழுவதையும் பிரகாசமாக முழுக்காட்டியதைக் கண்டார்கள். சிகரத்தின் குறுக்கே சிறுசிறு ஒளித்திரள் வரிசை வரிசையாகச் செல்வதைக் கண்டார்கள். மெழுகுதிரி ஊர்வலமாக நடந்து செல்வது போலிருந்தது. பனிப்பாறையில் அகதிகளாகத் திரியும் பாவிகளுக்குச் செத்துப்போன கிழவி வாங்கிய மெழுகுதிரிகளின் தொகைக்கு அன்று வெளிச்சம் தெரிந்தது.

<https://t.me/aedahamlibrary>

'கடவுளைத் துதிப்போமாக. தனக்காக வருந்த ஒருவரும் அற்ற அவள் மலைகளின் மகா தனிமையிலே நேசர்களைப் பெற்று விட்டாள்' என்றார்கள் ஜனங்கள்.

19. லதீபா

மோஷி ஸ்மிலான் ஸ்கி

"லதீபாவின் கண்களை நீ பார்த்திருக்காவிட்டால், கண்களுக்கு எவ்வளவு அழகு இருக்க முடியும் என்பது உனக்குத் தெரிந்தே இருக்காது."

இப்படி நான் எப்பொழுதும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். சிறு பிராயத்திலிருந்தே எனக்கு அவளைத் தெரியும். லதீபா ஒரு அழகிய சிறுமி.

இப்பொழுதும் அப்படித்தான் சொல்லுவேன்.

அப்பொழுது ஜனவரி மாதம்; நல்ல மழைக்காலம்.

நான் வயலில் விவசாயத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். அரபுகள் சிலர் என்கீழ் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுதுதான் நான் எனது முதல் திராட்சைத் தோட்டம் போட நிலத்தைக் கொத்திக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன்; மனம் குதி போட்டுக் கொண்டிருந்தது. சூழ்நிலையும் அப்படியே குதிபோடுவதாக எனக்குப்பட்டது. நல்ல பிரகாசமான பகல்; காற்று ஜீவதாது ஏந்தி 'குளு குளு'வென்று அடித்தது; உடலுக்கும் மனதுக்கும் சுகத்தைக் கொடுத்தது. இன்னும் அதிகாலை சோபை மாறவில்லை, காலைக்கிரணங்களின் சிவப்பு வர்ணம் மாறவில்லை. நெஞ்சு கொண்ட மட்டும் மூச்சை இழுத்து வெளிவிடுவதிலேயே ஒரு சுகம் இருந்தது. பார்த்த இடமெல்லாம் பச்சைப் பசேல் என்று அழகாகத் தலையசைத்து நின்றது.

கல்லையும் செத்தையையும் பொறுக்கி எறிந்து கொண்டிருந்த அரபுப் பெண்களிடையே ஒரு சிறுமியும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். பதினாலு வயதிருக்கும். ரொம்பத் 'துடி'. நீலச் சிற்றாடை அணிந்து தலையில் ஒரு துண்டின் முனையைக் கட்டியிருந்தாள். மறுமுனை

தோளில் தொங்கியது.

"உன் பெயரென்ன?" என்று கேட்டான்.

சின்ன முகம் - வெயில் பட்டதால் கறுத்த முகம் - நாணத்துடன் என்னை நோக்கியது. இரு கண்கள் என்னை நோக்கி ஜொலித்தன.

"லதீபா"

அவள் கண்கள் - என்ன அழகு! அகன்று கறுத்து ஜொலித்தன. கருமணிகள் களையோடும் ஜீவகளையோடும் குதியாட்டம் போட்டன.

"ஷெய்க்ஸூர்பாஜி மகள்" என்றான் பக்கத்திலிருந்த பெரிய கல்லைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த அட்டாலா என்ற வாலிப அரபு.

"வேனில் இரவின் ஜொலிக்கும் நட்சத்திரங்கள் போல..." என ஆரம்பிக்கும் ஒரு அரபுப்பாட்டைப் பாட ஆரம்பித்தான்; அப்படிப் பாடுகையில் அவனது கண்கள் விஷமத்துடன் என்னைப் பார்த்தன.

அன்றிலிருந்து என் வேலையில் எனக்கு ஒரு புதிய சிரத்தை தட்டியது. மனம் இருண்டு குமையும் பொழுதெல்லாம் லதீபாவைப் பார்ப்பேன், - கண்கள் எல்லாம் மணிமந்திர மாத்திரைக்கோல் வித்தை மாதிரி அதே கணத்தில் அகன்று விடும்.

அவள் கண்கள் அடிக்கடி என்னைப் பார்ப்பதை நான் கவனித்திருக்கிறேன். அவை எப்பொழுதும் ஜொலிக்கும். ஆனால் சில சமயங்களில் அவைகளில் வருத்தம் தேங்கும்.

ஒரு தடவை நான் வயல் காடுகளில் ஒரு கோவேறு கழுதைமேல் சவாரி போய்க் கொண்டிருந்தேன். கிணற்றருகில் லதீபாவைக் கண்டேன். தலையில்

மண்ஜாடியை வைத்திருந்தாள்.

"லதீபா - எப்படி?" என்று விசாரித்தேன்.

"அப்பா என்னை இங்கே வந்து வேலை செய்யக்கூடாது என்கிறார்..."

வார்த்தைகள் குமுறிக்கொண்டு வந்தன. மனதில் வெகு காலமாக அழுந்திக்கிடந்த ஏதோ ஒன்றைக் கொட்டுகிற மாதிரி, ஏதோ துன்பம் கவ்வியமாதிரி குரல் மட்டும் தேங்கியது.

"ஏன், வீட்டிலேயே இருக்க உனக்குப் பிரியமில்லையா, வேலை எதற்குச் செய்யவேண்டும்?" என்றேன்.

அவள் என்னைப் பார்த்தாள்; ஏதோ மேகம் படர்வது போல் கண்கள் சிறிது மங்கின. சில நிமிஷங்கள் மௌனமாயிருந்தாள்.

"ஷெய்க் ஆகாருடைய மகனுக்கு என்னைக் கலியாணம் செய்துகொடுக்க அவர் ஆசைப்படுகிறார்."

"நீ...?"

"அதைவிடச் செத்துப்போவேன்!"

சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தாள்; பிறகு என்னைக் கேட்டாள்...

"க்வாஜா! (எஜமான்) உங்களில் எல்லாம் ஒரே ஒரு பெண்ணைத் தானே கலியாணம் செய்து கொள்வீர்களாம், - வாஸ்தவமா?"

"நாங்கள் ஒரே ஒரு பெண்ணைத்தான் லதீபா!"

"உங்களில் பெண்களை அடிக்கமாட்டார்களாமே?"

"ஆமாம், ஆசைப்பட்டவர்களை, நம்மேல் ஆசை கொண்டவர்களை எப்படி அடிக்கமுடியும்...?"

"உங்களில் பெண்கள் ஆசைப்பட்டவர்களைத்தானே கலியாணம் செய்துகொள்ளுவார்களாம்...?"

"ஆமாம். நிச்சயமாக அப்படித்தான்."

"எங்களை ஆடுமாடு மாதிரி விற்கிறார்கள்."

இப்படிப் பேசி வருகையில் அவள் கண்கள் கன்னக்கனிந்து இருண்டது, ஒளிவிட்டது.

"எங்கப்பா சொல்லுகிறார்... நீங்கள் இஸ்லாத்தைத் தழுவிக் கொண்டால் என்னை உங்களுக்குக் கலியாணம் செய்துகொடுக்கிறேன் என்று."

"எனக்கா...?"

என்னையும் மீறி விழுந்து சிரித்தேன். லதீபா என்னைப் பார்த்தாள். சொல்லமுடியாத மன உளைச்சல் கண்களை நிறைத்தது.

"லதீபா, நீ யுதச்சியாகிவிடு; நான் உன்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்கிறேன்."

"எங்கப்பா என்னையும் கொல்லுவார், - உங்களையும் கொல்லுவார்."

மறுநாள் ஷெய்க் ஸூர்பாஜி என் திராட்சைத் தோட்டத்திற்கு வந்தான்.

ரொம்பத் தொண்டு கிழவன். நீண்ட வெள்ளைத்தாடி,

பெரிய தலைப்பாகை, - துள்ளிக் குதிபோடும் ஒரு வெள்ளைக் குதிரைமீது வந்தான். நிறுத்தியுங் கூட மண்ணைப் பிறாண்டிக் குதிபோட்டு நின்றது. என் வேலைக்காரர்களுக்குச் 'சலாம்' சொன்னான். வேலைக்காரர்கள் பணிந்து குனிந்து சலாமிட்டார்கள். என்னைக் கடுகடுப்போடு பார்த்து வந்தனம் செய்தான். வார்த்தை சீறிப் பாய்ந்தது. நானும் அமைதியாகப் பதில் சொன்னேன். குடியேற்றத்திற்கும் ஷெய்க்குக்கும் நட்புக் கிடையாது. யூதர்கள் மீது குரோதமே உருக்கொண்டு நின்றான் ஷெய்க்.

தன் மகளைக் கண்டதும் ஷெய்க்குக்குக் கோப ஆவேசம் கொண்டது. "யூதனிடம் போகக்கூடாது என்று நான் உத்தரவு போடவில்லையா?" என இரைந்தான்.

தொழிலாளர்களைப் பார்த்து, "நம்பிக்கையில்லாதவர்களிடம் உழைப்பை விற்கும் நீங்களும் மூன்களா? உங்களுக்கு வெட்கமில்லை!" என்றான்.

அவன் கையிலிருந்த கம்பு பலமுறை லதீபா தலைமீதும் தோள்மீதும் விழுந்தது. எனக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. நான் அவனை நெருங்கினேன். துயரம் நிறைந்த லதீபாவின் கருங்கண்கள் என்னைப் பேசாமல் இருக்கும்படி கெஞ்சின.

ஷெய்க் மகளை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். வேலைக்காரர்கள் பயம் தெளிந்து முச்சு விட்டார்கள்.

"ஷெய்க் ஸூர்பாஜி இரக்கமில்லாதவர்" என்றான் ஒருவன்.

"வேலைக்காரர்களை முன்போல் பாதிக்க கூலிக்கு அமர்த்தி உழைக்க வைக்க முடியவில்லை; அதுதான் கோபம், - யூதர்கள் போட்டி போடுகிறார்கள்" என்றான் மற்றொருவன்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

"இன்றைய கோபத்துக்குக் காரணம் எனக்குத் தெரியும்" என்றான் அட்டாலா. அவன் உதட்டில் குசம்புச் சிரிப்புத் தோன்றிப் பட்டர்ந்தது.

அப்புறம் லதீபா வேலைக்கு வரவில்லை.

சிலவாரங்கள் கழித்து ஒருநாள் மத்தியானம், நான் வாடிக்கையாகச் சாப்பிடும் வீட்டிலிருந்து சாப்பிட்டுவிட்டுத் திரும்பி வருகிற வழியில் அவளைக் கண்டேன்.

அவள் வெளியே தரையில் உட்கார்ந்துகொண்டு கோழிக் குஞ்சு விற்றுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் என்னைக் கண்டதும் எழுந்து நின்றாள். கண்களின் அழகும் பெருகியிருந்தது; துயரமும் பெருகியிருந்தது.

"லதீபா எப்படியிருக்கே?"

"வந்தனம் க்வாஜா!" என்றாள். அவள் குரல் கம்மியது.

லதீபா கோழிக்குஞ்சு விற்க வருவாள்; எப்பொழுதும் அந்த மத்தியான நேரத்தில்தான்...

ஒருநாள் அட்டாலா என்னிடம் சொன்னான்...

"கவாஜா, லதீபா ஆகாருக்குப் போய்விட்டாள். ரொம்பக் குள்ளமான குரூபி..."

இந்த வார்த்தைகள் என் நெஞ்சில் குத்தி ஏறின.

அப்புறம் கேள்விப்பட்டேன்... லதீபாவின் புருஷன் வீடு தீப்பற்றிக்கொண்டது; அவள் தகப்பன் வீட்டுக்கு ஓடி வந்து விட்டாள். அவள் இஷ்டத்துக்கு விரோதமாக அவளைப் புருஷன் வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் விட்டு விட்டார்களென்று கேள்விப்பட்டேன்.

சில வருஷங்கள் கழிந்தன. எனக்கு என்று நான் கட்டிக்கொண்ட வீட்டில் வசித்து வந்தேன். வேறு கருங்கண்கள் லதீபாவின் கண்களை மறக்கடித்தன.

ஒருநாள் காலை நான் வெளியே வந்தேன். இரண்டு அரபுக் கிழவிகள் கோழிக்குஞ்சுகளை வைத்துக்கொண்டு நின்றிருந்தனர்.

"என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டேன்.

ஒருத்தி எழுந்து நின்று என்னைப் பார்த்தாள்.

"க்வாஜா மூஸா!"

"லதீபா?"

ஆமாம், லதீபாதான். முகத்தில் சுருங்கலும் திரையும் விழுந்த கிழவி லதீபாதான். வயதாகிவிட்டது; இருந்தும் கண்களில் பழைய பிரகாசம் மாறவில்லை.

"உங்களுக்கும் தாடி வளர்ந்துவிட்டதே, - எப்படி மாறி விட்டீர்கள்" என்றாள். அவள் கண்கள் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

"நீ எப்படி இருக்கிறாய், ஏன் இப்படி மாறிப் போனாய்?"

"எல்லாம் அல்லாஹ்தாலா விட்டவழி, க்வாஜா மூஸா! கலியாணம் செய்து கொண்டீர்களா?"

"ஆமாம், லதீபா."

"நான் பார்க்கவேணுமே..."

நான் என் மனைவியை வெளியே கூப்பிட்டேன்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

லதீபா அவளையே வெகுநேரம் பார்த்துக் கொண்டு
நின்றாள்.

அவள் கண்களில் நீர் ததும்பியது...

அதற்கப்புறம் லதீபாவை நான் பார்க்கவேயில்லை.

20. மகளுக்கு மணம் செய்து வைத்தார்கள்

1

அவர்களுடைய மூத்த பெண்ணின் படிப்பு அடுத்த மார்ச் மாதத்தோடு முடிவடைகிறது. வயசும் 'அப்படி இப்படி' என்று சீக்கிரத்தில் பதினெட்டு ஆகிவிடும். டோ க்கியோவிலேயே நாகர்கத்திற்குப் பெயர் போன இடத்தில் நிலம் வாங்கினார்கள். அதிலே ஒரு நல்ல வீடு கட்டினார்கள்; வெளியே பார்த்தால் 'மேற்கத்தி' மோஸ்தர்; ஆனால் வீட்டுக்குள்ளே எல்லாம் ஜப்பானிய 'வளமுறைதான்'; - தரையில் பாய், கடுதாசித் திரை எல்லாம். ஆனால் முன்கூடத்தை மட்டும் மேற்கத்தி மோஸ்தரில் ஜோடித்து நாற்காலி மேஜை போட்டிருந்தார்கள். தரையில் மரப்பலைகையைப் பாவி இருந்தார்கள். அதற்கு மேலே சீனக் கம்பளத்தை விரித்தார்கள். தற்காலத்தில் பிரபலம் பெற்ற ஜப்பானிய சிற்பிகள் செய்த சிலைகள், சித்திரக்காரர்கள் தீட்டிய படங்கள் எல்லாவற்றையும் வாங்கி முன்கூடத்தை அலங்கரித்தார்கள். "இந்தக் காலத்திலே எல்லோரும் பியானோ ஒன்று வாங்கி இந்த மாதிரி அறைகளில் வைத்திருக்கிறார்களே" என்று கொண்டு ஒரு பியானோ வாத்தியத்தையும் வாங்கி வைத்தார்கள். மூத்த பெண்ணுக்கு இனிமேல் பியானோ கற்றுக் கொடுப்பது என்றால் முடியாது. ஆகையால் மூன்றாவது பெண்ணையும் கடைசிப் பெண்ணையும் (ஒன்பது வயசு) பியானோ கற்றுக் கொள்ள அனுப்பினார்கள், இன்னும் கொஞ்ச நாளில் வீட்டில் பியானோ சத்தம் கேட்கும்; அப்படிக் கேட்பதும் பெரிய குடும்பத்துக்கு அடையாளம் என நினைத்து திருப்தி அடைந்தார்கள். வீட்டுக்கு டெலிபோன் வைக்கவும் மறக்கவில்லை; டெலிபோன் நம்பரை கொட்டை எழுத்தில் வீட்டுவாசல் கதவில் பதிக்கவும் மறக்கவில்லை.

இனிமேல் மக்களை போட்டோ எடுக்கவேண்டும். எடுத்த எடுப்பிலேயே வெற்றி கிடைத்துவிடுமா? பெண்கள்

படங்களைப் பிடிப்பதில் ரொம்பக் கெட்டிக்காரன் என்று டோக்கியோ முழுவதிலுமே பேர்வாங்கிய ஒரு புகைப்படக்காரனிடம் மக்களை அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். ரொம்பக் காக்கப் போட்டுவிட்டான்; அழகழகான பூங்கொத்துக்கள் மாதிரி உடையடுத்து அலங்காரம் செய்து கொண்டு பல பெண்கள் இவர்களுக்கு முன்பே வந்து காத்திருந்தார்கள். கடைசியாக அவர்கள் முறையும் வந்தது. அவர்கள் மக்கள் சிரித்த முகத்தோடும் மலர்ச்சியோடும் இருக்க வேண்டும்; தவிரவும் குளுமையும் களங்கமற்ற தன்மையும் முகம் நிறைந்தாற் போல இருக்க வேண்டும். படத்திலே உடம்பு புஷ்டியாக - கூடுமானவரை புஷ்டியாகத் தெரிய வேண்டும்; ஏனென்றால் அவள் கொஞ்சம் ஒன்றை நாடி; 'நோஞ்சான் என்று நினைத்து விடக்கூடாது.' போட்டோ பிடிக்கிறவன் இதை எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்டான். ஐந்து வாரங்கள் கவலையோடு காத்திருந்த பிற்பாடு டோக்கியோவிலேயே ரொம்பப் பெரிய 'பில்' - எதுக்கென்றாலும் அவ்வளவு பெரிசு இருக்காது - அவர்களுக்கு வந்து சேர்ந்தது. படம் வந்தது; படமும் பாதகமில்லை; இதுதானே முதல்தடவை.

பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பது என்றால் பெற்றோர் யார் என்று பார்க்கமாட்டார்களா? அதற்காக நல்லபடி உடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்; கூடியவரை அன்னியோன்னியமாக நடந்து கொள்ளுவது போலக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும். சண்டை போட்டுக் கொள்ளுவதை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். இரண்டு பேரும் அடிக்கடி குழந்தையைக் கட்டிக்கொண்டோ, அல்லது இரண்டு பேர் மட்டும் தனியாகவோ உலாவப் போனார்கள். புருஷன் இரண்டு வருஷத்திற்கு முன் செய்தது மாதிரி பெண்டாட்டி கருப்பு 'பர்' மயிர் வாங்குவதைத் தடுக்கவில்லை. ஒரு வைர மோதிரம் கூட வாங்கிக் கொடுத்து விட்டான். நாடகம் பார்க்கப் போனார்கள்; மூத்த மகளையும் அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள்; அவர்கள் பேஸ் பால் விளையாட்டு, நாடகம், சினிமா எல்லாவற்றிற்கும் போனார்கள். தாங்கள் தற்காலத்திய நாகரிகப் பெற்றோர்கள் என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளுவதற்குப் பேச விஷயங்களாவது வேண்டாமா?

மூத்த மகளை அதே போட்டோ கிராபர் இடண்டாந் தடவையும் எடுத்தான்; மூன்று மாசம் கழித்து எடுத்தார்கள்; அது ரொம்ப நன்றாக வந்திருந்தது. பழைய காலத்து நீண்ட கிமோனோ அங்கியும், 'ஒபி' ஜரிகை காலரும் போட்டிருந்தாலும் புஷ்டியாக ஆரோக்கியமாக, மலர்ந்த முகத்துடன் படத்தில் விழுந்திருந்தாள். பன்னிரண்டு காப்பிகள் (நகல்கள்) எடுக்கும்படி உத்திரவு கொடுத்து அவைகளை வாங்கி நண்பர்கள், சொந்தக்காரர்கள் முதலியோரிடே விநியோகித்தார்கள்.

2

படம் கிடைத்த இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு அப்புறம் "உங்களுக்கு ஒரு நல்ல சமாச்சாரம் சொல்லப் போகிறேன்" என்றார் அவர்களுடைய நண்பர்களில் ஒருவர். இப்பொழுதுதான் பாசாகி பட்டம் பெற்று சர்வகலாசாலையிலிருந்து வெளிவந்திருக்கிறான். தகப்பனார் பணக்காரர். ஆணும் பெண்ணுமாக எட்டுக் குழந்தைகள் அதில் மூத்த பையன் இந்த வாலிபன்; பையன் சர்வகலாசாலையில் பட்டம் வாங்கியவுடனேயே சர்க்கார் நிதி இலாகாவில் வேலை கிடைத்து விட்டது. வேலை கிடைக்காத இந்தக் காலத்தில் இது அதிசயமல்லவா!

ஆணும் பெண்ணுமாக எட்டு அண்ணன் தங்கைமாரா? மூத்தவன் என்றால் நல்லதுதான்; ஏனென்றால் பாரம்பரிய சொத்தில் அவனுக்குத்தான் பங்கு ஜாஸ்தி; இருந்தாலும் மற்ற குழந்தைகள் கஷ்டத்தில் மாட்டிக் கொண்டால் அவனும் அவன் மனைவியும்தானே குடும்பத்துக்குப் பெரியவன் என்ற ஹோதாவில் தலையிட வேண்டியிருக்கும். நம்ம பொண் ரொம்ப சிறிசு; கல்யாணமாகி பெரிய குடும்பத்தை நடத்த அதற்கு திறமை போதாது; மேலும் இப்பொழுது தானே ஹைஸ்கூல் படிப்பை முடித்திருக்கிறாள்; கலியாணம் பண்ணி வைப்பது என்றால் இன்னும் எவ்வளவோ சொல்லி வைக்க வேண்டும்; "இப்பொழுது அந்த யோசனையில்லை" என்று சொல்லி மரியாதையாகத் தட்டிக் கழித்து விட்டார்கள்.

மகளும் சர்வகலாசாலையில் பட்டம் வாங்கினாள்; பெற்றோர்கள் நன்றாக நாஸூக்காக உடை உடுத்திக் கொண்டார்கள்; ஒரு மோட்டார் காரை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு அவள் வாசித்த ஹைஸ்கூல்களுக்கெல்லாம் போய் சொல்லிக் கொடுத்த வாத்திமார்களுக்கெல்லாம் திருப்தியான பரிசு, ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்து விட்டு வந்தார்கள். காரணம், உபாத்தியாயர்கள் தம் பெண்ணைப் பற்றி நல்லபடியாகவே சிபாரிசு செய்வார்கள் என்பதுதான். பிறகு அவளுக்கு தேநீர்ச் சடங்கு, பூ அலங்காரம், நோஹ் பாடுவது (நுலங்கு பாட்டு மாதிரி), பின்னல் வேலை, எழுத்து வேலை, மேற்கத்தி சுயம்பாகம், தையல் வேலை எல்லாம் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். அவளுக்கு மேற்கத்தி, ஜப்பானிய வள முறைகள் இரண்டும் தெரிந்திருக்க வேண்டாமா? யார் மாப்பிள்ளையாக வரப் போகிறான் என்று என்ன கண்டார்கள். ஜப்பானிய தேநீர் விருந்தென்றால் நீள கிமோனோவைப் (ஜப்பானிய பெண்கள் அணியும் நீள அங்கி) போட்டுக் கொண்டு போனாள்; பேஸ் பால் விளையாட்டுக்கு அழைப்பு வந்தால் தானே தைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அன்னிய மோஸ்தர் உடைகளை அணிந்து கொண்டு சென்றாள்; விருந்தாளிகள் வீட்டுக்கு வந்தால், பிரஞ்சு முறையில் மகள் செய்து வைத்த பக்ஷணத்தை அவர்கள் முன்னிலையில் புகழ்ந்தார்கள்; அதுவும் பியானோ மேல் ஜோடித்து வைத்த புஷ்பமும், திரைகளும், குஷன்கள் மேல் போட்டுள்ள பூ வேலைகள் எல்லாம் அவள் செய்தது தான். அவள் திறமைகளை எல்லாம் எடுத்துக் காட்ட வேண்டாமா; கூடுமானவரை எல்லாவிதமான திறமைகளையும் பெறும்படி செய்ய வேண்டாமா?

இரண்டாம் முறை ஒரு வரன் வந்தது. அவன் ஒரு என்ஜினியர். அவனும் பணக்காரக் குடும்பத்தில் மூத்த பையன்; ஆனால் வேலை காரணமாக அவன் எப்பொழுதும் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்; அதனாலே அவன் மனைவி அவனது பெற்றோருடன் இருந்து அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டியிராது. விவரங்களைப் பார்த்தால் நட்புத்

தட்டுகிறது; ஆனால் ஐந்தடி மூன்றங்குலந்தான் உயரமாம். அவளும் அதே உயரம். "பெண்ணுக்கு ஏற்ற வளர்த்திக்கு மேல் இருக்கிறார்" என்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டார்கள்.

அப்புறம் நெட்டை அபேட்சகரும் வந்தார். ஐந்தடி எட்டங்குளம்; அனிகாவா வம்சத்தைச் சேர்ந்த பிரபு. கேட்டபொழுதே மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. மகளுக்கு இந்தப் பேறு கிடைப்பதென்றால் சும்மாவா? அவருக்கு நந்தவனம் போடுவதிலும், புஷ்பச் செடி வளர்ப்பிலும் அபாரப் பித்தாம். தம்முடைய மாளிகையில் நந்தவனமும், உஷ்ணப் பிரதேசப் பூச்செடிகளுக்கு என்று செயற்கை உஷ்ணம் கொடுக்கும் 'பூ வீடும்' வைத்து நடத்துகிறாராம். தாயாருடனும் சகோதரிகளுடனும் வசிக்கிறாராம். பேச்சு ஆரம்பிக்கலாம் என்று நினைத்தார்கள். மாப்பிள்ளை வீட்டார்கள் நிபந்தனைகள் என்னவோ? ஜமீன்தாரணியம்மாள், பெண் வீட்டுக்கு வரும்பொழுது சீர் வகைகளில் எட்டுச் சொருகு உள்ள அலமாரி, மூன்று பெரிய பெட்டி, இதுக்கேற்ற துணிவகைகள் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதாகத் 'தரகன்' சொன்னான். அன்னிய மோஸ்தர் உடைகள் கூடவே கூடாதாம். அவள் கொண்டு வரும் சாமான்கள் அவள் இஷ்டம்போல் விற்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டுமாம். தவிரவும் வருஷத்திற்கு இரண்டு தடவை பெற்றோரைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரலாமாம்; வருஷப் பிறப்பின்போதும், வருஷ மத்தியிலுமாக இரண்டுதரம் அவர்களுக்குக் கடுதாசி எழுதலாமாம்; வருஷத்திற்கு ஒரு தடவை ரொம்பவும் அன்னியோன்னியமான சிநேகிதைகளைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரலாமாம். இதற்குமேல் இஷ்டப்படி வெளியே போகவோ எழுதவோ அனுமதி கிடையாதாம். "இந்த மாதிரி பிடிவாதம் பிடித்த பழம் பசலிகளுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்க முடியாது" என்று சொல்லிவிட்டார்கள். பொறாமை பிடித்த, குருட்டுத்தனமான தங்களது பெருமையாலும் ஞான விருத்தி விவகார ஞான சூன்யத்தாலும் படிப்படியாக வறுமையில் அழுந்திக் கொண்டிருக்கும் பிரபுக் குடும்பத்தில் சம்பந்தம் செய்து கொள்ள உலகத்தில் உள்ள

செல்வம் பூராவும் கொடுத்தாலும் முடியாது என்று விட்டுவிட்டார்கள்.

3

அப்புறம் புதுசாப் பணம் படைத்த குடும்பம் பெண் கேட்டு வந்தது.

தகப்பனார் ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை வைத்து நடத்துகிறார். பத்து லட்சம் 'என்' (ஜப்பானிய நாணயம்) ஆஸ்தி என்று தரகன் சொன்னான். மாப்பிள்ளை இப்பொழுதுதான் இம்பீரியல் சர்வகலாசாலையிலிருந்து ஹானர்ஸ் பட்டத்துடன் வெளியே வந்திருக்கிறான். பார்க்கிறதுக்கு அழகாக இருப்பான்; நெட்டையாகவும் இருப்பான். பையனும் தகப்பனார் கூட அதே தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறான். இரண்டு தங்கைகள் உண்டு. சகோதரன் கிடையாது. சொத்து முழுவதும் அவனைத்தான் சேரும். தரகனிடம் மகளின் படத்தையும் பள்ளிக்கூட மார்க்குகளையும் கொடுத்தனுப்பினார்கள். ஒரு வாரம் கழித்து தரகன் திரும்பி வந்து மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளுவதை அந்தக் குடும்பம் விரும்புவதாகச் சொன்னாள். 'அவசரப்படாதே' என சிறிது அச்சத்தோடு சொன்னார்கள். ஒவ்வொருவர் அந்தஸ்தையும் அறிந்து சொல்லும் இரகசிய விசாரணை இலாகாவுக்கு மனுச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அது வரட்டும் கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ளும் என தரகுகாரியிடம் சொன்னார்கள். தகவல் வந்தது. அவருக்கு சுமார் ஒரு லட்சத்து ஜம்பதினாயிரம் 'என்' இருக்கலாம். அவருக்கு இரண்டு வைப்பாட்டிமார் உண்டு. அந்த வழியில் ஐந்து குழந்தைகளும் உண்டு. சொத்துக்கு வாரிசான வாலிபன் ஒரு ஹோட்டல் பணிப்பெண்ணிடம் 'சம்பந்தம்' வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அது போதாதா? பார்த்ததும் நடுநடுங்கினார்கள். ஆதி முதலே தரகர்மேல் சம்பந்தம். அவள் முழுக்கிற முழியைப் பார்த்தாலே பழைய காலத்து நினைப்புள்ளவள்; அவளுக்குக் கலியாணம் என்றால் இரண்டு குடும்பங்களுக்குள் ஏற்படும் வெறும் தொடர்புதான். கலியாணத்திற்கு அப்புறம் கமிஷன்

வாங்கிய பின் அந்தப் பொறுப்பைப் பற்றி அவள் ஜவாப்தாரியல்ல. 'தரகச்சி' வார்த்தையில் சவாரி செய்வதா' என நினைத்தார்கள்.

அப்புறம் பல அபேட்சகர்கள் வந்தார்கள். ஒரு கெட்டிக்கார ஏழை வாலிபன்; அவனுக்கு டாக்டர் ஆக வேண்டும் என்று ஆசை. கொஞ்சம் கனமாகவே ஸ்ரீதனம் கொண்டு வந்தால பொருட்படுத்துவான்; ஆனால் இப்பொழுதுதான் எத்தனையோ பேர் அந்த மாதிரி கிடைக்குமே. பெண்டாட்டியின் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு முன்னுக்கு வருவது, பிறகு அதை மறந்துவிட்டு வைப்பாட்டிகளை விலைக்கு வாங்குவது. அப்புறம் ஒரு வாலிப நீதிபதி. வயசு இருபத்தி ஒன்பதுதான். இருந்தாலும் ஒன்பது வருஷ வித்தியாசம் இருக்குமே. ஒன்பது அதிர்ஷ்டம் கெட்ட எண். ஒன்பது வயசு வித்தியாசமுள்ள தம்பதிகள் வயசாகும் வரை ஒன்றாக வாழ்ந்ததில்லை. அப்புறம் ஒரு காலேஜ் புரொபஸர். சம்பளமும் ரொம்பக் கொஞ்சந்தான். பிறகு ஒரு ராணுவ உத்தியோகஸ்தர்; ஒரு பேரன் (பிரபு அந்தஸ்து) வேண்டாம் ஐயா; சோல்ஜர்கள் பேச்சே நமக்கு வேண்டாம்.

"பொண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பது என்றால் என்ன சிரமம்" என பெற்றோர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டார்கள். மூன்று வருஷமாக ஆகிறதே. இன்னும் எத்தனை நாள் இந்த மன உளைச்சல். இரண்டாவது பெண்ணுக்கும் கலியாணத்துக்கு வயதாகிவிட்டது. குழந்தைகளை வேனிற்காலம் முழுவதும் கடல் கரை சுகவாசஸ்தலத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவது என்று தீர்மானித்தார்கள். மூத்த பெண் ரொம்ப ஒற்றை நாடியாகவும் இளைத்துப் போனவள் போலவும் காணப்பட்டாள். வேனிற்காலத்தில் இந்த மாதிரிப் பெண்களே நாஸுக் இல்லை.

வாசஸ்தலத்திற்குச் சென்றாள். வேனிற்காலம் முழுமையும் அங்கேயே தங்கினார்கள். தகப்பனார் மட்டும் வாரக் கடைசியில் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். புருஷனை விட்டுத் தனியாக இருப்பதிலும் ஒரு சுகம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஏவின் வேலைக்கு ஏன் என்று கேட்க ஹோட்டலில் பணியாட்கள். சுகமாகத்தான் இருக்கிறது என நினைத்தாள் தாயார். மகள் கலியாண வயசில் இருப்பதினால் அல்லவா இந்தப் பாக்கியம். "வெயிலிலே உடம்பைக் கருக வைத்துக் கொள்ள வேண்டாம்; மாப்பிள்ளைக்கு ஏற்ற வாலிபன் வருகிறானா என்று கவனி!" என்று தகப்பனார் தாயாருக்கு உத்தரவு போட்டார்.

ஆனால் தாயாருக்கு அங்கு தென்பட்ட வாலிபர்களிடம் பேசுவோ அல்லது பழக்கப்படுத்திக் கொள்ளவோ தைரியம் போதவில்லை. அவளால் செய்ய முடிந்தது எல்லாம் இதுதான்; மகளை அழகாகச் சீவி சிங்காரித்து கடல்கரைக்கு 'உலாவ' அழைத்துக்கொண்டு போவாள். நல்ல வம்சத்தில் பிறந்த கற்பனை மிகுந்த வாலிபன் யாராவது மகளைக் கண்டதும் காதல் கொள்ளுவான் என்று நம்பினாள். மகளுக்கு ஸ்நான உடை ஏற்றதாக இல்லை; தகப்பனார் ரொம்ப பணத்திற்குத்தான் வாங்கிக் கொடுத்தார்; ஆகையால் வாலிபர்கள் தென்பட்டால்தான் அதை உடுத்துக்கொண்டு குளிப்பதற்கு மகளை அனுமதிப்பாள் தாயார்.

உடன் பலன் ஏதும் ஏற்படவில்லை; ஆனால் தகப்பனாரும் தாயாரும் 'குழந்தையை' மறுபடியும் ஊருக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகையில் கொஞ்சம் திடமாக இருப்பது கண்டு திருப்தி அடைந்தார்கள். ரொம்பச் செலவில் குஷியாகக் கழிந்த 'விடுமுறை'யைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டார்கள். செலவைக் கொண்டு வந்த வேனில் நல்ல பலனைத்தான் அளித்தது என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

"வாஸ்தவமாகவே நல்ல சமாசாரம்" என்று சொன்னார் அவர்களுடைய நண்பர்களில் ஒருவர். வாலிபன் பாங்கி

குமாஸ்தா; ஆனால் தகப்பனார் தென்கடல் வர்த்தகக் கம்பெனி ஒன்றில் டைரக்டர்; குடும்பத்தில் மூன்று ஆண் குழந்தைகள்; இவர் இரண்டாவது; தவிர ஒரு பெண்ணும் உண்டு. அவன் இம்பீரியல் சர்வகலாசாலையில் பட்டதாரி; இருபத்தியேழு வயசு. நெட்டையாக, அழகாக இருப்பான். அவனுடைய அண்ணா ஒரு பேரனுடைய மகளைக் கலியாணம் செய்து கொண்டு சமுத்திரக் கரையருகில் உள்ள தங்கள் சிறு வீட்டில் மனைவியுடனும் மகனுடனும் வசித்து வருகிறான்; ஏனென்றால் மோட்டார் விபத்தில், நிரந்தர வியாதியஸ்தனாக ஆகிவிட்டான்.

"இரண்டாவது பிள்ளை; மூத்தவன் வியாதியில் படுத்துவிட்டான்..." தகப்பனார் இரண்டையும் எடைபோட்டுப் பார்த்தார். சொத்தில் முக்கால்வாசி மூத்தவனுக்குப் போகும்; அவன் இறந்தால் அவனுடைய மகனுக்குப் போகும். இரண்டாவது மகனும் தன் மனைவியும் டோக்கியோவில் பெற்றோருடன் வசித்து அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டும்; ஆனால் குடும்பச் சொத்து கிடைக்காது. இது நியாயமா. தகப்பன் தான் நல்ல சொத்தும் பிரபலமும் வாய்ந்தவராச்சே. யோசித்துப் பார்க்கிறோம்...

அந்தஸ்து விவர அறிவிப்பு ஸ்தாபனத்திற்கு மனுச் செய்து கொண்டார்கள்; தகவல்கள் வருமாறு; குடும்ப சொத்து ஐந்து லட்சம். உறவினரும் நல்ல செயலில் இருக்கிறார்கள்; வைப்பாட்டியோ, தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்துவரும் குடும்ப வியாதியோ கிடையாது. பையனும் யோக்கியமாகவே நடந்து வந்திருக்கிறான். எல்லாம் விரும்பத்தக்கதாகத்தான் இருந்தது. அந்த ஐந்து லட்சத்தில் எவ்வளவு இந்தப் பையனுக்குக் கிடைக்கும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினார்கள்; அதைப்பற்றிக் கேட்பது மரியாதையா? எல்லா அம்சங்களிலும் பூரணமாகத் திருப்தி ஏற்படுகிறது என்றால் நடக்கிற காரியமா? மகள் கலியாணமாகும் பருவத்தை இப்பவும் பரிசீலனையிலேயே கழித்துவிடுவதா? நான்கையும் யோசித்துவிட்டு வாலிபனைப் பார்க்க வேணும் என்றனர்; அதன் அர்த்தம்

என்ன; மகளை அவனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுக்கத் தயார் என்பதுதான். எதிர்த்தரப்பிலிருந்தும் 'சரி' என்றே பதில் வந்தது.

5

வரன்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளுவதற்கு நாள் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்த நிகழ்ச்சிக்கு 'கபூக்கி' நாடகக் கொட்டகையில் தரகர் இரண்டு 'பாக்ஸ்' களை அமர்த்தினார்; இரண்டு குடும்பங்களும் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொள்ள, அன்று விடியற்காலை அழகு நிபுணி பெரிய அலங்காரப் பெட்டியும் கையுமாக வந்தாள்.

அவள் பெண்ணின் முகத்தைக் கழுவி 'மாலீஸ்' செய்து வர்ணம் ஏற்றினாள். தலை மயிரை தற்கால நாகரிக மோஸ்தரில் நெற்றியிலே சுருள்சுருளாக விழும்படி சீவிப் பணிய வைத்தாள். அடுக்கடுக்காகக் கண்ணைப் பறிக்கும் பட்டு கிமோனோவை அணிவித்து அகலமான 'ஓபி' உத்தரியத்தை வைத்து இறுகக் கட்டினாள். பெண் நாணத்தால் முகம் சிவந்து முழு நேரமும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். மோட்டார் காரில் நாடகக் கொட்டகைக்குப் போனார்கள்; 'பாக்ஸுகளுள்' மரியாதையாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். பாய்த்தரையில் போட்ட குஷன் மெத்தைகளில் உட்கார்ந்தார்கள்.

அப்பொழுதுதான் திரை உயரச் சென்றது. ஆனால் பல வர்ணப் படாடோ ப உடைகளில் தோன்றியவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கக்கூட சிரத்தை கொள்ளவில்லை. அப்புறம் அந்தக் கோஷ்டியும் வந்தது; ஜப்பானிய சம்பிரதாய உடையில் பெற்றோர்கள்; நாஸுக் வெட்டுகளில் தைக்கப்பட்ட மேற்கத்தி உடையில் அழகான அந்த வாலிபன் வந்தான். தரகர் தம்பதிகளும் அவர்களுடன் வந்து அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். பெண் நாணத்தால் குனிந்த முகத்தை நிமிர்வே இல்லை; சமயா சமயங்களில் புன்சிரிப்புடன் தலை வணங்கினாள். வாலிபனும் அவன் பெற்றோர்களும் அவள் முகத்தைப் பார்த்தார்களோ

என்னவோ!

மறுநாள் தரகரும் அவர் மனைவியும் வந்தார்கள். ஜாதகத்தையும் பஞ்சாங்கத்தையும் பார்த்தார்கள். சீர்வரிசை பரிமாறிக்கொள்ளும் தினத்தையும் கலியாண நாளையும் நிச்சயித்தனர். முன்னது நவம்பர் மூன்றாந்தேதி என்றும் மற்றது டிசம்பர் பதினைந்தாம் தேதி என்றும் நிச்சயித்தார்கள். 'காயை உருட்டியாகிவிட்டது' என்றார்கள் பெறோர்; பெண்ணை இருளடித்துப் போன விதி என்ற பாதாளத்தில் உருட்டியது மாதிரிக் கருதினார்கள். அவர்கள் முக்கியமாக அவளது தகப்பனார் சோகத்திற்கு ஆட்பட்டார்; பிரமாதமான அசட்டு நம்பிக்கைகள் எல்லாம் அவரைக் கவ்விக் கொண்டன. முதல் நட்சத்திரத்தின் வர்ணம் வெள்ளை (அது மகளின் ஜன்ம நட்சத்திரம்) ரொம்ப அதிர்ஷ்டமுள்ளது; மூன்றாவது நட்சத்திரம் (மாப்பிள்ளையாக வரப்போகிறவரின் நட்சத்திரம்) நீல வர்ணமுடையது; இரண்டிற்கும் ஒரு பொருத்தம் உண்டு என்றது பஞ்சாங்கம். ராசி மண்டல சின்னங்களைப் பொறுத்தவரை மகளுடையது கோழி; வரப்போகும் வரனுடையது புதி - இரண்டின் இணைப்பும் கெடுதல் அல்லவே அல்ல. முதல் வெண் நட்சத்திர ஸ்திரீக்கு நவம்பர் மூன்றாந் தேதி ரொம்ப சுகமான தினம்; டிசம்பர் பதினைந்தாம் தேதியோ அந்த வருஷத்தில் யாவருக்கும் அதிர்ஷ்டம் மிகுந்த தினம். எல்லாம் பொருத்தமாகத்தான் இருந்தது; இருந்தாலும் தகப்பனாருக்கு என்னவோ கவலைதான்.

சாமான்களைத் தனித்தனி இலாகாவாகப் பிரித்து நிர்வகிக்கும் பெரிய கடை ஒன்றுக்கு அவர்கள் சென்று நிச்சயதார்த்த சீர்வரிசைகளை வாங்கினார்கள். மறுநாள் எல்லா சாமான்களும் சடங்குகளுக்கு உபயோகிக்கக்கூடிய மாதிரியில் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தன. பெரிய மரப்பெட்டியில் இங்கிலீஷ் 'செர்ஜ்' கம்பளித்துணி சுருணையாகச் சுருட்டி வைக்கப்பட்டு, நல்ல முரட்டு வெள்ளைக் கடுதாசியில் பொதிந்து ஜரிகை நாடாக்களில் கட்டி 'ஷின்டோ' மரவையில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த இங்கிலீஷ் செர்ஜ் மாப்பிள்ளைக்கு நாஸுக்கான ஸூட்

தைக்க; ரொம்பவும் நாகரீகமான சீர். சம்பந்திகளின் வாடாத செழிப்புக்கு அடையாளமாக வெள்ளை சிகப்பு வர்ணங்களில் காகித விசிறிகள். அந்தக் குடும்பத்தில் ஒன்று விட்ட மைத்துனன் வரை எல்லோருடைய பெயரையும் கிரமமாகப் பட்டியல் செய்து சேர்த்து 'வாழ்த்தி' வைக்கப்பட்டது. இவை தரகர் வீட்டில் வைத்து பரஸ்பரம் பரிமாறிக்கொள்ளப்பட்டது. மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர்கள் பெண்ணுக்கு இடுப்பில் சுற்ற வேண்டிய அகலமான 'ஒபி' உத்தரியத்தை அழகாக வைத்துக் கொடுத்தார்கள். நிச்சயதார்த்த சீர்களை மாற்றிக் கொண்டபின் கலியாண பந்தத்தை யாரும் மீற முடியாது; கூடாது.

மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரரும் விவேகிகள், லௌகிகம் தெரிந்தவர்கள்; பெண் கொண்டு வர வேண்டிய சீதனம் முதலியவை பற்றி 'அறுத்துப்' பேசவில்லை. இது பெண்ணின் தகப்பனாருக்கு ரொம்பத் திருப்தியாக இருந்தது; தகப்பனார் லோகம் தெரிந்தவர்; அனுபவசாலி. சீர்களைக் குறைந்த அளவில் வைத்துக்கொண்டு சீதனத் தொகையை அழியாத என்றைக்கும் பணமாக்கக்கூடிய பங்குகள், பத்திரங்களாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார். பணத்தை ரொக்கமாகக் கொடுத்தால், - தான் மனைவியிடம் அந்தக் காலத்தில் நடந்து கொண்டதை வைத்து நினைத்து 'ஷொக்' சுந்தரிகளுடன் விளையாடி விடுவதற்கு வசதி செய்வதாகும் என நினைத்தார். விலையுயர்ந்த துணி மணிகளில்தான் ஆபத்தில்லை; மேலும் மாப்பிள்ளையின் அண்ணன் மனைவி பெரிய குடும்பத்துப் பெண். அவள் கொண்டு வந்த திருமண ஜவுளி வகைகளை விட இவளுக்கு விலையுயர்ந்ததாக இருந்தால் தான் இவளைத் துச்சமாக நினைத்து அவமதிக்காமல் இருப்பாள்" என்று தாயார் தினசரி இரவும் பகலும் கலியாணச் சாமான்கள் வாங்கப் போகும் பொழுது எல்லாம் சொன்னாள்.

வெள்ளி, தங்கம் சீல்வைத்த கருங்காலி அலமாரி ஐந்து சொருகு உள்ளது - அது நிறைய கணக்கில்லாமல் பட்டுக் கிமோனோ அங்கி; ஜரிகைப் பின்னல் வேலைகள் செய்த ஒபி உத்தரியங்கள்; அலமாரியைத் திறந்து பார்த்தால் வானவில்லை எல்லாம் மடித்து 'இஸ்திரி' போட்டு

பெட்டியில் மடக்கி வைத்த மாதிரி இருக்கும். தலைவாரி சீவி முடித்துக் கொள்ள ஒரு தனி மேஜை; அதிலே முத்துப் பதித்த ஆமையோட்டுக் கொண்டை ஊசிகள். நீலக்கல், பவளராகங்கள். இன்னும் மூன்று பெரிய பெட்டிகள் நிறைய படுக்கை மெத்தை, தலையணை, தேனீர் செட்டுகள், மேற்கத்தி மோஸ்தரில் அமைந்த வீட்டுக்கு வேண்டிய தட்டுமுட்டு சாமான்கள், பாத்திர வகைகள். இதற்கப்புறம் ஒரு பெரிய பெட்டியும் சேர்க்கப்பட்டது. இதில் மணப்பெண் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குச் சென்றவுடன் தன்னுடைய பெற்றோர், உறவினர், பந்துக்கள், சிநேகிதர்கள், ஊழியர்கள் முதலியோருக்குப் பரிசாக வழங்க வேண்டிய பட்டு, ஜரிகைப் பெட்டி, கொண்டை ஊசி, வெண்கலத் தாலங்கள், பொம்மைகள் முதலியன நிறைத்து வைக்கப்பட்டது. எல்லாம் மொத்தம் ஐம்பத்தியைந்து பேருக்குப் பரிசுகள்.

மணப்பெண் ஜவுளி வகைக்கு மட்டும் இருபத்தி ஐயாயிரம் என செலவாச்சு; "என் அருமந்த மகளுடன் இவ்வளவையும் கொடுக்க வேண்டுமே" என தகப்பனார் பெருமூச்சு விட்டார். இவை எல்லாவற்றையும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் எடுத்துக்கொண்டு போகுமுன் பெண்ணின் அத்தை, சித்தி, மைத்துனிமாருக்கெல்லாம் காட்டப்பட்டது. ஒவ்வொரு சாமானும் என்ன விலையாச்சு என்று சுற்றி நின்ற சொந்தக்காரர்களிடம் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டார்; அலங்கார உடையணிந்த ஊழியர் தலையிலேற்றி ஊர்வலமாக மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குக் கொண்டு போக வேண்டும் என விரும்பினார்; ஆனால் டோக்கியோவில் அந்தப் பழக்கம் பழசாப் போச்சு; அதனால் கலியாணத்திற்கு இரண்டு நாள் முன்னதாக இரண்டு மோட்டார் லாரிகள் நிறைய ஏற்றி அங்கு கொண்டு போனார்கள்; சம்பிரதாயப்படி சீர்வகைச் சாமான்களை பெண்ணின் தகப்பனார் இனம் இனமாகச் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டு விவரப்பட்டியலையும் சாவிக் கொத்தையும் ஒப்படைத்தார்.

கலியாணச் சடங்கின்போது பெண்ணுக்கு மேலங்கியைப் போடுவதில்லையென்ற உறுதிமொழியை பெண்ணின் பெற்றோர்கள் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரரிடமிருந்து பெற்றுக்

கொண்டு திரும்பினார்கள். இந்த மேலங்கியை ஒரே தடவைதான் உபயோகிக்க முடியும். அதில் ஜரிகை, பின்னல், சித்திர வேலை எல்லாம் சேர்த்து பல நூறு 'என்னுக்கு' செலவு இழுத்துவிட்டது. மேலும் டோக்கியோவில் இந்தக் காலத்தில் அதைப் போடும் வழக்கமே போய்விட்டது. மணப்பெண்ணுக்கு, 'கைகள்' தரையில் புரளும் சம்பிரதாயக் கிமோனோ அங்கி அணிவிக்கப்பட்டது. அங்கியின் 'உடல்' கறுப்பு; ஆனால் சவுக்கையின் ஊசி இலைகள், பழங்கொத்துகள், மூங்கில் இலைகள் இவை நிறைத்து பின்னப்பட்டிருந்தன. கற்பு, உறுதி, தன்னடக்கம் மூன்றின் உருவங்கள் அவை மூன்றும். அந்த உடைக்குள் வெள்ளை, சிகப்பு கிமோனோ அங்கிகளைப் போட்டிருந்தார்கள்; சம்பிரதாய 'ஓபி' உத்தரீயம் தங்க - வெள்ளி ஜரிகையில் மின்னியது. கேசம் மணப்பெண்ணுக்குரிய சம்பிரதாயக் கொண்டையிடப்பட்டு ஊசி குத்தப்பட்டிருந்தது. கொண்டையை மறைக்க வெள்ளைச் சல்லாப்பட்டு முக்காடு இட்டார்கள். இந்த முக்காடு பெண்ணின் பணியைக் குறிக்கிறது. கொண்டை பெண்ணுக்குரிய பொறுமைக் குணத்தைக் காட்டுகிறது. கணவன் பரஸ்திரீ நாட்டத்தில் ஈடுபடுவதாகத் தெரிந்தாலும், தன் வாழ்வு முழுவதும் அந்தப் பொறுமையை மறைத்துக் கொள்வதாக உறுதி கொடுப்பதற்கு அடையாளம் அந்த முக்காடு. இவ்வளவு கேவலமான அர்த்தம் பொதிந்த முக்காட்டைப் போடுவதில் பெண்ணின் தகப்பனாருக்கு சிறிது அதிருப்தி; 'என்னடா காட்டுமிராண்டிப் பழக்கம்' என வாழையடி வாழையாக வந்த சடங்கைப் பற்றி நினைத்தார்; எப்படியானாலும் எந்த நிலைமையையும் பொறுமையுடன் சகிப்பது தான் பெண்ணுக்கு அழகு. பெண்ணைப் பழைய முறையில் சிங்காரித்து மேற்கத்தி மோஸ்தரில் ஸூட் போட்ட வாலிபன் கையில் பிடித்துக் கொடுப்பது விபரீதமாகப் படவில்லை. மகள் மேல் ஆசை தழுவும் தகப்பனாருக்கு ஏன், அங்கு கூடியிருந்தவர்களில் ஒருவருக்காவது அது விபரீதமாகப் படவில்லை. நாகரிக டோக்கியோவில் அந்த மாதிரி தான் எல்லா இடத்திலும் கலியாணம் நடக்கிறது.

கலியாணச் சடங்கு அமாதராஸு என்ற தூர்ய தேவியின் மகாலயத்தில் நடந்தது. தேவியின் (ஜப்பானில் தூரியன் பெண் தெய்வம். ரசக்குறைவு இல்லாமல் இருக்க தூரியனுக்கு பெண்பாலை உபயோகிப்பதற்குப் பதிலாக தூரியதேவி எனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்) சன்னிதானத்தில் ஷின்டோ அர்ச்சகர்கள் தம்பதிகளைப் பரிசுத்தப்படுத்தினார்கள்; உற்றார் உறவினர் சகாகி மரக்கொப்புகளை அவர்கள் தலை மீது வீசினார்கள். பிரதம அர்ச்சகர் தேவியையும் அவள் பரிவாரமான எண்பது லட்சம் தெய்வங்களையும் அழைக்க மூன்று முறை கைகளைத் தட்டினார். பவித்திரமான அரிசி பானத்தை மண் கலசத்தில் அளித்தார்; தம்பதிகள் அதை மூன்று முறை அருந்தினார்கள். சம்பந்தி ஐக்கியத்தைக் காட்ட இருதிறத்து உறவினரும் கலசங்கள் பரிமாறிக் கொண்டனர். 'இட்டிலிகள்', பட்சணங்கள், பழவகைகள், காய்கறிகள் மலைமலையாக சன்னிதானத்தில் குவிக்கப்பட்டன. ஷின்டோ இசை புராதன சுருதிகளைத் தாங்கி எழுந்தன.

ஷின்டோ திருமணக் கிரியைக்குப் பிறகு, டோ க்கியோவிலேயே மேற்கத்தி மோஸ்தருக்குப் பேர் பெற்ற இம்பீரியல் ஹோட்டல் விருந்து மண்டபத்தில் மறுவீட்டு விருந்து நடந்தது. சம்பந்திகள் விருந்தினர் யாவரும் ஹோட்டலுக்கு மோட்டாரில் சென்றார்கள். தம்பதிகள் இருவரும் ஒரு காரில் தரகுத் தம்பதிகள் துணைவர் தனியாகச் சென்றார்கள். வரவேற்பு மண்டபத்திற்கு வருமுன் சம்பளத்திற்கு அமர்த்தப்பட்ட தோழிகள் திருமண உடையைக் கழற்றி இளம் லவங்கப் பட்டை வர்ணத்தில் உள்ள பூப்போட்ட பட்டாடையை அணிவித்தார்கள். மண்டபத்தின் நடுவே போடப்பட்ட பெரிய மேஜையின் மத்தியில் மாப்பிள்ளைக்கு அருகில் உட்கார் வைக்கப்பட்டாள். அவர்களுக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் தரகரும் அவர் மனைவியும் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். இருநூறு விருந்தினருக்கு மேல் வந்திருந்தார்கள். ஆண்கள் மேற்கத்தி மோஸ்தர் 'குருவிலால்' சட்டையிலும், கலியாணமான ஸ்திரீகள் கறுப்பு கிமோனோ அங்கியிலும், கலியாணமாகாத பெண்கள் பல வர்ண கிமோனோக்களிலும் வந்திருந்தனர். விருந்து மேற்கத்தி

மோஸ்தரில் இருந்தது. இரு சம்பந்தி வீட்டுக்காரர்களும் பழக்கமில்லாத கத்தியும் 'முள்ளும்' உபயோகித்து உணவு வகைகளுடன் போராடினார்கள்; மதுவும் வான்கோழிக் கறியுமானாலும் சாப்பிடும் போது பேசுவது மரியாதைக் குறைவு.

சாப்பாடு முடிந்தது. பழங்கள் பரிமாறப்படும் போது தரகுத் தம்பதிகள் எழுந்து நின்றார்கள். மணமகனும் மணப்பெண்ணும் எழுந்து நின்றார்கள். தரகர், தம்பதிகளை விருந்தினருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்து இருவருடைய படிப்பு, திறமை பற்றிய விவரங்களை வாசித்து, விருந்தினர் யாவரும் அநுபவம் இல்லாத இந்த யுவ தம்பதிகளுக்கு வாழ்வில் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என புத்தி சொல்ல வேண்டும் என்று பேசி முடித்தார். விருந்தினர் சார்பாகச் சில பெரியவர்கள், எழுந்து ஆசி கூறினார்கள்; ஐஸ்கிரீமும் காப்பியும் பரிமாறப்பட்டது.

விருந்து முடிந்ததும் மணப்பெண் மாமியாருடனும் தரகர் மனைவியுடனும் உள்ளே சென்றாள். உள்ளே சென்று குளித்து, முகத்தில் அப்பியிருந்த வெள்ளை வர்ணத்தைத் தேய்த்துக் கழுவினாள். கலியாணக் கொண்டை அவிழ்க்கப்பட்டு மின்சார விசிறியால் உலர்த்திக் கோதப்பட்டு தற்கால மோஸ்தர்படி சுருள் சுருளாகச் சித்தரிக்கப்பட்டது; முந்தியைப் போல் அடியோடு சம்பிரதாயத்தைப் பின்பற்றாமலும் ஆனால் அதைவிட்டு அடியோடு விலகாமலும் உள்ள ஒரு கிமோனோ அங்கியை அணிந்துகொண்டாள். அவள் இப்பொழுது திருமண - யாத்திரைக்குத் தயார். (திருமண யாத்திரை என்பது மேற்கத்தி வழக்கம். கலியாணமானவுடன் தம்பதிகள் பரஸ்பரம் அறிந்துகொள்ள தனியாக யாத்திரை செய்தல் வாழ்வின் தாம்பத்ய யாத்திரைக்கு உருவகம்.) தாயாரும் தகப்பனாரும் கவலையுடன் காத்திருந்தனர். யாத்திரை உடையில் மாமியாருடன் அவள் வருவதைக் கண்டதும் பெற்றோர் இருவருடைய உள்ளத்தில் பொறாமையும் தோல்வியும் ஆழமாகக் குத்தியது. சம்பந்திகளை மரியாதையாக வணங்கினார்கள். "பெண் சிறிசு; அனுபவமில்லாதவள், சம்பந்தியவர்கள் ரெண்டுபேரும்

தாட்சண்யமில்லாது கண்டிப்பாக வளர்க்க வேண்டும்" என வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

மோட்டார் தயாராக வாசலில் நின்றது. விருந்தினர்கள் ஹோட்டல் முகப்பில் நின்று வழியனுப்பினார்கள்; தம்பதிகள் டோக்கியோ ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றார்கள். 9-15க்குச் செல்லும் அடாமி பிளாட்பார்த்தில் தயாராக நின்றது. பூமாலைகளில் புதையுண்டு முதல் வகுப்பு வண்டியில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். வருஷம் முழுவதிலும் இதுவே ரொம்ப அதிர்ஷ்டம் வாய்ந்த நாளாகையால் அன்று பல ஜோடிகளுக்குக் கலியாணம் நடந்திருந்தது; அவர்களைப் போல முதல் இரவை மகாஅடாமி ஹோட்டலில் கழிக்க தீர்மானித்து இருந்தார்கள்; ஏனெனால் இது ஜப்பானிய முறையில் அல்லாமல் பெரிய சுவர்கள் வைத்த அறைகளும் சாவியும் தாழ்ப்பாளும் உள்ள கதவுகளும் அமைந்த ஹோட்டல்; ஜப்பானிய ஹோட்டல் என்றால் கடுதாசித் திரைதான் போட்டிருக்கும். மேலும் அந்த ஹோட்டலில் சுகமாக வென்னீரில் ஸ்நானம் செய்ய வசதியுண்டு. மறுநாள் மலைச்சாரல்களிலும் கடற்கரையிலும் கைகோர்த்து உலாவித்திரிய வசதியுண்டு. குதூகலம் நிறைந்த வாலிபர்கள் மேற்கத்தி ஸூட் அணிந்திருந்தனர்; நாணங்கனிவால் சிவந்த புதுமணப் பெண்கள் சிவந்த கிமோனோ அணிந்திருந்தனர்; சிகப்பு மாரிக்கு அடுத்த வர்ணம்; உறவினரிடம் வழியனுப்பிக் கொள்ள ஜன்னல் வழியாகத் தலை நீட்டினர். "ஒரு ஜோடியிலிருந்து மற்றொரு ஜோடியை அடையாளம் கண்டுபிடிப்பது எவ்வளவு கஷ்டம்" என பெற்றோர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டனர். "அவள் புருஷன் கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும்; ஒரு தடவை தவறிவிட்டால், அப்புறம் அவனை அடையாளம் கண்டு கொள்ளுவாளோ என்னவோ." அவனை ஒரு முறை தானே இதற்கு முன் பார்த்திருக்கிறாள் என்ற கவலை பெற்றோருக்கு. பெண்ணின் முகம் 'தூங்கி' இருந்தது. அவள் உள்ளே தலையை இழுத்தாள்; வண்டியும் புறப்பட்டது.

"அவள் போய்விட்டாள்; இனி வேறு ஒரு

<https://t.me/aedahamlibrary>

குடும்பத்திற்குச் சொந்தம்" என வருத்தத்துடன் சொல்லிக்
கொண்டு, ஈடு செய்து கொள்ள முடியாத தங்கள்
நஷ்டத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தார்கள்.

21. மணிமந்திரத் தீவு

ஷேக்ஸ்பியர்

நடுக்கடலிலே நாலெந்து கப்பல்கள் தத்தளித்துத்
தடுமாறுகின்றன. கடலலைகள் சினங்கொண்ட
கருநாகங்கள் போல ஆயிரமாயிரமாகப் படம் விரித்துத்
தலை சுற்றி மோதுகின்றன. உயிரை வாங்கவரும் கால
தூதர்களின் கோரச் சிரிப்புப் போல் அலைவிளிம்புகள்
நுரைகக்கிச் சுழிக்கின்றன. காற்றோ உன்மத்தம் கொண்ட
பேய்க் கூட்டம் போலக் குதியாட்டம் போடுகிறது. வெட்டு
மின்னலும் பேரிடியும் வானத்திருட்டை எல்லாம்
கம்பியிட்டுப் பிழிகின்றன.

இயற்கையின் இப்பெருஞ் சீற்றத்துக்கு எதிராகத்
திரையிட்ட மரக்கட்டையும் சீலைப்பாயும் என்ன செய்ய
முடியும்?

மாலுமி தீரன் தான்; அனுபவஸ்தன் தான்; கைத்த
மனத்துடன், உப்புத் தண்ணீர் கப்பலின் மேல்தட்டில்
புரண்டோ டிக் கப்பலையே ஆழத்தில் அழுக்க
முயலுவதைப் பலமுறை கண்டவன் தான். ஆனால்
இப்பொழுது தன் சாகசத்துக்கு எல்லை வந்துவிட்டது
என்பதைக் கண்டு கொண்டான்.

"தெய்வத்தின்மேல் பாரத்தைப் போட்டு எல்லோரையும்
பிரார்த்தனை செய்யச் சொல்லு" என்று கீழ்த் தட்டில்
உயிரை மடியில் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்குச்
சொல்லியனுப்பிவிடுகிறான்.

அதே நிமிஷத்தில் கப்பல் பாதையில் மோதுகிறது.

அத்தனை ஜீவன்களும் அதனதன் உயிருக்காக
ரௌதராகாரமான கடலுடன் மல்லாடுகின்றன.

இப்படியாக ஒரு கோஷடி மக்களை ஒரு தீவில்

நாடகாசிரியன் எடுத்துக்காட்டுகிறான். மனுஷ குண விகற்பங்கள் எத்தனை உண்டோ அத்தனையும் அதில் உண்டு. நேப்பிள்ஸ் தேசத்து மன்னனான அலான்ஸோ; அவனுடைய சகோதரனான ஸெபாஸ்டியன்; அண்ணனை விரட்டிவிட்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட மிலான் நகரத்து ட்யூக் - அவன் பெயர் அஸ்டோ னினோ; நேப்பிள்ஸ் அரசனின் மந்திரியான கொன்ஸாலோ; அலான்ஸோவின் மகன் ஆணழகன் பெர்டினான்ட்; குடிகார ஸ்டிபானோ; விதூஷகன் டிரன்குலோ; மற்றும் மாலுமிகள், மந்திரிகள் அத்தனை பேரும் கரையில் தொற்றி ஏறுகிறார்கள்.

"இன்றுதான் என் கிரகங்கள் உச்சத்தில் நிற்கின்றன. காலதாமதம் ஏற்பட்டால் காரியம் கெட்டுப் போகும். ஏவின வேலையைச் சரிவரச் செய்தாயா?"

அந்த நிர்மானுஷ்யமான தீவிலே முடிசூடாத மன்னனாக ஆட்சி புரிந்துவரும் மந்திரவாதியான பிராஸ்பிரோ கேட்கிறான். அவன் உடம்பிலே யந்திரமும் சக்கரமும் பொறித்த ஒரு மந்திர அங்கி கிடக்கிறது. கையிலே மாத்திரைக் கோல்.

"ஆமாம்; எஜமானே, அத்தனை பேரையும், ஒரு சிறு காயம் கூட இல்லாமல் கரை சேர்த்துவிட்டேன். பயங்கரமான புயலை உண்டு பண்ணினேன். கப்பலைக் கரை அருகே கொண்டுவந்தேன். இப்பொழுது எல்லோரும் தீவின் நாலா கரைகளிலும் ஏறிவிட்டார்கள். இனி எனக்கு விடுதலை எப்போது?" என்று கெஞ்சுகிறது அவன் முன் நின்ற யக்ஷணிக் குழந்தை. அதன் பெயர் ஏரியல். மெல்லிய காற்றைப் போல் அவவளவு பசலை.

"உனக்கு அதற்குள் அத்தனை அவசரமா? வேலை எல்லாம் குறைவற முடியட்டும்; அந்தச் சூனியக்காரி ஸிக்கோராக்க்ஸ் உன்னை மரத்தில் ஆணியடித்து விடவில்லையா, அதை மறந்துவிட்டாயா? நான் தானே உன்னை மீட்டு வளர்த்தேன். சொன்ன வேலையைச் செய். அப்புறம் கேள்" என்கிறான் பிராஸ்பிரோ.

இந்த மந்திரவாதி தனது கையில் சிசுவையும் மந்திரத்தையும் ஏந்தி இந்தத் தீவுக்குள் குடியேறுவதற்கு முன் ஸிக்கோராக்ஸ் என்ற சூனியக்காரி இதைத் தனது கொடுமையால் அளந்தாள். அவள் பிறந்தவூர் ஆல்ஜியர்ஸ். அவளது அட்டூழியங்களைச் சகிக்க முடியாமல் கப்பலேற்றி விடுகிறார்கள். அப்பொழுது அந்தச் சூனியக்காரி கர்ப்பிணி. இங்கே வந்த பிறகு ஒரு குழந்தை பிறக்கிறது. அது மனிதனுமல்ல; மிருகமுமல்ல. மனித உருக்கொண்ட மிருகம். பன்னிரண்டு வருஷங்கள் இந்தத் தீவிலே உள்ள தேவதைகளையெல்லாம் ஆட்டி வைத்துவிட்டுச் செத்து மடிகிறாள். மனித மிருகமான அல்லது மிருக மனிதனான அக்குழந்தை அனாதையாகிறது.

இந்த நிலையில்தான் மந்திரவாதி பிராஸ்பிரோ கையிலே பெண் குழந்தையும் மந்திர சாஸ்திரமும் தாங்கி இந்தத் தீவில் தஞ்சம் புகுகின்றான். பிராஸ்பிரோ பிழைப்புக்காக மந்திரவித்தை கற்றவனல்ல. மிலான் நகரத்து ட்யூக் அவன். நிர்வாகத்திலே கவலை செலுத்தி அரசியல் களரில் காலை விட்டுக்கொண்டு உழலாமல், சகபாடிகளான மனித வர்க்கத்தைச் சட்டத்தையும் வாளையும் காட்டி வதக்கி நடத்த ஆசைப்படாமல், புத்தகத்திலே கவனம் செலுத்தித் தேவதைகள்மீது ஆட்சி செலுத்துவதில் மோகம் கொண்டதுதான் அவன் குற்றம். இவனுடைய சகோதரனான அன்டானினோ 'சமயமிது, சமயமிது' என்று ஆட்சியைத் தன்வசப் படுத்திக் கொண்டான். முதுமையும் கருணையும் கொண்ட கொன்ஸாலோவின் உதவியால், பிராஸ்பிரோ காதல் வைத்த மந்திரப் புத்தகங்கள் அவன் வசம் சிக்கிவிட்டன. சகோதர வைரியான அன்டானினோ பிராஸ்பிரோவையும் குழந்தையையும், இனி எக்காலத்திலும் உயிருடனோ அல்லது செத்து மடிந்தோ தனக்கு வைரிகளாகிவிடக்கூடாதபடி ஒரு படகில் ஏற்றிக் கடலுக்கும் காற்றுக்கும் அர்ப்பணம் செய்து விடுகிறான். நாகரிக மக்கள் மீது ஆட்சி செலுத்துவதில் ஆசையற்ற பிராஸ்பிரோவை அவன் நாட்டங்கொண்ட வனதேவதைகள் மீதே ஆட்சி செலுத்தும்படி அப்படகு இந்தக் கண்ணற்ற தீவில் கொணர்ந்து தள்ளி விடுகிறது.

கரையேறிய பிராஸ்பிரோ ஏரியலை மீட்கிறான்; அனாதையாகக் கிடந்த மிருகக் குழந்தையை மடிந்து போகாமல் காப்பாற்றி காலிபன் என்று பெயரிட்டு வளர்க்கிறான். பிராஸ்பிரோவின் நெஞ்சில் பாசம் வரண்டு விடாதபடி மூன்று குழந்தைகள் வளர்கின்றன. ஒன்று காற்றில் மாயாவியாக அலைந்து அவன் ஏவிய பணியைச் செய்யும் ஏரியல். தாமசகுணமும் கூஷாத்திரமும் கொண்ட காலிபன், அடிமையாக வீட்டுக்கு வேண்டிய தேவைப் பொருள்களைத் தேடிக் கொடுக்கும் வேலை செய்து வருகிறான்; தனக்குத்தான் தீவை ஆள உரிமை உண்டு; மந்திரவாதி தன்னை ஏமாற்றி அதைப் பிடுங்கிக்கொண்டான் என்ற கோபம் மடியவில்லை. பிராஸ்பிரோவுடன் காற்றையும் கடலையும் தாண்டிவந்த சிசு, அவன் மனதில் வாஞ்சைக் கொழுந்து படர் வளர்கிறது. அவளுக்கு மிராண்டா என்று பெயர்.

இப்படியாகப் பன்னிரெண்டு வருஷங்கள் கழிந்தன. மிலான் சம்பவம் எப்போதோ நடந்த கதையாகி எல்லோரும் பிராஸ்பிரோவை மறந்துவிட்டார்கள்.

நேப்பிள்ஸ் அரசனான அலான்ஸோ தன் மகளை ட்யூனிஸ் ராஜ்யத்து இளவரசனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தான். மணவினைக்காகச் சென்றிருந்த கோஷ்டிதான் இது; ஏரியலின் சக்தியால் எற்றுண்டு மணிமந்திரத் தீவில் கரையேறியது.

"இப்படிப்பட்ட செழிப்பான தீவு ஒன்றுக்கு நான் அரசனாக இருந்தால்..." பழுத்து முதிர்ந்த கிழவனான கொன்ஸாலோ ஆரம்பிக்கிறான்.

கடலுக்குத் தப்பிய ஒரு கோஷ்டி உட்கார்ந்திருக்கிறது. பட்டத்து இளவரசனும் தன் பாசத்துக்குக் கொழுகொம்புமான பெர்டினான்ட் மாண்டு மடிந்துவிட்டான் என்று அலான்ஸோ மனம் வேகிறது. ஆழக் கடலுக்குள் மகன் மூழ்கி மூச்சடைத்து மாண்டு போனான்; இனி என்ன வாழ்வு என்று மனங் கைத்துச் சோர்ந்துவிட்ட அரசனுடைய மனத்தை வேறு திசையில் திருப்பக் கிழவன்

முயற்சிக்கிறான். அந்தக் கோஷ்டியில் உள்ள மற்றவர்கள் கிழவனின் கனவை நையாண்டி செய்கிறார்கள்.

கொன்ஸாலோ மேலும் விவரிக்கிறான்: "இந்த ராஜ்யம் அங்குள்ள யாவருக்கும் பொதுச்சொத்து. அங்கே பேரமும் பித்தலாட்டமும் இருக்காது. நீதி கண்டு சொல்ல ஒருவனும் இருக்கமாட்டான். அதிகாரம் கிடையாது, செல்வமோ வறுமையோ இருக்காது. கொத்தடிமைச் சேவகம் கிடையாது. பந்தகம், வாரிசு, எல்லை, வேலி எதுவும் இருக்காது. வரி இருக்காது. மதுவனம் இருக்காது. நாகரிகத்தின் பலன்களான உலோகம், தான்யம், மது, எண்ணெய் எதுவும் இருக்காது. அங்குள்ள யாவரும் உழைக்க வேண்டாம். ஆண்கள் சும்மா இருப்பார்கள். பெண்களும் அப்படித்தான்; களங்கமற்று, குணம் குறையாது இருப்பார்கள். அங்கே ராஜ்யாதிகாரமும் இருக்காது..."

"ஆனால் நீ அதற்கு ராஜா" என்று சிரிக்கிறான் ஸெபாஸ்டியன்.

"கிழவனார் பொதுச் சொத்தின் பின்பாதி. முன் கதை மறக்கிறதையா" என்கிறான் அன்டோனினோ.

கொன்ஸாலோ அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. "அங்கே இயற்கை கொடுப்பது யாவருக்கும் பொது; வியர்வையோ உழைப்போ சிந்த வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. துரோகம், அயோக்கியத்தனம், வாள், வல்லீட்டி, துப்பாக்கி, யந்திரம் எதையும் நான் அனுமதிக்க மாட்டேன். இயற்கை தனக்குள்ள செழிப்பிலே, வளத்திலே, கல்வியிலே கைநிறையக் கொடுப்பது எனது மக்களைப் போஷிக்கும்..."

"பெரியார் பிரஜைகளிடை கலியாணம் கிடையாதோ" என்று கிண்டல் பண்ணுகிறான் ஸெபாஸ்டியன்.

"எல்லாம் சும்மா அப்பா, அயோக்கியர்களும் அவிசாரிகளுந்தான்" என்றான் அன்டோனினோ.

<https://t.me/aedahamlibrary>

கிழவன் இவர்கள் பேச்சைச் சட்டை செய்யவில்லை.

"இம்மி பிசகாது என் ஆட்சியில்; அதற்கு எதிரே கிருதயுகம் கூட ஈடாக நிற்கமுடியாது..."

"மன்னர் நீடுழி வாழ்வாராக."

"கொன்ஸாலோ நீடுழி வாழ்வாராக."

"நான் சொன்னதைக் கவனித்தீர்களா?" என்று அலான்ஸோவைக் கேட்கிறான் கொன்ஸாலோ.

"பேசாமலிரு; அது என் காதில் விழாது இப்பொழுது" என்கிறான் அரசன்.

அந்த நிலையில் ஏரியல் மாயாவியாக வந்து கண்ணைச் சொருகும் இசை ஒன்றை எழுப்புகிறான்.

புத்திரசோகத்தில் ஆழ்ந்த அலான்ஸோவுக்கும் கண்ணுறக்கம் வந்து விடுகிறது.

மிஞ்சியவர்கல் அன்டோ னினோவும், மன்னனுடைய சகோதரனான ஸெபாஸ்டியனுமே.

இந்திர போகத்தில் அமர்ந்தாலும் இயற்கைக்குணம் போய்விடுமா என்ன?

ராஜ்ய லக்ஷியத்தைப் பற்றிய கொன்ஸாலோவின் கனவு விழித்துக் காவல் நிற்பவர்கள் மனத்தில் ராஜ்ய மோகத்தைக் கிளப்புகிறது.

அயோக்கியத்தனத்தால் நல்ல பலனும், அதைச் செய்து முடிக்க வசதியும் கிடைத்தால், யாருக்குத்தான் அயோக்கியனாக விருப்பமிராது?

அண்ணனை விரட்டி ஆட்சியை எளிதில் கைப்பற்றிக் கொண்ட அன்டோ னினோ, ஸெபாஸ்டியன் மனத்தில் ஆசை வித்தை விதைக்கிறான். ஆதி கொலைகாரனான கெய்ன் ஆரம்பித்து வைத்த சகோதரத் துரோகம் மனித உடம்பின் நாடியோடு நாடியாக ஒன்றி, சமயம் ஏற்பட்ட போதெல்லாம் உச்சத்தில் ஓடுகிறது என்று சொல்லுகிறது விவிலிய வேதம். அலான்ஸோவைத் தீர்த்து விட்டால், வாரிசு யார்? மகள் ட்யூனிலிருந்து கடலைத் தாண்டிக் கொண்டு உரிமை கொண்டாடி அமர்வதைத் தவிர அதனால் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? அன்டோ னினோ சக்கரவட்டமாகச் சுற்றி வளைத்துச் சொல்லி ஸெபாஸ்டியன் மனதைக் கெடுத்து விடுகிறான். கிழவனை ஒருவனும் மன்னனை ஒருவனும் தீர்த்து விடுவது என்று சதித்திட்டம் போடுகிறார்கள்.

யசுஷணிக் குஞ்சான ஏரியல், தன் எஜமான் ஏவல்படி இவர்களுடைய உயிருக்கு ஆபத்து வராமல் காத்து நிற்க வேண்டியவன்.

கொன்ஸாலோ காதில், "குறட்டை போடாதே. அருகே கொலைக் கும்பல் கும்மாளம் போடும் பார்" என்று ஒதுகிறான்.

கொன்ஸாலோவும் மன்னனும் திடுக்கிட்டு விழித்து விடுகிறார்கள். ஏதோ சத்தத்தைக் கேட்டுக் கத்தியை ஒங்கியதாகச் சொல்லிச் சதிகாரர்கள் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

இந்தக் கோஷ்டி பட்டத்து இளவரசன் பெர்டினான்ட் கதியென்ன என்று தேடிச் செல்லுகிறது.

ஸ்டிபானோ ஒரு பட்லர். புட்டியிலே சொர்க்கத்தைத் தரிசித்தவன். கப்பல் போய்விடும் என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தவுடன் கடலில் குதிக்கத் துணிந்துவிட்டான்.

ஆனால் ஒரு பிப்பாய் சாராயத்தை உருட்டிக்கொண்டு வந்து ஒரு மிதப்புக் கட்டையாக உபயோகித்து பீப்பாயும் தானுமாகக் கரை சேருகிறான். கரைக்கு வந்தவுடன் முதல் வேலையாகப் பீப்பாயைப் பத்திரமான இடத்தில் பதுக்கி வைத்துவிட்டு, புட்டி நிறையச் சாராயத்தை ஊற்றி எடுத்துக்கொண்டு தீவைச் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்படுகிறான். புட்டி தான் அவனுக்குப் பயத்தைத் தெளிவிக்கிறது. பேச்சுக் கொடுக்கும் தோழனாக, பசி போக்கும் மாமருந்தாக இருக்கிறது. போதை ஜன்னியில் தன் ஞாபகத்துக்கு வந்த பாட்டுக்களையெல்லாம் பாடிக்கொண்டு வருகிறான்.

விதூஷகனான டிரின்குலோ வேறு ஒரு பக்கத்தில் கரையேறித் திசைகெட்டு நடந்து வந்து கொண்டிருக்கையில், வேலை செய்வதற்கு மனமில்லாமல் சோம்பிப் படுத்துக் கிடக்கும் காலிபனைக் கண்டுவிடுகிறான். அவனுடைய ஆராய்ச்சிக்குக் காலிபன் ஒரு காட்டு மனுஷனாகத் தோன்றுகிறது; மறுபடியும் இடிச் சப்தம் கேட்டு காலிபனுடைய அங்கிக்குள் நுழைந்து விடுகிறான்.

போதையில் தன்னை மறந்து பாடிக்கொண்டு வரும் ஸ்டிபானோவும் அந்த இடத்துக்கு வந்து சேருகிறான். அவன் கண்ணிலும் காலிபன் தென்படுகிறான். அவனை மெதுவாகப் பிடித்துக்கொண்டு, ஊருக்குக் கொண்டு போய் விட்டால், பணங்காய்ச்சி மரத்தை கொல்லையில் நட்டு விட்ட மாதிரி என்று தோன்றுகிறது.

மிருகத்தினிடம் நெருங்குகிறான்; அது மனுஷ பாலை பேசுகிறது. இன்னும் அந்த மிருகத்துக்கு நாலு கால், இரண்டு குரல். இதென்ன விபரீதம்; மிருகம் இரண்டாகப் பிரிந்து அதிலிருந்து விதூஷகன் பிரசன்னமாகிறான். பிசாசு அல்ல, பழைய நண்பன் டிரின்குலோதான் என்று நிச்சயமான பிறகு, காலிபனிடம் பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்க்கிறார்கள். பேச்சுக்கு மசியாத பிசாசு, புட்டிக்கு மசிந்து விடுகிறது. உள்ளே என்றுமில்லாத சுறுசுறுப்புத் தட்டவும், காலிபனுக்குத் தன்னைக் கைதூக்க வந்த கடவுளாகவே ஸ்டிபானோ தென்படுகிறான். இவனுக்கு அடிமையாகிவிட்டால், விறகு

சுமக்கும் சள்ளை கிடையாது. புட்டிப் பொருளுக்காகத் தனக்குச் சொந்தமாகி இருந்திருக்க வேண்டிய ராஜ்யத்தையே இவன் காலடியில் வைத்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கெஞ்சுகிறான்.

புட்டி கொடுத்த புதிய புத்தித் தெளிவிலே ஸ்டிபானோவுக்குப் பட்டாபிஷேகம் கூடின காரியமாக நடந்து விடுகிறது. அவனுடைய பிரதான மந்திரி டிரின்குலோ; முதல குடி மிருகப் பிராயம் நீங்காத காலிபன்.

"இந்தத் தீவு எனக்குத்தான் உரியது, எங்கம்மா கொடுத்தது. இதைப் பிராஸ்பிரோ என்கிற ஒருவன் என்னிடமிருந்து ஏமாற்றிப் பிடுங்கிக் கொண்டு என்னை அடிமையாக்கி விட்டான். இந்தத் தீவிலே பசித்திருக்க வேண்டாம்; வகை வகையாய்ப் பழங்களுண்டு; கண்ணை மூடிப் படுத்துவிட்டால், அங்கே இனிய பாட்டுக் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும்; எழுந்திருக்கவே ஆசை எழாது. அவ்வளவு சுகம். இந்தத் தீவு உனக்கே உனக்கு. உன் அடிமை நான்" என்று ஸ்டிபானோ காலடியில் வைத்து விட்டான்.

"அந்தக் கொடுங்கோலன் மத்தியானத்தில் கொஞ்ச நேரம் தூங்குவான். அவனைக் கொன்றுவிடு; அப்புறம் நமக்குக் கவலையே கிடையாது" இதுவே காலிபன் முறையீடு.

"அகோ வாராய் மதிமந்திரி; புறப்படு புரட்சி செய்வோம்" என்று பிறக்கிறது சுகர் வ ஆக்ளை.

இந்த நிலையில் ஏரியல் மாயாவியாக வந்து அவர்களை மோகன இசையொன்றில் மதிமயங்க வைத்து, குரல் செல்லும் திசையில் கோவேறு கழுதைகள் போலத் தொடரும்படி கல்லிலும் முள்ளிலுமாக இழுத்துச் செல்லுகிறான்.

பெர்டினான்ட் மடியவில்லை. நீந்திக் கரையேறி ஏரியலின் மோகனப் பாட்டைப் பின் தொடர்ந்து பிராஸ்பிரோ மகளைக் கண்டு விடுகிறான். கண்டவுடன் காதல். காட்டுக் கொடி போலும், வனதேவதை போலும் கண்முன் நின்ற மிரண்டாவுக்காக எந்த ராஜ்யத்தை வேண்டுமானாலும் தியாகம் செய்யவும் தயாராகி விட்டான். தகப்பனைத் தவிர மனித வர்க்கத்தையே பார்க்காமல் வளர்ந்த மிரண்டாவுக்கு அவன் இந்த உலகத்தவன் அல்லவென்றே படுகிறது. அப்படி இருவரும் காதல் பித்தேறி விடுகிறார்கள்.

பிராஸ்பிரோவுக்கு இவர்கள் மனநிலை புரிந்து விடுகிறது. இவர்களது பாசம் நிலைத்ததுதானா என்று பரீட்சிக்க, பெர்டினான்ட்டை விறகு வெட்டச் சொல்லிப் பணியாள் நிலைக்கு ஆக்கி விடுகிறான். மிரண்டா நடமாடும் உலகில் விறகு வெட்டியாகக் காலம் கழித்தாலும் போதும், அதுவே பரமபதம் என்று கருதுகிறான். பெர்டினான்ட் - மிரண்டா இருவருடைய காதல்வழி அவ்வளவு கரடுமுரடாக இல்லை. பிராஸ்பிரோ மன்னித்து, மணவினைக்கு ஆசியளித்துக் காத்திருக்கக் கட்டளையிடுகிறான். தன்னுடைய திறமையால் இந்திர ஜால வித்தை நடத்துகிறான். மாத்திரைக் கோல் சுழற்றியதும், கவியின் உள்ளத்தில் குதித்தெழும் கற்பனைகள் போல வனதேவதைகள் அவர்கள் முன் தோன்றிப் பாட்டுப்பாடி மகிழ்விக்கிறார்கள்.

காதல் வானம்பாடி நடனம்புரிய நதித் தேவதைகளும் அறுவடைக்காரர்களும் வந்து ஆடுகிறார்கள்.

இந்த நிலையில் குடிகார ராஜாவின் சதிக்கும்பல் தனது இருப்பிடத்தை நோக்கித் தேடி வருவது நினைவுக்கு வருகிறது. சட்டென்று வனதேவதைகளை அனுப்பி விட்டுப் புறப்பட்டு விடுகிறான்.

மகனைத் தேடி வரும் மன்னன் கோஷ்டி, சமயத்தை எதிர்பார்க்கும் உள்ளுறை நோய் போன்ற கொலைக் கும்பலுடன் தீவுக்குள் வெகுதூரம் வந்துவிட்டது. கிழவன்

கொன்ஸாலோ, இனி ஒரு அடி கூட எடுத்து வைப்பதற்குச் சக்தியில்லை என்று உட்கார்ந்து விடுகிறான். மன்னனுக்கும் தளர்வு தட்டுகிறது. யாவருக்கும் பசி காதை அடைக்கிறது.

இந்தச் சமயத்தில் ஏரியல் அசரீரியாக வந்து மறுபடியும் தனது மோகனப் பாட்டைப் பாடுகிறான்.

யாவரும் பிரமித்து நிற்கையிலே, தேவதைகள் கோஷ்டி ஒன்று அவர்கள் முன்னிலையிலே விருந்து படைக்கிறது. பசி கழுத்தைப் பிடித்து நெட்ட மன்னனும் மற்றோரும் நெருங்குகிறார்கள்; ஆனால் ஏரியல் பயங்கரமானதொரு கூளியாகத் தோன்றி உணவுகளைச் சிறகில் தட்டிக் கொண்டு மறைகிறான். ஆசைக்கும் நுகர்ச்சிக்கும் இடையில் எதிர்பாராத இந்த மதில் எழுந்து விட்டது.

"ஆயிரம் பேய்களானாலும் சரி, ஒவ்வொன்றாய் வந்து பார்க்கட்டும்" என்று கர்ஜிக்கிறான் ஸெபாஸ்டியன்.

சோர்ந்த கோஷ்டி பட்டினியுடன் தோழமை கொள்ளுகிறது.

ஸ்டிபானோ புரட்சிக் கும்பல், பாட்டில் சொக்கி, கல்லிலும் முள்ளிலும் இழுபட்டுக் கடைசியில், சகதிக் குட்டை ஒன்றில் விழுந்து புட்டியையும் பறிகொடுத்து பிராஸ்பிரோ குகையை அணுகுகிறது. "வந்து விட்டோ ம; வீரா, உன் வினைத்திறமையைக் காண்பி" என்று காலிபன் அவசரப்படுகிறான்.

பட்டங்கட்டினாலும் பழமை வாசனை போகவில்லை. கொடியில் உலர்த்தப்பட்டிருந்த பட்டும் பட்டாடையும் கண்டு அதைத் தட்டில் கொண்டு போவதுதான் தன் ராஜ காரியத்தின் முதல் கடமை என்று நினைக்கிறான் ஸ்டிபானோ. ராஜாவே இப்படி என்றால் மந்திரியைக் கேட்க வேண்டுமா? 'எனக்கிது, இது' என்று கொண்டே துணிமணிகளை மூட்டைக்கட்டிக் காலிபன் முதுகில்

ஏற்றுகிறார்கள். கதி மோட்சம் நாடிய காலிபன் பொதி கழுதையானான். காலிபன் அங்கலாய்க்கிறான். அவசரப்படுகிறான். முதலில் திருடுவோம்; அப்புறம் புரட்சி என்பது ஸ்டிபானோ வாதம். இந்தச் சமயத்தில் வேட்டை நாய்களின் ஹூங்காரம் கேட்கிறது. பிராஸ்பிரோவும் ஏரியலும் பயங்கரமான நாய்களை ஏவி முயல் வேட்டையாடி வருகிறார்கள்; முயல் வேட்டை மனுஷ வேட்டையாகிறது.

புரட்சிக்கும்பல் பிளிறிக்கொண்டு ஓட்டமெடுக்கிறது.

"இவர்களை விரட்டிக் கொண்டு போ; உடம்பெல்லாம் குத்தும் குடைச்சலும் உண்டாக்கக் குட்டிச் சாத்தான்களை ஏவி விடு" என்று உத்தரவு போட்டு விட்டு வேறு திசை செல்லுகிறான் பிராஸ்பிரோ.

மன்னன் கோஷ்டி, பிராஸ்பிரோ மந்திரம் ஜபித்து மாயவட்டம் கீறிய பிரதேசத்துக்குள் பிரவேசித்துத் திகைப்பூண்டு மிதித்தவர்கள் போல அடியெடுத்துவைக்க முடியாமல் சிக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

மந்திரச் சட்டையணிந்து, மாத்திரைக் கோல் ஏந்தி, பிராஸ்பிரோ அவர்கள் முன் தோன்றுகிறான்.

"எனது மந்திர சக்தியின் வலிமையால், சூரியனை இருட்டாக்கி, புயலை எழுப்பி உங்கள் எல்லோரையும் என் கைக்குள் சிக்கவைத்தேன். நான் மந்திரவாதி. தீவின் தலைவன்; மிலான் ஆட்சி இழந்த பிராஸ்பிரோ. இப்பொழுது சிறுமை மனிதர்கள் செயல்கள் மீதுள்ள என் சினம் அடங்கி விட்டது. அரசே வருக. குணசம்பன்னான கொன்ஸாலோவே வருக. சகோதரத்துரோகிகளே, உங்கள் வரவு நல்வரவாகட்டும். நீங்கள் என் அதிதிகள்" என்கிறான் பிராஸ்பிரோ.

புத்திர சோகம் தீரவில்லை அலான்ஸோவுக்கு. நானும் உம்மைப் போலவே ஒரு மகளை இழந்து விட்டேன். இதோ

<https://t.me/aedahamlibrary>

பாருங்கள் என்று மாத்திரைக்கோலைத் தூக்குகிறான் பிராஸ்பிரோ.

மிரண்டாவும் பெர்டினான்ட்டும் குகையில் சதுரங்கம் ஆடும் காட்சி தெரிகிறது.

"உமது மகன் என் மகளைக் கவர்ந்துவிட்டான்" என்கிறான் பிராஸ்பிரோ.

ஏரியல் விரட்ட, திருடிய துணி மூட்டைகளுடன் ஸ்டிபானோ - காலிபன் கோஷடி வருகிறது. வேறு திசையிலிருந்து மாலுமிகளும் மற்றுள்ளோரும் வருகிறார்கள்.

நேப்பிள்ஸில் கலியாணம் முடிந்த பின் மிலானில் படித்துப் பொழுதுபோக்க இடம் கிடைத்தால் போதும்; இதுதான் பிராஸ்பிரோ ஆசை.

"எங்களை நலமுற நேப்பிள்ஸ் சேர்த்த பின் நீ உன் விருப்பம் போலக் காற்றில் ஓடியாடித் திரிந்து மகிழ்" என்று ஏரியலுக்கு விடை கொடுக்கிறான். யக்ஷணிக் குழந்தையானாலும் பிராஸ்பிரோவுக்குப் பிரிய மனமில்லை. அதன் மேல் அவ்வளவு ஆசை படர்ந்துவிட்டது. இருந்தாலும் அதன் ஆசை இருக்கிறதே!

தான் வழிபட்ட தெய்வம், போதை மயக்கம் தெளிவாத பரிசாரகன் என்பதில் காலிபனுக்கு மகா வெட்கம்.

காலிபன் காதிலே வனதேவதைகளின் இசை நிரம்ப, எழுந்திருக்க மனமில்லாதவனாக, கண்மூடிக் கிடந்து, ஏகச் சகராதிபதியாக ஆளுகிறான்.

தீவும் தனிமை கண்டது.

22. மணியோசை

ஜப்பான்

"நான் சாவதற்குப் பயப்படவில்லை" என்றாள் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த மனைவி.

"இப்பொழுது என் கவலை எல்லாம் ஒன்றே ஒன்றுதான்; நான் போன பிறகு யாரைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறீர்கள்?"

வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த கணவன் சொன்னான்: "உனக்குப் பதிலாக யாரும் இந்த வீட்டில் காலடி எடுத்து வைக்க மாட்டார்கள்; நீ போய்விட்டால் கலியாணமே செய்து கொள்ளமாட்டேன்."

அவன் இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னபோது மனப்பூர்வமாகத்தான் சொன்னான்; அவள் மீது அவ்வளவு ஆசை அவனுக்கு.

"இது ஸாமுராய் வாக்குத்தானே" என்று கேட்டாள் மனைவி.

"சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன். இது ஸாமுராயின் வாக்குத்தான்" என்று முகத்தைத் தடவிக் கொடுத்தான் கணவன்.

"அப்படியானால் நம்முடைய தோட்டத்திலேயே என்னை அடக்கம் செய்து விடுவீர்களா? அந்தக் கோடியிலே நாம் இரண்டு பேரும் நட்பு வைத்தோமே அந்தச் சீமை வாதுமை நிழலில். வெகுநாட்களாகவே இதைக் கேட்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஆசை; நீங்கள் ஒரு வேளை கலியாணம் செய்து கொண்டால், என்னுடைய கல்லறை, வீட்டருகில் இருப்பது உங்களுக்கு பிடிக்காமல் இருக்கலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் நீங்கள் தான் வேறொருத்தி வரமாட்டாள் என்று வாக்குக் கொடுத்து விட்டீர்களே,

அதனால் என் ஆசையைச் சொன்னேன். நான் தோட்டத்திலிருந்தால், உங்கள் குரல் கேட்கும்; வசந்தத்துப் பூக்களைப் பார்க்கவும் முடியும்" என்றாள்.

"உன் ஆசையை நடத்தி வைக்கிறேன்; இப்பொழுதே ஏன் அடக்கத்தைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். உன் உடம்புக்கு அவ்வளவு மோசமில்லையே?" என்றான்.

"எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. காலையிலே நான் செத்துப் போவேன்... நீங்கள் என்னைத் தோட்டத்தில் தானே புதைத்து விடுவீர்கள்?" என்று மறுபடியும் கேட்டாள்.

"ஆமாம்; நாம் நட்பு வைத்த அந்தச் சீமை வாதுமை நிழலில்... உனக்கு அழகான கல்லறை கட்டி வைக்கிறேன்" என்றான் கணவன்.

"எனக்கு ஒரு மணி கொடுப்பீர்களா?"

"மணியா... என்ன மணி?"

"ஆமாம்; மணிதான். என்னுடன் ஒரு மணியையும் - புத்த பிசுஷுக்கள் கொண்டு நடக்கிறார்களே - அந்த மாதிரி மணி ஒன்றையும் என்னுடன் வைத்து அடக்கம் பண்ணி விடுங்கள்."

"மணியும் தருகிறேன்; வேறு என்ன வேண்டும் உனக்கு?"

"இனி ஒன்றும் வேண்டாம். இருக்கிறவரை என்னை ஆசையோடு வைத்திருந்தீர்கள்; இனிமேல் சந்தோஷமாக செத்துப் போவேன்" என்று சொல்லிக் கண்ணை மூடினாள். உயிர் அகன்றது. செத்தும் தூங்குவது போலத்தான் கிடந்தாள். முகத்திலே ஒரு புன்சிரிப்பு இருந்தது.

அவள் ஆசைப்பட்டபடி தோட்டத்திலே அவளை அடக்கம் பண்ணினார்கள். அழகான கல்லறை கட்டினார்கள். "கருணாஸாகர மாளிகையில், ஒளி மிகுந்த

சீமை வாதுமை நிழல் மண்டபத்தில் வாழும் பெரியக்காள்"
என சிலா சாசனம் பண்ணுவித்தார்கள்.

மனைவி செத்த பனிரெண்டு மாதங்களுக்குள்
ஸாமுராயின் உற்றார் உறவினர்கள் அவனை மறுபடியும்
கலியாணம் பண்ணிக் கொள்ளும்படி
நிர்ப்பந்தப்படுத்தினார்கள். "உனக்கு என்ன
வயதாகிவிட்டதா; கலியாணம் செய்து கொள்வது
ஸாமுராய் கடமை அல்லவா. குழந்தை குட்டி இல்லாமல் நீ
மாண்டு போனால் பித்ருக்களை வழிபடுவதற்கு யார்
இருக்கிறார்கள்?" என்று சொல்லி நெருக்கினார்கள்.

இடைவிடாது புத்தி சொல்லி அவனைக் கலியாணம்
செய்து கொள்ள வைத்தார்கள். பெண்ணுக்கு வயது
பதினேழுதான். மூங்கையாக நின்று இடித்துக் காட்டும்
கல்லறைத் தோட்டத்தில் நின்றும், அவளையும்
ஆசையோடு நடத்த முடியும் என்று கண்டான்.

2

கலியாணமாகி ஏழு நாட்கள் வரை புதுப்பெண்ணின்
குதூகலத்தைப் பாழ்படுத்த எதுவும் நிகழவில்லை. ஏழாவது
நாளன்று, கணவனுக்கு இரத்திரி நேரத்தில் அரண்மனைக்
காவல் செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டது. அன்று மாலையிலேயே,
ஏதோ காரணமற்ற பயம் அவள் மனசை கவ்வியது.
தூங்கலாம் என்று படுத்தபோது தூக்கம் வரவில்லை.
புயலுக்கு முந்திய புழுக்கம் மாதிரி உள்ள ஒரு சூழ்நிலை
அவளை அழக்கியது.

நடுநிசி. ரிஷப நேரம். வெளியிலே இருட்டில் ஒரு மணிச்
சத்தம் கேட்டது. இந்த அர்த்தராத்திரியிலே யார் ஸாமுராய்
வீதிவழியாகப் போகக்கூடும் என்று அதிசயப்பட்டாள். சற்று
நேரம் கழித்து மணிச்சத்தம் அருகில் கேட்டது. ஒரு வேளை
அந்த யாத்திரிகள் வீட்டுக்குத்தான் வருகிறானோ. ஆனால்

ஏன் அவன் புறவாசல் வழியாக வரவேண்டும்? அங்கே பாதையே கிடையாதே... திடீரென்று நாய்கள் அழுது ஓலமிட்டன. என்ன பயங்கரமாக பிலாக்கணம் தொடுக்கின்றன. பேய்க்கனவு போல் பயம் அவளது மனசைக் கவ்வியது... ஆமாம் மணிச்சத்தம் தோட்டத்தில்தான் கேட்கிறது... எழுந்திருந்து சென்று வேலைக்காரனை எழுப்ப விரும்பினாள். எழுந்திருக்க முடியவில்லை... குரல் கொடுக்க முடியவில்லை... வாயிலிருந்து சத்தம் எழமாட்டேன் என்கிறது. ஆனால் மணிச்சத்தமோ வீட்டை நெருங்கிக்கொண்டே இருந்தது. நாய்கள் என்னமாக அலறுகின்றன? வீட்டுக்குள்ளே ஏதோ நிழல் நுழைந்த மாதிரி ஒருத்தி வந்தாள். கதவும் தட்டியும் தாளிட்டு இறுகித்தான் மூடிக்கிடந்தன. பிணவுடை தரித்து கையிலே ஒரு மணியேந்தி ஒருத்தி நுழைந்தாள். அவளுக்கு கண் இல்லை. வெறும் குழிதான் இருள் தேக்கியது. அவள் செத்து நெடுங்காலமாயிற்று. அவிழ்ந்து கிடந்த கூந்தல் முகத்தில் விழுந்து தொங்கியது. கண்ணில்லா முகத்தாள், மயிர்ச்செறிவூடே நாக்கு இல்லாமல் பேசினாள்.

"இந்த வீட்டிலே நீ இருக்கக்கூடாது. இதற்கு நான் தான் எஜமானி. நீ போய்த்தானாக வேண்டும். ஏன் போகிறாய் என்று நீ யாரிடமும் சொல்லக் கூடாது. நீ அவரிடம் சொன்னால் உன்னைச் சுக்கு நூறாகப் பிய்த்து விடுவேன்."

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவள் மறைந்து விட்டாள். புதுப்பெண் பயத்தினால் பிரக்ஞையிழந்தாள். விடியும் வரை அப்படியே கிடந்தாள்.

பட்டப்பகலில், நேற்று ராத்திரி கண்டதும் கேட்டதும் நிஜமா பிரமையா என்று அவளுக்கே சந்தேகம் வந்துவிட்டது. எச்சரிக்கை அவள் நெஞ்சை அழுத்தியது. அதனால் புருஷனிடமோ வேறு யாரிடமோ தான் கண்டதைச் சொல்ல அவள் துணியவில்லை. வெறும் துர்ச்சொப்பனம். அதுதான் உடம்புக்குப் பண்ணியது எனத் தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டாள்.

ஆனால் மறுநாள் இரவு. சந்தேகத்துக்கு இடமற்றுப் போய்விட்டது. ரிஷப நேரம் வந்ததும் மறுபடியும் நாய்கள் அழுகுரல் தொடுத்தன. மறுபடியும் மணிச்சத்தம் கேட்டது. தோட்டத்திலிருந்து வீட்டை நெருங்கியது. மணியோசை கேட்டதும் அவள் எழுந்திருக்க எவ்வளவோ முயன்றாள். மறுபடியும் நேற்று வந்த அவள் வந்தாள்.

"நீ போய்விட வேண்டும். ஏன் போகிறாய் என்று நீ யாரிடமும் சொல்லக்கூடாது. நீ அவரிடம் ரகசியமாகச் சொன்னாலும் உன்னை நான் கிழித்தெறிந்து விடுவேன்!"

இந்தத் தடவை அவள் படுக்கைக்குக் கிட்டவே வந்து விட்டாள். குனிந்து முணுமுணுத்தாள். கைகளை ஆட்டி ஆட்டிப் பேசினாள்.

மறுநாள் காலை ஸாமுராய் அரண்மனையிலிருந்து வந்ததும் மனைவி அவனைத் தெண்டனிட்டு வணங்கி "எனது நன்றி கெட்ட நடவடிக்கைக்காகவும், வாக்குத் துடுக்குக்காகவும் தாங்கள் மன்னிக்க வேண்டும். நான் என் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். உடனே நான் போய்விட வேண்டும்" என்றாள்.

"உனக்கு இங்கே என்ன குறை?" என்று அவன் ஆச்சரியப்பட்டுக் கேட்டான். "நான் இங்கே இல்லாதபோது யாராவது உன்னைத் துன்பப்படுத்தினார்களா?" என்றான்.

"அப்படியொன்றுமில்லை" என்று அவள் விம்மி விம்மி அழுதாள். "எல்லோரும் என்னை அன்பாகத்தான் நடத்துகிறார்கள்; ஆனால் நான் தங்களுக்கு பெண்டாட்டியாக இருக்க முடியாது. நான் போக வேண்டும்" என்றாள்.

"அடி என் பெண்ணே, இந்த வீட்டில் உனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது என்று கேட்க வருத்தமாக இருக்கிறது. யாரும் குறைவாக நடத்தாவிட்டால் நீ போக வேண்டிய காரணம் என்ன? நீ விவாகத்தை ரத்து

பண்ணிக்கொள்ளத்தான் விரும்புகிறாயோ?"

"என்னை நீங்கள் விலக்கிவிடாவிட்டால் நான் செத்துப் போவேன்" என்று அவள் நடுங்கி அழுதாள்.

அவன் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தான். இந்த விபரீத நடத்தைக்குக் காரணம் என்னவென்று யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தான். கடைசியாக மனசில் உள்ளதைக் காட்டிக் கொள்ளாதபடி பின்வருமாறு பதில் சொன்னான்.

"உன் மேல் குற்றமில்லாதபோது உன்னை உன் ஜனங்களிடம் அனுப்பி விடுவது மகாகேவலமான காரியம். காரணத்தைச் சொல்லு; கௌரவமாக விவகாரத்தை நான் விளக்குவதற்கு ஒரு வழி சொல்லு; உனக்கு விவாகரத்துப் பத்திரம் எழுதித் தந்துவிடுகிறேன். சரியான காரணத்தைச் சொல்லாமல் நான் உன்னை அனுப்பிவிட மாட்டேன். குடும்பத்தின் கௌரவத்துக்கு ஹானி வரக்கூடாது" என்றான்.

வேறு வழி இல்லாமல் நடந்ததைச் சொல்ல வேண்டியதாயிற்று. எல்லாவற்றையும் சொன்னாள். கடைசியாக "நான் தங்களிடம் சொல்லி விட்டேனா, இனிமேல் அவள் என்னை நிச்சயமாகக் கொன்றே போடுவாள்" என்று அழுதாள்.

ஸாமுராய் தீரன்; பேய் பிசாசுகளை நம்புகிறவனில்ல; இருந்தாலும் அந்த கூடினத்தில் அவன் திடுக்கிட்டுப் போனான். ஆனால் பயத்துக்குச் சாதாரண காரணங்களை எடுத்துக் காட்டினான். அதைத் தீர்ப்பதற்கு மனதிற்குள் ஒரு யோஜனை தட்டியது.

"நீ அதிகமாகப் பயந்து விட்டிருக்கிறாய். யாரோ உன்னிடம் ஏதோ அசட்டுக் கதைகளை எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். இந்த வீட்டில் நீ பேய்க் கனவு கண்டாய் என்பதற்காக நான் உன்னைத் தள்ளி வைத்து விட முடியுமா? நானில்லாதபோது நீ இந்த மாதிரி

வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாய் என்பது தெரிய கஷ்டமாக இருக்கிறது. இன்றிரவும் நான் அரண்மனைக்குப் போக வேண்டும். ஆனால் உன்னைத் தனியாக விட்டுவிட்டுப் போகமாட்டேன். என்னுடைய பணியாட்கள் இருவரை உன் அறையிலேயே தூங்காமலிருந்து காவல் செய்யச் சொல்லுகிறேன். நீ நிம்மதியாகத் தூங்கலாம். அவர்கள் யோக்கியர்கள்; தீரர்கள்" என்றான்.

இணக்கமாகப் பேசி அவளுடைய பயத்தைத் தெளிவித்தான். அவளும் வீட்டில் இருக்கச் சம்மதித்தாள். தன் பயத்தை நினைக்க தனக்கே வெட்கமாக இருந்தது அவளுக்கு.

3

இளமனைவியைப் பாதுகாக்க நிறுத்திச் சென்ற காவலாளிகள் தீரர்கள்; பெண்களையும் சிசுக்களையும் பாதுகாப்பதில் அனுபவம் உள்ளவர்கள். அவளது மனசை உல்லாசப்படுத்த வேடிக்கையான கதைகளைச் சொன்னார்கள். அவள் பயத்தை மறந்துவிட்டாள். தூங்குவதற்குப் படுத்துக் கொண்டாள். காவலாளிகள் இருவரும் அதே அறையில் ஒரு தட்டிக்குப் பின்னால் உட்கார்ந்து தூங்காமல் இரவைக் கழிப்பதற்காக தாயமாடினார்கள். தூங்குகிறவள் விழித்துக் கொள்ளாமலிருக்க மெதுவாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். அவளும் தொடரில் குழந்தை மாதிரி தூங்கினாள்.

மறுபடியும் ரிஷப நேரம் வந்தது. பயந்து அலறிக் கொண்டு எழுந்தாள். ஏனென்றால் அவளது காதருகில் மணியோசை கேட்டது... அது நெருங்கி விட்டது. இன்னும் நெருங்குகிறது... எழுந்து கூக்குரலிட்டாள்... ஆனால் அந்த அறையில் கூச்சலே இல்லை... மரணத்தின் மௌனம் நிலவியது... மௌனம் வளர்ந்தது... மௌனம் கனத்தது... காவலாளிகளிடம் ஓடினாள்... தாயக் கட்டத்தின் முன் அவர்கள் விரைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ஒருவரையொருவர் நிலை குத்திய கண்ணுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். கூச்சலிட்டாள்... அவர்களை

உலுப்பினாள். அவர்கள் விரைத்துப் போயிருந்தார்கள்.

பிறகு அவர்களிருவரும், மணியோசையைத் தாமும் கேட்டதாகவும், அவளது கூச்சல் காதில் விழுந்தது என்றும், அவள் தொட்ட ஸ்பரிசும் கூடத் தெரிந்தது என்றும் ஆனால் தங்களுக்கு எழுவோ பேசுவோ முடியவில்லை என்றும் சொன்னார்கள். அதன் பிறகு காதும் கண்ணும் செயலற்றுப் போயிருந்தும் கடுந்துக்கம் கவ்வியதாம்.

உதய நேரத்தில் படுக்கையறைக்குள் புகுந்த ஸாமுராய் மங்கி மடியும் தீபவொளியில் மனைவியின் தலையற்ற முண்டத்தைக் கண்டான். அது ரத்த வெள்ளத்தில் இருந்தது. முடியாத தாய விளையாட்டு பாதியில் நிறுத்தப்பட்டு காவலாளிகள் உட்கார்ந்தபடி தூங்கினார்கள். எஜமானனுடைய கூக்குரல் கேட்க துள்ளி எழுந்தார்கள். தரையில் கிடந்த கோரத்தைக் கண்டு மருண்டார்கள்...

தலையை எங்கும் காணவில்லை. உடற்குறை, தலை துண்டிக்கப்படவில்லை, திருகிப் பிய்த்து அகற்றப்பட்டது என்பதைக் காட்டியது. ரத்தம் சொட்டு சொட்டாக வெளிக்கூடத்துக்குச் சென்றது. புயல் கதவுகளை யாரோ பிய்த்து அகற்றி இருக்கிறார்கள். புல் தரையில் ரத்தக் கசிவைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள் மூவரும்; மணல் வழியாகச் சென்றது. அல்லிக் குளத்து ஓரமாகச் சென்றது. மூங்கில் செடியடியில் சென்றது. திடீரென்று வெளவால் மாதிரிக் கிரீச்சிடும் பேயுருவம் ஒன்றைக் கண்டார்கள். நெடுங்காலத்துக்கு முன் புதையுண்ட அவளுடைய உருவம் கல்லறைக்கு அருகே நின்றது. ஒரு கையில் மணியும் மறுகையில் ரத்தம் சொட்டும் தலையுமிருந்தது. காவலாட்களில் ஒருவன் புத்த நாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கத்தியை வீசினான். உடனே அது பொலபொலவென்று உதிர்ந்து விழுந்தது. சுவத்துணியும் எலும்புமாயிருந்தாள். சிதறின மணியும் ஓசையுடன் கீழே விழுந்து உருண்டது. ஆனால் தசையற்ற வலது கை, மணிக்கட்டிலிருந்து இற்று விழுந்தாலும் துடித்தது; ரத்தம்

<https://t.me/aedahamlibrary>

சொட்டும் தலையை எலும்பு விரல்கள் விடவில்லை,
விழுந்த பாகங்களை பழுப்பு நண்டு கவ்விய மாதிரி...

"இது கொடுமையான கதை, செத்தவர்கள் இருப்பவர்கள்
மீது வஞ்சம் தீர்ப்பது சரியானால், இதில் ஆண்மகன் தானே
ஜவாப்தாரி" என்று கதை சொல்லியவரிடம் சொன்னேன்.

"ஆண்கள் இப்படி நினைக்கிறார்கள்; ஆனால்
பெண்களின் மனசு வேறுவிதம்" என்றார் அவர்.

அவர் சொன்னது வாஸ்தவம்.

(இது இஜுமோ கதைத் தொகுதியிலிருந்து
எடுக்கப்பட்டது. ஸாமுராய் என்பவர்கள் ஜப்பானில்
கூடித்திரியர்கள் மாதிரி.

நடுநிசிக்கு ஜப்பானியர் ரிஷப நேரம் என்கிறார்கள்.
அதற்கு காரணம் என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது.)

23. மார்க்ஹீம்

ஆர்.எஸ். ஸ்டீவன்ஸன் – இங்கிலாந்து

"ஆமாம்! எங்கள் வியாபாரத்திலே பலவிதம் உண்டு; வாங்க வருகிறவர்களில் சிலருக்கு ஒன்றுமே தெரியாது; வெறும் 'அப்பாவிகள்'. அப்பொழுது எங்கள் அநுபவத்திற்கு ஏற்ற லாபத்தைப் பெறுவோம். சில மோசமான பேர்வழிகளும் நம்மிடம் வந்து சேருவார்கள். அப்பொழுது எங்கள் ஒழுக்கத்தால் லாபத்தைப் பெறுவோம்" என்றான் அந்த வியாபாரி.

மார்க்ஹீம் அப்பொழுதுதான் கண்கூசம் வெளியிலிலிருந்து கடைக்குள் நுழைந்தான். கண் கூச்சம் கடையில் இருட்டுத் திரள்களை எழுப்பிப் பார்வையை மறைத்தது. அந்த வார்த்தைகள் அவனை முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளச் செய்தன. மேலும் கடைக்காரக் கிழவன் கையில் பிடித்திருந்த தீபத்தை அவன் முகத்திற்கு நேராகப் பிடித்தான்.

கடைக்காரன் 'களுக்கென்று சிரித்தான். "இன்றைக்கு கிரிஸ்மஸ். நான் தனியாகக் கடையை அடைக்கப் போகும் சமயத்தையும், நான் வியாபாரம் செய்ய விரும்பாத சமயத்தையும் தெரிந்து கொண்டு வந்திருக்கிறாய். சரி, அதற்கும் கணக்குப் போடுவேன் என்று தெரிந்துகொள். இந்தச் சமயத்தில் தினசரிக் கணக்கை முடித்து விடுவேன். அந்த நேரம் நஷ்டமாகிவிட்டது. அதற்கும் நீ சேர்த்துக் கொடுக்க வேண்டும். மேலும் இன்றைக்கு நீ மரியாதையில்லாமலே என்னுடன் நடந்துகொள்கிறாய். அதையும் உன் கணக்கில் சேர்த்துக் கொள். என்னிடம் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்து விற்பனை செய்ய விரும்பாதவனிடம் எப்பொழுதும் நான் தட்டுக்கெட்ட கேள்விகளைப் போட்டுத் தொந்தரவு செய்வதில்லை!" என்று சொல்லி, அந்த வியாபாரி மறுபடியும் 'களுக்கென்று சிரித்துக்கொண்டான். பிறகு குரலை மாற்றி, கொஞ்சம் நம்பிக்கையற்ற கேவலம் தொனிக்க, "நீ கொண்டு

வந்திருக்கும் சாமான் உன்னிடம் எப்படி வந்தது என்று நீ எப்பொழுதும் சொல்லுகிற மாதிரி சொல்லு பார்க்கலாம்? இன்னும் காலியாகவில்லையா? உனது சித்தப்பா பெட்டியும் அவரும் அதிசயமானவர்கள்தான்!" என்றான் அந்தக் கடைக்காரன்.

கடைக்காரன் சிறிது குட்டையானவன். கண்களில் மூக்குக் கண்ணாடி. தோள் பட்டைகள் சிறிது அகன்றவை. அவன் தனது கால் சட்டை விரல்களின் மீது உன்னி நின்று கொண்டு, மார்க்ஹீம் சொல்லுவதை எல்லாம் நம்பாதவன் போலத் தலையை அசைத்து, 'ஆமாம்' போட்டுக் கொண்டிருந்தான். மார்க்ஹீமுக்கு அவனைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. பரிதாபத்துடனும் சிறிது பயத்துடனும் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

"இந்தவிசை உமது யூகம் தவறு. இன்று விற்க வரவில்லை; வாங்குவதற்கு வந்திருக்கிறேன். இன்று என்னிடம் விற்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. என் சித்தப்பா பெட்டியும் காலியாகிவிட்டது. அதில் இன்னும் சாமான்கள் இருந்தாலும் நான் விற்பதற்குத் தயாரில்லை. எனக்கு பாங்கி லேவாதேவியில் நல்ல வருமானம் இப்பொழுது வந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு எனது வேலை மிகவும் சுருக்கமானது. எனது ஸ்திரீ நண்பர் ஒருவருக்கு ஏற்ற கிரிஸ்மஸ் வெகுமதி ஒன்று வாங்க வந்திருக்கிறேன்." பேசுவதில் சிறிது உற்சாகமடைந்தவன் போல் மார்க்ஹீம் இன்னும் அதிகமாக விஸ்தரிக்க ஆரம்பித்தான்: "ஆமாம், இந்த நேரத்திலே உம்மை வந்து தொந்தரவு செய்வதற்கு எனக்கு வருத்தந்தான். நான் நேற்றே வரவேண்டும் என்று நினைத்தேன். என்னமோ நேரமில்லாது போய்விட்டது. இன்றைக்கு நடக்கும் விருந்தில் நான் அதைக் கொண்டு போகவேண்டும். நல்ல பணம் வரக்கூடிய இடத்தில் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகும்பொழுது இந்தக் கவலையீனம் அதைத் தடை செய்துவிடக் கூடாதல்லவா?"

இருவரும் சிறிது மௌனமாக இருந்தனர். கடைக்காரன் இவனுடைய வார்த்தைகளை நம்பாதவன் போல்

விழித்தான். அந்த அறையிலே எந்த இருட்டு மூலையிலிருந்தோ 'டக், டக்' என்ற கடிகாரச் சப்தமும், வெளியே போகும் வண்டிகளின் சப்தமுமே அறையின் மௌனத்தின் கனத்தை அதிகமாகக் காண்பித்தன.

"சரிதான் ஐயா, நீ சொல்லுகிறபடியே இருக்கட்டும். நீயும் பழைய வாடிக்கைக்காரன். உனக்கு நல்ல சம்பந்தம் ஏற்படும்பொழுது நானா அதைத் தடை செய்ய வேண்டும்? இதோ இருக்கிறதே இந்த முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி, இது உன் ஸ்திரீ நண்பருக்கு ஏற்ற பரிசு தான். 15-வது நூற்றாண்டுச் சாமான். அதில் சந்தேகம் கிடையாது. ஆனால் அதை விற்றவரின் பெயரை மட்டிலும் கூற முடியாது. அந்த மனிதனும், உன்னைப்போல், ஒரு சித்தப்பாவின ஒரே வாரிசு!"

கடைக்காரக் கிழவன் தனது கரடுமுரடான தொனியில் பேசிக் கொண்டே, அந்தக் கண்ணாடியை எடுக்கக் குனிந்தான். அவன் குனிந்ததுதான் தாமதம், மார்க்ஹீமின் உடல் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை பதறித் துடித்தது. அவனது உள்ளத்தின் கோபத்தின் பேய்க்கூத்து, கட்டுக் கடங்காது, முகத்தில் பிரதிபலித்தது. அதுவும் ஒரு கணந்தான் - கோடை இடிபோல் வந்து மறைந்தது. அவன் முகக் கண்ணாடியை வாங்கும் பொழுது கைகள் மட்டிலும் சிறிது நடுங்கின.

"கண்ணாடி?" என்றான் கம்மிய குரலில்; "கண்ணாடியா கிரிஸ்மஸுக்குக் கொடுப்பது! ஏன் கொடுக்கலாகாது?" என்று கேட்டுக் கொண்டான் மீண்டும்.

"ஏன் கொடுக்கலாகாது? கண்ணாடி கொடுத்தால் என்ன?" என்றான் அந்தக் கடைக்காரன். மார்க்ஹீம் அவனை ஒரு விபரீதப் பார்வையுடன் பார்த்தான். "ஏனென்றா என்னைக் கேட்கிறீர்? ஏன் - நீர் தான் பாருமே! நீரே பாருமே! உமக்கு அதைப் பார்க்கப் பிடித்திருக்கிறதா? யாருக்குத்தான் அதைப் பார்க்கப் பிடிக்கும்?" என்றான் மார்க்ஹீம்.

மார்க்ஹீம் கண்ணாடியை அவன் முகத்திற்கு நேராகத் தூக்கிப் பிடித்தபொழுது திடுக்கிட்டுப் பின்னடைந்தான்; ஆனால் மார்க்ஹீம் கையில் கண்ணாடியைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை என்று கண்டபின் சிரித்துக்கொண்டு, "உனக்குக் கிடைக்கும் மணப்பெண் மனத்தைத் திருப்தி செய்வது லேசான காரியமல்ல போலிருக்கிறதே!" என்றான்.

"நான் உம்மிடம் ஒரு கிரிஸ்மஸ் வெகுமதிக்கு ஏற்ற பொருள் கேட்டால், இதை - பல நூற்றாண்டுகளின் பாபங்களை, அசட்டுத்தனங்களை - என்னிடம் கொடுக்கிறீர்! இது என்ன அர்த்தம்! உமது மண்டையில் மூளையிருக்கிறதா, சொல்லும். உம்மைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லும்! நீர் தர்மசிந்தையுள்ளவரா?"

கடைக்காரன் அவனைக் கூர்ந்து கவனித்தான். மார்க்ஹீம் இதைச் சொல்லிவிட்டுச் சிரிக்காமல் இருந்தது அவனுக்கு அதிசயமாக இருந்தது. வேடிக்கைச் சிரிப்பிற்குப் பதிலாக, ஏதோ ஓர் நம்பிக்கையின் ஆசை எட்டிப் பார்ப்பது போல் இருந்தது கடைக்காரனுக்கு.

"உன் எண்ணம் என்ன?" என்றான் கடைக்காரன்.

"தர்ம சிந்தையில்லையா?" என்றான் மற்றவன், சோர்ந்த மனத்துடன். "தர்ம சிந்தையில்லை, பக்தியில்லை, தாட்சண்யம், ஒழுங்கு ஒன்றுமில்லை; பணத்தைப் பெருக்கக் கையிருக்கிறது, அதை மூடிவைக்க இரும்புப் பெட்டியிருக்கிறது! அவ்வளவுதானா! ஹே, தெய்வமே! அட மனிதனே! இவ்வளவுதானா!"

சிறிது கோபப்பட்டவன்போல் ஆரம்பித்த கடைக்காரன், சிரித்துக்கொண்டு, "உனக்குக் காதலால் பாட்டில் கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாகிவிட்டது!" என்றான்.

"அப்படியா!" என்று தலையை ஆட்டிக்கொண்டு, "நீர் எப்பொழுதாவது யாரையாவது காதலித்திருக்கிறீரா?"

அதையாவது சொல்லும், பார்ப்போம்!" என்றான் மார்க்ஹீம்.

"நானா! இந்த அசட்டுத்தனத்திற்கு எனக்கு நேரமும் கிடையாது. பிரியமும் கிடையாது! வெறும் பேச்சிற்கு நேரமில்லை. இந்தக் கண்ணாடியை எடுத்துக்கொள்ளுகிறாயா, என்ன?" என்றான் கடைக்காரன்.

"அதற்குள் என்ன அவசரம்! இப்படி நின்று பேசிக்கொண்டு நிற்கப் பிரியமில்லையா! வாழ்க்கையில் ஆபத்துக்கள் அதிகம். அதனால் கிடைக்கும் சந்தோஷங்களை விட்டு நான் ஓடுவது கிடையாது. ஆமாம் இந்த மாதிரி ரொம்பச் சாதாரணமான இன்பத்திலிருந்தும் கூட ஓடிவிடப் பிரியம் கிடையாது. நாம் எல்லோரும், கிடைக்கும் இன்பங்களை, மரத்தில் தொங்கும் மனிதனைப் போல், விடாப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு நிமிஷமும் பிடித்துத் தொங்கும் கிளை. கிளைக்கும் தரைக்கும் நெடுந்தூரம். கீழே விழுந்தால் பிறகு மனிதன் என்ற பெயர் கிடையாது. அதனால்தான் பேச்சில் இன்பமிருக்கிறது. இரண்டு பேரும் பேசுவோமே! ஏன் ஒருவரையொருவர் திரைபோட்டு மறைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? நமது ரகசியங்களைச் சொல்லிக் கொள்ளுவோம். யார் கண்டார்கள்? ஒருவேளை நமக்குள் சிநேகம் கூட ஏற்பட்டு விடலாம்!"

"ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன், கேள்! சாமான் வாங்க வேண்டுமானால் வாங்கு, அல்லது கடையைவிட்டு இறங்கு!"

"ஆமாம்! ஆமாம்! அசட்டுத்தனம் போதும்! ஜோலியைப் பார்ப்போம்! வேறு ஏதாவதொன்றைக் காண்பி."

கடைக்காரன் கையிலிருந்த கண்ணாடியை வைப்பதற்குக் குனிந்தான். சிறிது மயிர் கண்ணில் வந்து விழுந்து மறைந்தது. மார்க்ஹீம் சட்டைப் பையில் கையை விட்டுக்கொண்டு அவன் பக்கத்தில் நகர்ந்தான். மூச்செடுத்து நிமிர்ந்தான். அச்சமயத்தில், அவன் முகத்தில் பயம்,

மனவுறுதி, மனக்கவர்ச்சி, வெறுப்பு - எல்லாம் அலைமேல் அலையாகப் பிரதிபலித்து மறைந்தன. மேல் உதடு சிறிது உயர்ந்தது. இறுகிய பல் வெளியே தெரிந்தது.

"இது உனக்குப் பிடித்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே கடைக்காரன் நிமிர்ந்தான். மார்க்ஹீம் பின்புறமிருந்து அவன் மீது பாய்ந்தான். மெல்லிய கட்டாரி பளிச்சென்று மின்னி மறைந்தது. கடைக்காரன் கோழிக் குஞ்சு போல தத்தளித்தான். அவனது கபாலம் இரும்புப் பெட்டியில் இடித்தது. பிடிப்பு விடப்பட்ட சக்கைப்போல் தரையில் அப்படியே குனிந்து சாய்ந்தான்.

காலத்தின் கதியைச் சிறு சிறு சப்தங்கள் அறிவித்தன. வெளியிலிருந்து வரும் சப்தங்கள் பலவிதமாகக் குழம்பிக் கேட்டன. கடிகாரத்தின் 'டக் டக்' என்ற இடையறாத சப்தம் இந்தக் குழம்பிவரும் சப்த அலைகளின் முடிவற்ற முற்றுப்புள்ளிகள் போலச் சிதறின வெளியே தடதடவென்று ஓடும் ஒரு இளைஞனின் காலடிச் சப்தம்; மார்க்ஹீமைத் தனது சுற்று நிலைமைகளைக் கவனிக்கும்படி செய்து, அவனுடைய திக்பிரமை ஏற்ற உள் மனத்தை விழிக்க வைத்தது. மூலையில் நின்று அசைந்து எரியும் மெழுகுத்திரியின் ஒளி அறையில் சப்தமற்ற சலனத்தை உண்டு பண்ணியது. அகண்டாகாரமான கடலின் அலை இயக்கங்கள் போல, அறையில் குவிந்து கிடக்கும் சாமான்களின் சாயைகளும், இருட்டுப் படலங்களும், உச்சவாச நிச்சவாசத்தால் சுருங்கி விடுவதுபோல், விளக்கொளியின் அசைவினால் இயங்கிக்கொண்டிருந்தன. சீனத் தெய்வங்களும், படங்களும், அலைமீது தோன்றியசையும் பிரதிபிம்பங்கள் போல, நர்த்தனம் செய்து கொண்டிருந்தன. உட்கதவு திறந்து, உள்ளே ஒளிந்திருந்த இருள் திரட்சிகளின் வழியாக வெளியிலிருந்து எட்டிப் பார்க்கும் ஆட்காட்டி விரல் போன்ற, வெளிச்சக் கோட்டைக் காண்பித்தது.

மார்க்ஹீமின் கண்கள் இந்தப் பயப் பிராந்திகளிலிருந்து திரும்பி, தனது செய்கையின் விளைவின் மீது விழுந்தது. அந்த உடலம் குவிந்து கை கால்களைப் பரப்பிக் கிடந்த

வண்ணம், அது உயிருடன் இருக்கும்பொழுது எவ்வளவு கேவலமாக வாழ்ந்ததோ அதைவிடப் பன்மடங்கு கேவலமாக, கூம்பிச் சாம்பிக் கிடந்தது. கருமித்தனத்தின் எல்லையை விளக்கும் உடைகளில், கோரமாகக் கை கால்களை விரித்தபடி உமி மூட்டை மாதிரி கிடந்தான் அந்தக் கடைக்காரன். மார்க்ஹீம் அதைப் பார்ப்பதற்கு அஞ்சினான்! இருந்தாலும் அதில் என்ன இருக்கிறது பயப்படுவதற்கு? அவன், விழித்த கண் விழித்தபடி, அந்தக் கேவலமான உடல் பொதிந்த துணி மூட்டையை நோக்கிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, சிறிது சிறிதாகத் தேங்கும் இரத்தக் குளம், உணர்ச்சி ஏற்பட்ட குரல்களாக மாறிற்று. அது இங்குதான் கிடக்கவேண்டும். அதற்குச் சூட்சுமமான சலனங்கள் கிடையாது. அது கண்டுபிடிக்கும்வரை இங்குதான் கிடக்கவேண்டும். கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் - பிறகு? இந்த உயிரற்ற சதை இங்கிலாந்து முழுவதிலும் எதிரொலித்து, ஒரு பெருங் கூக்குரலை எழுப்பும்ல்லவா? 'பிடி, பிடி' என்ற கூக்குரல்! இறந்தாலும், இறக்காவிட்டாலும் அது இன்னும் எதிரிதான். "மூளை அகன்றாலும் காலம் அதுதான்" என்று நினைத்தான். இவ்வார்த்தைகள் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்தன. இச்செய்கை நிறைவேறிய காலம்; எதிரிக்கு முற்றுப்புள்ளி போடப்பட்ட காலம்; அது கொலைகாரனுக்குப் பிரதானமான வினாடியாகிவிட்டது!

இவ்வெண்ணம் மனத்தைவிட்டு அகலவில்லை. வெளியிலிருந்து மெதுவாக எட்டும் விதவிதமான சப்தங்கள் மணிக்கூண்டின் கணரென்ற ஒலியில் அழுங்கின. கோவில் மணிக்கூண்டு மத்தியானம் மணி மூன்று என்பதை உலோகத் தொனியில் ஆகாசத்தில் பரப்பியது.

ஆயிரம் நாவுகள் அந்த நிசப்தமான அறையில் ஒலிப்பது அவனைத் தடுமாறச் செய்தது. மனக்குறளியைக் கட்டுப்படுத்தி, ஒருவாறு எழுந்து, மெழுகுதிரி விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு, அங்குமிங்குமாக நடந்தான். அவன் பின்புறத்தில் சாயைத் திரள்கள் முற்றுகையிட்டன. தற்செயலாகக் கண்ணில்படும் பிரதிபிம்பங்கள் அவன் உள்ளத்தையே தூக்கிவாரிப் போட்டன. சுற்றிலும் இருந்த

பலவிதமான நிலைக் கண்ணாடிகளில் அவனுடைய பிரதிபிம்பங்கள், ஆயிரம் ஆயிரம் ஒற்றர்கள் போல், அவனைக் கவனித்தன. அவன் கண்களே அவர்கள் இருப்பதைக் கண்டுபிடித்தன. மெதுவாகத் தரையில் படும் அவன் காலடிகள் அறையின் நிசப்தத்தில் பன்மடங்காகப் பெருகி ஒலி செய்தன. இருந்தாலும் அங்கிருந்த சாமான்களை எடுத்துத் தனது ஜேபிகளை நிறைக்க ஆரம்பித்தான். ஆனால் அவனது உள்மனம் அவன் செய்யும் காரியங்களில் ஆயிரம் குற்றங்களை இடித்திடித்துக் கண்பித்தது. வரும் சமயம் இதைவிடச் சிறிது அமைதியான காலமாக இருந்திருக்க வேண்டும்; வேறிடத்தில் இருந்ததாக நிரூபிக்கச் சாட்சியம் முன்பே தயாரித்திருக்க வேண்டும்; கட்டாரியை உபயோகித்தது தவறு; ஆனால் முன் ஜாக்கிரதையாக அந்தக் கடைக்கரனைக் கையறையும், காலையும் கட்டி, வாயில் துணியைத் திணித்திருந்தால் போதும் - இந்தக் கொலை அனாவசியம். இல்லை! தைரியமாக அவனது வேலைக்காரனையும் சேர்த்துக் கொலை செய்திருக்க வேண்டும். மொத்தமாக இப்பொழுது செய்ததற்கு மாறாக எல்லாவற்றையும் நடத்தியிருக்க வேண்டும். தவறு செய்தது செய்தாகி விட்டது. அதற்காக உயிரைக் கொடுத்து உள்ளத்தைத் தின்னும் கவலைப்பேய்க்கு இடம் கொடுக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை; சென்ற காலத்தை மாற்றியமைக்க யாருக்கு முடியும்? இச்சமயத்தில் இவ்வளவு தீவிரமான மனஒட்டத்தின் முன்பு, மோட்டு வளைகளில் சரசரவென்று ஓடும் எலியின் சப்தம், சித்த உலகத்தின் திசை மூலைகளில் தறி கெட்ட மிருக பயத்தை எழுப்பியது. போலீஸ்காரனின் கைகள் அவன் தோள்களின் மீது இரும்புக் கவசம் மாதிரி விழும். தூண்டிலில் அகப்பட்ட மீன் போல அவனது நரம்புகள் துள்ளித் துடிக்கும்; அவன் கண் முன்பு, ஒன்றின் பின் ஒன்றாகத் துக்காந்தகாரமான பல விஷயங்கள் ஊர்வலமாகத் தாவிச் செல்லுகின்றன. அவற்றில் நீதிஸ்தலம், சிறைச்சாலை, தூக்குமேடை, கறுப்பு சவப்பெட்டி - எல்லாம் தெரிந்தன.

முற்றுகையிடும் எதிரிக் கணங்கள் போல் தெருவில் நடமாடும் மனிதர்களின் மீதிருந்த பயம் அவன் சித்தத்தை

அழுக்கியது. இங்கு ஏற்பட்ட சண்டையின் சப்தம் சிறிதாவது அவர்கள் காதில் எட்டியிருக்க வேண்டும். உள்ளே என்ன நடக்கிறதென்ற ஆவல்தான். பின்னர் அவர்களைக் கதவைச் சுற்றி மொய்க்கும்படி செய்துவிடுமே! ஆமாம்! பக்கத்து வீடுகளில், கிரிஸ்மஸ் பண்டிகையைத் தன்னந்தனியாகக் கொண்டாட வேண்டிய தலைவியிருக்கிறவர்கள், பழைய நினைவுகளிலே பண்டிகையின் குதுகலத்தைத் திருப்தி செய்து கொள்ள வேண்டியவர்கள், இச்சிறு சப்தத்தைக் கேட்டுக் கேட்டு கூர்ந்து கவனித்துச் செவி சாய்த்துக் கொண்டோர்தான் உட்கார்ந்திருப்பார்கள். கூட்டம் நிறைந்த குடும்பமானால்தான் என்ன! தாயார் விரலைத் தூக்கிச் சைகை செய்தால் எல்லாரும் மௌனமாயிருந்து கேட்கத்தான் செய்வார்கள்! இவர்களுடைய இச்செய்கைகளால்தான் இவனது கழுத்துக்கயிறு பின்னப் படுகிறது. சில சமயம் தன்னால் வேகமாக நடக்க முடியாது என்று நினைத்தான். கையிலிருந்த விலையுயர்ந்த சாமான்கள் நடக்கும்பொழுது கண்கணவென்று மணிபோல் ஒலித்தன.

கடிகாரச் சப்தம் கூட அவனுக்கு அச்சத்தை அதிகரித்தது. அதை நிறுத்திவிடலாம் என்று நினைத்தான். அவனுடைய பயம் வேறு எல்லைக்குத் தாவியது. கடிகார ஒலி நின்றதும் அந்த அறையின் நிசப்தம் அவனுடைய பயப் பிராந்தியை அதிகப்படுத்தியது; தன் வீட்டில் பயமில்லாது இயற்கையாக நடப்பவன் போல் பாவனை செய்யவேண்டும் என்றும், பயந்து பதுங்கக் கூடாது என்றும், அவனுக்குப் பட்டது.

அவன் மனம் பல பக்கங்களில் பயத்தால் உந்தப்பட்டது. சித்தத்தின் ஒரு பகுதி தைரியத்தையும் தந்திரத்தையும் விடாது கொண்டிருந்தது; மற்றொரு பகுதி அச்சத்தின் ஜுரத்தால் மூளைக் கோளாற்றின் எல்லைக் கோட்டில் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தது. அவன் மனத்தில் ஒரு பிரமை ஆழமாக வேரூன்றியது. வெளியிலே ஆட்கள் நின்று உள்ளே என்ன நடக்கிறது என்று காரைச் சுவர்களைக் கடந்து இரகசியத்தை அறிய முயலுகிறார்கள் என்று அவன் மனம் நம்பிப் பயந்தது. ஆனால் வீட்டினுள் இவன்

தனியாகவா இருக்கிறான்! தான் தனியாக இருப்பதாக அவனுக்குத் தெரியும். வேலைக்காரி வெளியே செல்லுவதை அவனே கண்ணால் பார்த்தான். அந்தக் கடையில் தனியாக இருப்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் அவனது கற்பனைக்கு அந்தக் கட்டிடத்தில் யாரோ மெதுவாக நடப்பது போல் பட்டது. சுற்றும் முற்றும் பார்த்துத் திக்பிரமை அடைந்தவன் போல விழித்துக்கொண்டு நின்றான். கடையிருந்த அறையில் வெளிச்சம் அதிகமில்லை; ஆனால் மங்கலான ஒளிப் பிழம்பின் மத்தியில், சாயை போல ஒன்று தோன்றவில்லையா?

திடீரென்று தெருப் பக்கத்தில் யாரோ வெளிக்கதவைத் தட்டவென்று தட்டிக்கொண்டு கடைக்காரன் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவது கேட்டது. வெளியில் நின்ற ஆசாமி கொஞ்சம் குவிப் பேர்வழி போலும்! கேலியாகவும் வேடிக்கையாகவும் கடைக்காரன் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு கதவைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தான். மார்க்ஹீம் பயத்தால் பனிக்கட்டியாகச் சமைந்தான். அவன் கூக்குரலின் எல்லையைக் கடந்து நிசப்தக் கடலில் மறைந்தான். இந்தப் புயற் சப்தத்திலும் கேட்கக்கூடிய அவனது பெயர் வெறும் சப்த கோளமாக அர்த்தமற்று மறைந்தது. வெளியில் கதவைத் தட்டிய மனிதனும் நம்பிக்கையை யிழந்து அகன்றான்.

இந்தக் குற்றத்தைச் சுட்டிக் காட்டும் எல்லையிலிருந்து சீக்கிரத்தில் அகலவேண்டும். லண்டனின் எண்ணத்தொலையாத தொகுதியில் மறைந்து நாளின் மற்றொரு எல்லையில் கலங்கமற்ற துறைமுகமான படுக்கைக்குச் சென்றால்தான் பாதுகாப்பு உண்டு. இப்பொழுது ஒருவன் வந்தான். இதைவிட விடாக்கண்டனான மற்றொருவனும் வரக்கூடும்ல்லவா? காரியத்தைச் செய்து அதன் பயனை அநுபவிக்காது போனால், முயற்சியும் சகிக்க முடியாத தோல்விதானே. மார்க்ஹீமுக்குப் பணம் அவசியம்; அதை எடுப்பதற்கு வழி சாவிதான். திறந்த கதவு வழியாக எட்டிப் பார்த்தான். அங்கு இன்னும் சாயைகள் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தன.

மனத்தில் சிறிதும் வெறுப்புத் தோன்றாது, (ஆனால் அவனது வயிறு சிறிது குமட்டல் எடுத்தது) தனது கை வேலையின் விளைவினிடம் நெருங்கினான். அதில் மனிதக் களை அகன்று விட்டது. அந்தப் பிரேதம் உமி மூட்டை மாதிரி மடிந்து தரையில் கிடந்தது. இருந்தாலும் அவன் மனது அதனிடம் நெருங்க ஒப்பவிலலை. அதைத் தொடுவதென்றாலோ அரோசிகமாக இருந்தது. சுவத்தைத் தோளைப் பிடித்து உயர்த்தி மலத்திக் கிடத்தினான். பிரேதம், தொடுவதற்கு இலேசாக, கொளகொளவென்று நழுவி விழுந்தது. முகத்திலே களையே இல்லை. மெழுகுப் பதுமை மாதிரி யிருந்தது. ஒரு புறக் கபோலத்தில் இரத்தக் கறை படர்ந்திருந்தது. மார்க்ஹீமுக்கு அந்தக் கறை ஒன்றுதான் வெறுப்பைத் தந்தது. அந்தக் கறை அவனது மனத்தைக் குழந்தைப் பருவத்தில் பதிந்த நினைவுக் களஞ்சியத்திற்குச் செலுத்திச் சென்றது. அன்று ஒரு பொம்மலாட்டக்காரன், கொட்டு மேளத்துடன், கொலைகாரப் பதுமைகளைக் காண்பித்துப் பணம் பறித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் காட்டிய அந்தப் பதுமைச் சவங்களைப்போல் கிடந்தான் இந்தக் கடைக்காரனும். அன்று கேட்ட பாட்டின் மெட்டு அவன் மனத்தில் உதித்தது; முதன் முதலாக அவனது நெஞ்சத்தில் உதைப்புத் தட்டியது. மன வெறுப்பின் குமட்டலும், காலில் பலவீனமும் அவனைத் தாக்கின. இவற்றை அகற்றி, மனத்தை உடனே திடப்படுத்த வேண்டும்.

இந்த நினைவுகளினின்று மிரண்டு விலகுவதைவிட நேர் நின்று மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு எதிர்ப்பதே நல்லது என்று புலப்பட்டது. சற்று நேரத்திற்கு முன்பு பேசி, வாதாடி, ஆசைகளின் நிலைக்களமாக இருந்த முகம், வெளிறி, ஒன்றுமற்ற வெறுமையின் பகைப்புலமாக இருந்தது. கடிகாரத்தின் பெண்டுலத்தில் விரலை வைத்து அதன் ஓட்டத்தைத் தடை செய்வது போல், இந்த ஜீவ துண்டத்தின் போக்கும் தடை செய்யப்பட்டது. எவ்வளவு தான் துருவி ஆராய்ந்தாலும் அவன் உள்ளத்தில் தன் குரூர செய்கையின் இடிப்புத் தோன்றாதிருப்பதின் காரணம் அவனுக்குப் புலப்படவில்லை. உலகத்தை இன்பமயமாக்கக் கூடிய வசதிகள் எத்தனையோ இருந்தும், இத்தனை

காலமும் வாழாத, ஆனால் இப்பொழுது உயிரற்றுக் கிடக்கும், அந்தக் கடைக்காரன் பேரில் சிறிது இரக்கம் தோன்றியது.

மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு கையில் சாவிக் கொத்தை எடுத்த வண்ணம். கடையின் திறந்த உட்கதவின் பக்கம் சென்றான். வெளியே மழை சிறு தூறலாக ஆரம்பித்துப் பிறகு தடதடவென்று பொழிய ஆரம்பித்தது. நீர் கொட்டும் அந்தகாரக் குகையில், சாயையின் திரட்சிகளும், வெளி மழையின் எதிரொலிப்புக்களும் உள்ளத்தைத் திணற வைக்கும் நிசப்தத்தைப் போக்கின. மார்க்ஹீம் கதவண்ணை சென்றவுடன் யாரோ ஒருவர் பின்வாங்குவது போலும், ஒரு சாயை அகலுவது போலும் அவனுக்குப் பட்டது.

எங்கு பார்த்தாலும் யாரோ ஒருவர் நடமாடுவது போலும், தனது செய்கைகளைக் கவனிப்பது போலும், மார்க்ஹீம் மனத்தில் ஒரு பிரமையை உண்டாக்கியது. கதவைத் தாண்டி மேல் மெத்தைக்குச் சென்றான். அங்கு சிறிது வெளிச்சம் அதிகமாக இருந்தது. வெளிக் குரல்கள் மழைச் சப்தத்துடன் கலந்து சிறிது அதிகமாகக் கேட்டன. ஆனால் அவனைத் தொடர்ந்து கவனிக்கும் அந்தச் சூட்சுமப் பேர்வழியின் ஓசை அகன்றபாடில்லை. சுவர்களும், கூரையும் கொலைக்களத்திலேயே தன்னைச் சிறை செய்வதாக மார்க்ஹீம் நினைத்தான்.

இவ்விடத்தை விட்டு ஓடிச்சென்று தனது படுக்கையில் ஒளிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஒரு பயப்பிராந்தி அவனை உந்தித் தள்ளியது. இயற்கையின் தடை செய்ய முடியாத நியதிகளுக்குப் பயந்தான். ஒரு வேளை அவை தனது குற்றத்தின் சாட்சிகளை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே காப்பாற்றி வைத்திருந்தால், மனித ஜீவியத் தொடர்பின் பிணிப்புச் சங்கிலி அற்று விடுமோ என்ற அமானுஷ்ய பயம். அவனை உந்தியது. இந்தக் கோரமான சதுரங்க விளையாட்டை இயற்கையுடன் மிகவும் திறமையாகவே விளையாடினான். தோற்கடிக்கப்பட்ட கொடுங்கோலன், தனது வீழ்ச்சியில் மற்றவர்களையும் சேர்த்து இழுப்பது

போல, நியதிகளின் நிலைக்களமான இயற்கை, சதுரங்கப் பலகையைக் கவிழ்த்து, தொடர்பின் பிணிப்பை வெட்டினால்? நெப்போலியன் போன்ற பெரிய வீரர்களும் இந்த இயற்கையின் விபரீதமான சதிக்கு ஆளானார்கள். மார்க்ஹீமுக்கும் அந்தக் கதி ஏற்பட்டு, இப்பொழுது அவனது குற்றத்தைப் பொதிந்து வைக்கும் இருளும் சுவரும், தம் இயற்கைக் குணங்களை விட்டுவிட்டு, அவனுக்குச் சதி செய்தாலும் செய்யும். இவற்றிற்கே மார்க்ஹீம் பயந்தான். கடவுளைப் பற்றி அவன் அவ்வளவாகப் பயப்படவில்லை. மனித நாற்றமே இல்லாத அங்கு தனக்கு நியாயம் கிடைக்கும் என்று நினைத்தான்.

கதவைச் சாத்திவிட்டு, அந்த அறையில் தாறுமாறாகக் கிடக்கும் சாமான்களிடையில், தான் தேடிவந்த வஸ்துவைத் துருவி ஆராய்ந்தான். ஆனால் அவனது கடைக்கண் சாததப்பட்ட கதவின் மீது இருந்து கொண்டே இருந்தது. இப்படித் தேடுவதிலேயே ஒரு சோர்வு. அந்த வேலை வியர்த்தம் என்ற நினைப்பு ஏற்பட்டது. மார்க்ஹீமுக்கு மழையின் ஒரே விதமான சளசளப்பு மனத்தில் சிறிது மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கியது. திடீரென்று எங்கிருந்தோ ஒரு பியானோவின் இன்னிசை பிரார்த்தனைக் கீதமாக எழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து களங்கமற்ற குழந்தைக் குரல்கள் பிரார்த்தனைக் கீதங்கள் பாடின.

புன்சிரிப்புடன் அதைக் காது கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டே சாவிகளை ஆராய்ந்தான். அவனுடைய உள்ளம் அவனது குழந்தைப் பருவத்தின் நினைவுகளில் ஓடித்திளைத்தது. ஆமாம், அது எவ்வளவு சுகமான இன்பமான காலம்! என்ன விளையாட்டுக்கள், ஆட்டங்கள் - மோட்ச லோகந்தான் அது!

மார்க்ஹீம் உள்ளம் இவ்வாறு சென்ற காலத்திலும் தற்சமயச் செய்கையிலும் திளைத்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, இறுகிய பனிக்கட்டியும், உருகிய இரும்புக் குழம்பும் ரத்தக் குழாய்களில் தொடர்ந்து செலுத்தப்பட்டது போல துள்ளிப் பதறித் துடித்துக் கல்லாய்ச்

சமைந்து நின்றான். அவன் நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

பயம் என்ற கிட்டி அவனை இறுக்கியது. என்ன? இறந்தவன் நடந்து வருகிறானா, அல்லது அரசாங்க அதிகாரிகள் அவனைத் தூக்கு மேடைக்கு இழுத்துச் செல்ல வந்துவிட்டனரா? கதவு திறந்தது. ஒரு முகம், அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்து, வெகு நாள் பழக்கம்போல் புன்சிரிப்புடன் தலையை அசைத்தது. பின்னர் கதவு சாத்திக் கொண்டது. பயம் கட்டை மீறியது. மார்க்ஹீம் ஊளையிட்டான். இந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு அந்த ஆசாமி திரும்பி வந்து, "என்னைக் கூப்பிட்டாயா?" என்றான்.

விழித்த கண் விழித்தபடியே, மார்க்ஹீம் அந்த அந்நியன் முகத்தை நோக்கினான். கண்களில் மேகப் படலம் போல் என்னவோ மறைத்தது. அந்த அந்நியனது உருவமும், சுற்றி நிற்கும் பதுமைகள் போல், விளக்கொளியில் அசைந்தாடியது. சமயாசமயத்தில் அந்த அந்நியன் தன்னைப் போல இருப்பதாக நினைத்தான். ஆனால் அவனுடைய உள்ளத்திலுள்ள பயத்தின் பிண்டம் போல, எதிரிலிருப்பவன் மனிதனல்லன், தெய்வமும் அல்லன் என்ற எண்ணம் தோன்றி அமுங்கியது.

"பணத்தைத் தேடுகிறாயா?" என்றது அவ்வுருவம்! குரலும் பேச்சும் சாதாரண மரியாதையை வழங்கின.

மார்க்ஹீம் பதிலளிக்கவில்லை.

"வேலைக்காரி சீக்கிரத்தில் வந்துவிடுவாள். மார்க்ஹீமை அவள் இங்கு கண்டால் பின் என்ன நடக்கும் என்று நான் சொல்ல வேண்டுவதில்லை!" என்றது அவ்வுருவம்.

"என்னைத் தெரியுமா?" என்றான் கொலைகாரன்.

"உன்பேரில் வெகுகாலமாக எனக்குப் பிரியம்; உனக்கு

உதவி செய்யவேண்டும் என்று உன்னைப் பல நாளாகத் தேடி வருகிறேன்."

"நீ யார்? பைசாசமா?" என்றான் மார்க்ஹீம்.

"நான் யாராக இருந்தால் என்ன? அதனால் நான் உனக்குச் செய்யப்போகும் உதவி தடுக்கப்படப் போகிறதா?" என்றது அவ்வுருவம்.

"நீ யார் என்று தெரிந்தால்தான் உனது உதவிக்குப் பயன் உண்டு. உனக்கு இன்னும் என்னைத் தெரியாது. நல்ல காலமாக உனக்கு என்னைத் தெரியாது!" என்றான் மார்க்ஹீம்.

"உன்னை எனக்குத் தெரியும்; உனது ஆத்மாவை எனக்குத் தெரியும்" என்றது அவ்வுருவம்.

"தெரியுமா? அவதூற்றின் விபரீதந்தான் எனது வாழ்க்கை. இயற்கையின் ஓர் பெரும் பொய்யாக நான் ஜீவித்தேன். எல்லோரும் அப்படித்தான்; உண்மையில் எல்லோரையும் அழுக்க முயலும் இப்பொய் வேடத்தை விட நல்லவர்கள்தான். தம்மைக் கட்டுப்படுத்தும் திடம் மட்டிலும் இருந்தால் எல்லோரும் வீரர்கள்தான்; அடியார்கள்தான். நான் எல்லோரையும் விடக் கீழ்த்தரமானவன். காரணம் எனக்கும் என் கடவுளுக்கும் தெரியும். அவகாசம் இருந்தால் எனது அந்தரங்கத்தை வெளியிடுவேன்."

"எனக்கா?" என்றது அவ்வுருவம்.

"உனக்கும், எல்லாருக்கும். நான் ராக்ஷச ராஜ்யத்தில் பிறந்து வளர்ந்தேன். சந்தர்ப்பம் என்ற அரக்கன் என்னை என் தாயின் கர்ப்பத்திலிருந்து பிய்த்து எறிந்தான். எனது செய்கையைப் பார்த்து நியாயம் பேசுகிறாய். சிறிது எனது உள்ளத்தைப் பார்க்கலாகாதா? இவ்விதமான பாவச் செயல்கள் எனக்கு எவ்வளவு வெறுப்பு அளிக்கின்றன!

உனக்குத் தெரியவில்லையா? கோணல் வாதம் எனது மனத்தைக் குழப்பிக் கெடுக்கவில்லை என்று உனக்குத் தெரியவில்லை? நான் விருப்பில்லாது இக்காரியங்களைச் செய்யும் பாபிஷ்டன் என்று உனக்குத் தெரியவில்லையா?" என்றான் மார்க்ஹீம்.

"நீ சொல்லுவதெல்லாம் மிகவும் சுவாரஸ்யமாகத்தான் இருக்கிறது. இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் எனக்குக் கவலையில்லை. காலமாகிறது. வேலைக்காரி வேகமாக வந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவள் வருவது தூக்குமேடையே உன்னை எதிர் நோக்கி வருவது என்று உணர்ந்து கொள். உனக்கு நான் உதவி செய்யட்டுமா? பணம் எங்கிருக்கிறது என்று உனக்குச் சொல்லட்டுமா?"

"அதற்குப் பதிலாக நான் என்ன செய்யவேண்டும்?" என்று கேட்டான் மார்க்ஹீம்.

"உனக்கு எனது உதவி ஒரு கிரிஸ்மஸ் வெகுமதி."

"உன் கையிலிருந்து நான் ஒன்றையும் ஏற்க மாட்டேன். தாகத்தால் மடிவதானாலும் உன் கையிலிருந்து ஒரு சிரங்கை தண்ணீர்கூட வேண்டாம்."

"நீ வேண்டுமானால் சாகும்பொழுது பாவ மன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொள்; அதற்கு நான் தடை செய்யவில்லை" என்றது அவ்வுருவம்.

"நீ அதன் சக்தியை நம்பவில்லை போலும்!" என்றான் மார்க்ஹீம்.

"நான் அப்படி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. எனது பார்வை வேறு. இத்தனை நாள் எனது சேவையைச் செய்துவிட்டு, நான் கடைசியாக உதவியளிக்க வரும்பொழுது அதையும் ஏற்றுக்கொண்டு, கடைசியில் பாவ மன்னிப்புடன் இறப்பதே சரி. இது உன் பின்னால் நிற்கும் பலவீனர்களுக்கு ஊக்கமளிக்கும். எனது உதவியை ஏற்றுக் கொள். நான்

வரும்பொழுதும் அப்படிப்பட்ட ஒரு இடத்திலிருந்துதான் வருகிறேன். அது மிகவும் இலகு," என்றது அவ்வுருவம்.

"நீ என்ன நினைக்கிறாய்? பாவம்! பாவம்! பாவம்! இதைச் செய்வதைத் தவிர எனக்கு வேறு ஆசையில்லையா? மனிதர்களைப்பற்றி உன் அநுபவம் இதுதானா? கொலைக் குற்றம் மனத்தின் ஈரத்தை ஒரேயடியாக வற்ற அடித்து விடும் என்பது உன் நினைப்பா?" என்று பதறினான் மார்க்ஹீம்.

"எனக்குக் கொலை என்பது பிரத்தியேகப் பகுதியில்லை; எல்லாப் பாவங்களும் கொலைதான். வாழ்க்கை என்பதே ஒரு போர் என்று உனக்குத் தெரியாதா? உன் வம்சம் - அதுதான் இந்த மனித வர்க்கம் - முழுகும் கப்பலில் ஒன்றையொன்று பிய்த்துத் தின்னும் எலிக் கூட்டங்கள்தானே! பாவங்களை நான் செய்கையாகக் கவனிப்பதில்லை. பிந்திய வாழ்க்கையை அவற்றின் தொடர்ச்சியாகப் பின்பற்றுகிறேன். தாயை எதிர்க்கும் மகளின் செய்கைக்கும் உனது கொலைச் செய்கைக்கும் என்னிடம் வித்தியாசம் கிடையாது. நான் ஒரு மனிதனுடைய பாவங்களை மட்டிலுமா தொடர்ந்து கவனிக்கிறேன் என்று நினைக்கிறாய்? புண்ணியத்தையும் கவனிக்கத்தான் செய்கிறேன். இவை இரண்டும் சங்கார தெய்வத்தின் பட்டயத்தின் இரு முனைகள். பாவம் செய்கையில் இல்லை; குணத்தில் தான். பாவிகள் என் அன்பர்கள்; அவர்களுடைய செய்கையின் விளைவுகள்தான் காலத்தின் நீர்வீழ்ச்சியில் மிகுந்த பலனை யளிப்பவை; நீ கடைக்காரனைக் கொன்றதினாலும், நீ மார்க்ஹீம் ஆனதினாலும் உனக்கு உதவி செய்யப்போகிறேன்" என்றது அவ்வுருவம்.

"நான் என் உள்ளத்தைத் திறந்து காண்பிக்கிறேன். இச் செய்கை எனது கடைசிக் குற்றம். எத்தனையோ விஷயங்களை உணர்ந்தேன். இதுதான் எனது மகத்தான அநுபவம். இன்று இச்செய்கையிலிருந்து புதிய மனவுறுதியும் சக்தியும் பெற்றிருக்கிறேன். இனி எனக்கு விடுதலைதான். என் செய்கைகளுக்குத் தளை கிடையாது.

அதோ இருக்கிறது எனது பழைய வாழ்வு; இனி என் விதியின் நரகத்தை நோக்கிச் செல்வேன்" என்றான் மார்க்ஹீம்.

அந்த அந்நிய உருவம் தனது முழு பலத்தையும் உபயோகித்து அவனைத் தூண்டியது; மார்க்ஹீம் தனது கடைசிச் சக்திவரை போராடினான்.

கடைசியாக, "என் கடமை என்னவென்று எனக்குத் தெரிகிறது; என் கண்கள் திறந்துவிட்டன," என்றான் மார்க்ஹீம்.

அச்சமயம் வெளிக்கதவு தடதடவென்று ஒலித்தது.

"அதோடு வேலைக்காரி வந்துவிட்டாள்; கீழே சென்று எஜமானனுக்கு உடலுக்கு குணமில்லை என்று சொல்லி அவளையும் உள்ளேயழைத்து உன் கை வேலையைக் காண்பி! சீக்கிரம்!" என்றது அவவுருவம்.

"இனியுமா? துன்பம் இழைக்காவிட்டால் சும்மா இருப்பதற்கு எனக்குத் திறமையிருக்கிறது. எனது நல்ல நோக்கங்கள் எல்லாம் பசையற்ற பாலைவனமாயின. ஆனால் எனக்கு இன்னும் சக்தியும் மனவுறுதியும் இருக்கிறது. பார்!" என்றான் மார்க்ஹீம்.

எதிரிலிருந்தவன் முகத்தில் ஒரு தெய்வீகக் களை, அன்பு கனிந்த பார்வை ஏற்பட்டது. இந்த மாறுதல்களைக் கவனியாது கீழே இறங்கினான். இப்பொழுது வாழ்க்கை அவனை ஆசையுடன் இழுக்கவில்லை. மங்கிய ஒளியில் பிரேதத்தைக் கவனித்தான். கடைக்காரனைப் பற்றிய நினைவுகள் மனத்தில் குவிந்தன. வெளியே தடதடவென்ற தட்டல் மறுபடியும் கேட்டது.

புன்சிரிப்புடன் கதவைத் திறந்து, எதிரிலிருந்த வேலைக்காரியைப் பார்த்து, "எஜமானரைக் கொன்றுவிட்டேன்; போய்ப் போலீஸாரை அழைத்து வா!"

<https://t.me/aedahamlibrary>

என்றான் மார்க்ஹீம்.

24. மிளிஸ்

பிரட் ஹார்ட் - அமெரிக்கா

ஸிராநிவாடா மலைத் தொடரில் சமவெளிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் சிவந்த மலைகளில்தான் "ஸ்மித் பாக்கெட்" என்ற இடம் இருக்கிறது. அது ஒரு சுரங்க ஸ்தலம். அதாவது ஒரு காலத்தில் தங்கம் இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையில் பிறந்த சுரங்க ஸ்தலம். தற்பொழுது அதற்கிருக்கும் பெருமையெல்லாம், புராணங்களைப் போல, பழம்பெருமைதான்.

முதன் முதலில் ஸ்மித் என்ற ஆசாமி அங்கு சுரங்கம் வெட்டி 5,000 டாலர்கள் சம்பாதித்தான்; பின்பு அதில் மேற்கொண்டு 3,000 டாலர் செலவழித்து, தங்கம் இனிக் கிடைக்காது என்ற உண்மையைக் கண்டுபிடித்தான். பொன் என்றால் ஆசை யாரை விட்டது? அவனைத் தொடர்ந்து பல குடும்பங்கள் அங்கு குடியேறின. நாளாவிர்த்தியில் பள்ளிக்கூடமும், ஒரு மாதாகோயிலும் அங்கு தோன்றின. ஸ்ரீ. ஸ்மித் அவர்கள், படிப்படியாய்த் தங்க ஆராய்ச்சியிலிருந்து பலவித இன்ஜினியர் தொழில்கள் எல்லாம் அநுபவித்து கடைசியில் சாராயக் கடை வைத்தார். அதில் ஸ்ரீ. ஸ்மித் அவர்கள் பெற்ற லாபம் மிதமிஞ்சிக் குடிக்கப் பழகியதுதான்.

அன்று பொழுது மங்கி வெகு நேரமாகிவிட்டது. ஸ்மித் பாக்கெட்டினுடைய எதிர்காலச் சமூகத்தைப் பண்படுத்தும் பொறுப்பை வகிக்கும் 'வாத்யாரய்யா', பள்ளிக்கூடத்திலே உட்கார்ந்து கொண்டு, காப்பிநோட்டுகளைத் திருத்திக் கொண்டிருக்கிறார். பள்ளிக்கூடக் கதவைத் தட்டும் சப்தம் கேட்டது. அன்று முழுவதும் 'டொக்' 'டொக்' என்று கூரையின் மீது தட்டிக் கொண்டிருந்த மரங்கொத்திக் குருவிகளின் வேலையென்று நினைத்து அவர் பேசாமல் இருந்து பார்த்தார். சப்தம் ஓய்கிற பாட்டைக் காணோம்.

"யாரது?" என்று ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

ஒரு சிறு பெண். அழுக்குப் படிந்த உடை, கறுத்து விசாலமான கண்கள், கவனிப்பாரற்றுச் சடை ஏறிய தலை மயிர், - எல்லாம் அவள் யார் என்பதை நினைவிற்குக் கொண்டுவந்தன. அவள் வேறு யாருமில்லை. ஸ்மித் பாக்கெட்டின் நிர்மாணகர்த்தரான ஸ்ரீ. ஸ்மித் அவர்களின் ஏக புத்திரி ஸ்ரீமதி மெலிஸா ஸ்மித்; - சுருக்கமாக 'மிளிஸ்' என்று அழைப்பார்கள். தாயைப் போல் பிள்ளை என்ற பழமொழியை உத்தேசித்துத்தான் கடவுள் மிளிஸின் தாய்க்கு வசை ஏற்பட்டுவிடாதபடி குழந்தை பிறந்தவுடனேயே தம் பக்கம் அழைத்துக் கொண்டார் என்று கருத வேண்டியிருக்கிறது.

"உனக்கு என்ன வேண்டும்?" என்றார் உபாத்தியாயர். மிளிஸ் கதை முழுவதும் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். இயற்கையிலே வளர்ந்த பிள்ளை. ரெவரண்டு மக்ஸ்னாக்லி ஊருக்குப் பெரிய பாதிரியார். அவள் 'குணப்படுவதற்காக' (சீர்திருந்துவது என்பதற்கு கிறிஸ்தவப் பதப் பிரயோகம்) அவளை ஹோட்டலில் சிறு கையாளாக அமர்த்தினார். பின்பு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் நடைபெறும் மதபோதனைப் பள்ளிக்கூடத்தில் உள்ள மற்ற குழந்தைகளுக்கு இவளை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அந்தப் பெரிய குடும்பக் குழந்தைகளுக்கிடையே இவளது மட்டரக வேடிக்கைப் பேச்சுக்கள் ஒரு பெரும் புரட்சியை உண்டுபண்ணிவிடும் என்று பயந்து, பாதிரியார் அவளை வெளியே துரத்தி விட்டார். இதுதான் அவளது பூர்வகதை. அந்த மோசமான கிழிசல் உடைகளிலும் பளிச்சுப் பளிச்சென்று ஒளி வீசும் அவள் கண்கள் அவளுக்கு ஒரு கண்ணியத்தைத் தந்தன.

"இன்று ராத்திரி நீர் தனியாக இருப்பீர் என்று தெரிந்துதான் இங்கே வந்தேன். அந்தக் குட்டிகள் இருக்கும்பொழுது எனக்கு வர இஷ்டமில்லை. ஏன், அவர்களைப் பிடிக்கவில்லை; அவர்களுக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை; அதுதான். நீர் பள்ளிக்கூடந்தானே வைத்திருக்கிறீர்? எனக்குப் படிக்க வேண்டும்" என்று திடுதிடுவென்று பேசினாள்.

உபாத்தியாயர் பேசாமல் அவளைக் கவனித்தார்.

"என் பெயர் மிளிஸ், மெலிஸா ஸ்மித். குடிகார ஸ்மித்தின் மகள். நான் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருகிறேன்."

"அப்புறம்?" என்றார் வாத்தியார் வெகு சாவதானமாக.

இதுவரை அவளை யாவரும் எதிர்த்தார்கள். அதில் பிறந்தது ஆரம்பத்திலேயே சூட்டுடன் பேசும் அவளது பாஷை. உபாத்தியாயரின் அமைதியை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. முதலில் அவள் முகம் சிறிது வெட்கத்தால் சிவந்தது. பின்னர் மேஜையின் மீது குப்புறப் படுத்துக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தாள். இத் துக்க ஆவேசம் அடங்கும் வரை உபாத்தியாயர் அமைதியாக இருந்தார். அவள் தேம்பல்களுக்கிடையே, "இனி ஒழுங்காக இருப்பேன்" என்றாள்.

உபாத்தியாயர், அவள் ஞாயிற்றுக்கிழமை பள்ளிக்கூடத்தை விட்டதற்குக் காரணத்தைக் கேட்டார்.

"என்னை வெறுக்கும் கடவுளை நான் ஏன் மதிக்க வேண்டும்? எனக்கு அப்படி ஒன்றும் செய்ய வேண்டியதில்லை."

"மக்ஸ்னாக்லியிடம் நீ அப்படியே சொன்னாயா?"

"ஆமாம்! அப்படித்தான் சொன்னேன்."

உபாத்தியாயருக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

அந்த நிசப்தமான மலைச்சரிவில், ஊருக்கு வெளியேயிருந்த பள்ளிக்கூடத்தில், வெளியே பைன் மரங்கள் பெருமூச்சு விடுவது போல் அலையும் காற்றில் ஒன்றுபடாது ஒலித்தது அவருடைய சிரிப்பு.

அவள் தகப்பனார்?

"அப்பாவைப் பற்றி எனக்கென்ன? அவர் எனக்கென்ன செய்திருக்கிறார்? நான் போகும்பொழுது 'குடிகார ஸ்மித் மகள் போகிறாள் பார்!' என்று பேசும்படியாக வைத்தார். அவர் செத்தாலும் நல்லதுதான். எல்லாரும் செத்தாலும் நல்லதுதான்!" மறுபடியும் அழுகை வந்தது அவளுக்கு.

உபாத்தியாயர், தமது அமைதியான குரலில், "அம்மாதிரியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது" என்று வெகு நேரம் போதனை செய்தார்.

இப்படியாக ஆரம்பித்தது மிளிஸின் வித்தியாப்பியாசம்.

மூன்று மாதங்கள் கழிந்தன.

மறுபடியும், பொழுது சாய்ந்து வெகு நேரமாகியும் உபாத்தியாயர் 'காப்பி புஸ்தக' ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும்பொழுது, மிளிஸ் திடுதிடுவென்று வந்தாள்.

"என்ன ரொம்ப வேலையா, ஸார்?" என்றாள். "என்னுடன் வருவீர்களா?"

அவர் தயாராக இருப்பதை அறிந்து, "அப்படியானால் உடன் புறப்படுங்கள்!" என்றாள்.

இருவரும் வெளியே சென்றார்கள். வழியில், "எதற்காக?" என்றார் உபாத்தியாயர்.

"அப்பாவைப் பார்க்க" என்றாள் மிளிஸ். இதுவரை இதுதான் முதல் தடவையாகத் தகப்பனாரை 'அப்பா' என்று அவள் அழைத்தது.

மிளிஸ் ஒவ்வொரு சாராயக் கடையாகத் தேடினாள். இவ்வாறு ஒரு மணி நேரம் கழிந்தது. காட்டாற்றுக்கு அப்பால் இருக்கும் மரக் குடிசையில் இருக்கலாம் என்று அங்கு சென்றார்கள். போகும் வழியிலே, நிசப்தமான இரவிலே, துப்பாக்கி வெடிச் சப்தம் கேட்டது. மிளிஸ்

குறுக்குப் பாதைகள் வழியாக அவரை அழைத்துக் கொண்டு மரக் குடிசையை நோக்கி வேகமாகச் சென்றாள்.

அவ்விடத்திலே திகிலடைந்த சிலர் கூடி நின்றனர். குழந்தை மிளிஸ் அவர்களைச் சட்டை செய்யாது, உபாத்தியாயரை அழைத்துக்கொண்டு அங்கு சென்றாள். அங்கே ஸ்மித், அந்த 'ஸ்மித் பாக்கெட்' கிராமம் உண்டாவதற்குக் காரணபூதரான ஸ்ரீமான் ஸ்மித், முதலில் தாம் அமைத்த மரக் குடிசையில் தமது பயனற்ற வாழ்வை ஒரு துப்பாக்கிக் குண்டிற்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட்டுக் கிடந்தார். குழந்தை முகத்தில் அப்பொழுது வருத்தம் தோன்றவில்லை. குழம்பிய மனதுடைய ஆசிரியருக்கு, அவள் திருப்தியடைந்தது போன்ற முகக் குறியுடன் இருந்ததாகத் தென்பட்டது.

மிளிஸ் உண்மையிலேயே அனாதையானாள்.

ஸ்மித்தின் மரணச் சடங்கும் ஒருவாறு முடிவடைந்தது.

உபாத்தியாயர் மிளிஸ் மார்பர் என்ற ஸ்திரீயின் வீட்டில் மிளிஸ் வசிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து வைத்தார். மிளிஸ் மார்பர் குழந்தை விவகாரத்தில் சிறிது தாராளம் என்று தான் சொல்லவேண்டும். அத்தனை குழந்தைகளுக்கும் நாகரிகமான லத்தின் பெயர்களும் கிரேக்கப் பெயர்களும் கொடுத்திருந்தாள். கஸாண்டிரா என்ன, அரிஸ்டைடீஸ் என்ன, கிளிஸ்டம்னஸ்டிரா என்ன! எல்லாம் பழைய பெயர்கள்தான். ஆனால் அவளுக்கு அத்தனை குழந்தைகளிலும் கிளிஸ்டம்னஸ்டிரா மீதுதான் அபார பிரேமை. செல்லமாகக் 'கிளைடி' என்று அவளை அழைப்பாள்.

மிளிஸ் அவள் வீட்டிற்கு வந்ததிலிருந்து, 'கிளைடியைப்போல் பேசு' 'கிளைடியைப் போல் நட' என்ற மிளிஸ் மார்பரின் ஓயாத உபதேசத்தைத்தான் அவள்

கேட்கவேண்டியிருந்தது. இந்தக் கிளைடி மான்மியம் மிளிஸிற்கு வெறுப்பைத்தான் எழுப்பியது என்பது நிச்சயம்.

கிளைடி வாலிபத்தின் அழகைப் பெற்றவள்; அதை உணர்ந்த அவளுடைய பாவனை நாணங்களும், ஓய்யார அபலைக் குணங்களும் புயல்காற்றைப் போன்ற மிளிஸிற்குப் பிடிக்கவில்லை.

கிளைடியும் பள்ளிக்கூடம் வந்தாள். அவள் வாத்தியாருடன் பேசுவது முதல், அவர் காப்பி எழுதிக் கொடுக்கும் பொழுது அனாவசியமாக அவர் மீது படுமபடி சாய்ந்திருப்பது வரை சாதாரணமாக ஏற்கத் தகுந்ததல்ல. நான் உங்களுக்கு ஒன்று சொல்ல மறந்து விட்டேன். உபாத்தியாயர் என்றதும் நரை திரை விழுந்த சம்பாதி என்று கருதிவிட வேண்டாம். ஆயினும், அவர் கிளைடியின் கண வீச்சுக்களைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

மனவறுதி படைத்தவர்; இவ்வாறு இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்த அவருக்கு உணவின்மையும் சிறிது துணை புரிந்தது என்று கூற வேண்டும். பொதுவாக அவர் கிளைடியை விட்டு விலகியே நடந்தார். ஒரு நாள் மாலை அவள் எதையோ வைத்து விட்டதாகப் பள்ளிக்கூடத்திற்குத் திரும்பி வந்து தேட ஆரம்பித்தாள். இருட்டும் வரை தேடியும் அது அகப்படாது போயிற்று. அன்று இரவு வாத்தியார் அவளுக்குத் துணையாக வீடுவரை சென்றார்.

இது நடந்த மறுநாள் மிளிஸ் பள்ளிக்கூடம் வரவில்லை. அன்று முழுவதும் மிளிஸைக் காணவில்லை. உபாத்தியாயர், அவளை எல்லா இடத்திலும் தேடிவிட்டு, மிகுந்த வருத்தத்துடன் பள்ளிக்கூடத்திற்குத் திரும்பினார். மேஜையின் மேல் மிளிஸ் கையெழுத்தில் ஒரு கடிதம் இருந்தது. குறிப்புப் புஸ்தகத்திலிருந்த தாள் கிழிக்கப்பட்டு மெழுகு திரியில் உருகிய மெழுகினால் ஆறு இடங்களில் ஒட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதைப் பிரித்து வாசித்தார்.

'வாத்தியார் ஸாருக்கு,

'நீங்கள் வாசிக்கும் பொழுது நான்
ஓடிப்போய்விட்டேன். அப்புறம் திரும்பவே மாட்டேன்.
என் பாசி மணியை மேரி ஜென்னிங்ஸிற்குக் கொடுத்து
விடுங்கள்.

'என் பொம்மைப் படத்தை ஸாலிக்குக் கொடுத்து
விடுங்கள், கிளைடிக்கு ஒன்றுமே கொடுக்கக் கூடாது.
அவளைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறேன் தெரியுமா?
ரொம்ப மோசமானவள். அவ்வளவுதான். இனிமேல்
ஒன்றும் இல்லை.

இப்படிக்கு,
மிளிஸ்.'

உபாத்தியாயர் அதை வாசித்துவிட்டு நெடுநேரம்
யோசித்த வண்ணம் இருந்தார். நெடு நேரங்கழித்துக்
காகிதத்தை துண்டு துண்டாகக் கிழித்து ரோட்டில் எறிந்து
விட்டார்.

மறுநாள் விடியற்காலம்; உபாத்தியாயருக்கு மிளிஸ்
எங்கு செல்லுவாள் என்று தெரியும். காட்டிலே மிளிஸிற்குத்
தெரியாத இடம் கிடையாது. ஆனால் அதிலும் ஒரு
பிரத்தியேக இடம் அவளுக்கு உண்டு. அவ்விடத்திற்குச்
சென்றார்.

அவள் அங்குதான் ஒளிந்து கொண்டிருந்தாள்.

"என்ன வேண்டும்?" என்றாள் மிளிஸ்.

எப்படி அவளிடம் பேசுவது என்று திட்டப்படுத்தி விட்டார்
உபாத்தியாயர்.

"தின்கிறாயே, அதில் எனக்கும் கொஞ்சம் வேண்டும்."

"கொடுக்க முடியாது. வேண்டுமானால்

<https://t.me/aedahamlibrary>

கிளிஸ்டம்னஸ்டிராவிடம் கேளுங்கள்." மிளிஸிற்கு, கிளைடியின் முழுப் பெயரையும் நீட்டி முழங்குவது அவளைத் திட்டுவது என்று அர்த்தம்.

"மிளிஸ், எனக்குப் பசியாக இருக்கிறது. கொஞ்சம்!"

இப்படி மெதுவாக அவளைச் சமாதானம் செய்து அழைத்து வந்து விட்டார்.

வெயிற் காலம் வந்தது. அதற்குள் கிளைடிக்கும் மிளிஸிற்கும் இருந்த வெறுப்பு முறுகிக்கொண்டே வந்தது என்று கூற வேண்டும்.

பரீட்சை என்ற ஒன்றும் வந்தது. ஸ்மித் பாக்கெட்டில் நடக்கும் பரீட்சை வழியே வேறு சாட்சிகளைக் கூண்டிலடைத்துக் குறுக்குக் கேள்விகள் போட்டுத் திடுக்கிடச் செய்வது போல, ஊரில் பெரிய மனிதர்கள் எல்லாரும் கூடிக்கொண்டு, குழந்தைகளை அசந்தர்ப்பமான கேள்விகளைக் கேட்டுத் திருதிருவென்று விழிக்க வைத்துப் பரீட்சை பண்ணி மகிழ்வார்கள். இந்த விதமான சந்தர்ப்பங்களில் அசட்டுப் பதிலையும் முரட்டுத் தைரியத்துடன் சொல்லக் கூடிய குழந்தைகளே தேறும்.

பரீட்சை நடந்தபொழுது கிளைடியும் மிளிஸும் அங்கு இருந்தவர்களைக் கவர்ச்சித்தார்கள் என்று கூற வேண்டும். கிளைடியின் நடை நொடி பாவனைகளும், மிளிஸின் உடன் பதிலும் எல்லோரையும் அவர்களைக் கவனிக்க வைத்தன.

அன்று வான சாஸ்திரத்தில் பரீட்சை செய்தார்கள். மிளிஸ் வானத்து அற்புதங்களையெல்லாம் வாத்தியாரிடம் கேட்ட மாதிரி வருணித்து வந்தாள். பாதிரியார் மக்ஸ்னாக்லி அவளை இடைமறித்து, "என்னமோ சூரியன் சந்திரன் எல்லாம் சுற்றி வருகிறது என்று சொல்லுகிறாயே, அது சிருஷ்டி ஆரம்பத்திலிருந்து அப்படியேதான் சுற்றி வருகிறதா?" என்று கேட்டார்.

"ஆமாம்!" என்றாள் மிளிஸ்.

"அப்படித்தானா?" என்றார் பாதிரியார் மறுபடியும்.

"அதையே சொல்" என்று வெளியிலிருந்து ஜன்னல் வழியாகத் தலை நீட்டிக் கவனிக்கும் பெரியார்கள் அவளுக்கு ஊக்கமளித்தார்கள்.

மக்ஸ்னாக்லி, பெருமூச்செறிந்துவிட்டு, உபாத்தியாயரைப் பரிதாபகரமாகப் பார்த்தார்.

கிளைடி, 'பதில் சொல்லட்டுமா?' என்று கேட்பது போல, உபாத்தியாயரை நோக்கினாள். அவர் தலையை அசைத்தார்.

மெதுவாக எழுந்து, "ஜோஷுவா தீர்க்கதரிசி உத்தரவிட்டபொழுது சூரியன் அவர் கட்டளைபடி நின்றது" என்றாள்.

எல்லோரும் கரகோஷம் செய்தனர். மக்ஸ்னாக்லி வெற்றி புன்முறுவலுடன் சுற்றும் முற்றும் கவனித்தார். அன்று வானசாஸ்திரம் முறியடிக்கப்பட்டு விவிலிய நூலின் காலடியில் விழுந்து மண்ணைக் கவ்வியது. மிளிஸ் வான சாஸ்திரப் புத்தகத்தைப் பரபரவென்று புரட்டிப் பார்த்தாள். சட்டென்று முடிவைத்தாள். "அது பொய், அதை நான் நம்ப மாட்டேன்!" என்று மேஜையை ஒரு குத்து குத்திக்கொண்டு சொன்னாள்.

மழைக் காலம் முடிவடையும் சமயம் ஸ்மித் பாக்கெட்டிற்கு ஒரு நாடகக் கம்பெனி வந்தது. நோட்டீசுகள் ஒட்டப்பட்டன.

இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் ஸ்மித் பாக்கெட்டிற்கு விதிவிலக்காகையால் மிளிஸை அதற்கு அழைத்துச்

செல்லுவதாக உபாத்தியாயர் வாக்களித்திருந்தார். டிராமா எல்லாம் அப்படியப்பட்டித்தான். ஆனால் இதுவரை ஒன்றுமே பார்த்திராத மிளிஸின் கற்பனை உள்ளம் அந்த மோசமான கோரத்தையும், தனது கனவு பொதிந்த உள்ளத்தின் துணையால், பிரமாதமாக எண்ணிவிட்டது. நாடக உலகத்தில் காணும் இளவரச இளவரசிகள் போல் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்று நினைத்து விட்டாள். டிராமாவில் சேரவேண்டும் என்ற ஆசை தோன்றிவிட்டது.

நாடகக் கம்பெனி வந்து இரண்டு மூன்று நாள் கழித்து, வெள்ளிக்கிழமை மாலை மிளிஸ் நாடகக் கம்பெனியில் சேர்ந்து விட்டாள் என்ற செய்தியை உபாத்தியாயர் ஸ்ரீமதி மார்பரின் குழந்தைகளில் ஒன்றினால் அறிந்து கொண்டார்.

நேராகச் சாராயக் கடைக்குச் சென்றார். அங்கே நாடகக் கம்பெனியில் ராஜபார்ட் போட்டு நடித்த ஒருவன் மேஜையருகில் உட்கார்ந்து குடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

உபாத்தியாயர் நேராக அவனிடம் சென்று, "மிளிஸ் எங்கே?" என்றார்.

அவன் சடக்கென்று திமிரான பதில் ஒன்று சொன்னான்.

வாக்குவாதம் பலத்தது; அடிதடியில் இறங்கியது. நாடகக்காரன் பதில் அவருக்குக் கோப மூட்டியதால் ஒரு குத்து விட்டார். பின்னர் ஏக தடபுடல். இரண்டு துப்பாக்கி வெடி கேட்டது. அந்தச் சந்தடியில் யாரோ அவர் கையில் ஒரு கத்தியைத் திணித்தார்கள்.

கூட்டம் விலகியதும், குண்டு தன் கையில் பாய்ந்து காயப்படுத்திவிட்டது என்று உணர்ந்தார். கையில் கத்தியை யார் கொடுத்தது என்று ஒன்றும் புரியவில்லை.

பள்ளிக்கூட ஆசிரியர், மாணவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக இருக்கவேண்டியவர்; இந்த வெறும் அற்பத்தனமான சண்டையில் இறங்குவதா? அவசரத்தில்

புத்தியிழந்ததற்கு மனம் நொந்து தலை குனிந்த வண்ணம் வெளியேறி நடந்தார்.

வழியிலே ஸ்ரீ. மார்பர், "மிளிஸ் வந்துவிட்டாள். உம்மையாரோ கொல்லுகிறார்கள் என்றல்லவா உளறினாள்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு வேறு பக்கமாக நடந்தார்.

உபாத்தியாயர் நேராகப் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்றார். அங்கு மிளிஸ் நின்றனுகொண்டிருந்தாள்.

"மிளிஸ், எனக்கு வேலையிருக்கிறது. நீ போ!"

மிளிஸ் அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. "அவனைக் கொன்று விட்டீர்களா?" என்றாள்.

"யாரை?"

"நாடகக்காரனை! நான் தானே கையில் கத்தியைக் கொடுத்தேன். பின் எதற்கு?"

"நீ ஏன் ஓடிப் போனாய்?" என்றார் ஆசிரியர்.

"நீங்கள் பாதிரியாரிடம் இந்த ஊரை விட்டே போகப் போகிறதாகச் சொன்னீர்களே! நான் மட்டும் இங்கே ஏன் தனியாக இருக்கவேண்டும்?" என்றாள் மிளிஸ்.

உபாத்தியாயர் வெகு நேரம் பேசாமல் இருந்தார். பின்பு அவளைப் பார்த்து, "மிளிஸ், நீயும் என்னுடன் வருகிறாயா?" என்றார்.

"எப்பொழுது?"

"இப்பொழுதே - ராத்திரிக்கு!" என்றார் ஆசிரியர்.

மிளிஸ் ஒரே பாய்ச்சலில் அவரைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

இருவரும் சாலையில் இறங்கி அந்த நிசப்தமான
இரவிலே நடந்தார்கள்.

25. முதலும் முடிவும்

ஜான் கால்ஸ்வொர்த்தி

மாலை ஆறு மணியிருக்கும். அந்த அறையில் சுமாரான இருட்டு. 'பச்சை ஷேட்' போட்ட மேஜையின் மீதிருந்த ஒற்றை விளக்கு, தரையில் விரித்த துருக்கிக் கம்பளத்திலும், மேஜையின் மீது சிதறிக் கிடந்த, வாசிப்பதற்காகத் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களின் மீதும், நல்ல வேலைப்பாடு அமைந்த கீழைப் பிரதேச முக்காலியின் மீதும் தனது வெளிச்சத்தைச் சிதறியது. நல்ல கொடுமையான மாரிக்காலம். ஜன்னல்கள் எல்லாம் நன்றாக அடைக்கப்பட்டு, திரையால் மூடப்பட்டிருந்தன. முகடும் மரத்தினாலானது. சுவரில் வரிசை வரிசையாகத் தோல் அட்டை போட்ட புத்தகங்கள். குளிர் காய்வதற்காக மூட்டப்பட்ட தீயும் வெளிச்சமும் அந்த விறைத்துப்போகும் 'குளிர் பாலைவனத்துப் பிரதேசத்து' ரம்மியமான பொழில் என்று கூறவேண்டும். கோர்ட்டின் வேலைக் களைப்புத் தீருமட்டிலும் அதிக ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுவதில் கீத் டரான்டிற்கு மிகுந்த பிரியம். காலில் துருக்கிப் பாதரட்சையணிந்து, அந்த இருட்டுடன் கூடும் அக்கினி ஒளியில் அவன் உட்கார்ந்திருந்தான். நல்ல ஓவியக்காரன், அவனது முகத்தின் அமைப்பைக் கண்டால், சித்திரக் கோலைக் கீழே வைக்கமாட்டான் என்பது திண்ணம். செதுக்கி வைத்தது போன்ற, ஆனால் சிறிது வெளிறிய முகம், கருத்த புருவம்; கண்கள் சாம்பல் வர்ணமோ அல்லது சிறிது சிவப்புக் கலந்ததோ என்று கூறும்படியானவை. நாள் பூராவும் வக்கீல்கள் அணிய வேண்டிய பொய்ச் சிகையை அணிந்தும் வழுக்கை விழவில்லை. அந்த அறையில் இருக்கும்பொழுது வேலைக் கவலைகளைப் பற்றி நினைப்பதே கிடையாது. அவன் வக்கீல்; வாழ்க்கையில் மனித நுட்பத்தினால் ஆகும் பின்னல்களை அறிவுக் கத்தியால் பிரித்து, வேண்டாதவற்றை விலக்குவதே அவன் வேலை; சோர்வை அளிக்கக் கூடிய வேலைதான். ஆனால், அந்த அறையில் அவன் தனது மூளையை அலட்டிக் கொள்வதில்லை.

ஆமாம்! அன்று நடந்த கேஸில் தன் கட்சிக்காரன் பொய் சொன்னான் என்று அவனுக்குப் பட்டது. அதனால் கேஸை வாதாட மறுத்துவிடலாம் என்று கூட முடிவிற்கு வந்துவிட்டான். முதலிலிருந்தே அந்தப் பலவீனமான பேர்வழியின் அரைகுறைப் பதில்கள் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆழமான மனவுறுதியிலிருந்து எழாத ஒப்புப் பேச்சும், பலவீனத்தினால் பிறக்கும் அனுதாபமும் நிறைந்த இக்காலத்தில், இந்த மாதிரி ஆசாமிகளுக்குக் குறைவில்லை. உதவாக்கரைகள்! பிரயோஜனமற்ற பிரகிருதிகள்!

வாசிப்பதற்கு மூன்று புத்தகங்கள் எடுத்திருந்தான். வால்டேர்: அந்தப் பிரெஞ்சு எழுத்தாளனின் தர்க்கத்தைப் பிளந்து எறியும் குத்தல் நடையில் அவனுக்கு ஒரு மோகம், இரண்டாவது, பர்ட்டன் எழுதிய யாத்திரைகள், மூன்றாவது, ஸ்டீவென்ஸன் எழுதிய புது அராபிய இரவுகள். அன்று இரவில் மனத்தை உற்சாகப்படுத்தக் கூடிய புத்தகத்தைப் படிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான். கோர்ட்டிலே ஏராளமான கூட்டம். வரும்பொழுது, வழியிலே ஈரம் சுவறிய காற்று. அன்று அவனுக்கு வீடு வெறிச்சென்று இருப்பதாகப் பட்டது.

விளக்கைச் சிறிது இறக்கிவிட்டு, குளிர் காய்வதற்காக நெருப்பின் பக்கம் திரும்பினான். அன்று டெலாஸன் வீட்டு விருந்திற்குப் போகுமுன் சிறிது கண்ணையர்ந்தால் என்ன! அப்பொழுது பள்ளிக்கூட விடுமுறையாக இருந்தது. தனது மகள் மெய்ஸி, வீட்டிற்கு வந்திருக்கக்கூடாதா என்று நினைத்தான். கீத் டரான்டின் மனைவி இறந்து வெகுகாலமாகி விட்டது; வீட்டில் பெண் பழக்கத்தை இழந்து நெடுநாளாகி விட்டது; ஆனால் அன்று இரவு துருதுருவென்று வரும் தன் மகள் இல்லாதது ஏதோ ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. சிலருக்குப் பெண்ணின் தோழமை எவ்வளவு அவசியமாக இருக்கிறது! ஆமாம். தம்பி லாரன்ஸ் - எல்லாவற்றையும் பெண்களால் தொலைத்தான்! மனவுறுதிகூடப் போய்விட்டது. வம்சத்தில் இருந்துவரும் ஸ்காட்லாந்து இரத்தம் இவனைப் பாதுகாத்திருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாம்; ஆனால்,

ஸ்காட்லாந்துக்காரன் தறிகெட்டு ஆட ஆரம்பித்தால் அவனை யார் தடுக்க முடியும்? ஒரே தாயின் குழந்தைகள்தான். தங்கள் இருவருக்குள்ளும் அவ்வளவு வித்தியாசம்! தனது வெற்றிக்கெல்லாம் தாயின் வம்சம்தான் காரணம் என்ற கீத் டரான்ட் நினைத்தான்.

உடனே அவனது மனம் சட்ட விபரத்தில், அவனது மனதை உறுத்திக்கொண்டிருந்த ஒன்றின் மீது சென்றது. தனக்குத் தவறு ஏற்படுவதே இல்லை என்ற அகங்காரம் உடையவன் கீத் டரான்ட். ஆனால் அன்று, தான் கொடுத்த ஆலோசனை சரியானதுதான் என்று அவன் மனம் திருப்தியடையவில்லை. ஒரு முடிவான அபிப்பிராயத்திற்கு வரச் சக்தியில்லாதவன், அல்லது சந்தேகமிருந்தாலும் அபிப்பிராயத்தைத் தைரியமாகக் கொடுக்க சக்தியற்றவன் வக்கீல் தொழிலில் பிரபலமடைய முடியாது. ஏன், வேறு எந்த வேலையிலுமே ஈடுபடமுடியாது. அனுபவம் முதிர் முதிர் அவனுக்கு எதைப்பற்றியும் ஒரு திடமான அபிப்பிராயம் அல்லது திடசித்தத்தில் ஏற்படும் செய்கை இருக்க வேண்டும் என்பது உறுதியாயிற்று. ஒரு வார்த்தை, அதன் பின் ஒரு அடி! இல்லை இல்லை! முதலில் ஒரு போடு. பின்னரே வார்த்தைகள். இதுதான் வெற்றியை அளிக்கும். சந்தேகம், தயங்குதல், உணர்ச்சி! ஒளியற்ற - இவை புதிய நாகரிகத்தின் பேர்போன வழி! சீச்சீ! கீத் டரான்டின் அழகிய முகத்தில் ஒரு கோரமான ராஷ்மஸப் புன்சிரிப்பு உதயமாயிற்று. அல்லது விளக்கின் மங்கிய வெளிச்சம்தான் இந்தக் கோர நடனங்களை முகத்தின்மீது ஆடுகிறதா? அதுவும் மெதுவாக மறைந்து முகத்தில் சோர்வு தேங்கியது. அவன் கண் அயர்ந்தான்.

வெளிச்சத்திற்கப்புறம் ஏதோ ஒன்று இருப்பது போன்ற உணர்ச்சி அவனைத் திடுக்கிட்டு விழிக்க வைத்தது. "யாரது" என்று எழுந்தான். விளக்குத் திரியைப் பிரகாசமடையும்படி உயரத்திவிட்டு, "யார் அங்கே?" என்றான் மறுபடியும்.

"நான் தான் - லாரி" என்றது ஒரு குரல் கதவுப்புறத்தில்.

தூக்கத்திலிருந்து திடீரென்று விழுத்ததினாலோ அல்லது குரலின் தொனியினாலோ கீத் டரான்டிற்கு நடுக்கமெடுத்தது.

"சிறிது கண்ணயர்ந்து விட்டேன்! வா! உள்ளே வா!"

கீத் டரான்ட் எழுந்திருக்கக் கூட இல்லை. தலையைக் கூடத் திருப்பவிலலை. அரைக் கண் போட்டபடி சகோதரனை எதிர்பார்த்தான். லாரன்ஸ் இவனைக் காண வருவது எப்பொழுதும் நல்ல காலத்திற்கல்ல. அவன் 'மூசு மூசென்று' சுவாசிப்பதையும், பக்கத்தில் சாராய நாற்றம் பரவுவதையும் கீத் டரான்ட் உணர்ந்தான். இங்கு வரும்போதாவது குடிக்காமல் வரக்கூடாதா! கொஞ்சமும் மரியாதையற்ற சிறுபிள்ளைத் தனமாக இருக்கிறது. உடனே சடக்கென்று: - "உம்! லாரி! என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டான்.

அவன் வரும்பொழுதெல்லாம் ஏதாவது 'நடவாமல்' இருக்காது. எவ்வளவு தூரம் இவனது அசட்டுத்தனங்களை எல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு போகிறோம் என்று கீத் டரான்டிற்கு ஆச்சரியம் ஏற்படுவதுண்டு. எல்லாம் இரத்தப் பிணிப்புத்தான். அவனது புத்தி, இந்த அனுதாபம் எல்லாம் பலவீனத்தின் அறிகுறி என்று எத்தனை தடவையோ இடித்துக் கூறியிருக்கிறது. இப்பொழுதும் குடித்துவிட்டா வந்திருக்கிறான்? ஏன் வெளியில் நின்று தயங்குகிறான்?

"உள்ளே வந்து உட்காரேன்" என்றான் கீத் டரான்ட்.

அவன் உள்ளே வருகிறான்; ஆனால் வெளிச்சத்திற்கு ஒதுங்கி சுவரோரமாக வருகிறான். இடைக்குக் கீழ் விளக்கின் ஒளிபட்டது. ஆனால் முகமெல்லாம் இருட்டில்தான்.

"உடம்பிற்கு என்னடா?"

தலையசைப்பைத் தவிர வேறு பதில் இல்லை.

<https://t.me/aedahamlibrary>

வெளிச்சத்திலிருந்த கை இருளில் மறைந்து இருட்டில் பேய் போன்ற தலையைத் தடவியது. விஸ்கி நாற்றம் அதிகமாயிற்று.

"அவன் குடித்துவிட்டுத்தான் வந்திருக்கிறான். புதிதாக வந்த பட்லர் இவனைப் பார்த்தால்? இவனுக்கு நடந்து கொள்ளக்கூட..." என்று நினைத்தான்.

ஆமாம்!

அந்த உருவம் ஏதோ ஒரு பெருந் துயரத்தில் இருப்பது போல் பெருமூச்செறிந்தது. கீத் டரான்டிற்கு இவன் மௌனமாக நிற்பதின் காரணத்தைக் கூடக் கேட்கவில்லையே என்று தைத்தது. சடக்கென்று எழுந்து நின்றான். என்ன கேட்கிறோம் என்பதைக்கூட யோசிக்காமல், "என்னடா கொலை செய்தவன் மாதிரி நிற்கிறாயே? வாயடைத்து விட்டதா?" என்றான்.

சில நிமிஷம் பதில் இல்லை. சுவாசமும் தாறுமாறாகக் கேட்டது. பின் மெதுவாக, "ஆமாம்" என்ற பதில் வந்தது.

விபரீதமான சம்பவத்தின் இயற்கைக்குப் போதுமான நிலைமை. அது உண்மை என்ற மனப்பான்மையை உள்ளம் ஏற்காது. அதனால்தான் கீத் டரான்டும் நம்பாது, "ஆமாம், நீ குடித்துவிட்டுத்தான் வந்திருக்கிறாய்" என்றான்.

உடனே அவன் மனதில் பயம் தட்டியது.

"நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? இங்கே வா, உடம்பிற்கு என்ன?"

உடனே அவனது சகோதரன் தள்ளாடி வெளிச்சத்தின் முன்பு ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். அவனிடமிருந்து ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது.

கீத் இரண்டடி எட்டி வைத்து சகோதரன் முகத்தைக்

கவனித்தான். அவன் கூறியது உண்மைதான். அந்தக் கண்களில் தோன்றிய பயக்குறி, ஆச்சரியக் குறி, வெறும் நடிப்பினால் ஏற்படாது. அந்தக் கண்களைப் பார்ப்பதே இதயத்தை நசுக்கிவிடும். உண்மையான சோகமே அந்தப் பார்வையைக் கொண்டுவரும். கீத் இதயத்தில் தோன்றிய இரக்கம் கும்பிய கோபமாக மாறியது.

"இதென்னடா? இதென்ன அசட்டுத்தனம்?"

ஆனால் குரல் இறங்கியது. கதவினண்டையில் சென்று தாளிட்டிருக்கிறதா என்று கவனித்தான். லாரன்ஸ் நாற்காலியை முன்பக்கம் இழுத்து குளிர்காயப் போட்டிருக்கும் தீயின் முன்பு குனிந்து சரிந்து உட்கார்ந்துவிட்டான். கன்னங்களில் சதையற்று எலும்புகள் தெரிந்தன. கீத் அவனது தோளின் மீது கையை வைத்து, "என்ன லாரி! தைரியமாக இரு! அளக்காதே, நடந்ததைச் சொல்" என்றான்.

"ஆம்! அது நிஜந்தான்; நான் ஒருவரைக் கொன்று விட்டேன்."

"ஏன் இங்கு வந்தாய்? என்னிடம் ஏன் இதைச் சொல்லுகிறாய்?"

"பின் யாரிடம் சொல்ல? இனி என்ன செய்வது? நேரே போலீஸாரிடம் என்னை ஒப்பித்துக் கொள்ளட்டுமா? - அல்லது -"

இவன் சொல்வதெல்லாம் நிஜந்தானா? இனி என்ன செய்வது என்று கீத் ட்ரான்டிற்கு இதயத்தில் தைத்தது.

"சொல்லு! இது எப்படி நடந்தது? - இந்த விஷயந்தான்" என்றான் கீத் அமைதியாக.

இக்கேள்வி நடந்த உண்மையைக் கோரமான பேய்க் கனவுடன் இணைத்தது.

"எப்பொழுது நடந்தது?"

"நேற்று இரவு"

லாரி பொய் சொல்லத் தெரியாத குழந்தை என்பதை அவன் முகக்குறி காட்டியது. கோர்ட்டில் குறுக்குக் கேள்விகளை இவனால் எப்படித் தாங்கமுடியும்?

"எப்படி? எங்கு? முதலிலிருந்து நடந்ததைச் சொல். முதலில் இந்தக் காப்பியைச் சாப்பிடு. சிறிதாவது குழப்பம் தீரும்" என்றான் கீத் மெதுவாக.

"உம்! இதுதான் - சில மாதங்களாக ஒரு பெண்ணை எனக்குத் தெரியும்..."

பெண்கள்! கீத் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு, "அப்புறம்?" என்றான்.

"அவள் தகப்பன் போலிஷ் ஜாதியான். அவளைப் பதினாறு வயதில் விட்டுவிட்டு இறந்துபோனான். வாலன் என்ற அமெரிக்கன், அதிலும் கலப்பு ஜாதி, அந்த வீட்டில்தான் வசித்து வந்தான். அவன் அவளைக் கலியாணம் செய்து கொண்டான், அல்லது செய்து கொண்டதாகப் பாவனை செய்தான். அவள் மிகவும் அழகானவள். அவளுக்குக் கையில் ஆறுமாதக் குழந்தை. வயிற்றில் கர்ப்பம். அந்தச் சமயம் அவளைவிட்டு ஓடிப்போய் விட்டான். பிரசவித்த குழந்தையும் இறந்தது. அந்தச் சமயம் அவளும் செத்துப் பிழைத்தாள். பின்பு வேறு ஒருவன் அவளைக் கைப்பிடிக்கும்வரை பட்டினி - அவனுடன் இரண்டு வருஷம் வசித்தாள். பின்பு வாலன் திருமபி வந்து அவளை மறுபடியும் இழுத்துக் கொண்டான். அந்த முரடன் ஒன்றுமில்லாததற்கு எல்லாம் அவளைக் குத்துயிராய்க் குலையுயிராய் அடிப்பான். மறுபடியும் அவளை விட்டு ஓடிப்போய் விட்டான். பின்பு அவளது மூத்த குழந்தையும் இறந்து போயிற்று. நான் அவளைச் சந்திக்கும்பொழுது விபச்சாரத்திலேயே இறங்கிவிட்டாள்..."

பேசிக்கொண்டே வந்தவன் திடீரென்று கீத் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

"சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன். அவளைப்போன்ற உண்மையுள்ள, நல்ல குணமுள்ள பெண்ணை நான் பார்த்ததே கிடையாது! அவளுக்கு இருபது வயது கூட நிரம்பவில்லை. நேற்று இரவு அங்கு போனேன். அந்த முரடன் வாலன் அவள் இருக்குமிடத்தைக் கண்டு கொண்டான். அவன் நேற்று வாயில் வந்தபடி ஏசிக்கொண்டு என்னைத் தொலைத்து விட நெருங்கினான். நெற்றியைப்பார் - நான் அவன் கழுத்தைப் பிடித்து நெருக்கினேன் - பிடியை விட்டவுடன் - "

"அப்புறம்?"

"இறந்துவிட்டான். பின்புதான் அவளும் பின்புறமிருந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்தாள் என்று தெரியும்."

லாரன்ஸ் மறுபடியும் கையை நெரித்தான்.

"அப்புறம் என்ன செய்தாய்?"

"அதன் பக்கத்தில் நெடுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தோம்; அப்புறம் அதை என் முதுகில் சுமந்து தெருவழியாகக் கொண்டு போய் மூலையில் இருக்கும் கமான் வளைவின் கீழ் போட்டுவிட்டேன்."

"எவ்வளவு தூரம்?"

"சுமார் 50 கெஜம் இருக்கும்"

"யாரும் உன்னைப் பார்த்தார்களா?"

"இல்லை"

"நேரம் என்ன?"

"மூன்று."

"அப்புறம்?"

"அவளிடம் சென்றேன்."

"அட கஷ்டமே, ஏன் அங்கு போனாய்?"

"தனியாக இருக்க அவள் பயந்தாள்; எனக்கும் அப்படித்தான் இருந்தது."

"அவள் வீடு எங்கே?"

"சோஹோவில் 42 நெ. பரோ தெரு."

"கமான் வளைவு இருக்குமிடம்?"

"குளோவ் சந்து மூலை"

"அட தெய்வமே! ஏன்! அதைப் பேப்பரில் படித்தேனே?"

மேஜையிலிருந்து பத்திரிகையை எடுத்துக் குறிப்பிட்ட பகுதியை வாசித்தான். குளோவ் சந்திலிருக்கும் கமான் வளைவின் கீழ் இன்று காலை ஒரு மனிதனுடைய பிரேதம் காணப்பட்டது. கழுத்திலிருக்கும் அடையாளங்களில் இருந்து விபரீதமான முடிவு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது. பிரேதத்தின் மீது அடையாளம் கண்டுபிடிக்கக் கூடிய ஒன்றும் காணப்படவில்லை. களவும் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற சந்தேகம் இருந்து வருகிறது.

அது உண்மைதான். கொலை! அதுவும் தன் சகோதரனால்! சடக்கென்று அவன் பக்கத்தில் திரும்பி, "பேப்பரில் படித்துவிட்டுக் குடிவெறியில் கனவு கண்டிருக்கிறாய்! ஞாபகமிருக்கட்டும்! வெறுங்கனவு!"

"கீத், அது வெறுங் கனவாக இருந்திருக்கலாகாதா? வெறுங்கனவாக இருந்திருக்கலாகாதா?"

கீத், தன் கைகளை நெரித்துக் கொண்டான்.

"பிரேதத்தின் மேலிருந்த எதையும் எடுத்தாயா?"

"நாங்கள் சண்டை போட்டுக் கொள்ளும்பொழுது இது அவன் பையிலிருந்து விழுந்தது."

அது வெறும் தபால் கவர். தென் அமெரிக்கத் தபால் குறியீட்டு, "பாகட்ரிக் வாலன், ஸைமன் ஓட்டல், பாரியர் தெரு, லண்டன்" என்ற விலாசமிடப்பட்டிருந்தது.

"அதைத் தீயில் போடு" என்றான் கீத். அப்படிச் சொல்லும் பொழுது அவனது மனம் சுருக்கென்று தைத்தது.

அதைத் தீயிலிருந்து எடுக்க கீத் முயன்றான். இந்த உத்தரவினால், தீயிலிட வேண்டுமென்று கூறியதினால், இந்த - இந்த... த்துடன் கலந்து கொண்டான். மறுபடியும் அதை எடுக்க முயற்சிக்கவில்லை. கடிதம் கருத்து, சுருண்டு சாம்பலாயிற்று.

"ஏனடா அதை என்னிடம் வந்து சொன்னாய்?" என்று மறுபடியும் கேட்டான் கீத்.

"உனக்குத் தான் இந்த விஷயங்களைப் பற்றித் தெரியும். அவனைக் கொல்லவேண்டுமென்றா நினைத்தேன்! நான் அந்தப் பெண்ணைக் காதலிக்கிறேன் கீத். நான் என்ன செய்யட்டும்?"

என்ன சிறுபிள்ளைத்தனம்! என்ன செய்யவேண்டும் என்று கேட்கிறான்! லாரியின் புத்திக்கு என்ன சொல்வது.

"உன்னை ஒருவரும் பார்க்கவில்லை என்று நீ நினைக்கிறாயா?"

<https://t.me/aedahamlibrary>

"அந்தத் தெருவே இருண்ட தெரு, வெளியில் யாருமில்லை!"

"இரண்டாந்தரம் அவளை விட்டு எப்பொழுது சென்றாய்?"

"ஏழு மணி இருக்கும்"

"எங்கே போனாய்?"

"நேராக என் ரூமிற்கு."

"பிட்ஜ்ராய் தெருவிலிருப்பதா?"

"ஆமாம்!"

"நீ வருகிறதை யாரும் பார்த்தார்களா?"

"இல்லை"

"அதற்கப்புறம் என்ன செய்தாய்?"

"உட்கார்ந்திருந்தேன்"

"வெளியே போகவில்லையா?"

"இல்லை"

"அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கவில்லையா?"

"இல்லை"

"அதற்கப்புறம் அவள் என்ன செய்தாள் என்று உனக்குத் தெரியாதா?"

"தெரியாது"

"அவள் உன்னைக் காட்டிக் கொடுப்பாளா?"

"ஒரு காலமும் இல்லை!"

"பயத்தில் உளறிக் கொட்டிவிடுவாளா?"

"மாட்டாள்"

"நீ அவளுடன் சம்பந்தம் வைத்திருக்கிறாய் என்று யாருக்காவது தெரியுமா?"

"ஒருவருக்கும் தெரியாது."

"ஒருவருக்கும்?"

"யாருக்குத் தெரியும் என்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"நீ முதலில் அவள் வீட்டின் உள்ளே போகும்போது யாராவது பார்த்தார்களா?"

"இல்லை. அவள் கீழே வசிக்கிறாள். சாவி என்னிடம் இருக்கிறது."

"அவற்றை என்னிடம் கொடு. அவளை உன்னுடன் சம்பந்தப்படுத்தக்கூடிய வேறு பொருள்கள் ஏதாவது வைத்திருக்கிறாயா?"

"வேறு ஒன்றும் கிடையாது."

"உன்னுடைய அறையில்...?"

"கிடையாது."

"புகைப்படம், கடிதங்கள்?"

"கிடையாது."

"நினைத்துப் பார்த்துச் சொல்."

"இல்லை."

"இரண்டாவது தடவை சென்றபொழுதும் உன்னை ஒருவரும் பார்க்கவில்லையே?"

"இல்லை."

"காலையில் அங்கிருந்து வரும்பொழுதும் ஒருவரும் கவனிக்கவில்லையே?"

"இல்லை"

"அதுவும் உன் அதிர்ஷ்டந்தான். இப்படி உட்கார். நான் சிறிது யோசிக்க வேண்டும்."

யோசிக்க வேண்டும்! கை கடந்த இந்த விபரீதத்தைப் பற்றி யோசிப்பு என்ன இருக்கிறது! அவனால் யோசிக்க முடியவில்லை - சிந்தனை கவிய மாட்டேன் என்றது. மறுபடியும் கேள்வி போட ஆரம்பித்தான்.

"மறுபடியும் அவன் வந்தது அந்தத் தடவைதானா?"

"ஆமாம்."

"அவள் அப்படி உனக்குச் சொன்னாளா?"

"ஆமாம்."

"அவள் அங்கிருக்கிறாளென்று அவன் எப்படிக் கண்டான்?"

"எனக்குத் தெரியாது."

"எவ்வளவு குடித்திருந்தாய்?"

"நான் குடிக்கவில்லை."

"எவ்வளவுதான் குடித்திருந்தாய்?"

"இரண்டு பாட்டில் கிளாரட் - அது ஒன்றும் பிரமாதம் இல்லை."

"அவனைக் கொல்ல வேண்டுமென்ற நினைப்பு உனக்குக் கிடையாது என்று நீ கூறுகிறாய்?"

"இல்லை, கடவுள் சத்தியமாக."

"அதுவும் நல்லதற்குத்தான். ஏன் பிணத்தைப் போடுவதற்குக் கமான் வளைவை நினைத்தாய்?"

"அதுதான் முதலாவதாக என் கண்ணுக்குப் பட்ட நல்ல இருண்ட இடம்."

"அவன் முகக்குறி கழுத்து நெரிக்கப்பட்டதுபோலக் காணப்பட்டதா?"

"அதைக் கேட்காதே!"

"அப்படித்தானா?"

"ஆமாம்."

"அவன் உடைகளில் அடையாளம் ஏதாவது இருக்கிறதா என்று கவனித்தாயா?"

"இல்லை."

"ஏன் கவனிக்கவில்லை?"

"ஏன் கவனிக்கவில்லை! தெய்வமே இந்த வேலையை நீ செய்திருந்தால்."

"அவன் முகம் கோரமாக மாறியிருந்தது என்கிறாயே? பார்த்தால் அடையாளங் கண்டுபிடிக்க முடியுமா?"

"எனக்குத் தெரியாது!"

"அவனுடன் கடைசியாக அவள் வாழ்ந்தாளே அது எங்கே?"

"திட்டமாக எனக்குத் தெரியாது; பிலிம்க்கோ என்று நினைக்கிறேன்."

"சோஹோ அல்லவே?"

"இல்லை."

"சோஹோவிற்கு வந்து எத்தனை காலம் இருக்கும்?"

"ஏறக்குறைய ஒரு வருஷம்"

"அந்தக் காலம் முழுவதும் அதே வீட்டில்தானா?"

"ஆமாம்."

"அந்த வீட்டிலோ அல்லது அந்தத் தெருவிலோ அவளை அவனது மனைவி என்று அடையாளம் கண்டு சொல்லக்கூடியவர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா?"

"இல்லை என்று நினைக்கிறேன்."

"அவனுக்கு என்ன வேலை?"

"வேலையா, ஊர்ப் போக்கிரி."

"அப்படியா! ரொம்ப நாள் தண்ணீருக்கு அப்புறம் அயலூரில் கழிப்பான் போல?"

"ஆமாம்"

"போலீசாருக்கு அவனைத் தெரியுமா?"

"அதைப்பற்றி எனக்கொன்றும் தெரியாது."

"சரி நான் சொல்வதைக் கேள். இங்கிருந்து நேராகப் போய் உன் அறையிலேயே இரு; நான் நாளைக் காலை உன்னிடம் வரும்வரை எங்கும் போகக்கூடாது. ஜாக்கிரதை. சத்தியம் செய்து கொடு."

"சத்தியமாக நான் வெளியே போகமாட்டேன்."

"இப்பொழுது ஒரு விருந்திற்குப் போகவேண்டும். நான் இதைப்பற்றி யோசனை செய்கிறேன். குடிக்காதே. யாரிடமும் பேசாதே. ஆனால், தைரியமாக இரு."

"அண்ணா! எவ்வளவு சீக்கிரம் வரமுடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரம் வா."

என்ன வெளிறிய முகம்; என்ன சோகம் தேங்கிய கண்கள்; கைகளில் என்ன நடுக்கம்; வெறுப்பு, கோபம், பயம் எல்லாம் கீழ் டரான்டை வாட்டினாலும், அவன் இதயத்தில் சிறிது இரக்கம் தோன்றியது. சகோதரன் தோளில் கையை வைத்து, "தைரியமாக இரு; தைரியந்தான் வேண்டும்" என்றான்.

உடனே அவன் மனதில் 'தைரியமா, அட தெய்வமே! அது எனக்கு எவ்வளவு வேண்டும்?' என்று தோன்றியது.

லாரன்ஸ் டரான்ட் சகோதரன் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு, முதலில் வேகமாக, பின் மெதுவாக, அப்புறம் வேகமாக வடக்கு நோக்கி நடந்தான். ஏனெனில், சித்த உறுதியினால் ஒரு சமயத்தில் ஒரே காரியத்தை சாதிக்கத் திறமை வாய்ந்தவர்கள் இருப்பதுபோல், அது இல்லாமையால் சிலர் இப்பொழுது ஒன்றும், சிறிது கழித்து மற்றொன்றுமாக அதே தீவிர கதியில் செய்வார்கள், இந்த மாதிரி மனிதர்களுக்கு விபத்து சித்தவுறுதியின்மையினால் ஏற்பட்டால், இருக்கும் உறுதியையும் இழப்பதற்கு வேறு காரணம் தேவையில்லை.

"அதற்கென்ன, நாளைக்கு நாம் சாகத்தான் போகிறோம்" என்ற மனப்பான்மை ஏற்படுகிறது. கீத்திடம் சென்று, காரியத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என்ற முயற்சி அவனைக் களைப்பித்து பலத்தை இழப்பித்தது. அந்த மூன்று உணர்ச்சிகளுக்கு ஏற்பவே, அவனது நடையின் கதியும் இருந்தது. சகோதரன் வீட்டைவிட்டுப் புறப்படும்பொழுது, நேரே தன் வீட்டிற்குச் சென்று கீத் டரான்ட் வரும்வரை காத்திருக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பிலேயே புறப்பட்டான். சிறிது தூரம் செல்லு முன் ஏற்பட்ட மனச்சோர்வு, தற்கொலை செய்து கொள்ளக்கூடிய மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தியது. அந்தப் பெண்ணின் பாசங்கூட இந்தச் சோர்வை எதிர்த்து நிற்கச் சக்தியற்று விட்டது. ஏன் இந்த வியர்த்தமான வாழ்க்கையை நீடிக்க வேண்டும்? ஏன்?

லாரன்ஸ் தனது செய்கையின் நிலைக்களமான தெருவின் பக்கம் நெருங்கினான். மனது பழைய நினைவுகளில் சென்று சென்று கவிந்து கடைசியாக அவனது நினைவின் முற்றுப்புள்ளியாக அந்த சமீபத்திய கோர சம்பவத்தில் முடிவடைந்தது.

எதிரில் தென்பட்ட மருந்துக்கடை ஆறுதலையளித்தது. விஷமாத்திரையைச் சட்டை ஓரத்தில் மறைத்துக்கொண்டே இனி நடமாட வேண்டும்! எனன் மன நிம்மதியைத் தரும் நினைவு? பயத்தை அவர்களும் அனுபவிக்கட்டும். நாக்கில் நரம்பில்லாது பேசுபவர்களுக்கு அப்பொழுது தெரியும்! களைப்பை நீக்க, மருந்து குடிக்கக்

கடையில் ஏறினான்.

"நன்றாகத் தூக்கம் இல்லையோ?" என்று கேட்டுக் கொண்டு மருந்தைக் கொடுத்தான் கடைக்காரன்.

"இல்லை"

மருந்துக் கடைக்காரன் வாழ்க்கையே விசித்திரமானது. இந்த மனித யந்திரமும் ஒடிந்து விழாதபடி, நாள் முழுவதும் மாத்திரையும் பஸ்பமும் விற்பதுதானே! நல்ல வேடிக்கையான வியாபாரம்!

அங்கிருந்த கண்ணாடியில் தன் பிம்பத்தைப் பார்த்தான்! கொலை செய்தவனுக்கு அவ்வளவு அழகான முகம் அவசியமில்லைதான். மனச்சோர்வு கொஞ்சம் குறைந்தது. வெளியே இறங்கி வேகமாக நடந்தான்.

மனதிலே ஏதோ அமுக்குவதுபோல கனமும் அதே சமயத்தில் ஒரு கலகலப்பும் இருந்தது. இந்தப் பெண்ணும் கீத்தும் அவன் மனதில் ஒருவித பயத்தை உண்டாக்கினர்.

அந்தப் பிரேதத்தைப் போட்ட பழைய இடத்திற்குப் போய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஒரு பேய் ஆசை அவனை உந்தித் தள்ளியது. பரோ தெருவைத் தாண்டி அந்தச் சந்தில் திரும்பினான். அங்கு ஒரே ஆள்தான் தென்பட்டான். கூனிக் குறுகிய மனிதன் ஒருவன் அந்த மங்கிய வெளிச்சத்தில் அவனை நோக்கி வந்தான். வறுமையின் கோலமாக பார்ப்பதற்கு பயங்கரமான, ஆனால் பரிதாபகரமான நொண்டி.

"என்ன அண்ணா! உமக்குப் 'போறாத' காலம்போல் இருக்கிறது!" என்றான் லாரன்ஸ்.

அவனது சிரிப்பு, வயல்களில் பட்சி விரட்ட வைத்த துணிப் பதுமையின் சிரிப்பு மாதிரியிருந்தது.

"அதிர்ஷ்டமும் செழிப்பும் என் பாதையில் எதிர்ப்படவில்லை. நான் வாழ்க்கையின் தோல்வி. எப்பொழுதுமே தோல்விதான். நான் ஒரு காலத்தில் பாதிரியாக இருந்தேன் என்றால் நம்புவாயா?" என்றான் அந்த நொண்டி.

லாரன்ஸ் ஒரு வில்லிங்கை எடுத்து நீட்டினான். அந்த அன்னியன் வேண்டாம் என்பது போலத் தலையை அசைத்து விட்டு, "நீயே வைத்துக்கொள். உன்னிடம் இருப்பதைவிட என்னிடம் ஜாஸ்தி இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் என் மீது இவ்வளவு சிரத்தை காண்பித்ததற்காக வந்தனம். கீழே விழுந்து போனவனுக்கு, பணத்தை விட இது எவ்வளவோ ஜாஸ்தி."

"சொல்லுவது நிஜந்தான்."

"ஆமாம், வெறுமனே நாளை நீடிப்பதைவிட இப்பொழுதே சாகத் தயார். எனது மதிப்பை இழந்தேன். ஒருவன் தன் மதிப்பை இழக்காமல் எத்தனை நாள் பட்டினி இருக்கமுடியும் என்று ஆச்சரியப்படுவேன். ரொம்பக்காலமல்ல! என் வார்த்தையை நீ நம்பு. ரொம்பக் காலமல்ல" என்றான். மேலும் அதே குரலில், "நீ அந்தக் கொலையைப் பற்றிப் பேப்பரில் படித்தாயா? இங்குதான் நடந்தது. இப்பொழுதுதான் அந்த இடத்தைப் பார்த்தேன்."

"நானும் படித்தேன்" என்று லாரன்ஸ் வாயிலிருந்து வெளிவர இருந்தது. அவன் பயத்தினால் அதை அடக்கினான்.

"இனியாவது நல்ல அதிர்ஷ்டம் வரட்டும். போய் வருகிறேன்" என்று சொல்லி வேகமாக அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான். தொண்டையில் ஒரு பேய்ச் சிரிப்புக் கிடந்து விம்மியது. இந்தத் துணிப் பதுமைகள் கூட என் கொலையைப் பற்றியே பேசுகின்றன!

சிலருடைய மனவுறுதி விசித்திரமானது. பத்து மணிக்குத் தூக்குமேடையில் தொங்க வேண்டியதாகத் தண்டிக்கப்பட்டாலும் எட்டு மணி வரை சித்தம் கலையாமல் நிதானமாகச் சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருப்பார்கள். இந்த மாதிரி மனிதர்கள்தான் உலகத்தில் முன்னேறி வருகிறவர்கள். இவர்கள்தான் பாதிரிகளாகவும் பத்திரிகாசிரியர்களாகவும், நீதிபதிகளாகவும், பிரதம மந்திரிகளாகவும், பெரிய தளகர்த்தர்களாகவும், பணம் லேவாதேவி செய்பவர்களாகவும், நல்ல சேவை செய்யக் கூடியவர்களாகவும் வருவர். அவர்கள் கற்பனையை நினைத்த மாத்திரத்தில் அகற்றி உணர்ச்சியை அறிவிற்கு அடிமைப்படுத்தி வேலை செய்யக் கூடியவர்கள். அஸ்தமன வேளையில் அழகு லாகிரியிலே தலையசைக்கும் வயல்புறங்களில் நிற்கும்பொழுது, யாரும் மேற்படி ஆசாமிகளைப் பற்றி நினைப்பதில்லை.

அன்று டெசானில் விருந்து சாப்பிட்டு வெளிவரும் வரை, கீத் டரான்ட், மேற்படி வார்க்கத்தில் ஒருவராக இருக்க வேண்டிய அவசியமிருந்தது.

அங்கிருந்து புறப்பட்டதும் கீத் மனது ஒரு வழியாகச் சாவதானமாகப் பாயவில்லை. அன்று கேட்ட விபரச் சுழலில் இறங்கியது. ஒருபுறம் சகோதரன்; மற்றொருபுறம் சமூகப் பாதுகாப்பின் சின்னமான நியாயம். நீதி ஒருபுறம், மற்றொருபுறம் இரத்த பந்தத்தின் பாசம் என்ற சுய பாதுகாப்பு.

அவனுக்கு ஆலோசனை சொல்லுமுன்... என்ன நடந்தது என்று எல்லா விஷயத்தையும் சுயமாக ஆராய வேண்டும். குளோவ் சந்தையையும் அந்தக் கமான் வளைவையும் பார்க்க வேண்டும். கீத் டரான்டின் கால்கள் பரோ தெருவில் திரும்பியது. நேராக ஒரு முறை அந்தக் கோடி வரை நடந்து சென்று திரும்பினான். 42-ம் நம்பர் வீடு சிறியதுதான். சுவரிலே வியாபார விளம்பரங்கள். அடைத்த ஜன்னல்கள். இதிலிருந்து எந்தப் பக்கம் லாரி பிரேதத்தைத் தூக்கிச் சென்றான்? 50 அடிகளுக்கப்புறம் அப்பா என்ன இருட்டு, சந்து

இருப்பதாகவே தெரியவில்லையே! இதுதானா குளோவ் சந்து! சந்து என்று கூடச் சொல்லமுடியாது. தெருவில் சிறிய இடைவெளி. அந்தக் கமான் வளைவுப் பக்கத்திலேயே வந்துவிட்டான்.

"இங்கேதான் சாமி; இந்த இடத்தில்தான்" என்றது ஒரு சிறு குரல். திடுக்கிட்டுக் குளறாமல் சாவதானமாக அவனைத் திரும்பி ஏறிட்டுப் பார்க்க, தனது மனோசக்தியின் திறமைகளை எல்லாம் ஒருங்கே துணை கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

"இங்கேதான் சுவத்தைக் கண்டு பிடித்தார்கள். இந்தா - இதோ இருக்கே இந்த இடம்தான். அவனை இன்னம் பிடிக்கலே! ரொம்பக் கெட்டிக்காரன் சாமி!"

இருளில் பார்த்துப் பழகிய பின் தான், அதைச் சொன்னவன் சிறு பையன் - பத்திரிகை விற்பவன் - அந்த இடத்திலேயே நின்று வியாபாரம் நடத்துகிறவன் என்று கீத் கண்டான். அவனிடமிருந்து ஒரு பத்திரிகை வாங்கித் தெரு மூலையிலிருந்த மங்கிய விளக்கில் படித்தான். கொலை செய்யப்பட்டவனைப் பற்றி அடையாளம் ஒன்றும் தெரியவில்லை என்று கண்டிருந்தது.

இந்தத் தெருவிலும் ஒரு போலீஸ்காரன் எதிரே வருவதைக் கீத் கண்டான். அவனிடம் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு, மறுபடியும் பரோ தெருவிற்குத் திரும்பி நடந்தான். 42-ம் நெம்பர் வீடும் சமீபித்தது. அவளை ஏன் பார்க்கலாகாது? நேராகச் சென்று கதவைத் தட்டினான். பதில் இல்லை. கையிலிருந்த சாவியை வைத்துக் கதவைத் திறந்து, உள்ளே சென்றான். உள்ளே கும்மிருட்டு.

"நீயா லாரன்ஸ்?" என்றது ஒரு பெண் குரல்.

கீத், பதிலளிக்காது மின்சார விளக்கு உத்தேசமாக இருக்கும் இடத்தில் கையை வைத்துத் தடவினான்.

"ஏன் கதவைத் தட்டினாய்? நான் பயந்தே போனேன். விளக்கைப் போடேன்! ஏன் தயங்குகிறாய்?" என்றது அக்குரல் மறுபடியும். திடீரென்று தன்னை யாரோ தழுவுவது போல் கீத் உணர்ந்தான்.

"ஐயோ! இதாரது?" பயந்தலறியது அக்குரல்.

நல்ல காலம்! மின்சாரப் பொத்தான் கையில் தென்பட்டது. அமுக்கினான். வெளிச்சம் வந்தது; சின்ன அறை. சிறிது தூரத்தில் ஒரு திரை. பின்புறம் படுக்கை போலும். வறுமையிலே அழகுணர்ச்சியைச் சாந்தி செய்ய முயலும் பரிதாபகரமான முயற்சி.

அவள் முகமோ வெளிறி பயத்தில் கண்கள் விறைத்துப் போனது போல் திறந்தபடி நின்றன. அவள் உருவமோ, துன்பத்தால், பலவீனத்தால் பாதுகாப்பை எதிர்பார்த்து மடியும் மலரின் சோகவிலாஸம் நிறைந்த உருவம். உணர்ச்சி என்ற விஷயத்தை அறவே மடிய வைத்த, கீத் டரான்ட் மனதிலும் சிறிது இரக்கம் தளிர்த்தது.

"பயப்படாதே. உனக்குக் கெடுதி செய்ய வரவில்லை. உட்கார்ந்து பேசட்டுமா? லாரன்ஸ் என்னை நம்பாவிட்டால் இதைக் கொடுப்பானா?" என்று சாவிக் கொத்தைக் காண்பித்தான்.

அவள் அசையவில்லை. பதில் பேசவில்லை.

"ஏன் உட்கார். பயப்படுத்தி விட்டேனா?" என்றான் கீத் மறுபடியும்.

அதற்கும் அவள் அசையவில்லை; ஆனால் மெதுவாக "நீங்கள் யார்?" என்றாள்.

அந்தப் பயத்தை உணர்ந்த கீத் முன் ஜாக்கிரதையையும் இழந்து, "நான் லாரன்ஸ் உடைய சகோதரன்" என்றான்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

பயம் அகன்றது போல ஒரு பெருமூச்சு வந்தது.

சிறிது நேரம் கழித்து "உனக்கென்ன வயது?" என்றான்.

"எனக்கு இருபதாகிறது."

"என் சகோதரன் மீது உனக்கு மிகுந்த பற்றுதலோ?"

"அவருக்காக உயிரையும் கொடுப்பேன்."

அவளது குரலைச் சந்தேகிக்க முடியாது. சித்தத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட உறுதியான சொல்.

கீத் அவளைப் பற்றிய விபரங்களைக் கேட்டான்; சம்பவத்தைப் பற்றிக் கேட்டான். அவள் குழந்தைபோல மறைக்காமல் பதிலளித்து வந்தாள். அவளது பேச்சில் இலைமறை காய்போல், ஆனால் பிணிப்புவிடாத பொற் சரடு போன்ற, லாரன்ஸ் மீது அவளுக்கிருந்த ஒருவித பக்தி, பாசம், அவனைக் காப்பாற்ற உயிரையும் கொடுக்க முன்வரும் மனவுறுதி எல்லாம் வெளிப்பட்டன.

அவளைப் பொறுத்தவரை கவலையில்லை; அவளைப் பற்றிப் பயப்பட வேண்டிய அவசியமே இல்லை.

மறுநாட்காலை கீத் பத்திரிகையை வாசிக்கும்பொழுது திடுக்கிட்டான். பத்திரிகையில் ஒருவன் கைது செய்யப்பட்டதாகக் கண்டிருந்தது. சரி, எதிர்பார்த்த இடி விழுந்து விட்டது.

எதற்கும் சகோதரன் வசிக்கும் இடத்திற்குச் சென்று விஷயத்தை அறியவேண்டுமென்று வேகமாகச் சென்றான்.

லாரன்ஸின் வேலைக்காரன் அறிவித்த செய்தி அவன் மனதில் பாலை வார்த்தது. வேறு யாரையோ கைது செய்து

விட்டார்கள்!

உள்ளே சென்றதும், கீத் தனது சகோதரன் படுக்கையின் மீது உட்கார்ந்து புகை பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

"நீ நாளைக்கு அர்ஜன்டைனாவிற்குப் புறப்பட வேண்டும். தயாராகு. நல்ல காலம். வேறு யாரையோ கைது செய்திருக்கின்றனர்!" என்றான் கீத்.

"என்ன?"

மறுபடியும் லாரன்ஸ் "என்ன?" என்று உரத்துக் கேட்டான்.

இந்த முட்டாளிடம் இதையேன் சொன்னேன் என்று நினைத்துக் கொண்டான் கீத்.

"அவன் நிரபராதி. அவனுக்கு அபாயமில்லை; போலீசார் எப்பொழுதும் இப்படித்தான்; அது என் அதிர்ஷ்டம்" என்றான் கீத்.

சகோதரனைச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு, கீத் பாங்கியில் 400 பவுன் எடுத்தான். நோட்டுகள் ஒரு வேளை காட்டிக்கொடுத்து விடுமோ?

அன்று மாலை சிறிது நிம்மதி ஏற்பட்டது. அன்று கோர்ட்டில் கீத் நன்றாக விவாதித்தான்.

மாலையில் கீத் அவனைப் பார்க்க வரும்வரை லாரன்ஸ் மனம் ஒரு நிலைப்படவில்லை. தனக்காக ஒரு நிரபராதி அகப்பட்டுக் கொண்டான்...

கீத் நேரே உள்ளே வந்து புறப்படுவதற்குப் பணத்தைக் கொடுத்தான்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

"நான் இருந்து பார்த்துவிட்டுத்தான் போகப் போகிறேன்."

கீத் எவ்வளவோ முயன்றும் ஒன்றும் பலிக்கவில்லை.

"கீத் என்னை மன்னித்துக்கொள்! எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. மன்னித்துக்கொள்" என்றான்.

கீத் ஒன்றும் பதிலளிக்கவில்லை. வெளியே அகன்றான்.

கடைசியாகத் தீர்ப்பும் கூறப்பட்டது. கைது செய்யப்பட்டவனைத் தண்டித்து விட்டார்கள். என்ன அநியாயம்!

கீத் சகோதரனைத் தேடி அப்பெண் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றான். அவள்தான் வந்து கதவைத் திறந்தாள். சகோதரன் மனப்போக்கை ஒருவாறு அறிந்த கீத் அவளிடம் லாரன்ஸை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி எச்சரிக்கை செய்தான். அவள் மனசிலும் அந்தச் சிறைத் தண்டனை பெற்றவன் மீது இரக்கம் இருப்பதை அறிந்தான்.

பேசி முடியவில்லை, லாரன்ஸே வந்துவிட்டான்.

இருவரும் பேசவில்லை.

இருவருக்கும் தீர்ப்பைப் பற்றியே மனதில் வாதித்தது.

"நாளை வரை ஒன்றும் செய்வதில்லை என்று சத்தியம் செய்து கொடு" என்றான் கீத்.

"சத்தியம் செய்" என்றான் கீத் மறுபடியும்.

"சத்தியம்" என்றான் லாரன்ஸ்!

<https://t.me/aedahamlibrary>

அன்று இரவு லாரன்ஸும் அவளும் நெடுநேரம் குடித்துச் சந்தோஷமாக இருந்தனர். பத்து மணி இருக்கும், அவள் படுக்கைக்குச் சென்றாள்.

பின்பு லாரன்ஸ் விளக்கடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு என்னவோ எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

அதுவும் முடிந்தது.

இப்பொழுது விளக்கு புஷ்பம், ஒளி...

ஆனால் இனி?

திரையின் பக்கத்திலிருந்து அந்தப் பெண் கவனித்திருந்தாள்...

கீத் கிளப்பிலிருந்து திரும்பும்பொழுது என்னவோ தோன்றியது. மனதிலே தீர்ப்பின் அநீதி உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. பையினுள் கையை விட்டுக்கொண்டு நடந்தான். என்னமோ கையில் சில்லென்று பட்டது. பழைய சாவி! லாரன்ஸ் கொடுத்தது. பரோ தெருவிற்குப் போக வேண்டுமென்று நேரே அங்கு திரும்பி நடந்தான்.

வெளிக்கதவு அடைத்துக் கிடந்தது. உள்ளே விளக்கு வெளிச்சம். தட்டினால் பதில் இல்லை. கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றான். விளக்கு எரிந்தபடி இருக்கிறது. புஷ்பங்கள், பாட்டில்கள், கோலாகலம்! குடிவெறியா? இருவரும் படுத்திருந்தனர். "லாரன்ஸ்! லாரன்ஸ்!" என்று கூப்பிட்டான். பதில் இல்லை.

சந்தேகம் உதித்தது.

மேலே கையை வைத்தான்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

சில்லென்று விறைத்துப் போயிருந்தனர். பக்கத்தில் ஒரு கடிதம் மெத்தையின் மீது குத்தப்பட்டிருந்தது.

அதுதான், குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பத்திரம்.

கீத் அவ்வளவையும் வாசித்தான்!

கைகளிலிருந்து அந்தத் தாள்கள் விழுந்தன. அவன் மனக்கண் முன்பு தனது வாழ்க்கையின் குலைவு படமாக விரிந்தது.

சடக்கென்று குனிந்து அந்தப் பத்திரத்தைத் தீயில் போட்டு எரித்துச் சாம்பலாக்கினான்.

26. நாடகக்காரி

ஆண்டன் ஷெக்காவ் – ருஷியா

அவள் ஒரு நாடகக்காரி. அந்தக் காலத்திலே அவளுக்கு யௌவனக் களை மாறவில்லை. குரல் கணீர் என்று இருக்கும். பலர் வந்து போவார்கள். ஆனால் குறிப்பாக நிக்கோலாய் பெட்ரோவிச் கோல்ப்பக்கோவ் என்பவனுக்குத்தான் அவள் வைப்பாக இருந்து வந்தாள்.

அன்று அவளும் கோல்ப்பக்கோவும் முன்னறையில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். வெயில் சகிக்க முடியவில்லை. கோல்ப்பக்கோவ், அப்பொழுதுதான் சாப்பிட்டுவிட்டு மிகவும் மட்ட ரகமான போர்ட் ஒயின் பாட்டிலைக் காலி செய்ததினால், சிடுசிடு என்று பேசிக் கொண்டிருந்தான். இருவருக்குமே அன்று பேச்சில் லயிப்பில்லை. வெயில் தணிந்தால் வெளியே சென்று காற்று வாங்கிவிட்டாவது வரலாம் என்ற நினைப்புத்தான் இருவருக்கும்.

திடீரென்று வெளிக்கதவை யாரோ படபடவென்று தட்டி உடைத்தனர். கோல்ப்பக்கோவ், பக்கத்து நாற்காலியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கோட்டை எடுத்துக்கொண்டு, வேறு அறைக்குச் செல்லலாம் என்று எழுந்தான். அவன் முகக்குறி, "வெளியில் யார்?" என்று பாஷாவைக் கேட்பது போல் இருந்தது.

"தபால்காரன், அல்லது வேறே யாராவது நம்ம குட்டிகள்" என்றாள் பாஷா.

தபால்காரனாவது அல்லது பாஷாவின் ஸ்திரீ நண்பர்களாவது தன்னை அங்கு கண்டுகொள்வதை, கோல்ப்பக்கோவ் பொருட்படுத்தவில்லை. ஆனால், எதற்கும் முன் ஜாக்கிரதையாக இருப்பதற்காகவே, துணிமணிகளைச் சேர்த்து வாரிக்கொண்டு, மற்றொரு அறைக்கு சென்றான்.

பாஷா முன் பக்கம் சென்று வெளிக் கதவைத் திறந்தாள்.

அவள் கதவைத் திறந்ததும், எதிரில் தான் முன்பின் அறியாத அந்நிய ஸ்திரீ நிற்பதைக் கண்டு, ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள். பாஷாவின் முன் நின்றவள் வாலிப நங்கை; அவளுடைய உடையிலும் நின்ற நிலையிலும் குடும்ப ஸ்திரீ என்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்தது.

வந்தவள், முகம் வெளிறிப் போயிருந்தது; 'மூசுமூசு' என்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவள் நெடுந்தூரம் ஓடி வந்தவள் போல் தென்பட்டாள்.

"என்ன வேண்டும்?" என்றாள் பாஷா.

வந்தவள் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. முன் ஒரு அடி எடுத்து வைத்து அறையைச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். பின்பு சோர்ந்தவள் போல உள்ளே வந்து உட்கார்ந்தாள்; அவளது வெளிறிய உதடுகள் பேசுவதற்கு முயன்று அசைந்தன. ஆனால் அவளால் பேச முடியவில்லை.

நெடு நேரம் கழித்து வந்தவள் தனது சிவந்த கண்களால் பாஷாவின் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். பின்பு, "என் புருஷன்; - அவர் இங்கு வந்தாரா?" என்றாள்.

"புருஷனா?..." என்று ஈனஸ்வரத்தில் எதிரொலித்தாள் பாஷா. அவளது கைகளும் கால்களும் குளிர்ந்து விறைத்தன.

"எந்த புருஷன்?" என்றாள் பாஷா மறுபடியும்.

"என் புருஷன் நிக்கோலாய் பெட்ரோவிச் கோல்ப்பக்கோவ்" என்றாள் அந்த ஸ்திரீ.

"தெ...ரி...யா...து! அம்மா! நான் ஒருவருடைய புருஷனையும் பார்க்கவில்லை" என்றாள் பாஷா.

ஒரு வினாடி இருவரும் மௌனமாக இருந்தனர். அந்த அந்நிய ஸ்திரீ, தனது கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்து, விம்மிக் கொண்டு வரும் அழுகையைக் கைக்குட்டையால் அடக்க முயன்றாள். அவளது முகத்தைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பாஷாவிற்கும் பயம் அதிகரித்தது. கல்லாய்ச் சமைந்தது போல் நின்றாள்.

"அவர் இங்கே இல்லையென்று சொல்லுகிறாயாக்கும்?" என்றாள் அவள் மறுபடியும். இப்பொழுது அவளது அழுகை அடங்கிவிட்டது; குரல் கணீரென்றது. உதட்டில் ஒருவிதமான புன்சிரிப்பு நிலவியது.

"நீங்கள் யாரைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்கள்? ஒன்றும் தெரியவேயில்லையே!" என்றாள் பாஷா.

"சீ! நீ ஒரு மோசமான தரித்திரம் பிடித்த கழுதை!" என்றாள் வந்தவள்.

அவளது முகக் குறி பாஷாவை எப்படி வெறுக்கிறாள் என்பதைக் காண்பித்தது.

"நீ... நீ ஒரு மோசமான கழுதை! கடைசியாக உன் மூஞ்சிக்கி நேரே இதைச் சொல்லுவதற்குச் சமயம் கிடைத்ததே!"

பாஷாவிற்குப் புதிதாக வந்த ஸ்திரீ சொல்லுவது மனத்தில் தைத்தது. உண்மையிலேயே தான், மோசமாக, பார்ப்பதற்கு விகாரமாக இருப்பது போல அவளுக்குத் தோன்றியது. உப்பிய கன்னமும், அம்மை வடு நிறைந்த முகமும், என்ன சீவினாலும் பணியாது முகத்தில் வந்து விழும் தலை முடியும், பார்ப்பதற்கு விகாரமாகத்தான் இருக்கும் என்று அவள் மனத்தில் பட்டது. இதனால் வெட்கினாள். சிறிது ஒல்லியாக, நெற்றியில் வந்து விழாத கூந்தலுள்ளவளாக, முகத்தில் நிறைய பவுடர் அப்ப வேண்டாதவளாக இருந்தால், தானும் ஒரு குடும்ப ஸ்திரீ போல் பாவனை செய்ய முடியும் என்று நினைத்தாள்.

எதிரில் நிற்கும் அந்நிய ஸ்திரீயின் முன்பு நிற்கவும் வெட்கப்பட்டாள் பாஷா.

"என் புருஷன் எங்கே! அவர் இங்கு இருக்கிறாரா இல்லையா என்பது பற்றி எனக்குக் கவலையே கிடையாது. ஆனால் ஒன்று சொல்லுகிறேன், கேள். பணம் காணாமற் போய்விட்டது. அதற்காக அவரைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவரைக் கைது செய்வதற்கு முயற்சி செய்கிறார்கள். இவ்வளவும் உன் வேலைதான், தெரிந்ததா?" என்றாள் கோல்பக்கோவின் மனைவி.

அவளுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. எழுந்து அங்குமிங்கும் உலாவினாள். அவளைப் பார்ப்பதற்கே பாஷாவிற்குப் பயமாக இருந்தது. அவளுக்கு இன்னதென்றே புரியவில்லை.

"இன்று அவரைக் கண்டுபிடித்து ஜெயிலில் அடைத்து விடுவார்கள்!" என்றாள் ஸ்ரீமதி கோல்பக்கோவ். அதை நினைக்கும் பொழுதே அவளுக்குத் துக்கமும் கோபமும் நெஞ்சையடைத்தன. "அவரை இந்தக் கதிக்கு ஆளாக்கினது யார்? மோசமான மூதேவி! பண ஆசை பிடித்த ஜடமே!". அவள் மூக்கும் உதடும் தாங்க முடியாத துர்நாற்றத்தை ஏற்றதுபோல நெளிந்து மடிந்தன. "எனக்கு வேறே விதியில்லை! கேட்கிறாயா? எனக்கு வேறே வழியில்லை. இப்பொழுது உன் பக்கத்திலேதான் பலம் இருக்கிறது. ஆனால் உதவியில்லாத என் குழந்தை குட்டிகளைப் பதுகாக்கத் தெய்வம் இருக்கிறது! அவருக்குத் தெரியும். அவர் உனக்குத் தகுந்த கூலி கொடுப்பார்! அனாதை விட்ட கண்ணீர் நிலத்தில் மறையாது. காலம் வரும். அப்பொழுது நீ என்னை நினைப்பாய்!"

பிறகு அந்த அறையில் நிசப்தம் குடிகொண்டது. ஸ்ரீமதி கோல்பக்கோவ் கையை நெறித்துக்கொண்டு அறையில் அங்கும் இங்கும் நடந்தாள். பாஷா, பயத்தால் அப்படியே விறைத்துப் போய், தலையில் அப்பொழுதே இடிவிழுமோ என்று நடுங்கி நின்றாள்.

"எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது அம்மா!" என்றாள் பாஷா. இந்தக் கோடையிடி போன்ற சூடான வார்த்தைகளை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் வடித்து, குலுங்கிக் குலுங்கிக் கதறினாள்.

"புளுகாதே! எனக்கு எல்லாம் தெரியும்! ரொம்பக் காலமாகத் தெரியும்! போன மாசம் முழுவதும் இங்கேதான் வந்து கொண்டிருந்தார் என்று எனக்குத் தெரியும்" என்றாள் ஸ்ரீமதி கோல்ப்பக்கோவ்; அவளது கண்கள் தணல் வீசின.

"ஆமாம்! அதற்கென்ன? எத்தனையோ பேர் வருகிறார்கள்! நான் என்ன கையைப் பிடித்தா இழுக்கிறேன்! அது அவரவர்கள் இஷ்டம்!" என்றாள் பாஷா.

"நான் சொல்வதைக் கேள்! ஆபீசில் பணத்தைக் காணவில்லை. அவர் பணத்தைத் திருடிவிட்டார். தரித்திரம் பிடித்த உன் மூஞ்சிக்காக அவர் ஆபீசிலே குற்றத்தைச் செய்திருக்கிறாரே! உனக்கு நியாயம், கட்டுப்பாடு, ஒழுங்கு ஒன்றும் கிடையாது. உன் வாழ்க்கையே மற்றவர்களைக் கஷ்டப்படுத்துவதுதான். ஆனால் கொஞ்சமாவது இரக்கம் இல்லாமல் உன் நெஞ்சு வெந்து உலர்ந்து போயிருக்காது! அவருக்குப் பெண்டாட்டி பிள்ளைகள் எல்லாம் உண்டு. அவரைத் தண்டித்து நாடு கடத்திவிட்டால் (ரஷ்யாவில் ஜாரரசன் ஆட்சியில் திருட்டுக் குற்றத்திற்காகவும் ஸைபீரியா என்ற குளிர்ப் பாலவனத்திற்கு நாடு கடத்திவிடுவார்கள்) அவர் குழந்தைகளும் நானும் தெருவிலே கிடந்து பட்டினியால் மடிய வேண்டியதுதான். அதை உணர்ந்து கொள்! அவர்களை இந்தக் கதியிலிருந்து தப்பிவிடுவதற்கு ஒரே வழியிருக்கிறது. இன்றைக்கு நான் 900 ரூபிள் (ரூஷிய நாணயம்) சம்பாதித்தால் அவரை விட்டுவிடுவார்கள். 900 ரூபிள்கள் தான்!"

"என்ன, 900 ரூபிள்களா?... எனக்குத் தெரியாது... எடுக்கவில்லை" என்றாள் பாஷா.

"நான் உன்னிடம் 900 ரூபிள்கள் கேட்க வரவில்லை,

உன்னிடம் பணமில்லை என்று எனக்குத் தெரியும்... மேலும் உன் காசு எனக்கு வேண்டாம்! நான் கேட்பது வேறு! உன்னைப் போன்ற பெண்களுக்கு ஆண் பிள்ளைகள் விலையுயர்ந்தவற்றைப் பரிசளிப்பார்கள். என் புருஷன் உனக்குக் கொடுத்தவைகளை மட்டிலும் திருப்பிக் கொடுத்துவிடு!"

"அம்மா! உன்னுடைய புருஷன் எனக்கு ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை" என்று பாஷா கதறினாள். அப்பொழுதுதான் அவளுக்குச் சிறிது புரிய ஆரம்பித்தது.

"கொடுத்த பணம் எல்லாம் எங்கே? அவர் பணத்தையும், என் பணத்தையும் எங்கு கொண்டு தொலைத்தார்? கேள்! உன் காலில் விழுந்து பிச்சையாகக் கேட்கிறேன். கோபத்திலே கண் தெரியாமல் பேசி விட்டேன். என்னை மன்னித்துக்கொள். நீ என்னை வெறுப்பாய்; அது எனக்கு தெரியும். ஆனால் என் நிலைமையை யோசித்து, கொஞ்சம் இரங்கு. காலில் விழுந்து கேட்கிறேன், அவர் கொடுத்த சாமான்களை மட்டும் திருப்பிக் கொடுத்துவிடு."

"உம்" என்று தோளை குலுக்கினாள் பாஷா.

"உனக்குக் கொடுக்கறதில் சந்தோஷந்தான். கடவுள் சாட்சியாகச் சொல்லுகிறேன், உன் புருஷன் எனக்கு வெகுமதி கொடுத்தது கிடையாது. நெஞ்சில் கையை வைத்துச் சொல்லுகிறேன். என்னை நம்பு; இருந்தாலும் நீ சொல்வதிலும் கொஞ்சம் உண்மையிருக்கிறது. அவர் ஒன்றிரண்டு சாமான்களை எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். அவைகளை வேண்டுமானால் கொடுத்து விடுகிறேன்," என்றாள் பாஷா.

உடனே மேஜையைத் திறந்து, அதிலிருந்து ஒரு ஜதை தங்க வளையலையும் ஒரு சிவப்புக்கல் பதித்த மோதிரத்தையும் எடுத்தாள்.

"இந்தா!" என்று வந்தவளிடம் அவற்றைக் கொடுத்தாள்.

கோல்ப்பக்கோவ் மனைவியின் முகம் சிவந்து, உதடுகள் துடித்தன. பாஷாவின் நடத்தையால் அவளுக்குக் கோபம் வந்தது.

"என்னிடம் எதைக் கொடுக்கிறாய்? நான் உன்னிடம் தானம் கேட்க வரவில்லை. நியாயமாக உனக்குப் பாத்தியதை இல்லாத, உன் சந்தர்ப்பத்தை வைத்து அவரிடம் கசக்கிப் பிடுங்கிய நகைகளைக் கேட்கிறேன். அன்றைக்கு வியாழக்கிழமை, என் புருஷனுடன் துறைமுகத்திற்கு வந்தாயே; அப்பொழுது நீ போட்டுக்கொண்டிருந்த விலையுயர்ந்த புருச்சுகளும் கைவளைகளும் எங்கே? ஒன்று மறியாதவள் போல் என்னிடம் பாசாங்கு பண்ணாதே! கடைசியாகக் கேட்கிறேன். அந்த நகைகளைக் கொடுப்பாயா, மாட்டாயா?"

"நல்ல வேடிக்கைக்காரியாக இருக்கிறாய்!"

இப்பொழுது பாஷாவிற்கும் சிறிது கோபம் வந்தது.

"உனது நிக்கோலாய் பெட்ரோவிச்சிடமிருந்து ஒரு நகையாவது நான் பெற்றதில்லை. அவன் வரும்பொழுதெல்லாம் பட்சணந்தான் வாங்கி வருவான்."

"பட்சணமா?" என்று சிரித்தாள் ஸ்ரீமதி கோல்ப்பக்கோவ்.

"வீட்டிலே குழந்தைகளுக்கு வயிற்றிற்கு ஒன்றும் கிடையாது. பட்சணமா உனக்கு; நன்றாக இருக்கிறது? அவர் கொடுத்ததைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியுமா, முடியாதா?"

பதில் ஒன்றும் பெறாததினால், அவள் மௌனமாக உட்கார்ந்து யோசித்தாள். கண்கள் வெறிச்சென்று பார்த்தபடி இருந்தன.

"இனி என்ன செய்வது? நான் 900 ரூபிள் சம்பாதிக்காவிட்டால் அவர் கதி அதோகதிதான்... பின்... குழந்தைகள், நான்... எல்லோருக்கும் அந்தக் கதிதான்!"

அவளைக் கொல்லட்டுமா? காலில் விழுட்டுமா?" என்று தனக்குத் தானே பேசிக்கொண்டான் ஸ்ரீமதி கோல்ப்பக்கோவ்.

அவளுக்கு அழகை பொருமிக்கொண்டு வந்தது. கைக்குட்டையை எடுத்து வாயை அழுக்கிக் கொண்டாள்.

விம்மல்களுக்கிடையே, "நான் உன் காலில் விழுந்து கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீதான் என் புருஷனை நாசப்படுத்தி விட்டாய். அவரைக் காப்பாற்று! அவர் மீது இரக்கமில்லையானால் இந்தக் குழந்தைகளுக்காவது கொஞ்சம் தயவு பண்ணு! குழந்தைகள் உனக்கு என்ன செய்தன?"

குழந்தைகள் ஆதரவற்றுப் பசியால் தெருவில் நின்று கதறுவதுபோல் பாஷாவின் மனக்கண் முன்பு தோன்றியது. குழந்தைகளை நினைத்ததும் பாஷாவிற்கும் துக்கம் வந்தது. அவளும் விம்மியழுதாள்.

"என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாய்? நான் மோசமானவள், நிக்கோலாய் பெட்ரோவிச்சை நாசப்படுத்தியதாகச் சொல்லுகிறாய்! சத்தியமாக, தெய்வத்தின் மீது ஆணையாக சொல்லுகிறேன் - அவரிடமிருந்து நான் ஒன்றும் பெற்றது கிடையாது. எங்கள் நாடகக் கம்பெனியில் ஒரு பெண்ணைத்தான் பணக்காரன் ஒருவன் வைத்திருக்கிறான்; மற்றவர்கள் எல்லாருக்கும் தினசரி சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டம்! நிக்கோலாய் பெட்ரோவிச் படித்தவர், மரியாதைக்காரர், பெரிய மனிதர். அதனால் அவரை வரவேற்றேன். பெரிய மனிதர்கள் எல்லாருக்கும் வரவேற்பளிப்பது எங்கள் கடமை."

"நான் அந்த நகைகளைக் கேட்கிறேன். அவற்றைக் கொடு. நான் உன் காலில் விழுந்து கண்ணீர் விடுகிறேனே. சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து சும்பிட வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன்!"

அவள் குனிவதைக் கண்டு பாஷா பயந்து வீரிட்டாள். இந்தத் தெய்வம் போன்ற ஸ்திரீ நாடகக்காரியின் காலில் விழுவதால் பன்மடங்கு உயர்ந்து விளங்குவதாக மனத்தில் நினைத்தாள்.

"சரி இந்தா நான் கொடுத்து விடுகிறேன்!" என்று பாஷா கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு மேஜையண்டை ஓடினாள்.

"இந்தா! ஆனால், இவற்றை நிக்கோலாய் பெட்ரோவிச் கொடுக்கவில்லை! வேறொரு பெரிய மனிதர் தந்தார்!" என்று மேஜையுள்ளிருந்த வைர புருச்சையும், பவள மாலையையும், மோதிரம், கை வளையல் முதலியவற்றையும் எடுத்துக்கொடுத்தாள்.

"இந்தா எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொள்! ஆனால் இவைகளை உன் புருஷன் கொடுக்கவில்லை. இவைகளை எடுத்துக் கொண்டு போய்ப் பணக்காரராகுங்கள்!" பாஷாவிற்கு, அவள் 'காலில் விழுவேன்' என்றதில் பெருத்த கோபம். "நியாயமாக நீ அவர் மனைவியாக இருந்தால், இவைகளை நீயே கட்டாயம் எடுத்துக்கொண்டு போக வேண்டும்! நீயே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்! அப்படித்தான்! நீயே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்! நான் அவரைக் கூப்பிடவில்லை. அவராக வந்தார்!"

கண்களில் பார்வையை மறைக்கும் கண்ணீர் வழியாகக் கொடுக்கப்பட்ட நகைகளைக் கவனித்து, "இன்னும் பாக்கியிருக்கிறது. இங்கிருப்பவை 500 ரூபிள் கூடப் பெறாது!" என்றாள் ஸ்ரீமதி கோல்ப்பக்கோவ்.

உடனே பாஷா மேஜையிலிருந்த தங்கக் கைக் கடிகாரம், சிகரெட் பெட்டி, பொத்தான்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்து எறிந்து, "இவ்வளவுதான்! இனி வேறு ஒன்றும் என்னிடம் கிடையாது. வேண்டுமானால் சோதனை போட்டுக் கொள்ளு!" என்றாள்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

ஸ்ரீமதி கோல்ப்பக்கோவ், ஒரு பெரிய பெருமூச்செறிந்து, நகைகளை எல்லாம் கைக்குட்டையில் சேர்த்து முடிந்து கொண்டு, ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாது, வெளியே சென்று விட்டாள். உள் கதவு திறந்தது. கோல்ப்பக்கோவ் அங்கு வந்தான். அவன் முகம் வெளிறியிருந்தது. கசப்பு மருந்தை விழுங்கியவன் போல் தலையை அசைத்துக் கொண்டு நின்றான். அவன் கண்களில் கண்ணீர் ததும்பியது.

"நீ எனக்கு என்ன கொடுத்தாய்? எப்பொழுதுதான் வெகுமதி கேட்பதற்கு அனுமதித்தாய்" என்று பாஷா அவன் மீது சீறி விழுந்தாள்.

"வெகுமதி! அதைப் பற்றி இப்பொழுதென்ன? தெய்வமே! உன் காலிலா அவள் விழ வேண்டும்!"

"நீ எனக்கு என்ன வெகுமதி கொடுத்தாய் என்று கேட்கிறேன்" என்று பாஷா மறுபடியும் சீறினாள்.

"தெய்வமே! பெருமையையும் மதிப்பையும் விட்டுவிட்டு இவள் காலில் விழவா! நானல்லவோ அதற்குக் காரணம். இவ்வளவையும் நான் அனுமதித்தேனே!"

கோல்ப்பக்கோவ், தன் தலையைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, வேதனையால் முனகினான்.

"இதற்கு மன்னிப்பு உண்டா? என்னால் என்னை மன்னித்துக் கொள்ள முடியாது. கிட்ட வராதே! மூதேவி" என்று பாஷாவை உதறித் தள்ளிவிட்டு, "உன் காலிலா விழ வேண்டும்! உன் காலில்! ஐயோ தெய்வமே! உன் காலில்" என்று முனகிக்கொண்டே, அவசர அவசரமாக உடுத்திக் கொண்டு, கதவைத் திறந்து வெளியேறினான்.

பாஷா கீழே விழுந்து புரண்டு ஓலமிட ஆரம்பித்தாள். அவசரத்தில் முட்டாள்தனமாக நகைகளைக் கொடுத்தற்காக வருத்தப்பட்டுக் கொண்டாள். அவளை

<https://t.me/aedahamlibrary>

அவள் மனமே இடித்தது. மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒரு வியாபாரி தன்னைக் காரணமில்லாது அடித்தது ஞாபகம் வந்தது. அதை நினைத்துக் கொண்டும் இன்னும் அதிகமாக ஓலமிட்டு அழுதாள்.

27. நட்சத்திர இளவரசி

ஒரு ஆசிரியர் - தென் கடல் தீவுகள்

"நம்மிடம் இருப்பதையெல்லாம் சாப்பிட்டு விடுவோம்" என்றான் டபூதி.

அவனது சகோதரனான அய்ட்டோ சந்தேகத்துடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

"அப்படியானால் நமக்கு மிகுந்த பலம் உண்டாகிவிடும்; நம்மை எதிர்க்க ஒருவருக்கும் தைரியம் வராது; அல்லது அப்படித் தைரியமாக நம்மை எதிர்த்தாலும், அவர்களைத் தோற்கடித்துப் புகழும், ஏராளமான செல்வமும் பெறலாம்" என்றான் டபூதி.

"அவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொண்டு நம்மை எதிர்த்தால் நமது கதி என்ன?" என்றான் அய்ட்டோ.

"நம்மிடம் அதற்கேற்ற தைரியம் இருந்தால் அவர்களை வெல்வோம், வா! நாமிருவரும் இதீவு முழுவதையும் சுற்றி இருக்கும் தலைவர்களையும் தைரியசாலிகளையும் வென்று, மங்கரேவா முழுவதிலுமே மிகுந்த வீரர்கள் நாம்தான் என்று புகழ் சூடிக் கொள்வோம்" என்றான்.

அய்ட்டோ அரைமனத்துடன் சம்மதித்தான்.

பின்பு இருவரும் தம் தீவிலிருந்த தேங்காய்களையும், வேறு கனிகளையும் சேகரித்தனர்.

இரண்டு பன்றிகளைக் கொண்டு அவற்றை அப்படியே முழுசாகச் சுடுகற்கள் மீது வைத்து வாட்டினார்கள்.

மாலையில் தங்கள் குடிசை முன்பு இருந்த புல்தரையில் உட்கார்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தார்கள்.

அய்ட்டோ விற்கு வரவரப் பசி குறைய ஆரம்பித்தது. மெதுவாகச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டுக் கடைசியில் உண்ண மறுத்து விட்டான்.

"இதென்ன? நீ இப்படிச் சாப்பிடாவிட்டால் நாம் சண்டையில் வெற்றி பெறுவது எப்படி?" என்றான் டபூதி. முதலில் கெஞ்சினான், பின் பயமுறுத்தினான். ஒன்றிலும் பயனில்லை. அய்ட்டோ வேண்டாமெனத் தலையை அசைத்தான்.

"அவசியமானால், நீ தனியாகவே வேண்டுமானாலும் புறப்பட்டுப் போ; ஆனால் இனி என்னால் சாப்பிட முடியாது" என்றுவிட்டான் அய்ட்டோ.

மனத் திருப்தியில்லாது டபூதி தன் பங்கைச் சாப்பிட்டான்; பின்பு அய்ட்டோ மீதி வைத்ததையும் உண்டான்.

அன்றிரவு உறங்கிவிட்டு, விடியற்காலம், உதயசூரியன் முதுகில் எரிக்க, கடற்கரை மார்க்கமாக நடந்தார்கள்.

சிறிது நேரம் கழித்து ஒரு கிராமத்தையடைந்தார்கள். அதன் நடுவில் பிரவேசித்து, டபூதி ஊரிலுள்ள தைரியசாலிகளைப் போருக்கு அழைத்தான்.

அவ்வூர்த் தலைவன் அதற்குப் பதில் சவால் கூறினான். ஊரில் தைரியசாலிகள் என்று கருதப்படும் மூவர் தங்கள் ஈட்டிகளை எடுத்து வந்தனர். தலைவனும் அம்மூவரும், ஈட்டிகளைச் சரித்துப் பதி வைத்து சகோதரர் இருவர் மீதும் பாய்ந்து வந்தார்கள். டபூதி கோஷித்துக் கொண்டு அவர்கள் மீது பாய்ந்தான். அய்ட்டோ வும் பின்னால் பாய்ந்தான். சிறிது நேரத்தில் நான்கு வீரர்கள் பிணமாகச் சரிந்தனர்.

அய்ட்டோ , கிராமத்திலுள்ள மிகவும் வயோதிகப் பருவமடைந்த கிழவனிடம் சென்று, "நாங்கள் திரும்பி வரும்பொழுது அந்தத் தலைவனின் சொத்துக்களையும்

மனைவி மக்களையும் கப்பமாக எடுத்துக் கொண்டு போவோம்" என்று சொன்னான்.

இம்மாதிரி சகோதரர் இருவரும் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று வெற்றி பெற்ற வண்ணம் பிரயாணம் செய்யலாயினர். அவர்கள் புகழ் தீவெங்கும் பரவியது.

ஒருநாள், ஒரு கிராமத்தையடைந்தனர். அதற்கு ஒரு ஸ்திரீ தலைமை வகித்தாள். அவள் தீய பழக்கமுள்ளவள் என்பது பிரசித்தம். அவள் பெண்ணாகையால் இருவரும் போர் தொடுக்கவில்லை.

அவள், அவர்கள் இருவரையும் வரவேற்று, உணவருந்திக் களைப்பாற்றிக் கொள்ளும்படி கேட்டாள். முதலில் டபூதி மறுத்தான். அவள் கட்டாயப்படுத்தி வேண்டிக் கொண்டதினால் ஒப்புக்கொண்டனர்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அவள் அவ்விருவரையும் இந்தப் போர்த் தொழிலை விட்டுத் தன்னுடன் சிறிது நாள் வசிக்கும்படி சொன்னாள்.

"கொஞ்ச காலம் தங்கலாமே" என்று அய்ட்டோ வும் அவள் அபிப்பிராயத்தை ஆமோதித்தான்.

குளிர் காய்வதற்காக எரிந்து கொண்டிருந்த தீயினுள் பார்த்துக் கொண்டிருந்த டபூதி, "முடியாது, முடியாது! இதீவிலேயே நாங்கள்தான் பலிஷ்டர்கள் என்று சொல்லப்படும்வரை ஓரிடத்திலும் தங்குவதில்லை என்று சபதம் எடுத்திருக்கிறோம்" என்றான்.

மறுநாள் காலை இருவரும் புறப்பட்டுக் கடற்கரையை விட்டுச் செங்குத்தான மலைமீது ஏற ஆரம்பித்தார்கள். பகல் முழுவதும் உயரச் சென்றுகொண்டே யிருந்தனர். மாலையானதும் அய்ட்டோ விற்குக் களைத்துவிட்டது.

"சிறிது சிரமபரிகாரம் செய்து கொள்ளுவோம்" என்று வேண்டினான். டபூதி தங்குவதற்கு மறுத்து, சகோதரனைப் பலமில்லாதவன் என்று கேலி செய்தான். இருவரும் சிரமப்பட்டுக்கொண்டு நடந்தார்கள். அய்ட்டோ சோர்ந்து விழுந்து விட்டான். டபூதிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அவன் இரவிற்குள் தூரத்தில் தெரியும் கணவாயை அடைந்து விட வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தான்.

"இதுவரை பலமில்லாதவனையா அழைத்து வந்தேன்! இவ்வளவிற்கும் காரணம் நீ உன் பங்கைச் சாப்பிடாததுதான். உன்னால் தொடர்ந்து வர முடியாவிட்டால் நான் தனியாகவே போகப் போகிறேன்" என்று சொன்னான்.

அய்ட்டோ எழுந்திருக்க மறுத்துவிட்டான்; பாதையின் ஓரத்தில் களைத்துச் சாய்ந்தான். கோபாவேசனாக, டபூதி, மலைக் கணவாய் தெரியும் திசையில், சிரமத்தையும் பொருட்படுத்தாது நடந்து சென்றான். அதற்கப்புறம் டபூதி தனது சகோதரனை இவ்வுலகில் பார்க்கவேயில்லை. ஏனெனில், அன்றிரவை யாருடன் கழித்தார்களோ அந்த ஸ்திரீ இவர்களைத் தொடர்ந்துகொண்டே வந்திருந்தாள். டபூதியின் தலை மறைந்ததும் பாதையில் சோர்ந்து கிடக்கும் அய்ட்டோ வின் மார்பில் கத்தியைப் பாய்ச்சிவிட்டாள்.

டபூதி நெடுந்தூரம் அலைந்து கணவாய் வழியாக ஒரு அழகான பள்ளத்தாக்கை அடைந்தான். அங்கு கண்ணில் பட்டவிடமெல்லாம் வனத்தின் எழில் கொழித்தது. முல்லைக் கொடிகள் படர்ந்த ஒரு பாதை அவனைக் கடற்கரை அருகிலுள்ள கிராமத்திற்குக் கொண்டு விட்டது. அந்தப் பாதை வழியாகச் சென்று, ஊரின் மத்தியிலுள்ள பசும்புல் செழித்து வளர்ந்த மைதானத்தை அடைந்தான்.

சுற்றிலும் மரங்களின் அடியில் குடிசைகள்.

கிராமவாசிகள், இலட்சிய உலகத்தில் வசிப்பவர்கள்

போலச் சிரித்து உல்லாசமாக விளையாடியும் தத்தம் வேலையைச் செய்தும் காலத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் மைதானத்தில் புஷ்பச் செண்டுகளை வீசி எறிந்து நடனங்கள் பயின்று கொண்டு தம்மை மறந்திருந்தனர்.

சற்றுத் தூரத்திலேயே பாறைகளில் மோதி உடையும் சமுத்திர அலைகளில் ஹூங்கார சப்தம் கேட்டது. அங்கிருந்து செம்படவர்கள், அப்பொழுதுதான் பிடித்த மீன்களை அவற்றின் அடிவயிறு சூரிய ஒளியைப் பிரதிபலிக்கத் தூக்கிக் கொண்டு சிரித்துப் பேசிய வண்ணம், கிராமத்தின் பக்கமாக வந்து கொண்டிருந்தனர்.

மீன்கள்தான் என்னென்ன வர்ணங்கள்! அவை காட்டுப் புஷ்பங்களின் சோபையைத் தோற்கடித்தன.

டபூதி மைதானத்தின் நடு மத்தியில் சென்று நின்று, உரத்த குரலில் திறமை உள்ளவர்களைத் தன்னிடம் சண்டைக்கு வந்து பார்க்கும்படி கொக்கரித்தான்.

உடனே, இருந்த சிரிப்பும் பேச்சும் சட்டென்று நின்றன. எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டு நின்றனர். காதில் விழுந்ததை நம்பாதவர் போல் அவனைப் பார்த்தனர்.

டபூதி மறுபடியும் அறைகூவினான். கடைசியாக அவ்வூர்த் தலைவன், அவன் பெரிய பராக்கிரமசாலி என்று பெயர் பெற்றவன் - டபூதியிடம் வந்து, "இங்கு பல வருஷங்கள் வரை யாரும் சண்டை போட்டுக் கொள்ளவில்லை என்றாலும், உன்னுடன் போர் செய்கிறேன் வா!" என்று கூறினான்.

இருவரும் புல் தரையில் நின்று ஒருவரையொருவர் தாக்கிப் போர் புரிந்தார்கள். நெடுநேரம் வரை இருவரும் சளைக்காமல் தாக்கிக் கொண்டார்கள். ஆனால் வர வரத் தலைவனுக்குப் பலம் குறைந்து கொண்டே வந்தது. கடைசியாக டபூதி அவன் நெஞ்சில் ஈட்டியைச் சொருகி

அவனைத் தரையில் பிணமாகக் கிடத்தி விட்டான்.

உடனே கிராமம் முழுமையும் அழுகையும் கூக்குரலும் ஏகமாக எழுந்தது. ஏனெனில் ஜனங்கள் யாவரும் அத்தலைவனை நேசித்தார்கள்.

டபூதி இறந்தவன் கையில் கிடந்த ஈட்டியை எடுத்துக் கொண்டு அவன் வீட்டுக்குள் சென்றான். அங்கு இறந்தவனின் மனைவி மக்கள் நடு நடுங்கி மூலையில் ஒண்டிக் கிடந்தார்கள்.

தலைவாசலண்டையிலேயே சென்றதும் அவன் நின்று விட்டான். தன் முன்னிலையில் இதுவரை பார்த்தேயிராத ஒரு ரூபவதியைக் கண்டான். அவள், மாண்ட அரசனின் புத்திரிகளில் ஒருத்தி.

அவன் அந்த அரசன் வீட்டில், இளவரசியின் முன்பு உட்கார்ந்திருந்தான். "இவ்வளவு அழகாக, குற்றமே இல்லாத ஒன்று உலகத்திலே பிறக்க முடியுமா?" என்று ஆச்சரியப்பட்டான்.

அவள், அவன் முன்பு ஒரு காலை மற்றொரு கால் மீது போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு, கட்டை விரலால் நிலத்தைக் கீறிக் கொண்டிருந்தாள்.

கறுத்தடர்ந்த கூந்தல், ஆசையை அடிமைப்படுத்தும் அதரங்கள், உலகத்தின் கற்பனையை அடக்கும் கண்கள், இவற்றைப் பார்த்த வண்ணமே இருந்துவிட்டான் டபூதி.

வீட்டிலிருந்த யாவரும் வேலை காரணமாகச் சென்று விட்டார்கள். இருவரும் எதிரெதிரே உட்கார்ந்த வண்ணம் நெடுநேரம் வரை பேசாதிருந்தனர்.

கடைசியாக டபூதி மௌனத்தைக் கலைத்து, "பேதியா, உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன்" என்றான்.

அவள் கண்களில் சிறிது பயம் தோன்றியது போல் இருந்தது. ஆனால், கோபமாக, "என் தகப்பனாரைக் கொன்றதுமல்லாது, என்னையும் வலிந்து கொள்ளப் பார்க்கிறாயா?" என்றாள்.

பராக்கிரமசாலியான டபூதி சிறிது வெட்கினான். அவளைப் பார்க்காது தலையை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டான்.

"தோற்றவனது மகளை அடிமையாகவோ அல்லது மனைவியாகவோ எடுத்துக் கொள்ள எனக்கு உரிமையுண்டு. இப்பொழுது என்னைத் தூண்டுவது அந்த முரட்டு ஆசையன்று. ஒரு குழந்தையானது சூரியாஸ்தமனத்தை அடிக்கடி பார்த்திருந்தாலும், திடீரென்று ஒரு நாள் தான் அதன் அழகு அதற்குத் தெரிகிறது. அப்பொழுது அழகில் சொக்கிய அக்குழந்தைக்கு மூச்சுத் திணறுகிறது. அதன் மனத்தில் பெரிய பெரிய சிந்தனைகள், கற்பனைகள் வந்து குவிகின்றன. உன்னை அன்றைய தினம் முதல்முதலாகப் பார்த்த பொழுது, எனக்கு அப்படியிருந்தது. எனது பாவ ஜன்மம் உன் தந்தையைக் கொன்று, பாவமூட்டையை மும்மடங்கு அதிகரித்துக் கொண்டது. அதற்கு மாற்று இருந்தால் உடனே இயற்றுவேன். இந்த உலகத்தில் அது ஏது? பேதியா! நான் இன்று முதல் வேறு மனிதன். என்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்" என்றான்.

இளவரசி, மெதுவாகத் தலையை உயர்த்தி, "உனக்காக நான் பரிதாபப்படலாம். இப்பொழுது சொன்னது உண்மையானால், நீ இவ்விடத்தைவிட்டுப் போய்விடுவாய்" என்றாள்.

டபூதி தலையை அசைத்தான்.

"அதைத்தான் நான் செய்யவே மாட்டேன். உன்னைப் பார்த்த பிறகு அன்பின் அழகையும் சக்தியையும் உணர்ந்து கொண்டேன். உன்னை விடமாட்டேன். உன்னை என

மனைவியாக்கிக் கொள்ளுவேன்."

"அது உன்னால் முடியாது" என்றாள் பேதியா.

டபூதி முன்னுக்குச் சரிந்து, "பேதியா! தயவு செய்து இரங்கு. புத்திசாலித்தனமாக நடந்து கொள். எனக்கு உன்மேல் அன்பு இருக்கிறது; உனக்கும் என் மேல் அன்பு வரவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். ஆனால் உன்னை விட்டுச் சிறிதும் பிரியமாட்டேன்" என்றான்.

"இந்த ஜன்மத்தில் நான் உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன். இது நிச்சயம். என் பெயருக்கு என்ன அர்த்தம் என்று தெரியுமா?"

"தெரியாது. ஆனால், ஒன்று தெரியும். பேதியா என்றால் இசையில் ஒரு ஸ்தானம்; அதன் அர்த்தம் நீதான்."

இளவரசி, புன்சிரிப்புடன், "எங்கள் பாஷையில் நட்சத்திரம் என்று அர்த்தம். என்னை 'நட்சத்திர இளவரசி' என்று கூப்பிடுகிறார்கள்."

"சரியான பெயர்தான் வைத்திருக்கிறார்கள். உனது கண்கள் நட்சத்திரம் போலப் பிரகாசிக்கின்றன."

"காரணம் அதுவன்று. ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்: பல காலமாக என் தகப்பனார் இந்த ஜனங்களுக்குத் தலைவராக இருந்தார். எல்லோரும் அவரை நேசித்தார்கள். அவர் ஆட்சியில் அமைதி இருந்தது. சண்டை வந்தபொழுது தைரியமாகப் படையின் முன் அணியில் சென்றார். ஆனால் எங்களுக்கு மலை அரண் இருப்பதால் சண்டை ஏற்படுவதே இல்லை. ஆனால் அவருக்கு ஒரு குறை இருந்தது. தன் பெயரை வகிக்க ஒரு குழந்தையும் இல்லையே என்று வெகுவாக வருந்தினார். மாலை நேரங்களில் உட்கார்ந்து குனிந்த வண்ணம் துயரத்தில் ஆழ்ந்து விடுவார். அவரைத் தேற்ற ஒருவராலும் முடியாது. ஒரு நாளிரவு, இதே அறையில் உட்கார்ந்து கஷ்டப்பட்டுக்

கொண்டிருக்கும்பொழுது, ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்தார். வானத்திலிருந்து தங்க மயமான ஒரு நட்சத்திரம் கீழ் நோக்கி விழுந்து கொண்டிருந்தது. அது வீட்டை நெருங்குவது போல் இருந்தது. கிட்ட வரவரப் பார்க்க முடியாதபடி கண் கூசியது. கண்ணை மூடினார். திறந்து பார்த்த பொழுது நட்சத்திரம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை; வானம் பழையபடி எப்பொழுதும் போல இருந்தது; இது என்ன புதுமை என்று எண்ணியிருக்கும்போது, அடுத்த அறையில் ஒரு குழந்தையின் அழுகை கேட்டது. அவர் உள்ளே ஓடினார். என் தாயாரின் பக்கம் ஒரு சிறு பெண் குழந்தை இருந்தது. அதற்குப் பேதியா என்று பெயரிட்டார்கள். பேதியா என்றால் ஒரு நட்சத்திரம்."

டபூதி அவள் சொன்ன கதையின் அர்த்தத்தைப் பற்றி யோசனை செய்து கொண்டே தலையைக் குனிந்திருந்தான். இளவரசி, மெதுவாக எழுந்து, ஜன்னலண்டை நின்று வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

மெதுவாக டபூதி தலையை நிமிர்த்திப் பார்க்கும்பொழுது அவள் நின்ற இடத்தைப் பார்த்தான். பேதியாவைக் காணாம. வானத்தில் தங்கமயமான நட்சத்திரந்தான் தெரிந்தது. அதை அவன் அதற்குமுன் பார்த்ததே இல்லை.

அவன் முன்னால் பாதை வளைந்து வளைந்து புதர்களுக்குள் மறைந்து சென்று பாறைகளை அடைந்தது.

டபூதி பாறையில் சாய்ந்து தூரத்தில் தெரியும் சமுத்திரத்தைப் பார்த்தான்.

அவன் உள்ளத்திலும் உடலிலும் சோர்வு தட்டியது.

ஏழு வருஷங்களாக இளவரசியைத் தேடி அலைந்தான். ஏழு வருஷங்களின் சம்பவங்களும் கண்முன் படம் போல் விரிந்து ஓடின.

தீவு முழுவதும் தேடியாகிவிட்டது. அந்தத் தங்க மயமான நட்சத்திரம் தான் அவன் நினைவில் இருந்தது. அது தன்னை அவளிடம் சேர்ப்பிக்கும் என்று நம்பினான். அந்த நட்சத்திரம் தன்னை அவளுடன் இறுகப் பிணிப்பதாக நினைத்தான். ஏழு வருஷங்களின் அலைச்சல், அவசியம் அவன் பாவத்தைப் போக்கியிருக்க வேண்டும். அவள் நினைவு வரவர வளர்ந்து பக்திக் காதலாக மாறியது.

இராத்திரி இராத்திரியாக நட்சத்திரம் வழிகாட்ட, தீவு தீவாக அலைந்தான். என்ன பயங்கர மனித ஜாதிகள், தலையைக் கொய்து திரியும் தலை வேட்டையாடிகள், தீயில் நடக்கும் மாந்திரீகர்கள், ஐமியோத் தீவில் பாறைகளில் வசிக்கும் ஓணான் மனிதர்கள், மனிதச் சிலைகள் பிரமாண்டமாக நிற்கும் தீவுகள்! எப்பொழுதும் நட்சத்திரம் அகலவே, எட்டவே இருந்தது.

பல தடவை மரணத்தைச் சந்தித்தான். தங்கள் தெய்வத்திற்குப் பலி கொடுப்பதற்காக இவனை உயிருடன் பிடிக்கப் பதிவைத்துத் தாக்கிய போர்வீரர்களுடன் போராடி, ஒவ்வொரு அடியையும் திறமையால் தப்பி, படகின் பக்கம் வந்ததும், சுறாமீன் பற்களை அவர்கள் முன்பு வீசித் தப்பித்துக் கொண்டதும் நினைவுக்கு வந்தன. அடுத்த தடவை ரெஹுரெஹு தீவின் தலைவனுடைய மகள் அவனைத் தன்னுடன் இருக்கும்படி மன்றாடியதும், அவன் ஏறக்குறைய இசைந்ததும், அவர்கள் இருவரும் கடற்கரையில் உலாவும் பொழுது நட்சத்திர மீன் அவன் கண்ணில் பட்டதும், அன்றிரவே தோணியில் யாத்திரையை ஆரம்பித்ததும் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. உயரே சிகரத்தில் ஏறிக்கொண்டே போனால் நட்சத்திரத்தை அடைய முடியும் என்று காலா காலத்தில் ஒரு யோசனை தோன்றியது.

தென் சமுத்திரத் தீவுகளிலேயே மிகவும் உயர்ந்த மலையை ஏறியாகிவிட்டது. இங்கும், அவனது ஆசைக்கும் அவனுக்கும் பழைய தூரமே இருந்தது.

பெருமூச்செறிந்து மலையின் உச்சியைப் பார்த்து நடந்தான்.

வழியும் மெதுவாக உயர்ந்து சென்று
செடிகொடியடங்கிய புதருக்குள் மறைந்தது. கை
அரிவாளால் வழி செய்து கொண்டு புதர் வழியாக நடந்தான்.
சில சமயம் மக்கிப்போன மரத்துண்டுகள் சடக்கென்று
ஒடிபட்டுக் கீழே விழும். புதரும் தாண்டியாய் விட்டது.
எதிரே செங்குத்தான பாறை உயர்ந்து நிமிர்ந்தது.
சளைக்காமல் ஏறினான். சூரிய உஷ்ணம் பொசுக்கியது.
நாவரண்டது. கடைசியாக பாதையின் உச்சியை
அடைந்தான். தென் உலகத்தின் முகட்டின் மேல் நின்றான்.

அவன் காலடியில், பாதாள லோகம் போல், தீவு
கிடந்தது. தூரத்திலே கடலும் வானும் கலந்தன. சூரியன்
பொன்மயமான துகிலுடுத்திச் சமுத்திரத்தில் மறைந்தான்.
உட்கார்ந்து மூச்சுவாங்கினான் டபுதி. அந்தி மாலை இரவாக
மயங்கியது. உயரத்திலே, உச்சிக்கு மேல் தங்கமயமான
நட்சத்திரம் பிரகாசித்தது - முன்போல்தான் - பழைய
தூரந்தான். தலையைக் கைகளில் தாழ்த்தி விம்மி
விம்மியழுதான்.

இரவு முழுதும் பாதையிடுக்கில் ஏமாற்றத்தால்
விறைத்துக் கிடந்தான். மறுநாள் சிகரத்திலிருந்து
இறங்கினான். இரண்டு நாட்கள் கழித்துக் கடற்கரையை
அடைந்தான்.

அவன் கடற்கரையை அடைந்த பொழுது இருட்டி
விட்டது. ஜலத்தின் ஓரத்தில் இருந்த பாறை மீது ஏறி,
சந்திரனொளியில் மின்னும் கடல் அலைகளைக்
கவனித்தான். நேராகக் குனிந்து தண்ணீரடியில்
பார்க்கும்பொழுது, ஜலத்தினடியில் நட்சத்திரம்
பிரகாசிப்பதைக் கண்டான். உள்ளத்தில் புது எண்ணம்
உதயமாயிற்று. எழுந்தான். மூச்செடுத்து அடக்கி,
நட்சத்திரத்தை நோக்கிக் கடலுக்குள் தலை குப்புறப்
பாய்ந்தான்.

சொல்லமுடியாத ஆழம், பவளக் கொடிகளும், இருண்ட
ஜல மட்டத்தின் கீழுள்ள குகைகளும் சந்திர ஒளியைப்
பிரதிபலித்தன. பிரகாசமான மீன்கள் ஒளித் துண்டங்கள்

<https://t.me/aedahamlibrary>

போல் வளைந்து மின்னி மறைந்தன. ஆழக் குகைக்குள் சென்றான். எங்கும் பவளக் கொடிகள். பிரகாசம் அதிகமாவது போல் தெரிந்தது. பிரம்மாண்டமான மீன்கள் அவன்மீது உராய்ந்து சென்றன. பவளக்கொடிகள் வளைந்து உருமாறி மங்கி வளர்ந்தன. தீ ஒளி வரவரப் பிரகாசமடைந்தது. வெறும் புள்ளியாக இருந்த நட்சத்திரம் பிரம்மாண்டமான ஜோதியாக மாறியது. பூமியை விட, சூரியனை விட, இப்பிரபஞ்சத்தை விட, பிரம்மாண்டமாக வளர்ந்தது. பின் ஒளி மாறியது. அதன் மத்தியிலே பேதியா நட்சத்திர இளவரசி இரு கைகளையும் விரித்து நின்று இவனை வரவேற்றாள்.

28. ஓம் சாந்தி! சாந்தி!

எலியா எஹ்ரன் பர்க்

(யுத்தம் மனித சமூகத்தின் 'உடனுறை நோயாகவே' இருந்து வருகிறது. தனது தற்காப்புக்காக மனிதன் சமூகம் என்ற ஒரு ஸ்தாபனத்தை வகுத்தான்; பிறகு அதனைக் காப்பாற்றத் தன்னைப் பலிகொடுக்கத் தயாரானான். அதாவது தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்காகத் தன்னையே பலிகொடுக்க வேண்டிய நிலைமையை ஏற்படுத்திக் கொண்டான்.

மனித வம்சத்தின் உருப்படியான காரியாதிகள் எனக் கொள்ளப்படுபவைகளில் ரத்தக் கறை படியாத சித்தாந்தமில்லை; கற்பனையில்லை; இலட்சியமும் இல்லை. நமது கவிதாசாகரத்தின் செம்பாதியில் ரத்த ஆறுகளே ஓடுகின்றன. கொலைத் தொழில், கலையின் நுட்பத்தையும் நயத்தையும், ஒருங்கே திரை கொள்ளுகிறது. கம்ப காவியத்தில் பாதிக்கு மேல் நாங்கள் ஓட்டிச் செல்லும் கற்பனைப் படகு, ரத்தத்தில் தான் மிதந்து செல்லுகிறது. 'கால் தரை தேய நின்று' நம்மைக் காப்பாற்ற வந்த தெய்வங்களின் கை நிறைய ரத்தக்கறை பூசித் திருப்பியனுப்பாமல் நம் மனம் திருப்தி கொள்ள மாட்டேன் என்கிறது.

மனித வம்சம் தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ளத் தன்னையே பலிகொள்ளும் இம்முயற்சி ஒரு பெரும் புதிர்; ஆனால் அசட்டுத்தனமான புதிர்.

இதை எலியா எஹ்ரன்பர்க் ஒரு கதையாக ஜோடித்திருக்கிறார். முதலாவது உலக மகாயுத்தத்தைச் சூழ்நிலையாகக் கொண்டு கதை எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

கதையிலே, சொல்லும் முறைதான் மகா அற்புதமாக அமைந்திருக்கிறது. மந்திரோச்சாடனம் போல... திரும்பத் திரும்ப... திரும்பத் திரும்ப... திரும்பத் திரும்ப...

சொன்னதையே சொன்னதையே சொன்னதையே
சொல்லிக்கொண்டு போகும் முறை வாசகன் மனதில்
பூதாகாரமான கற்பனையை எழுப்புகிறது. உருண்டு தன்
ஆகிருதியைப் பெருக்கிக் கொண்டுவந்து, கடைசியில்
சபதகோளங்களும் விண்டு விழும்படி பேரிரைச்சலுடன்
தலை குப்புறப் பாதாளத்தில் விழுவது போல விழுந்தபின்
நிசப்தம் கூடுவது போல அமைந்திருக்கிறது, கதையின்
ஜோரான லேசான மகா அற்புதமான வார்ப்பு... மொழி
பெயர்ப்பாளர்)

அதோ கண்ணுக்குத் தெரிகிறதே, அந்த
நட்சத்திரங்களிலிருந்து ஒளி ரேகைகள் வருவதற்கு
எத்தனை ஆயிரம் வருஷங்கள் செல்லுகின்றன. அதன்
யாத்திரையுடன் மனித வாழ்வை ஒப்பிட்டால் வெகு
சுருக்கம். குழந்தைப் பருவம், விளையாட்டு, கலியாணம்,
உழைப்பு, வியாதி, மரணம் - எல்லா விவகாரங்களும் மிகச்
சுருக்கம் தான். சக்தி வாய்ந்த தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடிகள்,
கணித சாஸ்திரத்தின் நுணுக்க வாய்ப்பாடுகள் எல்லாம் நம்
வசம் இருக்கின்றன. ஆனால் நம்முடைய இந்தச் சுருக்க
ஜீவியத்தின் கனத்தை நிறுக்கும் தராசை யார்
கண்டுபிடிக்கப் போகிறார்கள்? ஒரு தட்டில் அந்த
ஓசைப்படாத ஒளி ரேகைகள், மறு தட்டில் வந்து வந்து
மடிந்து கொண்டிருக்கும் மனித வித்துக்கள் - வருகிறது,
பழுக்கிறது, கருகிவிடுகிறது. இப்படி அளந்து பார்க்கத் தராசு
இருக்கிறதா?

அப்பொழுது போர் நடந்தது.

இனிமேல், காலா காலத்தில் மனிதர்கள் அதற்கு 'மகா'
என்றோ 'சின்ன' என்றோ, அடைமொழி சேர்த்து
அடையாளம் போட்டு வைப்பார்கள். அந்தக்
காலத்திலிருந்தவர்களுக்கு அது வெறும் யுத்தம்தான்.
பிளேக்குக்கு வேறு பெயர் உண்டா? மரணத்திற்கு வேறு
பெயர் உண்டா? அதே மாதிரிதான்.

ஒரு குறிப்பிட்ட சின்னப் புள்ளி போன்ற இடத்தில்
சண்டை நடந்தது. இப்பொழுது வெறும் கல்லும்

கட்டியுமாகக் கிடக்கிறதே, அதற்கு ஒரு காலத்தில் இட்பிரஸ் என்று பெயர். அதன் அருகில் அந்த வட்டாரத்தைச் சேராத மனிதர்கள் தூங்கினார்கள், எழுந்தார்கள், நடமாடினார்கள், சாப்பிட்டார்கள், செத்துப் போனார்கள். திடீரென்று கை காட்டி மரம் சரிந்த மாதிரி, கைகளை விரியப் போட்டு விழுந்து செத்துப் போனார்கள். அவர்களுக்குப் பிரெஞ்சுச் சேனையில் 118-வது பட்டாளம் என்று பெயர். இந்தப் பட்டாளம் தெற்கே பிராவன்ஸ் மாகாணத்தில் திரட்டப்பட்டது. அங்கே எல்லோரும் குடியானவர்கள். திராசைக் கொடித் தோட்டம் போடுகிறவர்கள், மேய்ப்பவர்கள். ஆறுமாதங்களாக அந்தச் சுருட்டைத்தலை மனிதர்கள் களிமண் தரையில் வெட்டப்பட்ட இந்தக் குழிகளில் இருந்து சாப்பிட்டார்கள், தூங்கினார்கள், துப்பாக்கிக்கொண்டு சுட்டார்கள், ஒருவர் ஒருவராகக் கையை விரித்துப் போட்டு விழுந்து மடிந்தார்கள். ராணுவத் தலைமைக் காரியாலயத்தில் இவர்கள் செய்யும் இந்த வேலை 'கரிசல் வாய்க்கால் அருகில் 118 - வது பட்டாளம் இடங்களைப் பாதுகாக்கின்றது' என்று பதிவு செய்யப்பட்டது.

அவர்களுக்கு எதிராக 500 தப்படி தூரத்தில் வேறு மனிதர்களும் நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர். அவர்களும் துப்பாக்கி கொண்டு சுட்டார்கள். அவர்கள் தலை மயிர் சணல் மாதிரி பழுப்பு வர்ணம் கொண்டது; கண்களும் சாம்பல் பூத்த மாதிரி இருக்கும். ஆகிருதியில் திராட்சை சாகுபடிக்காரர்களைவிடத் தடியர்கள். பழக்க லாவகத்தில் கிராமியர்கள்; அவர்கள் பொமெரியானாவில் கோதுமை சாகுபடி செய்கிறவர்கள். வேறு ஒரு ராணுவக் காரியாலயத்திற்கு அவர்கள் பிரஷ்ய ராணுவத்தின் 87-வது ரிசர்வ் பட்டாளம் எனத்தான் தெரியும்.

இவ்விருவரும் பகைவர்கள். இவ்விரு பகைவர்களுக்கும் இடையில் ஒரு நிலம். திராட்சை சாகுபடி செய்கிறவர்களும் கோதுமைப் பயிர் இடுகிறவர்களும் அவை 'மனித சூன்யப் பிரதேசம்' என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

இந்த நிலம் ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியத்திற்கோ அல்லது

பிரஞ்சக் குடியாட்சிக்கோ அல்லது பெல்ஜிய முடியரசுக்கோ சொந்தமானதல்ல. வெடி குண்டுகளால் குண்டும் குழியுமாகத் தோண்டப்பட்டு நாலா பக்கமும் எலிவளை மாதிரி வெட்டி, நிர்மானுஷ்யமாகக் கிடக்கும் டிரஞ்சுகள் கொண்ட இந்த மண், மனித எலும்புகள், துருப்பிடித்த இரும்பு இவைகளால் உரமிடப்பட்டுக் கிடந்தது. இந்த நிலம் செத்துக் கிடந்தது. இது ஒருவருக்கும் சொந்தமில்லை. இந்த மண்ணில் ஒரு குத்துப் புல்கூட முளைக்கவில்லை. ஜூலை மத்தியானங்களில் வெடி மருந்து 'கரிந்த' நாற்றமும் ரத்த நெடியும்தான் வீசும். மனித வர்க்கம் கற்பகத்தருவுக்குக்கூட, இந்த அழுகி நாளும் மண்ணுக்குப் போரிடுவதுபோல, போரிட்டதில்லை. தினசரி பிரஞ்சுநிலத்திலிருந்தும் ஜெர்மன் நிலத்திலிருந்தும் மனிதர்கள் ஊர்ந்து வந்து பிசுபிசுவென்று ஒட்டும் தங்களுடைய ரத்தத்தை இந்த மஞ்சள் களிமண்ணுடன் கலப்பார்கள்.

பிரான்ஸ் சுதந்திரத்திற்காகப் போர் புரிவதாகச் சிலர் சொல்லிக் கொண்டார்கள்; நிலக்கரியும் இரும்பும் பெறப் போர் புரிகிறது என்கிறார்கள் சிலர். ஆனால் பியரி துப்பாய் என்ற 118-வது படாளத்துச் சிப்பாய் யுத்தம் என்பதற்காகத்தான் சண்டை போட்டான். யுத்தத்திற்கு முன் திராட்சைத் தோட்டம்தான் அவன் வாழ்வாக இருந்தது. மழை அமோகமாகப் பெய்தால், திராட்சைக் கொடிகளில் நோய் விழுந்தால், பியரிக்கு முகம் கருக்கும்; சுள்ளியைப் பொறுக்கித் தன் நாயை அடிப்பான், - கண்டபடி தின்று தொலைக்கிறதென்று. பயிர் நல்லபடி கண்டால் உடம்பில் வெளுத்த சடடைதான். பக்கத்துப் பட்டணத்துக்குப் போவான். அங்குள்ள 'ராஜாக்கள் ஹோட்டல்' என்ற படாடோ ப விடுதியில் சில்லரையை வீசி, பாட்டுக் கேட்பான். வாயைப் பிளந்துகொண்டு, ஒரே ஒரு வருஷம் வியாதிகண்டு படுத்துக்கொண்டான். காதில் கட்டி புறப்பட்டது. அது ரொம்ப வலித்தது. சின்னப் பையனாக இருக்கும்பொழுது ஆட்டுக் குட்டிகள் மீது குதிரை - சவாரி செய்வான். அவன் மனைவியின் பெயர் ஜீனி. அவள் அங்கும் இங்கும் நடமாடுகையில் அவள் முதுகைத் தட்டிக் கொடுப்பதில் அவனுக்கு ஒரு குஷி. இதுதான் பியரி துப்பாய்

வாழ்க்கை, பிரான்ஸ் சுதந்திரத்திற்கும் நிலக்கரிக்கும் போர் தொடுத்தபொழுது 118-வது பட்டாளத்தில் சேர்ந்தான்.

பியரி துப்பாய்க்கு ஐந்நூறு தப்படி தூரத்தில் பீட்டர் தீயபு இருந்தான். அவன் வாழ்வு இவன் வாழ்வு மாதிரியல்ல. எங்காவது உருளைக்கிழங்கு திராட்சைப் பழம் மாதிரி இருக்குமா? ஆனால் உலகத்தின் பழவர்க்கங்களும் தேசங்களும் மனித வாழ்வும் எப்படி அடிப்படையில் ஒரே மாதிரியோ அப்படித்தான். பீட்டர் திராட்சைப் பழமே தின்றதில்லை. பணக்காரர்களுக்கு என்று தனியாகக் கடைகள் இருக்கிறதல்லவா, அதில் திராட்சைப் பழத்தைக் கண்ணால் பார்த்திருக்கிறான். அவனுக்குப் பாட்டுப் பிடிக்காது. சும்மா இருக்கும் நேரங்களில் கிட்டி விளையாடுவான். வெயில் ரொம்ப அடித்தால், மழை தவறினால் நிலம் வரண்டு போகும், பசுவின் மடுவில் பால் வற்றிவிடும், - அதனால் அவன் முகம் சுளிக்கும். அவனுக்குக் காதுக்குள் கட்டி புறப்படவில்லை. ஒரே ஒரு வருஷம் அவனுக்கு மார்பில் சளி கட்டிக்கொள்ள ஒருவாரம் காய்ச்சலாகப் படுக்கையில் படுத்தான். சிறு பையனாக இருக்கும் பொழுது தகப்பனார் வளர்த்த வேட்டை நாயுடன் விளையாடுவான். அவன் மனைவி ஜோஹான்னா பால் மாதிரி வெளுப்பு. உருளைக்கிழங்கு மாவு மூட்டை மாதிரி கொழு கொழு என்றிருப்பாள். அப்போது, - யாரோ சிலர் ஜெர்மனி சுதந்திரத்திற்காகச் சண்டை போடுகிறது என்றார்கள்; வேறு சிலர் நிலக்கரி, இரும்புக்காகச் சண்டை போடுகிறது என்றார்கள். பீட்டர் தீயபு 87 - வது ரிசர்வுப் பட்டாளத்தில் சேர்ந்தான்.

மனித துன்பப் பிரதேசத்தில் சுதந்திரமும் கிடையாது, நிலக்கரியும் கிடையாது. அங்கே மனித எலும்புகளும் வளைந்து நொறுங்கிய கம்பிகளும் தவிர வேறு ஒன்றும் கிடையாது. ஆனால் அங்குள்ள அந்த மனிதர்கள் எப்படியும் அதை ஆக்கிரமித்துக்கொள்ள விரும்பினார்கள். 1916 ஏப்ரல் 25-ந் தேதி லெட்டினண்ட், பியரி துப்பாயைத் தன்னிடம் அழைத்துக் 'காட்டுப் பூனை வழி' என்ற நடமாட்டம் ஒழிந்த டிரஞ்ச் வழியாக ஜெர்மன் அணிவகுப்பு வரை சென்று எதிரி நிலைமைகளை அறிந்து வரவேண்டும் என்ற உத்தரவு

இட்டார்.

பியரி துப்பாய்க்கு வயது இருபத்தெட்டு. அதொன்றும் பிரமாதமல்ல. அந்த நட்சத்திரங்களிலிருந்து வரும் ஒளிரேகைகள் இப்படி எத்தனையோ நூற்றுக்கணக்கான வயது வரை வந்துகொண்டே இருக்க வில்லையா? உத்திரவைக் கேட்டவுடன் திராட்சைத் தோட்டத்தைப் பாழ்படுத்திய நோயைப் பற்றி நினைத்தான்; மனிதனுக்கு வரக்கூடிய கஷ்டங்கள் எல்லாவற்றையும் பற்றி நினைத்தான்; இப்பொழுது யுத்தமாகையினாலே ஒவ்வொருவனும் தன் வயதை வருஷம் வருஷமாகக் கணக்கு வைத்து எண்ணாமல் நாள்நாளாகக் கணக்குப் பண்ண வேண்டும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். இராத்திரி இரண்டு மணிக்குத்தான் போக வேண்டும். போவதற்கு இன்னும் மூன்று மணி நேரம் பதினைந்து நிமிஷம் கிடக்கிறது. ஒரு பொத்தானைத் தைத்துவிட்டு ஜீனிக்குக் கடுதாசி எழுத நேரமிருந்தது. 'கொடிகளுக்குக் கந்தகப்பொடி துவ மறந்து போக வேண்டாம்' என்று எழுதினான். சுடச் சுடக் கடுங்காப்பியை ரொம்ப ரசித்துக் குடித்தான்.

இராத்திரி இரண்டு மணிக்கு மனித சூன்யப் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு வழுக்கும் களிமண் பாதையில் ஊர்ந்து சென்றான்; அந்தப் பாதைக்குக் காட்டுப் பூனை வழியென்று பெயர். வழி ரொம்பக் கடுமை. ஒவ்வொரு அடியிலும் செத்த மனிதர் எலும்பும் முள் கம்பியும் தடுக்கிவிட்டது. அதனால் நடக்கத் தாமதப்பட்டது. கடைசியாகப் பாதையின் அந்தத்திற்கு வந்தான். இரண்டு பக்கமும் அது வேறு டிரஞ்சுகளுக்குக் கிளையாகப் பிரிந்தது. எந்த வழியாகப் போகலாம் என்று யோசித்தான். இரண்டும் பகைவர்கள் இடத்திற்கே, - மரணத்திற்குத்தான் - சென்றன. பியரி உட்கார்ந்து களைப்பாறத் தீர்மானித்தான்; ஒரு சுங்காளை - பட்டாளத்துச் சிப்பாயின் மலிவான சுங்காளை எடுத்துப் பற்றவைத்தான். அதன் மீது களிமண் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது; எங்கும் ரொம்ப அமைதியாக இருந்தது; சாதாரணமாகப் பகலில் இருவரும் பரிமாறிக்கொள்ளும் துப்பாக்கிச் சத்தம் பொழுதும் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும். இராத்திரியிலே, சத்தமில்லாமல் ஒருவரையொருவர்

கொன்று பாம்புபோல ஊர்ந்து சென்று குரோதம் மிகுந்த கண்ணிகளை வைக்கும்படி ஏவி விடுவார்கள்.

பியரி 'பம் பம்' என்று புகைபிடித்து நட்சத்திரம் நிறைந்த வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். எட்ட நின்று பிரகாசிக்கும் அந்த உலகங்களைத் தன்னுடைய பிராவன்ஸ் மாகாணத்துடன் ஒப்பிட்டு அளந்தோ கணித்தோ அவன் பார்க்கவில்லை. தூரத்திலே, தெற்கிலும் இப்படித்தான் இருக்கும்; திராட்சைத் தோட்டத்திற்கு நல்லதுதான், ஜீனிக்கும் நல்லதுதான். "ஏனென்றால் ஜீனிக்கு இந்த மாதிரி ராத்திரிதான் பிடிக்கும்" எனச் சொல்லிக்கொண்டான். அவன் அங்கு படுத்துக்கிடந்து புகை குடித்தான்; அவனுடைய மயிர் செறிந்த மிருக உடம்பு அந்தச் செத்து மடிந்த மனித சூன்யப் பிரதேசத்திலே, கால் கைகளை இஷ்டம்போல அசைக்கக்கூடிய தெம்பிலே உயிருடன் இருப்பதையே ஒரு இன்பமாக ரசித்து, அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தது.

ஆனால் பியரியின் சுங்கான் நன்றாகக் கனிந்து பிடித்துக் கொள்ளுமுன் டிரஞ்ச் திருப்பத்தில் ஒரு முகம் தெரிந்தது. யாரோ ஒருவன் தனக்கு எதிராக ஊர்ந்து வருவதைக் கண்டான் பியரி. ஒரு தட்டையான அகன்ற முகத்தைப் பார்த்தான். பிராவன்ஸ் திராட்சைத் தோட்டக்காரர்கள், மேய்ப்பர்கள் ஜாடை அதில் இல்லை. வேறு நாட்டு முகம். அன்னியத் தொப்பி, அன்னிய நாட்டு ராணுவப் பொத்தான்கள். அவன் தான் பீட்டர்தீயப். ஆனால் பியரிக்கு எதிரி. அவன் 'பகைவன்' 'யுத்தம்' 'சண்டையில் கொல்லப்பட்டான்' என்ற பதங்கள்போல வெறும் எதிரி. அன்று சாயங்காலம் ஜெர்மன் லெப்டினண்ட் பீட்டரைக் கூப்பிட்டன். உத்திரவு போட்டான். அவனும் கோட்டைப் பழுது பார்த்தான். ஜோஹன்னாவுக்குக் கடுதாசி எழுதினான். பசுவுக்கும் கன்றுக்கும் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை எழுத மறக்கவில்லை. அவனும் அசைபோட்டுத் தன் கஞ்சியை ரசித்துக் குடித்தான், - இவையெல்லாம் பியரிக்குத் தெரியாது; தெரிந்தாலும் புரிந்திருக்காது; ஏனென்றால் பூமியின் மேலுள்ள அந்தப் பாத்தியில், மற்ற எத்தனையோ பாத்திகளில் நடப்பது போல யுத்தம் அல்லவா? பியரிக்குப் பீட்டர் வெறும் பகைவன்;

இப்பொழுது பகைவனுடைய முகத்துக்கு எதிராக, ஊர்ந்து வரும் பகைவனுக்கு எதிராக நிற்கிறான்; எதிரியின் மூச்சு இவன் நெற்றியில் படுகிறது. பியரி, புராதன காலத்து மூதாதைகளில் ஒருவன்போல, காட்டில் வசிக்கும் ஓநாய்போல அவன் மேல் பாய்ந்து விழுந்து பிடிக்கத் தயாரானான். பீட்டரும் தனக்கு எதிராகப் பகைவனைக் கண்டான்; பகைவனுடைய நெஞ்சு அடித்துக்கொள்ளுவது அவனுக்குக் கேட்டது. தனது புராதன காலத்து மூதாதைகளில் ஒருவன் மாதிரி, ஓநாய் மாதிரி கைகளைத் தளர்த்திக் காலை ஊன்றிப் பாய்வதற்குத் தூரத்தைக் கண்ணால் அளந்தான்.

இருவரும் கொஞ்ச நேரம் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து மற்றவன் ஆரம்பிக்கட்டுமே என்ற காத்திருந்தனர். ஒருவன் மற்றவனுடைய கையைப் பார்க்க முடியும். அதை பரஸ்பரம் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டனர்.

இப்படியான சமயத்தில் பியரியின் சுங்கானிலிருந்து புகை எழுந்தது. இரு பகைவர்களும் எதிரெதிராகப் படுத்துக் கிடந்தனர். ஒருவரையொருவர் கொன்றுகொள்ள விரும்பவில்லை. ஆனால், கொன்று கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பரிபூரணமாக உணர்ந்தவர்கள் - முகத்துக்கு முகம் மூச்சுப்படும்படி கிடந்தனர்; மோந்து பார்த்துக் கொள்ளும் மிருகங்கள் மாதிரி இருந்தது அவர்கள் நிலை. இருவருடைய நாற்றமும் இருவரும் அறிந்ததுதான். நனைந்த கோட்டு நாற்றம், வேர்வை நாற்றம், சாப்பிட்ட ஸூப் நாற்றம், களிமண் நாற்றம், - எல்லாம் இருவரும் அறிந்ததுதான். அதில் ஒரு தொடர்பு.

அவர்கள் தொலை தூரத்திலிருக்கும் பிரதேசங்களிலிருந்து வந்தவர்கள்; பிரான்ஸிலிருந்தும் பொமெரியானாவிலிருந்தும், இந்த இடத்திற்கு, இந்த மனித சூன்யப் பிரதேசத்திற்கு, இந்த அன்னிய நாட்டுக்கு வந்திருக்கின்றனர். இது அவர்களுக்குத் தெரியும். இதுதான் எதிரி, - அடியோடு நசித்துப் போவது. இருவரும் பேச முயற்சிக்கவில்லை; எத்தனையோ அன்னிய பாஷைகள். ஆனால் அவர்கள் முகத்துக்கு முகம் எதிராகக் கிடந்தனர்.

பியரியின் சுங்கான் புகைந்தது. தன் சுங்கனைப் பற்றவைக்க முடியாது என பீட்டருக்குத் தெரியும். கொஞ்சம் கை அசைந்தால் ஜீவ மரணப் போராட்டந்தான். அவன் மூக்கு மற்றவன் விட்ட புகையை உறிஞ்சியது; உதடுகள் விரிந்தபடி; பியரிக்குப் புரிந்தது. அவன் முகத்தை எட்டி நெருங்கினான். பீட்டர், பியரியின் பல்லிடையிலிருந்து சுங்கானைத் தன் பல்லால் பற்றிக் கொண்டான்.

பீட்டர் நன்றாக ஒரு தம் உறிஞ்சிவிட்டுப் பியரிக்குக் கொடுத்தான். பியரி, தானும் உறிஞ்சிவிட்டு முன்போல் வேண்டுகோள் இல்லாமல் தன் எதிரிக்கு உடனே சுங்கானைக் கொடுத்தான். ஆனால் ஒரு நிமிஷம் அவர்கள் கண்கள், சர்வ ஜாக்கிரதையான, தளர்ந்த பாவனை முயற்சியில் கிடக்கும் கைகளைக் கவனித்துக்கொண்டன. அவர்கள் பலமுறை ரொம்ப ரசித்து அந்த பட்டாளத்துச் 'சிப்பாய்' சுங்கானைப் பிடித்தனர். மனித சூன்யப் பிரதேசத்தில் உள்ள அந்த அவர்கள் 'தம்' பிடித்தனர். அந்த நிலம் எப்படியாவது கைப்பற்றப்படவேண்டும்; அவர்கள் ரொம்ப ஜாக்கிரதையாக, ரொம்ப ரொம்ப மெதுவாகப் புகை பிடித்தனர். வரம்பற்ற வெளியில் ஒளி ரேகைகள் ஓசையில்லாது ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஓடித் திரிகின்றன.

இந்த இரண்டு மனிதர்களுக்கும் குறைந்தபட்சம் தம்மில் யாராவது ஒருவருக்கு இதுதான் கடைசி 'தம்' என்பது தெரியும். அப்புறம் வந்தது துரதிர்ஷ்டம். புகையிலை ஆகிவிடுமுன் குழல் அணைந்துவிட்டது. அந்த இருவரில் ஒருவன் சுங்கானின் 'அல்பாயுசை' நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டான். நினைவு வேறு திசை திரிந்தது. பியரி தன் ஜீனியைப் பற்றி நினைக்க ஆரம்பித்தானோ... அல்லது பீட்டர்தான் ஜோஹன்னாவை நினைக்க ஆரம்பித்து விட்டானோ? பையிலிருக்கும் தீப்பெட்டியை எடுக்க முடியாது என்பது இருவருக்கும் தெரியும். கொஞ்சம் அசைந்தால் மரணப் போர்தான். ஆனால் ஒருவன் எடுத்தே விடுவது என்று தீர்மானித்துவிட்டான். பிரஞ்சுக் குடியாட்சியைத் தற்காக்கும் பியரியோ அல்லது ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியத்தைப் பாதுகாக்கும் பீட்டரோ?...

இருவரில் ஒருவன் தான்...

இருவரும் ஒருவரையொருவர் பற்றிக் கழுத்தை நெரிக்க முயன்றனர். சுங்கான் மண்ணுக்குள் விழுந்து புதையுண்டது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் நெரித்துக் கொல்ல முயன்றனர். கட்டிப் புரண்டனர்; மேலெல்லாம் களிமண் ஒட்டிக்கொண்டது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் வெல்ல முடியவில்லை. பற்கள் ஆயுதமாயின; சிரைக்காத முகத்தையும் தமக்குத் தெரிந்த நாற்றமெடுக்கும் முறுக்கேறிய கழுத்தையும் ஒருவரையொருவர் கடித்துக் கொண்டனர். தங்களுடைய பிசுபிசுத்த ரத்தத்தை மஞ்சள் களிமண்ணில் ஓடவிட்டுக் குழப்பினர். அப்புறம் ஒருவருக்கொருவர் அருகில் கிடந்தனர்; இப்பொழுது சுங்கான் இல்லை; செத்துப் போனார்கள்; செத்த மனித சூன்யப் பிரதேசத்தில் செத்துக் கிடந்தார்கள்; பூமிக்கு ஓசைப்படாமல் ஆயிரக்கணக்கான வருஷம் திரியும் ஒளி ரேகைகள் கொண்ட நட்சத்திரங்கள் மறைந்தன; பகல் வந்தது; இரவு மண்ணில் வளைதோண்டி ஒருவரை ஒருவர் கொன்று கொண்ட மனிதர்கள் இப்பொழுது சப்தம் மிகுந்த துப்பாக்கி வேட்டுக்களைப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். இரண்டு ராணுவத் தலைமைக் காரியாலயங்களிலும் இரு சிப்பாய்களின் பெயர்களுக்கு எதிரில் 'காணாமல் போனார்கள்' எனப் பதிவு செய்து கொண்டார்கள். மறுபடி ராத்திரி வந்ததும் பியரியும் பீட்டரும் போல மனித சூன்யப் பிரதேசத்திற்கு மற்றவர்கள் வந்தார்கள்.

அந்த வருஷம், 'யுத்தம்'.

பிரான்ஸில் உள்ள குக்கிராமத்தில் ஜீனி பியரிக்காக அழுதாள்; திராட்சைக் கொடிகளில் கந்தகப் பொடியைத் தூவினாள். அழுது அழுது ஓய்ந்த பிறகு புதுக் கணவன் பாலுக்கு வாசல கதவைத் திறக்க ஆரம்பித்தாள். திராட்சையை அறுக்க ஒரு ஆள் வேண்டாமா? அங்கும் இங்கும் நடமாடுகையில் முதுகைத் தட்டிக் கொடுக்க ஒரு ஆள் வேண்டாமா? ரொம்பத் தூரத்திலே, பூமிக்கும் நட்சத்திரத்திற்குமிடையில் எவ்வளவு தூரமோ அவ்வளவு தூரத்திலே, அருகிலே, பொமெரியானாவில் ஒரு

குக்கிராமத்திலே பசுவுக்கும் கன்றுக்கும் புல்லெடுத்து வைக்கும்பொழுது ஜோஹன்னா கண்ணீர் சிந்தினாள். பசுக்களைப் பார்த்துக் கொள்வதே பெரிய வேலை; மேலும் தனியாக எப்படி வாழ முடியும்? வீட்டுக்குப் புதிய புருஷன் வந்தான்; அவன் பெயர் பால். அந்த வருஷம் மற்ற வருஷங்களைப் போல வாழ்வுதான்.

1917-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் மனித சூன்யப் பிரதேசம் யாருக்கும் சொந்தமற்றது என்ற தன்மையை இழந்தது. ஒரு தெளிவான பகலில் பலருடைய ரத்தத்தால் செழிப்பான மண் யாருக்கோ சட்டப்படி சொந்தமாயிற்று. முதல் முதலாகக் காட்டுப் பூனைப்பாதை என்ற டிரெஞ்சில் மனிதர்கள் பயமில்லாமல் நடந்தார்கள்; குனியாமல், ஊர்ந்து போகாமல் நடந்தார்கள். அந்தப் பாதையின் அந்தத்தில் இரண்டு எலும்புக்கூடுகள் திடீரென்று மாண்ட காதலர்கள் மாதிரி கட்டித் தழுவிக்கிடப்பதைக் கண்டார்கள். அவைகளுக்கு அருகில் ஒரு சுங்கான் கிடந்தது.

நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கையில் அதோ அது என் முன்னால் கிடக்கிறது. வெறும் சிப்பாய் சுங்கான் தான்; ஆனால் யுத்தம் உற்பத்தி செய்த சமாதானக் குழல். சாம்பல் ஒட்டிக் கிடக்கிறது அதில் இரண்டு ஜீவன்களின், புகையிலையை விடச் சீக்கிரம் கரிந்து போன இரண்டு ஜீவன்களின் சின்னம்; அற்பமானதுதான், ஆனால் அழகானது. அந்த ஓசைப்படாத ஆயிர வருஷ ஒளி ரேகைகளை ஒரு தட்டில் போட்டு மறு தட்டில் இழுப்பை இழுத்த சிப்பாயின் சுங்கானைப் போட்டு மனித வித்தின் மடிவை நிறுக்கும் தராசை நாம் எப்படிச் செய்வது...?

29. ஒரு கட்டுக்கதை

பிரான்ஸ் காப்கா – ஆஸ்திரியா

எலி சொல்லுகிறது...

"ஐயோ, உலகம் தினம் தினம் எவ்வளவு சின்னதாகிக் கொண்டே வருகிறது! முதலில் ரொம்பப் பெரிதாக, நான் பயப்படும்படியாக, அவ்வளவு பெரிதாக இருந்தது. நான் ஓடிக்கொண்டே இருந்தேன்; ஓடிய வண்ணம் இருந்தேன். இரண்டு பக்கத்துச் சுவர்களும் தூரத்திலேதான் தெரிந்தன. ஆனால் அந்தச் சுவர்கள் எவ்வளவு வேகமாக நெருங்கி விட்டன. கடைசியாக அறைக்குள்ளேயே வந்து விட்டேனே! அதோ தெரிகிறதே பொறி, அதில் அல்லவோ நான் போய் விழவேண்டும்..."

"நீ இந்தப் பக்கமாகத் திரும்பி ஓடினால் பொறியில் விழ வேண்டியிருக்காது!" என்று சொல்லிக்கொண்டே அதைப் பிடித்து விழுங்கிவிட்டது ஒரு பூனை.

30. ஒருவனும் ஒருத்தியும்

லூயிகயல்லூ – பிரான்ஸ்

மச்சப் படிக்கட்டு முற்றத்தில் இறங்கியது. அங்கே, அதாவது கடைசிப் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அன்று காலை முழுவதும் அவள் அழுது கொண்டிருந்தாள். அவள் ரொம்பவும் நெட்டை. ஒற்றை நாடி; முப்பத்தி ஐந்து அல்லது நாற்பது வயது இருக்கும். நீண்டு தொங்கும் குதிரை மூஞ்சி; அவள் தேகமே கோளாறு பிடித்த உடம்பாகத் தென்பட்டது. அவள் வாய்விட்டுத் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்; மனத்துக்குள்ளாகவே முனகினாள். சுற்றிலுமுள்ளவர்களை வைகிற மாதிரி. அண்டை வீட்டுக்காரர்கள் பல தடவை அவள் பக்கம் போய்ப் புத்தி சொல்லிப் பார்த்தார்கள். "வீட்டுக்குள்ளே போ; இப்படி அமக்களம் பண்ணாதே; இல்லாட்டா... இப்படி அழுது கொண்டிருந்தால், உனக்குத் தலைவலி வரும்; அதனாலே என்ன ஆகப்போகிறது?" இந்த வார்த்தைகள் எல்லாம் அவள் காதில் படாதாகத் தெரியவில்லை. இந்தக் கிழட்டு பிணங்களுக்கு வேறு வேலை இல்லை? என் இஷ்டப்படி செய்வேன்; இவர்களுக்கென்ன; எல்லாத்தையும் ஒரேயடியாகத் தொலைச்சு முழுகினாத் தேவலை என்று நினைத்தாள்.

சில சமயங்களில் தலையைக் கிராதியில் சாய்த்துக் கொண்டாள்; தூக்கம் பிடிக்காத பிரயாணி தூங்க முயலுவது மாதிரி. சில சமயம் முகத்தைக் கை வைத்து மூடிக்கொண்டு மனங்குமுறி அழுதாள்; ஓடைத் தண்ணீர் மாதிரி விரல் வழியாகக் கண்ணீர் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. சில சமயம் வாய்விட்டு ஏங்கினாள். சமயா சமயங்களில் மௌனப் பேய் பிடித்த மாதிரி வெகு நேரம் உட்கார்ந்திருந்தாள். பிறகு கன்னத்தை உள்ளங்கையில் ஏந்தி முழங்கையை முழங்காலின் மேல் ஊன்றிப் பிடித்து வைத்த சிலை மாதிரி வெகு நேரம் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவர் ஆபீசிலிருந்து வரும்போது அவரைத் திக்பிரமையடிக்க வைக்க இந்த மாதிரி உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாள். அவள் தன் மனதிற்குள் நினைத்து நினைத்துப் பார்த்துக்

கொண்ட வஞ்சத்தின் ஒரு அம்சமே இது. சண்டை இந்த மாதிரி திரும்பிய நிமிஷத்திலேயே இந்த நினைப்பு அவளுக்கு உதித்தது. எப்படியானாலும், ஞாபக சக்தியைக் கொஞ்சம் அவள் உபயோகித்தால் போதும். மாடிப்படிக்கட்டில் வந்து உட்கார்ந்து கொள்வதும் இதுதான் முதல் தடவை என்பதல்ல. இது அவளுக்கு வெறியூட்டியது; அதுதான் அவள் விரும்பியதும். எப்படி இருந்தாலும் வேறு மாதிரியாக நடந்துகொள்ள அவளுக்கு வழியில்லை ஆமாம். விட்டுவிட்டு ஓடிப்போய்விடுவதாகப் பயமுறுத்துவார்; நன்றாகப் பிய்த்து வாங்கிவிடுவதாக பயமுறுத்தவும் கூடும். கோபாவேசத்தில் வெளி வரும் பயமுறுத்தல்களின்படியெல்லாம் செய்யமாட்டார் என்பது நிச்சயமாகத் தெரியும். அவர் என்ன செய்தாலும் விட்டுவிட்டு ஓடிப்போகமாட்டார்; அடிக்கவே மாட்டார்; நித்தியம், நித்தியம் இவர்கள் இப்படித்தான்; இதே வழியில்தான் போய்க் கொண்டிருப்பார்கள். ஒருவேளை அதுதான் அவளை இப்படித் தறிகெட்டுக் கொதிக்கும்படி செய்திருக்கலாம்.

மாடிப்படி வழியாகப் போகிறவர்கள், வருகிறவர்கள் அவள் அருகாமையில் நெருங்குகிறபோது ஆச்சரியத்துடனோ அனுதாபத்துடனோ தோளைக் குலுக்கிக்கொண்டு சென்றார்கள். அவள் அவர்களைப் பார்த்ததாகக்கூடக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. வழிவிட்டு விலகுவது போலப் பாவனை கூடச் செய்யவில்லை. யாராவது அவள் பக்கம் விரைவாக மடமடவென்று சென்றால், போகும்போது கைகளை மிதித்துவிட்டால்; - அப்படியேதான், பிடித்து வைத்த சிலை மாதிரிதான் உட்கார்ந்திருப்பாள். ஒருவேளை, அவர்கள் அப்படி மிதிக்கக் கூடாதா என்று கூட அவள் விரும்பியிருக்கக்கூடும். மீண்டும் யாரோ ஒருவர் 'எத்தினி நேரமாச்சு; மத்தியானமாச்சே; உள்ளே போகக்கூடாதா?' என்றார். அவள் பதில் சொல்லவில்லை. ஏன் பதில் சொல்லவேண்டும்? பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவா அவள் அங்கே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். தன் நிலை பற்றி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்க அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாளா? அப்படி அல்ல. அவர்களுடைய

இரக்கத்தில் அவளுக்குப் பொருளே இல்லை. அவள் அங்கே வந்து உட்கார்ந்த காரணம், எல்லாரும் பார்க்க வேண்டும் என்பதுதான்; அவளை எந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார் என்று அவர்கள் தெரிந்து கொள்ள; அவளை எவ்வளவு படுத்துகிறார் என்று எல்லோரும் பார்க்க. எல்லோரும் பார்த்துவிட்டார்கள், அவர்களுக்கும் தெரியும் என்பதை அவர் தெரிந்து கொள்ள. அதுதான் அவள் விரும்பியதெல்லாம்; அதாவது அந்த நிமிஷத்தில் விரும்பியதெல்லாம்; அதுதான் அவளுடைய யோசனையில் முதல் அம்சம். அவர்கள் என்ன வார்த்தை சொன்னாலும் - அனுதாபப்பட்டோ இரக்கப்பட்டோ எந்த வார்த்தை சொன்னாலும் அவள் தேம்பித் தேம்பி அழுவாள்; அந்தத் தலையைச் சாய்க்க இன்னும் ஒரு நல்ல இடம் பார்த்தாள்; தலைக்கு என்ன சீவல் வேண்டிக் கிடக்கிறது.

சண்டை அதிகாலையில் ஆரம்பமாயிற்று. காலை எட்டு மணி முதலே அவள் அந்தப் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அந்த இடத்தை விட்டுப் போக வேண்டும் என்று தூண்ட அவளுக்கு வேறு நினைப்பே எழவில்லை. மணியும் பகல் பன்னிரண்டு அடித்தது. இன்னும் சில சிமிஷங்களில் அவர் வீட்டுக்குத் திரும்பலாச்சு. என்ன சொல்லுவார்; முந்தி மாதிரி, ஒருவேளை ஏறெடுத்துக் கூடப் பார்க்காமலே மாடிக்குச் செல்வார். ஆனால் வீட்டுக்குள்ளே போய்த் தனியாக எவ்வளவு நேரந்தான் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார். போன தடவை பதினைந்து நிமிஷம் கூட அவருக்கு அங்கே இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அவளைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார். இன்றைக்கும் அதே மாதிரிதான் நடக்கப் போகிறது.

அவர் கொதித்துக் கொண்டு கதவைப் படால் என்று சாத்திக் கொண்டு, 'இந்த மாதிரிப் பைத்தியக்காரத்தனத்தை இனிமேல் சகிக்க முடியாது. இதுதான் கடைசித் தடவை. கடோ சித் தடவை' என்று கருவிக் கொண்டு போனார். ஆனால் ஆபீசில் கோபம் ஆறியிருக்கும்; நினைத்துப் பார்க்கப் புத்தி தெளிந்திருக்கும்.

முற்றத்துக் கதவு திறந்தது; அவளுடைய காலடிச் சத்தம்

அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. சதை கொஞ்சங் கூட ஆடவில்லை. பிடித்து வைத்த சிலை மாதிரி. அவள் உணர்வு முழுவதும் எத்தனையோ முறை கேட்டுப் பழகிய அந்தக் காலடிச் சத்தத்தில் கவிந்து நிலைபெற்றது. தோற்றத்தில் புற உலக விஷயங்களுக்குச் செவிடாகி உணர்வற்றிருப்பது போலத் தென்பட்டாள். சத்தம் நெருங்கியது; சீக்கிரத்தில் அவர் கண்ணில் படுவார். இருந்தாலும் சலனமற்று இருந்தாள். தலை சிறிது கிராதிக் கம்பியில் சாய்ந்தபடி, கண்களை அரை வட்டத்திற்கு மூடிக் காத்திருந்தாள்.

ஏறக்குறைய அவள் மீது விழுந்து விட்டார்; திடுக்கிட்டு நடுங்கிப் பின்புறமாகப் பாய்ந்தார்; பார்வைக்கு அப்பால் மறைந்தார். எவ்வளவு தெளிவாகத்தான் அவருக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் அவருக்கு எதிர்பார்க்கத் தெரியாது. இந்த முறையும் எதிர்பாராத சமயத்தில் அவரைச் சிக்கவைத்தாள்.

அதிர்ச்சியில் மேல் மூச்சு வாங்கியது. சிறிது நிதானப்பட்டது; கூஷணம் சிறிது கண்களை மூடினார். அவர் கொஞ்சம் கனத்த சரீரி; நல்ல 'கருக்காக' மீசையும் உண்டு. வயது ஏறக்குறைய ஐம்பது. உடை ஏதோ ஒரு வற்றல் - குமாஸ்தா ரகத்தில். தலையில் பெளலர் தொப்பி அணிந்திருந்தார்.

"இங்கே என்ன பண்ணே?" என்று முணுமுணுத்தார்; குரல் வரட்சிக் கோபத்தைக் காட்டவில்லை. அவள் பதில் சொல்லவில்லை.

அவருக்கு அச்சம் பிடித்தாட்டியது; இதயத் துயரத்தை வரள வைத்தது; குடையைப் பிடித்திருந்த கை நடுங்கியது. எல்லை கடந்த தலை குனிவு; அவமானம், தன்மீது ஏற்பட்ட ஒரு துச்சமான நினைவு அவன் மீது படர்ந்து கவிந்தது. அவன் உணர்வில் தயை இடம் பெறவில்லை. அசையாமல் நடையருகில் நின்றான். வெளிப் பக்கமிருந்து வெளிச்சம் விழுந்ததினால், முகத்தின் பாவனை அவளுக்குத் தெரியவில்லை. குடை தூக்கிய கருத்த கனத்த

உருவமாகவே அவளுக்குத் தென்பட்டது.

அவன் மறுபடியும் மெதுவாகக் கேட்டான். 'என்ன அங்கே பண்ணே?'

அவன் சொல்வது ஏதோ ஒரு குழந்தையிடம் பேசுவது போல இருந்தது.

அவள் ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள்; பார்வை பதியவில்லை; பார்வை அவனையும் அவனைத் தாண்டியும் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. அந்த லயிக்காத கண்களின் ஈட்டிக்குத்து அவன் கண்களை மறுபடியும் திருப்பிக் கொண்டு கைகளை உதறிக்கொள்ளச் செய்தது.

அவனது கைக்குட்டை ஓட்டை உடசல் இரும்பு மாதிரி லொடபட சத்தத்துடன் கீழே விழுந்துருண்டது.

'இங்கே எத்தினி நேரமாத்தான் உட்கார்ந்திருக்கே? வெகு நேரமாகத்தான் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும். புழுக்கச்சி முண்டெ' என்று மனசில் எண்ணிக் கொண்டான். தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டான்.

அப்படியா ஓய்ச்சல் ஒழிவு கிடையாதா... காலம்பர பூராவும்... அவனும் அன்னிக்குக் காத்தாலே போட்டுண்ட சண்டெயப்பத்தி நெனச்சுதான் பார்த்தான்... தன் மேலும் கொஞ்சம் பழிதான் என்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டான்... ஆனால் அது தீர்ந்து போயிருக்கும்னு அவன்...

'நீ அங்கேயேதான் உட்கார்ந்திருக்கப் போறியா?'

இதுக்கும் பதில் இல்லை.

குரல், கோபம் அவனை ஆட்படுத்துகிறது என்பதைக் காட்டியது; ஜாக்கிரதையாகத் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். ஏனென்றால் அந்த ஆவேசம் வந்து சென்றுவிட்டால் அப்புறம் அடித்துப் போட்ட மாதிரி வசதி.

'சரி வா... மேலே போவோம்... என்ன அசட்டுத்தனம்' என்று முணுமுணுத்தான்.

'அசடு' என்ற அந்த வார்த்தை மறுபடியும் கண்ணீட்டி கொண்டு குத்தும்படி செய்வித்தது. அவளிடமிருந்து நிசாரமான ஏக்கம் பிறந்தது. 'என்ன பிழைப்பு' 'என்னத்திற்கு இந்தப் பிழைப்பு?' இந்தச் சிக்கலை அடியோடு தீர்த்துக் கட்டிவிட உறுதி கொண்டவள் போல அவனை ஊடுருவிப் பார்த்தாள். 'இந்த அடம் ஆகாது' என்பது போலத் தலையை அசைத்தாள்.

'சரி சரி, உனக்கென்னதான் வந்திருக்கு?'

இப்படிப் பேசவேண்டும் என்று அவன் நினைக்கவில்லை; ஆனால் நடந்தது நடந்தாச்சு; இனிமேல் உள்ளது இதுவோ எதுவோ.

அவன் மச்சுப்படி ஏற ஆரம்பித்தான். உடனே சடக்கென்று திரும்பினான்.

அவள் திடுக்கிட்டாள்.

'குழந்தை'

அவன் குனிந்து கொண்டு கேட்டான். அவன் சுவாசம் அவள் தலையில் அலையாடியது. குழந்தே?

அதெப்பத்தி அவ கவலையே படலே. குழந்தையை மறந்துவிட்டு இருப்பதும் அவள் போட்ட 'பிளானில்' ஒரு அம்சம். ஆனா அது மனசை இவ்வளவு படுத்தும் என்று அவள் நினைக்கவில்லை.

'அவளே என்ன செஞ்சே?'

அடிக்கப் போகிறார் என்று நினைத்தாள். ஆசைப்பட்டிருந்தாலும் அவளால் பதில் சொல்ல

<https://t.me/aedahamlibrary>

முடிந்திருக்காது. அந்தக் குழந்தை... அது மனசை இவ்வளவு வேதனை பண்ணும்னு அவ நெனக்கலெ.

'வாயைத் திறந்து பதில் சொல்லப் போறியா இல்லியா?'

கோபம் கை மீறியது. உறுதியோடு மறுபடியும் இறங்கி வந்து அவள் முன் நின்று கொண்டான். அவள் தலையைக் கீழே போட்டுக்கொண்டாள்.

'நீயோ, ஒம் மூஞ்சியோ...'

கையிலிருந்த குடையை சுவரில் சாத்தினான். தொங்கப் போட்டு மறைத்து வைத்துக் கொண்டிருந்த அவளுடைய முகத்தைத் தடவிக் கொடுக்கக் குருட்டுத்தனமாகக் கைகளை நீட்டினான்.

'ஏண்டி என்னை இப்படிச் சித்ரவதை செய்து கொல்லறே; இதெ எப்பத்தான் விட்டுத் தொலைக்கப் போறே... அட கர்மமே' என்று மெதுவாக நயந்தான்.

அவனுக்கு மன உளைச்சல் சொல்ல முடியாதிருந்தது. அன்றொரு நாள் அவள் வீட்டை விட்டு ஓடிப்போன விவகாரம் அவன் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அவளைத் தேடாத இடம் எல்லாம் தேடி அலைந்த அலைச்சல்... ஆற்றிலோ கிணற்றிலோ விழுந்து தொலைத்திருப்பாளோ என்று நினைத்துக்கொண்டு...

'வாயைத் தொறந்து பேசேண்டியம்மா...'

அவளுடைய நாடியைத் தாங்கினான். அவள் உதறித் தள்ளாமல் பேசாமலிருந்தாள். அவளுடைய முகவாய்க்கட்டையைத் தாங்கி முகத்தை நிமிர்த்தினான். அவனுக்கு மனசு இளகி வெள்ளப் பிரவாகமாக எடுத்தது.

'ஏன் இப்பிடி இருக்கே?' என்று கேட்டான். அவள் சற்று நிமிர்ந்தாள். உதடுகள் அழுகை முட்டப் படபடவென்று

துடித்தன. அவள் சற்று குனிந்தாள்.

'எனக்குத் தெரியாது' என்று அவள் சொன்னதாகவா அவன் காதுக்குக் கேட்டது?

'என்ன சொன்னே?'

'ஒண்ணுமில்லே.'

திடீரென்று தன்மைகள் யாவும் மாறின.

'ஒன்றுமில்லையா...? நிஜமா? பின்னையேன்? பின் ஏன் இப்படி அழும்பு பண்ணே? இன்னிக்குக் காத்தாலே இருந்து என்ன செஞ்சுண்டிருக்கே தெரியுமா? குழந்தையை என்ன பண்ணினேன்?'

கோபாக்கிராந்தனாக அவன் உறுமிக் கொண்டு அவளுடைய தோளைப் பிடித்துக் குலுக்கினான். எதிர்பாராத சமயத்தில் இந்தக் கோபப் பேய் அவனையே இப்படி ஒரு உலுப்பு உலுப்பி விடும்.

இந்த கர்ஜனைகள், வருத்தங்கள், இரக்கத்திலிருந்து நயத் தன்மை, அதிலிருந்து மிருகத் தன்மை, யாவும் அவர்களுடைய சண்டைகளின் பரிவாரங்கள்; அவை அடித்துப் போட்ட மாதிரி சோர்ந்து கிடக்கப் பண்ணிவிடும்.

அவளுக்கு வலிக்கப் பண்ணி விட்டான்; அவள் எழுந்து தூர விலகிப் போய் நின்று, 'அட மிருகமே' என்றாள்.

மாடியில் எங்கோ ஒரு தட்டிலிருந்து குழந்தை தங்களிடம் இருப்பதாக ஒரு குரல் கொடுத்தது.

'குழந்தை எங்களோடு இருக்கிறது. நீங்க கவலைப்படவேண்டாம்; எங்களோடே சாப்பிடும்' என்றது அந்தக் குரல்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

மனநிம்மதி பிறந்தது அவனுக்கு உடனே பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அண்டை வீட்டுக்காரர்கள் எல்லாம் கூட நின்று கேட்கிறார்கள், பார்க்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள...

'கேட்டியா?' என்று கத்தினான்.

'எனக்குச் செவியடச்சுப் போகல்லே.'

அவள் சாத்தியிருந்த குடையை சூத்திரப் பாவை இயங்குவது போலக் கையில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

'சனியன்கள் எல்லாம் ஒரே முழுக்காகத் தொலைஞ்சாத் தேவலை; சகிக்க முடியலே.'

அவள் திரும்பினாள். முகத்தில் அழகைக் குறி தெரிந்தது. ஆனால் இமையில் பொட்டு ஜலம் இல்லை.

'சகிக்கலே, என்ன சகிக்கலே?' என்றாள் அவள். அவளுடைய மண்டை வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. அவனும் மௌன விரதம் பூண்டவன் போலப் பேசாதிருந்தான்.

'சொல்றதைச் சொல்லுங்களேன். அப்புறம்?'

'எனக்கு இந்தச் சண்டை போடறது சகிக்கலே.'

'அவ்வளவுதானா?'

'ஆமாம்'

'அப்படியானா சண்டைக்கெல்லாம் நான் தான் காரணமாக்கும்?' என்றாள் அவள்.

'இல்லை; அந்தக் கறிகடைக்காரப் பயல்.'

அவனுடைய பதில் அவனுக்கே கோமாளித்தனமாக இருந்தது. வாய் விட்டுச் சிரிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் அந்த விருப்பம் உடனே அகன்றது. ஏனென்றால் அவள், 'என் கஷ்டம் உங்களுக்கு எங்கே தெரியப் போறது?' என்றாள்.

அவள்தான் அப்படியே இல்லையே; அதுதானே அவளுக்குப் பிரமாதமாகத் தெரிந்தது. இருந்தாலும்...

'அதற்குக் காரணமில்லியே?'

அவள் ஏங்கினாள். 'தெரியும் தெரியும்' என்று முணுமுணுத்தாள்.

அவர்களிடையே மௌனம் திரையிட்டது. அமைதி நீடித்தது. நீடித்தது... அவர்கள் மேல் மாடியில் நின்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அவள் மறந்து விட்டாள்; தனக்கு ரொம்பப் பசிக்கிறது. அடுப்பில் பூனை படுத்துக் கிடக்கிறது என்பதையும் அவள் மறந்துவிட்டாள். அப்படி இருந்தும் சண்டை என்ற மோகலாகிரி அவளை மடியைப் பிடித்து இழுத்துவிட்டது. அவளும் வலைக்குள் சிக்கினாள். விழுகிறோம் என்று தெரிந்து கொண்டே சிக்கினாள். தன் கஷ்டத்தையும் தன் பாசத்தையும் எடுத்துப் பேச ஆரம்பித்தாள். அவன் மனத்தில் நிச்சயம் ஏற்படுத்த ஆசைப்பட்டாள்.

'இதெல்லாம் எவ்வளவு அசட்டுத்தனம்; இத்தினி நேரம் வீணாச்சுன்னு உனக்குத் தெரியலியா. இந்த வைபவம் இல்லாமலேயே வாழ்வு சிக்கிக் கிடக்கலையா?' ஏன் ஏன்? கொஞ்சம் சொல்லேன்?'

அவள் தோளில் கையைப் போட்டுத் தன் புறமாக இழுத்தாள்.

'எல்லாம் ஒஞ்சுதா?'

<https://t.me/aedahamlibrary>

அவள் தன்னுடைய கன்னத்தை அவன் கன்னத்தின் மீது வைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் விட்டாள்.

'இந்தாபாரு - பாரு அதெல்லாம் ஓஞ்சுதே.'

அமைதியாக பாசங்கலந்து இருந்தது அவர்கள் நிலை. இந்த வார்த்தைகளை அவனிடமிருந்து வெல்லுவதுதான் அவளது ஏக நோக்கம் போலிருந்தது. எல்லாம் அடியோடு மறந்தாச்சு.

'ஹென்றி...'

அவன் அவளுடைய கன்னத்தைத் தடவிக் கொடுத்தான்.

'வா போவோம்; இங்கே குடியிருக்கிறதா?'

அவள் அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

'கொழந்தையைக் கூட்டிண்டு வந்துட்டா.'

'அவள் அங்கேயே இருக்கறதுதான் நல்லது' என்றாள் அவள்.

உள்ளே எல்லாம் ஒரே அலங்கோலமாகக் கிடந்தது. விரித்த படுக்கை சுருட்டாமல் கிடந்தது. ஜன்னல் கதவும் சாத்திக் கிடந்தது. கும்மிருட்டின் நாற்றம் குமைந்தது.

தொப்பியைக் கழற்றி எங்கு வைப்பது என்று சிறிது தடமாடி, நாற்காலி மீது குடைக்குப் பக்கத்தில் வைத்தான்.

அந்த அறையில் நடு மத்தியில் வந்து கைகளைப் புடலங்காய் மாதிரி தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டு, 'அப்புறம்?' என்றான்.

அவள் அழப்போகும் குழந்தை மாதிரி உதட்டைப்

<https://t.me/aedahamlibrary>

பிதுக்கினாள். நெற்றிப் புருவத்தைத் தடவிக் கொண்டாள்.
இன்னும் ஒரு ஆவர்த்தனமா...?

'உனக்குத் தலை வலிக்கிறதோ?'

'உச்சி வெடிக்கிறாப்பிலே.'

கேட்டு அவன் அதிசயப்பட்டு விடவில்லை. இப்படி ஏன்
இவள் அழும்பு பண்ணி இதையெல்லாம் இழுத்து விட்டுக்
கொள்ள வேண்டும்?

'சரி; அதெல்லாம் மறந்தாச்சா?'

'மறந்தாச்சே' என்று மன நிறைவுடன் சொன்னாள்.

'ஏன் இப்படிப் பண்ணினே? ஏன்?' என்று பரிவோடு
கேட்டான்.

'நீங்கள் ஏன் இப்படிப் பண்ணினியள்?'

'நானா?'

'நாம் ரெண்டு பேரு இருக்கமே? குத்தமெல்லாம் ஒரு
பக்கமா...' என்றாள் அவள்.

'இதுதான் ரெண்டு பேர் குத்தமுமில்லியே.'

'அதனாலேதான்?' என்றாள் அவள்.

'என்ன? - இப்படியிருக்கா?'

'ஒரு வேளை அப்படித்தான் வச்சுக்கோங்களே.'

'எப்படியானாலும் மனசிலே குரோதமில்லியே?'

<https://t.me/aedahamlibrary>

'ஆமாம் இல்லியே' என்று ஆவலுடன் பதிலளித்தாள் அவள்.

'காலம்பர எப்படி ஆரம்பிச்சதுன்னு ஒனக்கு ஞாபகமிருக்கோ. எனக்கில்லை. என்னமோ வார்த்தை; அதுக்கென்ன இப்போ; எனக்கு இப்ப மறந்தே போச்சு; அது முக்கியமில்லே; இன்னும் நமக்கு எத்தினி கஷ்டம்...'

அவனுடைய தர்க்கத் தூணியிலுள்ள அஸ்திரங்களில் அது ஒன்று.

'அதைத்தான் மறந்துடுங்களேன்' என்றாள் அவள்.

அவர்கள் இருவரும் அணைத்திருந்த கைகளை விலக்கினர். நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டான். பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தான். கோபம் உள்ளிருந்து குமுற ஆரம்பித்தது.

'நல்லாருக்கு நல்லாருக்கு. இண்ணக்கி காலம்பர பேப்பர்லே பாக்கலியோ!'

'இந்தக் கூத்திலே பேப்பர் தான் மனசிலே இருக்குமாக்கும்.'

என்ன கேள்வி!

'சரி என்ன? அதுதான். அதைத்தான் சொன்னேன்.'

'தெரியுமே...'

அவள் கர்ஜிக்க ஆரம்பித்தாள்.

'சரி சரி தெரிந்து கொண்டா; இதெல்லாம் தெரிஞ்சுண்டா இப்படி மாடிப்படியிலே உட்கார்ந்துண்டு அழுது வழிஞ்சு... இன்னும் என்ன அழும்பு பண்ணினியோ? எல்லாப் பயகளும் நம்ம மண்டையைப் போட்டுண்டு உருட்டரப்போ?'

'சும்மாதான் இருங்களேன்.'

அவனுக்கே வாயடைத்துப் போச்சு. அதையெல்லாம் பற்றி யோசித்து அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது அவளை வெட்டிப் போடலாமா என்று வந்தது. பெண்டாட்டியா? கொல்ல வந்த எமனாட்டமா? அப்பா...

'இன்னிக்கி ஆகாரம் கீகாரம் எதுவும் உண்டா?' என்று பையிலிருந்து கடிகாரத்தை உருவினான்.

தலையை அசைத்துக் கொண்டு 'மணி ஜாமத்துக்கு மேலாச்சு.'

'கொஞ்சம் முட்டையைப் பண்ணி வைக்கிறேன். அது போறுமா?'

'ஏதோ போடு.'

அவள் சமையலறைக்குள் மறைந்தாள். அவன் படுக்கையில் உடம்பைக் கிடத்திக்கொண்டு காத்திருந்தான்.

இத்தினிக்கும்... இவளை இப்படிப் பண்ணி வைக்கக் காலையிலே என்னத்தெச் சொல்லி வைச்சோம்... நினைத்து நினைத்துப் பார்த்தான்; பிடிபடவில்லை.

அவள் சமையலறையில் முட்டைகளை அடித்துக் கடையும் சப்தம் கேட்கிறது.

'மர்ஸெலா!'

'என்ன?' அவள் வேலையைச் சிறிது நிறுத்தினாள்.

'இன்னிக்கிக் காலம்பர நான் ஒங்கிட்ட என்ன வார்த்தையைச் சொன்னேன்...'

அவள் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்து விட்டுப் பிறகு...

'என்னமோ சொன்னனே... கொஞ்சம்
செல்லேண்டியம்மா.'

'பிரமாதமாக ஒன்றுமில்லை.'

அவன் அப்புறமும் காத்திருந்தான். அவள் ஏன் சொல்ல விரும்பவில்லை?

அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. தவிரவும் அவனுக்கும் ஞாபகத்துக்கு வரமாட்டேன் என்கிறது.

'மார்ஸெலா, உனக்கும் ஞாபகமில்லியோடியம்மா?'

'நன்னா ஞாபகமிருக்கு.'

'அப்பொச் சொல்லேன்.'

'ஏனோ; மறுபடியும் பழையபடி தொசம் கட்டவா. ரொம்ப அசட்டுத்தனமாகப் போச்சு.'

அவள் சொல்லவே மாட்டாள் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

'சரி உன் இஷ்டம்; இருந்தாலும்' என்று முணுமுணுத்தான்.

'ஆமாம்.' இப்படி ஓய்வதுதான் சரி.

31. பைத்தியக்காரி

மொப்பஸான் – பிரான்ஸ்

"ஆமாம், நீ சொல்வது முன்பு பிரான்சிற்கும் ருஷியாவிற்கும் சண்டை நடந்ததே, அப்பொழுது நடந்த பயங்கரமான சம்பவத்தை என் நினைவிற்குக் கொண்டு வருகிறது" என்று கூறத் தொடங்கினார் முஸே டி' என்டோலின்.

பாபர்க் கு கார்மீலில் இருக்கிற எனது வீடுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே! ருஷ்யர்கள் படையெடுத்து வந்தபொழுது எனது பக்கத்து வீட்டில் ஒரு பைத்தியக்காரி வசித்து வந்தாள். அவளுக்குப் பைத்தியம் ஏற்பட்டதே ஒரு பெருங்கதை. இந்த உலகத்திலே துன்பத்தில் யாருக்குத்தான் பங்கு கிடையாது! அந்த ஸ்திரீக்கு துன்பம் தனது ஏகபோக அன்பைச் சொரிந்தது. அவளது இருபத்தைந்தாவது வயதில் தகப்பனாரை இழந்தாள். அவர் இறந்த ஒரு மாதத்திற்குள் அவள் புருஷனும், அப்பொழுதுதான் பிறந்த குழந்தையும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். இப்படி ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்த துன்பத்தின் கடாசூத்தால் அவள் படுத்த படுக்கையாகி, பல நாட்கள் ஜன்னி கண்டு பிதற்றினாள். இதன் பிறகு கொஞ்ச நாள் சோர்வும், அமைதியும் அவளைக் கவ்வின். அசையாது அலுங்காது, படுத்த படுக்கையாக, வெறுமெனக் கண்களை மிரள மிரள விழித்துக்கொண்டு கிடந்தாள். உடம்பு குணமாகி விட்டது என்று நினைத்து அவளைப் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கும்படி செய்ய முயற்சித்தார்கள். ஆனால், அவளைத் தூக்க முயன்றவுடன், அவள் கூச்சலிட்டு, கொல்லப்படுபவள் போல் ஓலமிடத் தொடங்கியதால், குளிப்பாட்டி உடைகளை மாற்றுவதற்கு மட்டுமே அவளைப் படுக்கையிலிருந்து எடுக்கவும், மற்றபடி படுத்த படுக்கையாகவே கிடக்கவும் அனுமதித்தார்கள்.

வயது முதிர்ந்த வேலைக்காரி ஒருத்தி அவள் பக்கத்தில்

இருந்து அவளுக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அந்தப் பிரமை மண்டிய உள்ளத்தில் என்ன ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது என்று ஒருவருக்கும் ஒன்றும் தெரியாது. அவள் மறுபடி பேசியதே கிடையாது. என்ன நடந்தது என்று திட்டமாக அறியாமல் வெறும் துன்பக் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறாளா? அல்லது அவளது கலங்கிய முளை சலனமற்றுவிட்டதா? இப்படிப் பதினைந்து வருஷங்கள் கழிந்தன. இத்தனை காலமும் அவள் உயிர்ப் பிணமாகக் கிடந்தாள்.

சண்டை ஆரம்பித்தது. டிஸம்பரில் ஜெர்மானியர் கார்மீலுக்குள் வந்தனர். எல்லாம் நேற்று நடந்த மாதிரி இருக்கிறது. அப்பொழுது நல்ல மாறிக்காலம். ஜலம் கல்லைப் போல் உறைந்து பாறைகளைக்கூட உடைத்துத் தகர்த்துவிடும் போல் இருந்தது.

எனக்கோ, அங்கு இங்கு அசைய முடியாதபடி கீல்வாதம். நாற்காலியில் சாய்ந்தபடியே அவர்கள் தட்தட் என்று கால் வைத்துப் போகும் சப்தத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

ராணுவப் படை இடைவிடாமல் சென்று கொண்டேயிருந்தது; தட்தட் என்ற சப்தம் காதில் இடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. ராணுவ அதிகாரிகள் தங்கள் படைகளைப் பிரித்து, உணவு கொடுக்கும்படி, வீட்டுக்குப் பத்து இருபது பேராக எங்கள் ஊர்க்காரர் மீது சுமத்திவிட்டனர். எனது பக்கத்து வீட்டிற்குப் பன்னிரண்டு பேர் சுமத்தப் பட்டனர். அதில் ஒருவன் ராணுவ அதிகாரி - மேஜர் - வெறும் தடியன், முரடன்.

கொஞ்ச நாட்களுக்கெல்லாம் அமைதியாக நடந்து வந்தது. பக்கத்து வீட்டுக்காரி நோயாளி என்று அதிகாரிக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. முதலில் அவன் அவளைக் கவனிக்கவில்லை. கொஞ்ச நாட்களில் அவர்கள் பார்க்க முடியாத ஸ்திரீ என்பது அவனது மனத்தை உறுத்தியது.

அவளுக்கு என்ன வியாதி என்று கேட்டான். தீராத துயரத்தால், பதினைந்து வருஷங்களாகப் படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறாள் என்று கூறினார்கள்; அவன் நம்பவில்லை; அந்தப் பைத்தியம் தன் மனத்தில் இதைப் பெருமை என்று நினைத்துக்கொண்டு, 'படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க மாட்டேன்' என்கிறது என்று எண்ணிக்கொண்டான். இப்படி நோயாளி என்று வேஷமிட்டு, பிரஷ்யர் முன்பு வராமல், ஏமாற்ற முயலுகிறாள், அடைந்து கிடக்கிறாள் என்று எண்ணிவிட்டான்.

அவன், அவளைப் பார்க்கவேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தி, அவள் அறைக்குச் சென்றான்.

"எழுந்து கீழே வா! நாங்கள் எல்லோரும் உன்னைப் பார்க்க வேண்டும்" என்று முரட்டுத்தனமாகக் கூறினான்.

அவள் பதில் சொல்லாமல் மிரள மிரள விழித்தாள்.

"அதிகப் பிரசங்கித்தனத்தை நான் பொறுத்துக்கொண்டிருக்க மாட்டேன். மரியாதையாக நீ எழுந்து நடந்து கீழே வராவிட்டால், உன்னை நடக்கச் செய்ய எனக்குத் தெரியும்!" என்றான் அந்த முரட்டு மேஜர்.

அவள் அவனைக் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. சலனமற்றுக் கிடந்தாள். அவள் பேசாமல் இருப்பதே தன்னை அவமரியாதை செய்வது என்று நினைத்துக்கொண்டு, "நாளைக்கு நீ கீழே இறங்கி வராவிட்டால்..." என்று தலையை அசைத்து உருட்டி விழித்துவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு வந்துவிட்டான்.

மறுநாள் கிழட்டு வேலைக்காரி பயந்துபோய் அவளுக்கு உடைகளை அணிவிக்க முயன்றாள். அதற்குப் பைத்தியம் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு தன் முழு பலத்தோடும் முரண்டியது.

அந்த முரடன் சப்தத்தைக் கேட்டு மேலே ஓடினான்.

வேலைக்காரி அவனை இடைமறித்து, காலில் விழுந்து, "அவள் வரமாட்டேன் என்கிறாள், எஜமான். மன்னிக்க வேண்டும். துயரத்தில் மூளை கலங்கியவள்" என்றாள்.

படைவீரன் கோபத்தால் துடித்தாலும், சிறிது தயங்கினான். அவளைப் பிடித்து இழுத்து வரும்படி உத்தரவிடவில்லை.

பிறகு, உடனே கலகலவென்று சிரித்துவிட்டு, ஜெர்மன் பாஷையில் உத்தரவிட்டான். சிறிது நேரங் கழித்து, சில சிப்பாய்கள் ஒரு படுக்கையைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தார்கள். அந்தக் கலைக்காத படுக்கையில், பித்துக்குளி, மௌனமாக, என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பற்றிச் சிறிதும் கவனிக்காது, படுத்துக் கிடந்தது. படுக்கையைவிட்டு எழுப்பாதவரை அதற்கு என்ன கவலை? அவள் பின்பு ஒரு சிப்பாய் பெண்கள் உடையை எடுத்துக்கொண்டு நடந்தான்.

அந்த முரட்டு மேஜர், "நீயாக உடுத்திக்கொண்டு நடந்து வருகிறாயா, இல்லையா? அதைத்தான் பார்க்கிறேன்!" என்று கைகளைத் தேய்த்துக் கொண்டான்.

இந்தக் கூட்டம் இமாவில் காட்டுப் பக்கம் சென்றது. இரண்டு மணி நேரங் கழித்து, சிப்பாய்கள் மட்டும் தனியாகத் திரும்பினார்கள். பைத்தியக்காரி என்னவானாள் என்பது தெரியவில்லை. அவளை என்ன செய்தார்கள்? எங்கு கொண்டு சென்றார்கள்? ஒருவருக்கும் ஒன்றும் தெரியாது.

பனி அதிகமாகப் பெய்தது. எங்கு பார்த்தாலும் உறைபனி. காடுகள் பனித் திரைகள் மாதிரி நின்றன. ஓநாய்கள் வீட்டுக் கதவண்டைவரை வந்து ஊளையிடத் தொடங்கின.

அந்தப் பைத்தியத்தின் கதி என் சிந்தனையைவிட்டு அகலவில்லை. பிரஷ்ய அதிகாரிகளிடம் இதற்காக மனுச்செய்து கொண்டேன். அதற்கே என்னைச் சுட்டுவிட முயற்சித்தார்கள். வசந்த காலம் வந்தது. வீட்டுக்குத் தலைவரியாகச் சுமத்தப்பட்ட படை சென்றுவிட்டது.

ஆனால், எனது பக்கத்து வீடு அடைத்தபடியே கிடந்தது. வீட்டைச் சுற்றிய தோட்டத்தில் புல்லும் பூண்டும் கண்டபடி வளரத் தொடங்கின. கிழட்டு வேலைக்காரி மாரிக் காலத்திலேயே இறந்துவிட்டதால், அந்தச் சமாசாரத்தைப் பற்றி ஒருவரும் கவலை கொள்ளவில்லை. நான் ஒருவன் தான் அவளைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அவளை என்ன செய்தார்கள்? அவள் காட்டு வழியாகத் தப்பித்துக் கொண்டாளா? யாராவது அவளைக் கண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றார்களா? அவள்தான் பேசாமடந்தையாச்சே; சந்தேகம் தீர்ந்தபாடில்லை. காலந்தான் சிறிது சிறிதாகக் கவலையைக் குறைத்தது.

அடுத்த இலையுதிர் காலம் வந்துவிட்டது. காட்டுக் கோழி ஏராளம். கீல் வாதத்தைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் காட்டிற்குச் சென்று ஐந்நூறு பட்சிகளைச் சுட்டு விழ்த்தினேன். அதில் ஒன்று ஒரு குழிக்குள் விழுந்துவிட்டது. அதை எடுக்கப் பள்ளத்தில் இறங்கினேன். அது ஒரு மண்டையோட்டின் பக்கத்தில் கிடந்தது. உடனே அந்தப் பித்துக்குளியின் ஞாபகம், என் மனத்தில் எதை வைத்தோ அடித்தது போல் எழுந்தது. அந்த நாசமாய்ப் போன வருஷத்தில் எத்தனை பேரோ இறந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்தப் பித்துக்குளியின் மண்டையோடுதான் இது என்று நான் திட்டமாகக் கூறுவேன்.

உடனே எல்லாம் ஸ்பஷ்டமாக விளங்கிவிட்டது. அந்தக் குளிரில் யாருமற்ற காட்டில் படுக்கையை வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டார்கள். பித்துக்குளி, மனப் பிராந்தியைப் பிடித்துக்கொண்டு, குளிரில் விறைத்துவிட்டது. பனி அவளை மூடியது.

ஒநாய்கள் அவளைத் தின்றன. பட்சிகள் மெத்தைப் பஞ்சை எடுத்துக் கூடு கட்டின. அந்த மண்டையோட்டிற்கு மட்டும் ஒரு புழுவும் குடியிருக்க வரவில்லை. அவள் அஸ்தியை நான் சேகரித்து, 'நமது சந்ததி இனியாவது யுத்தத்தை அறியாமல் இருக்க வேண்டும்' என்று அதன் மீது பிரார்த்தித்தேன்.

32. பளிங்குச் சிலை

வாலரி புருஸ்ஸாப்

வாலரி புருஸ்ஸாப் (1875-1924) புரட்சி யுகமான நவீன காலத்து ருஷ்யப் புது எழுத்தாளர் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர். இந்தக் கதை புரட்சிக்கு முந்திய காலத்தைப் பகைப் புலமாகக் கொண்டு, எழுந்த கற்பனைக் கதை.

அவனுக்குத் திருட்டுக் குற்றத்திற்காக ஒரு வருஷம் கடுங்காவல் தண்டனை விதித்து சிறையிலிட்டார்கள். கோர்ட்டில் விசாரணை நடக்கும்பொழுது அந்தக் கிழவனுடைய நடத்தை என் மனத்தைப் பிடித்திழுத்தது. வழக்கும் விசித்திரமானதுதான். அனுமதி பெற்று அவனைச் சிறையில் பார்க்கச் சென்றேன். பார்க்க முதலில் மாட்டேன் என்றான். பிறகு என்னுடன் பேச மறுத்தான். கடைசியாக அவன் தனது கதையைச் சொன்னான்.

"நீர் சொல்வது உண்மைதான். எப்பொழுதும் இதே மாதிரி நாடோ டியாகத் திரிந்து கொண்டிருக்கவில்லை. ஒரு காலத்தில் என்னிடம் பணம் இருந்தது. வாலிப முறுக்கு, குஷியாகச் செலவழித்துக்கொண்டு இருந்தேன். அப்பொழுது எனக்கு இஞ்ஜினியர் வேலை. சாயங்காலத்தில் ஏதாவது ஒரு விருந்து அல்லது நாட்டியக் கச்சேரி, குடி - இதுதான் தினசரி. ஒவ்வொன்றும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. எனது நினைவுகளில் எல்லாம் மறக்க முடியாத பொக்கிஷம், ஒரு வஸ்து இருக்கிறது. அவள்தான் நினா."

"அவள் பெயர் நினா. ஆமாம், நினா. அதில் சந்தேகமில்லை. அவள் புருஷனுக்கு ரயில்வேயில் ஏதோ ஒரு சின்ன உத்தியோகம். ஏழைகள். அந்தச் சிறு வருமானத்தில் மிகவும் செட்டாகக் குடித்தனம் செய்ய அவளுக்குத் தெரியும். தொட்டதெல்லாம் பொன் தான். அவள்தான் அவ்வளவு வேலையும் செய்வாள். மலிவான

உடைதான்; கிழிந்துகூட இருக்கும். ஆனால், அவளுக்குத்தான் உடை எப்படி உபயோகப்படுத்தவதென்று தெரியும். அவளைக் கண்டவர்கள் எல்லோரும் அவளைப் பற்றி வெறி கொண்ட மாதிரி போற்றுவார்கள். நானும் அவளைச் சந்தித்தேன். அவளால் புனிதமாக்கப்பட்டேன்.

"என்னைக் காதலித்த குற்றத்திற்காக கடவுள் அவளை மன்னிக்க வேண்டும். அவளைச் சுற்றிலும் வறுமை, துன்பம். அவளால் என்னைக் காதலிக்காதிருக்க முடியவில்லை. அந்தக் காலத்தில் நானும் பார்ப்பதற்குச் சிறிது அழகாக இருப்பேன். எப்படி அவளைச் சந்தித்தேன்? - நன்றாக ஞாபகமில்லை. சென்ற நினைவுகள் என்ற இருளில் இருந்து பல்விதமான காட்சிகள் என் கண் முன்பு வருகின்றன. அவள் சந்தோஷமாக, உற்சாகமாக - இவை எல்லாம் அவளுக்கு விதிவிலக்கு - இருந்தாள். நாடகத்தில் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அப்படியே பருகிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது புன்சிரிப்பு என் மனத்தை விட்டு மறையவில்லை. 'இந்த இன்பம் வெகுநாள் நீடிக்காது; பரவாயில்லை; அதையும் அனுபவித்து விட்டேன்' என்று இரகசியமாக என்னிடம் சொன்னாள். இந்த வார்த்தைகள் என் ஞாபகத்தில் இன்னும் இருக்கின்றன. அதன் பிறகு என்ன நடந்தது, இவையெல்லாம் நான் நினைவுடன் இருக்கும்பொழுது நடந்தனவா என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது.

"நான் தான் முதலில் அவளைக் கைவிட்டேன் - இது இயற்கைதான். எனது நண்பர்கள் எல்லாம் அப்படித்தான் செய்து வந்தார்கள். கலியாணமான பெண்களுடன் சில காலம் பழகினார்கள். பிறகு கைவிட்டார்கள். நானும் எல்லோரையும் போலவே நடந்தேன். திருடுவது, வாங்கிய பணத்தை மோசடி செய்வது, கள்ளச் சாட்சி சொல்வது, இவை எல்லாம் குற்றந்தான். ஆனால், தான் காதலித்த பெண்ணைக் கைவிட்டு விடுவது உலக இயற்கை. எனக்கு இன்னும் எத்தனையோ நல்ல அதிர்ஷ்டங்கள் எல்லாம் ஏற்படும்பொழுது, அதற்காக ஒரு பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு அழுவதா? முதலில் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது; ஆனால் கடைசியில் வெற்றி எனக்குத்தான்.

மனக்கஷ்டத்தை மன உறுதி வென்றது.

"நினா தன்னுடைய புருஷனுடன் தெற்கே எங்கோ போனதாகவும் அதன் பிறகு இறந்துவிட்டதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் எனது உள்ளத்தில் மட்டும் நினாவைப்பற்றிய நினைவுகள் உறுத்திக் கொண்டிருந்தன. அவளைப்பற்றி ஒரு சமாச்சாரமும் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவளை மறக்க முயன்றேன்; அவள் படமோ, கடிதமோ ஒன்றும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. எங்கள் இருவருக்கும் தெரிந்த பொதுவான நண்பர்களும் கிடையாது. நினாவின் உருவம் சிறிது சிறிதாக என் உள்ளத்திலிருந்து மறைந்தது. அவளைப் பற்றியே ஒன்றும் என் வாழ்க்கையில் ஏற்படாததுபோல் அவ்வளவு பூரணமாக நான் மறந்தேன்.

"காலாகாலத்தில் அதிர்ஷ்டமும் என்னை ஏறெடுத்துப் பார்த்தது. உலகத்திலே செல்வம், புகழ், இவற்றின்மீது என் ஆசை சென்றது. ஒரு தடவை என் நோக்கமும் பலித்தது. அப்பொழுது எனக்கு ஆயிரக்கணக்காகச் செலவு செய்ய முடியும். அவ்வளவு வருமானம்! கலியாணம் செய்து கொண்டேன். குழந்தைகள் பிறந்தன.

"அதன் பிறகு எல்லாம் கீழ்நோக்கி உருண்டன. எனது மனைவி இறந்தாள். கை வைத்ததெல்லாம் நஷ்டம். குழந்தைகளைச் சுற்றத்தாரிடம் அனுப்பிவிட்டு - அதற்குக் கடவுள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்; அவர்கள் உயிரோடு இருக்கிறார்களோ என்னவோ? - கண்டபடி இருந்தேன். சீட்டாட்டம், குடி! ஏஜென்ஸி ஆரம்பித்தேன். அதிலும் நஷ்டந்தான். சூதாடி இழந்ததைப் பெறலாம் என்று நினைத்தேன். அவையும் போனதைத் தொடர்ந்து சென்றன. எனது நண்பர்களும் என்னைவிட்டு விலகினார்கள்.

"கொஞ்சங் கொஞ்சமாக நான் இப்பொழுதிருக்கும் நிலையை அடைந்தேன். எப்பொழுதும் குடி. குடி மயக்கத்தில் இல்லாத பொழுது தொழிற்சாலைகளில் வேலை பார்த்தேன். குடிக்கும் நேரம் எல்லாம் கள்ளர்களும், சூதாடிகளும் கூடுமிடந்தான். எனக்குப் பார்த்தவர்கள் மேல் எல்லாம் வெறுப்பு ஏற்பட்டது. பழையபடி என் செல்வத்தை

அடைவேன் என்று கனவுகாண ஆரம்பித்தேன். எனக்கு எங்கிருந்தோ எதிர்பாராத விதமாகப் பணம் வந்து குவியப் போகிறது என்று நம்பினேன். எனது நண்பர்கள் அவ்வாறு நம்பவில்லை. அதனால் அவர்கள் மீது எனக்கு வெறுப்பு.

"ஒரு நாள் பசியும் குளிரும் என்னை வாட்டியது. காரணமில்லாது ஒரு வீட்டின் முற்றத்திற்குள் நுழைந்தேன். வீட்டின் சமையல்காரி, 'உனக்குப் பூட்டைச் சரியாக்கத் தெரியுமா?' என்றாள். 'தெரியும்' என்றேன். யாருடைய மேஜையின் பூட்டையோ சரிப்படுத்த வேண்டுமாம். என்னை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். நல்ல சுகமான அறை. தங்கமும் படமும் செல்வ நிறைவைக் காண்பித்தன. என் வேலையைச் செய்தவுடன் அந்த வீட்டு எஜமானி எனக்கு ஒரு ரூபிள் (ரூஷ்ய நாணயம்) கொடுத்தாள். அதைப் பெற்றுக்கொண்டு எதேச்சையாகத் திரும்பும் பொழுது...

"திரும்பும்பொழுது என்னவென்று நினைக்கிறீர்? எனது கண் முன்பு ஒரு பளிங்குச்சிலையைக் கண்டேன். அது யாருடைய சிலை தெரியுமா? சொன்னால் நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள். நினாவினுடையது!

"நான் அவளைப் பூரணமாக மறந்துவிட்டேன். அந்த நிமிஷத்தில், முக்கியமாக, அந்த நிமிஷத்தில்தான் அவளைப் பூரணமாக மறந்து விட்டேன் என்பதை உணர்ந்தேன். உடனே என் கண்கள் சுழன்றன. நினைவுகள், கனவுகள் எல்லாம் எங்கெங்கோ சென்றன. அந்தச் சிலையைப் பார்த்துக்கொண்டு பயத்துடன் 'அது யாருடைய சிலை?' என்று எஜமானியம்மாளைக் கேட்டேன்.

"அதா! மிகவும் விலை உயர்ந்தது. 15வது நூற்றாண்டில் ஒரு இத்தாலியச் சிற்பி வடித்த சிலை. அதை வாங்கினதனால் இத்தாலிய அரசாங்கத்திற்கும் நமது அரசாங்கத்திற்கும் நீண்ட கடிதப் போக்குகூட நடந்துவிட்டது. அது நன்றாக இருக்கிறதென்றா சொல்லுகிறாய்? அதன் காதைப் பார்த்தாயா? அது சரியான இடத்திலா இருக்கிறது? மூக்கும் கொஞ்சம் கோணலாக இருக்கிறது பார்" - என்றெல்லாம் அவள் கூறினாள். பிறகு

அவள் போய்விட்டாள்.

"வீட்டைவிட்டு வேகமாக வெளியேறினேன். சிலையில் ஏதோ ஜாடை தென்பட்டது என்று சொல்லிவிட முடியாது. சிலை தத்ருபம். பளிங்கில் மறுபடியும் உயிரைப் பெய்து வைத்த மாதிரி. 5 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு அதே மாதிரிக் கண்கள், காதுகள் எல்லாம் செதுக்கி வைத்த சிற்பியின் திறமை ஏதோ அமானுஷ்யமாக இருந்தது. 15வது நூற்றாண்டிலும் இந்த நூற்றாண்டிலும் அதே மாதிரி தோற்றத்துடன் எப்படி இரண்டு பெண்கள் வாழமுடியும்? இந்தச் சிற்பி பார்த்துச் செதுக்கிய பெண்மணியும் நினாவின் குணமுடையவளாகவே இருக்க வேண்டும் என்று நான் நினைத்தேன்.

"அன்று என் வாழ்க்கையின் போக்கு மாறியது. விதி எனக்கு அனுப்பிய சீதேவியை - நினாவை - அவளைக் கைவிட்டபொழுது, எனது முட்டாள்தனத்தினால் உதறித் தள்ளியதாகத் தோன்றியது. சென்றதை எப்படிக் கொண்டு வரமுடியும்? உடைந்த கிண்ணத்தின் துண்டுகள் போல், சிதறிக்கிடந்த என் எண்ணங்களை எப்படிக் கொண்டுவர முடியும்? அவற்றை எனது மனம் மறுபடியும் உயிர்ப்பித்தது. மணிக்கணக்காக அதில் லயித்திருப்பேன். பலர் என்னைக் கேலி செய்தார்கள். ஆனால், நான் சந்தோஷமாக இருந்தேன். எனது உள்ளத்து அழுக்குகளைத்துடைக்க இன்னும் அவகாசம் இருந்தது!

"மறுபடியும் அச்சிலையைப் பார்க்கவேண்டும் என்று எனக்கு ஆசை எழுந்தது. ஜன்னலிலிருந்து வெகு தூரத்திலிருந்ததால், அதைப் பார்க்க முடியவில்லை. வீட்டு முன்பு இரவெல்லாம் கழித்தேன். வீட்டில் யாரெல்லாம் வசிக்கிறார்கள் என்று தெரிந்துகொண்டேன். பிறகு வேலைக்காரனுடன் சினேகமானேன். கோடை காலத்திற்காக அந்த எஜமானியம்மாள், கிராம வாசத்திற்குச் சென்றுவிட்டாள். அந்தச் சிலையைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை கட்டுக்கடங்காது மீறியது. மறுபடி ஒருமுறை பார்த்துவிட்டால், நினாவைப்பற்றிய முழு நினைவும் ஒன்று கூட மறக்காமல் ஏற்படும் என்று நினைத்தேன்.

அதுதான் என் மோட்சம். இதற்காகத்தான் என்னைத் தண்டித்து விட்டார்கள். எப்படி எனது ஆசை ஈடேற முடியவில்லை என்பது உமக்குத் தெரியும். வீட்டுக் கூடத்திலேயே என்னைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். விசாரணையின் போது, பூட்டு சரிப்படுத்துபவன் மாதிரி அந்த அறைக்குள் வந்தது, அடிக்கடி வீட்டின் பக்கத்தில் காணப்பட்டது, நான் பிச்சைக்காரன், பூட்டை உடைக்கக் கூடியவன் என்பதெல்லாம் நிரூபிக்கப்பட்டன. இதுதான் என் கதை!" என்று முடித்தான் அந்தக் கிழவன்.

"உனக்கு மறுபடியும் வேண்டுமானால் அப்பீல் செய்து பார்ப்போம்; உன்னை விடுவிப்பார்கள்" என்றேன் நான்.

"என்னத்திற்கு? யார், என்னைத் தண்டித்ததற்காக வருந்தப் போகிறார்கள்? எனக்காக யார் ஜாமீன் கொடுக்கப் போகிறார்கள்? இங்கு இருந்தால் என்ன, சாராயக்கிடங்கில் இருந்தால் என்ன? எங்கிருந்தாலும் அவளை - நினாவைப் - பற்றி நினைக்க யார் தடை செய்யப் போகிறார்கள்?"

என்ன பதில் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இந்தக் கிழவன் திடீரென்று என்னைப் பார்த்து "ஒன்றுதான் எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது; உண்மையில் நினா ஜீவிக்காமல், நான் சொன்னது, குடித்து பலவீனமான எனது மூளையின் கோளாறோ என்னவோ? பளிங்குச் சிலையைப் பார்க்கும்பொழுது இந்தக் கதை என் மூளையில் உதயமாகி இருக்கலாம், யாருக்கு என்ன தெரியும்?" என்றான் அக்கிழவன்.

33. பால்தஸார்

அனதோல் பிரான்ஸ் – பிரான்ஸ்

"கிழக்கே அரசர்களுக்கு மந்திர சக்தியுண்டு என்று நினைத்தார்கள்"

-தெர்த்தாலியன்

அக்காலத்திலே எதியோபியாவை பால்தஸார் ஆண்டு வந்தான். கிரேக்கர் அவனை ஸாரஸின் என்று அழைத்தனர். அவன் கறுப்பாக இருந்தாலும் அழகன்; களங்கமற்றவன்; தாராளமான உள்ளமுடையவன்.

அவன் சிம்மாசனமேறிய மூன்றாவது வருஷத்தில், அதாவது அவனது இருபத்திரண்டாவது வயதில், தன் நாட்டைவிட்டு ஷெபா தேசத்து அரசியான பால்கிஸ் அரசியைக் காணச் சென்றான். அவன் தன்னுடன் செம்போடிஸ் என்ற மதகுருவையும், மென்கரா என்ற பணியாளனையும் துணையாகக் கொண்டு சென்றான். அவன் பரிவாரங்கள் எழுபத்தைந்து ஓட்டகச் சுமை வாசனைத் திரவியங்களும், யானைத் தந்தங்களும், தங்கமும் சுமந்து சென்றன.

இவ்வாறு அவர்கள் பிரயாணம் செய்யும்பொழுது, செம்போடிஸ், அரசனுக்கு வான சாஸ்திரத்தையும், நவரத்தினங்களைப் பற்றிய இரகசியத்தையும் கற்பித்தான். மென்கரா என்ற அடிமை, பக்திப் பாடல்களைப் பாடி அரசனை மகிழ்விக்க முயன்றான். ஆனால், பால்தஸார், இவர்களுடைய முயற்சியைச் சட்டை செய்யாது, பாலைவனத்தின் ஓரத்தில் காதுகளை நெரித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் ஓநாய்களைப் பார்த்து பொழுது போக்கிக்கொண்டு சென்றான்.

பனிரண்டு நாள் பிரயாணத்தின் பிறகு, பால்தஸார் ரோஜா புஷ்பங்களின் வாசனை, காற்றூடன் கலந்து

<https://t.me/aedahamlibrary>

வருவதை உணர்ந்தான். சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் ஷெபா நகரத்தின் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள நந்தவனங்களை அணுகினார்கள். போகும் வழியெல்லாம் நன்றாக மலர்ந்த மாதுளை மரத்தடியில் கூத்திட்டு விளையாடும் யுவதிகளைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர்.

"தெய்வத்தை நோக்கிச் செய்யும் பிரார்த்தனைதான் நடனம்" என்றான் செம்போடிஸ்.

"இந்த யுவதிகளை விற்றால் நல்ல பணம் வரும்" என்றான் அடிமை மென்கரா.

இவர்கள் நகரத்தினுள் சென்றதும், அங்குள்ள பெரிய பெரிய வியாபார ஸ்தலங்களையும், குவிக்கப்பட்டிருக்கும் பொருள்களையும் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டனர்.

ரதங்களும், கூலிகளும், பொதி கழுதைகளும் நிறைந்த வீதிகளின் வழியாக நெடுந்தூரம் சென்று, பளிங்குச் சுவர்களும், தங்கக் கலசங்கள் ஏற்றிய சிவந்த கோபுர வாயிலும் உடைய பால்கிஸ் அரசியின் அரண்மனை முன்பு வந்தனர்.

ஷெபா அரசி, வாசனை பரிமளித்து, முத்துப்போல் உதிரும் செயற்கையூற்றுக்கள் நிறைந்த நிலா முற்றத்தில் நின்று, அவர்களை வரவேற்றாள்.

அரசி, புன்சிரிப்புடன், சர்வாபரண பூஷிதையாய், அவர்கள் முன்பு வந்து நின்றாள்.

அவளைப் பார்த்ததும் பால்தஸாரின் மனம் கலங்கியது. கனவுக்கும் ஆசைக்கும் மீறிய அழகுடன், தேஜஸுடன், அவள் அவன் முன் தோன்றினாள்.

"அரசே! நல்ல வியாபார ஒப்பந்தம் ஒன்று அரசியிடம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்" என்று செம்போடிஸ் இரகசியமாகக் கூறினான்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

"ஆண்மகனின் காதலைப் பெறுவதற்கு மந்திர சக்தியை உபயோக்கிறாள் என்று கூறுகிறார்கள், அரசே! ஜாக்கிரதையாக இருங்கள்" என்றான் அடிமை மென்கரா.

பிறகு அரசியைச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கிவிட்டு, குருவும் அடிமையும் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்கள்.

பால்கிஸுடன் தனியாக விடப்பட்ட பால்தஸார் பேச வாயெடுத்தான். வார்த்தை வரவில்லை; "எனது மௌனத்தினால் அரசிக்கு கோபம் வந்துவிடும்" என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டான்.

ஆனால், அரசி கோபப்படாது, புன்சிரிப்புடனேயே இருந்தாள். அவளே முதலில் பேசினாள். அவள் குரல் கானத்தினும் இனிமையாக இருந்தது.

"வாருங்கள்! என் பக்கத்தில் வந்து உட்காருங்கள்!" என்று வெண்மையான, மெல்லிய ஒளிரேகை போன்ற சிறு விரல்களால், தன் பக்கத்தில் தரையிலிருந்த சிவந்த மெத்தையைச் சுட்டிக் காட்டினாள். பால்தஸார் பெருமூச்சுடன், அதில் அமர்ந்து, மெத்தையை இரு கையாலும் இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, "இவ்விரண்டு மெத்தைகளும் ராக்ஷஸ் பலமுள்ள உனது எதிரிகளாக இருந்திருந்தால், அவர்கள் கழுத்தைத் திருகிவிடுவேன்" என்றான்.

அவன் இப்படிச் கூறும்பொழுது மெத்தைகளைப் பிடித்த பிடிப்பினால், அவை கிழிந்து உள்ளிருந்த பஞ்சிறகுகள் வெண்பனி மேகம்போல் சிதறி எழுந்தன. அவற்றில் ஒன்று அந்தரத்தில் சற்று மிதந்து மெதுவாக அரசியின் மார்பில் வந்து தங்கியது.

"அரசே! உங்களுக்கு ராக்ஷஸர் மீது அவ்வளவு கோபம் என்ன?" என்றாள் பால்கிஸ் அரசி.

"நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்" என்றான் பால்தஸார்.

"உங்கள் தலைநகரிலுள்ள கிணற்று ஜலம் நன்றாயிருக்குமா?" என்றாள் அரசி.

"ஆமாம்" என்றான் பால்தஸார், சிறிது ஆச்சரியப்பட்டு.

"எதியோபியாவில் பழ வற்றல்களைச் சேமித்துவைக்க என்ன செய்கிறார்கள் என்று அறிய எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது" என்றாள் அரசி மீண்டும்.

அரசனுக்கு என்ன பதில் சொல்லுவது என்று தெரியவில்லை.

"சொல்லுங்கள், தயவு செய்து சொல்லுங்கள்" என்று கெஞ்சினாள் அரசி.

அரசன், வெகு கஷ்டப்பட்டு ஆலோசனை செய்து, எப்படி எதியோபியப் பரிசாரகர்கள் தேனில் பழ வற்றல்களைப் பதனம் செய்கிறார்கள் என்பதை விஸ்தரிக்க முயன்றான். அரசி அதைக் கவனிக்கவில்லை. திடீரென்று இடைமறித்து,

"அரசே! தாங்கள் கான்டஸ் அரசியைக் காதலிப்பதாகக் கூறுகிறார்களே! அவள் என்னைவிட மிகுந்த அழகா? ஏமாற்றாதீர்கள்!" என்றாள்.

"உன்னைவிட மிகுந்த அழகா!" என்று சொல்லிக் கொண்டே, அவள் காலடியில் வீழுந்து, "அது எப்படி இருக்க முடியும்?" என்றான் பால்தஸார்.

"பிறகு அவள் கண்கள், அவள் கரங்கள், அவள் நிறம், அவள் கழுத்து?" என்றாள் மீண்டும்.

பால்தஸார் அவளை நோக்கிக் கையை விரித்துக் கொண்டு, "உனது மார்பில் தங்கி நிற்கும் பஞ்சு இறகை எனக்கு அளித்தால், எனது ராஜ்யத்தில் பாதியையும், செம்போடியையும் மென்கராவையும் உனக்கு அளித்து விடுவேன்" என்று ஆவேசத்துடன் கூறினான்.

ஆனால், அவள் எழுந்து கலகலத்த சிரிப்புடன் ஓடிச் சென்று விட்டாள்.

குருவும் அடிமையும் திரும்பி வந்த பொழுது, தங்கள் எஜமானன் தனது குணத்திற்கு மாறாக ஆழ்ந்த யோசனையிலிருப்பதைக் கண்டனர்.

"அரசே! வியாபார ஒப்பந்தத்தை முடித்துக் கொண்டீர்களா?" என்றார் குரு.

அன்று பால்தஸார் ஷெபா அரசியுடன் விருந்துண்டு, அந்த நாட்டின் பேரீச்ச மதுவை யருந்தினான்.

"பிறகு, கான்டஸ் அரசி என்னைப் போல் அழகியல்ல என்பது உண்மைதானா?" என்று அரசி, இருவரும் புசித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, கேட்டாள்.

"கான்டஸ் அரசி கறுப்பி" என்று பதில் சொன்னான் பால்தஸார்.

"கறுப்பாக இருந்தால் அழகில்லாமலா போய்விடும்?"

"பால்கிஸ்!" என்றான் பால்தஸார்.

அவன் மேற்கொண்டு வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லை; அவளைத் தன் கரங்களுக்குள் இழுத்தான்; அவனுடைய முத்தத்தின் வேகத்தில் அவளது தலை அண்ணாந்தது. ஆனால் அவள் கண்களில் நீர் பெருகுவதைக் கண்டுவிட்டான். பிறகு மெதுவாக, கொஞ்சதலாக, குழந்தையைத் தேற்றுவது போல் அவளைத் தேற்றினான். அவளைத் தனது மலர் என்றும், சிறு நட்சத்திரம் என்றும் கொஞ்சினான்.

"ஏன் அழுகிறாய்? உனது கண்ணீர் அகல நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? உனது ஆசையைச் சொல், உடனே நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்" என்றான் பால்தஸார்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

அவள் அழகையை நிறுத்திச் சிறிது யோசனையில் ஆழ்ந்தான். அவளது ஆசையைத் தெரிவிக்கும்படி வெகு நேரம் கெஞ்சினான். கடைசியாக அவள் பதிலளித்தாள்.

"எனக்குப் பயம் என்பது என்னவென்று தெரிய வேண்டும்!"

முதலில் பால்தஸாருக்கு என்னவென்று அர்த்தமாகவில்லை. அவள் பிறகு மெதுவாக, என்னவென்று அறிய முடியாத அபாயத்தைத் தான் அநுபவிக்க ஆசைப்படுவதாகவும், ஆனால் ஷெபாவின் தெய்வங்களும், வீரர்களும் தனக்கு இதை அறிந்து கொள்ள முடியாதபடி தன்னைக் காப்பாற்றி வருவதாகவும் கூறினாள்.

"ஆனால், இரவில் பயத்தின் குளிர்ந்த சாயை படவேண்டும் என்றும், தலைமயிர், தறிகெட்ட மிரட்சியால், அலங்கோலமாக நிமிர்ந்து குச்சலெடுத்து நிற்கவேண்டும் என்றும் ஆசைப்படுகிறேன். அப்பா! பயத்தை அநுபவிப்பதில் என்ன சுகம் இருக்கிறது!" என்று பெருமூச்செறிந்தாள்.

சாமள வர்ணனான பால்தஸாரின் கழுத்தில், தன் மெல்லிய கரங்களை வளைத்து, குழந்தைகளின் குதலை மொழியில், "இரவாகி விட்டதே, மாறுவேஷம் போட்டுக் கொண்டு நாம் நகரத்தைச் சுற்றி வருவோமா? நீங்கள் வருகிறீர்களா?" என்றாள்.

அவன் ஒப்புக் கொண்டான். அவள் ஜன்னலண்டையில் ஓடி வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள்.

"ஒரு பிச்சைக்காரன் அரண்மனைச் சுவரில் சாய்ந்தபடி தூங்கிக் கிடக்கிறான்; அவனிடம் உங்களுடைய உடைகளை மாற்றிக் கொள்ளுங்கள், சீக்கிரம், நானும் உடையை மாற்றிக் கொண்டு தயாராகிறேன்" என்றாள்.

அவள் விருந்து மண்டபத்தை விட்டுக் குழந்தையைப்

போல் உற்சாகத்துடன் கைகளைக் கொட்டிக் கொண்டு வெளியே ஓடினாள்.

பால்தஸார், பிச்சைக்காரனுடன் தன்னுடைய உடையை மாற்றிக்கொண்டு, தயாராகக் காத்திருந்தான். அரசி சாதாரணப் பணிப்பெண்ணின் உடையில் அவனைச் சந்தித்தாள்.

"வாருங்கள்" என்று அவனைப் பல கதவுகள் வழியாக அரண்மனைப் புறத்திலிருந்த வயலுக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

அன்றிரவு இருள் அதிகமாக இருந்தது. இருட்டில் பால்கிஸ் பார்வைக்கு உயரத்தில் குறுகியவளாகக் காணப்பட்டாள்.

அவள் அவனை ஊர் காலாடிகளும் வேசைகளும் வந்து சேரும் ஒரு கள்ளுக் கடைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். இருவரும் ஒரு மேஜையின் அருகில் உட்கார்ந்து, அலங்கோலமாகக் கிடக்கும் நாற்றம் பிடித்த மனிதக் கூட்டத்தைப் பார்த்தனர். கடைக்காரன், ஒரு சாக்கின் மீது சாய்ந்து கொண்டு குடிவெறியர்களை ஒற்றைக் கண்ணினால் கவனித்து வந்தான்.

பால்கிஸ், கூரையிலிருந்து சரம்போலக் கோத்துத் தொங்கும் உப்பில் ஊறவைத்த மீன்களைப் பார்த்து, "அவற்றை வெங்காயத் துகையலுடன் சாப்பிடவேண்டும் என்று ஆசையாக இருக்கிறது" என்று சுட்டிக் காட்டினாள்.

பால்தஸார் கட்டளையிட்டான். ஆனால் அவள் சாப்பிட்டபிறகுதான் பணம் கொண்டு வரவில்லை என்ற ஞாபகம் அவனுக்கு வந்தது. ஆனால் அவன் கவலை கொள்ளவில்லை. ஒருவருக்கும் தெரியாமல் நழுவி விடலாம் என்று நினைத்தான். ஆனால், கடைக்காரன்

வழியை மறித்துக்கொண்டு, அடிமைப் பயல் என்றும், காசுக்குதவாத பெட்டைக் கழுதை என்றும் இருவரையும் வைதான். பால்தஸார் ஒரு குத்துக் குத்தி அவனைக் கீழே வீழ்த்தி விட்டான்.

உடனே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களில் சிலர், கையிலிருந்த கத்தியை உருவி அவர்கள் மீது வீசி எறிந்தனர். ஆனால் சாமள வர்ணமுள்ள எகிப்திய அரசன், வெங்காயம் அரைக்கும் கல்லை எடுத்து எதிரிகளின் மீது வீசி, இருவரையும் கீழே வீழ்த்தி, மற்றவர்களைப் புறங்காட்டச் செய்தான். இவ்வளவு சண்டையிலும் பால்கிஸ் அரசியின் தேகத்தின் ஸ்பரிசம் அவனுக்கு ராக்ஷஸ் பலத்தையளித்தது.

கடைக்காரனது நண்பர்கள் அருகில் வரப் பயப்பட்டு அங்கிருந்தே பாத்திரங்களையும் கைக்ககப்பட்ட ஒவ்வொன்றையும் அவன் மீது எறிந்தனர். அவர்கள் எறிந்த பெரிய பாத்திரம் ஒன்று பால்தஸார் மண்டையில் தாக்கியுடைந்து காயப்படுத்தியது. ஒரு நிமிஷம் சித்தப்பிரமை பிடித்தவன் போல் நின்றான். அவ்வளவுதான்! மறுநிமிஷம் அந்தப் பாத்திரம் இன்னும் பன்மடங்கு வேகத்துடன் எதிரிகளை நோக்கிச் சென்றது. இந்தப் பாத்திரம் விழுந்த களேபரத்தில் பால்கிஸைத் தன் கையில் தூக்கிக்கொண்டு வெளியில் ஓடினான். இருண்ட சந்துகளில் ஒருவரும் இல்லை. இரவின் அமைதி பூமியைச் சூழ்ந்தது. தூரத்தி வந்தவர்களின் குரல்கள் தூரத்தில் மடிந்தன. சிறிது நேரத்தில் ஒரு சப்தமும் இல்லை. பால்தஸாரின் நெற்றியில் இருந்து வடிந்த ரத்தத்துளி ஒன்று, பால்கிஸின் மார்பில் சொட்டென்று விழுந்தது.

"அரசே! உங்களைக் காதலிக்கிறேன்" என்றாள் பால்கிஸ்.

மேகப் படலத்திலிருந்து விடுபட்ட சந்திரனொளியில், அவளது பாதி மூடிய கண்களின் அமிர்தமயமான பிரதிபலிப்பைக் கண்டான். இருவரும் ஜலம் வற்றிய ஓடையில் இறங்கினர். பால்தஸாரின் கால் தடுக்கியது. இருவரும் இறுகப் பிடித்த வண்ணம் ஓடையில்

மெத்தென்றிருந்த பாசிப் படலத்தில் விழுந்தனர். அவர்கள் எல்லையற்ற இன்பத்தில் மிதந்தனர். வாழ்க்கையின் போக்கு நின்றது. இம்மாதிரி நிலையற்ற நிலையில் இருக்கும்பொழுது, மான்கூட்டம் தண்ணீர் குடிக்க வந்து, அவர்களது மௌனத் தழுவலைக் கலைத்தது.

அச்சமயம் அவ்வழியாகச் சென்ற கள்ளர் கூட்டமொன்று இருவரையும் பார்த்துவிட்டது.

"இருவரும் ஏழைகளானாலும், அழகாக இருக்கிறார்கள், நல்ல விலைக்கு விற்கலாம்" என்று கழுதையின் பின் கட்டியிழுத்துச் சென்றனர்.

கட்டப்பட்ட கறுப்பு நிறமுள்ள அரசன், திருடர்களைக் கொன்று விடுவதாகப் பயமுறுத்தினான். ஆனால், குளிரில் நடுங்கும் பால்கிஸ், பார்க்க முடியாத ஏதோ ஒன்றைப் பார்த்தவள் போல், புன்சிரிப்புடன் பின் தொடர்ந்தாள்.

ஜனநடமாட்டமில்லாத பாலைப் பிரதேசங்களில் மத்தியானம் வரை நடந்தனர். உச்சியில் சூரியன் வந்ததும், திருடர்கள் கைதிகளை விடுவித்து, பாறையின் நிழலில் உட்காரச் சொல்லி, கெட்டுப்போன ரொட்டித் துண்டைக் கொடுத்தனர். பால்தஸார் உண்ண மறுத்துவிட்டான். பால்கிஸ் பசியுடன் அதைச் சாப்பிட்டாள்.

அவள் திடீரென்று சிரித்தாள். கள்ளர் கூட்டத் தலைவன் "ஏன் சிரித்தாய்" என்று கேட்க,

"உங்களை எல்லாம் தூக்கிலிடுவேன் என்ற நினைப்பு வந்ததும் சிரித்தேன்" என்றாள்.

"அப்படியா! அடுக்களைப் புழுக்கை போன்ற உன் வாயிலிருந்தா இது வருகிறது. ஆமாம், அந்தக் கறுப்பன் உதவியால் எங்களைத் தூக்கிலிடுவாயாக்கும்" என்றான் கள்வர் தலைவன்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

பால்தஸார், கோபாவேசனாய், அவன் மீது பாய்ந்து, முச்சப் போகும்படி கழுத்தை நெருக்கினான்.

ஆனால் மற்றவன், கத்தியை உருவி, அவன் உடலில் குத்திவிட்டான். அரசன் மண்ணில் உருண்டான். தரையில் கிடக்கும்பொழுது பால்கிஸைக் கடைசிப் பார்வையாக விழிக்க, கண்களில் ஒளி மழுங்கியது.

இச்சமயம் ஒரு படையின் அரவம் கேட்டது. தனது மெய்க்காப்பாளனான ஆப்னர், காவலாட்கள் சகிதம் வந்து விட்டான் என்று பால்கிஸ் அறிந்தான்.

ஆப்னர் மூன்று தடவை அவள் முன்பு நமஸ்கரித்தான்; பல்லக்கை அவள் பக்கம் வரும்படி உத்தரவிட்டான்; அச்சமயம் காவலாட்கள் திருடர்களைப் பிடித்துக் கட்டினர்.

அரசி கள்வர் தலைவனை நோக்கி, "உனக்கு நான் வீணாக வாக்குக் கொடுத்ததாக இப்பொழுது குறை கூறமாட்டாய் அல்லவா?" என்றாள்.

ஆப்னர் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த செம்போடிஸும், மென்கராவும், தங்கள் அரசன் குத்துண்டு கிடப்பதைக் கண்டதும், கூக்குரலிட்டு அவனிடம் ஓடினர். வைத்தியத்தில் தேர்ந்த செம்போடிஸ், அரசனுக்கு உணர்விருக்கிறது என்று கண்டு, காயங்களுக்கு கட்டுகள் கட்டினான். மென்கரா அரசனின் வாயில் இருந்த நுரையைத் துடைத்தான். இருவரும் மெதுவாக அவனை அரசியின் மாளிகைக்கு எடுத்துச் சென்றனர்.

பதினைந்து நாட்கள் வரை பால்தஸார் ஜன்னி கண்டு பிதற்றினான். பாத்திரத்தைப் பற்றியும், பால்கிஸைப் பற்றியும், ஓடையின் பாசி மெத்தையைப் பற்றியும் உளறினான். பதினாறாவது நாள் கண் விழித்ததும் தன் பக்கத்தில் செம்போடிஸும் மென்கராவும் இருப்பதைக் கண்டு, "அவள் எங்கே? அவள் என்ன செய்கிறாள்?" என்று கேட்டான்.

"அரசே! அவள் கோமகன் ராஜனுடன் இருக்கிறாள்" என்றான் மென்கரா.

"வியாபாரத்தைப் பற்றி இருவரும் கலந்து பேசிக் கொள்ளுகிறார்களோ, என்னவோ?" என்றார் குரு செம்போடிஸ்.

"நீங்கள் எழுந்திருக்கக் கூடாது; எழுந்தால் ஜூரம் அதிகமாகும்" என்றான் அடிமை மென்கரா.

"நான் அவளைப் பார்க்க வேண்டும்" என்று கூறிக்கொண்டு, அவளுடைய அந்தப்புரத்திற்குள் ஓடினான். அவளது சயன அறையைச் சமீபித்ததும், தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோமகன் அரசன் வருவதைக் கண்ணுற்றான். பால்கிஸ், புன்சிரிப்புடன் கண்களை மூடியபடி, சிவந்த மெத்தையில் சாய்ந்திருந்தான்.

"பால்கிஸ், எனது பால்கிஸ்!" என்று கூப்பிட்டான் பால்தஸார்.

அவள் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. கனவை நீடிக்க வைப்பது மாதிரித் தோன்றினாள்.

பால்தஸார் அவளை நெருங்கிக் கைகளைப் பற்றினான்; அவள் வெடுக்கென்று பிடுங்கிக் கொண்டாள்.

"உனக்கென்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டாள்.

"நீயா இப்படிக் கேட்கிறாய்!" என்றான் பால்தஸார். அவன் கண்களில் நீர் ததும்பியது.

அவள் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

தன்னைப் பற்றியும், இரவில் ஓடையில் நடந்ததையும் மறந்துவிட்டாள் என்று உணர்ந்தான் பால்தஸார்.

"அரசே! உண்மையாக நீர் கூறுவது விளங்கவில்லை. பேர்ச்ச மது தங்களுக்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. நீங்கள் கனவு கண்டிருக்க வேண்டும்" என்றாள்.

"என்ன! உனது முத்தங்கள், எனது தேகத்தில் குறியிட்ட கத்தி, இவைகளும் கனவுகளா?" என்றான் அரசன் கையைப் பிசைந்துகொண்டு.

அவள் எழுந்தாள். ஆபரணங்கள் கலங்கிச் சப்தித்தன.

"அரசே! சபை கூடும் நேரமாகிவிட்டது. தங்களது நோயுற்ற மூளையின் கனவுகளை ஆராய நேரமில்லை. தூங்குங்கள்; போய் வாருங்கள்."

பால்தஸார் எங்கோ இழுக்கப்படுகிறதாக நினைத்தான். தனது பலவீனத்தை அக்கொடுமையான பெண்ணின் முன்பு காட்டப் பிரியப்படாமல் தனது அறைக்கு ஓடினான். காயம், மறுபடியும் திறந்துவிட்டது; மயங்கினான்.

மூன்று வாரங்கள் மரணமடைந்தவன் போல் மயங்கிக் கிடந்தான். இருபத்தோராவது நாள் பிரக்ஞையடைந்த அரசன் தன் பக்கத்திலிருந்த செம்போடிஸின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு,

"என்ன சந்தோஷமாக இருக்கிறீர்கள்? ஒருவர் கிழம், மற்றவன் வயதாகிவிடாமலேயே அதன் தன்மையைப் பெற்று விட்டான். அப்படியல்ல! உலகத்தில் இன்பமே கிடையாது. எல்லாம் கொடுமையின் சாயை. காதல் ஒரு தீமை; பால்கிஸ் கெட்டவள்!" என்றான்.

"ஞானம் இன்பத்தை அளிக்கிறது" என்றான் செம்போடிஸ்.

"நான் அதைப் பெற முயல்கிறேன். முதலில் நான்

எதியோபியாவிற்குச் செல்லவேண்டும்." தான் காதலித்த எல்லாவற்றையும் இழந்ததினால் ஞானமார்க்கத்தில் செல்ல, குருவாக சன்னியாசத்தை ஏற்றான். இந்த மனவறுதி அவனுக்குள் ஓர் அமைதியைக் கொடுத்தது. ஒவ்வொரு மாலையிலும் தன் அரண்மனை முற்றத்திலிருந்து, தனது நண்பர்களான செம்போடிஸ், மெனகரா - இவர்களுடன், வானத்தின் இரகசியத்தைத் துருவிக்கொண்டும், அல்லது சந்திரனொளியில் - நீல நதியில் - மரத்தினடியில் மிதக்கும் முதலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டும் காலம் கழித்தான்.

"இயற்கையின் அழகிற்கு எல்லை கிடையாது. அதை அநுபவிப்பதிலும் களைப்புத் தோன்றவதில்லை" என்றான் செம்போடிஸ்.

"சந்தேகமில்லை; ஆனால், இயற்கையில் முதலை, பேரீச்சமரம் - இவற்றை விட அழகான பொருள்களும் இருக்கின்றன" என்றான் பால்தஸார்.

அப்பொழுது அவன் பால்கிஸைப் பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால், மிகவும் முதிர்ந்தவனான செம்போடிஸ், "நீல நதியின் உற்பத்தியின் அதிசயத்தை உனக்குச் சொன்னேன். மனிதன் இவற்றை அறிவதற்காகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டான்" என்றான்.

"மனிதன் காதலிப்பதற்காகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டான்" என்றான் பால்தஸார். "விவரிக்க முடியாதவை உலகில் இருக்கின்றன" என்றான் பால்தஸார் மீண்டும்.

"அவை என்னவோ?" என்றான் செம்போடிஸ்.

"ஒரு ஸ்திரீயின் பொய்" என்றான் அரசன்.

பால்தஸார், குருவாக உத்தேசித்ததினால், வானத்து

இரகசியங்களை அறிய ஒரு பெரிய கோபுரம் ஒன்று சமைத்தான். அதைக் கட்டுவதற்கு இரண்டு வருஷங்கள் பிடித்தன. அதிலிருந்து செம்போடிஸுடன் தத்துவ விசாரணை செய்ய முற்பட்டான். இதனால் அவனுக்கு பால்கிஸை மறக்க முடிந்தது.

இப்படித் தத்துவ விசாரணை செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஒரு நாள், பால்தஸார், குருவைப் பார்த்து, "எனது ஜோஸியத்தைத் திட்டமாகக் கணிப்பாயா? தவறினால் உன் தலையைப் பணயமாக வைக்க வேண்டும்" என்றான்.

"ஞானம் தவறற்றது; அதைக் கற்றவர்கள் தவறுவது சகஜம்" என்றான் செம்போடிஸ்.

பால்தஸாருக்கு இயற்கையறிவு உண்டு. "உண்மைதான் தெய்வீகமானது; தெய்வீகம் நம்மிடமிருந்து மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வீணாக உண்மையைத் தேடியலைகிறோம். இருந்தாலும் நான் ஒரு புதிய நட்சத்திரத்தை வானத்தில் கண்டேன். அது அழகானது, ஜீவனுள்ளது. அது சுடர்விடும்பொழுது தெய்வத்தின் நேத்திரம் போல மெதுவாகக் கண் சிமிட்டுகிறது. பார்! அது நம்மை நோக்குகிறது" என்றான் அரசன்.

செம்போடிஸ் அதைப் பார்க்கவில்லை; ஏனெனில் அவன் அதைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. அறிவும் முதிர்ச்சியும் பெற்ற அவன் புதியவற்றை ஏற்க விரும்பவில்லை.

இரவின் அகண்டாகாரமான மௌனத்தில், பால்தஸார், "இன்பம்! இன்பம்! எல்லையற்ற இன்பம்! அந்த நட்சத்திரத்தின் சாயையில் பிறக்கிறவன் அதிர்ஷ்டசாலி!" என்று திரும்பத் திரும்பக் கூறினான்.

எதியோபிய தேசத்தின் சுற்றுப்புறத்தில் அரசன் பால்கிஸைக் காதலிக்கவில்லை என்ற வதந்திகள் பரவின.

இந்தச் செய்தி ஷெபா தேசத்திற்கு எட்டியதும், பால்கிஸ், தான் ஏமாற்றப்பட்டவள்போல் கனத்த கோபங் கொண்டாள். தனது நாட்டையும் நகரத்தையும் மறந்து கொண்டிருக்கிற கோமக்ன அரசன் முன்பு சென்று, "நண்ப, நான் இப்பொழுது கேட்டது என்னவென்று தெரியுமா? பால்தஸார் என்னைக் காதலிப்பதை விட்டு விட்டானாம்!" என்றாள்.

"நாம் இருவரும் காதலிக்கும்பொழுது அதைப்பற்றி என்ன இப்பொழுது?" என்றான் கோமக்ன அரசன்.

"இந்தக் கறுப்பன் என்னை அவமதித்ததாக நீ கருதவில்லையா?"

"இல்லை! நான் அப்படி நினைக்கவில்லை!" என்றான் கோமக்ன அரசன்.

உடனே அவனை அவமதித்து வெளியே துரத்திவிட்டு, "எதியோபியாவிற்குப் பிரயாணம்" என்று முதல் மந்திரியிடம் உத்தரவிட்டாள்.

"இன்றிரவே புறப்பட வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் உன் தலை போய்விடும்" என்று மீண்டும் உத்தரவிட்டாள் பால்கிஸ்.

ஆனால், அவள் தனிமையாக இருக்கும்பொழுது விம்மி விம்மியழுதாள்.

"ஐயோ, நான் அவரைக் காதலிக்கிறேன்! அவர் என்னை ஒதுக்கி விட்டாரே, அவரைக் காதலிக்கிறேன்!" என்று உள்ளத்திலிருந்த துயரம் வெளிப்பட்டது.

ஒருநாள் இரவு அந்த அற்புதமான நட்சத்திரத்தைப் பார்த்திருந்த பால்தஸார், தரையை நோக்கும் பொழுது, தூரத்தில் பாலைவனத்தில் மத்தியில் எறும்புச் சாரை போல் ஒன்று நெருங்குவதைக் கண்டான். அது நெருங்க நெருங்க, குதிரை, ஒட்டகம், யானை இவற்றின் கூட்டம் என்று

அறிந்தான். கூட்டம் நகரத்தின் எல்லையையடைந்தது. அது ஷெபா அரசியின் பரிவாரங்கள் என்பதையும், ஷெபா அரசி அத்துடன் வருவதையும் கண்டு மனத்தில் பெரும் கலக்கமடைந்தான். அச்சமயம் நட்சத்திரம் அதிக ஒளியுடன் உச்சியில் பிரகாசித்தது. கீழே பல்லக்கில் வரும் பால்கிஸ் அரசி, சர்வாபரண பூஷிதையாக, நட்சத்திரத்தைப் போல் பிரகாசித்தாள்.

பால்தஸார் தன்னை அவள் பக்கமாக ஏதோ ஒரு பெரிய கொடிய சக்தி இழுப்பதாக உணர்ந்தான். இருந்தாலும், தன் முழு பலத்துடனும் தலையைத் திருப்பி, நட்சத்திரத்தைப் பார்த்தான். அச்சமயம் நட்சத்திரம் கூறுகிறது...

"மோட்சத்தின் அதிபதியின் கடாட்சத்தால் பூமியின் மக்களுக்கு சாந்தியும் நட்பும் உண்டாகுக!

"மிர் என்ற வாசனைத் திரவியத்தை எடுத்துக் கொண்டு என்னைத் தொடர்ந்து வா; நான் இப்பொழுது உன்னை இவ்வுலகில் பிறக்கப் போகும் குழந்தையிடம் சேர்ப்பிக்கிறேன். அக்குழந்தை அரசர்க்கரசனாக விளங்கும். துன்பப்பட்டவருக்கு உற்ற துணையாக இருக்கும்!

"அவன் உன்னை அழைக்கிறான். உனது ஆத்மா, உன் முகத்தைப் போல் கறுப்பாக இருக்கலாம். ஆனால் உனது உள்ளம் குழந்தையின் உள்ளம் போல் களங்கமற்றது.

"அவன் உன்னிடம். 'வறுமையைக் கடைப்பிடி, அதுதான் உண்மையான செல்வம்' என்று கூறுவான். 'பந்தத்திலிருந்து விடுபடுவதில்தான் உண்மையான இன்பம் இருக்கிறது. எனக்கு அன்பு செய், நான் தான் அன்பு' என்றும் கூறுவான்."

இல்வார்த்தைகளுக்குப் பின் தெய்வீகமான அமைதி ஒளிப் பிரவாகமாக அவன் முகத்தில் பிரதிபலித்தது.

பால்தஸார் இன்ப வெளியில் அதைக் கேட்டான். புதிய மனிதனாகி விட்டான்.

அவன் பக்கத்தில் செம்போடிஸும், மென்கராவும் காலில் விழுந்து அடிபணிந்தனர்.

பால்கிஸ் அரசி அவனைக் கவனித்தாள். அவன் இனி தன்னைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கமாட்டான் என்றும் தெய்வீக அன்பு நிறைந்த இடத்தில் தனக்கு இடமிருக்காது என்றும் உணர்ந்தாள். கோபத் தீ பறக்க, தேசத்திற்குத் திரும்பும்படி பரிவாரத்திற்கு உத்தரவிட்டாள்.

நட்சத்திரத்தின் குரல் நின்றதும், தோழர்கள் கோபுரத்தை விட்டு இறங்கினர். மிர் என்ற வாசனைத் திரவியம் தயாரித்துக் கொண்டு நட்சத்திரத்தின் பாதையில் சென்றனர்; பல நாடுகளைக் கடந்தனர்; எப்பொழுதும் நட்சத்திரம் முன்னே சென்றது.

ஒரு நாள் இரண்டு சாலைகள் சந்திக்குமிடத்தில், இரண்டு அரசர்கள் பரிவாரங்களுடன் வருவதைக் கண்டனர்; அதில் ஒருவன் வாலிபன். அவன் பால்தஸாரை வரவேற்று, "எனது பெயர் காஸ்பர்; நான் ஒரு அரசன்; யூதேயா தேசத்தில், பெத்லெகமில் பிறக்கப்போகும் குழந்தைக்குத் தங்கத்தைப் பரிசாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்றான்.

இரண்டாவது அரசன் கிழவன்; வெள்ளைத் தாடி அவனது மார்பை மறைத்தது.

"எனது பெயர் மெல்ஷியார். நான் ஒரு அரசன். உலகத்தின் சத்திய வஸ்துவான குழந்தைக்கு வாசனைத் தூபம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்றான்.

"நானும் நீங்கள் சொல்லும் வழியில் தான் செல்லுகிறேன்; நான் காமத்தை வென்றேன். நட்சத்திரம் வழி காட்டுகிறது!" என்றான் பால்தஸார்.

"நான் பெருமையை வென்றேன்; அதனால் தான் அழைக்கப்பட்டேன்" என்றான் மெல்ஷியார்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

"நான் கொடுமையை வென்றேன்; அதனால் தான் நான் அழைக்கப்பட்டேன்" என்றான் காஸ்பர்.

மூவரும் ஒன்றாகச் சென்றனர். நட்சத்திரம், கிழக்குத் திக்கில், குழந்தையிருக்கும் இடம்வரை சென்று, அதற்கு மேல் நிலைத்து நின்றது. நட்சத்திரம் நிற்பதைக் கண்டு அவர்கள் ஆனந்தப்பட்டனர்.

வீட்டிற்குள் சென்றதும், மேரியையும் கண்டு, குழந்தையையும் கண்டு, குழந்தையை வணங்கினர். வீவிலிய நூலில் கூறியபடி, தங்கள் பேழைகளைத் திறந்து தங்கத்தையும், வாசனைத் தூபத்தையும், வாசனைத் தைலத்தையும் கொடுத்தனர்.

34. பொய்

லியேனீட் ஆன்ட்ரீவ் – ருஷியா

"நீ சொல்வது பொய், அது உனக்குத் தெரியும்!"

"அதற்கேன் இப்படிச் சத்தவேண்டும்? பக்கத்திலிருக்கிறவர்களுக்கும் தெரிய வேண்டும் என்ற ஆசை போலிருக்கிறது."

இப்பொழுதும் பொய் சொன்னாள். உண்மையில் நான் கூச்சல் போடவில்லை. மெதுவாகத்தான் சொன்னேன். அவளது கைகள் என் கைக்குள்ளிருந்தன. ஆனால் அந்தப் 'பொய்' என்ற வார்த்தை நாக சர்ப்பத்தின் சீறல் மாதிரி என் உதட்டை விட்டுப் புறப்பட்டது.

"நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். நீ என்னை நம்பத்தான் வேண்டும். இப்பொழுதாவது..." என்று எனக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்தாள். நான் அவளை மார்புறத் தழுவுவதற்காகக் கைகளை எடுக்குமுன் சென்று விட்டாள். நாங்கள் நின்று கொண்டிருந்த இடம் பாதி இருள். நான் அவள் பின்னாக, விருந்தினர்கள் கூடியிருந்த அறைக்குள் சென்றேன். விருந்து முடிவாகி எல்லோரும் புறப்பட வேண்டிய நேரம். இந்த விருந்து இங்கு நடக்கிறதென்று எனக்கெப்படித் தெரியும்? "நீயும் அங்கு வரலாம்" என்றாள்.

அங்கு நடந்த நர்த்தனத்தைச் சென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னிடம் யாரும் நெருங்கவில்லை. என்னிடம் யாரும் பேசவில்லை. அங்கிருந்தவர்களுக்கு என்னைத் தெரியாது. நான் வாத்தியக்காரர்கள் பக்கத்திலிருந்த ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தேன். எனக்கு நேராக அந்தப் பித்தளைக் குழல்காரன் உட்கார்ந்துகொண்டு வாசித்தான். அவனது குழல் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் "ஹோ", "ஹோ", "ஹோ" என்று என் காதில் சப்த அலைகளால் இடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

சிற்சில சமயம் என் பக்கத்தில் சுகந்த வாசனை தவழ்ந்தது. அருகில் அவள்தான். மற்றவர்கள் அறியாது என்னிடம் வருவதற்கு என்ன சாமர்த்தியம் செய்தாளோ! ஒரு நிமிஷம், ஒரு வினாடி, அவளது கரங்கள் எனது உடலைத் தழுவும், அவளது தோள் எனது தோளில் சற்று அழுத்தும், ஒரு வினாடி குனிந்து எனது கண்களால் வெள்ளுடையிலிருந்து எழும் வெண்மையான மாசு மருவற்ற கழுத்தை நோக்குவேன்; சற்று நிமிர்ந்து அவளது முகத்தை - வெண்மையான, மாசுமருவற்ற, சத்தியத்திற்கு இருப்பிடம் போன்ற முகத்தை - நோக்குவேன். அவள் முகம், கல்லறைகளின் மீது செதுக்கப்பட்டிருக்குமே, அந்தத் தெய்வப் பெண்கள், அவர்களுடைய முகத்தை என் நினைவிற்குக் கொண்டு வந்தது. அவள் கண்களில் நோக்கினேன். அவள் கருவிழிகள் நான் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம், இன்னும் அதிகக் கருமையாக, எனது புலனுக்கு, அர்த்தத்திற்கு, எட்டாதபடி நோக்கின. ஒருவேளை, நான் சிறிது போதுதான் அவற்றுள் பார்த்திருக்கலாம் போலும்! ஆதலால்தான் எனது ஹிருதயம் அதில் சிறிதாவது தனது ஆசையைப் பதிய வையாது போயிருக்கலாம். ஆனால் எல்லையற்ற அன்பு, உணர்ச்சி என்பவற்றின் அர்த்தத்தை, அவற்றின் சக்தியை, அவற்றின் வேகத்தை, அவற்றின் பயங்கர உண்மையை அப்பொழுதுதான் அறிந்தேன். அவள் கண்களினின்றும் பாய்ந்த ஒளி ரேகையிலே எனது உயிரானது அவளிடம் மெதுவாக இழுக்கப்படுவதாக எனக்குப் பட்டது.

அதிலே, அந்த சுகத்திலே, ஒரு பயம், ஒரு வலி; என்னையே எனக்கு அந்நியனாக்கியது; என்னைத் தமிழனாக்கியது; என்னை உயிரற்ற சவம் போலாக்கிவிட்டது. பிறகு என்னை விட்டுத் தனியாகப் போய்விடுகிறாள். அதுவும் என்னுடைய உயிருடன், அந்த நெட்டையான அந்நியனுடன் நர்த்தனம் செய்ய. அவனுடைய நடையுடை பாவனைகளைக் கவனித்தேன். அவனுடைய பூட்ஸின் வளைவுகளை, அவனுடைய நாட்டியத் திறமையை, தொங்கி ஆட்டத்தில் அலையும் அவனது சிகையை, கவனிக்கக் கவனிக்க, என்னை எனது உணர்ச்சிகள் சுவரோடு சுவராக ஒண்ட வைத்து, அந்தச்

சுவரைப் போல, என்னையும் உயிரற்றவனாக்கி விட்டது.

நெடு நேரமாகிவிட்டது.

விளக்குகளை ஒவ்வொன்றாக அணைக்கவாரம்பித்தனர். உடனே நான் அவளிடம் சென்று, "போவதற்கு நேரமாகவில்லையா? போகும் பொழுது நான் உன்னுடன் வருகிறேன்" என்றேன்.

அவள் ஆச்சரியமடைந்தவள் போல் புருவத்தைச் சற்று உயர்த்தினாள்.

"நான் அவருடன் தான் போகிறேன்," என்று அந்த அந்நியனைச் சுட்டிக் காண்பித்தாள். அவன் எங்களைக் கவனிக்கவில்லை. யாருமற்ற ஒரு தனியறைக்கு அழைத்துச் சென்று என்னை முத்தமிட்டாள்.

"நீ பொய் சொல்லுகிறாய்!" என்று மெதுவாகக் கூறினேன்.

"நாளைக்கு நாம் சந்திப்போம். நீ அவசியம் வரவேண்டும்" என்பதுதான் அவள் பதில்.

நான் வீட்டிற்கு வண்டியில் செல்லும்போது விடியற்காலமாகி விட்டது. சற்றுப் பச்சைப் பசேலென்ற வெளிச்சம் வீட்டுக் கூரைகளின் மேல் பரந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் உறைந்த பனிக்கட்டி அந்தத் தெரு முழுவதிலும், என்னையும் அந்த ஸ்லெட்ஜ் (ருஷியாவில் மாரிக் காலத்தில் ஜலம் உறைந்து விடுவதால் சக்கரமற்ற வண்டியை உபயோகப்படுத்துவார்கள். அதற்கு ஸ்லெட்ஜ் என்று பெயர்) வண்டிக்காரனையும் தவிர வேறு ஒரு மனிதப் பிராணியும் கிடையாது. அவன் முகம்வரை மூடிக்கொண்டு வண்டியின் முன்பு குனிந்து உட்கார்ந்திருந்தான். நானும் அவனுக்குப் பின் நன்றாகப் போர்த்திக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். வண்டிக்காரன் மனத்தில் என்ன நினைவுகள் ஓடினவோ! ஆனால், என் மனத்தில்! இந்தத்

தெரு வரிசையிலுள்ள வீடுகளுக்குள் எத்தனையாயிரம் மக்கள் கனவுகளுடன், எண்ணங்களுடன் உறங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள்; அவளை நினைத்தேன். அவள் எப்படி பொய் சொன்னாள் என்பதையும் மரணத்தைப் பற்றியும் நினைத்தேன். ஆமாம் அந்தச் சுவர்கள், மங்கிய ஒளியில் ரெட்டை நெடுகலாக நிற்கும் சுவர்கள், அவைகள் என் மரணத்தைப் பற்றி ஒரு முடிவிற்கு வந்து விட்டன போலும். அதனால் தான் அப்படி நிற்கின்றன. அந்த ஸ்லெட்ஜ் வண்டிக்காரனின் நினைவுகள் என்னவென்று எனக்குத் தெரியுமா? பிறகு அந்தச் சுவரின் கனவுகளை நான் எப்படிக் கண்டேன்? முடியுமா? ஆமாம். அவர்களுக்கு எனது எண்ணங்களை, எனது ஓடிக் குவியும் நினைவுகளைப் பற்றி என்ன தெரியும்?

வண்டியும் இந்த முடிவற்று நீளும் தெருக்களின் வழியாகச் சென்றது. உதயமும் கூரையின் மீது வெள்ளை வெளிச்சத்துடன் பரந்தது; பார்த்தவிடமெல்லாம் அசைவற்ற வெண்மை; கவிந்து தவழும் மஞ்சள் என்னைச் சுற்றியது. எனது காதினுள், "ஹோ!" "ஹோ!" வென நகைத்தது.

2

அவள் சொன்னது பொய். அவள் வரவேயில்லை. வீணாக அவளுக்காக காத்திருந்தேன். எங்கும் ஒன்று போல இருள் ஒளியற்ற வானத்தினின்றும் உலகைக் கவவியது. எப்பொழுது சாயங்காலம், அந்தி மாலையாகி இரவாக மாறியது என்ற உணர்ச்சியே அற்று இருந்தேன். எனக்கு அவ்வளவும் ஒரே இரவாகத்தான் இருந்தது.

முன்னும் பின்னுமாக அளவு எடுத்து வைப்பது போல் நடந்து கொண்டே இருந்தேன். நம்பிக்கையும் நடையைப் போல முன்னும் பின்னுமாகச் சென்றுகொண்டேயிருந்தது. அந்தப் பெரிய வீட்டண்டையில் நான் நெருங்கவில்லை. அதில்தான் அவள் வசிக்கிறாள். அந்த இரும்புக் கேட்டுக்குப் பின் உள்ளேயிருக்கும் மஞ்சள் வெளிச்சத்தைக் காண்பிக்கிறதே அந்தக் கண்ணாடிக்கதவு, அதன் பக்கம்

செல்லவில்லை. அந்தத் தெருவின் எதிர்ப் பாரிசத்தில், முன்னும் பின்னுமாக நடந்து கொண்டேயிருந்தேன். வீட்டை நோக்கி முன் செல்லும்பொழுது, அந்தக் கண்ணாடிக் கதவில் வைத்த கண்ணை மாற்றவில்லை. திரும்பி வரும்பொழுது நின்ற பின்பக்கம் பார்த்துக் கொண்டே சென்றேன். உறைபனி ஊசி முனைபோல் முகத்தில் குத்தியது. அந்த உறைந்த பனி நீர் உள்ளத்திலேயே சென்று குத்தியது. துக்கமும் கோபமும் ஹிருதயத்தைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்தன. வீணாகக் காத்திருந்தேன். என்ன பயன்? வாடைக்காற்று, ஒளியுள்ள வடக்கிலிருந்து இருள்கவ்விய தெற்கு நோக்கி அடித்தது; பனி உறைந்த கூரைகளில் 'உஸ்' என்ற சப்தத்துடன் விளையாடியது. உறைந்த பஞ்சு போன்ற பனிநீர் முகத்தில் குத்தியது. அர்த்தமற்ற விளக்குகளைத் தழுவியது. தீபம் குளிரில் வளைந்து அசைந்தாடியது. இரவில் மட்டும் உயிர் பெறும் அந்தத் தீபத்தைக் காண எனக்கு வேதனையாக இருந்தது. நான் சென்றவுடன் இந்தத் தெருவில் உயிர் முடிவடைந்து விடும். வெறும் பாழ் வெளியில்தான் இந்தப் பனிப் பஞ்சு விழும் என்று நினைத்தேன்; ஆனால் அந்தத் தீபம் மட்டிலும் குளிரில் வளைந்து நடுங்கும்.

அவளுக்காகக் காத்திருந்தேன். அவள் வரவில்லை. அந்தத் துணையற்ற தீபமும் நானும் ஒன்றுதான் என்று எனக்குப் பட்டது. ஆனால், எனது உள்ளமாகிய தீபம் ஒன்றுமற்ற பாழ் அன்று. நான் அளவு போட்டு நடக்கும் அந்த ஆள் நடமாட்டமற்ற பாழில் சமயா சமயம் மனிதரும் காணப்பட்டனர். நான் பாராத சமயத்தில் எனக்குப் பின் இருண்ட சாயை போல் அவர்கள் முளைத்தார்கள். அருவங்கள் போல் மூலையைத் திரும்பி மறைந்தார்கள். மறுபடியும் அந்த மூலையிலிருந்து வந்தார்கள். என் பக்கத்தில் சென்றார்கள். பிறகு படிப்படியாகத் தூரத்திலே விழும் பனிக்கட்டியில் மறைந்தார்கள். அடையாளம் தெரிய முடியாதபடி மூடிச் சென்றதினால் அவர்கள் எல்லோரும் என்னைப் போல் முன்னும் பின்னுமாக நடந்து, என்னைப் போல் காத்து, என்னைப் போல் குளிரில் நடுநடுங்கி என்னைப் போலவே விடையற்ற புதிர் போன்ற

எண்ணங்களை நினைத்திருப்பது போல் தோன்றியது.

அவளுக்காகக் காத்திருந்தேன். அவள் வரவில்லை. துக்கத்தினால், அதன் உளைச்சலினால், வலியினால், ஏன் நான் அழவில்லை, கூச்சல் போடவில்லை என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், நான் ஏன் சிரித்தேன் என்று, ஏன் சந்தோஷமாக இருந்தேன் என்று, ஏன் என் கை விரல்களை மிருகத்தின் நகங்களைப் போல் வளைத்து, கையில் ஒரு சர்ப்பத்தைப் பிடித்திருப்பது போல் மடக்கினேனென்று புரியவில்லை. அந்தப் பொய்... அது கையை விட்டு நழுவி எனது ஹிருதயத்தில் கடித்தது. அந்த விஷத்தில் எனது தலை சுற்றியது. எல்லாம் பொய். வருங்காலத்திற்கும் இப்பொழுதிற்கும் இடையேயிருக்கும் எல்லைக்கோடு, இப்பொழுதிற்கும் சென்ற காலத்திற்கும் இடையில் இருக்கும் எல்லைக்கோடு... எல்லாம் மறைந்தன. நான் பிறப்பதற்கு முன், நான் பிறந்த பின், என்ற கால எல்லை மறைந்தது. நான் எப்பொழுதும் இருந்திருக்க வேண்டும்; அல்லது எப்பொழுதும் இல்லாமலிருந்திருக்க வேண்டும் என்று பட்டது. நான் இங்கு உயிருடனிருக்கு முன்னும், உயிருடன் வந்த பின்னும், எப்பொழுதும் அவள் மீது ஆட்சி கொண்டிருக்க வேண்டும்.

அவளுக்கு ஒரு பெயர், ஒரு உடல், அவளுடைய ஜீவியத்திற்கு ஒரு ஆரம்பம், ஒரு முடிவு - எல்லாம் அதிசயமாகத்தான் இருக்கிறது! அவளுக்குப் பெயரே கிடையாது. அவள் பெயர் எப்பொழுதும் பொய் சொல்லுகிறவள், எப்பொழுதும் காத்திருக்க வைப்பவள்; ஆனால் ஒரு காலத்திலும் வராதவள் என்பதே. எனக்குக் காரணம் தெரியாது. ஆனால் நான் சிரித்தேன். என் ஹிருதயத்தில் கூர்மையான ஊசிகள் குத்தின. என் காதினுள் நான் காணாமல் யார் யாரோ "ஹோ ஹோ ஹோ!" என்று நகைத்தார்கள்.

கண்களை விரியத் திறந்து, தீபம் பிரகாசித்த மானிகை ஜன்னல்களைப் பார்த்தேன். அவை, சாந்தமாகக் கண்சிமிட்டும் நீலச் சிவப்பு ஒளி வார்த்தைகளில், "அவள் உன்னை ஏமாற்றி விட்டாள்! நீ காத்துக் கஷ்டப்பட்டுக்

கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமயத்திலே அவள் ஒய்யாரமாக, நளினமாக, உன்னை வஞ்சித்து, உன்னை வெறுக்கும் அந்த ஒய்யார நெட்டையனின் காதல் மொழிகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். கட்டுப்பாட்டை மீறி உள்ளே சென்று அவளைக் கொல்வதினால் நீ ஒரு நன்மையைச் செய்யலாம்; ஏனென்றால் நீ பொய்யைக் கொண்டு விடுவாய்" என்று கூறியது. கையிலிருந்த கத்தியை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டேன். "சரி, அவளைக் கொன்று விடுகிறேன்!" என்று சிரித்தேன்.

அந்த ஜன்னல்கள், என்னைப் பரிதாபகரமாகப் பார்த்து "உன்னால் அவளைக் கொல்ல முடியாது; உன் கையிலிருக்கும் கத்தியும் அவள் கொடுத்த முத்தத்தைப் போல் ஒரு பொய்" என்று கூறின.

என்னைப் போல் காத்திருந்த சாயைகள் மறைந்து வெகு நேரமாயிற்று. நிர்க்கதியாக நாவைப் போல் சுழலும் தீபவொளிகள், குளிராலும் ஏக்கத்தாலும் நடுங்கின. மாதா கோவில் கடிகாரம் மணியடிக்க ஆரம்பித்தது. அதன் ஹிருதயமற்ற உலோகத் தொனியும், கீழே விழுந்து மறையும் உறைபனி மாதிரி, நடுங்கி ஏக்கமிட்டு அழுது, வான வெளியிலே மறைந்தது. நானும் மணியை எண்ண ஆரம்பித்தேன். கூக்குரலிட்டுச் சிரித்தேன். அது 15 மணியடித்தது! மணிக் கூண்டும் கடிகாரத்தைப் போல வயது சென்ற கிழம்; கடிகாரம் மணியைச் சரியாகக் காண்பித்தாலும், கோயில் மணி அடிப்பவன் ஏறி நிறுத்தும்படி தாறு மாறாக அடிக்க ஆரம்பித்து விடும். இந்தக் குளிர்ந்த இரவைத் தழுவி, துயரம் நிறைந்து ஓடுங்கும் அந்த மணியொலி யாருக்காகப் பொய் சொல்ல வேண்டும்? இந்த பொய்யினால் என்ன பிரயோஜனம்? அதைக் கேட்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

அந்தப் பொய் நிறைந்த மணிச் சப்தம் நின்றும் நிற்காமலும் இருக்கும் பொழுது, மானிகையின் கதவைத் திறந்து கொண்டு, அந்த நெட்டையன் படிகளில் இறங்கி வந்தான்.

எனக்கு அவன் முதுகுத்தான் தெரிந்தது. ஆனால் நான் நேற்றுப் பார்த்த அந்தப் பயல்தான் என்று தெரிந்து கொண்டேன். அந்தப் பெருமையும், மற்றவரை மதிக்காத நடையும் நேற்றுப் பார்க்கவில்லையா? அதே நடைதான் இன்றும். ஆனால் இன்று அவன் நடையிலே ஒரு நம்பிக்கையின் பாவனை, எப்பொழுதையும் விட, முக்கியமாக சாயங்காலம் இருந்ததை விட, அதிகமாக இருந்தது. பெண்ணின் பொய் முத்தம் பெற்ற ஒருவனின் நடைபோல் இருந்தது.

3

நான் அவளைப் பயமுறுத்தினேன், கெஞ்சினேன், பற்களை நெறநெறவென்று கடித்துக் கொண்டு, "உண்மையைச் சொல்" என்றேன்.

அவள் முகம் அந்த உறைந்த பனி போல் இருந்தது. புருவத்தின் கீழ், சலித்த கண்கள், அர்த்தம் புரியாத, ஆழம் அறியக் கூடாத கண்கள், சற்று ஆச்சரியத்தால் நோக்கின. ஆர்வமற்ற, அர்த்தம் புரியாத குரலில், "நான் உங்களிடம் பொய் சொல்லவில்லை," என்று சொன்னாள்.

அவள் கூறுவது பொய் என்று என்னால் நிரூபிக்க முடியாதென்று அவளுக்குத் தெரியும். என்னுள்ளத்தில் குமுறிக் கொண்டிருக்கும் எண்ணக் கோட்டைகள் எல்லாம், அவள் கூறும் ஒரு வார்த்தையில், ஒரு பொய் வார்த்தையில் தகர்ந்துவிடும் என்று எனக்குத் தெரியும். அதனால் உண்மைபோல், அவள் அதரத்திலிருந்து, அந்தப் பாழ் இருட்டான உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து வந்தன.

"உங்களைக் காதலிக்கிறேன் - நான் தங்களுடையவளல்லவா?"

நாங்கள் இருந்த இடம் ஊருக்குச் சற்று வெளியே தள்ளி இருந்தது. ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தால் உறைந்த பனி; பரந்த பாழ் வெளி; எங்கு பார்த்தாலும் இருள்; உறைந்த

பனியின் மீது, அதைச் சுற்றித் தொடும் வான வளையத்தின் மீது இருள். அந்த இருளிலே, பனி உறைந்த பாழ் வெளி, சுவத்தின் முகம் போல், வெளிறிக் கிடந்தது. நாங்கள் இருந்த அறையினுள் ஒரே ஒரு மெழுகுவத்தியின் வெளிச்சம் அறைக்குள்ளே ஏகமான உஷ்ணம். மெழுகு திரி அசைந்து அசைந்து எரிவது, உருகித் துடித்து உயிரை விடுவது போல் இருந்தது.

"உண்மை என்ன துக்கத்தைக் கொடுத்தாலும், எனக்கு அது அவசியம் தெரிய வேண்டும். தெரிந்தால் ஒரு வேளை நான் இறந்து போகலாம். மரணம் இதை விட எவ்வளவோ மேலானது. உனது முத்தத்திலே, உனது ஆலிங்கனத்திலே பொய்யை ஸ்பரிசிக்கிறேன். உனது கண்களின் பிரகாசத்திலே அதைப் பார்க்கிறேன். உண்மையைச் சொல்லிவிடு. இனி உன்னைத் தொந்தரவு செய்யாமல் உன்னை விட்டே போய் விடுகிறேன்" என்றேன்.

அதற்கு அவள் மௌனமாக இருந்தாள். அவளது முகத்திலுள்ள பார்வை உறைந்த பனிக்கட்டி மாதிரி உள்ளத்தில் பாய்ந்தது. எனது ஆவியையே துருவுவது போல் இருந்தது.

"சொல், இல்லாவிட்டால் உன்னைக் கொன்று விடுவேன்!" என்று இரைந்தேன்.

"அப்படியே செய்து விடுங்கள்; சில சமயங்களில் இந்த வாழ்க்கையே எவ்வளவு சோர்வாக இருக்கிறது! ஆனால் உண்மையைப் பயமுறுத்திப் பறிக்க முடியுமா?" என்று மிகவும் சாந்தமாகக் கேட்டாள்.

பிறகு அவள் காலடியில் வீழ்ந்தேன். அவள் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு கெஞ்சினேன், அழுதேன், இரக்கப்பட்டு உண்மையைக் கூறும்படி அழுதேன்.

அவள் கரங்களால் எனது தலையை மார்புடன் அணைத்தாள். "ஐயோ! ஐயோ! பாவம்!" என்றாள்.

"என் மீது இரங்கு; எனக்குக் கட்டாயமாக உண்மை தெரிய வேண்டும" என்றேன்.

அந்த நெற்றியின் பின்பக்கம், மண்டையோட்டின் பின்னால் இருக்கும் உண்மை. உண்மையை உடைத்துப் பார்க்க வேண்டுமென்ற வெறி பிடித்தது. அவளது மார்பை, மாசுமருவற்ற கொங்கைகளைக் கிழித்து உள்ளிருக்கும் ஹிருதயத்தை எனது நகங்களால் பிய்த்து எடுக்க ஆசைப்பட்டேன். சிகரம் போன்ற தீபவொளி மஞ்சளாக எரிந்தது. சுவர்ப்பக்கம் எல்லாம் இருண்டது. அது தூரமாக விலகிச் செல்வது போல் தெரிந்தது. துக்ககரமாக, தனிமையாக, பயங்கரமாக இருந்தது.

"ஐயோ பாவம்! ஐயோ! பாவம்!" என்றாள்.

அந்த மஞ்சள் தீபம் நடுங்கியது, உள்ளடங்கியது, நீல நிறமாயிற்று. பிறகு, அணைந்து போயிற்று. இருள் எங்களை மூடியது. அவள் முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை; அவள் கண்களைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவள் கரங்கள் எனது தலையைத் தழுவின. கண்களை மூடினேன். எண்ணமும் நின்றது. வாழ்க்கையும் நின்றது. அவள் கரங்களின் ஸ்பரிசும் தான் ஜீவித்தது. அது உண்மை போல் தோன்றியது. அந்த இருளில் மெதுவாகப் பேசினாள்; குரலில் பயம் தொனித்தது.

"என்னைத் தழுவிக் கொள்ளுங்கள். எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது!"

மறுபடியும் மௌனம். மறுபடியும் மெதுவாகக் கூறினாள். குரலில் பயம் தொனித்தது.

"நீங்கள் உண்மையைக் கேட்கிறீர்கள், அது எனக்குத் தெரியுமென்று நினைக்கிறீர்கள். ஐயோ! எனக்குத் தெரிந்திருக்கக்கூடாதா என்று இருக்கிறதே! என்னை நீங்களே கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். ஐயோ பயமாக இருக்கிறதே!"

நான் கண்களைத் திறந்தேன். இருள், ஜன்னலருகிலிருந்த வெளிறிய இருள், அறையின் மூலைகளில் திரண்டு ஒளிந்தது. ஆனால், அந்த ஜன்னலின் வழியாக, ஏதோ ஒன்று பூதாகரமாகச் சவம்போல் வெளிறிப்போய் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. இறந்தவனுடைய கருவிழியற்ற வெள்ளைக் கண்கள் எங்களைத் தேடுவது மாதிரி, எங்கள் இருவரையும் அதன் உறைபனி போன்ற பார்வையில் கட்டிப் பிடிப்பது மாதிரி இருந்தது. நாங்கள் இருவரும் இறுகத் தழுவிக்கொண்டோம். "ஐயோ பயமாக இருக்கிறதே!" என்று மெதுவாகச் சொன்னாள்.

4

நான் அவளைக் கொன்றேன். நானே அவளைக் கொன்றேன். அவள் உயிரற்று ஜன்னல் பக்கத்தில் கீழே கிடக்கும்பொழுது, அந்த ஜன்னலின் வெளியே, உயிரற்ற வெள்ளைப் பாழ் வெளி. அவள் சுவத்தின் மீது காலை வைத்து மிதித்துக் கொண்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தேன். அது வெறியனின் நகைப்பல்ல. இல்லை, இல்லை, நான் நகைக்கும் பொழுது எனது நெஞ்சு பைத்தியக்காரனுடையது மாதிரி, படபடவென்று அடித்துக் கொள்ளவில்லை. எனது உள்ளத்திலே குதூகலம், சாந்தம்.

என் ஹிருதயத்தைக் கடித்துத் தின்ற புழு விழுந்துவிட்டது. குனிந்து அவளது உயிரற்ற கண்களை நோக்கினேன். விரிந்து, வெளிச்சத்திற்காகத் தேடிப் பேராசைப்படுவது போல், திறந்தபடியிருந்தன. பீங்கான் பொம்மையின் கண்கள் மாதிரி இருந்தன. அவற்றை என் விரல்களால் தொட்டேன்; என் இஷ்டப்படி மூடினேன், திறந்தேன். எனக்கு அவற்றைப் பற்றி பயமில்லை. அந்தக் கருவிழிகளில், அர்த்தம் புரியாத கருவிழிகளில், எனது இரத்தத்தை உறிஞ்சிய பொய் என்ற பேய் ஜீவித்திருக்கவில்லை.

அவர்கள் என்னைக் கைது செய்தபொழுது நான் சிரித்தேன். அவர்களுக்கு அது பயங்கரமாகவும், காட்டுத்

தனமாகவும் இருந்தது. சிலர் என்னைப் பார்க்காமல் வெறுப்புற்று விலகிக் கொண்டார்கள். சிலர் என்னைப் பயமுறுத்திக் கொண்டு, திட்டிக்கொண்டு, நெருங்கினார்கள். குதூகலத்துடன் நோக்கும் என் கண்களைப் பார்த்தவுடன் அப்படியே மரம் போல் நின்றார்கள்.

"பைத்தியம்!" என்றார்கள். அந்த வார்த்தை அவர்களுக்கு ஒரு சமாதானத்தையளித்தது போலும்! பிறகு காதலித்தவளைக் கொன்று விட்டு எப்படிச் சிரித்துக்கொண்டிருக்க முடியும்? அவர்களில் ஒருவன் கூறிய வார்த்தைகள் தான் எனது கண்களிலிருந்து களிப்பைப் போக்கியது.

"ஐயோ பாவம்!" என்றான். அவன் குரலில் கோபமே இல்லை அவன் இரட்டை நாடி சரீரமுடையவன்; களிப்புத் தவழும் முகம்.

"ஐயோ பாவம்!"

"என்னை அப்படிச் சொல்லாதே!" என்று கத்தினேன்.

ஏனென்று தெரியவில்லை! அவன் மீது பாய்ந்தேன். அவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று அசைப்படவில்லை. அவனைத் தொடக்கூடப் பிரியமில்லை. பயந்து நின்றிருந்தவர்கள், பைத்தியம் பிடித்த கொலைக்காரப் பாவி என்று எண்ணி இன்னும் அதிகமாகப் பயந்து நடுங்கினார்கள். அவர்களைப் பார்ப்பதற்கு எனக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

அந்தப் பிணம் இருந்த அறையைவிட்டு என்னை அவர்கள் கூட்டிக்கொண்டு போகையில், அந்தத் தடித்த மனிதனைப் பார்த்துக் கொண்டே, "நான் சந்தோஷமாகவே இருக்கிறேன்; சந்தோஷமாகவே இருக்கிறேன்" என்று திருப்பித் திருப்பிச் சத்தம் போட்டுச் சொன்னேன்.

அதுதான் நிஜம்.

நான் சிறு பிள்ளையாக இருக்கும்பொழுது ஒரு சர்க்கஸ் கூண்டில் புலி ஒன்றைப் பார்த்தேன். அது எனது நினைவை விட்டு அகலவே இல்லை. அது மற்ற மிருகங்களைப் போல், கண்ணை மூடித் தூங்கிக் கொண்டோ , அல்லது பார்க்க வருபவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டோ இருக்கவில்லை. கூண்டில் ஒரு மூலையிலிருந்து இன்னொரு மூலைக்குக் கோடு கிழித்த மாதிரி, அது ஒரே பாதையில் நடந்துவந்து, கணக்குப் பார்த்ததுபோல், குறித்த ஒரிடத்தில் திரும்பி, கூண்டுக் கம்பியைத் தனது விலாவினால் உராய்ந்து கொண்டே நடந்தது. அதன் கூர்மையான பேய்ப்பசி தேங்கும் தலை குனிந்து, கண்கள் நேராக நோக்கியபடி இருந்தன. நாள் பூராவாகவும், இரைச்சல் போடும் கூட்டம் அதன் பக்கமாகப் போய்க் கொண்டே இருந்தது. ஆனால், அது கவனியாமல் நடந்து கொண்டேயிருந்தது. ஒரு தடவையாவது திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. பார்க்க வந்தவர்கள் சிலர் சிரித்தார்கள். ஆனால் கூட்டத்தில் முக்கால்வாசிப் பேர் அதைப் பார்த்துச் சிரிக்கவில்லை. துக்கப்பட்டார்கள். நம்பிக்கையற்ற பிரயோஜனமற்ற, நினைவு குவிந்த அதன் நடையைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுச் சென்றார்கள். போகும் பொழுது மறுபடியும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். பெருமூச்சு விட்டார்கள்.

அவர்கள் சுதந்திரமாக இருந்தாலும் அதன் நிலைமைக்கும் அவர்கள் நிலைமைக்கும் ஒற்றுமை இருப்பதுபோலப் பெருமூச்சுவிட்டார்கள். நான் பெரியவனாக வளர்ந்த பிறகு, மனிதர்களும், புத்தகாசிரியர்களும், எல்லையற்ற காலத்தைப் பற்றி, நித்தியத்துவத்தைப் பற்றி, எனக்குச் சொன்னார்கள்.

அப்பொழுதுதான், அந்தப் புலியைப் பற்றிய நினைவு வந்தது. காலமற்ற காலத்தைப் பற்றியும், அதன் கஷ்டங்களைப் பற்றியும் எனக்குத் தெரிந்ததுபோல் இருந்தது.

எனது கல் கூண்டில் நானும் அந்தப் புலி மாதிரியானேன். நடந்தேன். நினைத்தேன். ஒரே கோட்டில் நடந்தேன். கூண்டின் ஒரு மூலையிலிருந்து இன்னொரு மூலைக்கு

நடந்தேன். ஒரே பாதை வழியாகத்தான் எனது எண்ணங்கள் சென்றன. அவைகளின் கனம், கடைசியில், தலைக்குப் பதிலாக நான் ஒரு உலகத்தையே சுமக்கிற மாதிரி அழுத்தியது. அது ஒரே வார்த்தை. எவ்வளவு பெரியது! எவ்வளவு பயங்கரமானது!

"பொய்!"

அதுதான் அந்த வார்த்தை.

அது மறுபடியும் பாம்பு மாதிரிச் சீறிக்கொண்டு எனது ஆவியைப் பின்னியது. ஆனால் இப்பொழுது அது சிறிய பாம்பாக இராமல் கிருஷ்ண சர்ப்பம்போல் மாறியது. அது என்னைக் கடித்தது. அது தனது இரும்பு போன்ற உடல் சுருணையில் என்னை அழுக்கியது. வலி பொறுக்க மாட்டாமல் கூவியழுதேன். எனது நெஞ்சினுள் பாம்புகள் கூட்டம் கூட்டமாக நெளிந்தன; என்னால் அந்த ஒரு வார்த்தையைத்தான் கூற முடிந்தது.

"பொய்!"

நான் நடக்கும் பொழுதும், எண்ணும் பொழுதும், கருங்கல் தளவரிசை ஆழங்காண முடியாத பாதாளம் போல் தோன்றியது. எனது பாதம் தரையைத் தொடுவதாக உணர்ச்சியில்லை. மூடுபனிக்கு மஞ்சிற்கும் மேல் எங்கோ உயரப் போவது போல் தோன்றியது. எனது உள்ளம் 'உஸ்' ஸென்று குமுறியது. கீழிருந்த மேகப்படலம் மெதுவாக எதிரொலித்தது. ஆயிரம் வருஷங்களுக்கப்புறம் இருந்து வருவது போல் மெதுவாகக் காதில் வந்து தொனித்தது. சில சமயம் மூடுபனி விலகியது. சப்தம் சிறிது குறைந்தது. ஆனால் கீழே, காற்று மரங்களுக்கிடையில் இரைந்து கொண்டிருப்பது எனக்குத் தெரியும். மெதுவாக அந்த வார்த்தைகள் காதுக்கெட்டின.

"பொய்"

இந்த அசட்டுத்தனமான மெல்லிய குரல் எனக்குக் கோபமூட்டியது. தரையைக் காலால் உதைத்துக் கொண்டு கத்தினேன்.

"பொய்யே கிடையாது - பொய்யைக் கொண்டு விட்டேன்!"

எனக்குத் தெரியும். அதற்காகவே தலையைத் திரும்பிக் கொண்டேன். அது பதில் சொல்லும் என்று எனக்குத் தெரியும். பதிலும் அடியற்ற பாதாளத்திலிருந்து வந்தது.

"பொய்!"

நீங்கள் இதற்குள் அறிந்து கொண்டிருப்பீர்கள். உண்மை என்னவென்றால், நான் ஒரு தவறு செய்து விட்டேன். பெண்ணைக் கொண்டு, பொய்யை நித்திய வஸ்துவாக்கி விட்டேன். 'மன்றாடியும், தீயில் போட்டும், சித்திரவதை செய்தும், உண்மையை அறிகிறவரை, அவள் உள்ளத்திலிருந்து பிடுங்குகிறவரை, நீ எதையும் கொல்லாதே!'

இப்படி நினைத்தவண்ணம் ஒரு மூலையிலிருந்து இன்னொரு மூலைக்கு நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

அவள் உண்மையையும், பொய்யையும் கொண்டு சென்ற இடம் பயங்கரமானது. அந்தகாரம் நிறைந்தது. நானும் இங்கேதான் போகிறேன். சாத்தானின் சிங்காதனத்தின் முன்பு அவளை எட்டிப்பிடித்து அவள் காலில் விழுந்து, "உண்மையைச் சொல்லு!" என்று அழுவேன்.

ஐயோ கடவுளே! இதுவும் ஒரு பொய்தானே! அங்கே... அங்கே அந்தகாரம், அங்கே யுகத்தின் பாழ்வேளி. அங்கே எல்லையற்ற அகண்டம்... அங்கே அவள் இல்லை. அவள் ஒரு இடத்திலும் இல்லை. ஆனால் பொய் இருக்கிறது. நித்திய வஸ்துவாக இருக்கிறது. காற்றின் ஒவ்வொரு

<https://t.me/aedahamlibrary>

அணுவிலும் அதை உணருகிறேன். நான் மூச்சை இழுக்கும் பொழுது எனது நெஞ்சில் 'உஸ்' ஸென்ற சப்தத்துடன் செல்லுகிறது. பிறகு நெஞ்சைக் கிழிக்கிறது - ஆமாம், கிழிக்கிறது.

ஐயோ! என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் - மனிதனாக இருந்து கொண்டு பிறகு சக்தியத்தைத் தேடுவது! என்ன கஷ்டம்! என்ன பைத்தியம் இது!

35. பூச்சாண்டியின் மகள்

லூயி கௌப்ரஸ் – ஹாலந்து

அவள் பெயர் பத்தேமா. அவள் பாக்தாத் நகர் அருகில் உள்ள கிராமத்தில் வசித்து வந்தாள். அவள் நீலத்தாடிவாலாவின் புதல்வி. கண்டதும் காம வெறியை எழுப்பும் மோகனாங்கி. அவளது மதி முகத்தின் விளிம்பாகச் சுருண்டு தொங்கிய அளகபாரம், பளபளக்கும் அலை வளைவுகள் நிறைந்த போர்வையாக, அவளது உடல் முழுவதையும் மறைத்தது...

பொதுவாக, நீலத்தாடிவாலாவுக்கு மகள் ஒருத்தி உண்டென்று யாருக்குமே தெரியாது. அவனது கடைசி மனைவியின் சகோதரர்கள்தான் அவனைக் கொன்றுவிட்டனர். வாரிசில்லாமல் மாண்டு போனான். அவர்கள் சொத்தை அபகரித்துக் கொண்டனர் என்று பலர் நினைக்கின்றனர். இந்தக் கதை சம்பந்தமான புராதன சாசனங்கள் எல்லாவற்றையும் என்னைப் போல் பரிசோதனை செய்திருந்தால், நீலத்தாடிவாலா, தனது மண்டை இரு கூறாகப் பிளக்கப்பட்டு, தன் மகள் மடியில் செத்தான், அவளுக்குத் தன் சொத்தெல்லாவற்றையும் விட்டுச் சென்றான் என்பதை இலகுவில் கண்டு கொண்டிருப்பார்கள்.

பத்தேமா என்ற அந்த அனாதை - அழகிக்குத் தகப்பனார் பேரில் அத்யந்தப் பிரீதி; அவனுக்கும் அப்படித்தான். சொன்னபடி கேட்காத மனைவிமாரை அகற்றுவதற்குத் தகப்பனார் கையாண்ட வழிதான் அவளுக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. அந்த முறை கௌரவமானதில்லை, சிலாக்கியமான வழியில்லை; மேலும் சிறிதும் கற்பனையற்ற ஒரே மாதிரியான வழி என்று அவள் கருதினாள். ஒவ்வொரு சிறிய தாயாரும், இரகசியத்தைத் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படாமல் இருக்க மாட்டாள் என்று அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் அவள் தன் தகப்பனார் வழி சரியானது என்று சிறிதும் ஆதரிக்கவில்லை. மன்னிக்க முடியாத காம வெறியைத் தணித்துக் கொள்ளச்

செய்யப்பட்ட கொலை என்பதே அவளது முடிவான அபிப்பிராயம்.

நீலக்குழலி பத்தேமா, ஏராளமான செல்வம், அடிமைகள் சூழ்ந்திருக்க, அனாதையாக வளர்ந்தாள். வேலைக்காரர்கள், சிப்பந்திகள், அடிமைகள் யாவரும், அவளுக்கு ராஜ மரியாதை செய்தனர். பாக்தாதின் 'பிரபல குடும்பங்கள்' கலிபாவின் மந்திரி பிரதானிகள், எல்லோரும், எங்கும் நீலக்குழல் நங்கையின் செல்வத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்வார்கள். அவளது அழகோ, செல்வமோ எந்த வாலிபனையும் திருமணப் பாதையில் இறங்கத் துணிவு கொடுக்கவில்லை. ஆகையால் அழகி பத்தேமா தன் பளிங்கு மாடங்களில் தனித்தே வசித்தாள். தூரத்திலே பேரீச்ச மரத்தோட்டங்கள், ரோஜா வனங்கள், பளிங்கு போன்ற தடாகங்கள், தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலுமே கட்டப்பட்ட வேனில் மாளிகையின் வைரமிழைத்த தூண்கள் - இவைகளிடையே தனித்து நடமாடினாள்.

முடிவில் அவளால் தனிமையைச் சுமக்க முடியவில்லை. தோட்டக்காரன் மகன் நல்ல அழகன்; அவன் பட்டிக்காட்டான்; ஆனாலும், போகத்திலும் நாகரிகத்தின் நுனிக் கிளைகளிலுமே நடமாடிய பத்தேமாவை அவனது கிராமியத் தன்மை வசீகரித்தது. கலிபாவின் ஆஸ்தான மண்டபத்திலோ, அல்லது பாக்தாத் பிரபல குடும்பங்களிலோ, என்ன பேசிக் கொள்ளுவார்கள் என்பதைக் கொஞ்சமும் சட்டை செய்யாது அவனைக் கலியாணம் செய்து கொண்டாள் பத்தேமா.

பத்தேமா குதூகலித்திருப்பது போலத் தோன்றியது. தனது பரிவாரங்கள் புடைசூழ, புருஷனுடன் நாலு இடங்களுக்கு செல்ல ஆரம்பித்தாள்; ஓய்யாரப் படகுகளையும் தங்கப் பல்லக்குகளையும் அடிக்கடி வெளியே பார்க்க முடிந்தது. அவளும் அவளது காதலன் எமீனும் மந்திர சக்தியால் இணைக்கப்பட்ட தம்பதிகள் போல் தோன்றினர். பலமும் அழகும் மிகுந்த வாலிபன், புதிதாகப் பெற்ற செல்வத்தின் மெருகில் திகழ்ந்தான்... அவளோ எனில், காதலும் அளவற்ற நகைகளும் பிரகாசிக்க,

நீலக்குழற் பாரத்துடன் விளங்கினாள். பிரபல குடும்பங்கள், 'மகனை வைத்துக் கொண்டு அசட்டையாக இருந்து விட்டோ மே!' என்று குறைகூறிக் கொள்ளலாயின...

திடீரென்று ஒரு வதந்தி. எமீன் இறந்து விட்டானாம்... அதற்கு முந்திய தினந்தான் அவனை எல்லாரும் மகூதியில் தொழுகை செய்வதைப் பார்த்தார்கள்... இப்பொழுது அவன் செத்துப் போனதாகச் செய்தி. நகரமே நடுங்கியது என்று சொல்ல வேண்டும். பிரதம விஜயரும், பிரதம நீதிபதியும் இந்த விஷயத்தில் தலையிட வேண்டிய அவசியமே இல்லை என்று முடிவு கட்டினர். ஏனென்றால், அதற்கு முந்திய தினத்தில் தர்பூஜ் பழங்களை அளவு மிஞ்சித் தின்றதால், கழிச்சல் எடுத்து எமீன் மாண்டு போனதாகச் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

மூன்று மாதங்கள் கழிந்தன; பாத்தாத்வாசிகள் கண்ணைத் தள்ளிக்கொண்டு ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கும்படியாக, விதவை பத்தேமா மறுமுறையும் நிக்காஹ் செய்துகொண்டாள். இம்முறை புருஷனாக வாய்த்தவன் அவளது பரிவாரத்தில் உள்ள மெய்க்காப்பாளன். தன் பரிவாரத்திற்குள்ளேயே கணவன் ஸ்தானத்தை வகிப்பவர் இருந்ததால், பாத்தாத் பெரிய குடும்பப் பிள்ளைகளுக்குள் தேடிப் பரிசோதனை செய்யும் சிரமம் பத்தேமாவுக்கு இல்லாது போய்விட்டது.

திருமணம் கோலாகலமாக நடந்தது. எமீனைப் போலப் புதிய கணவனும் திடீரென்று சேவகன் ஸ்தானத்திலிருந்து கணவன் என்ற சொர்க்க பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டதில் தன்னை மறந்தான்.

இந்த வாலிபன் - பத்தேமா அவனைத் தன் மெய்க்காப்பாளர் படையின் தலைவனாக்கி விட்டாள் - திடீரென்று மாண்டு போனான். குதிரையிலிருந்து விழுந்தான் என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். பத்தேமாவின் புருஷன் குதிரையின் பேரில் இருந்ததையோ, அல்லது அதன் மீதிருந்து விழுந்ததையோ ஒருவரும் பார்க்கவில்லை. பாத்தாத் குடும்பங்களிலும் கலிபாவின்

அரண்மனையிலும், விஷமேறுவது போல், பீதி கொப்புளித்துப் பொங்கியது. ஏனென்றால் அவள் தகப்பனுக்கு நீலத்தாடி இருந்தது போல, அவளது தலைமயிரும் நீலமாக இருக்கிறது என்ற உண்மை அவர்களுடைய நினைவிற்கு வந்தது.

துக்கத்திற்கு அறிகுறியான கறுப்புப் படுதா அணிந்திருந்த பத்தேமாவின் கண்கள் கருமுத்துக்கள் போல ஜொலித்தன. நடுநிசியின் ராணிபோல விளங்கினாள். நீலக் குழற்பாரம் பீதியை யாவருக்கும் விளைவித்ததெனினும், கலியாணம் செய்துகொள்ள அவளுக்கு மூன்றாவது முறையும் புருஷன் அகப்பட்டான். இப்பொழுது பல்லக்குத் தூக்கிகளில் ஒருவன். அவன் பெயர் ஆலி. கட்டுமஸ்தான சரீரம், மாப்பிள்ளை உடையில் வாலிப சுல்தானாகவே விளங்கினான். ஆனால், மூன்று மாதக் கலியாண வாழ்வுக்கப்புறம் அவன் மாண்டுபோனபொழுது, அவன் இயல்பாகவே மாண்டானா, அல்லது... என்ற சந்தேகம் பாத்தாத் குடும்பங்களையும் கலிபா அந்தப்புரத்தையும் வாட்டியது. மலேரியாவில் செத்துப் போனானாம். கொழு கொழுவென்றிருந்த அவனா அப்படிச் செத்துப் போனான்? பின் ஏன் இப்படி இரவோடிரவாகப் புதைக்கப்பட வேண்டும்? பெரியவர்கள் தலையைத் தலையை அசைத்தனர். அவர்களது கண்கள் பயத்தைக் கக்கின. அந்தரங்க உத்தேசங்கள் அவர்களது உதட்டின் கோணத்தில் துடித்தன. பிரதம விஜியரும் பிரதம நீதிபதியும் இது தலையிட வேண்டிய விஷயந்தானா என்று கலந்து கொண்டனர்.

அவர்களுடைய ஆலோசனை மகாநாடு வெகுவாக நீடித்தது. அதற்குள் பத்தேமா நான்காவது, ஐந்தாவது, ஆறாவது கணவன்மார்களை மணந்து 'பறிகொடுத்து' விட்டாள். நாலாவது மாப்பிள்ளை பார்சீகத்து வர்த்தகன். பூர்வீகம் டெஹ்ரான். ஆயுள் ரேகை பலம் என்று சொன்னார்கள். ஐந்தாவது நபர் அவள் படகோட்டிகளில் ஒருவன். ஆறாவது கணவன் பத்தேமாவின் மரகதச் சுரங்கங்களில் வேலை செய்த ஒரு அடிமை. ஒவ்வொரு தடவையும் மூன்று மாதங்களுக்கப்புறம் ஒவ்வொரு அசட்டு மாப்பிள்ளையும் செத்துப் போனான். ஒவ்வொரு

முறையும், பத்தேமா, நடுநிசி ராணி போல், பாக்தாதுக்குச் சென்று வந்தாள்.

இனிப் பொறுக்க முடியாது என்று நினைத்து விட்டனர் விஜியரும் நீதிபதியும். பத்தேமாவின் உல்லாச மாளிகைக்கு அவளைத் தேடிச் சென்றனர். அவள் அங்கில்லை. வேறு மாளிகை ஒன்றிற்குச் சென்றிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டார்கள். அவளுக்குப் பல மாளிகைகள் உண்டு. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ரத்தினத்தினால் அமைக்கப்பட்டது. பாதரசச் சூனையும், மாந்திரிகப் புஸ்தகங்கள் நிறைந்த மாளிகை ஒன்றும் அவளுக்கு உண்டு. இந்த இரு பெரியார்களும் உல்லாச மாளிகைகள் எல்லாவற்றிலும் ஏறியிறங்கிக் காலோய்ந்தார்கள். அவள் மாந்திரிக மாளிகையில் இருக்கிறாள் என்று கடைசியாகத் தெரியவந்தது. அங்கு சென்றார்கள்...

அவள் அவர்களை வரவேற்றாள். சிறிது வெறுப்புடனேயே வரவேற்றாள். நடுநிசி ராணிபோல் அவள் உடையணிந்திருக்கவில்லை. ஆறு கணவர்களின் விதவை மாதிரி காணப்படவில்லை. மிகவும் மெல்லிய உடையும் மெல்லிய முகமூடியும் அணிந்து, வானுலக ரம்பையாக விளங்கினாள். ஆனால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சிறிது கோபமுள்ள ரம்பையாகவே விளங்கினாள்.

"உங்களுக்கென்ன வேண்டும்?" என்றாள் மிடுக்காக.

"உனது ஆறாவது கணவன் மாண்ட காரணம் என்னவென்று தெரியவேண்டும்" என்றனர் அதிகாரிகள்.

"ஆறாவது புருஷனுடன் தான் உங்கள் ஆராய்ச்சியே ஆரம்பிக்கிறதா?" என்றாள் பத்தேமா.

"அவசரப்பட வேண்டாம். ஒவ்வொன்றாக, படிப்படியாகக் கவனிப்போம்" என்று பயமுறுத்தினர் அதிகாரிகள்.

"ஏன் வரிசைக் கிரமமாக ஒன்றிலிருந்து

கவனிக்கப்படாது? எனக்கு ரொம்ப ஜாஸ்தியாக விளக்கிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கத் தெரியாது. எனது ஆறாவது புருஷர் பிடிப்பு ஜூரத்தால் மாண்டு போனார்" என்றாள்.

அதிகாரிகள் கோபமாகப் பதில் சொல்லப் போனார்கள். அந்தச் சமயத்தில், பத்தேமாவின் ஆறாவது கணவனான மரகதச் சுரங்க அடிமை, கையில் இரண்டொரு புஸ்தகங்களைச் சுமந்துகொண்டு அங்கு வந்தான். அவன் எப்பொழுதும் போல் திடகாத்திரமாகவே இருந்தான். கொஞ்சமாவது இளைப்போ மெலிவோ இல்லை.

"இதென்ன?" என்றனர் அதிகாரிகள்.

பத்தேமா தன் தோள்களைக் குலுக்கிக் கொண்டாள்.

"இதன் அர்த்தமா? அவர் சாகவில்லை என்பதுதான். கொஞ்சம் அசமந்தம். பேசத் தெரியவில்லை. படிப்புக் கற்றுக் கொடுக்க அவரை இங்கு கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்... இப்போ ஏதோ இரண்டெழுத்து வாசிக்கத் தெரியும்" என்றாள்.

"ஆனால் உனது மற்ற ஐந்து புருஷர்கள் எங்கே, நீலத்தாடி - இல்லை, நீலக்குழல்! அவர்கள் எங்கே?" என்று ஒரு ஆணித்தரமான கேள்வியைப் போட்டார் பிரதம விஜியர். அவர் கண்கள் ஆச்சரியத்தில் விசாலமாகத் திறந்தன.

"எனது சுரங்கக் கணவன் மாதிரி அவர்களும் உயிருடன் தான் இருக்கிறார்கள். எனது படகோட்டிக் கணவனுக்குக் கொஞ்சங்கூட சுறுசுறுப்பில்லை. பாதரசச் சுனை உள்ள மாளிகையில் அடைத்து வைத்திருக்கிறேன். ரசத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் உள்ளுக்குச் செலுத்தி வந்தால், நரம்புகளில் ரத்தம் வேகமாகப் பாயும். காதல் குளத்தில் தாம்பத்தியப் படகைச் சுறுசுறுப்பாகத் தள்ளிக்கொண்டு செல்ல முடியும். பாரசீக வியாபாரி உடம்பில் ஒட்டக நாற்றம்; அதற்காக அவரை மாணிக்கத் தடாகத்தருகில்

உள்ள மாளிகையில் வைத்திருக்கிறேன். நமது பல்லக்குத் தூக்கி மாப்பிள்ளை, என் அடிமைப் பெண்கள் ஒருத்தியிடமே சரசம் செய்ய ஆரம்பித்தார். வைடூர்யக் கோபுரத்தில் அடைத்து வைத்திருக்கிறேன். அவரை எனக்கே எனக்காக அடைத்து வைத்துக் காப்பாற்ற ஆசை. எனது மெய்க்காப்பாள மாப்பிள்ளை, ரொம்பக் குஷியாக நடனம் செய்கிறார். நடன மண்டபத்திலே வளர்த்து வருகிறேன். அந்தரங்கத்தில் செய்ய வேண்டிய விஷயங்களல்லவா? எனது முதல் புருஷர் இருக்கிறாரே - என் கண்மணி - அருகிலேயேதான் இருக்கிறார்; நினைத்த சமயத்தில் அவரிடம் போவேன். இதிலென்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது? நான் நீலத்தாடி வாலாவின் புத்திரி என்பதை மறந்து விட்டீர்களா? உயிரிலும் மயிரிலும் நான் அவரது சாயை. அவர் பல பெண்டாட்டிகள் வேண்டும் என்று விரும்பினார். நான் பல புருஷர்கள் வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஏதாவது ஒரு காரணத்தைச் சொல்லி, அவர் அவர்களைக் கொன்றார். ஆனால் நான் என் கணவர்களைக் கொல்லவில்லை. அவர்களை அடைத்து வைத்து நாகரிகப்படுத்தி, அவர்கள் மீது ஆட்சி புரிய விரும்பினேன். வெறி அதிகமாக இருந்தாலும் எல்லா அம்சங்களிலும் நான் பெண்தான்; இன்னும் என்ன தெரிய வேண்டும் உங்களுக்கு?"

பத்தேமா, வெகு மிடுக்காகக் கலிபாவின் அதிகாரிகள் முன் நின்றாள். ஆனால் அவ்விருவரும் தங்கள் சேவகர்களை அழைத்து, "இந்த தூர்த்த ஸ்திரீயைக் கட்டிப்பிடித்திழுத்து மன்னர்பிரான் முன் கொண்டு நிறுத்துங்கள்" என்று உத்தரவிட்டனர்.

அப்படியே நடந்தது. நீலத்தாடிவாலாவின் புத்திரியைப் பாக்தாத் தெருக்கள், சதுக்கங்கள் வழியாக, கலிபாவின் சன்னிதானத்திற்கு இழுத்துச் சென்றார்கள். அவளது நீலக் குழல் விளங்கும் தலையை வெட்டி எறியும்படி கலிபா உத்தரவிட்டார்.

கொலையாளிகள் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்ட பொழுது, "என்ன ஆச்சரியம்? என் தகப்பனார் மனைவிகளைக்

கொன்றதற்காகக் குற்றம் சாட்டினர். நானோ அவரது வழியை வெறுத்தேன். அவரது மகளான நான் என புருஷர்களைக் கொல்லவில்லை. அவர்களை அன்பாக வளர்த்தேன்; நாகரிகப்படுத்தினேன்; அறிவை வளர்த்தேன். ஆனால் கொஞ்சம் தனித்தனியாக வைத்துத்தான் நடத்தினேன்; என்றாலும் இப்படித் தீர ஆலோசனை செய்து நடத்திய கலியாணத் திட்டமும் ஆட்சேபிக்கப்படுகிறது..." என்று நினைத்தாள் பத்தேமா.

"ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது... இருந்தாலும் நீலத்தாடி அல்லது நீலக்குழல் இருந்துவிட்டால்... கலியாணம், காதல் விஷயங்களில் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைத் திருப்தி பண்ண முடியாதுதான்..." இப்படிப்பட்ட ஒரு அசைக்க முடியாத தத்துவத்தை முடிவுகட்டிய பிற்பாடு தனது நீலக்குழல் அலையும் தலையைக் குனிந்தாள்...

பிரச்சனையைக் கடைசி நிமிஷத்திலும் முடிவு கட்ட முயன்றாள்.

ஆனால் முயற்சி பலிக்கவில்லை. ஏனெனில் துண்டான கழுத்து வழியாக அவளது எண்ணங்கள் சிவப்பு ஆறாக ஓடின.

நீதி மண்டபத்தில், நீலக்குழலியின் தலை கிடந்தது.

அதற்கப்புறம் அவளது ஆறு கணவர்களும் அவளது சொத்துக்கு வாரிசானார்கள்.

36. ராஜ்ய உபாதை

ஹென்றிக் இப்ஸன் (1828-1906)

ஷேக்ஸ்பியருக்கு நிகராக உலகம் கொண்டாடும் சிறந்த நாடக ஆசிரியர் ஹென்றிக் இப்ஸன். தர்மத்துக்கு வெற்றி அளித்தார் ஷேக்ஸ்பியர்; தர்மம் ஏன் வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற கேள்வியை எழுப்பியவர் ஹென்றிக் இப்ஸன். புதுப் பாணியிலே எழும் நாடக சூத்ரத்துக்குப் பிதாமகன் இப்ஸன்.

இவர் 1828ஆம் வருஷம் நார்வே தேசத்தில் உள்ள ஸ்கிப்ஸ் என்ற இடத்தில் பிறந்தார். இந்த மேதைக்குப் பிறந்த நாடு முதலில் இடம் அளிக்கவில்லை. இவரது ஆயுளில் பெரும்பாகம் ஜெர்மனியிலும் இத்தாலியிலும் கழிந்தது. தாய்நாடு திரும்புகையில் பேரும் புகழும் பெற்று உலகில் சிறந்த நாடக ஆசிரியராகத் திரும்பினார். புகழும் பேரும் கிடைத்த பின் தாய்நாட்டின் பரிவு என்ற நிழலில் கிரிஸ்டினாவில் வாழ்ந்தார். 1906 மே 28 ஆம் தேதி மரணம். பிராண்ட், பீட்டர்ஜிஸ்ட், கோஸ்ட்ஸ் என்பவை இவரது நாடகங்களில் பிரமாதமானவை.

நார்வே ராஜ்யத்தை நிர்வகிக்க மணிமுடி தரித்துச் செங்கோல் ஏந்த, பலர் பாத்யதை கொண்டாடினார்கள். மன்னன் ஹாக்கானைப் பல சிற்றரசர்கள் ஆதரித்தார்கள். அவனே தமக்கு மன்னன் என்று ராஜ விசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டனர். ஸ்கூல் ஒரு சிற்றரசன். ஹாக்கானுடைய சிற்றப்பா. அவனும் நாடு தனக்குத்தான்; தானே பட்டத்துக்கு உரிமையுள்ளவன் என்று போட்டியிட்டான். பல வருஷங்களாகவே ஸ்கூல் மனதில் தனக்கே ராஜ்யத்துக்கு நியாயமான உரிமையுண்டு என்ற நினைப்பு. முதல் முதல் எர்லிங் ஸ்டியன்வீக்கை, ஸ்லிட்டங் வம்சத்தினர் தேர்ந்தெடுத்த போதே, அந்த ஆசை வேர்விட்டது. ஸ்டியன்வீக் ஆட்சிக்குப் பிறகு ரிபபங்

வம்சத்தினர் பட்டத்துக்கு வந்தார்கள். குத்தாரம் அரசனானான். அவன் சாகும்வரை ஸ்கூல் காத்திருந்தான். குத்தார்முக்குச் சாக்காடு வந்தது. ஆனால் பட்டம் ஸ்கூலுடைய அண்ணனுக்கு வந்தது; அண்ணன் இன்ஜி பார்ட்ஸன் நோயாளி. வியாதி முற்ற முற்ற ஸ்கூலுக்கு நம்பிக்கையும் முற்றியது. இன்ஜி சாகும்பொழுது அவன் மனைவி கருவுற்றிருந்தாள். ஸ்கூலுடைய ஆசைக்கும் அரசுக்குமிடையே அந்தக் குழந்தை சுவராய் நின்றது. அந்தக் குழந்தையையே அரசனாக ஒரு சிற்றரசுக் கோஷ்டி ஏற்றது. அந்தக் குழந்தைதான் ஹாக்கான். ஹாக்கான் சார்பாக ஸ்கூல் சிறிது காலம் ஆட்சி புரிந்தான். ஹாக்கான் பருவம் எய்தி ஆட்சியை வகிக்கும் காலம் வந்தது. நார்வேயில் ஒரு சம்பிரதாயம். சிற்றரசர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து யாரை மகாராஜாவாக ஏற்கிறார்களோ, அவர்களுக்கே பட்டம் கிடைக்கும். உரிமைப் பலமும் சிற்றரசர் சம்மதமும் வேண்டும். ஸ்கூலும் அவனுடைய சகாக்களும் ஹாக்கான் பட்டத்துக்கு வருவதை எதிர்த்தனர். பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், நார்வே நாடு, கத்தி முனையால் உரிமையை உறுதிப்படுத்தும் சிற்றரசுக் கும்பல் குமைந்த கொலைக்களமாகிக் கிடந்தது. கிருஸ்துவப் பாதிர்மார் மடாலயங்கள் இந்தக் குளறுபடிக்கு ஆதரவு கொடுத்து வளர்த்தன. பரலோகச் சாவியைத் தம் கையில் வைத்திருக்கின்றன எனப் பாவிக்கப்பட்ட மடாலயங்கள், இகலோக மன்னர்களின் சிண்டுகளையும் தம் கைவசம் கொண்டு, முடிசூடா மன்னர்களாக ஆட்சி புரிய முயன்றன. அந்தத் தேசத்திலே கிருஸ்துவ தர்மத்தின் பிரதான மடாலயம் ஆஸ்லோ நகரிலிருப்பதாகும். அதன் தலைவராகவும் மன்னர்களின் பிரதான குருவாகவும் இருந்தவர் பிஷப் நிக்கோலாஸ். சிற்றரசர்களை ஒன்றுசேர விடாமல் அவர்களது மனதில் ஆசைத் தீயைக் கிளப்பி, ஆதரவு என்ற ஆகுதி வார்த்து, முட்டி மோதிக்கொண்டு தம் காலடியில் கிடக்கும்படி செய்தார்.

"ஹாக்கான் கட்சியா, அவன் வேண்டுமானால் அக்கினிப் பரிட்சையால், தன் பாத்தியத்தை நிரூபிக்கட்டுமே" என்றார்.

"சரி. ஹாக்கான் தொலைந்தான், நெருப்பாவது

தப்புவதாவது" என்று மனப்பால் குடிக்கிறான் ஸ்கூல்.

பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பை ஹாக்கானுடைய தாயார் கையில் ஏந்த வேண்டும். நெருப்பின் நாக்குத் தாயின் கையைத் தீண்டாது ஒதுங்கினால், அரசரிமை அவனுக்கு உண்டு. தாய் இங்கா அக்கினிப் பரிட்சைக்கு உடன்படுகிறாள். அக்கினியும் அவளைச் சுடவில்லை. ஹாக்கான் இறந்த மன்னனுடைய புத்திரன் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அது அவனுக்கு இராஜ்யத்தின் மீது பாத்யதை கொண்டாட மட்டும் உரிமை கொடுக்கிறதாம்; ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கவில்லையாம். அவனைப் போல் சம பாத்யதை உடைய வம்சங்கள் பலவுண்டாம்.

சிற்றரசுச் சபை கூட்டி முடிவாக யாரை ராஜாவாக்குவது என்பதைத் தீர்மானிப்பது என்று முடிவு கட்டப்படுகிறது. ஹாக்கான் வாலிபன், தீரன், அழகன்; சீர்குலைந்து கிடக்கும் தேசத்தை ஒரு ஆட்சிக்குட்படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும் என்பதுதான் அவனது ஒரே ஆசை. தேர்தலுக்கும் சம்மதிக்கிறான். ஸ்கூலுக்கும் மற்ற வம்சங்களுக்கும் எதிராக இவனுக்கே ஆட்சி கிடைக்கின்றது.

ஹாக்கான் தாராள புத்தியுடையவன். தேசம் ஒன்றுபட்டுச் சமாதானமாவதே அவன் ஆசை. எதிரியாக நிற்கும் ஸ்கூலை உறவினனாக்கி, பகைமையை அழிக்க விரும்பினான். ஸ்கூலுக்கு ஒரு மகள் உண்டு. அவள் பெயர் மார்கரெட், ஏற்கனவே தான் ஒருத்தி மீது ஆசை வைத்திருந்தும், தேசத்துக்காக அந்தக் காதலை ஒதுக்கி, மார்கரெட்டை மணந்து கொள்ளுகிறான். பாசம் மிகுந்தவர் பக்கத்திலிருந்தால் உறுதி பிறழும் என்று தாயையும் தனி இடத்துக்கு அனுப்புகிறான். கலியாணப் பந்தல் பிரிக்குமுன்பே கலகத் தீயும் கனிய ஆரம்பிக்கிறது. ஹாக்கானுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்துவந்த ஒரு சிற்றரசனுக்கு ஸ்கூல் ஒரு கடிதம் அனுப்புகிறான். முத்திரையிட மன்னவனுடைய முத்திரை மோதிரத்தையும் உபயோகிக்கிறான். இந்தச் செய்தி காதில் எட்டியதும் கோபத்துடன் புகுந்து ஹாக்கான் விவகாரத்தை விசாரிக்கிறான். ஸ்கூலும் படபடப்பாக எதிர்க்க முத்திரை

மோதிரம் அவன் வசமிருந்து வாங்கப் படுகிறது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார் பூஜ்யர் நிக்கோலாஸ். ஹாக்கான் ஜனனம் அவன் பிறந்து ஒரு வருஷம் வரை இரகசியமாகக் காப்பாற்றப்பட்டு வந்தது. போட்டி வம்சம் சிசுவைக் கொன்றுவிடுமோ என்று இங்கா, இரகசியமாக ஒரு பாதிரியார் வீட்டில் சென்று பெற்றெடுத்து அதை அவர் வசமே விட்டு வந்தாள். பாதிரியாருக்கு ரகசியச் சுமை தாளவில்லை. மடத்தின் அதிபதியான குருவிடம் ஆத்மார்த்தமாக யோசனை கேட்டார். குரு குழந்தைகளை மாற்றி ராஜ குழந்தைக்குப் பதிலாக, வேற்றுக் குழந்தையைக் கொடுத்துவிடும்படி யோசனை சொன்னார். இப்படியாக ஸ்கூல் காதில் பிஷப் நிக்கோலாஸ் சந்தேக வித்தை விதைத்தார்.

"அப்பொழுது ஹாக்கான் ராஜ பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன் அல்லவா?" என்று ஆவலுடன் கேட்டான் ஸ்கூல்.

"பாதிரி சொன்ன யோசனைப்படி நடந்தானோ என்னவோ, சம்பவம் நடந்த பிறகு பயந்து நாட்டை விட்டு ஓடிவிட்டான். ஆனால் சாகும்போது நடந்த விவரம் முழுவதையும் எனக்கு எழுதி அனுப்பினான்" என்றார் பிஷப்.

"அந்தக் கடிதம்..." என்று கேட்டான் ஸ்கூல்.

அதைத் தேடிக்கண்டுபிடித்தாக வேண்டும் என்று துடிக்கிறான் ஸ்கூல்.

"அந்தக் கடிதம் ஹாக்கான் தான் உண்மையான வாரிசு என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்தினால்?"

"ஆசையை அவித்து அடங்கி வாழ்வேன்" என்றான் ஸ்கூல்.

"அவனுக்கு பாத்தியதை இல்லாவிட்டாலோ?"

"அப்படியானால் அவன் எனக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். அவன் எங்கு ஓடினாலும், எந்த மாதா கோவிலில் தஞ்சம் புகுந்தாலும் துரத்திப் பிடிப்பேன்" என்றான் ஸ்கூல்.

"என்ன செய்தால் என்ன? அவன் தலையில் அல்லவா கிரீடம் இருக்கும்?" என்று கேட்கிறார் பிஷப்.

"என் வாளைக் கொண்டு கிரீடத்தைப் பெயர்த்துத் தள்ளுவேன்."

"தலையில் உறுதியாக இருந்தாலோ?"

"கடவுளோ சாத்தானோ - யார் துணையேனும் கிடைக்கட்டும்! கிரீடத்துடன் தலையைக் கொய்து விடுவேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போகிறான்.

2

பிஷப் நிக்கோலஸுக்கு காலன் வந்துவிட்டான். உயிர் அங்கோ இங்கோ என்று ஊசலாடுகிறது. வாழ்விலே செய்த வேலை பூர்த்தியாகவில்லை. விஷவித்தைப் பூரணமாக உழுது பயிரிடவில்லை. அதற்குமுன் காலன் வந்துவிட்டான். வைத்தியன் கைவிட்டுவிட்டான். உடம்பு நைந்துவிட்டது. நிற்கவும் ஜீவனில்லை. அவருடைய ஆத்மா நல்ல கதியடைவதற்காக, பாபங்கள் மன்னிக்கப் பெறுவதற்காக கோவிலில் ஓயாத பிரார்த்தனை நடக்கிறது. தூங்கி விழாமல், மந்திரத்தை விழுங்காமல் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும் என்று உத்தரவு போடுகிறார். பிஷப்புக்கு அந்திமதசை அணுகிவிட்டது என்று மன்னனுக்கும் ஸ்கூலுக்கும் ஆள் அனுப்பியாகிவிட்டது. மன்னனும் சீக்கிரத்தில் வந்து சேருவார் என்ற செய்தி வந்து விட்டது.

பிஷப்புக்கு அவகாசம் குறுகுகிறது; செய்ய வேண்டிய

வேலைகளைச் சீக்கிரம் செய்து முடித்துவிட விரும்புகிறார். இந்த உடல் அழிந்துவிட்டால் என்ன? குழப்பத்தையும் கலக்கத்தையும் சந்தேகத்தையும் செழித்து வளரும்படி செய்ய விஷ வித்துக்களைப் பயிரிட்டு விட்டுச் சென்றால் யார் தலை தூக்கி நிற்க முடியும்? நான் செத்தாலும், யாவரும் என் அடிமைகளாக, என் கைப்பாவைகளாக நான் விரித்த வலையில் சிக்கி உழலுவார்கள். உடம்பில் பலம் இருந்தால் போதுமா? ரத்தத்தில் பாத்தியதை இருந்தால் போதுமா? சிற்றரசர்கள் சம்மதம் பெற்றுவிட்டால் போதுமா? உண்மையில் நார்வே என் காலடியில் கிடக்க வேண்டும். நான் செத்த பின்பும் என் காலடியிலேயே எழுந்திருக்க முடியாமல் கிடக்க வேண்டும்.

இப்படியாக எண்ணமிட்டுக் காலன் வரவை எதிர்பார்த்துத் தமது சூழ்ச்சி வலையில் புதுப் பின்னல்களைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தச் சமயத்தில் இங்கா வருகிறாள். நாட்டை விட்டு ஓடிப்போன பாதிரி கொடுத்துவிட்ட கடிதம், ஹாக்கான் உண்மையான வாரிசா என்பதைத் தீர்மானிக்கும் கடிதம், அதை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறாள். அவளுக்கு அந்தக் கடிதத்தில் என்னவிருக்கிறது என்று தெரியாது. பிஷப் வசம் கொடுக்கிறாள். மகனைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்துவிட்டுப் போக ஒரு தூண் மறைவில் நின்றாள். மகன் பேரில் அவ்வளவு ஆசை. மகனானாலும் மன்னன் உத்தரவு அல்லவா, மறைந்து நின்றே பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

அவள் சென்றதும் ஸ்கூல் வந்து சேருகிறான். பிஷப் சாகுமுன் கடிதத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்றுதான் அவனுக்கு ஆவல்.

அவன் ஆசையை வளர்க்கிறார் பிஷப் நிக்கோலாஸ். அதை எங்கே கண்டுபிடிக்க முடியும் என்று அவருக்குத் தெரிந்து விட்டதாம்.

"எங்கே, எங்கே?" என்று துடிக்கிறான் ஸ்கூல்.

"அதிருக்கட்டும். நீ எனக்கு ஒரு காரியம் செய்வாயோ? என் மணம் ஆற வேண்டும். அதோ அந்த மேஜையில் இருக்கிறதே, அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துக்கொள்; எனது வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவாயா; - நிச்சயமாக. அப்படியானால் அந்தக் கடிதத்தில் என்னுடைய எதிரிகளின் பெயர் விவகாரம் இருக்கிறது; நீ அவர்களைக் கருவறுத்து வஞ்சம் தீர்க்க வேண்டும்; அப்போதுதான் எனது ஆத்மா சாந்தியடையும்" என்றார்.

"ஆகட்டும், ஆகட்டும்" என்று அந்தக் கடிதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு சத்தியம் செய்துவிட்டு, "அந்த ரகசியக் கடிதம், அது எங்கே?" என்று பதைக்கிறான்.

"மன்னன் அதோ வருகிறான்; முதலில் ஜாப்தாவை மறைத்து வைத்துக்கொள்; அரசே, எனது அந்திமக்கிரியைக்கு உம்மை மனமார வரவேற்கிறேன்" என்று உள் நுழைந்த ஹாக்கானை வரவேற்கிறார்.

மன்னனும் வந்துவிட்டான்; நிக்கோலாஸ் இப்பவோ இன்னும் சில வினாடியிலோ; நெருப்பில் கால் வைத்து நிற்பவன் போல் பதைக்கிறான் ஸ்கூல்.

"உயிருள்ளவரை எனக்குப் பலத்த எதிரியாக நின்றீர்; நான் அதையெல்லாம் மன்னிக்கிறேன்; மறந்துவிட்டேன். மரணம் பழைய குரோதங்களைப் போக்குகிறது" என்கிறான் ஹாக்கான்.

"மன்னன் கருணையால் என் ஆத்மா குளிர்ந்தது" என்று பாராட்டுகிறார் பிஷப்.

"மன்னிப்பைக் கோரி அழைப்பதுபோல், ஏன் இதை ஏற்பாடு செய்தீர்கள்?" என்கிறான் ஹாக்கான்.

"ஏற்பாடா? என்ன அது?" என்கிறார் பிஷப்.

"மன்னர் என்னைக் குறிப்பிடுகிறார். நான் இங்கு

ஆஸ்லோவுக்குள் காலடி வைத்த இந்த நிமிஷம்வரை தங்கள் வரவு எனக்குத் தெரியாது" என்கிறான் ஸ்கூல்.

"நாங்கள் இருவரும் தூரத்தில் இருந்தால்தான் எங்கள் நட்புத் தழைக்கும்; ஆகையால், கடவுள் பாதத்தை அடைவீராக" என்று பிஷ்ப்பை வாழ்த்திவிட்டுப் புறப்படுகிறான் ஹாக்கான்.

"மன்னா போகாதே நில்; பிஷ்ப் நிக்கோலஸ் தனது கடைசி வார்த்தையை உச்சரித்து முடிக்குமுன் நீ இந்த அறையை விட்டு வெளியே போகக்கூடாது" என்றார் பிஷ்ப்.

ஹாக்கானுக்கு இது ஏதோ பெரிய சூழ்ச்சி என்ற சந்தேகம். "தகுந்த பரிவாரத்துடன் ஏற்பாடாக வந்திருப்பது போல் தெரிகிறதே" என்று உடைவாளில் கை வைக்கிறான்.

"கடவுள் சாட்சியாகச் சொல்லுகிறேன்; எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது" என்று பதில் கொடுக்கிறான் ஸ்கூல்.

"என் வாக்கின் சக்தி உங்களை இங்கிருந்து நகர விடாது; நான் சாகப் போகிறேன். ஆமாம், சாகத்தான் போகிறேன். நானே சவச் சடங்கில் என்னைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிடுகிறேன். ஆமாம். கண் மங்குகிறது. நீங்கள் இருவரும் நிற்பது கூடத் தெரியவில்லை. என் வாழ்வில் நடந்தவைகள் யாவும் என் கண்முன் மறுபடியும் நடக்கிறது. அரசே கேள். நான் வாலிபத்தில் அதிகாரத்துக்கு ஆசைப்பட்டேன். உலகத்தைக் கட்டியாள விரும்பினேன். ஆனால் போர்க்களத்துக்குத் துணிந்து செல்ல எனக்குத் தெம்பு வரவில்லை. இரத்தத்தைக் கண்டதும் குலை நடுக்கம் எடுத்தது. நான் அரசு பதவி வகித்திருந்தால் தெய்வ சாம்ராஜ்யத்தைப் பெருக்கி இருப்பேன். ஆனால் என் ஆசைக்குக் குறுக்கே தெய்வமே தடுத்து நின்றது. உலகத்தில் எனக்கு மேல் பெரியவன் இருப்பதைக் காண எனக்குப் பொறுக்கவில்லை. மனதிலே அதிகார வேட்கையும் காமக் கனலும் வாட்டியது. வாள் முனையில் வெற்றிப்பாதை வகுக்க விரும்பினேன்.

எனக்கு இப்பொழுது வயது எண்பதுக்கு மேலாகிவிட்டது. ஆனால் இன்னும் மனதில் கொதிப்பு அடங்கவில்லை. பிறப்பிலிருந்தே எனக்குச் சக்தி இல்லாது போய்விட்டது. நான் உலகை வெறுத்து மடாலயத்துக்குள் புகுந்ததற்கு அதுதான் காரணம். பாதிரியானேன். நான் துறவி, நான் பாதிரி - என்ன வேடிக்கை. நான் வலுவற்றவன், பாதி மனிதன். இருந்தாலும் வாழ்வில் தெம்புடன் பிறந்தவர்கள் செய்ய வேண்டியதை, மேலுறை சக்திகள் என்னிடமும் எதிர்பார்த்தன, கேட்டன. தெய்வத்தின் இப்படிப்பட்ட கோரிக்கைகள் நியாயம் என்று நினைத்த நேரங்களும் உண்டு. தெய்வ ஆக்கைக்குப் பயந்து நடுநடுங்கிக் கொண்டு நான் எனது மரணப் படுக்கையில் கிடந்ததும் உண்டு. ஆனால் இப்போது என் மனம் உறுதிப்பட்டு விட்டது. நான் குற்றவாளியல்ல. எனக்குத் தெம்பைக் கொடுக்காதது யாருடைய குற்றம்? அந்தத் தெய்வத்தைக் குற்றம் சாட்டி நிற்கிறேன் நான்..." என்று ஆவேசத்துடன் பேசுகிறார் பிஷப் நிக்கோலாஸ்.

"அந்தக் கடிதம். அந்தக் கடிதம்" என்று அங்கலாய்க்கிறான் ஸ்கூல்.

"தெய்வத்தைத் தூற்ற வேண்டாம். பணிந்து பேசும்" என்கிறான் மன்னன்.

"ஆத்ம பண்பாடு ஒவ்வொருவனுடைய தனி விவகாரம். மன்னா ஜாக்கிரதை. தெய்வமே என்னை எதிர்த்து நின்றதுபோல, சகல சக்திகளையும் ஏந்தி உமக்கு வைரியாக ஒருவன் நிற்கிறான். தலை கழுத்தோடு நிற்கும்வரை அவன் உம்மை எதிர்த்தே போராடுவான்; என்னுடன் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்துகொள்; நார்வேக்கு இரண்டு அரசர்கள் இருக்கட்டும். இல்லாவிட்டால் கல்லறையில் எனக்கு நிம்மதி இராது. அலகையாக வந்து உங்களை வாட்டுவேன். மன்னா சமமதிப்பாயா?"

"அதிகாரத்தில் நான் இம்மிகூட விடமாட்டேன்" என்கிறான் மன்னன். பணியாளனைக் கூப்பிடுகிறார் பிஷப்.

"எனது ஜீவிய பாப மன்னிப்புப் பிரார்த்தனை நடந்து விட்டதா? இன்றைய இரவு நான் இழைக்கக்கூடிய பாபத்துக்கு இன்னும் ஏழு முறை பிரார்த்தனை செய்யச் சொல்" என்று உத்தரவிடுகிறார் பிஷப்.

மறுபடியும் கடிதத்தை ஞாபகப்படுத்துகிறான் ஸ்கூல்.

"அந்தக் கடிதப்படி அவனே நியாயமான வாரிசானால்..." என்று கேட்கிறார் பிஷப்.

"பணிந்து அவருக்கு ஆட்பட்டு நடப்பேன்" என்கிறான் ஸ்கூல்.

"ஸ்கூல், உன்னைப்போல எனக்கும் மனம் இளகுகிறது..."

"அந்தக் கடிதம்..."

"இரு இரு, விரோதிகளைப் பற்றி நான் ஒரு பட்டியல் கொடுத்தேனே. நீ அதிகாரத்தை விடத் தயாராக இருப்பதுபோல நானும் என் எதிரிகளை மன்னிக்க ஆசைப்படுகிறேன். அந்தப் பட்டியலை இந்த நெருப்பில் போட்டுவிடு" என்கிறார் பிஷப்.

ஸ்கூல் அந்தப் பட்டியலை நெருப்பில் போட்டு விடுகிறான். "இதோ எரிகிறது பாடும் அந்தக் கடிதம். ஆயிரக்கணக்கானோர் வாழ்வு அதிலே சிக்கிக் கிடக்கிறது" என்று துடிக்கிறான் ஸ்கூல்.

"ஆயிரக்கணக்கானோர் வாழ்வு, ஐயோ கண் மங்குகிறதே, மூச்சடைக்கிறதே" என்று ஓலமிடுகிறார் பிஷப்.

"பிஷப்புக்கு அந்திமதசை நெருங்கிவிட்டது" என்று கூவுகிறான் மன்னன். பாதிரியாரின் பணியாட்கள் ஓடி வருகின்றனர்.

"அந்தக் கடிதம்" என்று பிஷப்பை உலுக்குகிறான் ஸ்கூல்.

"இன்னும் ஏழு பிரார்த்தனை, வில்லியம்" என்று கூவுகிறார் பிஷப்.

"அந்தக் கடிதம், கடிதம்!"

பிஷப் நிக்கோலஸ் முகத்தில் சாக்காடு தொட்டுவிட்டது. முகம் பொலிவிழக்கிறது. சாக்காட்டுடன் போராடுவதுடன் புன்சிரிப்பு மாறாமல், "ஸ்கூல், நீ எரித்தது தான் அந்தக் கடிதம்" என்று சொல்லிவிட்டு விழுந்து மடிகிறார்.

"ஐயோ தெய்வமே" என்று கூப்பாட்டுடன் ஸ்கூல் முகத்தைப் பொத்திக் கொள்கிறான்.

பிஷப் மாண்டுவிட்டார். அவர் வைத்த நெருப்பு மடியவில்லை.

மடாலயச் சீடர்கள், பணியாட்கள் சாத்தான் வந்து பிஷப் நிக்கோலாஸை இழுத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

மன்னன் ஹாக்கானுக்கு ஆண்குழந்தை பிறக்கிறது. தொட்ட தொட்ட காரியத்தில் எல்லாம் வெற்றி. வம்சம் மங்காதிருக்க ஆண்குழந்தை. ஸ்கூலுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. கடைசி முறையாக மன்னனிடம் பங்கு கேட்டுச் சமாதானம் பண்ணிக்கொள்ள முயலுகிறான். சந்திப்பில் இருவருக்கும் பேச்சுவார்த்தை தடிக்கிறது. மன்னன் நாடு இரண்டுபடுவதை விரும்பவில்லை. ஸ்கூலுக்கோ தனக்கு மேல் அதிகாரம் வகித்து எவரும் இருக்கக்கூடாது என்ற உறுதி.

இரண்டு பேரும் துவந்த யுத்தம் நடத்தி, மிஞ்சுகிறவர்களுக்கு அதிகாரம் மிஞ்சட்டும் என்று கோருகிறான் ஸ்கூல்.

"மனப்பூர்வமான வார்த்தையா?" என்கிறான் மன்னன்.

"எனது வாழ்வின் வேலைக்காக, எனது ஆத்மா கடைத்தேறுவதற்காகத்தான் இதைக் கேட்கிறேன்."

"அப்படியானால் உனது ஆத்மா கடைத்தேறாது" என்கிறான் மன்னன்.

"அப்படியானால் சண்டைக்குத் தீர்மானமா?" என்று கேட்கிறான் ஸ்கூல்.

"நார்வே மக்களை ஒன்றுபடுத்தி நாட்டை வாழ்வுத் துறைப்படுத்துவது என் ஆசை" என்கிறான் மன்னன்.

"நாட்டு மக்களை ஒன்றுபடுத்துவது; யாவருடைய மனத்திலும் தாம் யாவரும் ஒன்று என்ற நினைப்பை உண்டு பண்ணுவது! உனக்கு ஏன் இந்த விபரீத புத்தி? அது என் ரத்தத்தைச் சாகடிக்கிறது; மன்னா, சாத்தான் தான் இந்த நினைப்பை உனக்கு அனுப்பி இருக்கவேண்டும். மார்பில் கவசம் பூண எனக்குப் பலம் இருக்கும் வரை அந்த நினைப்பை உண்மையாக்க விடமாட்டேன்."

"இந்த ஆசையை, நினைப்பைத் தெய்வம் எனக்குத் தந்தது. பகதன் ஓலாப் பணித்த கிரீடம் என் தலையிலிருக்கும்வரை அதை நடத்தியே தீருவேன்."

"அப்பொழுது அந்தக் கிரீடம் அங்கிருந்து தரையில் புரளவேண்டியதுதான்."

"யாருக்கு அந்தத் தெம்பு?"

"வேறு எவருமில்லாவிட்டால் நான் நடத்துவேன்."

"நாளைக்குச் சபையைக் கூட்டுவித்து, உன் வலுவை வாங்க வேண்டியதுதான்."

"ஹாக்கான், தெய்வத்தைக் காட்டாதே. என்னைப் படுகுழிப் பக்கத்தில் நெருக்காதே."

மன்னம் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, "போய்விட்டு வாருங்கள். வார்த்தை தடித்தது என்பதை இருவரும் மறந்துவிடுவோம்" என்கிறான்.

"மறுமுறை சந்திக்கும்போது, வார்த்தைகள் இதற்குமேல் கொதிக்கும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே வெளியேறுகிறான் ஸ்கூல்.

ஸ்கூல் சென்ற சற்று நேரம் கழித்து, ஸ்கூல் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த சிறைரசன் ஒருவன் வருகிறான். ஸ்கூல் கட்சியை வெறுத்து மன்னனுடன் சேர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறான். அதற்கு அவன் சொல்லும் காரணம் ஹாக்கானைத் திடுக்கிட வைக்கிறது.

அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த மனைவி மார்கரெட்டைத் தட்டி எழுப்புகிறான்.

"என்ன?" என்று கேட்டுக்கொண்டு வெளியே வருகிறாள்.

"இப்பொழுது நார்வேயில் இரண்டு அரசர்கள்?" என்கிறான் ஹாக்கான்.

"இரண்டு அரசர்கள் - அப்பா எங்கே?" என்று கேட்கிறாள் மார்கரெட்.

"கப்பலேறித் தன்னை அரசன் என்று பிரகடன் செய்துகொண்டு முடிசூட்டிக்கொள்ள நிடராஸ் நகரை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டு விட்டார்" என்கிறான் மன்னன்.

"தெய்வமே" என்று ஏங்கிக்கொண்டு அவன் காலடியில் விழுகிறாள்.

"தேசத்தில் இரண்டு மன்னர்கள்!"

"ஒன்று என் கணவர், மற்றொன்று என் தகப்பன்" என்று எதிரொலிக்கிறாள் மார்கரெட்.

"நான் என்ன செய்யவேண்டும்? நினைத்துப் பார்த்து விவேகத்துடன் யோசனை சொல். நான் மலைப்பாதை வழியாகச் சென்று அவர் முடிசூட்டிக் கொள்ளுவதைத் தடுக்கட்டுமா? உன் தகப்பனார் நிதராஸுக்குப் போகுமுன் அவரை எப்படிக் கொல்லுவது?"

"ஹாக்கான், ஹாக்கான்."

"அவரைக் கொல்லுவதற்கு லேசான தந்திரம் எதுவும் சொல்லேன்?"

"அவர் என் தகப்பனார் என்பதை அடியோடு மறந்து விட்டீர்களா?"

"உன் தகப்பனார், ஆம். ஆம். அதை மறந்து விட்டேன். அதற்கு நீ என்ன செய்வாய்? ஸ்கூல் தான் எனக்குப் படுவையரியாகி விட்டார். தெய்வமே, தெய்வமே, என்னை ஏன் இப்படி அடிக்கிறாய்? என்னை, பாவம் செய்யாத என்னை! யார் அங்கே இந்த நடு இராத்திரியில் கதவைத் தட்டுகிறது?"

"குளிரில் கிடந்து செத்து மடியும் ஒருத்தி" என்று வெளியிலிருந்து ஒரு குரல் கேட்கிறது.

"அம்மா" என்று அலறிக்கொண்டு கதவைத் திறக்கிறான் ஹாக்கான்.

"என் தாய்! மகன் வீட்டு வாசலிலா நாய் போல் காத்துக் கிடப்பது? கடவுள் என்னைத் தண்டிக்கிறார் என்ற சந்தேகம் வேறு எனக்கு."

"ஹாக்கான், குழந்தாய், தெய்வம் உன்னை ரக்ஷிக்குமாக!"

"கடமையில் வழுவாதிருக்கப் பாசத்தைத் துறந்தேன். பாசம் தரும் உங்களிருவரையும் என் இதயத்திற்கு வெளியே தாளிட்டேன்!"

"ஹாக்கான்! கடைசியாக உன் இதயத்தில் எனக்கும் இடம் உண்டா?" என்று மகிழ்ச்சியுடன் கேட்கிறாள் மார்கரெட்.

அதற்குள் மன்னன் பரிவாரத்திலுள்ள சிற்றரசன் ஸ்கூலின் புரட்சி பற்றிய செய்தியுடன் ஓடிவருகிறான்.

"பதறாதே. நார்வேயில் அரசர் இரண்டு இருந்தாலும் உயர இருப்பவன் ஒருவன் தான். அவன் சிக்கலைத் தீர்த்து வைப்பான்" என்று ஆற்றுகிறான் மன்னன்.

3

பிஷப் நிக்கோலாஸ் இட்ட தீ நார்வேயில் நன்றாகப் பற்றிக்கொண்டது. பாதிரியார் விரும்பியபடி அவர் உருட்டி விட்ட விஷச் சக்கரத்தின் வேகம் கைக்கடங்காதது போல் சுழல்கிறது. ஸ்கூல் தலையில் கிரீடம் ஏறிவிட்டது. ஆஸ்லோ அரண்மனை அத்தாணி மண்டபத்தில் கோலாகலம். ஆனால் ஸ்கூல் மனதில் மட்டும் வலுவு குடியேறவில்லை. அடிக்கடி மனதில் சந்தேகம். தன் பலத்தைப் பற்றி நம்பிக்கைக் குறைவு.

"நம்பமுடியாதது நடந்துவிட்டது. ஹாக்கான் தோற்றான்; நான் வென்று விட்டேன்; வெற்றியின் சாயையில் அந்தரங்க பீதி ஒளிந்து கிடக்கிறது. உரிமை பெற்றிருந்தால் வெல்லும் சக்தி அதனுடன் வராது? மனதிலே நோய், நோய். தெய்வமே, நியாயம் ஏன் என் கட்சியில் இருக்கக்கூடாது? தெய்வம் எனக்கு வெற்றியைக் கொடுத்தபோது நியாயமும் என் கட்சியில்தான் இருக்கிறது என்பதை உறுதி கூறுவது போலில்லையா? 'நார்வே இதுவரை வெற்றரசாக இருந்தது. இனிமேல், ஜனசக்தியின் சமமதமும் பலமும் பெற்ற ராஜாங்கமாகி விடும்' என்று

ஹாக்கான் கர்ஜித்த போது அரச பதவி அவனுக்கே உரிமைப்பட்டது போல் என கண்களுக்குப் பட்டது. ஒரு வேளை அவனுடைய விபரீத வார்த்தைகளில் தெய்வ அபீஷ்டம் தொனித்ததோ, தெய்வத்தின் வாக்கைப் பரப்ப வந்தவனோ அவன்" இப்படி அல்லாடுகிறது ஸ்கூல் மனம். பக்தன் ஓலாப் விக்கிரகத்தின் முன்பு முடிசூட்டல் நடக்காதது கெட்ட சகுனம் என்று ஜனங்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள் என்ற வார்த்தை வேறு அவனுக்குப் பயத்தைக் கொடுக்கிறது.

யுத்தம் நாலா திசையிலும் மூண்டுவிட்டது என்ற செய்தி அடிக்கடி வந்து குவிகிறது. தன் பலம் படிப்படையாகக் குன்றிவிடுமோ என்று பயப்படுகிறான்.

மனம் அல்லாடிக் கொண்டிருக்கையில் தனது ஆஸ்தான கவியைக் கூப்பிட்டழைக்கின்றான். ஜட்டாகீர் பிறப்பிலே கவி. அவன் வாக்கில் இசை தானே வந்து தவழ்ந்து விளையாடும்.

"ஜட்டாகீர், நீ எப்படிக் கவியானாய்? யாரிடம் பாடக் கற்றுக் கொண்டாய்?" என்று கேட்கிறான் ஸ்கூல்.

"அரசே, கற்றுக் கவியாக முடியாது" என்கிறான் ஜட்டாகீர்.

"அந்தப் பரிசு உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?"

"எனக்குத் துன்பம் என்ற பரிசு கிடைத்தது. என்னைக் கவியாக்கியது."

"பாடுவோருக்குத் துன்பப் பரிசுதான் தேவையோ?"

"அரசே எனக்கு அது தேவையாக இருந்தது. சிலருக்குப் பக்தி, வேறு சிலருக்குப் போகம், மற்றும் சிலருக்கு சந்தேகப் புத்தி..."

<https://t.me/aedahamlibrary>

"சந்தேகப் புத்தியுமா?" என்று ஆச்சரியப்படுகிறான் ஸ்கூல்.

"ஆனால் சந்தேகப் புத்தியுள்ளவனுக்கு நெஞ்சிலும் புத்தியிலும் திடம் இருக்கவேண்டும்."

"அதாவது -"

"அதாவது தனக்குள்ள சந்தேகத்தையே சந்தேகிக்கும் சக்தி வேண்டும்."

"அப்படியென்றால் மரணம்தான்."

"அல்ல. மரணத்தைவிடப் படுமோசம். இருளும் ஒளியும் அற்ற கருக்கல்."

"ஜட்டாகீர், இன்னும், உன் மனத்தில் நீ பாடாத பாட்டுக்கள் பல இருக்குமோ?"

"அரசே, பிறக்காத பாட்டுக்கள் பல உண்டு. அவை ஒவ்வொன்றாய்ப் பிறக்கின்றன."

"இருக்கட்டும். நான் உன்னைக் கொன்றுவிட்டால் பிறக்காத உன் எண்ணங்கள் உன்னுடன் மடிந்துவிடுமா?" என்று கேட்கிறான் ஸ்கூல்.

"அழகான நினைப்பைக் கொல்லுவது மகாபாபம்."

"பாபத்தைப் பற்றிக் கேட்கவில்லை. முடியுமா?"

"அரசே, நானறியேன்."

"வேறு கவி ஒருவன் அழகான கருத்து ஒன்றை உனக்குச் சொல்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்; அவனைக் கொன்று அதைத் திருட நீ ஆசைப்படுவாயா?"

"அரசே நான் மலடு அல்ல. எனக்கும் நினைவுக் குழந்தைகள் பலவுண்டு. வேறொருவர் குழந்தைக்கு ஆசைப்படும் அவசியம் எனக்கில்லை."

இம்மாதிரியான கவியின் வார்த்தைகள் எல்லாம் ஸ்கூலுக்கு அவனது திறமையின்மையை இடித்துக் காட்டுவது போலிருக்கின்றன. சோர்வு வலுக்கிறது; இந்த நிலையில் தனக்கு ஆண் மகவு இல்லாதது பெருங் குறையாக, பலக்குறைவாக மனத்தை வாட்டுகிறது. முன்பு எப்போதோ தன் ஆசையின் விளைவால் பிறந்த பையன் ஒருவன் எதிர் வருகிறான். நீரில் உயிருக்கு அல்லாடுகிறவன் கை, சருகையும் எட்டிப் பிடிக்குமல்லவா? அவனைத் தன் மகனாக, பட்டத்து இளவரசாக ஏற்று அவனை ஊன்றுகோலாக நம்புகிறான் ஸ்கூல். அவன் பெயர் பீட்டர். தகப்பன் பேரில் மாறாத பக்தி, தகப்பன் சொல்லுவதே வேதவாக்கு. அவன் ஆசையை நிறைவேற்றச் செய்யும் எந்தப் பாபமும் புண்ணியமாகத் தோன்றுகிறது. அவனுக்குத் தகப்பனாருடைய ஆசையைப் பூர்த்திசெய்ய, பாதிர்கள், மதகுரு முதலியோருடைய சாபங்களையும் பொருட்படுத்தாமல், பக்தன் ஓலாப் விக்கிரகத்தை முதுகில் தூக்கிக் கொண்டு வந்துவிடுகிறான். இந்த அடாத செயலைக் கண்டு ஸ்கூலின் மனம் பிரமிக்கிறது. மகனுடைய பக்தி ஆவேசத்தைக் கண்டு பயப்படுகிறான்.

போரின் கொழுந்து நாலா திசையிலும் படர்கிறது. தன்னைச் சுற்றிலும் எரியும் தீயைக் கண்டு பயந்து விடுகிறான். தன்னால் கொழுந்து விட்டு எரியும் தீயைக் கண்டு நடுநடுங்குகிறான். போரின் போக்கு இவனுடைய நலத்துக்கு மாறாகத் திரும்புகிறது. ஹாக்கான் வெற்றி வீரனாக மோதிப் புடைத்துக் கொண்டு வருகிறான். ஸ்கூல் தேவாலயத்தில் புகுந்து உயிர் தப்ப ஓடுகிறான்.

எக்ஸஸிட்டர் கன்னியா ஸ்திரீகள் மாடத்தில் ஹாக்கான் தன்னுடைய குழந்தையையும் மனைவியையும்

அனுப்பிவிட்டு, வெற்றிப் படையுடன் வெகுண்டு வருகிறான்.

மிரண்டு ஓடிவரும் ஸ்கூலும் அதற்குள் தஞ்சம் புக ஓடி வருகிறான். உள்ளே அவன் மனைவி, மகன் யாவரும் இருக்கின்றனர். வெளியே வந்து நின்று கதவைத் தட்டுகிறான்.

"யார் கதவைத் தட்டுகிறது?" என்று கேட்கிறான் மார்கரெட்டுடன் துணையாக வந்த மெய்க்காவலன்.

"ஒரு அரசன்" என்று குரல் கொடுக்கிறான் ஸ்கூல்.

"ஸ்கூலா?"

"மன்னன் ஸ்கூலா?" என்று கேட்கிறாள் மனைவி.

"அப்பா" என்று கூப்பிடுகிறாள் மார்கரெட்.

"கதவைத் திற, கதவைத் திற."

"துரோகிகளுக்கு உள்ளே இடமில்லை" என்கிறான் ராணியின் மெய்க்காவலன்.

"அது என் அப்பா" என்று அலறுகிறாள் ராணி.

"தேவாலயத்தில் இடம் கொடுக்க மறுத்தால் தெய்வசாபம் சேரும்" என்கிறாள் ஸ்கூலினுடைய மனைவி.

"தெய்வத்தின் பெயரால்" என்று கதவு திறக்கப்படுகிறது.

உள்ளே சோர்ந்து வந்த ஸ்கூல், உள்ளம் நொடிந்து விடுகிறான். ஹாக்கான் வந்ததும் மன்னிப்புக் கேட்கவும் தயாராகி விடுகிறான்.

ஸ்கூலுக்கு மனதிலே சோர்வு, காலிலே தளர்ச்சி.

ஸ்கூலின் வாரிசு, அரசன் ஹாக்கானுடைய குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டால், அவன் வலு ஒடிந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையில், அசுரன்போல் ஓடி வருகிறான். மதிலேறி உள்ளே நுழைய முயலுகிறான். ஜனக்கும்பல் அவனைப் பார்த்து விடுகிறது. ஓலாப் சிலையைப் பங்கப் படுத்தியவனல்லவா? ஜனங்கள் கொந்தளித்துக்கொண்டு கொல்லத் தயாராகிறார்கள்.

ஆனால் அவன் வெறியனாகக் குழந்தையைக் கொல்லும் ஏகநோக்கத்துடன் உள்ளே குதித்து விடுகிறான்.

வெளியே ஜனக்கூட்டம், கதவை உடைக்க முயலுகிறது.

வெளியே இவர்களை விரட்டுவதுதான் நல்லது. தஞ்சம் என்று வந்தவனையும், அவனுக்காக உழலும் வெறியனையும் எப்படித் தெய்வ மண்ணிலிருந்து போ என்று சொல்லுவது என்று சிந்திக்கின்றனர் மடாலயத்தினர்.

ஸ்கூல் திடீரென்று தீர்மானிக்கிறான்.

"கதவைத் திறவுங்கள்; நாங்கள் வெளியே போகிறோம். சிலர் வாழப் பிறந்தவர்கள், சிலர் சாகப் பிறந்தவர்கள். தெய்வம் வழிகாட்டிச் செல்லாத பாதையிலேயே என் மனம் செல்லுகிறது. அதனால்தான் இன்று வரை எனக்குத் துலங்கவில்லை. மன்னன் ஹாக்கானுக்காக நான் காத்திருக்க மாட்டேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளியே தனது பட்டத்து இளவரசுடன் செல்லுகிறான்.

வெளியே ஒரு நொடி கத்திகளின் சலசலப்பு; அவ்வளவுதான். இருவரும் பிணமாகிவிட்டனர்.

மன்னன் ஹாக்கானும் பிரவேசிக்கிறான்.

"அரசே இனி உனக்குப் பகைவர்களில்லை" என்கின்றன

பல குரல்கள்.

"இவர் உடம்பு என்னை வழி மறிக்கிறது" என்கிறான் மன்னன்.

"தாண்டிச் செல்ல வேண்டும்."

"தெய்வத்தின் கட்டளை அதுவானால், அப்படியே ஆகட்டும்" என்று தாண்டுகிறான்.

"இனி நார்வேயில் அமைதி. தேசத்தின் படுதுரோகி அதோ உம் காலடியில் கிடக்கிறான்" என்கிறான் ஒரு சிற்றரசன்.

"அப்படியல்ல. அவன் வாழ்வே ஒரு அதிசயம். தெய்வம் அவனைத் தன் சக்களத்தி பிள்ளையாகப் பாவித்து நடத்தியது" என்றான் ஹாக்கான்.

37. ரோஜர் மால்வினின் ஈமச்சடங்கு

நதானியேல் ஹாதார்ண் – அமெரிக்கா

எல்லைப்புறத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக 1725-ம் வருஷம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட படையெடுப்பு சரித்திரத்திலேயே கற்பனைக்கு இடந்தரும் பகுதி. அதை எல்லாரும் சாதாரணமாக 'லவல் சண்டை' என்று கூறுவார்கள். சில விஷயங்களை ஜாக்கிரதையாக மறந்துவிட்டு, கற்பனை, அங்கு மடிந்தவர்களின் வீரத்தைப் புகழ்கிறது. போர் செய்த இரு கட்சியினரும் (அந்நாட்டுப் பூர்வீகக் குடிகளான சிவப்பு இந்தியர்களும் வெள்ளையர்களும்) நாகரிக சமூகம் அக்காலத்தில் வீரம், ஆண்மை என்று போற்றக்கூடிய யுத்த தர்மத்திற்கு ஏற்பவே போர் புரிந்தனர். போரில் படையெடுத்த வெள்ளையர்கள் சிதறினாலும், அப்போர் பூர்வீகக் குடிகளை பல வருஷங்கள் வரை ஒடுக்கிவிட்டது என்று சரித்திரக்காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். லவல் சண்டையில் முறியடிக்கப்பட்டுத் தப்பி ஓடி வந்த வீரர்களின் சரித்திரம் சிறிதும் வழுவில்லாமல் காப்பாற்றப்பட்டு வருவதால், கீழே தரப்படும் கதையின் உண்மைப் பெயர்கள் - அவை கற்பனையால் மறைக்கப்பட்டிருப்பினும் - தெரிந்துவிடும் என்று அஞ்சுகிறேன்.

காலை நேரம். சூரிய கிரணங்கள் மரக்கிளை உச்சியில் அசைவாடிக் கொண்டிருந்தன. அதன் அடியில் முந்திய இரவு படுகாயத்துடன் சோர்ந்து படுத்திருந்த இருவர் இன்னும் கண் விழிக்கவில்லை. அவர்களுடைய படுக்கை காய்ந்துலர்ந்த சருகுகள்தான். அவர்கள் பக்கத்தில் ஒரு பெரும் கருங்கற்பாறை கல்லறை மீது நிறுத்தப்படும் பிரமாண்டமான குத்துக் கல்லைப்போல் நின்றது. இவ்விருபிரயாணிகளின் சமீபத்தில் சிறுசிறு ஓக் மரக் கன்றுகள் நின்றன.

இருவரில் ஒருவன் வயோதிகன்; மற்றவன் வாலிபன். கிழவன் ஏற்ற படுகாயம் அவனை உறங்க விடவில்லை

போலும். தூரியோதயமானவுடனேயே அவன் மிகவும் சிரமத்துடன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். தலை நரைத்திருந்தது; காயமில்லாவிட்டால் எதையும் தாங்கக்கூடிய தேகவலிமை படைத்தவன்; ஆனால் அவன் முகம் வெளிறி, கோடுகள் விழுந்து, வாழ்க்கையின் முடிவான யாத்திரை ஆரம்பித்து விட்டது என்பதைக் காண்பித்தது.

பக்கத்திலிருந்து வாலிபன் நன்றாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். தூக்கத்திலும் ஒரு கை துப்பாக்கியைப் பிடித்த வண்ணமாக இருந்தது. கனவில் மறுபடியும் போரை நடத்துகிறான் போலும். திடீரென்று கூக்குரல் விட்டுக்கொண்டு எழுந்தான். உடனே கனவுடன் என்ற பிரக்ஞை வந்தது. உடனே தன்னுடன் இருப்பவனின் உடல் நலத்தைப் பற்றி விசாரித்தான்.

"ரூபன், இதோ இந்தப் பாறைகள் எனது தலைக்கல். இனி என்னால் நடப்பது கஷ்டம். நான் ஏற்ற குண்டு எதிர்பார்த்ததைவிட அதிக சிரமத்தைக் கொடுக்கிறது. இந்த மலையின் அடுத்த பக்கத்தில் நமது வீடு இருந்தாலும் என்னால் இனி ஒரு அடி எடுத்துவைக்க முடியாது" என்றான் அந்தக் கிழவன்.

"மூன்று நாள் பிரயாணம் உங்களுக்கு மிகுந்த களைப்பைத் தந்துவிட்டது. ஏதாவது காய் கிழங்குகள் இருந்தால் பார்த்து வருகிறேன். அதன் பிறகு என்மேல் சாய்ந்து கொள்ளுங்கள். மெதுவாக நான் உங்களை கைத்தாங்கலாக அழைத்துச் செல்லுகிறேன்."

"இன்னும் இரண்டு நாள் கூட நான் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். உனக்கோ என்னைவிடப் படுகாயம். நீயாவது உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள். எனக்கோ நம்பிக்கை கிடையாது. நான் இங்கிருந்தே சாகிறேன்."

"அப்படியானால் நானும் உம்முடன் இருப்பேன்."

"அது வேண்டாம். சாகப்போகிறேன். இந்த

ஆசையையாவது நிறைவேற்று. ரூபன்! உன்னை நான் என் மகன் போலப் பாவிக்கிறேன். உன் தந்தையின் உத்தரவை ஏற்று இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போ!"

"நீர் என்னை மகன் போல் பாவித்து நடத்தியதற்காக நான் உம்மை இந்தக் காட்டிலே விட்டு விட்டு நடையைக் கட்டிவிட வேண்டுமாக்கும்! நீர் இறப்பது உண்மையானால் கடைசி வரையிலிருந்து உமக்கு வேண்டிய சாமக் கிரியைகளை நடத்திய பின்பே போவேன். எனது பலமும் போனால் நாம் இருவரும் ஒரே குழியில் படுத்துக் கொள்வோம். பின்பு தெய்வம் சக்தியைக் கொடுத்தால் நான் போகிறேன்."

"பட்டணங்களிலே உயிருடன் இருப்பவர் பார்க்காமல் இருக்க, இறந்தவர்களைப் புதைக்கிறார்கள். இவ்விடத்திற்கு இன்னும் 100 வருஷங்களுக்குள் யார் வரப் போகிறார்கள்? தெய்வ மணம் கமழும் காற்றில் நான் ஏன் அமைதியை ஏற்கலாகாது? சாகும்பொழுது இந்தப் பாறையில் உன் பெயரை எழுதுவேன். அதன் பின் அமைதிதான். முட்டாள்தனமாகத் தாமதிக்காதே!"

இவன் வார்த்தைகள் ரூபன் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்தன. "போரில் மரணத்தை ஏற்பது கஷ்டமில்லை. வீட்டிலே குடும்பத்தின் மத்தியிலும் அப்படித்தான். ஆனால் தனியாக, தனியாகச் சந்திப்பது..."

"ரூபன் போர்ன், அதற்கு நான் அஞ்சவில்லை. நீ வாலிபன், உன் முன்பு வாழ்க்கை காத்திருக்கிறது."

"உமது மகள் - அவளை எப்படிச் சந்திப்பேன்? காட்டில் உம்மை மடியும்படியாக விட்டுவிட்டு வந்தேன் என்று அவளிடம் சொல்லவா நான் அங்கு போகவேண்டும்! அவளிடம் அதைச் சொல்லப் போவதைவிட இங்கு உம்முடன் மடிவது நல்லதல்லவா?" என்றான் ரூபன் போர்ன்.

"எனது கட்டாயத்தின் பேரிலேயே வந்ததாகச் சொல்லு. இருவரையும் நான் ஆசீர்வதித்ததாகச் சொல்லு. நான் இறக்கும்பொழுதாவது இருவரும் வாழ்க்கைப் பாதையில் சுகமாகச் செல்லுவீர்கள் என்ற நினைப்பில் என் உயிர்போகட்டும்." இவ்வாறு பேசும் பொழுது, மிகுந்த ஆவேசத்துடன், தன் ரணத்தின் வலியையும் பொருட்படுத்தாதவன் போல் நிமிர்ந்து உயர்ந்தான் வாலிபன். அவனது ஆவேச முகக் குறியெல்லாம் தன் நன்மைக்காகச் செய்யும் முயற்சி என்றே நினைத்தான்.

ரோஜர் மால்வின் மறுபடியும் தொடர்ந்து, "நான் அனாவசியமாகப் பயப்படுத்திக் கொள்ளுகிறேன். ஒரு வேளை சேஷமமாய்த் திரும்பி வந்து என்னை அழைத்துப் போகலாம். முன் தடவை இதே மாதிரி ஒரு சம்பவம் நடந்தது. நானும் எனது நண்பனும் படுகாயப்பட்டோம். எனது நண்பன் என்னைப் போகும்படி கட்டாயப்படுத்தி அனுப்பினான். அப்பொழுது உன்னைப் போலவே நான் வேண்டாவெறுப்புடன் மறுத்து, பின்பு போனேன். சிறிது தூரத்திலேயே உதவி கிடைத்தது. இப்பொழுது அந்த நண்பன் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறான்" என்றான்.

"நான் சமயத்தில் வந்து உம்மைக் காப்பாற்ற முடியுமென்று நினைக்கிறீரா?" என்று ரூபன் வயோதிகனைக் கேட்டான். "அன்று நான் அவனைக் காப்பாற்றினேன்" என்றான் வயோதிக ரோஜர் மால்வின்.

இதைக் கேட்டதும், போனால் சீக்கிரம் உதவி அழைத்துக் கொண்டு வரலாம் என்று ரூபனுக்குப் பட்டது.

"என்னை இந்தப் பாதையின் மீது சாய்ந்து உட்கார்ந்திருக்கும்படியாகத் தூக்கி வை. அப்பொழுது நீ நெடுந்தூரம் போகும் வரையில் உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியும். என்னைத் தூக்கி வைத்து விட்டு நீ சீக்கிரம் புறப்படு!" என்றான் வயோதிகன்.

ரூபன், கிழவன் இஷ்டப்படியே அவனைப் பாதையில்

சாய வைத்துவிட்டு, அவன் உணவுக்காகச் சில கிழங்குகளையும், அவன் படுத்திருப்பதற்காகத் தழைகளையும் சேகரித்து வைத்துவிட்டு, மனம் இருபக்கமும் இழுக்க, ரணம் ஒருபுறம் வருத்த, தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து சென்றான்.

ரூபன் புறப்பட்ட நேரம் நல்ல நேரம் இல்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். வழியிலே புயலும் சண்டமாருதமாக ஆரம்பித்துத் திசை தெரியாமல் செய்து விட்டது. ரூபன் வழி தவறினான். காடுகளில் வழி தவறினவர்களுக்கு, என்ன கதி தெரியுமா? சித்தப்பிரமை ஏற்படுவது இலகு; ரூபனுக்கும் அந்தக் கதிதான் கிடைத்தது. வயிற்றில் பசி, சிறுகுடல் பெருங்குடலைத் தின்னும் பசி. எதிரே மான்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து என்ன பயன்? கையில் இருந்த துப்பாக்கிக்கு மருந்து இல்லை. வழியில் முளைத்த பெயர் தெரியாத செடிகளின் பழங்கள் அவனுடைய உயிரை உடலுடன் ஒட்டவைத்தன.

இந்த நிலையில் அவனைக் கண்ட சிலர் காட்டிற்கு மிகவும் அருகில் உள்ள ஒரு ஊருக்கு அழைத்துச் சென்றனர். நல்ல காலம், அது அவனுடைய ஊராக இருந்தது. ரணத்தால் புத்தி கலங்கியவன் என்ன சமாசாரத்தைச் சொல்ல முடியும்?

டோ ர்க்காஸ் (அதுதான் அந்த வயோதிக ரோஜர் மால்வினின் மகள் பெயர்) வியாதியஸ்தனான ரூபனை ஏற்று சிகிச்சை செய்து வந்தாள். நெடுநாள் வரை ரூபன் ஜன்னி கண்டு பிதற்றினான். ஆனால், காயம் வரவரக் குணம் அடைந்துகொண்டு வந்தது.

ரூபனுக்குப் புத்தியும் தெளிந்தது.

ரூபன் குணம் அடைந்தான் என்பதைக் கண்டதும் டோ ர்க்காஸுக்குத் தகப்பனாரைப் பற்றிய விவரங்களை அறிய வேண்டுமென்று பல நாள் ஆவல் கட்டை மீறியது.

"ரூபன்! என் தகப்பனார் கதி என்ன?" என்று அவனைக் கேட்டுவிட்டு, முகத்தையே கவனித்தாள்.

"உன் தகப்பனாருக்கு, சண்டையில் பலத்த காயம்பட்டது. மெதுவாக நான் அவரை அழைத்துக்கொண்டு ஒரு குளக்கரைக்கு வந்தேன். அங்கே தண்ணீர் குடித்துவிட்டு, மெதுவாகக் கைத்தாங்கலாக அவரை அழைத்துக்கொண்டு, காட்டுவழியாக வந்தேன். மூன்று நாள் இப்படிக் காட்டு வழியாக நடந்து வந்தோம். நான் எதிர்பார்த்ததை விட அதிக தூரம் அவரால் நடக்க முடிந்தது. நான்காவது நாள் காலை, அவரால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. உயிர் மெதுவாக..."

"பின்பு, இறந்து போனார்!" என்று மெதுவாக முடித்தாள் டோ ர்க்காஸ்.

ரூபன் பதில் பேசவில்லை. வெட்கத்தாலும் பலவீனத்தாலும் தலையணையில் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டான். டோ ர்க்காஸ் இதை நெடுநாளாக எதிர்பார்த்திருந்தாள்; ஆனாலும் அவளுக்கு வருத்தம் சகிக்க முடியவில்லை; கண்ணீர் விட்டாள்.

"எனது தகப்பனாருக்குக் கடைசிக் கிரியைகளைச் சரிவரச் செய்தாயா?" என்று ஏங்கிக்கொண்டே கேட்டாள்.

"எனக்கு மிகவும் சோர்வாக இருந்தது. ஆனாலும், என்னால் முடிந்ததைச் செய்தேன். அவர் தலைப்பக்கத்தில் உயர்ந்த தலைக் கல் இருக்கிறது. ஐயோ, அவர் இருக்கும் இடத்தில் நானும் இருக்கக்கூடாதா?" என்றான்.

இந்தச் செய்தி ஊரில் பரவியது. ஊரார் எல்லோரும் அவனைப் புகழ்ந்தார்கள்.

நீங்களும் எதிர்பார்க்கிறபடி, டோ ர்க்காஸுக்கும் ரூபனுக்கும் கலியாணம் நடந்தது. ஆனால், என் கதை காதல் கதை அன்று. கலியாணச் சமயத்தில் புதுப் பெண்,

<https://t.me/aedahamlibrary>

சந்தோஷத்தில் ஏற்பட்ட நாணத்தால் முகம் சிவந்தாள்; ஆனால், கலியாண மாப்பிள்ளையின் முகம் சவம் போல் வெளுத்திருந்தது.

ரூபன் மனத்தில் ஒரே எண்ணம் பேய் போல் நின்று தலை விரித்தாடியது. அவன் தனது கோழைத்தனத்திற்காக எப்பொழுதும் வருந்தினான். ரோஜர் மால்வினை விட்டுவிட்டு வந்ததற்கு ஊரார் சுடுசொல் ஏற்படாவிட்டாலும், உள்ளம் அவனை இடித்து இடித்துக் காண்பித்தது.

வருஷங்கள் கழிந்தால் ஞாபகம் மறையும் என்பார்கள். ஆனால், ரூபன் விஷயத்தில், அதற்கு நேர் மாறாக நடந்தது.

அவன் காதில் யாரோ ஒருவர், இடைவிடாது, "நீ அவ்விடத்திற்குப் போய் உனது பிரதிக்கைஞையை நிறைவேற்று" என்று கூறுவது போல் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

வருஷங்கள் ஏற ஏற, துன்பம் வளர்ந்ததே ஒழியக் குறைந்தபாடில்லை.

ரூபனின் குடும்ப வாழ்க்கையும் அப்படித்தான். டோ ரக்காஸுக்கு ஏராளமான சொத்து இருந்தது. இருந்தும், ரூபனுக்கு அதைப் பண்படுத்தி வளர்க்கத் தெரியவில்லை. காலப்போக்கில் வறுமையும் வீட்டில் குடியேறியது.

இந்தச் சம்பிரமத்தில் டோ ரக்காஸுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. பிள்ளையின் அச்சம் அசலும் தகப்பனாரைப் போல இருந்தன. அதற்கு ஸைரஸ் என்று பெயரிட்டான்.

குழந்தையைப் பார்க்கும்பொழுதெல்லாம் ரூபனுக்குத் தனது குழந்தைப்பருவ ஞாபகம் வந்தது. தன்னை, சென்று போன தனது வாழ்க்கையை, மீண்டும் ஞாபகப்படுத்தும் குழந்தையின் மீது வெறுப்பு அதிகரித்தது.

இப்படியாகப் பதினாறு வருஷங்கள் கழிந்தன. அதற்குள் ரூபனும் காட்டில் போய் மரங்கள் வெட்டி வந்து ஜீவனம் செய்ய வேண்டிய நிலைமைக்கு வந்துவிட்டான்.

மே மாதம் ஆரம்பம், ரூபன் காட்டிற்குப் புறப்பட்டான். அங்கெல்லாம் காடுகளுக்குப் போவது என்றால் ஒரு நாளில் திரும்பும் வியாபாரம் அல்ல. குடும்பத்துடனேயே செல்ல வேண்டியிருக்கும். ரூபனும் அவ்வாறு புறப்பட்டான்.

காடுகள் வழியாகச் செல்வதற்கு, மனத்தில் கவலை இல்லாவிட்டால், அந்தரங்கமான வேறொரு ஆசை இல்லாவிட்டால், சந்தோஷமாக இருக்கும். டோ ரக்காஸுக்கும் அவளுடைய மகனுக்கும் அப்படித்தான். ஆனால் ரூபன்?

ரூபன் சாதாரணமாகப் போகும் பாதைகளை விட்டு வேறு ஒரு திசை நோக்கியே சென்றான். அவன் மகன் இதைக் குறித்துக் கேட்டும் பதில் அளிக்காததினால் அவனும் கேட்பதை விட்டு விட்டான்.

இப்படியாக நெடுந்தூரம் சென்று, ஒருநாள் சாயங்காலம் ஓர் இடத்தில் தங்கினார்கள்.

ரூபனுக்கு அந்த இடத்தைப் பார்த்தவுடன் பழைய நினைவு வந்தது. அவர்களை ஒரு மரத்தடியில் தங்கும்படி சொல்லிவிட்டுத் துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

அப்பொழுது டோ ரக்காஸ், "இன்று என்ன நாள் என்பது ரூபகம் இருக்கிறதா?" என்றாள்.

ரூபன் பதில் பேசாது திரும்பி ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

சிறிது நேரம் கழித்து, "எனக்கு ரூபகம் இல்லாமல் இருக்குமா?" என்று சொல்லிக்கொண்டு தலைகுனிந்தபடியே போய்விட்டான்.

சிறிது நேரம் சென்றபின் அவனுக்கு சுயபிரக்ஞை வந்தது போல் நின்று விழித்துப் பார்த்தான். அதே இடந்தான். தனது பாவத்தைத் தீர்க்க வேண்டிய இடம். இவ்வாறு யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, சற்று உயர்ந்த இடத்தில் புதருக்குள் சலசலவென்று சப்தம் கேட்டது. உடனே துப்பாக்கி எடுத்துச் சுட்டான். அந்த இடத்திலிருந்து ஏதோ ஒரு ஹீன சுரத்தில் குரல் ஒங்கி மடிந்தது.

டோ ர்க்காஸ் வெகு நேரமாக உட்கார்ந்திருந்தாள். பக்கத்தில் இருந்த பையன் தகப்பனார் வருகிறதற்கு நேரம் ஆகிறது என்று தானாவது உணவுக்கு ஏதாவது மிருகம் அடித்துக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிப் புறப்பட்டான். காட்டில் நன்றாகப் பழகிய மகனை அனுப்புவதற்குத் தாயாருக்கு ஏன் பயம் தோன்றப் போகிறது!

இவன் போய் நெடுநேரம் ஆகியும் ஒருவராவது திரும்பவில்லை.

தூரத்தில் எங்கோ துப்பாக்கி வெடிச்சப்தம் கேட்டது. டோ ர்க்காஸ் தனது மகன் தான் ஏதோ ஒரு மானைச் சுட்டிவிட்டான் என்று நினைத்து, சப்தம் கேட்ட திசையை நோக்கி, மகன் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு நடந்தாள். அந்த ஒரு சப்தத்தைத் தவிர வேறு கேட்காததினால் உத்தேசமாக அத்திசையையே நோக்கி நடந்தாள்.

சிறிது தூரம் சென்றதும் எதிரே ஒரு பாறை தென்பட்டது. அதைச் சுற்றிக் கொண்டு, மகன் பெயரைக் கூவி அழைத்துக் கொண்டு நடந்தாள்.

எதிரில் ரூபனும் வேறு திசையில் அவளை நோக்கி வந்தான்.

இவர்களுக்கிடையில் ஏதோ ஒரு உருவம் கீழே கிடந்தது. முதலில் டோ ர்க்காஸ் அது ஒரு மான் என்று நினைத்தாள். நெருங்கியதும் ஸைரஸ் தலையைக்

கையில் வைத்துப் படுத்துத் தூங்குவது போல் இருந்தது. இங்கே தனியாகத் தூங்குகிறானே என்று, அவன் பெயரை உரக்கச் சொல்லிக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு குனிந்தான். அவன் எழுந்திராத தூக்கம் தூங்குகிறான் என்று அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்?

தெய்வம் இரத்தத்திற்கு இரத்தம் ஏற்றுப் பாபத்தைப் போக்கிவிட்டது என்று ரூபன் உணர்ந்தான். மகன் இறந்ததினால் அவனுக்குத் துயரம் ஏற்படவில்லை. ஆனால் இத்தனை வருஷங்களாகத் தன்னை விட்டு நீங்காத சுமை ஒன்று கீழே விழுந்து தன்னைப் பரிசுத்தமாக்கியது என்ற மன நிம்மதி ஏற்பட்டது. உள்ளத்தில், இத்தனை காலம் தெய்வம் என்ற வார்த்தையைக் கூட நினைத்தறியாத உள்ளத்தில், ஒரு பிரார்த்தனை எழுந்தது.

அமைதியான குரலில், "இவ்விடத்தில்தான் உன் இரண்டு இரத்தமும் மரணத்தில் சந்திக்கிறது. இந்த இடந்தான் உன் தகப்பனாருக்கும் மகனுக்கும் ஏற்பட்ட ஒரே கல்லறை" என்றான்.

டோர்க்காஸ் மகன் மீது விழுந்து அழுதான்.

அன்று முதல் ரூபன் மனதில் சாந்தி பிறந்தது.

லவல் சண்டையிலே போர்க்களத்தில் குண்டு பட்டு வீர மரணத்தை ஏற்பது ஒன்று; தர்மசங்கடத்தால், உள்ளத்தின் சுடு சொல்லால், பல வருஷங்கள் ஒரு பெரும் இரத்தச் சுமையைத் தாங்குவது வேறு ஒன்று. இது சரித்திரமில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இதுதான் வாழ்க்கையின் சிலுவை.

38. சாராயப் பீப்பாய்

எட்கார் அல்லன் போ – அமெரிக்கா

அவன் ஆயிரம் குற்றங்களைச் செய்தான்; ஆனால் என்னால் இயன்றவரை பொறுத்தேன். அவன் என்னைத் திட்டி அவமதித்தான். இனி, பழிக்குப் பழி தீர்க்க வேண்டியதுதான் என்று மன உறுதி கொண்டேன். எவ்வளவு காலம் ஆனாலும் சரி, வஞ்சம் தீர்த்துவிட வேண்டியதே என்று முடிவு கட்டிவிட்டேன். அதிலே எனக்கு ஒரு ஆபத்தும் நேரக்கூடாது. ஒருவனைத் தண்டிக்கும் பொழுது, தண்டனை கொடுப்போனுக்கு அபாயம் ஏற்பட்டால், அது தண்டனையாகாது. ஆதலால், ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும் என்று மனத்தில் உறுதி செய்து கொண்டேன்.

இதனாலேயே அவனுக்கு என் விஷயத்தில் சந்தேகம் ஏற்படவில்லை. எப்பொழுதும் போல, அதாவது எனக்கு இந்தக் கோபம் ஏற்படுவதற்கு முன் இருந்தபடி, நான் அவனுடன் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.

அவன் ஒரு விஷயத்தில் பலவீனமானவன். மற்ற விஷயங்களில் எல்லாம் அவனுக்கு எல்லோரும் மரியாதை செய்து பயப்படுவார்கள். ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அவனுக்குத் தலைக்கு மிஞ்சிய அகங்காரம். திராசைஷச் சாராயத்தில் தனக்குத்தான் எல்லா விஷயங்களும் தெரியும் என்றும், மோசமான சாராயத்தைக் கொடுத்துத் தன்னை ஏமாற்றி விட முடியாது என்றும் தலைக்கு மிஞ்சிய தற்பெருமை. எல்லா இத்தாலியருமே அப்படித்தான். சமயம் ஏற்பட்டால், பிரிட்டிஷ், ஆஸ்திரிய கோடீஸ்வரர்களையும் ஏமாற்றுவதற்கு முயலுவார்கள். இந்த விஷயத்தில் அவன் தன் தேசத்தார்களைப் பார்க்கிலும் கொஞ்சம் உண்மையானவன். அவன் பெருமை கொள்ளுவதில் அதிசயமில்லை. உண்மையிலேயே அவன் கெட்டிக்காரன் தான்.

அப்பொழுது கார்னிவல் என்ற திருவிழாக் காலம். பொழுது சாயும் சமயம். அவனை வழியிலே சந்தித்தேன். அவன் அதிகமாகக் குடித்திருந்தாலும், என்னை உடனே அடையாளம் கண்டுகொண்டான். அவனை அன்று பார்ப்பதற்கே விசித்திரமாக இருந்தது. கோமாளி வேஷம்; கோணல் குல்லாய்; அதிலும் மணி கட்டிய குல்லாய். அவனைப் பார்ப்பதற்கு, நான் மிகவும் சந்தோஷம் கொண்டவன் போல, அவனது கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினேன்.

"பார்ச்சுனாடோ ! நல்ல காலமாக உன்னைச் சந்தித்தேன். இன்றைக்கு என்ன, ரொம்ப குஷால் போலிருக்கிறது? நான் ஒரு சாராயப் பீப்பாய் வாங்கியிருக்கிறேன். அதை மிகவும் விலை உயர்ந்த 'அமான்டிலாடோ' என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது."

"அது எப்படி? அமான்டிலாடோ வா? இந்தத் திருவிழாக் காலத்திலா?" என்று கேட்டான்.

"எனக்குச் சந்தேகந்தான். ஆனால், முட்டாள்தனமாக அதற்கு முழு விலையும் கொடுத்துவிட்டேன். உன்னை சந்தித்து, உன்னிடம் அபிப்ராயம் கேட்க அவகாசமில்லை. ஒரு வேளை, சாமான் கிடைக்காமல் போய்விடுமோவென்று அவசரத்தில் வாங்கிவிட்டேன்" என்று நான் பதில் சொன்னேன்.

"அமான்டிலாடோ வா?"

"எனக்குச் சந்தேகமாய்த்தான் இருக்கிறது! உனக்கு வேலை இருக்கிறதுபோல் தெரிகிறது. நான் லூசேஷியிடம் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவனுக்கு இந்த விஷயத்தில் நல்ல பரிச்சயம் உண்டு. நான் அவனிடம் போய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்" என்றேன் நான்.

"அவனுக்கு என்ன தெரியும்?"

<https://t.me/aedahamlibrary>

"சில முட்டாள்கள் அவனுக்கு என்னமோ தெரியும் என்று சொல்லுகிறார்களே!"

"சரி, வா, போகலாம்!" என்றான் அவன்.

"எங்கே?"

"உன்னுடைய சாராயப் பீப்பாய் வைத்திருக்கும் அறைகளுக்குத் தான்."

"சிரமம் வேண்டாம். நீ நல்லவன் என்று உன்னிடம் அதிகக் கஷ்டத்தைக் கொடுப்பதா? நான் லூசேஷியிடம்."

"இல்லை, இல்லை. எனக்கு வேறு வேலை இல்லை. வா, போகலாம்" என்றான் அவன்.

"என்னத்திற்கு இவ்வளவு சிரமம்? மேலும், உனக்கு ஜலதோஷம் பிடித்திருக்கிறது போல் தெரிகிறது. மேலும் அந்த அறை பூமிக்குக் கீழே கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதனாலே எப்பொழுதும் ஈரம் சுவறியிருக்கும். மேலும் அந்த இடத்திலே விஷ வாயு நிறைந்திருக்கும். உனக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது" என்றேன் நான்.

"இருந்தாலும், போகலாம் வா; ஜலதோஷம் ஒன்றும் பிரமாதமில்லை. அமான்டிலாடோ ! உன்னை ஏமாற்றி விட்டான்! லூசேஷி - அவனுக்கு என்ன தெரியும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் என்னை என் வீட்டிற்கு இழுத்துக்கொண்டு போனான்.

வீட்டிலே வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் திருவிழாப் பார்க்கக் கம்பி நீட்டிவிட்டார்கள். "நாளைக் காலையரை நான் வீட்டிற்குத் திரும்ப மாட்டேன்" என்று சொல்லியிருந்தேன்; அவர்கள் ஏன் வீட்டிலேயே காத்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறார்கள்?

வீட்டிற்குள் சென்று, இரண்டு தீப்பந்தங்களை ஏற்றி,

ஒன்றை அவன் கையில் கொடுத்து விட்டு, மற்றொன்றை வைத்துக் கொண்டு சாராயப் பீப்பாய் இருக்கும் நிலவறைக்குப் புறப்பட்டேன். படிக்கட்டுகளில் ஜாக்கிரதையாக இறங்கும்படி சொல்லிவிட்டு, வழி காட்டிச் சென்றேன். கடைசியாக ஈரம் சுவறும் நிலவறைகளை அடைந்தோம்.

அவன் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தான். குல்லாயில் இருக்கும் மணிகள் கிணு கிணு என்று அடித்தன.

"பீப்பாய் எங்கே?" என்றான் அவன்.

"இன்னும் கொஞ்ச தூரத்தில் இருக்கிறது. சுவரைக் கவனித்தாயா?" என்றேன் நான்.

அவன் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். கண்கள் இரண்டும் குடிவெறி உச்ச ஸ்தாயியை எட்டி விட்டது என்று காண்பித்தன.

"விஷ வாயுவா?" என்றான் அவன்.

"ஆமாம். அதுதான் - உனக்கு இருமல் வந்து ரொம்ப நாள் ஆகிறதோ?" என்றேன் நான்.

அதற்குப் பதிலாக, வெகு நேரம் தொடர்ந்தாற் போல் இருமினானே ஒழிய, பதில் சொல்லவில்லை.

"அது ஒன்றும் பிரமாதமில்லை." என்றான் கடைசியாக.

"வா. திரும்புவோம். உனக்கோ உடம்பு சரியாக இல்லை. உள்ளே வந்து உயிரைப் பறிகொடுக்க வேண்டாம்" என்றேன்.

"சரி. போதும் போதும், இருமல் ஒருவனைக் கொன்று விடாது. அது எங்கே இருக்கிறது?" என்றான் அவன்.

"ஆமாம், உன்னை அனாவசியமாகப் பயப்படுத்த வேண்டும் என்பது என் எண்ணமல்ல. உன்னை எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டியது என் கடமை. இதோ இந்தப் புட்டியில் இருக்கும் சாராயத்தைக் குடித்தால் குளிருக்கு ஜோராக இருக்கும்" என்று அவன் கையில் ஒரு பாட்டிலை எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

அவன் பாட்டிலைக் கழுத்தைத் தட்டிவிட்டு மடமடவென்று குடித்தான்.

"நம்மைச் சுற்றிலும் புதையுண்டு கிடக்கும் மனிதர்களின் ஞாபகத்திற்காக இதைக் குடிக்கிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே நான் குடித்தேன்.

"உனது சுக வாழ்விற்கும்" என்றான் அவன்.

பிறகு இருவரும் கைகோத்துக் கொண்டு மேலே நடந்தோம்.

என் குடும்பப் பெருமைகளை அவனிடம் சொல்லிக்கொண்டே நிலவறைகளின் வழியாக அவனை வெகுதூரம் அழைத்துச் சென்று விட்டேன். விஷவாயுவின் கோரம் அதிகரித்ததினால் அவன் இன்னொரு பாட்டிலைக் காலி செய்தான்.

காலி செய்துவிட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே ஒரு விசித்திரமான சமிக்ஞை செய்தான். நான் அவனை ஆச்சரியத்துடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். மறுபடியும் அதே மாதிரிக் காண்பித்தான்.

"உனக்கு அர்த்தமாக வில்லையோ?" என்றான் அவன்.

"இல்லை" என்றேன் நான்.

"அப்பொழுது நீ மேஸன் இல்லை போல் இருக்கிறது" என்றான் அவன்.

(மேஸன் என்றால் இங்கிலீஷில் கொற்றன் என்று அர்த்தம். மேலும் மேஸன் சங்கம் என்று ஒரு இரகசிய சங்கமும் உண்டு. அது உலகம் பூராவும் பரவியிருக்கிறது. இந்தியாவிலும் இப்பொழுதும் அந்தச் சங்கம் இருந்து வருகிறது. அதில் இப்பொழுது அதிகார வர்க்கத்திற்கு ஆதரவு கொடுப்போர்களும் அதிகாரிகளுமே அங்கத்தினர்களாய் இருந்து வருகிறார்கள். அந்த இரகசியச் சங்கத்திற்குக் கொற்றனுடைய சுண்ணாம்புக் கரண்டி ஒரு சின்னம்.)

"ஆமாம், ஆமாம், நானும் அப்படித்தான்" என்றேன் நான்.

"நீ! இருக்க முடியாது. நான் நம்பவில்லை" என்றான் அவன்.

நான் என் சட்டைப்பையில் இருந்து ஒரு சுண்ணாம்புக் கரண்டியை எடுத்துக் காண்பித்தேன். அவன் திடுக்கிட்டு நாலெந்து அடி பின் நடந்து "நீ வேடிக்கை பேசுகிறாய்! வா! அது எங்கே இருக்கிறது? காண்பி!" என்றான்.

நாங்கள் போகும் இடத்தில் விஷ வாயு அதிகமாக இருந்ததினால் கையில் இருந்த வெளிச்சங்களும் சுவாலைவிட்டு எரியாமல் மங்கி மினுமினுத்தன.

கடைசியாக ஒரு சிறு அறைக்கு அவனை அழைத்துச் சென்றேன். அது மிகவும் சிறியது. நாலடி நீளம், மூன்றடி அகலம், ஏழு அடி உயரம், சுவரைக் குடைந்து அதில் இருந்த சுண்ணாம்பையும் எலும்புகளையும் தோண்டி எடுத்துச் சிறு குகை போல் சுவரில் குடையப்பட்ட இடம்.

அவன், மங்கிய வெளிச்சத்தைக் கண்டு அங்கே என்ன இருக்கிறது என்று எட்டிப் பார்க்க முயன்றான்.

"உள்ளே தாராளமாகப் போ. அங்கேதான் அமான்டிலாடோ இருக்கிறது. பாவம்! லூசேஷி."

"அவன் ஒரு முட்டாள்" என்று சொல்லிக்கொண்டே தள்ளாடிய வண்ணம் உள்ளே சென்றான்.

உள்ளே போய் அந்தப் பக்கத்துச் சுவரின் பக்கம் சென்றதும் சுவரில் இருக்கும் சங்கிலியை அவனது இடுப்பைச் சுற்றிப் போட்டுப் பூட்டி விட்டேன்.

"சுவரைத் தடவிப் பார். அங்கெல்லாம் விஷ வாயு எல்லாம் ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது! ஜில் என்று குளிர்ச்சியாக இல்லையா? இங்கே வந்துவிடு! உனக்கு வேண்டிய உதவி எல்லாம் நான் செய்கிறேன்."

அவன் ஆச்சரியத்தால் திடுக்கிட்டான். ஆனாலும் "அமாண்டிலாடோ!" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம், ஆமாம்" என்று சொல்லிக் கொண்டே கீழேயிருந்த கல, எலும்பு இவைகளையெல்லாம் வைத்து அந்தச் சிறு நிலவறையின் வாயை அடைக்க ஆரம்பித்தேன்.

ஒரு வரிசை கல்வைத்து முடிவதற்குள் அவனுக்குக் குடிவெறி எல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது என்று தெரியும்படியாக ஒரு குரல் கேட்டது. அது குடிவெறியில் இருப்பவனின் ஓலம் இல்லை.

இரண்டாவது, மூன்றாவது, நாலாவது வரிசையை வைத்துக்கொண்டு போக ஆரம்பித்தேன். அதுவரை அவன் மௌனமாக இருந்தான். ஆனால் சங்கிலி சலசலவென்று சப்தம் போட்டது. அதுவும் பின்பு நின்றுவிட்டது. மறுபடியும் நான் சுவரை எழுப்பிக் கொண்டே போக ஆரம்பித்தேன். சுவர் என் நெஞ்சுவரை உயர்ந்துவிட்டது. பந்தத்தை வைத்துக்கொண்டு, உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன்.

சப்தமும் கூப்பாடும் அதிகரித்தன. அவனது துன்பத்தைப் போக்க எண்ணி இடையில் இருந்த படடாக்கத்தியை எடுத்து இருட்டில் துழாவினேன். சுவரில் கைகளை வைத்தேன். அது பலமாக நின்றது. அவன் கூப்பாடுகளுக்குப்

பதில் சப்தம் போட்டுக்கொண்டே சுவரைக் கட்ட ஆரம்பித்தேன்.

நடு நிசி ஆகிவிட்டது. பத்தாவது வரிசைவரை கட்டி முடித்தேன். கடைசியாக ஒரு கல்லை வைத்தால் சுவர் முடிந்துவிடும்.

அதைச் சிரமப்பட்டுத் தலைக்கு மேலாகத் தூக்கி அதன் மேல் வைக்க முயன்றேன். அப்பொழுது உள்ளிருந்து ஒரு மெதுவான சிரிப்புக் கேட்டது. பின்பு துயரம் நிறைந்த குரல்களுடன் என்னமோ சொல்ல ஆரம்பித்தது. அது, - அந்தச் சிரிப்பு, அந்தப் பேச்சு, அந்தக் குரல் - எல்லாம், என் மனத்தில் ஒரு பெருத்த பயத்தை உண்டாக்கின.

"என்ன வேடிக்கை! எத்தனை நாள் சிரிப்பு! அப்புறம், அந்தச் சிரிப்பு?"

"அமான்டிலாடோ !" என்றேன் நான்.

"ஆமாம், அதுதான் வேடிக்கை! வீட்டிலே மனைவி காத்திருப்பாள், நேரமாகிறது போவோம் வா!" என்றான் அவன்.

"ஆமாம், போவோம் வா!" என்றேன் நான்.

"கடவுளுக்காக!" என்றான் அவன்.

"கடவுளுக்காக" என்றேன் நான்.

அதற்குப் பதிலே கிடையாது. நெடு நேரம் கழித்து அவன் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டேன். பதில் இல்லை. வெளிச்சத்தை வைத்து உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன். மணிச் சப்தம்தான் கேட்டது. நிலவறையின் குளிர்ச்சியாலும் கெட்ட நாற்றத்தாலும் எனக்கு மயக்கம் வந்தது. மீதி ஒரு கல்லையும் வைத்து முடிவிட்டுத் திரும்பினேன். சென்ற இருபத்தைந்து வருஷங்களாக ஒருவரும் அங்கு

<https://t.me/aedahamlibrary>

வரவில்லை. இனி? ஓம் சாந்தி!

39. சகோதரர்கள்

யூஜோ யாம மோட்டோ – ஜப்பான்

'அண்ணா, இது நல்லதுதானே?'

'எங்கே, இப்படிக் கொண்டா பார்ப்போம்' என்று மூத்தவன் தன்னிடம் காட்டப்பட்ட காளானைப் பார்ப்பதற்காகத் திரும்பினான். 'ஊங் ஹும், நல்லதில்லை; நான் பிடுங்குவது போல் இருக்க வேண்டும்.'

தான் பிடுங்கிய காளானைச் சின்னவனிடம் காட்டினான்.

'இல்லியா?' என்றான் சின்னவன். அவன் குரலில் ஏமாற்றம் தொனித்தது. கையிலிருந்த நாய்க்குடையைப் பார்த்தபடியே நின்றான்.

'அதில்லை' என்றான் மூத்தவன். 'குடைக்குக் கீழே துணி கொசுவி வைத்த மாதிரி இருக்கணும். நீ பிடுங்கியது வெறும் நாய்க்குடை.'

இவனுக்கு வயசு பதினொன்றுதான். என்றாலும் தம்பியுடைய அறியாமையைச் சகித்துக் கொள்ளக்கூடிய பொறுமை இருந்தது. அவனுக்காக இவன் மனசும் கஷ்டப்பட்டது. இவர்கள் இருவரும் நடந்து வந்ததும் வெகு தொலைவு. சின்னவனுக்குக் கால கடுத்துவிட்ட மாதிரி தெரிந்தது. அதனால் மஞ்சள் நிறத்தில் தரையில் படர்ந்த செடிகளினூடே எதுவும் இருப்பது தெரிந்தால், 'ஷின்சான், இங்கே பாரு ஒனக்கு இதோ ஒண்ணு இருக்கு' என்று குரல் கொடுத்தான்.

குழந்தையும் தன்னால் முடிந்தவரை தேடியது. அதன் கண்களுக்கு வாடி மஞ்சளேறிப் போன இலைகள்தான் பட்டது.

'அதோ உன் காலடியில் இருக்கு பாரு. உனக்குத் தெரியலே' என்றான் அண்ணன்.

'எங்கே?'

'அங்கேதான்.'

கடைசியில் அவன் தான் தொட்டுக் காண்பிக்க வேண்டும்.

'எலை நெரையா இருக்கு பாரு. அதான் எனக்குத் தெரியலை. இதுதானே' என்றது குழந்தை.

அண்ணன் 'ஆமாம்' என்ற பிற்பாடு குழந்தை செத்தை குப்பைகளைத் தள்ள ஆரம்பித்தது.

'இது நாய்க்கொடெ இல்லியே?'

'நெசமா அதுதான் காளான்.'

'அதெப் பிடுங்கிட்டா.'

'உம்.'

சிறுவன் அதைப் பிடுங்கினான். ஆனால் அதை உடனே கீழே எறிந்து விட்டான், அசிங்கத்தைத் தொட்ட மாதிரி.

'ஏண்டா? ஏன் எறிஞ்சுட்டே?'

'அசிங்கமா இருக்கு.'

'ஏன்?'

குழந்தை பதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. அண்ணனுக்குப்

புரிந்ததினால் புன்சிரிப்பு வந்தது.

'அது அப்படித்தான். நீ தொட்டதும் அதன் வர்ணம் மாறினதைப் பார்த்துத்தானே ஆச்சரியப்பட்டே? காளானைத் தொட்டா அப்படித்தான் வர்ணம் மாறும்' என்றான் அண்ணன்.

'அப்படின்னா ஒண்ணுஞ் செய்யாதே?'

'ஒன்றும் பண்ணாது.'

சிறுவன் பயம் தெளிந்து சிரித்தான்.

'எல்லாத்தோடையும் அதைப்போட்டு வச்சுக்கோ' என்று தரையில் வைத்திருந்த தொப்பியைக் காட்டினான் அண்ணன். அது நிறைய அவன் சேகரித்த காளான்கள் நிறைந்திருந்தன.

குழந்தை அந்தக் காளானை எடுத்து அந்தத் தொப்பியில் போட்டு வைத்தது. அண்ணன் கண்டுபிடித்த காளான்கள் எத்தனை என்று அவன் எண்ண ஆரம்பித்தான். மூத்தவன் செத்தை குப்பைகளை எல்லாம் தள்ளித் தள்ளி, காளான் முளைத்திருக்கிறதா என்று தேடிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கழுத்தை நீட்டிக்கொண்டு அவன் நிற்பதைப் பார்த்தால், அவனுடைய பாட்டியார் மாதிரி இருந்தது. அதுவும் அவள் விடியற்காலையில் எழுந்து நினுக்கொண்டு தன் படுக்கையில் மொய்க்கும் ஈக்களை விரட்டுவது போல இருந்தது. அவன் அப்படித் தலையை நீட்டிக்கொண்டு தேடுவதைப் பார்க்கத் தம்பிக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. தனக்கும் அப்படித் தேட முடியும் என்று அவன் நினைத்தான். அவனும் குனிந்தபடி கண்ணைச் சாயவைத்துக் கொண்டு பைன் மரத்தினடியில் (குளிர்ப் பிரதேசங்களில் வளரும் ஒரு விதமான சவுக்கு மரம்) தேட ஆரம்பித்தான். கண்ணுக்குக் காளான் எதுவும் தென்படவில்லை என்றாலும் மனசில் மட்டும் குதூகலம் குதிபோட்டுக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று தொப்பெனக் காதில் விழுந்த சத்தம்
மூத்தவனைத் திடுக்கிட வைத்தது. அவன் நிமிர்ந்து
பார்க்கும் போது சின்னவன் லேசான சரிவில் சற்று
தூரத்தில் விழுந்து உருண்டுருண்டு செல்வதைப் பார்த்தான்.
ஒரு வேளை காலில் வேர் எதுவும் தடுக்கியிருக்கும்.
அதைப் பார்க்க அவனுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.
அவனுடைய உதவிக் குழந்தையைக் கேலி
பண்ண விரும்பினான். இருந்தாலும் மறுநிமிஷம் அவன்
சின்னவனருகில் சென்றுவிட்டான். அதற்குள் மற்றொரு
வேர் உருண்டு சென்ற குழந்தையைத் தடுத்துவிட,
எழுந்திருந்து நிற்க அதற்கு ஒத்தாசை செய்தான். அவன்
கண்களில் தேங்கிய கவலை அவனுடைய உள்ளப் பரிவைக்
காட்டியது. அவனைக் கண்டவுடன் சின்னவன் சிரிக்க
ஆரம்பித்தான். பெரியவனும் சிரித்தான். கண்ணீருக்கு
அவசியமில்லை. எனவே மனச்சுமை அகன்றது.

சிரிக்க முடிந்தால் அவனுக்கு அடிபடவில்லை என்று
தான் அர்த்தம். ஆனால் அந்தச் சிரிப்புச் சற்றுக்
கோணியிருந்தது. அது என்னமோ விபரீதமாக இருந்தது.
இளையவன் கன்னத்தில் மண் ஒட்டியிருப்பது மூத்தவன்
கண்ணில் விழுந்தது. கீழே விழுந்தபோது ஒருவேளை
ஒட்டிக் கொண்டிருக்கக்கூடும். கையால் தேய்த்துத்
துடைத்துவிட முயன்றான். அது போகவில்லை. பிறகு
சட்டைக்குள் கையை இழுத்துக் கொண்டு, அந்தத்
துணியைப் பிடித்துக் கன்னத்தில் வைத்துத் துடைத்தான்.
அப்படியும் போகவில்லை. கடைசியாகச் சட்டைத்
துணியில் எச்சிலை உமிழ்ந்து அந்த ஈரத்தைக் கொண்டு
சின்னவன் கன்னத்தில் சுத்தமாகத் துடைத்து விட்டான்.
இத்தனைக்கும் சின்னவன், கொஞ்சங்கூடப் புகார்
பண்ணாமல் பேசாமல் நின்று கொடுத்தான்.

பிறகு இருவரும் மறுபடியும் காளான்கள் சேகரிக்க
ஆரம்பித்தார்கள். சிறிது நேரம் கழித்துப் பெரியவன்
தன்னுடைய தொப்பியை நிறைத்து அம்பாரமாகக்
காளான்களை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

'ஷின் - சான் போதும் போதும், நெறையப் பறிச்சாச்சு'

என்றான் மூத்தவன்.

'டேய், பசங்களா, அந்தக் காளான்களை அப்படியே கீழே வச்சுடுங்க' என்று ஒரு இடிக்குரல் கேட்டது.

பையன்கள் பயந்தே போனார்கள். அவர்கள் திரும்பிப் பார்க்க பின்புறம் காவல்காரன் நிற்பதைக் கண்டார்கள். கண்ணி வைத்துப் பிடித்தவனுடைய நிச்சயம் அந்தக் கிழவனுடைய கண்களில் ஜொலித்தது. தொப்பியைப் பிடுங்கிக் கொண்டு பெரியவன் கன்னத்தில் ஒரு அறை கொடுத்தான்.

'திருட்டுக் கழுதைங்களா!'

மூத்தவன் அழவில்லை, வெட்கத்தால் தலை குனிந்தான். மேலே விரல் படாதுபோனாலும் வீச்சென்று குரலெடுத்தான் சின்னவன். தோட்டத்திற்குள் புகுந்து கொள்ளையடிக்க முயன்றதாக அவர்களிருவரையும் மூச்சு விடாமல் வைது கொண்டிருந்தான் தோட்டக்காரன்.

'இந்தப் பக்கத்திலே காலெட்டி வச்சிங்களோ முறிச்சுத் தொங்க விட்டுடுவேன்' என்று கூவிக்கொண்டே கிழவன் அவர்களை விரட்டிக் கொண்டு சென்றான். தோட்டத்தின் எல்லையை அடைந்ததும், தொப்பியிலிருந்த காளான்களைத் தன் கூடையில் போட்டுக்கொண்டு குல்லாவை அவர்கள் பக்கமாக விட்டெறிந்தபின் 'லொங்கு லொங்கென்று வேறு திசை சென்றுவிட்டான்.

சின்னவன் தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டே விழுந்த குல்லாயைத் தரையிலிருந்து எடுத்து அண்ணனிடம் நீட்டினான். அண்ணன் அதை வாங்கிக் கொள்ளாமல் அவனுடைய கன்னத்தில் பளீரென்று அறைந்தான். கிழவன் மேலிருந்த ஆத்திரத்தைக் காட்ட வேறு ஒரு ஆள் கிடைத்தது என்ற நினைப்பில் அவன் அடிக்கவில்லை. தனக்கும் சின்னவன் வந்து தன்னைப் பார்த்துக் கொள்வதா என்ற கோபந்தான். வலியாலும் திக்பிரமையாலும்

<https://t.me/aedahamlibrary>

சின்னவன் இன்னும் உரக்க வீரிட்டழ ஆரம்பித்தான்.

பிறகு மூத்தவன் கண்களும் கலங்கின. அவனும் அழ ஆரம்பித்தான். இருவரும் வாய்விட்டு உரக்க அழுது கொண்டு நின்றார்கள். சிறிது நேரம் கழித்துக் கண்ணீர்ப் பிரவாக வேகம் குறைந்து நின்றது.

'அண்ணே தெரியாமச் செஞ்சிட்டேன்' என்றது குழந்தை.

'உம்' என்று ஒப்புக்கொண்டான் மூத்தவன், தன்னுடைய விம்மலுக்கிடையில்.

கீழே விழுந்த மண் படிந்த குல்லாயையெடுத்துத் தன் முழங்காலில் நாலெந்து தடவை தூசி தட்டினான். அதையொரு கையிலும் சின்னவனையொரு கையிலும் பிடித்துக்கொண்டு வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

வழியெல்லாம் விம்மி விம்மிக் குமுறிக் கொண்டு நடந்தார்கள்.

40. சமத்துவம்

ஒரு ருஷிய ஆசிரியர்

நீலக் கடலின் அடிமட்டத்திலே, பிரமாண்டமான மீன் ஒன்று, இரை தேடிக்கொண்டு, உல்லாசமாக நீந்தி வருகிறது.

எதிரே ஒரு சின்ன மீன் - அதன் உணவு.

பெரிய மீன் அதை விழுங்குவதற்காக, தன் வாயை அகலத் திறக்கிறது.

சின்னது இதைக் கண்டு பயந்து கீச்சிட்டுக் கத்துகிறது. "ஐயோ என்னை விழுங்காதே. நீ என்னைத் தின்பது நியாயமில்லை. இந்த உலகத்தில் வாழ, உன்னைப் போல, எனக்கும் உரிமையுண்டு. தர்மத்தின் எதிரில் எல்லா மீன்களும் சமம்."

இதைக் கேட்ட பெரிய மீன் கர்ஜிக்கிறது... "அதற்கென்ன இப்பொழுது? உன்னிடம் சமத்துவத்தைப் பற்றி விவகாரம் பண்ண வரவில்லை. நான் உன்னைத் தின்ன வேண்டாம் என்றால், நீயே என்னை விழுங்கிவிடு. எங்கே பார்ப்போம்! பயப்படாதே! உம்!"

சின்ன மீன், தன் வாயை முடிந்தவரை அகலத் திறந்து கொண்டு, அதை விழுங்குவதற்காகச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து, முயற்சித்தது.

பிறகு, கடைசியாக, ஒரு பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு சொல்லுகிறது: "நீதான் செய் - என்னை விழுங்கி விடு!..."

41. ஷெஹர்ஜாதி - கதை சொல்லி

ஹென்றி டிரெக்னியர் - பிரான்ஸ்

அன்று இரவு ஷெஹர்ஜாதி நன்றாகத் தூங்கவேயில்லை. பகல் முழுவதும் சுட்டுப் பொசுக்கும் வெய்யில். அதனால் மூச்சுவிடக்கூட முடியாதபடி அவ்வளவு இறுக்கமாக இருந்தது. சிலந்தி வலையையும் தோற்கடிக்கும் மஸ்லின் உடையைக்கூட அவளால் தாங்க முடியவில்லை. ஷெஹர்ஜாதி அவ்வளவையும் கழற்றி எறிந்தாள். கழுத்தணிகள், கைவளை, ஏன் - எல்லா ஆபரணங்களையும் கழற்றிப் பக்கத்திலிருந்த தாம்பாளத்தில் வைத்தாள்.

கதை சொல்லி முடிந்த ஆயிரத்து ஓராவது நாள் சுல்தான் பரிசளித்த முத்திரை மோதிரத்தை - அவளை எந்தக் கஷ்டங்களும் அணுகாமல் காக்கும் அந்த மந்திர மோதிரத்தை - அதையும் கழற்றி வைத்தாள். சிறிதாவது சுகத்தையளிக்கும் என்று நினைத்து, அவள் நந்தவனத்துப் பளிங்கு மண்டபத்தையடைந்தாள். நிர்மலமான பளிங்கின் மீது செயற்கையூற்றின் பனித்துளிகள் தடவிக்கொடுத்தன. நாள் முழுவதையும் அங்கு கழித்தும் பயன் என்ன? சோர்வும் களைப்பும் தீர்ந்தபாடில்லை. தன்னுடைய உயிருக்குயிராகக் கருதி வளர்த்த மாடப்புறாக்களும் அவளுக்குக் குதூகலத்தையளிக்கவில்லை. இவ்வளவு களைத்த ஷெஹர்ஜாதி அன்று சாயங்காலம் என்ன கதை சொல்லுவது என்று ஆலோசியாது இருந்ததில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை.

பகலைப்போல் இரவும் அவ்வளவு புழுக்கமாக இருந்தது. ஷெஹர்ஜாதி, அன்று உறங்கப் போனபொழுது, குதூகலமாகவோ அல்லது நிம்மதியாகவோ மஞ்சத்திற்குச் செல்லவில்லை. கொஞ்சக் காலமாக சுல்தான் அவளது தினசரிக் கதைகளைச் சிறிது அசட்டையாகவே கேட்டு வந்தான். கதை ஆரம்பித்த உடனேயே சுல்தானுடைய சுவாரஸ்யம் குறைந்தது, துன்பம் கவிந்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். நெரித்த புருவமும், ஒவ்வோரிடத்தில்

நரையோடிய தாடியில் தேங்கித் தேங்கி உலாவும்
விரல்களும், சிற்சில சமயங்களில் இரத்தினமிழைத்த
வாளையோ, இடையில் சொருகிய கட்டாரியையோ
தன்னையறியாமல் தடவும் கைகளும், சுல்தானின் துன்பச்
சாயைகளைத்தான் அவளுக்குத் தோற்றுவித்தன. கதையை
எவ்வளவு அற்புதமாகப் பின்னினாலும், கதையின்
யக்ஷணியை என்ன நயமாகக் கொண்டு வந்தாலும்,
சுல்தானின் முகக்குறி மாறுவதேயில்லை. எப்பொழுதும்
கதை முடிந்ததும், அவளைக் கதைக்காகப் புகழ்வான்.
அவளது களைப்பைப் போக்குவதற்காக மலைச்
சிகரங்களிலிருந்து தருவித்த உறைபனியைத் தருவான்.
இவையும் நின்றுவிட்டன.

சுல்தான் வேறு விஷயங்களில் தனது கவனங்களைச்
செலுத்தி விட்டான் என்பதற்கு இவ்வளவு போதாதா?

தன்னைப்போல் கதை சொல்லுகிறவர்கள் இந்தப்
பூவுலகத்திலேயே கிடையாது என்று
நினைத்திருந்தவளுக்கு, சுல்தானின் நடத்தை சிறிது
மனத்தில் உறுத்தியது; அவளது தற்பெருமையின்
ஜீவநாடியில் குத்தியது. ஸ்திரீகள் எல்லோரும்
ஒருமுகமாக அவளைப் பெண் குலத்தின் வெற்றி என்று
புகழ்வில்லையா? அவள்தான் சுல்தானின் குரூர
மனவோட்டங்களைத் தடுத்தவள். தன் உயிருக்கே
உலைவைத்த வலையிலிருந்து அவளுடைய தந்திரம்
அவளைத் தப்பிவித்தது. இதற்குமேல் பெண்ணின்
பெருமைக்கு வேறு என்ன வேண்டும்? அவள் தன்
பெருமைகளைப் பற்றி உணர்ந்தவள். அன்று சாயங்காலம்
சுல்தான் ஷாரியார் நடந்துகொண்ட விதம் அவளது
தற்பெருமையைச் சிறிது புண்படுத்தியது. அவன்
பிரயோஜனமில்லை. ஷெஹர்ஜாதியின் கதை கேட்கும்
பேறு பெற்றவர்கள் ஒரு வார்த்தையைக்கூட விடாது கேட்க
வேண்டும். அவன் கதை கேட்கும்பொழுது சிடுசிடுவென்று
முகுறுபோல் உட்கார்ந்திருக்கலாமா? சுல்தானின் ஞாபக
மறதி அவள் மனத்தில் கோபத்தை எழுப்பியது. கற்பனைத்
தேவியின் அருளைப் பெற்றவர்கள் எல்லாம் இந்த
விஷயத்தில் லேசில் பொறுமையை இழந்துவிடுவார்கள்.

இவ்வளவிற்கும் மேலாக, அந்தந்தக் கதாபாத்திரங்களைப் பற்றி அடிக்கடி ஆவலுடன் கேள்விகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஷாரியார், அன்று பேசாது வாயடைத்துக் கிடந்தான்.

சுல்தான் அன்று கதையைக் கேட்கப் பிரியமில்லாமல்தான் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தான் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. கதை முடிந்தவுடன், ஷெஹர்ஜாதியைக் கவனிக்காது, ஹுக்காவின் புகைமண்டலத்தில் மறைந்தான். பளிங்குத் தடாகத்தில் பிரதிபலிக்கும் தனது சிரித்த முகத்தில் தோன்றி மறையும் புன்சிரிப்பை லயமின்றி நோக்கினான்.

முதல் மந்திரி கெராந்தர், மாளிகையின் முற்றத்திற்கு வருமட்டும் சுல்தான் மௌனமாகவே இருந்தான். ஷெஹர்ஜாதிக்கு கெராந்தர் என்றால் பிடிக்கவே பிடிக்காது. அவன் தான் அவளுடைய சிறு சிறு ஆசைகளுக்குப் பங்கமாக நின்றவன். சுல்தானிடம் அவனுக்கு மிகுந்த மதிப்பு உண்டு. அவன் வார்த்தைக்கு சுல்தான் எப்பொழுதும் காது கொடுப்பான். கெராந்தர், சில சமயங்களில் அரசாங்கக் காரணங்களுக்காக சுல்தானிடம் கோபித்துக் கொள்ளுவதும் உண்டு. சுல்தான் ஷாரியாரின் வீரப்போர்களின் வெற்றிகளின் கலசம், ஏராளமான ஆள் சேதம், பொருள் நஷ்டம் என்ற அஸ்திவாரத்தின் மீது நிமிர்ந்து நின்றது. ஆனால் அதனால் பொக்கிஷம் காலி; நாட்டின் ஜனத்தொகையிலோ ஏராளமான குறைவு. இவை இரண்டு சுல்தானிடம் பிரஜைகளுக்கு வெறுப்பைத் தூண்டின. சிந்தி இறைப்பவன் என்று தூற்றப்பட்டான். கெராந்தருக்கு இவையெல்லாம் தெரியும்.

அவன் ஒற்றர் பலரை வைத்து, நாட்டிலும், நகரத்திலும், அரண்மனையிலும் என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிந்து வந்தான். ஷெஹர்ஜாதியும் இவனுடைய ஒற்றர்களின் பார்வையிலிருந்து தப்பவில்லை. இதனால் சுல்தானின் பொறாமையையும், ஷெஹர்ஜாதியின் வெறுப்பையும் ஏற்றான் கெராந்தர். இதனால் ஷெஹர்ஜாதி சுல்தானுடைய இல்லறப் புனிதத்திற்குப் பங்கம் விளைவிக்க

ஆசைப்பட்டாள் என்று நினைத்து விடக்கூடாது. நிரந்தரமான சந்தேகத்தின் சாயையைத்தான் ஷெஹர்ஜாதி வெறுத்தாள். தன்னிஷ்டத்துடன், தன் பூரண மனத்துடன், சுல்தானுக்கு உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாள். பலரும் தன்னை அழகிற்காக மரியாதை செலுத்த வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாள். இவளைச் சூழ்ந்த இந்தச் சந்தேகத்தில் எந்தத் தைரியசாலியும் அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்க அஞ்சுவான். அதிலும் கெராந்தர் முன்பு, நடக்காத காரியம். களங்கமற்றுத் தன் அழகிற்குப் பலர் மரியாதை செலுத்துவதை, அழகால் பலரை ஏறிட்டுப் பார்க்க வைப்பதை ஓரோர் சமயங்களில், சுல்தானின் சிடுசிடுத்த முகம் கெடுத்துவிடும். அது, புகையுண்ட ஓவியம் போல், மனத்தின் குதூகலத்தை விரட்டியது.

கெராந்தர் சுல்தானுடன் இரகசியம் பேசப் பேச அவனுடைய சிடுசிடுப்பு அதிகரித்தது. தனது இடையில் தொங்கும் வாளின் இரத்தினப் பிடியை அவன் அடிக்கடி இறுக்கினான். கெராந்தர் கூறும் வதந்திகள் பொய்யல்ல. எங்கு பார்த்தாலும் கொந்தளிப்பு, பலர் வரி வசூலிப்பவர்களை எதிர்த்தனர். உழவர்களும் வியாபாரிகளும் தங்கள் லாபங்களைப் பதுக்கினர். பலர் நகரத்தைவிட்டு வெளியேறினர். மாலை நேரம் முழுவதும் வெறும் கதை கேட்பதில் கழித்து, நாட்டைக் கவனித்தாத சுல்தானைப் பற்றிக் குறை கூறுதல் அதிகரித்தது. ஷெஹர்ஜாதி, கெராந்தர் குறிப்பாகச் சொல்லுவதையெல்லாம் அறிந்துகொண்டாள். சுல்தானுக்கு எதிராகச் சதியாலோசனை நடக்கிறது. அரண்மனையைத் தாக்கி சுல்தானைக் கொல்லுவது என்று சிலர் இரகசியமாகச் சபதம் செய்திருக்கின்றனர். சதிக் கூட்டத்தின் தலைவர்கள் வெறியர்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. கெராந்தரின் திறமையான ஒற்றர்கள் இருக்கும் சதிகளை எல்லாம் கண்டு பிடிக்காவிட்டால் பாக்தாத் நகரம் வசிக்க லாயக்கற்ற பேய்க் காடாகிவிடும். கெராந்தர் தன்னுடைய வேலையில் பெருமை பாராட்டிக் கொண்டான். அவனுடைய வேலையில் செலவு பிடிக்கும். கெராந்தருக்குப் பணம் சேகரிக்க வசதி கொடுத்தால், பிறகு அவன் ஜவாப்தாரி.

இவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஷாரியார், தாடியைத் தடவிக்கொண்டே, ஷெஹர்ஜாதியை ஏறிட்டுப் பார்க்காது, கெராந்தருடன் சென்று விட்டான். அவன் திரும்ப மாட்டான் என்று அறிந்த ஷெஹர்ஜாதி, தனது பணிப் பெண்களை அனுப்பிவிட்டு, வாசனையூட்டிய மஞ்சத்தில் சாய்ந்து படுத்தாள். இரவில் சிறிது புழுக்கம் குறைந்தது. சாளரங்களின் வழியாக அப்பொழுதுதான் புஷ்பிக்கும் ரோஜாவின் வாசனை மெதுவாக வீசியது. அஸ்தமன சந்திரன் சாளரங்கள் வழியாக அவளுடைய சயன அறையில் வெள்ளிக் கோணங்கள் கட்டினான். ஓரோர் சமயம் அரண்மனை வாசலை உருவிய கத்தியுடன் காவல் காக்கும் சேவகர்களின் குரல் கேட்கும். கீழே செல்ல வேண்டும் என்று ஷெஹர்ஜாதிக்கு ஓர் எண்ணம் உதிக்கும். இரவில் நந்தவனத்தில் உலாவி, தலையைச் சாய்த்து வெறும் தலையற்ற முண்டங்களைப் போல் உறங்கும் புறாக்களைக் கவனிப்பதில் அவளுக்கு எப்பொழுதும் ஆசையுண்டு. காலில் பாதரட்சையையும் அணியாமல் எழுந்து நடந்தாள். தனது குழந்தைப் பருவத்தில், தகப்பனார் விட்டில் எப்பொழுதும் சளசளவென்று பேசிக் குதூகலம் விளைவித்துக் கொண்டிருந்த மைனாவின் மீது நினைவு சென்றது. அந்த ஏழைச் சக்கிலியக் குடும்பத்தில் அது ஒரு இன்பவிளக்கு.

தகப்பனார் தோலில் செருப்புத் தைக்கும்பொழுது, அது பக்கத்திலிருந்து கீச்சிட்டுப் பாடிக்கொண்டிருக்கும். தகப்பனார் வேலை செய்துகொண்டிருந்த தோல் கிடங்கை அடிக்கடி ஷெஹர்ஜாதி நினைத்துக் கொள்ளுவாள். கிடைக்கும் பீற்றல் பாவாடையைக் கூட நயமாக உடுத்திக் கொண்டு, முலாம் பழத்துண்டைக் கடிக்கும் அந்தக் காலம் அவளுக்கு மனக்கண்ணின் முன்பு நின்று கொண்டேயிருக்கும். அந்தத் தோல் கிடங்கில் பலர் வருவார்கள். பல சமாசாரங்கள் அடிபடும். தகப்பனார் அதிகமாகப் பேசமாட்டார். ஆனால் அவர் வார்த்தைகள் அவருடைய தோல் கத்தி போலக் கூர்மையானவை. அவளுடைய தகப்பனாருடன் இருந்தே அவள் கதைகட்டுவதற்குக் கற்றுக் கொண்டாள். இப்ரஹீம் முதலிய சிலரிடமிருந்து காதல் என்றால் என்ன என்று

கற்றுக் கொண்டாள். ஆனால், அவர்கள் இவளுடைய இதயத்தைத் தொடவேயில்லை. அவர்களுக்கு வாலிபமும் அழகும் கிடையாது. ஒருவேளை அவளுடைய ஏழைக் குடும்பத்திற்கும் அவளுடைய குழந்தை ஆசைகளுக்கும் பணம் கொடுக்கக்கூடிய நிலையில் இருந்தார்கள். அக்காலத்தில் ஷெஹர்ஜாதி தனது இன்பங்களை எல்லாம் கற்பனை உலகத்திலேயே பெற்றாள். இப்படி காலமும் சென்றது. தூக்கம் வராது கஷ்டப்படும் சுல்தான் ஷாரியாருக்குக் கதை சொல்லி உயிரை யிழக்கும் பெண்மணிகளின் வதந்தியைக் கேட்டாள். முயற்சியில் இருக்கும் அபாயத்தை அறிந்தாள்; ஆனால் அவளது ரகசிய ஆசை அவளைத் தள்ளிச் சென்றது. அவளுடைய முறை வந்தது. ஒரு முறை இருமுறையல்ல; அவளது கதைகள் சுல்தானை மயக்கியது. சுல்தானின் கனத்த மோதிரமணிந்த விரல்கள் அவளைத் தடவின. அவனது கறுத்த தாடி அவளது முகத்தில் கிளுகிளுத்தது. தோல் கிடங்கில் சொன்ன மாதிரி அரசன் சமஸ்தானத்தில் பின்னிய கதைகள் அவளை ஷாரியாரின் காதலியாக்கியது. பாக்தாத் நகரம் முழுவதும் அவள் அதிர்ஷ்டத்தில் பொறாமை கொண்டது. அவளது வாழ்க்கையே பெரிய கதையாக அடிக்கடி சொல்லப்பட்டது.

இதையெல்லாம் நினைத்த ஷெஹர்ஜாதிக்கு இமைகள் சொக்கின. கீழ்வானத்தில் உஷையின் வெள்ளைச் சிரிப்பு சாளரத்தி வழியாய் எட்டியது. தான் ஏழைச் சக்கிலியின் மகளானாலும், அரசாங்கக் காரியத்திற்காக உடனே எழுந்திருக்கும் சுல்தானைப் போல அல்லாது, இஷ்டப்படி உறங்கலாம் என்று அவள் உணர்ந்தாள்.

அன்று அவளுக்கு உறக்கம் கிடையாது. கண்ணை மூடியதும் என்றுமிராத சபதங்கள் கேட்டன. அரண்மனை முழுவதும் காலடிச் சத்தம். எங்கு பார்த்தாலும் கூப்பாடு. என்ன, புகம்பமா? அல்லது மாளிகை தீப்பற்றி விட்டதா? கலகமா? தன் கற்பனைதான் இந்த விபரீதக் கோளாறுகளை ஏற்றுக் கூத்தாடுகிறதா? அட! பக்கத்தில் பாகையவிழ்ந்து ஒரு கையை உயரத் தூக்கிய வண்ணம் நிற்கும் அந்த மனிதன் பொய்த் தோற்றமல்ல! அந்த வெளிறிய தோற்றம்,

கோணல் கண்கள், நீண்ட மூக்கு, - அவன் தான் கெராந்தர்! கண்களில் என்ன மிரட்சி! வாய் அப்படியே திறந்தபடி இருக்கிறது! கையிலும் உடம்பிலும் இரத்தக்கறை! அவன் நடந்துவந்த திக்கிலெல்லாம் இரத்தத் துளிகள்.

சுல்தானை யாரோ கொன்றுவிட்டார்கள். அவனது காவலர்கள் வெளியே கழுத்து நெரிக்கப்பட்டுக் கிடந்தனர். காலையில் இதைக் கண்டான் கெராந்தர். அதைக் கண்டுவிட்டு காரியம் மிஞ்சிவிட்டது என்று இவளிடம் அறிவிக்க ஓடி வந்திருக்கிறான். ஷெஹர்ஜாதியின் அழகையும் மேதையையும் பாக்தாத் நன்கறியும்; அவளைப் பாக்தாத் மக்கள் அதிகமாக நேசித்தார்கள். அவளைப் பிரதிநிதி என்று முரசறைவித்தால், தன் கையில் மந்திரிப் பதவி இருக்குமட்டும் கவலை இல்லை என்று கூறினான். அவள் அதற்கு மறுத்தால், நாடு மோஸூல்காரனிடம் சென்றுவிடும். சிறைவாசமோ, மரணமோ சம்பவிப்பதில் சந்தேகமில்லை. தனது அற்புதமான சரித்திரத்தின் சிகரமாக ஏன் ராஜ்யதிகாரம் இருக்கக் கூடாது? இனி தன் இஷ்டம் போல் இருக்கலாம். மனம் சோர்ந்த சமயத்தில் இன்னொருவரின் கட்டாயத்திற்காகக் கதை சொல்ல வேண்டாம். எனவே, அதை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

ஷாரியாரின் மரணச் சடங்கு நடந்தபிறகு, அவளுக்கு ராஜ்யாதிகாரமும், சிம்மாசனமும் வந்தன. வந்த கொஞ்ச காலத்திற்கெல்லாம் கெராந்தர் தூக்கு மேடையில் தொங்கினான். காரணம், அவனே ஷாரியாரைக் கொன்றான் என்ற சந்தேகம். பாக்தாத் நீதிபதிகள், சாட்சிகள் இல்லாவிட்டாலும், ஏகமனதாகத் தீர்ப்புக் கூறினார்கள். ஆமாம், வேறு என்ன செய்வது? சுல்தானின் கொலையாளி யாரோ ஒருவன் தான். அன்று இரவு வந்து ரத்தக் கறை படிந்த கைகளுடன் முன் நின்றதை ஷெஹர்ஜாதி மறக்க முடியவில்லை, மன்னிக்கவும் முடியவில்லை.

ஷெஹர்ஜாதியின் அரசாட்சியில் முதல் பாதி தொந்திரவு இல்லாது கழிந்தது; பாக்தாத் மக்கள் பழைய துன்பங்களை அநுபவித்துத்தான் வந்தார்கள்; ஆனால் அவர்கள் ஷாரியாரை வெறுத்தார்கள். ஷெஹர்ஜாதியைப்

பிரியப்பட்டார்கள்.

பொதுமக்கள் நிலைமை எப்பொழுதுமே அப்படித்தான். அவர்களுடைய சுகம் எல்லாம் வெறும் கற்பனை. அவளுடைய அரசாட்சி ஓர் பெரும் பேறு என்று அவர்கள் கூறினார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் சொல்லும்பொழுது அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவர்கள் சொன்ன அந்த இன்பங்கள் தனக்குத் தென்படவில்லையே என்று எண்ணினாள். தன் பங்கு என்ன? இவர்களுடையதை விட சொத்தைப் பங்கா? அதிகாரம் தன் கையில் வந்துவிட்டதினால் பொக்கிஷத்தில் இருக்கும் ஆபரணங்களை எல்லாம் அவள் அணிந்து கொள்ள முடிந்தது; வெளிவரும் சமயங்களில் எல்லாம், மக்கள் ஆரவாரத்துடன் வரவேற்றார்கள். நந்தவனத்தைப் புதுப்பித்தாள். அதில் இருந்த பளிங்கு மண்டபங்களையும், கொடிகள் படர்ந்த நிழல் மேடைகளையும் இடம் மாற்றியமைத்தாள். என்ன செய்தும் சுல்தானின் காலத்தில் அநுபவித்ததை விட இன்பம் ஒரு துளியாவது அதிகரித்ததாக அவளுக்குப் படவில்லை. அவள் கூரிய அறிவு படைத்தவள். ஆகையால் கதை சொல்லும் வேலைதான் முன்பு உற்சாகத்தையளித்து வந்தது என்று உணர்ந்தாள். இப்பொழுது என்ன செய்வது? தனது பரிஜனங்களைக் கூட்டிக் கதை சொல்ல ஆரம்பித்தால் மனமறிந்த பொய்களைப் பிதற்றுவார்கள். இம்மாதிரியான போலிப் புகழுரைகளை ஷெஹர்ஜாதி வெறுத்தாள்; பின்னிய கதைகளை எல்லாம் எழுதலாம்; ஆனால் குரலின் பேதம், முகநொடிப்பின் நயம் எல்லாவற்றையும் இழந்து, வெறும் மொட்டையாக, அவளது அபூர்வப் புன்சிரிப்பின் தேசுபடாது இருக்கும். அதனால் தனது பெயருக்குக்கூடப் பங்கம் வந்துவிடும் என்று பயந்தாள். பகலும் மணிச் சங்கிலிகளாக நீண்டது; ஆனால் இராத்திரியின் வரவு அவளை அஞ்சவித்தது. பொழுதைப் போக்குவதற்கு மௌனமான - ஆனால், இன்பகரமான விளையாட்டுக்கள் இருக்கின்றன. இந்திரிய போகங்களை அநுபவிக்கச் சக்கிலியப் பெண்ணுக்கிருக்கும் உரிமைதான் ராஜப்பிரதிநிதிக்கும் உண்டு என்று உணர்ந்தாள்.

யாரை எல்லோரும் மதித்து, மரியாதை செய்து, புகழ்ந்து, அஞ்சுகிறார்களோ, அவர் காதலை ஒரு இடத்திலாவது எதிர்பார்க்க முடியாது.

பழைய நந்தவனத்தில் இடம் மாறாது இருந்த பழைய பளிங்கு மண்டபத்திலிருந்து அவள் இவ்வாறு எண்ணமிடலானால். நீரோடைகளின் சலசலப்பு அவளுக்கு நிம்மதியளித்தது. அவற்றின் இனிய குரல்கள் ஏதோ அற்புதமான இன்பக் கதையைக் கூறுவது போல் எண்ணினாள். ஆனால் நீரோடையின் சலசலப்பு மனித உள்ளத்தின் குரலாகுமா? உடனே ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. கதைப் பரீட்சைகள் ஏற்படுத்தி, அவளை இன்பப்படுத்தாதவர்களின் காதை அறுத்துத் தண்டித்தால் என்ன?... அதை நகரத்தில் முரசறைவிக் வேண்டும்.

இவளுடைய கதையைச் சொல்லிச் சொல்லிப் பழக்கப்பட்ட பலர், நகரம் முழுவதும் இருந்தனர். அதைச் சொல்லுவதே இலக்கியப் பயிற்சியாயிற்று. அதில் எத்தனை கட்சிகள்! ஒவ்வொருவரும் வந்து காதைப் பறிகொடுத்ததுதான் மிச்சம். மார்தூக் கதை சொல்லுவதில் யாரையும் மயக்கி விட முடியும் என்பதில் தற்பெருமை கொண்டவன். ஆனால் அவனுக்கும் மன்மத ரூபத்திற்கும் வெகுதூரம். அரண்மனைக்குள் பெருமிதமாக வந்தான். போகும்போது... ஆமாம் போகும் போது... பாகை கலைந்து, காதைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு மறைந்தான்.

ஆனால், ஆசை யாரைவிட்டது, மார்தூக்கின் விதி மற்றவர்களை வந்து காதுகளை இழக்கத்தான் தூண்டியது. ஷெஹர்ஜாதிக்கு அசட்டுக் கதைகளைக் கேட்டுக் கேட்டுக் காது புளித்துவிட்டது. அரண்மனை உப்பரிகையில் நின்று வானத்தைத் தழுவும் திசை மூலையை நோக்கினாள். யாத்திரை செய்ய வேண்டும் என்ற வேட்கை யிருந்தது; வானத்தில் ஒய்யாரமாக வட்டமிடும் கறுப்புப் புள்ளிகள் போன்ற பருந்துகளைப் போல் உயரப் பறந்து நின்று உலகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை மிகுந்தது.

அன்று ஒரு புதிய ஒட்டகைக் கூட்டத்துடன்,

எங்கிருந்தோ ஒரு அரச குமாரன் கதை சொல்ல வந்திருக்கிறானாம். என்ன தைரியம்! அவன் அசட்டுத் தைரியத்திற்குக் காதுகளைக் குருத்துடன் வெட்டியனுப்ப வேண்டும்.

அன்றிரவு சிறிது உஷ்ணமாகவே இருந்தது. ஷாரியார் கொலை செய்யப்பட்ட அன்றுபோல் வானக் கம்பளத்தில் இருட்டுத் தேவன் நட்சத்திரங்களை வாரி இறைத்து வேலை செய்தான். ஷெஹர்ஜாதி வாசனை பரிமளிக்கும் மஞ்சத்தில் சயனித்து அவன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான். தேகமாதயந்தமும் கொதித்தது. பளிங்குத் தடாகத்தில், பிறந்த கோலத்தில் முங்கிக் குளித்து நீந்த வேண்டும் என்று தேகம் கட்டுக்கடங்காது தவித்தது. முதலில் அந்தக் கதை - சொல்லியைக் கேட்டு விட்டு... அவனும் வந்தான்.

அவன் கம்பீரமாக உயர்ந்து வளர்ந்த ஆண் சிங்கம். முகத்தையும் தேகத்தையும் அடையாளம் தெரியாதபடி மூடியிருந்தாலும், அழகை மறைக்க முடியவில்லை. அவன் முன் வந்து அவன் நமஸ்கரிக்கவில்லை. ஷெஹர்ஜாதிக்குத் திடீரென்று அவன் மீது ஒரு பிரேமை ஏற்பட்டது. உடனே மஞ்சமும் நிலவும் என்னுமில்லாதபடி ரம்மியமாகத் தேகத்தில் ஓர் விவரிக்க முடியாத உணர்ச்சியைப் பாய்ச்சின. ஓர் அன்றில் பேடு குரலெடுப்பியது; ஷெஹர்ஜாதி மௌனமாகத் தலை குனிந்தான், அவள் இதயம் படபடத்தது.

வந்தவன், முகத் திரையைக் களைந்து விட்டு இமை கொட்டாமல் அவளை நோக்கினான்.

அவன் அழகன். பஞ்ச பூதத்தின் அழகு அவனைப் போல்தான் இருக்க வேண்டும். அவன் பேசவில்லை. ஆனால் ஷெஹர்ஜாதி அன்றுதான், அந்த மௌனத்தில், மரணத்தின், வாழ்க்கையின் அற்புதமான கதையைக் கேட்டாள்; - அதுதான் காதல்.

42. சிரித்த முகக்காரன்

அவன் சோகமாக இருக்கிறான், தனியாக இருக்கிறான் என்று சொல்லிவிடுவது எளிது; ஆனால் அவன் எப்பொழுது பார்த்தாலும் சிரித்த முகத்தோடேயே இருக்கிறான். அப்படிச் சொல்லிவிட்டாலும், அவனைப் பாட்டிலில் போட்டு அடைத்து லேபில் ஒட்டி வைத்த மாதிரியாகும்; 'ஜயோ பாவம்! என்ன துயரமான கதை, என்ன சோகப்பட்ட மனுஷன். லோகத்திலே நம் கண்ணில் படாமல் எவ்வளவு தீரர்கள் இருக்கிறார்கள்!' என்று எல்லாம் சொல்லச் சொல்லும்படி ஒன்றுமில்லை. அவன் ரொம்ப சாதாரண மனுஷன்; அவனைப் போன்றவர்களை எங்கும் பார்க்கலாம். அவனுடைய நிலைமையும் சாதாரணம்; ரொம்ப சர்வசாதாரணம். அதனால்தான் அவன் உலகத்தின் கண்ணில் விழாமல், மறைந்து உலகம் இழந்த ஒருவனாக இருக்கிறான்.

அவன் ஜப்பானியன். ஹாரிஸன் ஏழாந்தெரு பார்க், பெஞ்சில் உட்கார்ந்து, போய்க்கொண்டும் வந்துகொண்டுமிருக்கும் ஜனங்களை நிர்விசாரமாகப் பார்த்துக் கவனித்துப் பொழுதைப் போக்குகிறான். இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமையானதினால் தன் நேரத்தைச் (உலகத்தின் நேரத்தைச்) செலவு செய்து கொண்டிருக்கிறான்; இந்த மகாலோகத்துடன் மறுபடியும் உறவு கொண்டு விடுவதற்காக, "நாம் என் கஷ்டப்படுகிறோம்" என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதற்குச் சோகமாக, தனியாக உட்கார்ந்து பொழுதைக் கழிக்கிறான். அவன் ரொம்ப நேரம் யோசிக்கவில்லை; பெரிய சித்தாந்திகள் மாதிரி ஆற அமர உட்கார்ந்து மனசைத் துருவவில்லை. அதற்குப் பதிலாகச் சும்மா உட்கார்ந்து இருந்தான். அப்புறம் வெகு சீக்கிரத்தில் சோகத்தின் தனிமையிலிருந்து வெளி வந்தது சிரிப்பு; மகிழ்ச்சியால் அல்ல; சோகத்தாலும் அல்ல. அப்போதுதான் நான் முகத்தைப் பார்த்தேன். அழகானதொன்றல்ல; சர்வ சாதாரணமானது தான்; எங்கேயும் பார்க்கக் கூடியதுதான்.

அவன் பெயர் என்னவானால் என்ன? அதனால் பிரமாதமாக வித்தியாசம் எதுவும் ஏற்பட்டுவிடப் போவதில்லை; இருந்தாலும் அவன் பெயர் த்ஸுமுரா. ஹாரிஸன் ஏழாந்தெரு பார்க் பெஞ்சில் அவன் உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுது அவனைக் கண்டேன். நான் ஒரு மரத்தடியிலிருந்து ஒரு புஸ்தகத்தை வாசித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஏறிட்டுப் பார்த்தபொழுது அவனைக் கண்டேன். அன்னியன் ஒருவன் யார் என்பதை நிர்ணயிக்க மனசு செய்யும் முயற்சியே ஒரு ரசமான யாத்திரை. நான் புஸ்தகத்தை வாசிப்பது போன்ற பாவனையில் அவனைக் கவனித்தேன்; ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பார்க்கு பெஞ்சில் உட்காரும் நபர்களைப் போலத்தான் அவனும் இருந்தான். யார் என்ற யோசனை ஆரம்பிக்கையில் அவன் என் மனசில் விசுவரூபம் எடுத்து விட்டான். என் அண்டையில் வாழுகிறவன், எனக்குத் தெரிந்தவன், பேசினவன் மாதிரி எல்லாம் ஆகிவிட்டான். அப்பொழுது திடீரென்று எதிர்பாராத சமயத்தில் அவன் சிரித்தான். பித்துக்குள்ளிச் சிரிப்பு அல்ல. ஆனால் யாரையும் கவனிக்க வைக்காத சிரிப்பு. யாரும் கவனித்தாலும் பார்க்கிலோ, தெருவிலோ எதையோ வேடிக்கையாகப் பார்த்திருக்க வேண்டும் எனக் கருதி அத்துடன் விட்டு விடுவார்கள். ஆனால் அது மாதிரமல்ல. அவனுடைய பார்வையில் விசித்திரமில்லை. எல்லோரையும் போலத்தான் இருந்தான். இருந்தும் அவனிடம் அலாதியாக ஏதோ விசேஷம் இருந்தது.

அவன் யார், எங்கு வேலை செய்கிறான் என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தேன். உள் மனத்தின் சர்க்கஸ் விந்தைகளில் நடக்கும் ரசமான வேடிக்கைகளுக்கு வரம்பே கிடையாது. என்னத்தைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்? அதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினேன்; அவன் யார், ஜீவனோபாயத்திற்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறான்... நான் பல முறை யோசித்தேன்.

'எழுத்தாளனோ? சித்திரக்காரனோ! சாஹித்ய கர்த்தனோ? அவன் யாராக வேண்டுமானாலும் இருக்கக்கூடும். அவனுடைய சோக முகத்திற்கும்

சிரிப்புக்கும் சம்பந்தமில்லை. ஆனால் எப்பொழுது பார்த்தாலும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்; உலகமே தன்னில் ஓர் அம்சம் மாதிரி. சிரிப்பதற்கு விஷயமோ அர்த்தமோ இல்லாதபோது பித்துக்குளி மாதிரி சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் பித்துக் குளியாக இருக்க முடியாது - காரண காரியமற்ற வாழ்வை அவனது உடை காட்டவில்லை. பாதிரியோ? பலருக்குத் தலைமை வகித்து முன்னே வழி காட்ட வந்தவனோ? - தன் 'தலைமை' வேஷத்தைக் களைந்து அடையாளம் தெரிந்து கொள்ள முடியாத வகையில் ஜனங்களுடன் அளவளாவிப் பழக வந்தவனோ? ஆனால் ஞாயிற்றுக்கிழமையாச்சே. ஞாயிற்றுக்கிழமைதான் பாதிரியாருக்குப் பழி வேலை இருக்கும் தினம். இருந்தாலும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தான் பார்க்குக்கு வருவதென்றால் யாருக்கும் இயலும். ஒரு சமயம் அவனை மளிகைக் கடைக்காரனோ பூக்கடைக்காரனோ என்றெல்லாம் நினைத்தேன். இப்படியாக நினைத்துக் கொண்டு போனேன்; நினைப்புகளுக்கு முடிவிலலை.

திங்கட்கிழமை அதிகாலையில் அவன் பார்க்கில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்தேன். முந்தின நாளில் போல, மற்ற ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் போல, பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். ஜனங்கள், யந்திரங்கள் இவற்றின் ஓட்ட சாட்டம், உலகத்திலே பொழுது கழிவது எல்லாவற்றையும் சோம்பேறித்தனமான, சிரமமெடுத்துக் கொள்ள விரும்பாத, அதே "ஞாயிற்றுக் கிழமைக் கண்" கொண்டு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவசரப்படாமல், துடிப்பில்லாமல் (அவன் உயிருடன் இருக்கிறான் என்பதில் சந்தேகமில்லை) பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வேலையும், வேகமும், வேர்வையும் உழைப்பும், கஷ்டமும் மிகுந்த வார நாட்களில் போலவே அமர்ந்து இடையிடையேயறியாமலே சிரித்துக்கொண்டு, தன்னை மனுஷக் காதுகளும் மனுஷக் கண்களும் கேட்டு, பார்த்துத் துருவித் துருவி ஆராய்கின்றன என்பதே தெரியாமல் இருந்தான். கௌரவத்தின் முகச்சுளிப்பு இல்லாமலும், சோகமே இல்லாமலும் உட்கார்ந்து வெளியில் சாய்ந்துகொண்டு இருந்தான். ஆனந்தக் கண்ணீர் வரும்படி எழுதவில்லை.

நாடக அரங்கத்தில் பாடவில்லை. தன் திறமையை உபயோகிக்கவில்லை. திறமையுடன் விளையாடவில்லை. தன் திறமை கொண்டு திரமாக வாழவில்லை. ஒரு வார்த்தையில் சொல்லப் போனால் சுமமா உட்கார்ந்து, உயிரோடு உட்கார்ந்து 'ஜீவகளை அமைந்த நிழலில்' சிறிது இருந்து 'எதிரொலியற்று மறையும் வாழ்வு', என்ற தோற்றத்தில் அமிழ்ந்திருந்தான்.

பிறகு செவ்வாய்க்கிழமையும் அவனைப் பார்த்தேன். அப்புறம் புதன், வியாழன், வெள்ளி எனத் தினசரி அங்கு வந்தான். சுகவாசியோ; வேலையிழந்தவனோ! அல்லது உபகாரச் சம்பளம் பெறுபவன் ஒருவனைப் பின்பற்றிக் கவனிப்பதாகவும் நம்ப ஆரம்பித்தேன். எந்த நினைப்பும் ரொம்ப நாள் நீடிக்கவில்லை. அதற்கப்புறம் ஒருவாரம் அவன் வரவில்லை. நான் மட்டும் தனியாக மரத்தடியில் உட்கார்ந்து அவன் இனிமேல் வரவே மாட்டானோ என எண்ணியிருந்தேன். இங்கு உட்கார்ந்து, அவன் இனிமேல் வரப்போவதில்லை; நிச்சயமாகப் போயே போய்விட்டான் என நினைக்கையில் அந்த நபர் என் மனசில் பூதாகரமாக வடிவெடுத்து அந்தத் தெரு, பார்க் எல்லாவற்றையும் அவனைப் பற்றிய நினைப்பு என்ற வடிவம் எடுத்துக் கவித்து விட்டான்; நான் உட்கார்ந்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவனை யாரென்று அடையாளம் கண்டு பிடிக்காமல், பேச்சுக்கொடுத்து, நடை, நொடி, வார்த்தை பாவனைகளால் அனுமானித்து, அவன் யாரென்பதைக் கண்டுபிடிக்காமல் விட்டு விட்டேனே என்பதில் வருத்தம்.

ஆனால் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை அந்த ஜப்பானியன் திரும்பவும் பார்க் பெஞ்சுக்கு வந்து உட்கார்ந்தான். சிரிப்பைக் கொஞ்சங்கூட இழக்காமல் சோகம் முகத்தில் கோடு போட, முந்திப் பார்த்தமாதிரியிலேயே பார்த்தும், இடையிடையே தன்னையறியாமல் சிரித்தும், பார்க் பெஞ்சில் ஆயிரம் ஞாயிற்று முகங்களில் ஒன்றாகத் தன்னையிழந்து உட்கார்ந்திருந்தான்.

இந்தச் சமயம் அவனிடம் போய்ப் பேச்சுக் கொடுக்கத் தயங்கவில்லை. 'ஹலோ' என்றேன். அவன் என்னைப்

பார்த்து அதிசயப்படாமல் சிரித்தான். "நான் எப்போதும் அந்த மரத்தடியில் உட்கார்ந்து வாசித்துக் கொண்டிருப்பேன். உன்னை எப்பொழுதும் பார்க்கிறது வழக்கம். ஒரு வாரமாகக் காணவில்லை. என்னவோ ஏதோ?" என்று சொன்னேன்.

"உட்காரேன்" என்றான்.

பெஞ்சியில் நகர்ந்து எனக்கு இடம் கொடுத்தான். "என் பெயர் த்ஸுமுரா, ஜப்பானில் ஷினோ ஜில்லாவிலிருந்து வந்திருக்கிறேன்" என்றான். தன் பெற்றோர்கள் ஹிரோஷிமாவில் இருப்பதாகச் சொன்னான். ஹிரோஷிமாவில் பலரைத் தனக்குத் தெரியும் என்று அவன் எனக்குச் சொன்னான்.

"இனிமேல் நீர் வரமாட்டீர். அதனால் மறுபடியும் பார்க்க முடியாது என்று நினைத்தேன்" என்றேன்.

அவன் சிரித்தான். "அப்படி ஒன்றும் பயப்பட வேண்டாம். நான் எப்பவும் இங்கேதான் இருப்பேன். உல்லாச யாத்திரை போக என்னிடம் பணம் கிடையாது" என்றான்.

"இங்கே என்ன செய்கிறீர்?" என்று கேட்டேன்.

"ஹினோதே சலவைக் கம்பெனியில் வேலை. அங்கே நான் லாரி டிரைவர்; ஈஸ்ட்பேயில் உள்ள வீடுகள், ஆபீஸ்களுக்கு வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு போய்ச் சாமான் கொடுத்து எடுத்து வருவது உத்தியோகம். பதினான்கு வருஷமாக அங்கேதான் வேலை. சில சமயம் அரைநேர வேலை. அதனால் தான் வாரநாட்களில் இங்கு வந்து உட்கார்ந்திருப்பேன்" என்றான்.

ஒரு நிமிஷம் கழித்து நான் போக வேண்டும் எனப் புறப்பட்டான். "சலவைக் கம்பெனியில் இராத்திரிச் சாப்பாடு ஆறுமணி; இப்போது புறப்பட்டால்தான் நேரத்திற்குப் போய்ச் சேரலாம்" என்றான்.

மறுபடியும் சந்திப்பதாகப் பரஸ்பரம் சொல்லிக் கொண்டு பிரிந்தோம். முகத்தில் காணும் சோகத்தைப் பற்றியோ, அல்லது வாழ்வின் வருத்தத்தைப் பற்றியோ அவன் ஒரு வார்த்தைக் கூடச் சொல்லலை. ஏன் சோர்ந்தாற் போலிருக்கிறான். எப்பொழுதும் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதுபற்றி நானும் கேட்கவில்லை. நாங்கள் அதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. உலகத்துக்கே பொதுவான ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு அசட்டுப் பட்டம் கட்டிக்கொள்ள நாங்கள் விரும்பவில்லை. அந்தக் கேள்வியைக் கேட்க நாம் யார்? ஒவ்வொரு சிறு பேச்சும், ஒவ்வொரு சிறு வம்பும், சிரிப்பைத் தூண்டும் விஷயமும் உலகத்தின் சோகத்திலேதான் பிறக்கிறது; அதுதான் உண்மை. மனிதர்கள் பரஸ்பரம் சந்தித்துக் கொள்வது, குதூகலமோ துக்கமோ எதுவானாலும் உலகத்தின் சோகத்திலும் சத்தியத்திலும் பிறக்கிறது.

அவன் சலவைக் கம்பெனி லாரி டிரைவர். வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போகும்போது அவன் முகத்தில் அறையும் காற்றைவிட எந்த விதத்திலும் சற்றும் வித்தியாசமில்லாத இந்த பார்க் காற்று வாங்க வருவது ஏன்? அவன் வெறும் சலவைக் கம்பெனி டிரைவர்தான்; நகரத்தில்தான் வசிக்கிறான். ஓய்வுக்காக பார்க்குக்கு வருகிறான். பெரிய நினைப்புக்காக அல்ல; வாழ்விலிருந்து தப்பி வந்த அதை மறக்க அல்ல; கசப்பில்லாமல், 'பம்மாத்து' இல்லாமல், கனவை விரும்பாமல் கூரையைக் கிழித்துக் கொண்டு விழும் அற்புதங்களை எதிர்பார்க்காமல், அடுத்த மணியில், அடுத்த வினாடியில் என்ன ஏற்பட்டாலும் என்ன என்று நிர்விசாரமாக உட்கார்ந்து சிரித்துக் கொண்டிருக்க வருகிறான்... என்பன போன்றவையே அவனைப்பற்றிய விஷயங்கள்.

இதுதான் தினசரி நிகழும் மகா விஷயம். ஆகையால்தான் சோகம், துயரம் உலக வருத்தம் இவைகளின் காரணம் சிரிப்பிலும், மூங்கையான மகாகால மௌனத்திலும் அரை குறையாகத் தெரிகிறது.

43. துனியக்காரி

ரோனால்டு ஆக்டன் – இங்கிலாந்து

அப்பொழுது இலையுதிர் காலம். நானும் ஜேக் மக்கின்ஸனும் பக்கத்து மிராசுதாருடைய காட்டில் திருட்டுத்தனமாகக் கண்ணி வைத்து வேட்டையாடச் சென்றோம். அவனுக்கு வயது இருபதுக்கு மேல் இருக்கும். கருத்துச் சுருண்ட மயிர் செறிந்த தடியன்.

திருட்டுத்தனமாகக் கண்ணி வைப்பதில் அவனுக்கு மிஞ்சியவன் அந்தப் பகுதியில் கிடையாது.

எனக்கு வயசு பதினாறு.

எனக்கு எப்பொழுதும் இருட்டு என்றால் ரொம்பப் பிரியம்.

இருட்டு வந்தப்புறந்தான் எல்லாம் உயிர் பெற்று வாழ ஆரம்பிக்கிறது என்று எப்போதும் நினைப்பேன்.

வீட்டுக்குள் விளக்கு வெளிச்சம் தெரிய ஆரம்பித்த பின்புதான் அது கண்ணை விழிக்கிறது போலத் தோன்றும். அந்த மாதிரி வீடுகளைப் பார்க்கிறதிலே, அவற்றின் பக்கத்தில் உள்ள பண்ணை மைதானத்தில் மனிதக் குரலும் நாய்களின் குரைப்பும் கேட்பதிலே, ஒரு சுகம். பகல் வெளிச்சத்தை விட அதில்தான் எனக்கு தைரியம்.

நான் சின்னப் பையனாக இருக்கும்பொழுது எங்கப்பா கூடத் திருடப் போவேன். ஒரு வேளை அப்படித்தான் எனக்கு இந்தப் பழக்கம் வந்திருக்கும்.

ஒருநாள் நான் ஒரு முசல் குட்டியைப் பிடித்தேன்...

(எனக்கு இந்தப் பொஸ்தகம் மாதிரி எழுத வராது. அப்படி

எழுதரதுன்னா மூச்செப் புடிக்கிற மாதிரி இருக்கு. எம் போக்கிலேயே எழுதிப் பாக்கறேன்.)

அது ரொம்பச் சின்னது. அதனாலே அதை எங்கிட்டெயெ குடுத்துட்டாங்க; அதைத் தொட்டா மெத்துன்னு பட்டு மாதிரி இருக்கும். மூக்குக்கிட்ட கொண்டு போனா பச்சை வேர், மண்ணாங்கட்டி மாதிரி வாசனை வரும். முசலுங்களைக் கொல்லப்படாதுன்னு நெனச்சேன். ஆனா முடியுமா? அந்த மாதிரி மனசு கோழைப்பட்டுப் போகப் படாதுன்னு கட்டுப்படுத்தினேன். ஆனால், முடியலே.

எனக்கு இந்தக் காட்டெலி எப்பவுமே பிடிக்காது. அதன் வெள்ளை மயிரைப் பார்த்தால், சூரியனே படாமல் பெட்டியடியிலே மொளைக்கிற காளான் மாதிரி இருக்கும். அதுக்கும் ரோஜா நெறக் கண்கள். வியாதி பிடித்த குழந்தைகள் அளுது அளுது ஓய்சு இருக்கிற மாதிரி இருக்கும்.

சில சமயம் பல்லாலெ கடிச்சடும். அதுக்காக எனக்கு அதுமேலே பயம் கிடையாது.

அதுங்களைப் பார்த்தாலே புடிக்காது.

அன்னிக்கு நிலா காஞ்சு கொண்டிருந்தது. ஆனா அவ்வளவு பிரகாசம் இல்லெ. தரைப் பக்கமெல்லாம் மஞ்ச (மூடுபனி) எல்லாத்துக்கும் ஒரு பொய்த் தோற்றத்தைக் கொடுத்தது. ஆனாக்க அவ்வளவு குளிரில்லை. ஜேக்குக்கு ரொம்ப குஷி என்னிக்கும் போலெ, கை நிறையக் கண்ணி.

அதெப் பத்தி எனக்குக் கவலையிலெ.

அன்னிக்கி எம் மனது அப்படி இருந்தது. அதான் கவலையே தோணலே.

நிலா என் உடம்புக்குள்ள ரெத்தத்தைக் குடிக்கிற மாதிரி, அதை நெருப்பாக்கிற மாதிரி இருந்தது. இஷ்டம் போலே

ஆட்டம் போடணும்னு தோணுச்சு.

காட்டுக்குள்ளே இருக்கும் ஒரு சின்ன மைதானத்துக்கு வந்தோம். ஜேக் கண்ணியை வைத்தான். அங்கே நிறைய முசல் துள்ளிக்கிட்டு கெடந்துச்சு. நாங்க வந்தோம். அப்படியே ஓடி ஒளிஞ்சிக்கிடுச்சு.

ஜேக் அதுகளைப் பார்த்து, சிரிச்சுக்கிட்டு "புடிக்கிறேன் பாரு"ன்னு வருமங் கூறினான். ஊர்க்காரங்க அவனெ பைத்தியம்னு நெனச்சாங்க. இந்தத் திருட்டுத் தொழிலிலெ, இத்தினி நாளும் ஆப்டாமெ காலந்தளரான்.

கொஞ்ச நேரத்துலெ கண்ணிலெ எத்தினியோ மொசலுங்க ஆப்டுக்கிச்சி. அவன் சுத்திப் போய் பூட்ஸ் காலாலே ஒதிச்சி, கொன்னு கொன்னு சாக்குக்குள்ளே போட்டான். மொத்தம் பத்து மொசல் ஆப்டுச்சி.

ஜேக் குஷியிலே, "அக் அக்" என்று சிரிச்சான்.

அப்பொத்தான் நான் அந்தப் பொண்ணைப் பார்த்தேன்.

அவ நெலா வெளிச்சத்திலே கூத்தாடிக்கிட்டிருந்தா, அம்மணமா!

இதுக்கு மின்னாலெ நான் அப்படி ஒரு பொண்ணையும் பார்த்ததேயில்லே.

அப்பொ திடீருன்னு மேலெல்லாம் ஒரேயடியா சில்லிட்டு வெர்ச்சுப் போச்சதுன்னு நெனக்கிறேன்.

அவளுக்கு என் வயசுக்கு மேலே இருக்காது. அவ கை காலை நீட்டி ஒரு மாதிரியா ஆடிக்கிட்டு கெடந்தா. அவ ஓடம்பு, வெள்ளரிக் கொடி இருக்கு பாரு, அது காத்துலே ஆடற மாதிரி இருந்தது.

அவ ஒல்லி; சுண்டிவிட்ட சாட்டை மாதிரி நேராயிருந்தா,

<https://t.me/aedahamlibrary>

வெள்ளெ வெளேருன்னு. அவ கண்ணு வெறி புடிச்ச மாதிரி இருந்துச்சு, மொகம் நீண்டு மோவாக கட்டை கூரா எறங்கி இருந்தது.

அவ மூஞ்சி அளகா இருக்குதுன்னு நெனச்சேன். கண் எமெ இருக்கு பாரு, அது கன்னங் கரேலுன்னு இருந்துச்சு.

அவளையே பாத்துகிட்டு நின்னேன்; அசையலே.

அவளையே பாத்துகிட்டிருந்ததுலே ஜேக்கைக்கூட மறந்துட்டேன். நான் திரும்பிப் பாக்ரப்பொ அவம் போயட்டான்.

மரத்து நெழிலிலேயே பதுங்கிப் பதுங்கி அவ கிட்டப் போனேன்.

நான் ரொம்பக் கிட்டப் போரவரை அவ பாக்கவேயில்லை.

திடீலுன்னு நின்னா - என்னைப் பாத்துட்டா!

"இங்கெ வா!"ன்னா. ஆடு மாதிரி முழிச்சுக்கிட்டு கிட்டப் போனேன். ஒரே எட்டா எட்டி, ஒரு குத்து வுட்டா!

நல்ல குத்து. நான் தடுமாறிப் போனேன். மறுபடியும் ஒரு குத்து வுட்டா. அப்புறம் மூஞ்சிலே ஒரு குத்து. எம் மூக்லெ இருந்து ரெத்தம் சொட்டிச்சு. மறுபடியும் கண்ணெப் பாத்து ஒரு குத்து வுட்டா.

மொதல்லெ எனக்குக் கோபம் வரலெ. வெவரம் புரியாமெ நின்னேன். அவகூட சண்டெபோட பிரியப்படலெ, ஆனா அவ குத்திக்கிட்டே இருந்தா, வேறே வழியில்லெ.

நான் அவ மூஞ்சிலே ஒரு குத்து வுட்டேன்.

நான் சின்னப்பயலா இருந்தப்ப ஒரு வஸ்தாது எனக்குக்

குஸ்தி சொல்லிக் குடுத்திருந்தான். எங்கே எல்லாம்
குத்துனா ஆளெ விளத்தட்டலாம்னு
சொல்லிக்குடுத்திருந்தான்.

இப்பொ எனக்கு அது நெனவுக்கு வந்துச்சு.

அவ மூஞ்சிலே பலமா குத்தவேணும்னு நெனச்சேன்.
அவ மூஞ்சி ரொம்ப அளகா இருந்தது. நல்லா குறிபாத்து
நெஞ்சுக்கு கொஞ்சம் கீழே ஒரு குத்துவிட்டேன்.

காத்துப் போன பலூன் மாதிரி சுருண்டு வுளுந்தா.

எந்திரிச்சு நிக்கப் பாத்தா! முடியலெ. என் கண்ணப்
பாத்தா. கண்ணு நெரஞ்சு போச்சு.

நான் குனிஞ்சு அவ பக்கத்லெ உக்காந்தேன்.

எனக்குள்ளே என்னமோ நடந்துச்சு. உள்ளார பெரிய
வெளிச்சம் போட்ட மாதிரி இருந்திச்சு. என் ஓடம்பெ
தண்ணியாலெ பண்ண மாதிரி கொளகொளன்னு ஆயிரிச்சு.
அவ என்னை கெட்டியா புடிச்சுக்கிட்டா. நானும் அவளைப்
புடிச்சிக்கிட்டேன்.

எங் கோட்டே களத்திக் குடுத்துப்புட்டு அவளெ
கெட்டியாப் புடிச்சுக்கிட்டேன். அவ அளுகிற மாதிரி
இருந்திச்சு. சமாதானம் பண்ணப் பாத்தேன்.

திடீலுன்னு எழுந்து முறிச்சுக்கிட்டு ஓடினா. அவ அந்த
நெழிலுக்குள்ளே போய் மறையரப்போ என்னெ திரும்பிப்
பார்த்து, ஒதட்டைத் தன் கையாலே தொட்டு முத்தம்
போட்டுக் காமிச்சா. எங் கோட்டைக் கழத்தி விசிரிப்புட்டா.

கொஞ்ச நேரம் பித்துப் புடிச்சப்பலே நின்னேன், "திரும்பி
வா!"ன்னு கூபட்டேன். பதிலெக் காணோம்.

நான் வூட்டுக்குத் திலும்புனப்ப தூக்கம் புடிக்கலெ.

<https://t.me/aedahamlibrary>

ஓடம்புக்குள்ளே என்னமோ எரியரங்காட்டியும் இருந்திச்சு.
மறுபடியும் அவளே கட்டாயம் பாக்கணும்போல இருந்திச்சு.

மக்காநாள் காத்தாலே அந்த எடத்துக்குப் போனேன்.
அங்கெ அவளே காங்கலெ.

அண்ணைக்கி ராத்திரி ரொம்ப நேரம் அங்கெ போய்
அவளுக்காவ காத்துக்கிட்டிருந்தேன். அப்படி எத்தினியோ
ராத்திரி.

ஊர்க்காரனுங்க என்னப் பாத்து என்னடான்னு கேக்க
ஆரம்பிச்சுட்டானுங்க.

நான் என்னமோ ஒரு குட்டியெ சுத்திக்கிட்டிடுத்
திரியரேன்னு கேலி பண்ரானுங்க.

அவங்க கிட்ட இத்தெ சொல்ல முடியுமா?

சில சமயத்திலெ இது நெசமா நடந்துச்சான்னு கூட
எனக்கு சந்தேகமா இருக்கு.

நெலா வெளிச்சத்தைத் தவிர வேறே ஒண்ணும்
பாக்கலேன்னு ஜேக் சொல்ரான். வேட்டெ புடிக்கரதுலே
ரொம்ப கண்ணா இருந்துட்டிருப்பான். அதுனாலெதான்
அப்படிச் சொல்ரான்.

என்னைக் கூப்ட்டானாம்; நான் பதில் சொல்லலையம்;
பின்னாலே வருவேன்னுப்புட்டு வூட்டுக்கு
வந்துப்புட்டானாம்.

மக்காநாள் காலம்பர என் ஓடம்பெல்லாம் காயமா
இருந்திச்சு.

'என்னடா'ன்னு கேட்டானுங்க. ஒரு பயகூட சண்டெ
போட்டேன்னு பொய் சொன்னேன். யாருன்னு கேட்டாங்க;
நான் சொல்ல மாட்டேன்னுப்புட்டேன்.

ஒரு வேளை கொறத்தியா இருக்கும்.

கொறக்கூட்டம் வந்தா அந்தப் பக்கத்லெதான் கூடாரமடிக்கும்; ஆனாக்க அவுங்க ஓடம்பெல்லாம் ஒரே கறுப்பு, அவ தந்தம் மாதிரி வெள்ள வெளேலுன்னு இருந்தா.

இப்போ எனக்கு முப்பது வயசாயிப்போச்சு. இன்னம் என்னாலே அவளெ மறக்க முடியலெ.

வெறும் நெனப்புத்தானு சொல்லலாம். பின்னெ எப்படி மேலே உடம்புலெ காயம்? மரத்தோட சண்டை போட்டேனா!

அதுக்கப்ரம் நான் திருடப்போரதில்லெ. ஆனா நெலா வெளிச்சத்லெ எப்பவும் சுத்துவேன். ஒரு நா ராத்திரி அந்தக் காட்லே இன்னொரு பக்கத்திலே ஒரு பொணத்தெப் பார்த்தென், - ஆம்புளெ; மூஞ்சி அப்படியே செரஞ்சி போச்சு. கையிலெ யாரோ கடிச்சமாதிரி பல்லு அடையாளம். கழுத்து நெரிஞ்சு செத்த மாதிரி இருந்துச்சு.

பல்லுக்குறி அளகா, வரிசையா இருந்திச்சு. அந்தப் பொண்ணு கடிச்சா அப்படித்தான் இருக்கும்.

தரையே காலடித் தடமே இல்லெ. இல்லாட்டா நான் தான் கொன்னுப்புட்டேன்னு என்னைத் 'தூக்கி'யிருப்பாங்கள்.

ஊர்க்காரனுங்க இந்தப் பொணத்தைப் பார்த்தப்புறம் அந்தக் காட்லெ சூனியக்காரி ஒருத்தி இருக்கிரான்னு சொல்ராங்க. 'அவ அம்மணமா ஆடராப்பா தெனம்'னு எத்தினியோ பேரு சொல்ராநுங்க. அப்ரம் ஒத்தரும் தனியா அந்தப் பக்கம் போரதில்லெ.

போனா நான் தனியாத்தான் போவேன்; அதுனாலெ நான் அப்ரம் அந்தப் பக்கத்திலே போரதில்லெ.

ஆனாக்க, இதுவரைக்கும் ஒருத்தரும் அவளைப் பாக்கலே.

ஒருவேளெ அந்தப் பய வாங்கிக்கிட்டது சரியாத்தான் இருக்கும். அவன் ஒரு தடிப் பன்னி. எனக்கு அந்தப் பயலெ புடிக்கவே புடிக்காது.

இப்போ நான் ஒரு மரக்கெடங்கிலே வேலை பாக்ரேன். கொஞ்சம் படிக்கக்கூடத் தெரியும். எப்படியோ கவலையில்லாமே களியுது. மனசிலே நிம்மதியாக் கூட இருக்குது.

ஆனாக்க இந்த எலை எல்லாம் உதிர்ர காலந்தான் எனக்கு ரொம்பப் புடிச்சிருக்கு.

அந்தக் காட்டுக்கு மேலே, செகப்பு ரெத்தக்கறை மாதிரி மானம் தெரியும். நான் அதையே பாத்துக்கிட்டிருப்பேன், பொளுது போயிரும்.

சமயா சமயத்திலே பீர் கடைக்குப் போவேன். ஜேக் என்னெப் பாத்தப்போ எல்லாம் அதுஇதுன்னு கேலி பண்ணுவான். ஊர்க்காரனுங்க எல்லாம், என்னப் பாத்தா, இவன் ஒரு மாதிரின்னு பேசிக்கிராங்க. ஏன் தெரியுமா? நான் படிக்கிரனாம். தனியா காட்லெ சுத்தரனாம். ஆனாக்க எனக்கு பீரும் பேச்சுமனா ரொம்பப் புடிச்சிருக்கும்.

இப்பொ எத்தினியோ திருடனுங்க இருக்கிரானுங்க. அவங்க அந்த 'சூனியக்காரி' காட்டுப்பக்கம் போரதில்லெ. அவனுங்க வச்ச பேருதான்.

ஒசர மானத்திலே நெலா நீஞ்சலடிக்கிர மாதிரி போரப்ப எல்லாம் எனக்கு ஒடம்பு நடுக்கும்; அவுமானமா இருக்கும்; அதோட 'குளு குளு'ன்னு ரொம்ப குஷியா இருக்கும்.

நம்ம வாழ்வு இருக்கே அது என்னெவிட்டு விலகிகிட்டுப் போயிட்டுது. என்னெ ஆசெகாட்டி ஏமாத்திப்புடுச்சு. அந்த

<https://t.me/aedahamlibrary>

ராத்திரியோட நெனப்பு இன்னம் என்னெ கேலி
பண்ணிக்கிட்டிருக்கு.

நான் கண்ணாலத்தெப் பண்ணிக்கிட்டு பெத்துப் பெருகி
இருக்கணும்னு சொல்லுவிங்க. ஊர்லெ
பொண்ணுங்களுக்கா கொறச்சல் - நல்லாத்தான்
இருக்காங்க - இருந்தாலும் அது எனக்குப் புடிக்கலெ.

அவுங்களெ பாத்தா மூஞ்சிலெ அசடு வழியுது. மந்தி
மாதிரி, கல்லுப்புள்ளையார் மாதிரி இருக்குதுங்க.

ஜேக் சொல்ராப்டெ, நான் துனியக்காரி மேலயோ
மோஹினி மேலயோ ஆசைவச்சுமிருக்கலாம்.

நான் அப்படி நெனக்கலெ.

மோகினினாக்க அப்படிச் சண்டை போடுமா, - நீ தாஞ்
சொல்லு!

44. சுவரில் வழி

ஆர். முரே கில்கிரைஸ் – இங்கிலாந்து

அன்று முற்பகல் சிறிது உஷ்ணமாகவே இருந்தது. பசும்புல் செழித்து வளர்ந்த மைதான வெளியில், ஆங்காங்கு குத்துக்குத்தாகப் பெயர் தெரியாத புஷ்பங்கள் எல்லாம் கணக்கற்று மலர்ந்து கண்ணுக்கு ரம்மியமாக இருந்தன. தூரத்திலே, எங்கோ, இரண்டு மூன்று 'அக்கா குருவிகள்' சோக கீதத்தை எதிரொலிப்பது போல் குரல் எழுப்பின. கூடு கட்டுவதில் மும்முரமாக ஈடுபடும் சிறுகுருவியொன்று கலகலவென்று சப்தித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது கெஸ்யா அன்வின் என்பவள் ஹாதர்டன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுச் செல்லுகிறாள். ரூவான்ரகம் வாத்து முட்டைகளை ஸ்ரீமதி புல்குரோவுக்குக் கொடுத்துவிட்டு வரலாம் என்ற நோக்கந்தான். அவளுடைய தகப்பனார் பண்ணை கோழி, வாத்து முதலியவற்றிற்குப் பிரசித்தி பெற்றது. கெஸ்யா இவற்றை நன்றாக வளர்ப்பதில் கெட்டிக்காரி. பட்சி வளர்ப்பின் சூட்சுமங்களில் உள்ள பெரிய சிக்கலான பிரச்சனைகளிலெல்லாம் அவள் முடிவு தான் வேதவாக்கு. இவ்வளவு சிறிய வயதிலேயே இந்த விஷயங்களையெல்லாம் எப்படி அறிந்துவிட்டாள் என்பதில் ஊராருக்கெல்லாம் ஒரு பெரிய ஆச்சரியம். இந்தத் தொழிலில் சம்பாதித்துத்தான் ஜீவனம் நடத்த வேண்டும் என்ற அவசியம் அவர்களுக்கில்லை. ஊரிலே நல்ல பணக்காரன் அவள் தகப்பன். இம்மாதிரி பட்சி வளர்ப்பில் கிடைக்கும் பணத்தையெல்லாம் அவள், அழகான நாஸுக்கான உடைகளை வாங்கி அணிந்து, அந்தக் கிராமத்தாருக்குப் பட்டண மோஸ்தரைக் கொண்டு வந்து காண்பிப்பதிலேயே செலவு செய்வாள்.

அன்று நீலக் கவுன் ஒன்றையணிந்து நாஸுக்காக வெளியே புறப்பட்டாள்.

அழகான பெண் என்றால் ஊரிலுள்ள வாலிபர்கள்

எல்லாரும் அவளைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள ஆசைப்படமாட்டார்களா? அவர்கள் குலாசாரப்படி எத்தனையோ வாலிபர்கள் அவளைத் தமக்கு மனைவியாகும்படி கேட்பதற்காக வீட்டிற்கு வருவார்கள். கிழட்டுத் தகப்பனாருக்குத் தன் மீதுள்ள அத்யந்த சிநேகத்தால்தான் இவர்கள் வந்து சூழுகிறார்கள் என்ற நினைப்பு; அவர்களிடம் சாரமற்ற கதைகளை நீட்டிக்கொண்டு போவான். பாவம்! அந்த வாலிபர்கள் மெய் வருத்தம் பாரார் - பசி நோக்கார்! - இத்யாதி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இலட்சியம் பலிதமாகும் என்று காது கொடுத்துக் கொண்டு இருப்பார்கள். அவளை விரும்பிக் கேட்டவர் பலரை மறுத்துவிட்டாள் கெஸ்யா. இந்த மாதிரியான அநுபவத்தில் அவள் ஒன்று கற்றுக் கொண்டாள். மொட்டையாக 'மாட்டேன்' என்று சொல்லுவதை விட, வருகிற ஆசாமியை 'நையாண்டி' செய்து தலையிறங்க வைத்துவிட்டால் மறுப்பதில் ஒரு சிரமமும் இல்லை. இந்த மறுப்பு மான்மியத்தில் முக்கியமாக ஜான் ஹாரைக்கின் முயற்சிதான் பிரமாதமாக ஊரார் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. கெஸ்யா இதைப்பற்றி யாரிடமும் சொல்லவில்லை. அவனே குடிவெறியில் உளறிக் கொட்டிவிட்டான். அவன் காதல் பித்தேறியவனாகக் காலில் விழுந்த பொழுது, தலையில் ஒரு வாளித் தண்ணீரைக் கொட்டிவிட்டு, பின்பு அவனிடம், "ஐயோ, பாவமே! உனக்கு வலிப்பு வந்துவிட்டது என்றல்லவோ பயந்துவிட்டேன்!" என்றாளாம்.

ஒரே ஒரு சமயந்தான் அவள் இதயம் சிறிது இளகியது. ராக்பி எட்ஜ் என்ற இடத்தைச் சேர்ந்த ரேவ் பார்மூர் தன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளும்படி அவளிடம் கேட்டான். அவள் இறுதியில் மறுத்துவிட்டாலும், மனம் சிறிது இரங்கியது என்பது மட்டிலும் நிச்சயம்.

காரணம் இருவரும் சிறு பிராயத்திலிருந்தே தோழராக விளையாடி வளர்ந்தார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். அவள் மறுத்ததற்குக் காரணம் தன் ஏழ்மை ஸ்திதியே என்று அவன் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

பாதையில் ஒரு திருப்பம். குத்துச் செடிகள் நன்றாக முளைத்து அடர்ந்த இடம். கெஸ்யா அங்கு நின்று சிறிது யோசித்தாள். சாலை வழியாகவே நடப்பதென்றால் இன்னும் இரண்டு மைல் தூரம் புழுதியில் செல்லவேண்டும். குறுக்கு வழியாக இடையிலிருக்கும் குட்டிச் சுவர்களை ஏறிக் குதித்துச் சென்றால் கால்மணி நேரத்தில் ஹாதர்டன் வீட்டிற்குச் சென்று விடலாம்.

"போனால்தான் என்ன? ரேவ் பார்மூர் நிலந்தான். இப்பொழுது அங்கே நிற்கவா போகிறான்! வெயிலோ கொளுத்துகிறது!" என்று நினைத்தாள்.

இடையில் இருந்த கூடையைச் சிற்றோடையின் கரையில் வைத்துவிட்டு, மரத்து மூடுகளின் இடைவழியில் நுழைந்தாள். முதலில்தான் சிறிது கஷ்டம். பின்பு சிற்றோடையின் கரைமீது சாவதானமாக நடக்கலாம். வயல் வரப்புகளில் புஷ்பங்கள் செறிந்த குத்துச் செடிகள். இவற்றின் இடை வழியாக நடந்து, முதல் சுவர்ப் பக்கம் நெருங்கினாள்.

அந்த இடத்தில் சுவர் சிறிது உயரம். கொஞ்சதூரம் சென்றால் கழுத்தளவாவது இருக்கும். சிறிது சிரமப்பட்டு ஏறி, அப்புறம் குதித்து விடலாம். அவள் அதன் மீது கை வைத்து ஏறினதுதான் தாமதம். சுவர் கடகடவென்று ஆட ஆரம்பித்தது. நல்ல காலம், உடனே மறுபக்கம் குதித்துவிட்டாள். ஆனால் சுவர் இடிந்து, கற்கள் பொலபொல வென்று உதிர்ந்தன.

மெதுவாக எழுந்து நின்றாள். அவள் மனத்தில் பயம் அகன்று, சற்று விஷமப் புன்சிரிப்புத் தோன்றியது.

"வேணும், வேண்டுமானால் பார்மூர் திரும்பக் கட்டட்டுமே! இன்னொருத்தரானால், இந்த மாதிரி இடித்ததற்காகக் கட்டாயம் பணம் கொடுக்கத்தான் செய்வேன்! ரேவ் பார்மூர்தானே, திரும்பக் கட்டட்டுமே!" என்று வாய்விட்டுச் சொல்லிக்கொண்டு, மேலே நடக்கத்

திரும்பினாள்.

திரும்பியதுதான் தாமதம்! அவள் பக்கத்தில், சிறிது தூரத்தில், ரேவ் பார்மூர் உட்கார்ந்து கத்தியால் குச்சி முளைகளைச் சீவிக்கொண்டிருந்தான். அவன் ஒரு மாதிரி சிரித்துக் கொண்டு எழுந்தான்.

"கெஸ்யா, கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பு என்ன சொன்னாய் என்று கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தேன். இங்கு இருக்கும் வளமை தெரியுமா? இடித்தவர்தான் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். நீதான் அதைச் செய்ய வேண்டும்."

முறுக்காக அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து, "மாட்டேன்" என்றாள் அவள்.

"நீ கட்டுவாய்; உன்னைக் கட்ட வைக்கிறேன், பார்!"

அவள் முகம் சிவந்தது.

"எனக்கு இஷ்ட மில்லாததைச் செய்ய வைக்கத் தெரியமிருக்கிறதோ? உன்னால் முடிந்தால் கெட்டிக்காரன்தான்! வழிவிடு, போகவேண்டும்!"

"வழி விடமாட்டேன். என் நிலத்தை மிதித்துக்கொண்டு போவாயோ? போனால், துராக்கிருதமாய் நிலத்தில் பிரவேசித்தாய் என்று போலீசாருக்கு எழுதி வைப்பேன்."

"வழி விடாவிட்டால் கத்துவேன். யாராவது உதவிக்கு வருவார்கள். அப்பொழுது!"

"இஷ்டம் போல் கத்திப் பார்! யாரும் வர மாட்டார்கள். சுவரைக் கட்டிவிட்டு மற்ற வேலையைப் பார்!"

"இம்மாதிரி என்னைத் தொந்திரவு செய்வதற்கு நீ ஒரு மிருக ஜனமம்தான். சுவரைக் கட்ட எனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

அவளைச் சிறிது இரக்கத்துடன் பார்த்தான். "இன்றைக்கு நடப்பது உனக்கு ஒரு படிப்பினை. அன்றைக்கு என்னைக் கேலிசெய்தாய்! இன்றைக்கு நான் கேலி செய்கிறேன்! கீழே சரிந்ததே அதில் பெரிய கற்களை எடுத்து முதலில் அடுக்கு, பின்னால் சின்னது..."

அவள் அவனை 'மணந்து கொள்ள மாட்டேன்' என்று சொன்ன பிறகு, இன்றுதான் அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். உடனே பார்மூர், முகத்தைக் கோபம் போல் கடுகடுப்பாக்கிக்கொண்டு, 'உம்'மென்று நின்றான்.

அவள் உடனே கையிலிருந்த 'குளோவ்' என்ற கையுறையை எடுத்து விட்டாள். அவள் உதடுகள் சிறிது துடித்தன. சிரிப்போ அழுகையோ என்று அவளுக்கே தெரியவில்லை. கண்கள் பிரகாசித்தன.

"மனுஷாள் என்றால் என்ன வெறுப்பாக இருக்கிறது! செய்துதான் ஆகவேண்டுமென்றால் செய்கிறேன், செய்தாலும் பரவாயில்லை!" என்றாள்.

உடனே பார்மூர் வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டு, "உன் பாவம் என்னைச் சுற்ற வேண்டாம். சிரமம் அதிகமானதும் உன்னை விட்டு விடுகிறேன். பெரிய கல்லை நான் தூக்குகிறேன். சின்னதை நீ பொறுக்கு" என்றான்.

இருவரும் மௌனமாகக் கற்களை எடுத்து எடுத்து அடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவள், உள்ளுக்குள் சிரித்துக்கொண்டு, வேண்டுமென்றே கழற்சிக்காய் போன்ற சின்னக் கற்களைப் பொறுக்கி வருவதைக் கவனித்தான். அவற்றை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வர ஐந்து நிமிஷம். இரண்டு வரிசை வரை இருவரும் பேசவில்லை.

"இந்த மாதிரி கல்லெடுத்தால் ஒரு நாள் பூரா ஆகும். மரத்தடியிலே சாப்பாடு இருக்கிறது. இரண்டு பேரும் சாப்பிடுவோமா?"

"ஊரார் என்ன சொல்லுவார்கள்! நான் மாட்டவே மாட்டேன்" என்று மெதுவாகச் சொன்னாள்.

"தெரிந்தால் என்ன? நான் ஒருவரிடமும் சொல்லமாட்டேன்!"

வேறு வழியில்லை. ரொட்டியும் பாலாடையும் தொண்டையில் விக்குவதுபோல் வெறுப்பாக இருந்தது. அவள் பாத்திரத்தில் வைத்திருந்ததில் ஒரு சொட்டுக்கூடக் குடிக்கவில்லை.

கெஸயா சுவர் கட்டும் வேலையைச் சீக்கிரம் முடித்துவிட்டுப் போகத் தயாரானாள். "சாப்பிட்டதும் சுருட்டுப் பிடிக்காமல் ஒன்றும் முடியாது" என்று சொல்லிவிட்டுப் பழங்கதைகளைப் பேச ஆரம்பித்தான் பார்மூர். அவள் கேட்காதவள் போல் முகத்தை அப்புறம் திருப்பிக்கொண்டாள். ஆனால் பார்மூர் வாய் ஓய்வதாக இல்லை. கெஸயா எழுந்து கற்களைப் பொறுக்கிக் குவிக்க ஆரம்பித்தாள். வேகமாக வேலை செய்யச் செய்ய, கற்கள் தான் சேர்ந்த பாடில்லை. மாலை நான்கு மணி மட்டும் சுவரில் பாதிவரைதான் அடுக்கி முடிந்தது.

கெஸயாவுக்கு அழுகை தொண்டையை அடைத்தது, அழுதுவிட்டாள்.

இதைப் பார்மூர் கேட்டுவிட்டான்.

"கெஸயா, நீ மிகவும் சோர்ந்துவிட்டாய். போய் வா! மீதியை நான் வைத்துக்கொள்ளுகிறேன்" என்றான் பார்மூர்.

அவள் அவன் சொல்வதைக் கேட்கவில்லை. கண்களைத் திறந்து துடைத்துக்கொண்டு, வெகு வேகமாகக் கற்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் மானத்துடன் வேலை செய்கிறாள் என்று கண்ட பார்மூர், வேகமாகக் கல்லை எடுத்து அடுக்க ஆரம்பித்தான். இரண்டு மணி நேரத்தில் சுவர்

பழையபடியாயிற்று.

கெஸயா, உடனே கூடையை எடுத்துக்கொண்டு, வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். அவள், தலையைக் குனிந்துகொண்டு, ஒன்றும் பேசாது சோர்ந்து நடந்தாள். தான் மிகவும் முரட்டுத்தனமாக நடந்துவிட்டதாக நினைத்து, பார்மூர் மிகவும் வருந்தினான். அவன் மனத்தில் இரக்கம் உண்டாயிற்று.

அவள் வெகு தூரம் போகுமுன் அவளிடம் ஓடிச் சென்று, "கெஸயா என்னை மன்னித்துக்கொள்!" என்றான்.

கூடையைக் கீழே இறக்கிவிட்டு, கைகளை அவளிடம் காண்பித்தாள். உள்ளங்கை, விரல் நுனிகளெல்லாம் கீறி ரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. இதைக் கண்டதும் அவன் கண்களில் நீர் ததும்பிற்று.

"கெஸயா! என்னை மன்னிக்க மாட்டாயா?"

அவள் முகம் சிறிது பிரகாச மடைந்தது.

"நீ மிருகமாக நடந்தாய்! நான் உன்னை மன்னிக்கிறேன். மறுபடியும் உன் சுவரை இடிக்கிறேன், பார்!"

"உன் மீது ஆசையில்லாவிட்டால் இம்மாதிரி செய்திருக்க மாட்டேன்."

"அதெல்லாம் சரிதான் ரேவ். நீதான் எஜமான். ராஜா!"

அவனுக்கு ஒரு முத்தமளித்து விட்டு ஓடி விட்டாள்.

45. தாயில்லாக் குழந்தைகள்

பிரான்ஸிஸ் பெல்லர்பி – இங்கிலாந்து

வேர்த்து விருவிருக்க, கால்கள் தள்ளாட, இரண்டு குழந்தைகள் நடந்து சென்றன. பையன், பதினொரு வயசிருக்கும். முன்னால் நடந்தான். பெண் எட்டு வயசுபோல இருக்கும். பாதை முன் மறு ஓரத்தில் பின் தங்கித் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாள். 'ஏன் உலாத்தப் போயிருக்க வேணும்' என அவள் எண்ணினாள். 'யாராவது எப்பவாவது அண்ணன்கூட உலாத்தப் போவாளா?...' மனசில் வருத்தமும் வெறுப்பும் குமிழியிட்டது. பையன் வீட்டில் உட்கார்ந்து வழக்கம்போல காப்பியாவது எழுதிக் கொண்டிருந்தோமில்லியே என நினைத்தான்.

விலாக் கொடி அவன் சென்ற பாதை ஓரத்துச் சுவர்மேல் கவிந்து தொங்கியது. சிறுமி கொஞ்சம் நின்றாள். பச்சைப் பசேல் என்று பட்டுப்போல இலை, கிண்ணம் மாதிரி பூ... மழையில் நன்றாக நனைந்து பிரகாசித்தால் நன்றாக இருக்காதா என்று நினைத்தாள்.

சுவர்மேல் உடைந்த கண்ணாடித் துண்டுகள் நெடுகக் குத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. வெயில் வெளிச்சம் அதில்பட்டு வைர நகை மாதிரி பளிச்சிட்டது. அவர்களுடைய அப்பா ஒரு பாதிரியார். அவருடைய சர்ச்சுக்கு வார்டனான (டிரஸ்டி மாதிரி) ஸ்ரீ ஹார்ப்பர் அந்த ஊரிலேயே ரொம்பப் பெரிய பணக்காரர். நிஜமான நகை என்றால் அப்படி ஒரு நிமிஷத்திற்கு அதை விட்டு வைத்திருக்க மாட்டாரே. வச்சிருந்தாலும் ஜனங்கள் உடைந்த கண்ணாடித் துண்டுன்னுதான் நினைச்சிருப்பார்கள்.

'பிலுக்குக்காரி' என்றான் பையன். 'என்ன ரொம்ப பிலுக்கிக்கிட்டு நடக்கிறியே. பையிலே கையை வச்சிக்கிட்டு நடந்தா ஆம்பிளை ஆயிருவியோ. ஒன்னைப் பார்த்தா அசட்டுப் பொட்டச்சி மாதிரிதான் இருக்கு' என்று

சொல்லிவிட்டுக் காலால் தரையில் உதைத்துப் புழுதியைக் கிளப்பிக்கொண்டு காலில் கிடந்த ஜோடுகளை நிசாரமாகப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்துப் பெருமையடித்துக் கொண்டான் பையன்.

அவன் நிஜத்தைச் சொல்லவேன்னு அவளுக்குத் தெரியும். சட்டைப் பையிலே கையிருக்குதுன்னா அது அவளுக்கு வழக்கம். பிலுக்குகிறதுக்கே தைரியம் தனக்குக் கிடையாது என்பது அவளுக்குத் தெரியும். ஒரு தடவை அவன் அப்படிச் சொல்லிவிட்டால், இயற்கையாக நடக்கவோ பேசவோ அவளுக்கு முடியாது. அழுகை அழுகையாக வந்தது. ஒண்ணும் செய்ய முடியலெ. பைக்குள் கிடந்த வேர்த்துப் புழுங்கும் அழுக்கு விரல்களை இறுக்கி மடக்கி நெரித்துக் கொண்டாள்.

அப்பொழுதுதான் கிழவி கார்லண்ட் வீட்டுக் கிழட்டு நாயைப் பார்த்தான் அவன். 'அதோ கிடக்கே சோம்பேறி நாயி. அதெ எழுப்பி 'சூ' விடறேன் பாரு. ஏ, நாயி...' நிழலில் படுத்துக் கிடந்த சுகத்தில் அது திரும்பவில்லை. அது கிழவி வைத்திருந்த கடையின் ஜன்னலுக்குக் கீழே படுத்துக் கிடந்தது. பையன் குனிந்து ஒரு கல்லை எடுத்தான்.

'கொடுமெ பண்ணாதியேன், போடாதே - போடக்கூடாது...' பையன் கல்லை விட்டெறியும் சமயத்தில் அவள் அவனுடைய கையைத் தட்டிவிட்டாள். கல் நாயின் மேல் விழாமல், மேலிருந்த ஜன்னல் கண்ணாடியை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே பாய்ந்தது.

குழந்தைகள் இரண்டும் பயத்தில் விரைத்துப் போய், சில்லு சில்லாகச் சிதறிய கண்ணாடித் துண்டுகளைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றன. அச்சமயம் ஒரு கிழவியின் கீச்சுக் குரல் பீதி கொப்பளித்துக் கொண்டு பிறப்பது கேட்டது. பையனுக்கும் பயம் சற்றுத் தெளிந்துவிட தப்புவதற்காகச் சிறுமியின் கையை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு 'வாடி ஓடிருவோம்' என்றான். அவர்கள் ஓடியே போயிருப்பார்கள். ஆனால் அந்த ஒரு நிமிஷத்திலேயே கிழவி கதவைத் திறந்துகொண்டு லொங்கு லொங்கு என ஓடி வந்து

குழந்தைகளைச் சுட்டிச் சுட்டிக் காண்பித்து ஜன்னலையும் காட்டிக் கத்த ஆரம்பித்தாள். கிழட்டு நாயும் துணைக்கு நின்று குலைத்தது.

'மாஸ்டர் டிக், மிஸ் ஸாரி - என்னா பண்ணிப்புட்டிங்க பாத்தியா - அந்தப் பெரிய பாறாங்கல்லை விட்டெறிஞ்சு என்னைக் கொன்னே போட்டிருப்பிகளே. மயிரிழெல்ல தப்பிச்சேன். உங்கப்பா நல்ல பக்திமான். இப்படி இந்தத் தாயில்லாப் புள்ளைங்க கொலெகாரரா அலைஞ்சு திரியுதுன்னு அவருக்குத் தெரிஞ்சா எப்பிடி இருக்கும்? உங்கமமா செத்துப்போயி ரெண்டு வாரங்கூட ஆவுலியே. கர்த்தர் கழிச்ச ஞாயிற்றுக்கிழமையிலியா நீங்க இப்படிச் செய்யணும்? நான் வெயிலா இருக்கேன்னு உள்ளே இருந்து கணக்குப் பார்த்துகிட்டிருந்தேன்...' என அடுக்கிக் கொண்டே போனாள். மடை உடைத்துக் கொண்டு பாய்ந்த மாதிரி வார்த்தை கங்கு கரையில்லாமல் புரண்டு பிரவகித்தது.

பெண்ணுக்குக் கோபம், பயம். இத்தனையும் சொல்லக் கிடக்கா. தடுக்க வேண்டாமா?... குழந்தை அவளையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். ஏதாவது நடந்து, பெரிசா நடந்து இந்த வார்த்தையை அணைக்கட்ட வேண்டும். 'அம்மா... செத்து ரெண்டு வாரமாச்சு...' என்ற வார்த்தைகளே பிறவாதது மாதிரி துடைக்கப்பட வேண்டும்.

பெரிசா ஒன்று நடக்கத்தான் செய்தது.

பையன் முறுக்காக, 'அந்தக் கல்லை ஜன்னல்மேல் குறிபார்த்து எறியவில்லை - நாயின் மேல் போட்டேன்' என்றான் உரத்த குரலில்.

'அப்படியா' என்ற கிழவி கீச்சிட்டாள். அவளுடைய கைகள் பதறின. வானத்தையும் பூமியையும் மாறி மாறிப் பார்த்து அங்கலாய்த்து, 'வாயில்லாப் பிராணியாச்சே. பாவம், இப்பத்தானேடியம்மா ஒன் குழந்தையை மண்ணுக்குப் பறிகுடுத்தே' என நாயிடம் கதற ஆரம்பித்து விட்டாள்.

நாயின் குலைப்புகளுக்கு இடையே பையன் இடைமறித்துத் தன் பதிலைக் கோஷித்தான். 'நாயிமேலே போடறதுக்கில்லே - ஒரு பெரிய வண்டு, அது மூக்குக்கிட்டப் பறந்து வந்தது. கொட்டிப்புடுமேன்னு கல்லெப் போட்டேன். வண்டெ வெரட்டிப்புட்டுது. ஆனாக்கக் கல்லுதான் ஜன்னல் மேலே பட்டு ஓடச்சுப்புட்டுது. ரொம்ப வருத்தமாருக்கு, அப்பாகிட்டச் சொல்லிப் பணத்தெ அனுப்பச் சொல்றேன்.'

என்ன ஆச்சரியமான பொய். மகா பெரிய இதிகாச உதயத்துக்குகந்த பொய். குழந்தைகளின் பீதி தளர்ந்தது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளவில்லை. கிழவியின் முன், தொண்டை கம்மிய நாயின் முன் தளர்ந்து போய் நின்றார்கள்.

குழந்தைகள் பொய்யே சொல்லாதவை. தாயாருக்கும் தெரியும். தகப்பனாருக்குத் தெரியும். எல்லோருக்கும் தெரியும் பொய் சொல்லமாட்டார்கள் என்று.

'அண்ணன்னா இப்படியல்லவா இருக்கணும். அண்ணன்னா இவன் தான் அண்ணன். நம்மை யார் இனி என்ன செய்ய முடியும்...' சிறுமியின் மனத்தில் பெருமையும் பரிவும் குமிழியிட்டது.

கிழவியின் தன்மை அடியோடு மாறியது. 'அப்படின்னா அது வேறேதான். வாயில்லாச் சீவனுக்கு உதவி பண்ணினிங்க. எப்படி இருந்தாலும் கல்லு கல்லுதான். மாஸ்டர் டிக், நீ இனிமேல் இப்படி கல்லெ விட்டெறியாதே. கல்லெடுத்தே போடப்படாது. அதுதான் சட்டம். அதெப்பத்தி இனிமே என்ன பேச்சு. உங்கப்பாதான் பணத்தை அனுப்பப்போறாங்களே. அனுப்பி விடுவாங்கன்னு எனக்குத் தெரியுமே. எப்பிடி இருந்தாலும் அந்த அம்மாவுக்குப் பொறந்த கொளந்தைகள் இல்லை. சூரியன் மாதிரி பொய்யே சொல்லாதே' என அலப்பிக் கொண்டே...

கிழவி கொடுத்த பட்சணங்களைத் தின்றுகொண்டு மேலே நடந்து சென்றன குழந்தைகள். பிளொ(கலப்பை)

<https://t.me/aedahamlibrary>

என்ற பெயர் உள்ள கள்ளுக்கடைக் கதவு சாத்தியிருந்தது. வாசலில் பூனைக்குட்டி படுத்து கிடந்தது. ஒருத்தருமில்லை. சத்தமே கேக்கலெ. குதிரை மாசலி மரச் சோலைக்கப்புறம் பாதிரியார் வீடுதான். 'நாஸ்திகப் பண்ணையார்' (சர்ச்சுக்கு வராததால்) தோட்டத்தில் குதிரைக் குட்டிகள் உண்டு. அவைகூட ஓடக்காணோம்.

வேலி ஓரத்தில் தலையைக் குனிந்து ஆட்டிக்கொண்டு நெருங்கி நின்றார்கள்.

'அப்பாகிட்டவும் அதேயேதான் சொல்லணும்' என்றான் பையன்.

'ஆகட்டும்.'

'கிழட்டு முண்டை.'

'ஆமாம்.'

'ஒன்னெ ஏன் அவ்வளவு தூரம் நடத்தி இழுத்தடிச்சேனென்று இருக்கு.'

'நடக்கறத்துக்குக் கஷ்டமாவெ இல்லியே - எனக்கும் நல்லாத்தானே இருந்தது.'

'கருப்பு வர்ண முட்டாயி ரெண்டுதான் மிச்சம் - என் பங்கு.'

தோளோடு தோள் ஒட்டும்படியாக ஜோடியாகத் தலையைக் குனிந்துகொண்டு நெருங்கி நடந்து சென்றார்கள். கவனிப்பாரற்று வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் புஷ்பப் பாத்திகளைத் தாண்டி நிசப்தம் கிடந்த பழைய வீட்டுக்குள் புகுந்தார்கள் அந்தக் குழந்தைகள்.

46. தையல் மிஷின்

இவான் கூம்ஸ்

அங்கு மனிதனைத் தூங்காது விழிக்க வைத்திருக்க ஒருவித சந்தடியும் கிடையாது. இருந்தாலும், அந்தச் சிறிய கட்டிலில் சுருண்டு முடங்கிக்கொண்டு, நெடுநேரமாக நிசப்தத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

வீட்டில் அவனைத் தவிர அவனது இரு பெண் பிள்ளைகள்தான். அவர்கள் படுக்கச்சென்று நெடுநேரமாகிவிட்டது. வெளியே ஒரு நாட்டியக் கச்சேரிக்குச் சென்றுவிட்டுத் திரும்பி மெதுவாக மெத்தைக்குப் போவது கேட்டது. வீட்டுக்குள் வந்ததும் என்றும் கேட்கக்கூடிய 'குசுகுசு'ப் பேச்சும் 'களுக்' என்ற சிரிப்பும் கேட்கவில்லை. ஒரு பேச்சும் இல்லாது வெளிக் கதவைத் தாளிட்டுச் சென்றனர். பனியுறை மாதிரி நிசப்தம் கவிந்தது.

உடம்பு 'துருதுரு' வென்றதால் உருண்டு புரண்டு படுத்தான். ஆனால் மனது மட்டிலும் ஒரே விஷயத்தில் கவிந்தது. தனது மனைவியைப் பற்றி அன்று நினைத்துக் கொண்டிராவிட்டால் அதைப் பொறுக்க முடிந்திருக்காது. ஆனால் அவன் மனது லூயிஸாவைக் கண்டிப்பாக அகற்றியது. அவளது உருவத்தையும் நினைவிற்குக் கொண்டு வருவதைத் தடுத்தது. அவள் இறந்ததினால் ஏற்பட்ட வருத்தத்தை மறக்கவே, அவள் உபயோகித்து வந்த தையல் மிஷினை யாரிடம் கொடுப்பது என்று ஆலோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

சின்ன விஷயந்தான். ஆனால் அவன் ஒரு திட்டமான முடிவிற்கு வந்தான். "என் சகோதரியின் தையில் மிஷின். அதை எனக்குத் தரவேண்டும்" என்று மின்னா கேட்டாள். அவன் கொடுக்க மறுத்து விட்டான். தனது முடிவை மாற்றுவதாக அவனுக்கு எண்ணமில்லை. ஆனால் அவன் மனக்கண் முன்பு மின்னா வந்து மிஷினைக் கேட்டுக்

கொண்டிருப்பது போன்ற உருவெளித் தோற்றம் நிரந்தரமாக இருந்து வந்தது. அதை அவனால் அகற்ற முடியவில்லை. அன்று பிற்பகல் அவள் தன்னிடம் எதிர்ப்பட்ட மாதிரி தோன்றியது. அழுது அழுது சிவந்த கண்களும், நனைந்த கைக்குட்டையும், சகோதரியின் பிரிவால் ஏற்பட்ட துயரத்தைக் குறித்தன. இருந்தாலும் தையல் மிஷின் வேண்டும் என்று அவளால் கேட்க முடிந்தது. இந்த வேண்டுகோள் அவனைத் திடுக்கிட வைத்தது. வெறுப்பை ஊட்டியது. மரணத்திற்கு முன் சாமானைப் பங்கு போட வந்துவிட்டது மட்டுமல்ல, வேறு ஒரு காரணமும் உண்டு.

அப்பொழுதுதான் ஹாலிற்குள் நுழைந்து சாவியைப் பைக்குள் போட்டான். ஏதோ சப்தம் கேட்டு அது வந்த திசையை நோக்கினான். எப்பொழுதும் மிஷின் சப்தம் கேட்டுப் பழக்கம். அன்றும் கேட்பதுபோல் பிரமை ஏற்பட்டது. கேட்க இயலாத நிசப்தத்தில் வெகு நேரம் ஆழ்ந்திருந்த பின் தான் மின்னா எதிரில் இருப்பதாக உணர்ந்தான். எப்பொழுதும்போல் அவனைக் கண்டதும் விலகிப் போகாமல், சுவரில் சாய்ந்த வண்ணம் ஒதுங்கி நின்றாள். அவள் ஏதோ சொல்லப் போகிறாள் என்று எதிர்பார்த்தான். அவள் உடையை விட அவள் மனத்திலிருப்பது அவ்வளவு கனமா? வார்த்தையும் அவள் தலையணியும் அவளை அழுத்தியது போலப் பேசினாள், அம்மாதிரி மிஷின் வேண்டும் என்று கேட்கும்போது.

"அதை யாருக்காவது கொடுக்க வேண்டும் என்று நீ நினைப்பாயோ?" என்று அப்பொழுது கேட்டாள்.

வெடுக்கென்று "ஏன் அதை நாங்கள் கொடுத்துவிட வேண்டும்?" என்று கேட்டமாதிரி மறுபடியும் இப்பொழுது கேட்டுக் கொண்டான்.

(அச்சமயம் அவள் குறிப்பிட்ட 'அது' என்னவென்று கூட வினவவில்லை.) வெடுக்கென்ற பதிலைக் கேட்டவுடன் குழப்பமடைந்து பின்னடைந்தபொழுது சுவரின் பக்கம் நிற்காவிட்டால் நழுவி விழுந்திருப்பாள்.

அவள் உபசாரமாக மன்னிப்புக் கேட்பதுபோல். "இந்தக் காலத்துப் பெண்கள் தையல் மிஷினைத் தொட மாட்டார்கள் என்று நினைத்தேன்" என்று சொன்னாள். அந்த நிமிஷத்திலும் தன் மகள் பிளாரன்ஸ் பணமில்லாததால் தான் மிஷின் வாங்காது சும்மா இருக்கிறாள் என்று அவளுக்கே தெரியும். அவளை இடைமறித்து "லூயிஸா மிஷின் இருபது வருஷ காலமாக மேலேயே இருந்து வருகிறது. இனியும் அப்படித்தான்" என்று பதிலளித்து விட்டான். பெண்கள் உபயோகித்தார்களோ என்னவோ, அவர்களுடைய உடைகள் எல்லாம் அவர்கள் பிறந்தது முதல் அதில்தான் தைக்கப்பட்டன. அவள் மொட்ட மொழுக்கென்று சொன்னமாதிரி அதைத் தொலைத்து விடுவதற்கான நினைப்பே கிடையாது. அதைச் சுற்றி ஒரு பாசம் வளர்ந்திருக்கிறது.

மின்னா, தலையை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டு நழுவிவிட்டாள். "அந்த மாதிரி நினைக்கவில்லை" என்று ஏதோ புருபுருத்துக்கொண்டு வெளிக்கதவை வார்த்தைகளை முடிக்குமுன் அடைத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். அவள் போய் நெடுநேரமான பின்னும் வார்த்தைகள் ஆகாயத்தில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் அவற்றைக் கேட்டபடி நின்றிருந்தான். அவளுக்கு அந்த நினைப்பு இல்லை. அவள் உபசாரமாக மன்னிப்புக் கேட்டது அவ்வளவுதான்; அது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அந்தத் தையல் மிஷினைப்பற்றி அவர்கள் பெரியதாக நினைப்பார்கள் என்று அவள் கருதவில்லை. அதுதான் அவள் வாக்கியத்தின் முடிவு. அதுவும் அங்கு கேட்பதுபோல் இருந்தது. அவளது பெட்டிக்குள் நெடுங்காலம் கிடந்து பின் உடுக்கப்பட்ட உடை போல் கமழ்ந்தது.

அவன் அதை ஒரு பெரிய விஷயமாகக் கருதுவான் என்று ஒருவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை; ஆனால் படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு, அந்த நினைவை மனத்தைவிட்டு அகற்ற முடியவில்லை. அன்று பிற்பகல் கேட்ட மாதிரி அப்பொழுதும் யந்திரத்தின் ரீங்காரத்தைக் கேட்டான். அது இயற்கையான சப்தம்போல் கேட்கவில்லை. சப்தத்தின் ஞாபகம் போல் நினைவில்

ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. அதனுடன் லூயிஸாவின் குரல் போன்ற அவளது சகோதரி மின்னாவின் குரலும் படபடத்து, ஆனால் அதிக சப்தமில்லாது, கேட்டது. அவர்கள் இருவரும் கோழை உள்ளம் படைத்திருந்ததினாலும், சிறுமை நினைவு தெளிவாகப் படைத்திருந்ததினாலும், படபடவென்று துரிதமாகப் பேசினார்கள்; தாங்கள் சொல்வதெல்லாம் மற்றவர்கள் முக்கியம் என்று கருதிக் கேட்பார்கள் என்று அவர்கள் உணர்வில்லை. இதனால் பாதியிலேயே தைரியத்தையிழந்து "அப்படி நினைக்கவில்லை பெண்கள் ஒரு நாளும்..." என்று விட்டு விடுவார்கள்.

ஆமாம். அவன் பெண்கள் ஒரு நாளும் தையல் வேலை செய்யமாட்டார்கள். அவர்கள் குடும்ப வேலையில் கவனமில்லாது, ஆசை இல்லாது இருப்பது அவனுக்குத் திருப்தியளித்தது. அவர்கள் ஒருநாளும் தையல் வேலை செய்ய மாட்டார்கள்; ஏழைப் புருஷர்களை மணந்து கொண்டு ஒரு மந்தை பிள்ளைகளைப் பெற மாட்டார்கள். லூயிஸாவும் அவர்களது இக்குணத்தைத் தட்டித் திருத்தாது வளருவதற்கு ஒத்தாசை செய்ததுதான் ஆச்சரியம்.

அவர்கள் காலேஜுக்கு போய் வருவதற்கான வசதிகள் எல்லாம் செய்து, வீட்டு வேலைகளை அவர்கள் மீது சுமத்தவில்லை. நல்ல மாணவிகளாக முன்னுக்கு வந்து அவளுக்குத் திருப்தியளித்தார்கள். அவர்கள் ஒரு பாடத்தை நன்றாகப் படித்து அதில் பாண்டித்யம் பெற்று வருகின்றனர். இனி அவர்கள் ஒருவருடைய கை பார்த்துப் பிழைக்க வேண்டாம். மேலும் அவர்கள் புத்தகங்களை மொண்ணை உருப்போடும் புத்தகப் புழுக்கள் அல்ல. வெளியில் ஓடியாடித் திரிந்து அனுபவிகின்றனர். என்ன நடந்தாலும் அவர்கள் ஒருவருடைய தயவை பார்க்காது சுகமாக ஜீவனம் செய்வார்கள் என்பது அவனுக்குத் திட்டம். தன்னைப்போல் இலட்சியத்தைக் கட்டிக் கொண்டு விலைபோகாத புத்தகங்களை எழுதிக் குவிக்க மாட்டார்கள். ஆனால் அதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று உருவவளியான மின்னாவுடன் கோபமாகச் சொன்னான். அவனுக்கு மிஷினைக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று

நினைப்பே கிடையாது.

வெளியிலே திறந்த ஜன்னல் புறத்தில் மரக்கிளைகள் சலசலத்தன. வெளியே ஒரு விளக்கின் மஞ்சள் ஒளி.

அந்த ஆசையும் இலைக் குவியலுடன் மின்னாவைப் போல் தெரிந்தது. அவளது விசித்திரத் தலையணியுடன் குருவி மாதிரித் தெரிந்து, மெதுவாக அவளது கறுப்புத்தலையணி அவள் அறையின் இருள் கவிந்த முகடு ஆயிற்று.

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு இருளில் மறையும் பிரமையைத் தேடினான். அன்று மத்தியானம் அவள் ஓடியது போல் அதுவும் மறைந்துவிட்டது.

அவனாக மறக்க முடியாத பல விஷயங்கள் மனதைக் கவ்வின. அவளது தூசனை வார்த்தைகள், அந்த மிஷினின் ரீங்காரத்துடன் ஒட்டிவரும் அந்த வார்த்தைகள், அவை அவன் காதில் ஒலித்தன. அவை கேட்கவில்லை என்று அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். இந்த வித்தியாசத்தை அவன் உணர்ந்தான். ஆனால் சப்தத்தை ஒழிக்க இவ்வித்தியாசம் பயன்படவில்லை. அது அம்மாதிரிக் கேட்கவில்லை என்று அவனால் நிச்சயம் செய்யமுடியவில்லை. அடுத்த அறையில் யாரோ மிஷினை உபயோகிப்பதுபோல் நிச்சயமாகத் தெரிந்தது.

அதில் சந்தேகமில்லை. நம்பிக்கையற்ற செவிகளுக்கு உண்மையை எடுத்துக் காண்பிப்பது போல் எழுந்து படுக்கை மீது உட்கார்ந்தான். கண்களை மூடியவன், தனது உணர்வு முழுவதையும் செவியின் செயலில் நிறுத்தினான். அவனது உணர்வுப் புலன் முழுவதும் பரிபூரணமாக சங்கின் உள்வளைவுகள் போன்ற காதின் சுழிப்பு முனையான கேந்திர ஸ்தானத்தில் நிலைத்தது.

அப்போது உயிர் நீங்கினால் அது செவியின் வழியாகவே வெளிப்படவேண்டும் என்று அவன் நினைத்தான். இவ்வாறு

கேட்பில் லயித்த அவனது செவிகள் இயற்கையாக உண்மையாகக் கேட்கும் சபதத்தைப் பிரித்து உணர்ந்தது. ஜன்னலுக்கு வெளியே கேட்கும் மரக்கிளைகளின் சலசலப்பு, பின் உள் வீட்டில் கேட்கும் சிறுசிறு சப்தங்கள், நடுநிசிக்கு அப்புறம் வீட்டில் எல்லோரும் படுத்தபின்பும், வீடு நிசப்தமாக இருப்பதில்லை. வீட்டில் தட்டுமுட்டுகள், சுவர்கள் மெதுவாக அசைகின்றன; ஏதோ ஓர் பிரம்மாண்டமான பிராணி தனது தூக்கத்தில் ஏற்பட்ட கனவுகளில் உதறிக்கொள்வது மாதிரி.

வீட்டினுள் அவனுக்கு ஒன்றும் கேட்கவில்லை. நிசப்தம் அவனது காதுகளில் பஞ்சுவைத்து அடைத்ததுபோல், அவனைச் செவிடாக்கியது. திடீரென்று காது செவிடாகிவிட்டதோ என்ற சந்தேகம். விரல்களைச் சுடக்கு விட்டுப் பார்த்துக்கொண்டான்; அமைதியான இரவில் படுக்கையில் உட்கார்ந்து சுடக்குவிட்டுக் கொண்டிருப்பதும் விசித்திர அனுபவந்தானே! அந்தச் செயலில் ஒரு சூட்சும அர்த்தம் இருக்கிறது. ஆனால் அச்சமயத்தில் அது என்னவென்று அவனுக்கு நினைவுக்கு வரவில்லை. ஒருவரைத் துச்சமாகக் கருதுவதற்கா? - அச் சமிக்ஞை எதற்கென்று தெரியவில்லை.

ஆமாம். அறையில் ஒருவரும் இல்லை. தையல் மிஷினின் மேல்பாகத்தை மரப்பெட்டி மூடியிருந்தது. அதன் சக்கரமும் பாதமும் அசைவற்று நின்றன. அவ்விடத்தில் லூயிஸாவின் உருவத்தைச் சிருஷ்டித்து நிறுத்த அவனால் முடியவில்லை. பல வருஷங்களாக அவளைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்யாது அவளது பணிவிடைகளை ஏற்றதின் பயனாக இருக்கலாம். தன் மனைவி வேறு குணம் படைத்தவளாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று அவன் சில சமயங்களில் ஆசை கொண்டதும் உண்டு. அதை அவனால் மறுக்க முடியவில்லை. எந்தக் கணவன் தான் அவ்விதமாக நினைக்காமல் இருக்கிறான்? அதனால் ஆசையில்லை என்று கூறிவிடலாகாது.

லூயிஸா எவ்வளவு பாசத்தை வைத்திருந்தாலும் அவளது தனிமையை உணர்ந்திருப்பான். அவனுக்குத் தன்

புத்தகங்களைப் பற்றி அவளுடன் விவாதிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது. ஆனால் அவளது ஆசையில் பிறந்த மரியாதை அவற்றில் உள்ள குணா குணங்களை மறைத்துவிட்டது. மரியாதை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆனால் அறியாமையினால் பிறந்த மரியாதை. வீட்டின் முற்றத்தில் சாயங்காலங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டு பூவேலைகள் சிறிது செய்வதில் தடை ஒன்றுமில்லை. அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது.

மிகவும் சங்கோஜப் பிராணிதான். தையல்காரியைக் கலியாணம் செய்துகொண்டதாக வருந்துவான். எப்பொழுதும் வீட்டில் வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது 'வீட்டின் முன்னால் போர்டு ஒன்றுதான் போடவில்லை' என்று அவளைக் கேலி செய்வது வழக்கம்.

அதெல்லாம் அசட்டுத்தனம். அவளுக்குத் துண்டுத் துணிகளை எல்லாம் சேர்த்துத் தைத்து உபயோகமாக்கும் திறமை இருந்தது. ஆனால் அவள் தனக்கென்று ஒன்றும் தைத்துக் கொள்வதில்லை.

அவள் தனக்கென்று ஏதாவது தைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்காததால் கடைசியாக இவளுக்கு உடையணிவிக்கப் பெட்டிகளைக் கிளறிப் பார்த்தும் ஒன்றாவது அவளுக்கு ஏற்றதாக இல்லை. அதை நினைத்து எல்லாரும் அழுதார்கள். பெண்களும் தங்கள் குற்றமல்ல என்று சொல்லியழுதார்கள். அது யாருடைய குற்றம் அவளுடையதுதான் என்று அவர்களை அன்று சமாதானப் படுத்தினான்.

ஆனால் அவனை யாரோ தோளைப் பிடித்து அழுத்திப் பிரக்ஞையுலகில் இருத்துவதாகத் தோன்றியது. மெதுவாகச் சக்கரங்கள் சுழன்றன; மிஷினின் பாதக்குறடு மேலும் கீழுமாக அமுங்கியது. நூல் சுருணை மெதுவாக அவிழ்ந்து நீண்டது. மெதுவாகத் தையல் யந்திரம் ரீங்காரத்தை ஆரம்பித்தது. பிறகு வேகம் அதிகரித்தது. வேகம், வேகம்,

வேகம்! வண்டுக் கூட்டத்தின் ரீங்காரம் அறை முழுவதும் பம்மியது. யந்திரம் தீவிரமாக இதயத்தைத் தைக்க ஆரம்பித்தது. பயப்பிராந்தியால் படுக்கையினின்றும் துள்ளிக் குதித்தான்.

மிஷினை நிறுத்தவேண்டும். எப்படியாவது நிறுத்திவிட வேண்டும். இந்தச் சப்தத்தில் யார் உறங்கமுடியும்? தனது பெண்களைக் கூவியழைக்க நினைத்தான்.

எழுப்பினால் கனவு என்று தேற்றுவார்கள்; அதற்காக அவன் கூவவில்லை. இருண்ட ஹால் வழியாகப் பார்த்தான். அறையில் இருவர் நிற்பதுபோல் தெரிந்தது, மூடப்பட்ட கல்லறையில் நிற்கும் தேவதூதர்போல். அவர்கள் அவனைப் பார்த்தனர். அவர்கள் பேசவில்லை. அவனால் பேசமுடியவில்லை.

பயப்பிராந்தியில் அவர்களையே நோக்கினான். பயம் அதிகரித்தது. தேவதூதரா? அல்லது தன் பெண் குழந்தைகளா? ஆனால் அசம்பாவிதம் என்ற எண்ணம் அவன் மனதை விட்டு அகலவில்லை.

கனவில் நடப்பவன் போல் அத்திசையில் இழுக்கப்பட்டான். கதவின் அப்புறம் தெரிந்தது. ஆனால் கதவைத் திறக்க முடியவில்லை.

அங்கு யார் தைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், காலத்திற்கு எதிராக, விதிக்கு எதிராகத் தைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஓரங்கள் சேரவில்லை. ஊசி நுழைந்தாலும் இரண்டையும் சேர்த்துப் பிணிக்கவில்லை. சாத்தியமில்லாத காரியம் நடைபெறுகிறது. நூலற்ற தையல்.

என்றும் இந்த ஒலியைக் கேட்டுச் சகிக்க வேண்டுமா? இத்தனை காலம் பெண்ணின் உழைப்பின் ஒலியைக் கேட்டிருந்ததுபோல? கேட்பது அல்லது காதை அடைத்துக்கொள்வது, இதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய இயலாதா? கை முஷ்டிகளை மடக்கிக்கொண்டு கதவில்

இடி இடியென்று தட்டினான். உள்ளிருந்து எழும் சப்தத்தை அழுக்கும் கதவின் படபடப்பு வீட்டை நிறைத்தது. கதவும் பூட்டும் அவனது முஷ்டி பலத்தால் ஓலமிட்டன. மிஷின் சப்தம் கேட்காதிருக்கும்வரை கதவைத் தட்டும் சப்தம் காதை நிறைத்து, உள்ளத்தை நிறைத்து உன்மத்த நிலையில் அவனைக் கொண்டு சேர்த்தது. தேக பலத்தின் குதூகலம் அவனைக் கவ்வியது. அப்பெண் உருவங்கள் அவனைக் கூக்குரலிட்டுக் கையைப் பிடித்துத் தடுக்க முயன்றான். அவனைப் பிடித்துத் தொங்கினர். கீழே இழுத்துத் தள்ளினர். அவன் தோல்வியுற்றான். மகத்தான சப்தமும் நின்றது. அப்பெண்கள் சும்மாவிருந்தனர். அவன் செவிசாய்க்க ஆரம்பித்தான். "தையல் வேலையை நிறுத்தினேன்" என்றான்.

காலையில் தன் குமாரத்திகளுடன் உட்கார்ந்து சாப்பிடும் பொழுது "மின்னாவிற்கு தையல் மிஷினைக் கொடுத்துவிடப் போகிறேன்; உங்கள் தாயாரின் ஆசையும் அப்படித்தான்" என்றான். அவர்களும் ஒத்துக் கொண்டனர். உடனே அவனுடன் மெத்தைக்கு வந்து அந்த அறையின் கதவுகளைத் திறந்தனர். "உள்ளிருந்த காற்று அப்படியே கும்மிப்போய்விட்டது" என்றனர். ஜன்னல்கள் திறக்கப்பட்டதும், அவ்வறை உயிர் பெற்றது. அங்கிருந்த சாமான்கள் காற்றில் புரண்டன. உழைத்துக் கிழமான யந்திரத்தைக் கடைசி முறையாகப் பார்த்தான். குமாரத்திகள் மோட்டாரில் அதைச் சிறிய தாயார் மின்னா வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றனர்.

47. தந்தை மகற்காற்றும் உதவி

லூயி கௌப்ரஸ் – ஹாலந்து

டான் ஜுவான் தன் மாளிகையில் விருந்து மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். திடீரென்று தரை வெடித்தது. நரக தூதர்கள் வந்து அவனை இழுத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்... (நான் நாடகத்தைக் குறிப்பிடுகிறேன்.)

டோனா எல்வெரா தன்னுடைய ஒரே புத்திரனான டான் ஜுவானிடோ வுடன் தன்னந்தனியாக விடப்பட்டாள். அவள்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே, பர்கோஸ் என்ற இடத்தில் வசித்து வந்தாள். கண்டபடி அலையும் புருஷனோடு ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டாள். அந்த அம்மாள் ஜெஸூட் பாதிரிகளிடம் தன் புத்திரனை வளர்க்க விட்டாள். தகப்பனாரைப் போல் கெட்டலையாமல் ஒழுங்காக நடக்கப் பழகிக் கொள்வான் என்பது அந்த அம்மாளுடைய நம்பிக்கை. ஜெஸூட் பாதிரிகளைப் பற்றி நான் ஏதோ விரும்பத்தகாத விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுவதாக நீங்கள் நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது; டான் ஜுவானிடோ வையும் பற்றித்தான். ஏன், யாரைப் பற்றியுமே ஒன்றும் சொல்ல விரும்பவில்லை. இருந்தாலும் ஜெஸூட் பாதிரிகளின் சாமியார் பள்ளிக்கூட முத்திரை டான் ஜுவானிடோ வின் முகத்தில் அப்படியே பதிந்தது. அவன், மூஞ்சியைத் தூக்கிக்கொண்டு எப்போதும் ஒருவருடனும் பேசாமல், ஏதோ மற்றவர்களுக்காக இரக்கப்பட்டுச் சிரிக்கிற மாதிரி நடந்து கொள்வான். வாலிபக் களை அப்படியிருந்தது அவனுக்கு.

தகப்பனார் குஷி ஆசாமி. பெண்களைக் கற்பழிப்பதும் பாவம் செய்வதும் ரொம்ப ராஜாங்கமாக நடத்தினவன். அவன் மகன் உள்ளொன்று புறம் ஒன்றாகப் பகட்டு வேஷம் போடும் ஆசாமி ஆகிவிடுவான் போலிருந்தது. முகம் களையுள்ளதுதான்! கறுத்த மயிர்; ஆனால் படிந்து கிடந்தது. டான் ஜுவானுக்கு அது சிங்கத்தின் பிடரி மாதிரி அப்படியே

உலுப்பிக்கொண்டு நிற்கும். அதைத் தடவி விடுவதற்காக அந்தக் காலத்திலே தவம் கிடப்பார்கள் பெண்கள். டான் ஜுவானிடோ வஞ்சகனாகிவிடவில்லை. நிஜமாகவே பக்திமானாகி விட்டான். நரகத்தில் வேதனைப்படும் தன் தகப்பனாரின் ஆத்மா விடுதலையடையும்படி இடைவிடாமல் பிரார்த்தனை பண்ண ஆரம்பித்துவிட்டான். டோ னா எல்லைவரா எப்பொழுதுமே கொஞ்சம் அசமந்தம். புருஷன் மனசில், ஒரு பாறாங்கல்லாகவேயிருந்தாள். அவளும் கடைசியில் செத்துப் போனாள். டான் ஜுவானிடோ , நரகத்தில் கிடக்கும் தன் தகப்பனாரின் குற்றங்களுக்காக, தன் ஆயுள் முழுவதும் தவம் கிடப்பான் போலத் தோன்றியது. அந்தச் சமயத்தில் டோ னா எல்லைவராவின் ஆத்மா மோக்ஷத்தை நோக்கிப் பறந்து சென்றது. அங்கிருப்பவர்கள் கூட இவளைக் கொஞ்சம் அசமந்தம் என்றுதான் எண்ணினார்கள். தாய்க்காக வருந்துவது, தகப்பனாருக்காகப் பிரார்த்தனை பண்ணுவது, பர்கோஸ் தெருக்களை அளந்து பார்ப்பது மாதிரி அடியெடுத்து வைப்பது, இப்படியாக டான் ஜுவானிடோ தன் வாழ்க்கைப் பாதையில் நடந்தான். அப்புறம் வாலிபம் மாறாதிருக்கும் சமயத்திலேயே சேனாதிபதியின் மருமகளைக் கலியாணம் செய்து கொண்டான். சேனாதிபதி யார் தெரியுமா? டோ னா அன்னாவின் தந்தை. அந்தப் பெண்ணும் டான் ஜுவானால் ஏறக்குறையக் கற்பழிக்கப்பட்டவள். சிநேகிதர்களும் சொந்தக்காரர்களுமே இந்த இரண்டு குடும்பங்களுக்குமுள்ள சண்டையைத் தீர்த்து வைக்க இந்தக் கலியாணத்தை முடித்து வைத்தார்கள். கலியாணமும் பர்கோஸில் நடைபெற்றது.

அவளுக்குப் பெயர் டோ னா ஸோல். நல்ல யுவதி. கற்பனை கொஞ்சம் ஜாஸ்தி. பெயருக்கேற்ற பெண் என்று சொல்வார்கள். கண்கள் இரண்டும் கறுப்புச் சூரியன் மாதிரிப் பிரகாசித்தனவாம். அவளுடைய பொன்னிறமான தலைமயிர் சூரிய ஒளியில் தகதகவென்று பிரகாசித்தது. அவளுடைய ஆத்மாவில் நிறைந்த சூரிய ஒளி, வாலிப நரம்புகளில் பாய்ந்து துடிதுடித்து ஓடியதாம். டான் ஜுவானால் ஏமாற்றப்படவில்லையாயினும் அவனைப்பற்றி ரொம்பக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். நல்லது,

புருஷனுடைய தகப்பனார் மேல் அந்தரங்கமான பாசம் கூட உண்டு. அதனால் தான் டான் ஜுவானிடோ வைத்தான் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று வறுபுறுத்தப்பட்ட போது ஆட்சேபியாமல் பேசாமல் விட்டாள். ஸெவயில் பிரதேசத்தில் கணவனோடு வசித்தாள்.

அந்தக் காலத்தில் டான் ஜுவான் விருந்து நடத்தின அதே மண்டபத்தில் எதிரும் புதிருமாக உட்கார்ந்து சாப்பிடுவார்கள். ஜுவானிடோ சாப்பிட ஆரம்பிக்குமுன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பக்தி சிரத்தையாகப் பிரார்த்தனை பூஜை செய்வான். டோ னா ஸோல், தலையைக் குனிந்துகொண்டு இருபது வருடங்களுக்கு முன் டான் ஜுவானை விழுங்க வெடித்தத் தரையை ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். ஆனால் பேசுவதில்லை. சாப்பாடானதும், அந்த வாலிபத் தம்பதிகள் படுக்கையறைக்குப் போவார்கள். டான் ஜுவானிடோ, கறுப்பு வெல்வெட்டும் கறுப்பு மெத்தையுமாக, தன்னுடைய இருண்ட மனதிற்கேற்றபடி அலங்காரம் செய்திருந்த படுக்கையறையை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் கனவு கண்ட குதூகல ராத்திரிக்கும் இதற்கும் எவ்வளவோ தூரம். பெரிய கப்பல் மேல்தட்டு மாதிரி இருக்கும் படுக்கையில் படுத்திருக்கும்போது லேசாகத் தலையைச் சரிந்து நன்றாக அமைதியாக உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஜுவானிடோ வின் முதுகுப்புறத்தைப் பார்ப்பான். தாம்பத்ய வாழ்க்கையின் மர்மங்களைப்பற்றிக் குறைந்த பகலும் ஒருமணி நேரமாவது ஆழ்ந்து யோசித்துவிட்டு, ஒரு பெருமூச்சுடன் தூங்கிவிடுவான். அறையே இருட்டு; அதில் மெத்தையும் இருட்டு; டான் ஜுவானிடோ வின் முதுகுப்புறமோ இருட்டுப் பிழம்பு. தூரத்து மாடத்தில் சிலுவை மாதாவின் இரண்டு விக்ரகங்களின் முன்புள்ள மினுக்மினுக்கென்ற கைவிளக்கு இன்னம் அதிகச் சாயமேற்றியது. பகற்பொழுதிலும் அவள் அடிக்கடி தலையை அசைத்து ஆயிரக்கணக்கான கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டாள். மனத்தில் கவலை அதிகமாயிற்று. புருஷன் பக்திமான், ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவன் என்பதைப் பூரணமாகத் தெரிந்துக்கொண்டாள். தகப்பனாருக்காகப்

பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் இவன் முறை பிசகாதவன் என்பதில் அவளுக்குச் சந்தேகமில்லை. தன்னை ஏமாற்றாது இருந்தாலும் என்ன? தம்பத்ய முதுகுதான் வெல்வெட் இருட்டில் அவள் கண்டது. அவளுடைய எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் குழம்பின. முழந்தாள் பணியிட்டு - மாதாவுக்கன்று - தான் அந்தரங்கத்தில் கௌரவித்த டான் ஜுவானை நோக்கிப் பிரார்த்தனை செய்தாள்.

அழகும் கவலையும் குடிகொண்ட அந்தச் சிறிய மனைவி தான் செய்வது பாவமென்று தெரிந்துகொள்ளவில்லை. டான் ஜுவானுக்கு அவள் பிரார்த்தனை காதில் கேட்டது. அதாவது அவன் ஆத்மாவுக்கு. டான் ஜுவானுடைய ஆத்மா நரகலோக சிகிச்சையில் சுத்தம் செய்யப்பட்டு, மோக்ஷ ராஜ்யத்தின் பரிபூரண கிருபையால் புண்ணிய மெருகு ஏற்றப்படுவதற்காக, இடைலோக மண்டலத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தது. கந்தகத் தீ நாக்குகள் அவனை இன்னும் பூரணமாக புண்ணியவானாக்கிவிடவில்லை. மருமகளின் பிரார்த்தனை காதில் கேட்டதால் இடைலோக மண்டல அதிகாரியிடையே கலந்து ஆலோசனை செய்து, அவளுக்கு உதவி செய்வது என்று தீர்மானித்தான்.

டான் ஜுவான் கொஞ்சம் மிதமிஞ்சியே மோசமாக இருந்திருக்கலாம், அதைப்போல டான் ஜுவானிடோ சிறிது நல்லவனாக இருந்தான். இந்த நல்லது கெட்டது என்ற பிரச்சனையே விசித்திரமானதுதான். இந்தப் பூலோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு அதைப்பற்றித் தெளிவாகத் தெரியாது. பூலோகம், நரகலோகம், மோக்ஷலோகம் எல்லாவற்றிலும் அப்படித்தான். அது எப்படியிருந்தாலும், கெட்டவனான டான் ஜுவான் நல்லவனான தன் மகன் டான் ஜுவானிடோ வைக் கொஞ்சம் ஆசைகாட்ட இடைலோக அதிகாரவர்க்கத்திடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டான்.

ஒருநாள் மாலை டான் ஜுவானிடோ ஸெவயில் நகரத்தின் இருண்ட தெருக்கள் வழியாக - அந்தக் காலத்திலெல்லாம் ஜலதியாகவே இருட்டிவிடும் - கைதேர்ந்த சிற்பி குற்றமற்றபடி வகுத்து வைத்தது போன்ற

டோ னாஸோலின் சிறிய முதுகுப் பக்கத்தில் தன் புனிதமான முதுகைக் கிடத்தி வைக்கும் எண்ணத்துடன், நடந்துகொண்டிருந்தான். அந்தச் சமயத்தில் திடீரென்று தரை வெடித்துக்கொண்டு - அந்தக் காலத்திலெல்லாம் ஆத்மாக்களெல்லாம் பூமியைப் பொத்துக் கொண்டுதான் வந்தன - தகப்பனாருடைய ஆத்மா செக்கச் செவேலென்று தோன்றியது. மகன் ரொம்பப் பயந்து போனான். கிரேக்கத் தீயில் மூடிநின்ற பெரியவர், கொஞ்சம் வெந்து போனது மாதிரி காணப்பட்டாலும், பழைய குவி நடை போகவில்லை. புனிதமான பேதுருவின் வரவை எதிர்பார்த்து, தன்னுடைய பாவத்தையெல்லாம் தேய்த்துத் தேய்த்துக் கழுவிவிட்டான். இருந்தாலும் பையன் தகப்பனாரைக் கண்டு பயந்துபோனான். ஆனால் டான் ஜுவான் மகனுடைய பயத்தைத் தெளிவித்தான். முதலில் தேஜோமயமாகத் தோன்றிய பின்பு மகன் பக்கத்தில் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் உரு மறைந்து நடந்து வந்தான். தகப்பனாரின் சூட்சுமக்கை மகனுடைய தோள்களைத் தழுவினது. காதில் ரகசியமாகச் சொன்னான். "நீர்தான் என் தகப்பனாரா?" என்றான் ஜுவானிடோ , பயந்து அரைக்கண் போட்டுக்கொண்டு.

"நான்தானப்பா உன் தகப்பனார். உனக்கு அடையாளம் தெரியாது. கடைசியாக உன்னைப் பார்க்க உன் முன் தோன்றிவிட்டேன். என்னைக் கண்டு பயப்படாதே; நிஜமாக, உண்மையாக, நான் புண்ணியவானாகிக்கொண்டு வருகிறேன். போன வெள்ளிக்கிழமை சாபத் இரவில் உன்னைப் போல் 'பிரம்மச்சாரி' யாகவே இருந்தேன் - வேறு வழி இல்லை என்பதற்காக அன்று. அங்கே மேலே இருக்கிறவர்கள் எல்லோரும் என்மேல் ரொம்பத் திருப்திப்பட்டு வருகிறார்கள். உன் தாயார், - அந்த அசமந்தமான ஆத்மாவைக் கடவுள்தான் காப்பாற்றவேண்டும். அவள் எனக்கேற்ற ஸ்திரீயல்லள். என் மருமகளைப்போல் எனக்கு ஒரு மனைவி கிடைத்திருந்தால்..."

இப்படியாக டான் ஜுவான் மகனுடைய காதில் உபதேசம் செயது கொண்டே போனான். தெருவில் வருகிறவர்

போகிறவர்களுக்கு உயிரோடு நடக்கும் மகனோடு தகப்பனாரின் ஆத்மா கூடச் செல்லுகிறது என்பது தெரியாது. எல்லோரும் குறை சொல்லும் தன் தகப்பனார் அப்படி ரொம்பக் கெட்டவரில்லை என்பதை டான் ஜுவானிடோ படிப்படியாகத் தெரிந்து கொண்டான்.

"நான் ஜெஸூட் பாதிரிகள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போனது கிடையாது. இருந்தாலும் அவர்கள் சரியாகத்தான் படித்துக் கொடுப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நான் என்ன சொல்லட்டும்? சிறு வயதிலேயே என்னை அடக்க ஒருவரும் கிடையாது. சிறு வயதிலேயே என்னை முதலில் கெடுத்தவள் என் ஆயா. என் பெற்றோர் என்னைப் பாதிரிப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்புவதற்குப் பதிலாக இருட்டறையில் அடைத்துப் போட்டனர்; அதுதான் சாப்பாட்டு மண்டபத்திலிருக்கிறதே அதுதான் அந்த அறை. அதன் வழியாகத்தான் நரகத்திற்குப் போனேன். மோஸார்ட் நாடகத்தில் இதை ரொம்ப நன்றாகக் காண்பிப்பார்கள். அதாவது, மோஸார்ட் இனிமேல் என்னைப் பற்றி நாடகம் எழுதப் போகிறானே அதில். மேலும் என்னைப் பற்றி இன்னொருவன் கூட ஒரு பெரிய காவியம் எழுதுவான். அவன் பெயர் பைரன். அவனுடைய காவியம் காதலின் நெருப்பையும் கக்கும். அப்பா, மகனே! உன்னைப் பற்றிக் காவியம் தான் யார் எழுதப் போகிறார்கள்...!" என்றது டான் ஜுவான் ஆத்மா.

"ஓ, அன்பான தந்தையே! நான் உம்மைவிட ரொம்ப யோக்கியமானவனாக இருக்கவில்லையா?" என்று கேட்டான் ஜுவானிடோ.

"அப்பா மகனே, யோக்கியமென்றால் என்ன, அயோக்கியத்தனமென்றால் என்ன?" என்று கேட்டது டான் ஜுவானின் அந்தப் பிசாசு.

அப்புறம் வெகு நேரம் அந்த மௌனமான ஸெவையில் பாதையில் மகனுக்கு நீண்ட உபதேசம் செய்துகொண்டு சென்றது. டான் ஜுவானிடோ கவனமாகக் கேட்டான். சில சமயத்தில் ஆமோதிப்பது போல், தலையையும் அசைத்துக்

கொண்டான்.

ஒரு நர்ஸ் சமாசாரம் கேட்ட பிறகு, "இரண்டாவது நபர் யார்?" என்று பையன் கேட்டான், தகப்பனாரைப் பார்த்து. டான் ஜுவான் தன்னுடைய மகனுக்குத் தன் பழைய காதல் கதைகளையெல்லாம் சொன்னான். கடைசியாக மகன் ஜுவானிடோ , அந்தத் தத்தாரியான தந்தைப் பிசாசின் கதைகளையெல்லாம் புத்திசாலித்தன முள்ளவன் எப்படி வெறுக்க வேண்டுமோ அப்படி வெறுத்தான். ஏனென்றால் அவன் மனத்தில் என்னென்னமோ தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டது.

"இப்படி யாராவது ஆண்மையை வீணாக்குவார்களா? அது உடம்பிற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் ஒத்து வராது. உன்னைப் போல் காவிய - ஆத்மா படைத்தவர்களுக்குத்தான் அது சரி. பின்னால் கவிராயர்களுக்குப் பாடுவதற்கு வேறு என்ன இருக்கிறது? இருந்தாலும் நான் ஒப்புக்கொள்வது என்னவென்றால்..."

டான் ஜுவானிடோ என்ன ஒப்புக்கொண்டான் என்பதை இப்போது நான் உங்களுக்குச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் கலியாணத்தைப் பற்றி, அதைத் தெய்விகத் தர்மசாஸ்திர சமூக ஸ்தாபன அம்சங்களாக ஆராய்ந்து தகப்பனார் சொன்ன அபிப்பிராயங்கள் அவனை யோசிக்க வைத்தன.

"அருமை மகனே, என் சொத்தெல்லாம் அழிந்து போனதை நீ மறந்துவிடக்கூடாது. கடைசியாக நான் நடத்தின விருந்துக்கு 50,000 டுக்கட் (புராதன காலத்து நாணயம்) செலவாயிற்று. அதுதான் ஒரேயடியாக ஏறக்குறைய..."

"ஆமாம், என் தாயாரைத் தம்படியில்லாமல் விட்டுச் சென்றீரே!" என்றான் பையன்.

"உன் மனைவி பணக்காரியல்லவா?" என்று திடீரென்று கேட்டான் டான் ஜுவான்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

"எங்களுக்கு ஒரு கஷ்டமுமில்லை" என்றான் டான் ஜுவானிடோ.

"அவள் விவாகரத்துக்கு மனுச் செய்து கொள்ளலாம் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? மனது வைத்தால் செய்து விடுவாள்."

டான் ஜுவானிடோ திடுக்கிட்டான். "அப்பா, என்ன சொல்லுகிறீர்? நிஜமா? நல்ல காலம் எனக்கு எச்சரிக்கை கொடுத்தீர். உமது உணர்ச்சி என்னையும் பணிய வைத்துவிட்டதே!" என்றான் மகன்.

"அப்படியா? நிஜமா?" என்று கேட்டான் தகப்பன்.

"நான் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். திட்டமாக அப்படித்தான்!" என்றான் பையன்.

"அப்படியானால் நேரே வீட்டிற்குப் போ. உன் மனைவி காத்திருக்கிறாள்" என்று, அடைத்த வாசல் கதவு வழியாக, தனது அதீத சக்தியால் மகனை உள்ளே தள்ளினான் டான் ஜுவான்.

டான் ஜுவான் வெளியில் நின்று யோசனையில் ஆழ்ந்தான். "அவன் நல்ல யோக்யமான கணவனாக இருப்பான். குற்றமற்ற கணவன். அவனுடைய தாயார் குணம் கொஞ்சம் இருக்கிறது. தகப்பனார் குணமும் இல்லாமலில்லை..."

ஒளிப் பிழம்பாகத் தெரு வெடிக்கவும், பூமியுள் மறைந்தான் டான் ஜுவான்.

அன்றிரவு சூரியன் - குஞ்சு போன்ற டோ னா ஸோல்
கணவன் முகத்தோடு முகம் வைத்துப்
படுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

மறுநாள் இருட்டு வெல்வெட்டும் கறுப்பு மெத்தையும்
எடுத்து எறியப்பட்டு புது மோஸ்தரில் அலங்காரம் நடந்து
கொண்டிருந்தது அந்த அறையில்.

48. தெய்வம் கொடுத்த வரம்

பியோர்ண்ஸ்டர்ண் பியோர்ண்ஸன் - ஸ்வீடன்

இந்தக் கதையில் வருகிறவன் தான் அவனுடைய ஊரிலேயே ரொம்பவும் பெரிய பணக்காரன். தவிரவும் அந்த வட்டாரத்திலே அவனுக்குத்தான் ரொம்பவும் சொல் சக்தி உண்டு. அவன் பெயர் தார்ட் ஓவராஸ். ஒரு நாள் அவன் உபதேசியார் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். அவர் படித்துக் கொண்டிருக்கும் அறையில் போய் நின்றான். அவன் முகம் வந்த ஜோலிக் கவலையைக் காட்டியது.

'எனக்கு மகன் பிறந்திருக்கிறான். அவனுக்கு ஞான ஸ்நானம் கொடுக்க வேண்டும்' என்றான்.

'என்ன பெயர் வைக்கப் போகிறாய்?'

'பின் என்று - எங்கப்பா பெயர்.'

'ஓதியிட கூட யார் வரப்போகிறார்கள்?'

பெயர்கள் அறிவிக்கப்பட்டன. தார்டின் உறவினரில் நல்ல பேர் எடுத்தவர்கள்.

'வேறு என்ன வேண்டும்?' என்றார் உபதேசியார்.

அந்த மனிதன் கொஞ்சம் தயங்கினான்.

'அவனுக்கு மட்டும் தனியாக ஞானஸ்நானம் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஆசையாக இருக்கிறது' என்றான்.

'அதாவது ஞாயிற்றுக்கிழமை தவிர வேறு ஏதாவது ஒரு நாளில் உனக்கு எப்போ சவுகரியம்?'

'வருகிற சனிக்கிழமை பகல் பனிரெண்டு என்றால்

தேவலை.'

'வேறு ஏதாவது உண்டா?'

'வேறு ஒன்றுமில்லை. அவ்வளவுதான்' என்று
தொப்பியை எடுத்துச் சுழற்றிக் கொண்டு
புறப்படயத்தனித்தான்.

உபதேசியார் எழுந்து நின்றார். 'இன்னும் வேறு ஒன்றும் இருக்கிறது' என்று கொண்டே அவனிடம் நெருங்கி வந்து அவனுடைய கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு 'குழந்தை உனக்குக் கடவுள் அளித்த நல் ஆசியாக அமைவானாக. அவன் அருள்' என்றார்.

பதினாலு வருஷங்கள் கழிந்த பிறகு மறுபடியும் ஒரு நாள் உபதேசியார் முன்னிலையில் நின்றார்.

'வயசுக்களை உடம்பிலே கொஞ்சம் கூடத் தட்டலியே' என்றார். அவனிடம் துளி மாறுதல் கூட உபதேசியாருக்குத் தெரியவில்லை.

'அதற்குக் காரணம் எனக்குத் தொல்லை எதுவும் இல்லை என்பதுதான்' என்றான் தார்ட்.

உபதேசியார் இதற்கு ஒரு பதிலும் அளிக்கவில்லை. சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு 'இப்பொழுது வந்திருப்பதற்கு என்ன விசேஷமோ?' என்று கேட்டார்.

'நம்ம புத்திர பாக்கியத்தைப் பற்றித்தான். மதப்பிரவேசச் சடங்குக்காகத்தான்.'

'அவன் ரொம்பக் கெட்டிக்காரப்பயல்.'

'சர்ச்சில் அவன் எங்கே உட்காருவான் என்பது தெரிந்துகொண்ட பிற்பாடுதான் உபதேசியாருக்குக் காணிகை தரவேண்டும் என்று ஆசை' என்றான்.

'அவன் ஒண்ணாவது இடத்தில் உட்காருவான்.'

'அப்படித்தான் சொல்லிக்கொண்டார்கள். இதோ காணிக்கை... வைத்திருக்கிறேன்.'

'என்னால் வேறு ஏதாவது தேவையா?'

'ஒண்ணுமில்லை.'

தார்ட் வெளியேறினான்.

எட்டு வருஷங்கள் கழித்து ஒருநாள். உபதேசியார் உட்கார்ந்து படிக்கும் அறைக்கு வெளியே சந்தடி கேட்டது. கும்பலாகப் பலர் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தார்ட் முதலாவதாக உள்ளே நுழைந்தான்.

பாதிரியார் ஏறிட்டுப் பார்த்தார். உடனே அவனை அடையாளம் கண்டு கொண்டார்.

'இன்னிக்குச் சாயங்காலம் ஏது பரிவாரத்தோட வந்திருக்கிறாய்? என்ன விசேஷம்?' என்றார்.

'என் மகனுக்குக் கலியாண கட்டியம் அறிவிக்கணும்னு உங்களிடம் தெரிவிச்சுக்கிட வந்திருக்கேன். இதோ என் பக்கத்தில் நிற்கிறாரே குட்மன்ட், இவருடைய மகள் க்ரென் ஸ்டார்லிடனை... என் மகன் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறான்' என்றான்.

'ஊரிலேயே பணக்காரப் பெண் அல்லவா அவள்' என்றார் உபதேசியார்.

'அப்படித்தான் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டு தலையைத் தடவிக் கொண்டான் குடியானவன்.

ரொம்பவும் ஆழ்ந்த யோசனையிலிருப்பவர்போல உபதேசியார் சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்தார். பிறகு வாய் பேசாமல் சர்ச்ச ஜாபிதாவில் பெயர்களைப் பதிந்து கொண்டார். வந்தவர்கள் அதன் கீழ் கையெழுத்திட்டார்கள். தார்ட் மூன்று நோட்டுகளை எடுத்து வைத்தான்.

'இதில் ஒன்றுதான் பெற்றுக்கொள்ள எனக்கு அதிகாரம் உண்டு' என்றார்.

'அது எனக்குத் தெரியும். இவன் எனக்கு ஒத்தைக்கொரு மகன். கொஞ்சம் செழிப்பா நடத்த வேண்டும் என்று ஆசை.'

உபதேசியார் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டார்.

'தார்ட், உன் மகனுக்காக என்னிடம் இப்படி வந்தது இது மூணாம் தடவை' என்றார்.

'ஆமாம், இன்றோடு பொறுப்பு விட்டது' என்று சொல்லிவிட்டுப் பையை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு தார்ட் வெளியேறினான்.

கூட வந்தவர்களும் மெதுவாக வெளியேறினார்கள்.

பதினைந்து நாள் கழித்து தகப்பனும் மகனும் ஏரி மார்க்கமாக ஸ்டார்லிடனுக்குப் படகோட்டிச் சென்றார்கள். ஏரியும் அமைதியாகச் சலனமற்று இருந்தது. காற்றும் துளிக்கூடக் கிடையாது. கலியாணத்துக்கு ஏற்பாடுகள் செய்வதற்காக இவர்களிருவரும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

'இந்தக் குறுக்குப் பலகை உறமாக இல்லை' என்று கொண்டு மகன் தான் உட்கார்ந்திருந்த பலகையைச் சரிப்படுத்திச் சொருக, நேர்படுத்திச் சொருக எழுந்து நின்றான்.

அதே நிமிஷத்தில் அவன் நின்றிருந்த பலகை கழன்று

விழுந்தது. காற்றைப் பிடிப்பதுபோலக் கைகளை உதறி விரித்து ஒரே ஓலத்துடன் ஜலத்துக்குள் விழுந்தான்.

'இந்தத் துடுப்பை எட்டிப் பிடித்துக்கொள்' என்று கூச்சலிட்டபடி தகப்பன் துள்ளி எழுந்து துடுப்பை நீட்டினான்.

ஆனால் இரண்டொரு முயற்சிக்குள் மகன் விரைத்து விட்டான். புரண்டு சரிந்து தண்ணீருக்குள் மூழ்கினான்.

போகுமுன் தகப்பனைத் தைக்கும் பார்வை நெடிதாக ஏறிட்டுவிட்டு மறைந்தான்.

தார்ட் பிரமித்து விட்டான். தனக்கே நம்ப முடியாத சம்பவமாக இருந்தது. படகை ஆடாமல் அசையாமல் நிறுத்தி மகன் மூழ்கிய இடத்தில் ஆழத்தைத் துழாவுவது போல நோக்கினான். அவன் மறுபடியும் மேலே வராமலா போகப் போகிறான் என்ற நம்பிக்கை. அந்த இடத்தில் சில குமிழிகள் மேலே வந்தன. இன்னும் சில வந்தன. கடைசியில் பெரிதாக ஒன்று வெளிவந்து உடைந்தது. ஏரி மீண்டும் அமைதி பெற்று பளிங்கு போலாயிற்று.

மூன்று பகல், மூன்று இரவுகள் தகப்பன் அன்ன ஆகாரமில்லாமல் அந்த இடத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டுப் படகோடுவதை ஜனங்கள் பார்த்தார்கள். மகனுடைய உடலத்தை எடுக்க ஏரியில் துழாவி அரித்துக் கொண்டிருந்தான். மூன்றாவது நாள் காலை அதைக் கண்டெடுத்துத் தன் கைகளில் ஏந்தி மலைவழியாகத் தன்னுடைய பண்ணைக்கு எடுத்துச் சென்றான்.

அந்த நாள் கழிந்து சுமார் ஒரு வருஷ காலம் ஆகிவிட்டிருக்கும். இலையுதிர் காலத்தில் பொழுது சாய்ந்து வெகு நேரமாகிய பின் யாரோ ஒருவன் உபதேசியார் அறையில் வெளி வாசலில் நின்று கதவைத் திறப்பதற்காகத் தாழ்ப்பாளைத் தடவுவது போலக் கேட்டது. அவர் எழுந்து போய்க் கதவைத் திறந்துவிட்டார். அப்பொழுது மெலிந்து போய் கூனும் நரையும் பட்ட ஒரு

மனிதன் உள்ளே வந்தான். அடையாளம் கண்டு கொள்ளுமுன் அவனை நெடிது நேரம் உற்று நோக்க வேண்டியிருந்தது உபதேசியாருக்கு.

வந்தவன் தார்ட்தான்.

'ஏன் இத்தினி நேரங்கழித்து இரவில் நடமாடுகிறாய்?' என்று கேட்டார் உபதேசியார். அவர் அவன் முன்பு நின்று கொண்டிருந்தார்.

'ஆமாம், நேரமாயிட்டுதுதான்' என்று சொல்லிக்கொண்டே தார்ட் ஓரிடத்தில் அமர்ந்தான்.

உபதேசியாரும் உட்கார்ந்தார். எதற்காகவோ காத்திருப்பதுபோல உட்கார்ந்திருந்தார். நெடிய, நெடியதொரு மௌனம் இடை நின்றது. பிறகு தார்ட் பேசினான்.

'என்னிடம் இருப்பதை ஏழைகளுக்குக் கொடுக்க ஆசைப்படுகிறேன். என் மகன் பேரில் அந்தத் தருமம் தொலங்கும்படி போட்டு வைக்க வேணும்' என்றான் தார்ட்.

அவன் எழுந்து போய் பணத்தை மேஜை மேல் வைத்துவிட்டுத் திரும்பி வந்து உட்கார்ந்தான். உபதேசியார் அதை எண்ணினார்.

'ரொம்பத் தொகையாச்சுதே' என்றார்.

'இது என் பண்ணையின் பாதி விலை. அதை இன்றுதான் விற்றேன்.'

உபதேசியார் வெகு நேரம் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தார். கடைசியாக ஆதரவோடு, 'இனி என்ன செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறாய் தார்ட்?' என்றார்.

'இதைவிட ஏதாவது நல்லதிருந்தால் செய்ய' என்றான்.

<https://t.me/aedahamlibrary>

அவர்களிருவரும் நெடுநேரம் அப்படியே
உட்கார்ந்திருந்தார்கள். தார்ட் குனிந்த தலை நிமிராமல்
இருந்தான். உபதேசியார் அவன் மீது வைத்த கண் மாறாமல்
அமர்ந்திருந்தார்.

பிறகு உபதேசியார் ஆதரவும் பரிவும் கலந்த குரலில்
கனிவோடு, 'தார்ட், உம்முடைய மகன் கடைசியாக உமக்கு
வாஸ்தவமான ஆசியைப் பெற்றுத் தந்திருக்கிறான்
என்றுதான் நினைக்கிறேன்' என்றார்.

'நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்' என்றார் தார்ட்.
இரண்டு பெரிய நீர்த்துளிகள் அவன் கண்களில் பிறந்து
கன்னங்கள் வழியாக மெதுவாக உருண்டோடின.

49. தேசிய கீதம்

எல்.ஏ.ஜி. ஸ்டராங் – இங்கிலாந்து

லாரி நிறையத் துருப்புக்கள் கன வேகமாகச் சென்று சில விநாடிகள் கூடக் கழியவில்லை. அது இப்பொழுதுதான் நிகழ்ந்தது. வெடியின் அதிர்ச்சி பரீலியை அப்படியே கலங்க வைத்துவிட்டது. ஒரு வினாடி நடைபாதை அதிர்ந்தது. வீட்டுக் கூரைகள் அமுங்கி நிமிர்ந்தன. தெரு முழுவதும் நாசமாகிவிடும்போல் இருந்தது. அடுத்த நிமிஷம் யாவும் முன்போல் உறைந்துவிட்டன. பரீலியின் முழங்கால்கள்தான் வளைந்தன; அவனுடைய சுவாசம் எங்கோ ஓடி ஒளிந்து கொண்டது மாதிரி இருந்தது.

அவன் கீழே விழுமுன், அல்லது அவன் கீழே விழாது சமாளித்துக் கொள்ளுமுன், எங்கிருந்தோ, மின் வெட்டு மாதிரி ஒரு கை பாய்ந்து அவனது கரத்தைப் பிடித்து அவனைப் பக்கவாட்டில் இழுத்தது. முன்பு அத்தெருவில் ஈஸ்டர் புரட்சியின் போது ஏற்பட்ட சேதம் இன்னும் பழுது பார்க்கப்படவில்லை. அத்தெருவில் வானத்தைத் தொடும் கூரை வளையம் 'தெத்துக் கொத்தாக' முளைத்த பல் மாதிரி இருந்தது. பல கூறைகளில் உள்ள ஓட்டைகள் மரப் பலகை வைத்து மூடப்பட்டிருந்தன. நல்லகாலம் வரும், நிரந்தரமாகப் பழுது பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை போலும்!

அதிர்ச்சியால் ஏற்பட்ட அரை மயக்கம் இன்னும் தெளியவில்லை. ஏதோ லோகமே பிளான் போட்டுத் தன்னை எதிர்ப்பதாக நினைத்துத் தட்டுத் தடுமாறிக் குளறினான். அவனைத் தாக்கியவன், கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

"மேலே காயம் கீயம் பட்டதா?" என்று கொச்சை ஆங்கிலத்தில் திரும்பத் திரும்பக் கூறி கொண்டு, அவன் உடலைத் தடவி ஆராய்ந்தான். "நல்ல காலம்! உனக்கொன்றுமில்லை."

கையிலிருப்பதைக் களவாட இதுவும் நூதன விதமான முறையோ என்று பரீலி தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளத் திமிறி, பின்பக்கம் கிடக்கும் காரைக் கட்டிகளில் கால் வைத்தான்.

"கொஞ்சம் மெதுவாக ஸார், உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை; இங்கே உட்காருங்கள். தெருவைப் போல இங்கே ஆபத்தில்லை. இங்கே இரண்டு பேருக்கு இடம் இருக்கிறது."

அந்த அந்நியன் தன் மீது நம்பிக்கை ஏற்படும்படியாகப் பல்லைக் காட்டினான். பரீலிக்கு சுய உணர்வு வந்தது. பயப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கண்டு கொண்டான். உடனிருந்தவன் கூலவரம் செய்துகொண்டு எத்தனையோ காலம் கழிந்திருக்க வேண்டும். அவன் மேல் படிந்திருந்த அழுக்கின் எல்லையைத் தெய்வந்தான் வரையிட வேண்டும். ஆனால் அவனுடைய முகத்தில் ஜொலித்தது சிநேகபாவம் என்பதில் சந்தேகமில்லை என்பதை பரீலி கண்டு கொண்டான்.

பரீலி தன் உலர்ந்த உதடுகளைச் சிறிது உள் மடித்து நனைத்துக் கொண்டான். ஆனால் வாயிலிருந்து சப்தம் 'எழமாட்டேன்' என்றது. சிறிது களைத்துக் கொண்டான்.

"வந்தனம் நீ உதவியதற்கு. திடீரென்று ஏற்பட்டது. நான் எங்கிருக்கிறேன் என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை" என்றான் மேல் நாட்டு மோஸ்தரில்.

"அது உங்க குத்தமா? இந்தக் காலத்துலே யாருக்குத் தான் நாம் எங்கே இருக்கோம் என்று தெரியுது?" என்றான் அந்த அழுக்குடை அந்நியன்.

இயற்கை நிலையடையவே, பரீலிக்குக் கோபம் பொங்கிப் பொங்கி எழுந்தது.

"நான் இங்கே முப்பது வருஷத்துக்கப்புறம் வருகிறேன்.

நான் இந்த மாதிரி எதிர்பார்க்க - "

எங்கோ 'பிஸ்' 'பிஸ்' என்று இருமுறை வெடிச் சப்தம் கேட்டது. மறுபடியும் அந்தத் துப்பாக்கிச் சப்தம். சாட்டையைச் சொடக்குவது போல் இச்சப்தம் சந்தில் எதிரொலிப்பதைப் பரீலி கேட்டான்.

அந்த ஏழை அந்நியன் தோள்களைக் குலுக்கிக் குவித்துக் கொண்டான்.

"அதோ போகிறார்கள் பாரும். எப்பொழுதும் லேட்தான்; எப்பொழுதும் வேட்டை முடிந்த பின் தான்..." என்றான் அவன்.

அவனும் பரீலியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். அவனுக்கு நாடோடியின் முகக்களை; பற்களும் கண்களும் விரியத் திறந்து, ஏதோ தப்பிதம் செய்துவிட்டு மன்னிப்பைப் பெற முயற்சிக்கும் ஒரு சிரிப்பை உண்டாக்கும்... பரிதாபகரமான முகக்களை. பரீலிக்கும் தன்னை அறியாமல் சிரிப்பு வந்தது; ஆனால் அவன் மனம் எதைப் பார்த்துச் சிரிக்க வேண்டும் என்று கோபித்துக் கொண்டது.

அந்த நாடோடி, ஒரு நிமிஷம் மௌனமாக இருந்து இருவரையும் மறைத்திருக்கும் வரிசையிலிருந்து ஒரு பலகையை எடுத்துவிட்டு சர்வஜாக்கிரதையுடன் தலையை நீட்டினான்.

"ஜாக்கிரதையாகப் பார்!" என்றான் பரீலி.

"ஹு!" என்றான் அந்த நாடோடி. அவன் குரலில் கேவல உணர்ச்சி தொனித்தது. "சுடுகிறது; ஓடுகிறது! எப்பொழுதும் இதுதான்! சுடு, ஓடு! இதுதான் அவர்கள் வேதவாக்கு!"

சில விநாடிகள், அப்புறமும் இப்புறமும் தலையைத் திருப்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் மெதுவாக

எழுந்து பலகையை அப்புறப்படுத்திவிட்டு வெளியேறி நின்றான். மறுபடியும் தெருவை ஆராய்ந்துவிட்டு, பரீலியைப் பார்த்துக் கூப்பிட்டான்.

"இப்போ ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் போகலாம்." பரீலி சிறிது ஏக்கத்துடன் வெளியில் வரும்பொழுது, "அவுங்க தாராளமாகத்தான் வெடிகுண்டெ உபயோகிச்சிருக்கானுங்க; கொஞ்சம் ரொம்பத் தாராளந்தான்!" என்றான் அந்த நாடோடி.

பரீலி சிறிது அசட்டுத்தனமாகப் பையில் கைவிட்டுத் துழாவிக்கொண்டு நின்றான்.

"ரொம்ப வந்தனம் - இந்த..."

"அதுக்கென்ன பரவயில்லைங்க" என்றான் அந்த நாடோடி. அவனுடைய பல் பளிச்சென்று பிரகாசித்தது. எதிர்த் திசை திரும்பி வேகமாக ஆடி ஆடி நடந்து சென்றான். பரீலி நின்று தயங்கினான். ஒரு அரைக் கிரவுனைக் (கிரவுன்: ஐந்து ஷில்லிங் மதிப்புள்ள ஒரு நாணயம்) கையில் எடுத்துக்கொண்டு அவனைக் கூப்பிட முயற்சித்தான். என்ன நினைத்தானோ, வாயைச் சூழ் கொட்டிக்கொண்டு, தியேட்டர் இருக்கும் திசையை நோக்கி நடந்தான்.

தெரு ஒரே காலி. அடுத்த தெருவும் அப்படித்தான். தனியாக நடந்து செல்லுவது ஏதோ ஒரு கோபுரம் விளக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு நடப்பது போலிருந்தது. ஒவ்வொரு ஜன்னலிலும் என்ன அபாயம் ஒளிந்து கிடக்கிறதோ! எந்த வாசற்படியிலிருந்து வெடிகுண்டு விழும் என்று யார் கண்டது! ஓடாமல், மெதுவாக, சாதாரணமாக நடப்பதற்குத்தான் அவனது மனவுறுதி முழுவதையும் உபயோகித்தான்.

பிறகு, திடீரென்று, ஜன நெருக்கமும் சந்தடியும் அதிகமுள்ள தெரு வந்தது. தானாக மெதுவாக நடக்க

முடிந்தது. மூச்சும் தட்டுத் தடுமாறாமல் எப்பொழுதும் போல வந்தது. ஜனங்கள் எப்பொழுதும் போலத் தங்கள் காரியமாகச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்; ஆனால் அவர்களைச் சிறிது கூர்ந்து கவனித்தால், எதையோ அழுக்கி மறைத்து வைத்திருப்பது போலப் புலப்படும். சிலர் பார்வை எதற்கோ தாழ்ந்து பணிவதைக் காண்பித்தது. சிலர் விழிகளில் கள்ளக் குறுகுறுப்பு மின்னியது. வேறு சிலர் தங்களுக்கு ஏதும் தெரியாது என்பதைக் காட்டிக்கொள்ள இயற்கையாக இருப்பதுபோல் பாவனை செய்து நடந்தனர். அவர்கள் குரலின் தொனி கொஞ்சம் அதிகமாகவே இருந்தது. அவர்கள் சிரிப்பும் பேச்சும் எதையோ கேட்க விரும்பாது, அதற்கு இடங் கொடுக்காதிருக்க உபயோகப் படுத்தப்படும் ஒரு கருவி போலத் தோன்றின. ஒரு வாலிபன் - பார்த்தால் மாணவன் போலத் தெரிகிறது - எதிரில் வரும் இரு பெண்களைச் சந்தித்தான். இருவரும் இயற்கைக்கு மாறான உற்சாகத்துடன் வரவேற்றுச் சிறிது தயங்கி நின்று பேசினர். கூர்ந்து கவனித்தால், வேகமாகச் செல்ல வேண்டும் என்று மனம் துடித்தும் அதைக் கட்டுப்படுத்தி நின்று பேசுவது போலத் தெரிந்தது. பரீலியின் கண்களில் இது படாமல் இருக்கவில்லை. மறுபடியும் அவன் உள்ளத்தில் கோபம் நாகம் போலப் படம் விரித்தது. தன் எதிரில் வருகிறவர்களையெல்லாம் குற்றவாளிகள் என்று நினைத்தான் அவன். "இந்த அசட்டுத்தனத்தின் கருத்தென்ன? என்னை, பால் பரீலியை, பிறந்த ஊருக்கு வரும்படியாகப் பிரத்தியேகமாக அழைத்துவிட்டு, இம்மாதிரி முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொள்ளுவதாவது!"

தியேட்டர் வாசலையடையுமுன் அவன் மனம் கோபத்தணலால் புழுங்கியது. வாசலில் காவற்காரன் வரவேற்புக்குத் தலையைக் கூட அசைக்கவில்லை.

"கடுதாசி ஒன்றும் வரவில்லை" என்றான் காவற்காரன், அவனது சமிக்ஞைக் கேள்விக்கு.

"இந்த நாசமாய்ப் போன ஊருக்குக் கடுதாசி எப்படி வரும்?" என்று நினைத்த வண்ணம், மங்கிய ஒளியுள்ள பாதை வழியாக உட்சென்றான்.

பாயின் என்ற மற்றொரு நடிகன், உள்ளே கண்ணாடி முன் உட்கார்ந்து முகத்தில் வர்ணத்தைத் தடவிக் கொண்டிருந்தான். தன் முன்பிருந்த கண்ணாடியில் பரீலியின் முகம் தெரிந்தது. அதைப் பார்த்தவன் அவனைத் திரும்பி நோக்கினான்.

"ஹல்லோ. பரீலி, என்ன விசேஷம்?" என்றான்.

"விசேஷமா? ஒன்றுமில்லை; விசேஷம் எதற்கு இருக்க வேண்டும்?"

பாயின் தன் கண்ணாடியைப் பார்த்துக்கொண்டு, "முகம் என்னமோ மாதிரி இருக்கிறது; அதனால் தான் கேட்டேன்" என்றான்.

பரீலி பதில் சொல்லவில்லை. மேல் கோட்டையும், ஹாட்டையும் மாட்டிவிட்டு வந்து உட்கார்ந்தான். அவனுடைய சொந்த ஊரே அவனைத் தொந்தரவுக்குட்படுத்தியதுடன், பயப்படும்படியும் செய்து விட்டது. தலைகுனிய வைப்பவர்களை அவன் இலகுவில் மன்னித்துவிட மாட்டான்.

பால் பரீலி தன் ஏழாவது வயதில் தன் பெற்றோருடன் டப்ளினை விட்டு வெளியேறினான். அந்த நகரத்தைப் பற்றிய நினைவு மங்கி, உணர்ச்சி என்ற அந்தி மயக்கத்தில் முழுகியது. பரீலிகள், அதாவது அவனது பெற்றோர்கள், லண்டனில் பல வருஷங்கள் வசித்தனர். அங்கு சென்ற கொஞ்ச நாட்களில் பால் ஒரு பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டான். அவன், பச்சோந்தியைப் போல், சுற்றிலும் உள்ள சகபாடிகள் தன்மையைக் கற்றுக் கொண்டான். அடங்காப்பிடாரியான 'ஐரிஷ்கார'னாக இருப்பதால் லாபமில்லை. பழக்கமுள்ள உச்சரிப்புக்களை, தன்னைச் சகபாடிகள் துன்புறுத்தாமலிருப்பதற்காக, மறைக்கவும் கற்றுக் கொண்டான். எல்லாம் அவன் பார்வையில் விழும. ஒருமுறை கேட்டதை அப்படியே தொனி கூடப் பிறழாமல் மறுபடியும் சொல்ல அவனுக்குத் திறமை இருந்தது. மற்ற

பையன்களைச் சிரிக்க வைக்கும் இத்திறமையால் அவர்களின் சேஷ்டைகளிலிருந்து தப்பினான். பள்ளிக்கூடம் வந்து கொஞ்ச நாட்கள் ஆகுமுன் அந்த ஸ்தாபனத்தின் 'ஆஸ்தான விதூஷகன்' ஆனான். ஒரு நாள் உபத்தியாயரைப் போல் நடித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு உதை வாங்கினான். அதிலிருந்து அவனது விதூஷகத் தன்மை குன்றின் மேல் கட்டிய கோட்டையாயிற்று.

அவனுக்கு வயதும் பதினாறு ஆயிற்று. அவனை ஏதாவதொரு வேலையில் வைக்கலாம் என்று ஏதோ ஒரு விதமாகச் சுற்றும் முற்றும் கவனித்து வந்தனர். அப்பொழுது அவன் தகப்பனார் திடீரென்று இறந்து போனார். தகப்பனார் கொஞ்சம் செலவாளி; அதிலும் சிரமமில்லாமல் காலம் கழிக்க விரும்பியவர். அதனால் சாகும்பொழுது ஆஸ்தி என்று வைக்க ஒன்றுமில்லை என்பதில் ஆச்சரியம் இல்லை. எப்படியும் பாலுக்கு ஒரு வேலை பார்த்தாக வேண்டும், அதுவும் உடனே.

அப்பொழுது பள்ளிக்கூடத்தில் பரீட்சை வரும் காலம். வருஷக் கடைசியில் போடும் நாடகம் ஒன்றில் அவன் நடிப்பதாக இருந்தது. தகப்பனார் இறந்து போனார் என்ற காரணத்துக்காக, ஆசிரியர்கள் அவனை நடிக்க வேண்டாம் என்று சொன்னார்கள். அவன் மிகவும் மன்றாடிக் கெஞ்சிக் கூத்தாடினான். அவனுடைய மனவறுதியைக் கண்டு - அவனது வாழ்க்கையில் முன்பும் பின்பும் அந்தக் குணம் லவலேசமும் கிடையாது - அதிகாரிகள் இரங்கினர். பின்பு அவனுடைய உடம்புப் பிடியான அந்த மன்றாட்டம் சரியானது என்பது வெளியாயிற்று. நாடகத்தைப் பார்க்க வந்தவருள் ஒருவன், அந்தத் தொழிலில் இருப்பவன், பையனின் அசாதாரணத் திறமையைக் கண்டு, அவனுக்கு ஒரு வேலை கொடுத்தான். அதன் பிறகு ஸ்ரீமதி பரீலியை இணங்க வைப்பது பெரும் பாடாகி விட்டது. நீண்ட விவாதங்களுக்குப் பிறகு அவளும் முடிவாக இணங்கினாள்.

இப்பொழுது பால் பரீலிக்கு முப்பத்தேழு வயசு. அட்லாண்டிக் மகா சமுத்திரத்தின் இருகரையிலும்

இப்பொழுது அவனுக்குப் பெயரும் புகழும் ஏற்பட்டது. அதாவது, இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் அவன் பிரபலமடைந்து விட்டான். ஆரம்பத்தில் பலவிதமான பாத்திரங்களையெல்லாம் நடித்துப் பரீட்சித்து விட்டு, கடைசியாக ஐரிஷ்காரனின் குண விஸ்தாரத்தை நடிப்பதில் தனிப் பெருமை பெற்றான். வெளிநாட்டுக்குச் செல்லும் ஐரிஷ்காரனுக்கு மற்றவர்களைத் தமாஷ்படுத்தும் குணம் உண்டு என்பது வெகுஜன வாக்கு. அது அவன் விஷயத்தில் உயர்வு நவிச்சியற்ற சாதாரண உண்மையாகியது. அந்நியர் தன்னிடம் என்ன எதிர்பார்க்கின்றனர் என்பதை உணர்ந்து கொண்டான்; அதைத் தாராளமாக அளித்தான். அவனுடைய குண விஸ்தார நடிப்புக்களை உண்மைக்கு மாறானவை என்று கூறிவிட முடியாது. அவன் நல்ல திறமைசாலியான ஒரு கலை நிபுணன்; பார்த்ததும் கண்ணில் எது படும் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டவன். அவனுடைய ஐரிஸ்கார வேஷங்கள் யாவும் குற்றம் கூறமுடியாதபடி 'பதிப்பிக்க'ப் பட்டவை. இங்கிலீஷ்காரனும் அமெரிக்க நாட்டானும் எவ்வளவு ரஸிப்பார்களோ அந்த அளவில் ஐரிஷ்காரனைப் பற்றி ஹாஸ்யமாக நடித்துக் காண்பித்தான்.

தேசத்தின் அடிப்படையான குண பாவத்தில் எவையெல்லாம் சுருதி லயமின்மையாகப் படுகின்றனவோ அவற்றையெல்லாம் ஒதுக்கி ஒதுக்கி நடித்ததால், தனது 'மனோபாவ ஐரிஷ்கார'னுக்குச் சிறிதளவு வித்தியாசம் எங்கு தென்பட்டாலும், அதை வெறுக்கும் குணமும் அவனுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. அயர்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையில் இருந்து வந்த சச்சரவுகளைத் தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானமாக அவன் கருதினான்.

அதாவது, தான் தழைத்து வளரச் செய்த சிநேகப்பானமை என்ற ஓர் கற்றமைப்பின் தன்மையைக் குலைக்கும் முயற்சி என்பதற்காக அவற்றை வெறுத்தான். இடையில் ஸின்பீன் இயக்கம் அயர்லாந்தில் பிறந்துவிட்டது. நாலு பேர் விருந்தினர் வந்திருக்கும்பொழுது தன் பிடிவாதத்தினால் பெற்றோரைக் கேவலப்படுத்தும் குழந்தையைப் போலப் பாவித்தான் அயர்லாந்தை.

இங்கிலீஷ்காரர்களுக்கு ஒரு நல்லெண்ணம் ஏற்படுவதற்காகப் பால் பரீலி சிரமப்பட்டு உழைத்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது - அதாவது தன் நடிப்பின் மூலம் ஐரீஷ்காரனும் சிநேகப் பான்மைக்கு உரியவன் என்று இங்கிலீஷ்காரர் மனத்தில் உதிக்கும்படி செய்ய முயன்று கொண்டிருக்கும் பொழுது - அயர்லாந்து இப்படியா நடந்து கொள்ளுவது?

உலகயுத்தம் என்ற ஜெர்மன் சண்டையும் வந்து பிரச்சனையைச் சிக்கலாக்கியது. நல்ல காலமாக ராணுவ உத்தியோகஸ்தர்கள், அவனுக்கு ஏதோ வியாதியிருக்கிறது என்ற காரணத்திற்காக யுத்த முனைக்கனுப்பப்படும் தளத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள மறுத்து விட்டனர். ஆனால், பிரிட்டிஷ் பொதுமக்களும், ஐரீஷ் ஹாஸ்ய குணபாவ நடிப்புக்களில் காண்பித்த ரஸிப்பைத் திரென்று இழந்துவிட்டனர். இதுவும் நல்ல விடுதலைதான் என்று பரீலி அமெரிக்காவிற்குப் பிரயாணமானான். அங்கே துறைமுகத்தில் இறங்கியதுதான் தாமதம்; புரட்சிக் கீதம் பாடிக் கொண்டு வார்த்தை மூலம் இங்கிலாந்தை மரணக் குழிக்கு அனுப்பி, போதை மயக்கச் சதிகள் வகுக்கும் பழுத்த ஒரு தேசியக் கூட்டத்திற்குக் கனவேகமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். இவர்களுடைய பேச்சுக்களையெல்லாம் பரீலி பிரமித்திருந்து கேட்டான். அவனும் குடித்தான். கட்டு மீறிய போதை மயக்கத்தில் ஹான் - வான் ஹோஷ்ட், பூலாவோக் முதலிய தேசிய கீதங்களை அவர்களுடைய 'ஏ - ஒன்' (முதல் தர) தேசியவாதி போலப் பாடினான். மறுநாட்காலை குடியின் போதை தெளிந்தது. இந்தத் 'தேச பக்தி' வழிகளால் பைஸா கூட லாபம் இல்லை என்பதைச் சீக்கிரத்தில் உணர்ந்து கொண்டான். இங்கிலீஷ்காரன் மனப் போக்கையுடைய, அல்லது ஏறக்குறைய அப்படிப்பட்ட, பொது ஜனங்களைப் பொறுத்ததுதான் அவனது புகழும் வெற்றியும். ஆகையால் தேசியவாதிகளின் பேச்சுக்களுக்குச் செவியை இறுக மூடிக் கொண்டான். பிறகு இலகுவில் அவர்களை மறந்து விட்டான். சில மாதங்கள் கழித்து அவனைக் கண்டபடி திட்டி எழுதப்பட்ட ஒரு 'அநாமதேயக் கடிதம்' கிடைத்ததும் ஆச்சரியமாய்த் திடுக்கிட்டான். யாரோ எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவன் எழுதியது. அதை எடுத்துக்

கொண்டு போலீஸாரிடம் ஓடினான். அதை அவர்கள் பிரமாதப்படுத்தாதது கண்டு சிறிது கோபம்; அத்துடன் சிறிது மன நிம்மதியும் கூட.

ஆம். அமெரிக்காவில் ஓர் பெருத்த வெற்றி. நியூயார்க்கில் இரண்டு ஆட்டம்; பிறகு அமெரிக்கா முழுவதிலும் ஓர் நீண்ட வெற்றி யாத்திரை; முடிவில் ஹாலிவுட்டில் ஒரு பிலிம்; சமாதானம் ஏற்பட்ட இரண்டொரு மாதங்களுக்கப்பறம் லண்டன்; அங்கு வந்தவுடன் புகழ் இன்னும் பன்மடங்கு பெருகி ஓர் உறுதியான அஸ்திவாரத்தில் அமைந்தது. ஏனென்றால் அவனுடைய ஹாஸ்ய ஐரிஷ் வெய்ட்டர் (வேலைக்காரன்) நடிப்பை லண்டன் ஒரு வருஷம் முழுவதும் ஒரு நாள் விடாது சளைக்காமல் பார்த்தது. பிறகு நெடுநாள் நடைபெற்ற நீண்ட சம்பாஷணைகளுக்கப்பறம் டப்ளினில் நடிக்க ஒப்புக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.

தற்போதிருக்கும் இலகுவான வாழ்க்கை நிலையை இயற்கையாகப் பரீலியின் மனது நினைத்து அப்படியே சுழல ஆரம்பித்து விட்டது. அவன் சுதேசத்திற்குத் திரும்பும்பொழுது, ஏதோ நன்மை இயற்றியதால் அடையும் தற்பெருமையுடன் கலந்த மகிழ்ச்சியைப் பெற்றிருந்தான்.

பாவனையொன்றுமில்லை. தானும் அயர்லாந்திற்காக ஏதோ நல்ல சேவை செய்திருப்பதாக நினைத்தான். பல வருஷங்களாகத் தொந்தரவு கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் நாஸூக் தெரியாத ஒரு கட்சி அவளுக்கு (அயர்லாந்துக்கு) எப்பொழுதும் கெட்ட பெயர் வாங்கிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், பரீலி, தனது சொந்த விஷயங்கள் பலவற்றைத் தியாகம் செய்து, பொதுமக்களுக்கு மனக் கசப்பு ஏற்படா வண்ணம், அவர்கள் மனத்தில் அயர்லாந்தைப் பற்றி இனிமையான எண்ணம் நிரந்தரமாக இருந்து வரும்படியாகச் சலியாது உழைத்து வந்திருக்கின்றான். ஈஸ்டர் புரட்சி, பதுங்கித் தாக்கல்... இப்பொழுது! இங்கு வந்த பிறகும் அந்தச் சிறுபான்மைக் கட்சியின் இடைவிடாத தொந்தரவுகளினால் தியேட்டருக்கு எவ்வளவு நஷ்டம்! பொதுமக்கள் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு

முன்பே வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு. தெருக்களில் இங்கிலீஷ் சோல்ஜர்கள் நிறைந்த லாரிகளின் ஆதிக்கம். அந்த சோல்ஜர்களில் ஒருவன் நேற்று முந்திய நாள் இரவு, மரியாதையாக, ஆனால் உறுதியாக, அவனை வீடுவரையிலும் கொண்டு விட்டுச் சென்றான்.

அப்புறம், இப்பொழுது! அவமதிப்பின் சிகரமாக இருக்கிறதே! தன்னை நடிக்கும்படி பிரத்யேகமாக வரவழைத்துவிட்டு, அதற்காகத் தான் அமைதியாகப் போகும் அந்தத் தெருவிலா வெடி குண்டை எறிவது!

நிலைக்கண்ணாடியின் முன்பு சாய்ந்து, கண் ஓரத்தில் வயோதிகத் தன்மையைக் காட்டும் காலத்தின் கீறல்களை வர்ண மையினால் தீட்டிக் கொண்டே, "அடுத்த முறை இவர்கள் என்னை அழைத்தால், ஏமாந்து போகவேண்டாம் என்று மனத்திற்குள் எண்ணிக் கொண்டான். எத்தனை பிரபலஸ்தர்கள், தாய்நாட்டின் அசட்டுத் தனங்களைச் சகியாது, அயர்லாந்தை விட்டு வெளியேறி வசிக்கின்றனர்! அந்த லிஸ்ட்டில் இன்னும் ஒரு பெயர் அதிகமாகும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

அன்று இரவு நாடகம் தடங்கல் ஏதுமில்லாமல் நடைபெற்றது கூட்டம் குறைச்சல்தான்; ஆனால் யாவரும் ரஸிகர்கள். வெளியில், யாரோ வாண வேட்டுக்களை விடுவது போல, இரண்டொரு சமயம் டபார் டபார் என்று சப்தம் கேட்டது. ஆனால் நடிப்பில் மனத்தைச் செலுத்திய பரீலி அவற்றைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

நாடகம் முடிந்ததும், வந்திருப்போரின் ஆசைகளைத் திருப்திப்படுத்த ஐந்து முறை திரைகளை உயர்த்த வேண்டியிருந்தது - இரண்டு முறை கோஷடி முழுமைக்கும்; ஒரு முறை நாடகத்தின் நான்கு பிரதம நடிகர்களுக்கும்; ஒரு முறை முக்கிய ஸ்திரீ நடிகருக்காக; இன்னும் ஒரு முறை பரீலிக்காக; ஐந்து முறையும் கரகோஷம் வாணைப் பிளந்தது. வேஷத்தைக் கலைப்பதற்காகப் பக்கத்து அறைக்குச் செல்லும் பொழுது, "அவ்வளவு மோசமில்லை!" என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

பரீலி. "இதென்ன கூட்டம்? அந்தப் பயல்கள் மட்டிலும் வெளியே ஒழுங்காக இருந்தால் எவ்வளவு கூட்டம் வந்திருக்கும்!"

முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது சகோதரத் தொழிலாளியான பாயினிடம் இவ்விஷயத்தை விளக்கிப் பேச ஆரம்பித்தான்.

"இந்தப் பசங்களெல்லாத்தையும் ஒன்றுமில்லாமல் சாகடிக்கிறார்கள்! தொழில், வியாபாரம் எல்லாம் நாசமாகிறது. அவன்களாலே கெடுதலைத் தவிர வேறே என்ன செய்ய முடியும்! இதுக்குள்ளே அவன்களுக்குப் புத்தி வந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்."

பாயின் முனங்கினான். எது எப்படிப் போனால் என்ன என்பது அவன் மனநிலை. வயசும் கொண்ட மட்டும் ஆகிவிட்டது. தொழிலில் அவ்வளவு திறமைசாலியுமில்லை. அவனைப் பொறுத்தவரை மாதாமாதம் கிடைக்கும் சம்பளந்தான் குறி. அதுமட்டிலும் தட்டில்லாமல் கிடைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

தலையைச் சீவிக்கொண்டே, வீணாய்ப் போன வியாக்யானத்தை நினைத்துப் பரீலி பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டான். 'பாயின் கலைஞன் இல்லை. நல்லவன். சொன்னதைச் செய்யக் கூடியவன். ஆனால் கலைஞனல்லன்' என்று மனத்திற்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

பரீலி, தன் வாழ்வை பாயின் ஜீவியத்துடன் ஒப்பிட ஆரம்பித்தான். நல்ல ஸ்வாரஸ்யமான பகற்கனவு.

"வரலியா?"

ஓவர் - கோட் அணிந்து கொண்டு பாயின் நடைப்பக்கம் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் கேள்வி பரீலியைச் சொப்பன லோகத்திலிருந்து இழுத்தது.

"இல்லெ! கொஞ்சம்."

"அப்பொ - நான் வரேன்!"

"உம், சரி!"

பழைய சம்பவங்களை ஒவ்வொன்றாக எண்ணிக்கையிட்டுக் கொண்டே, மெதுவாக உடைகளை அணிந்து கொள்ள ஆரம்பித்தான். வெளியே வருவதற்குப் பதினைந்து நிமிஷம் ஆயிற்று.

தெருக்களில் ஒரே இருட்டு. ஜனநடமாட்டம் இல்லை. பரீலி ஓவர் - கோட் காலரையும் உயர்த்திப் பொத்தான்களை மாட்டினான். என்ன மோசமான ஊர்! சரியான வெளிச்சங்கூட இல்லை. முனகிக்கொண்டே நடக்க ஆரம்பித்தான்.

பக்கத்துத் தெருவில் 'விர்ர்' என்று சப்தம் கேட்டது. துருப்புக்கள் நிறைந்த லாரி செல்லுகிறது என்று அவனுக்குத் தெரியும். 'அதுவும் நல்லதுதான். அவர்கள் நடமாட்டமிருந்தால் பயமில்லாமல் நிம்மதியாக வீடு போய்ச் சேரலாம் - அதாவது யாரும் தன் மீது வெடிகுண்டு எறியாவிட்டால்' என்ற நினைப்பு.

முன்பு வெடிகுண்டு எறியப்பட்ட தெருமுனை வந்தது. அதில் நுழையச் சிறிது தயக்கம். "என்ன அசட்டுத்தனம். மறுபடியும் நடக்காது!" என்ற திடநம்பிக்கை. ஒரேயிடத்தில் இரண்டு தடவை திரும்பத் திரும்ப எப்படி இடி விழும் என்ற தர்க்கத்தை நினைவுக்கு வருவித்துக் கொண்டு மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டான்.

மறுபடியும் 'விர்ர்' என்ற சப்தம். இந்த முறை சப்தம் வரவர ஓங்கி நெருங்கியது, சிறிது நின்றது, அதிகமாயிற்று,

மறுபடியும் நின்றது, மறுபடியும் ஓங்கியது. பக்கவாட்டில் 'கிரீச்' சென்ற பிரேக் சப்தம். மனிதக்குரலும் யந்திர ஓலமும் குழம்பி அவன் மீது முட்டி நின்றன.

பேய்க் கனவு கண்டவன் போல் பரீலி பரக்கப் பரக்க விழித்தான். அவனைப் பார்த்துப் பல குரல்கள் ஏகோபித்து அதிகாரத் தொனியில் உறுமின; அர்த்தம் புரிந்து கொள்ள முடியாத உத்தரவுகளை விதித்தன. ஏதோ ஒன்று இவனுக்குப் பின்புறச் சுவரில் மோதியது. 'டிரஞ்ச் கோட்' போட்ட உருவங்கள் லாரியிலிருந்து குதித்து இவனை நோக்கி வந்தன. ஒரு ரிவால்வர் இவன் வயிற்றைக் குத்தியது. என்ன நடக்கிறது என்று புரிந்துகொள்ளுமுன், தலைக்கு மேல் கைகளை உயர்த்திய வண்ணம், பின்புறமாகக் கால் வைத்து கிராதிக் கம்பி வேலிவரை செல்ல வேண்டியதாயிற்று.

"அந்தப் பயலிடம் துப்பாக்கியிருக்கிறதா என்று பார்!"

எல்லோரும் சேர்ந்து அவனைத் தடவித் தடவி, பைகளைத் தட்டிச் சோதிக்க ஆரம்பித்தனர். அவர்களுடைய குரல்களிலிருந்து, அவர்கள் கைப்பக்கத்திலிருந்து, முகத்தின் பக்கம் அடிக்கும் வாதையிலிருந்து, 'முழுக்குடி' என்ற உண்மை, விளம்பரப் பலகையின் எழுத்துக்கள் போல் பரீலியின் மனத்தில் எழுந்தது.

அவர்களுடன் எப்படி நடந்து கொள்ளுவதென்பது, எச்சரிக்கைக் குறிப்புப் போல, வார்த்தை வார்த்தையாக மனக்கண்முன் நின்றது.

அவன் மனம் சுறுசுறுப்பாக இருந்தது. அவர்களுடைய மனங்களைவிட அவனுடையது திறமை வாய்ந்தது. வேட்டைப் பழக்கமில்லாத நாய்க்குட்டிகளின் நடுவில் நின்று இரு திசைகளையும் திரும்பிப் பார்க்கும் மான் குட்டி மாதிரி நின்றான்.

"நீ இங்கே என்ன செய்கிறாய்?"

"தியேட்டரிலிருந்து வீட்டுக்குப் போகிறேன்."

"தியேட்டரிலிருந்து வீட்டுக்கா போறே! நல்லா அளக்கிரியே!"

ஒன்றுள் ஒன்று குழம்பி ஒலிக்கும் பல குரல்கள் எழுந்தன. பல ஜோடிக் கண்கள் அவனைக் கூர்ந்து நோக்கின. அவன் மீது துர்நாற்றமடிக்கும் உச்சவாச நிச்சவாசம். ரிவால்வரை வயிற்றுக்கு நேராகப் பிடித்திருந்தவன், எல்லாம் ஓய்வதற்காகக் காத்திருந்தான்.

"எல்லாத் தியேட்டருந்தான் அரைமணி நேரத்துக்கு முந்தியே முடியிருக்குமே!"

"நான் ஒரு நடிகன்; வேஷத்தைக் கலைத்துவிட்டு உடுத்திக் கொண்டு வர நேரமாகும்."

"வேஷங் கலைத்து உடுத்த அரைமணி நேரமா?"

"சில சமயத்தில் அதற்கு மேலும் பிடிக்கும்."

"சரிதாண்டா! இனிமே உனக்கு நேரமாகமே செய்கிறேன்!" என்றான் வேறொருவன்.

இதைக் கேட்டதும் கொஞ்சம் சிரிப்பு. அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்த ஒருவன், விசாரணை நடத்திக் கொண்டிருந்தவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து காதில் என்னவோ சொன்னான். இதைக் கண்ட பரீலிக்கு வயிற்றைக் கலக்கியது.

கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருப்பவன் கையை உதறித் தள்ளினான். மற்றவர்களைவிட அவனுக்குக் கொஞ்சம் புத்தி தெளிந்திருந்தது. பரீலி தன் முழு மனத்தையும் அவன் மீது லயிக்க விட்டான். தான் பிழைத்துக் கொள்வது அவனைப் பொறுத்துத்தான் இருக்கிறது என்று உறுதி கொண்டான்.

"நீ நடிகன் என்று சொல்லுகிறாயே, உன் பேரென்ன?"

"பால் பரீலி."

"அப்படிப் பேரே கேட்டது கூட இல்லையே!" என்றான் முன்பு இடைமறித்துப் பேசியவன். மறுபடியும் விசாரணை நடத்துபவன் காதில் குசுகுசுவென்று பேசினான்.

"அப்படி ஒரு நடிகனும் இங்கே கிடையாது; எனக்கு எல்லோரையும் தெரியும்" என்றான் மீண்டும்.

"எனக்கு இந்த ஊரில்லை. லண்டனிலிருந்து இப்போதான் இங்கு வந்தேன்" என்றான் பரீலி.

முகக் குறி மூலம் ஒவ்வொருவர் மனப்போக்கும் என்னவென்பதை அறிந்து கொள்ள ஒவ்வொரு முகமாகக் கவனித்தான். தன் புத்தி தெளிவாக இருப்பது எவ்வளவு சௌகரியம் என்பதை உணர்ந்தான். ரிவால்வர் வைத்திருப்பவன் தயங்குகிறான் என்பது தெளிவாயிற்று. அவன் மறுபடியும் பேசும்பொழுது தொனியில் முன்பிருந்த உறுதியில்லை.

"இங்கே சுற்றுப் பிரயாணம் செய்கிறாயா? இப்பொழுதுதான் வந்தாயா?"

"ஆமாம்! இங்கே வந்து நடிப்பதே இப்பொழுதுதான் முதல் தடவை."

"லண்டனில் இருந்தா?"

"ஆமாம்."

"பிக்காடில்லி எப்படி இருக்கிறது?" அந்த கும்பலிலிருந்த ஒரு குரல் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டது. பரீலி அத்திசையில் திரும்பினான்; மீறி எழும் ஆசையைக் காண்பிக்கும் அவசரத்துடன் அல்ல; அந்தக் கூட்டத்துக்குத்

தலைவன் என்று இவன் ஊகித்த ஒருவனைக் கோப்படுத்தி அஞ்சினான். அந்தத் தலைவனை மரியாதையாகப் பார்த்துவிட்டு - அதாவது, அனாவசியமாக இடைக்கேள்விக்குப் பதிலளிக்க வேண்டியதற்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்பவனைப் போல, மரியாதையாகப் பார்த்துவிட்டு... "சுகமாகத்தான் இருந்து வருகிறது" என்றான்.

"இப்போ, அங்கேயிருந்தா நல்லது!" என்றது அக்குரல்.

"என்னுடைய இடம் லெஸ்டர் ஸ்கொயர்டா!" என்றது மற்றொரு குரல்.

"அடே, உன் துருத்தியெ நீ ஊது, தெரியுமா!" என்றது முதல் குரல்.

அபிப்பிராய பேதம் ஏகக்குழப்பத்தில் கொண்டு விடும்போல் இருந்தது. அவர்கள் தயங்குகின்றனர்; அவனிருப்பதை மறக்கின்றனர். 'தலைவன்' மறுபடியும் அவன் வயிற்றில் ரிவால்வர் முனையால் இடித்தான்.

"நடிகனோ, எவனோ - யாராயிருந்தாலும் இந்த நேரத்தில் நீ தெருக்களில் அலைந்து கொண்டிருக்கக் கூடாது. இது இன்னம் உனக்குத் தெரியாதா?"

"மன்னிக்க வேண்டும். நான் இப்போதான் வந்தேன் என்று சொல்லுகிறேன். வேஷத்தைக் கலைத்துவிட்டு நேராகத் தியேட்டரில் இருந்து வருகிறேன்!"

"அதெல்லாம் உனக்குத்..."

"டேய்!" - கும்பலுக்குப் பின்புறமிருந்த ஒரு முரடன் நெட்டித் தள்ளிக்கொண்டு வந்தான். "அவதான் அவ பேரென்ன - கோரா... அவகிட்ட எங்களைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போரியா - அவதாண்டா - அவ, இப்படி இப்படி ஆட்றாளே!" என்று இடுப்பை நெளித்துக் காண்பித்தான்.

எல்லோரும் ஒரே குரலாக இடியிடி என்று சிரித்தனர்.

"என்னால் முடியாது என்று அஞ்சுகிறேன்" என்றான் பரீலி, ஜாக்கிரதையாக, "நான் அந்தத் தியேட்டரில் நடிக்கவில்லை. நான்..."

"அப்படின்னாக்கா ஒன்னாலே தம்பிடிக்கிப் பிரயோஜனமில்லை." தலைவனைத் திரும்பிப் பார்த்து, "அந்தப் பயலெ தீத்துப்படு; அவனாலே தம்பிடிக்கிப் பிரயோசனமில்லை!" என்றான்.

தலைவன் தயங்கினான்.

"எங்கே குடியிருக்கே?" என்றான் பரீலியைப் பார்த்து.

"நோலான் தெருவிலே. இந்தச் சந்துக்கு இரண்டாவது சந்திலே."

"அப்படியா சரி." ரிவால்வரைப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டு, விலகி நின்றான். "நோலான் தெருவுக்குப் போ! மூன்று நிமிஷம் கொடுக்கிறேன்; அதற்குள்ளே போகாட்டா ஜாக்கிரதை! சரிதாண்டா, போ!"

"டேய்! இங்கே வாடா!" அந்த முரடன் பரீலி தோளைப் பிடித்து நெட்டித் தள்ளிக்கொண்டு சென்றான். தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளப் பரீலி முயன்றான்.

"தெரு இந்தப் பக்கமில்லே, அப்படிப் போ..." பின்புறத்தில் படார் என்று ஒரு பூட்ஸ் கால் அடித்துக் குப்புறத் தள்ளியது. நல்ல காலம், சமாளித்துக்கொண்டு விழாமல் ஓடினான். அவர்களது சிரிப்பும், அசங்கிய வார்த்தைகளும், நடமாட்டமற்ற அந்தத் தெருவில் எதிரொலித்தன.

அவன், அடுத்து எதிர்ப்பட்ட சந்தில் நுழைந்து திரும்பி, நான் குடியிருந்த வீட்டை நோக்கி ஓடினான். ஓடும்போது மறுபடியும் லாரி புறப்படும் சப்தம் கேட்டது.

இந்தச் சம்பவம் பரீலியின் கோபத்தை அதிகரித்தது; ஆனால் பொதுப்படையாக்கியது. இதுவரை தன் தேசவாசிகளான புரட்சிக்காரர் மீது கோபங்கொண்டிருந்தான். இப்பொழுதோ இந்த இடத்தின் பேரிலேயே கோபம். அவன் நெஞ்சில் ஆழமாகப் பயம் தட்டியது. எப்பொழுதும் அவனை விட்டு அகலாத வழக்கமாயுள்ள விவேகம், அபாயத்தின் எல்லைக் கோடுகளை அவன் அணுகிவிட்டான் என்பதைத் தெளிவாக எடுத்து உணர்த்தியது; ஆனால் அதைப் பற்றியே மனத்தைக் குழப்பி அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருக்க அவன் வெகுவாக விரும்பவில்லை. தன் தொழிற் பெருமைக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தை எண்ணிப் பிரமாதமாகக் கவலை கொண்டான். அவன் அவமானப் படுத்தப்பட்டான். உயிர் தப்பியது அதிர்ஷ்டவசந்தான். ஆனால் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்பொழுது, அவமானம் அதைவிட எத்தனையோ மடங்கு பிரமாதமாகத் தெரிந்தது அவனுக்கு. அவனை அவமதித்தது இங்கிலீஷ்காரர்கள். இவ்விபரத்தை அவன் மறந்துவிட விரும்பினான். சகிக்கக் கூடாத சம்பவங்கள் டப்ளினில் நடந்து விட்டன; கூடிய சீக்கிரத்தில் அதை விட்டுப் புறப்பட்டால் போதும் என்று ஆகிவிட்டது அவனுக்கு. இனி திரும்பவும் வரவே கூடாது.

மறுநாட் காலை தெருக்களில் செல்லும்போதெல்லாம் சர்வ ஜாக்கிரதையாக ஜனநெருக்கடி அதிகமாக உள்ள பாதைகள் வழியாகவே சென்றான். கிராப்டன் தெருவிலுள்ள ஒரு ஹோட்டலில் காப்பி; வழிநெடுக மிகுந்த உற்சாகத்துடன் செல்லும் ஜனக் கூட்டத்தைக் கண்டால் ஒரு வெறுப்புற்ற பார்வை; மத்தியானம் சாப்பிடும்பொழுது அவன் குடியிருந்த வீட்டுக்காரி, முந்திய இரவு நடந்த கலாட்டாவைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்புறம், அதிகாலையிலிருந்து வரப்போவதாகப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்த மழை. பரீலி எங்கும் போகாமல் வீட்டிலேயே உட்கார்ந்து வாசித்துக் கொண்டும், கடிதங்கள் எழுதியும், பொழுதைக் கழித்தான். விலாசதாரர்களுக்கெல்லாம், சங்கேதமாக,

இக்கலகத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டான். 'காகிதத்தில் எழுதிவைப்பது அபாயம்; நேரில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவது நலம்' என்று சூசிப்பித்தான்.

மாலை ஆறு மணி சுமாருக்கு மழை ஓய்ந்தது. மேகத்திரை சிறிது விலகி, மேகத்தால் கழுவப்பட்ட நிர்மலமான நிலவொளியைச் சிறிது காண்பித்தது. வானத்தில் மேகப்பிளவு அகன்றது; உள்ளே சிவந்தது; நகரத்தின் சிகரங்களில் முட்டிக் கொள்ளுமோ என்ற நிலையில் காணப்பட்ட சூரியன், தன் கடைசிச் சந்தர்ப்பத்தை உபயோகித்து வான வீதியில் தன் ஒளிச் சொத்துக்களை எல்லாம் அப்படியே அள்ளிக் கொட்டினான். பளிச்சென்று சுவரில் விழுந்த ஒளித் துண்டம் பரீலியை எழுப்பியது. ஜன்னல் கதவை விரியத் திறந்து, சல்லாப்புடவை மாதிரி முகத்தில் தழுவும் மந்தமாருதத்தைப் பருகினான். வெளியே உலாவிவிட்டு, தியேட்டர் பக்கத்தில் எங்காவது ஒரு ஹோட்டலில் சாப்பிட்டால் போகிறது என்று தீர்மானித்து, அவசர அவசரமாக ஹாட்டையும் கோட்டையும் எடுத்துக்கொண்டு, படிக்கட்டுகளில் இறங்கியவாறே வீட்டுக்காரியிடம் வெளியே போவதாகச் சொல்லிவிட்டு, கதவைப் படார் என்று அடைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். வீட்டுக்காரியின் புலம்பல் அவன் காதில் விழவில்லை.

ஏதோ ஓர் உணர்ச்சி அவனை ஆற்றங்கரைப் பக்கம் தள்ளிக்கொண்டு சென்றது. நடைபாதையில் கல் பதித்த இறங்கு துறைப் பக்கம் அணுகியதும், வெறும் ஆனந்தத்தால் அவனது சுவாசம் தடைப்பட்டது. மறுபடியும் அதே மஹேந்திர ஜாலம்! வெறும் அழுக்கும் சகதியும் நிறைந்த லிப்பி நதி ஒரே ஒளிப்பாதையாக மாறிக் கிடந்தது. மற்றும் ஓர் அற்புதமும் நிகழ்ந்தது. எங்கிருந்தோ திடீரென்று பல குரல்கள் குழம்பிய கோஷம் வானத்தைப் பிளந்தது; மறுபடியும் வானைப் பிளக்கும் அந்தக் கோஷம்; இப்பொழுது வெற்றி முழக்கமாகி, சூரியனின் கடைசிக் கிரணத்துடன், அது கவிந்து மூடும் மேகப் படலத்தைக் கிழித்துத் துருவும் வெற்றி முயற்சியுடன் லயித்தது. அப்புறம் பக்கத்துத் தெருக்களிலிருந்து மடைதிறந்த

வெள்ளம்போல மனிதக் கும்பல்; ஓர் எதிர்க்க முடியாத சக்தியால் உந்தித் தள்ளப்பட்டதுபோல் வந்து இறங்கு துறைத் தளவரிசைகள் மீது பரந்து நிறைந்தது. ஜனங்கள் பக்கத்துத் தெருக்களிலிருந்து விழுந்தடித்து ஓடி வந்தனர்; கும்பலாகவும், தனித்தனியாகவும், தள்ளாடிக் கொண்டும், பின்னிருப்போர் தள்ள முன்னிருந்தவர்கள் தடுமாறவும் ஓடி வந்தனர். ஆனால் துறையில் முன்னேறி ஒழுங்காகக் காலவைத்து நடந்தனர். சிறிது நேரத்திற்கு முன் குழம்பிய வெறும் ஜனக்கும்பலாக ஒருவரையொருவர் தள்ளிக்கொண்டு ஓடிவந்த கூட்டம், வெற்றியின் அணிவகுப்பாக மாறியது. அதே உணர்ச்சி அவர்களைத் தூண்ட, அவர்களது லயமற்ற கூச்சல் ஒழுங்குபட்டு ஐக்கியமாக, ஒரு பயங்கரத்துடன் ஓங்கியது. ஆண்களும் பெண்களுமாக ஐநூறு பேர், இறங்கு துறைப் பாதையின் வழியாக, தங்கள் எதிர்ப்பின் கீதமான படை வீரன் பாட்டைக் கோஷித்துக் கொண்டு சென்றனர்.

பாட்டு, சமுத்திர கோஷம்போல உயர்ந்து பக்கத்துச் சுவர்க் கூரைகளைத் தாக்கி, நாதக் கனல்களாகச் சிதறி, ஒலி ஒளி இவற்றின் பேய்க் கனவுகளாக உதிர்ந்தன.

பரீலி தன்னையும் மீறி ஓலமிட்டான். பக்கத்துச் சுவரை எட்டிப் பார்த்தான். அவன் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒன்று கட்டுக்களை மீறியது. கண்களில் நீர் சுரந்தது. கோஷிக்க முயன்றான்; பாட முயற்சித்தான். கோஷடியின் முதல் அணி இவனண்டை வந்தது. ஒரு பெண்; தலை மயிர் குலைந்து ஒரு கண்ணை மறைத்தது. வியர்வையால் மின்னியது. அவன் பாடும்பொழுது இவன் கையை எட்டிப் பிடித்தான். இவனும் அணிவகுப்பில் கலந்தான். மகிழ்ச்சியின் - புகழின் - ஒரு பகுதியாக இழுத்துச் செல்லப்பட்டான், அவன் இதயம் உயர்ந்தது; இதுவரை நாடக அரங்க வெற்றி அளிக்காத ஓர் குதூகலத்தின் எக்களிப்பின் உச்ச நாடியை எட்டியது.

பரீலி அரை மைல் வரை அந்த ஊர்வலத்தோடு இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். மாலையில் இருக்கும் வேலை நினைவுக்கு வரவே கையை இழுத்துக்கொண்டு ஒரு

பக்கத்துச் சந்தில் நழுவினான். 'எங்கிருக்கிறோம்' என்பதை உணர்ந்து கொள்ள அவனுக்குச் சிறிது நேரமாயிற்று. அவனது உள்ளம் இருந்த நிலையில் அதைப்பற்றி அவன் அவ்வளவு பிரமாதமாகக் கவலை கொள்ளவில்லை. எப்படியானாலும் உத்தேசமாக நதிக்கு நேராக, அது செல்லும் திக்கில் சென்றால் வழி பிடிபட்டுவிடும் என்பது நிச்சயம். சாப்பிடக் கூட முடியவில்லை; அவ்வளவு உணர்ச்சி வேகம். அவசர அவசரமாகச் சாப்பிட்டான்.

சமீபத்தில் தான் பங்கெடுத்துக்கொண்ட சம்பவங்களை நினைக்க உணர்ச்சித் தீ மூண்டெழுந்தது. அவற்றைப் பற்றி நினைக்கும்பொழுது மூச்சுத் திணறியது; நாடி அதிர்ந்தது. என்ன நடந்தது என்று அவனுக்கே இன்னும் தெரியவில்லை. ஆனால், இதுவரை தான் தன்னைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்பதை உணர்ந்தான். அவனுள் ஏதோ விடுதலை பெற்றது - அல்ல - ஏதோ அவனை விடுவித்தது. அவனது உண்மைச் சொரூபம் அன்று வெடித்துக் கொண்டு உருப்பெற்றது.

இந்த உணர்ச்சியை அநுபவிக்கும்பொழுதே, இதைப்பற்றித் தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்ளும் பொழுதே, அவனது இரண்டாவது தன்மை, நாடக அரங்கில் தன் ஒவ்வொரு இயக்கத்தையும் அதீதமாக நின்று கவனிக்கும் தன்னை, அவனது உள்ளத்தில் ஒரு மூலையில் இருந்து அபிப்பிராயம் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டது. அவன் - அதாவது, அத்தன்மை - பால் பரீலி தனது தேசிய உணர்ச்சியையும், தான் பிறந்த நாட்டையும் மறுபடியும் கண்டுபிடிப்பதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது. பரீலி தன் வாழ்க்கையிலேயே முதன் முதலாக, இந்த 'மெய்க்காப்பாளனை' எதிர்த்து, தன் இதய பூர்வமான உணர்ச்சிக்காகவும், தன் உரிமைக்காகவும், வெறும் தனி மனித ஜீவியத்திற்காகவும் போராடினான். 'இல்லவே இல்லை' என்று சொல்லிக் குனிந்த வண்ணம் முன்னேறி நடந்தான். எதையும் இரக்கமற்ற சிந்தையுடன் மேற்பார்வை செய்யும் தொழிலையே இயற்கையாகக் கொண்ட பால் பரீலியின் நடிக்கத் தன்மை, அவனது உள்ளத்தில் புதிதாகப் பிறந்த தேச பக்தியைக் கேலி செய்து, இலகுவில் கொன்று

விட முடியும். ஆனால், அதை எதிர்த்துப் போராடினான் பால் பரீலி. அவன் உள்ளத்தில் நடைபெற்ற போராட்டம் ஏக்கத்தையே வளர்த்தது. வானத்தை அளவிய இரவின் குளிர் அவனது உள்ளத்தைக் கவ்வியது. "உன் உணர்ச்சி இதுவரை எதிலும் நிலைத்திருந்ததில்லை, நிலைத்திருக்கவும் செய்யாது; உனக்கு இல்லாத தன்மையை ஏன் இருப்பதாகப் பாவனை செய்கிறாய்? உனது தொழில் நடிப்பு; கடைசி வரை அதோடு இருந்துகொள், போதும்!" என்றது அந்த விகாரப் புத்தி.

உள்ளத்தின் உணர்ச்சி வேகத்தைக் குளிரவைக்க முயலும் இந்த விபரீத விவேகத்தை அமுக்கிக் கொல்ல மல்லாடிக்கொண்டு நடக்கும் பரீலி ஒரு மூலையில் திரும்பினான். சோல்ஜர்களும் தனித் தனியாக அங்கொருவர் இங்கொருவராக, ரஸ்தாவின் பாதசாரித் தளங்களில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் நிற்கின்றனர் என்ற நினைப்பு எழாமலே, பரீலி, முன் வந்த வழியில் தொடர்ந்து நடந்தான். ஆனால் அவர்கள் இருக்கும் தெருக்களை விலகிச் சென்றான். அடுத்தபடி அவன் செல்ல விரும்பிய பாதை ஒரு சிறு சந்து. வழியில் வெளிச்சம் இல்லை. ஆனால் சந்தின் மறுகோடி நன்றாகக் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. தைரியமாக உள்ளே நுழைந்தான். வீட்டுக் கூரைகள் சந்தின் மேல் கவிந்து அமுக்க முயல்வது போல நின்றன. பாதிவழி சென்றதும், 'ஏண்டா இந்த வழியாக வந்தோம்' என்றாகிவிட்டது பரீலிக்கு! நின்றான். வீடுகள் அவன் உள்ளத்தின் ஓட்டங்களுக்குச் செவி சாய்ப்பது போல் நின்றன.

திடீரென்று மறுபடியும் நின்றான். கீழ்த் தொண்டையில் பேசும் மனிதக் குரல்களின் குழம்பிய ஒலி - இரண்டு பேர் - ஆணும்பெண்ணும். சுய திருப்தியைக் காட்டும் மனிதனின் கனத்த குரல். அப்புறம் மூச்சுத் திணறிய பெண் குரல் - அதில் பயம் தொனித்தது. இவ்விருவரும் அவனுக்கு முன்னால், இருவீடுகளுக்கிடையில் ஒரு இடத்தில் நின்றிருந்தனர்.

"இல்லை ஐயா! அப்படி நான் செய்ததே இல்லை! ஆணைப்படிக்கி..."

"ஸ்! சத்தம் போடாதே!"

பரீலி பதுங்கிப் பதுங்கி முன்னால் சென்றான். அந்த இருட்டில் என்ன நடக்கிறது என்று கடைசியாக அவன் கண்களுக்குத் தெரிய ஆரம்பித்தது. ஒரு சோல்ஜர் ஒரு பெண்ணைச் சுவரோடு மடக்கி நிறுத்தியிருந்தான். அவனது ரிவால்வர் அவளது நெஞ்சில் குத்தியது. அவள் பயப்பிராந்தியால் பேச்சற்று, சுவரோடு சுவராக ஒண்டிப்போய் நின்றாள்.

பரீலியின் ஜாக்கிரதா புத்தி அவனை எச்சரித்தது. "அப்படியா! என்ன நடக்கிறது பார்!" என்று மனத்தில் சொல்லிக்கொண்டான்.

அந்த சோல்ஜரோ அவளோ பார்க்கு முன், பரீலி சோல்ஜரின் பின் பக்கமாய் பதுங்கிப் பதுங்கி நெருங்கி விட்டான். அந்தத் தடியன் குரல் கனத்தது. அந்தப் பெண்ணின் முகத்தருகில் முகம் வைத்தது போல நெருங்கி நின்று மெதுவாகப் பேசினான். அவனுக்கு இவன் நெருங்குவது காதில் விழவில்லை. அவனது தசைக் கோளங்கள் இறுகி விம்மின. பரீலி அசையாமல் பதிய வைத்து நின்றான். அந்தப் பெண்ணின் ஒரு அசைவு அவன் கண்களில் விழுந்தது. சோல்ஜரும் அதை கவனித்துவிட்டான். அவன் பேச்சு நின்றது. தலையைத் திருப்பப் போகிறான். அந்த கூணத்தில் பரீலி அவன் மீது பாய்ந்தான்.

சோல்ஜரின் இறுகிய குரல்வளையில் ஓலமொன்று வெளிவந்தது. பின்புறமாகத் தள்ளாடி வளைந்தான்; பரீலியின் கைகளைப் பிடிக்க முயன்றான். பரீலிக்கு ஆவேசமான எக்களிப்பு மிகுந்த கோபத்தைத் தவிர, எதிரியை வீழ்த்திட வேண்டிய பிளான் ஒன்றும் கிடையாது. எலியைப் பிடித்த நாய் அதை உதறுவது போல அவனை உதறினான். வலக்கையைத் தூக்கி சோல்ஜரின் மூஞ்சியில் ஒரு இறுக்கு இறுக்கினான். சோல்ஜரின் குல்லாய் அப்புறம் போய் விழுந்தது. சோல்ஜர் கத்திக் கொண்டு, முன் பக்கம் குனிந்து, பரீலியைத் தலைக்கு மேல் தூக்கி விட

முயன்றான். பரீலியின் உள்ளத்தில் பயம் எழுந்தது. சுவரோடு சுவராக ஒண்டிக்கிடந்த பெண்ணின் பக்கம் தலையைத் திருப்பினான். அவனது கண்களின் வேண்டுகோளை அறிந்து கொண்டு அவள் உதவிக்கு வர முயன்றாள். அவளால் முடியவில்லை. சோல்ஜர் தனது வலது கையைப் பரீலி பக்கம் திருப்பி அவனைச் சுட்டு வீழ்த்த முயன்றான். பயம் பரீலிக்கு பலமளித்தது. கடைசி வலிப்பு மாதிரி தன் முழு பலத்தையும் உபயோகித்து, அந்த சோல்ஜரை அப்படியே அலக்காகத் தூக்கிச் சுவர்ப்புறம் தள்ளினான். அப்பெண் விலகிக் குதித்தாள். பிடிப்பை மாற்றி, பரீலி, சோல்ஜர் தலையை, ஒரு முறை, இரண்டு முறை, மூன்று முறை சுவரில் தன் முழு பலத்தோடும் மோதினான். ரிவாலவர் கையை விட்டு வழுக்கியது; தலையைப் பிடித்த வண்ணம் தரையில் விழுந்தான் சோல்ஜர்.

புத்தி தெளிவற்றவன் போல, பரீலி விழுந்தவனையே ஒரு கணம் பார்த்து நின்றான். மறு நிமிஷம் அந்த பெண்ணைப் பார்த்து, "ஜல்தி! ஓடு!" என்றான்.

மேல் போர்வையை இழுத்து மூடிய வண்ணம் அவள் துள்ளிச் சந்தின் வழியாக ஓடினாள். பரீலி அவளைப் பற்றிய நினைவேயில்லாமல் மறு திசையை நோக்கி ஓடினான். சந்தை விட்டுப் பெரிய தெருவுக்கு வந்ததும், இரண்டு பக்கமும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தான். ஒருவரும் இல்லை! நல்ல காலம் என்று உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி தட்ட வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தான். அவனது வலது விரல் மணிக்கட்டில் வலிக்க ஆரம்பித்தது. குனிந்து பார்த்தான். கை விரல் முழுதும், என்ன ஆச்சரியம், ஒரே ரத்தக்களரி. அங்கு நின்ற லாந்தல் கம்பத்தடியில் நின்று வெளிச்சத்தில் காயத்தைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தான். திடீரென விறைத்து நின்றான். பூட்ஸ் சப்தம்; மனிதக் குரல். மற்றொரு சந்திலிருந்து தன்வசம் அகப்பட்டவனின் இரு சகபாடிகள் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டான். காயம்பட்ட கையைப் பையில் விட்டு மறைத்துக்கொண்டு, அவர்களை நோக்கி நடந்தான். முதலில் குமட்டலாக எழுந்த பயம், எக்களிப்பின் கூர்மை பெற்றது. "நீ அபாயத்தில் இருக்கிறாய், அபாயம்; - நிஜமான அபாயம்! இது நாடக அரங்கமல்ல;

<https://t.me/aedahamlibrary>

இல்லை. இது உண்மை; கடைசியாக நிஜம்; நிஜமான உணர்ச்சி; அவர்கள் உன்னை நிறுத்தினால், அடிபட்டவன் பிரக்ஞை பெற்று உதவிக்குக் கூக்குரலிட்டால், உனது அடிபட்ட விரல்களைக் கண்டால்..."

அவர்கள் இருவரும் அவனைக் கடந்து சென்றுவிட்டனர். ஒரு சந்தேகமான, சண்டைக்காரப் பார்வை; ஆனால் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. அவர்கள் போய்விட்டனர். இனி அபாயமில்லை. வேகமாகச் சென்றுகொண்டே திரும்பிப் பார்த்தான். ஒரு மூலை திரும்பியதும் ஓட ஆரம்பித்தான். பயம் மறுபடியும் அவனைக் கவ்வியது. ஆனால் அவன் கவலை கொள்ளவில்லை. அவன் அதைச் செய்து விட்டான்.

வேஷம் போடுவதற்காக, மேஜையின் முன் சென்று உட்கார்ந்தான். அவனுடைய வாய் அந்தத் தேசிய கீதத்தை - படைவீரன் பாட்டை - முணுமுணுக்க ஆரம்பித்தது.

50. துன்பத்திற்கு மாற்று

ஸீனர் லூயிஜி பிரான்டல்லோ – இத்தாலி

நமது வாழ்க்கையை, முக்கியமாக அதில் காணும் துன்பங்களை, வான வெளியிலே தேஜோமயமாகச் சுழன்று செல்லும் நட்சத்திர மண்டலங்களுடன் ஒப்பிட்டுப்பாரும், அப்பொழுது அது துச்சமாகத் தென்படும்.

ஆமாம், இந்தச் சித்தாந்தம் எல்லாம் சரிதான்; நான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்; உமக்கு மிகவும் பிரியமான ஒருவர் இறந்து, இந்தப் பூமியிலேயே மண்ணோடு மண்ணாகக் கலந்து போகிறார் என்று வைத்துக் கொள்ளும் - அப்பொழுது நீர் என்ன செய்வீர்?

கொஞ்சம் சிரமமான காரியந்தான். மேலும் அந்தப் பிரிவினால் ஏற்படும் துன்பத்தை மறக்க முயற்சிக்கையில்தான், இதன் சிரமம், பல மடங்கு பெரிதாக வளர்ந்து தோன்றும். ஏப்ரல் மாதத்தின் மனோகரமான அஸ்தமன சூரிய ஒளியில் மலர்ந்து தலை தூக்கும் வெள்ளைப் பூக்கள் உமது கண்களில் படுகின்றன. உமது மனத்தில் புதிய உணர்ச்சி பெருகுகிறது. ஆனால் அதே சமயத்திலே உமது மனத்தின் மூலையில், இறந்தவன் இனி இந்த அழகுகளை அனுபவிக்க முடியாதே என்ற எண்ணம் பிறக்கிறது.

சரி, இந்த மாதிரிச் சமயத்தில் உனக்கு ஒரு மகன் இறந்துவிட்டால் பிரிவுத் துன்பம் எப்படி மறக்கும்? அதற்குத்தான் நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன்; இத் துன்பத்திற்கு மாற்று இருக்கிறது என்று எதிர்பார்க்க வேண்டாம். இந்த எண்ணத்தினால் திருப்தியடையவும், இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் என்ன இருக்கிறது? அவற்றை நாம் செவ்வாய் மண்டலத்துடனும், விருச்சிக நட்சத்திரத்துடனும் ஒப்பிடும் பொழுது, ஒன்றுமில்லைதான். அந்த எண்ணத்திலே திருப்தியடைந்து விடவும்.

இந்தப் பழக்கம் லேசில் வந்துவிடாது. ஆனால், இது எளிதில் அடையக் கூடிய நிலை என்று நான் எப்பொழுதாவது சொன்னேனா? வான சாஸ்திரம் படித்து அறிந்து கொள்ளுவதற்கே கஷ்டம்; அதிலும் அதைக் கொண்டு வந்து நமது நடைமுறைச் சம்பவங்களுக்குள் புகுத்துவது என்றால் லேசான காரியமா?

மேலும் உனது போக்கே விபரீதமானது. முன்னுக்குப் பின் சம்பந்தமில்லாதது. இந்த உலகத்துக்கு, ஆமாம், இந்தப் பூமி என்ற கிரக கோளத்திற்கு - ஒரு மதிப்பிருக்கிறது; மனித உணர்ச்சியுடன் ஒத்துப் பார்க்கும்பொழுது இந்தக் கிரகம் மற்றவைகளைவிட சின்ன விஷயமாகத் தெரியாது என்று நீர் சொல்லுகிறீர். அது உப்பில்லாப் பேச்சு. பட்டுப்பூச்சிப் புழு தன்னைச் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்ட கூண்டிலிருந்து சித்தாந்தம் செய்வது போல, நீரும் உமது பெரிய துன்பத்திலே சிரத்தையை லயிக்கவிட்டு, உம்மைச் சுற்றிலும் நடைபெறும் அகில சக்திகளின் கதியைக் கூடக் கவனிக்கத் திறமையற்று இருக்கிறீர்.

நீர் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறீர் என்று எனக்குத் தெரியும். உணர்ச்சி கண்ணை மறைக்கும் பொழுது, கற்பனை வேறு எதில் லயிக்க முடியும் என்று பதிலளிக்கிறீர்; ஆனால், நான் உம்மை அப்படி ஒன்றும் செய்யச் சொல்லவில்லையே! இருந்தாலும், உமது மனந்தான் நீர் செய்ய முடியாது என்று சொல்லுகிறது போல செய்கிறது. 'அப்படி இருந்திருக்கக்கூடாதா? இப்படி இல்லாமல் இருந்திருக்கலாகாதா?' என்றெல்லாம் ஏங்குவதும் உமது மனந்தான்.

ஆனால் இந்த ஆசைகளால் ஏதாவது பிரயோஜனம் உண்டா? உமது வாழ்க்கை இப்பொழுது இருப்பது போல இல்லாமலிருந்தால், உமக்குத் தற்பொழுது தோன்றும் உணர்ச்சிகள் - நம்பிக்கைகள் - ஆசைகள் - யாவும் ஏன் எழப் போகின்றன? இதனால் விளைவதென்ன தெரியுமா? நீர் நம்பிக்கை வைத்து எதிர்பார்த்து ஏங்கும் நிலைகள் இருக்கின்றனவே, அவற்றைப் பெற்றவர்களைக் கண்டால், உமக்குப் பிடிக்காது. காரணம் என்ன தெரியுமா? நீர்

ஆசைப்படும் நிலையில் இருப்பவர்கள் அதை அநுபவிக்கத் திறமையற்று அலைகிறார்கள் என்று நினைக்கின்றீர். நீர் அந்த நிலையில் இருந்தால்...? எவ்வளவு தூரம் அவர்கள் திருப்தியடையத் திறமையற்றிருக்கிறார்கள் என்று அவர்கள் மீது உமக்குக் கோபம் வருகிறது. இந்த உணர்ச்சி அசட்டுத்தனமானது; இதற்குத்தான் பொறாமை என்று பெயர். நீர் உமது நிலையிலிருந்து மாறவேண்டும் என்று ஆசைப்படாவிட்டால், இது எழாது.

எழாது என்பது திட்டந்தான். ஒரு உதாரணம் சொல்லுகிறேன் - அது என் அநுபவம்.

இந்த உண்மையை ஒரு நாள் இரவு கண்டுபிடித்தேன். எப்பொழுது தெரியுமா? எனது தாயார் உயிர்ப் பிணமாக, வாழ்க்கையின் எல்லைக் கோட்டில் அங்குமிங்குமாக இழுப்புண்பட்டிருக்கும் பொழுது. அவளுக்காக, அவள் சாவதற்காகப் பல மாதங்கள் வரை இரவு முழுவதும் கண் இமைக்காது அவள் பக்கத்தில் விழித்திருந்தேன். படுத்த படுக்கையாகப் பல மாதங்கள் வரை கிடந்தாள்.

என் மனைவிக்கு அவள் மாமியார். குழந்தைகளுக்கு என்னைப் பெற்ற யாரோ ஒருத்தி. இதை எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் தெரியுமா? நானும் என் மரணப் படுக்கையில் கிடக்கும்பொழுது அவர்களுள் ஒருவர் எனக்காகக் கண் விழித்திருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அர்த்தமாகிறதா? அன்று இரவு இறப்பவள் என் தாயார்; அதனால் காத்திருக்கும் வேலை அவர்களுடையதல்ல, என்னுடையது.

"இருந்தாலும் அவர்களுடைய பாட்டியார்தானே!" என்று நீர் சொல்லுகிறீர். ஆமாம்! அவர்களுடைய பாட்டியார்தான்; 'அருமைப் பாட்டி.' மேலும், பகல் முழுவதும் உடல் சோர உழைத்துவிட்டு, இரவின் குளிரில் இந்த மாதிரித் தனியாக நிற்க வைப்பதை விட்டுச் சிறிது இரக்கம்

காண்பித்திருக்கலாம்.

உண்மை என்னவென்றால், பாட்டியாரின் காலம் - அதாவது 'அருமைப் பாட்டி' யின் காலம் - வெகு நாட்களுக்கு முன்பே கழிந்து விட்டது. உடைந்த பொம்மை மீது குழந்தைகளுக்குப் பிரியமிருக்குமா? ஆபரேஷன் நடந்த அன்றைய தினத்திலிருந்து குழந்தைகளுக்கு அவள் மீது பிடிப்பு விட்டு விட்டது. படுத்த படுக்கையாய்விட்ட உயிர்ப் பிணமான பாட்டியினால் அவர்களுக்கு என்ன பெருமை! மேலும் பாட்டிக்குக் காதே கேட்காது. வயதோ எண்பத்தைந்து; சுற்றிலும் என்ன நடக்கிறது என்று உணரச் சக்தியில்லாத வெறும் சதைக் கோளம். அதைப் பொறுமையுடன் தாங்குவதற்கு அன்பு இல்லாவிட்டால் முடியுமா?

ஆனால் தூக்கத்தின் முன்பு எந்த அன்புதான் நிற்கும்? வாழ்க்கையில் சில அவசியங்கள் உண்டு. எவ்வளவுதான் பாசம் இருந்தாலும் மனவறுதிக்கு எதிராகவாவது அவற்றைச் சாந்தி செய்துதான் ஆக வேண்டும்.

பகல் முழுவதும் நல்ல வேலை செய்துவிட்டு, இரண்டு மூன்று நாள் இரவில் தூங்காது இருந்து பாருங்கள். பகல் முழுவதும் ஒரு வேலையும் செய்யாது திரிந்துவிட்டு, இராத்திரியில் நிர்விசாரமாகப் போர்வைக்குள் கிடந்து அவர்கள் தூங்க வேண்டும்; நான் மருந்துப் பாட்டில்களின் அருகில் குளிரால் வெடவெடத்துக்கொண்டு விழித்திருக்க வேண்டும்! ஓடிச் சென்று அவர்களை உலுப்பி எழுப்பிக் குளிரில் என்னைப்போல் நிற்க வைக்க வேண்டும் என்ற பேயாசை எழுந்தது.

ஆனால் அதே நிமிஷத்தில் அவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுவார்கள் என்பதை என் உடலநுபவமாக உணர்ந்தேன். அவர்கள் மீது எழுந்த வெறுப்பு மறைந்தது. விதியின் கொடுமை மீது சாடினேன். "இவள் கஷ்டத்தை நிவர்த்திக்க ஆவியைப் போக்க மாட்டாயா, கடவுளே!" என்று கூட நினைத்து விட்டேன்.

சிறிது நேரத்தில் இழுப்பும் பெருமூச்சும் நின்றது; அத்துடன் அவவளவுதான். அறை முழுதிலும் பயங்கர அமைதி நிறைந்தது. என்ன காரணம் என்று புரியவில்லை. நான் மெதுவாகத் தலையைத் திருப்பி அவள் இறந்து விட்டாளா என்று குனிந்து பார்க்கும்பொழுது சுவரில் இருந்த கண்ணாடியில் எனது பிம்பத்தைப் பார்த்தேன்.

அதைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது. அவள் இறக்கும் பொழுது என் முகத்தில் காணப்பட்ட குறி, பயமும் சந்தோஷமும் கலந்த குறி, அதில் தென்பட்டது.

மூச்சு திக்குமுக்காடியது. திணறிக் கொண்டு, ஏதோ ஓர் பெரிய குற்றத்தைச் செய்தவன் போல் கைகளால் முகத்தை மறைத்தேன். உடனே எனக்கு அழுகை வந்தது; குழந்தையைப் போலத் தேம்பித் தேம்பி அழுதேன்! எனது சிறு குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து என்னைப் பார்த்து இதுவரை என்னுடன் வளர்ந்த அவளுடைய வாழ்க்கைப் படம் முன் விரிந்தது.

சிறிது நேரத்தில் எனக்கு அந்த அறையிலுள்ள ஒன்றையும் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. எனது சிறிய புத்திரியின் நாற்காலியில் உட்கார்ந்தேன். அவள் இன்னும் தன் பாடங்களைப் பாட்டியின் அறையிலேயே உட்கார்ந்து படித்தாள். அதற்கப்புறம் இரவு முழுவதும் எப்படிக் கழிந்தது என்று எனக்குத் தெரியாது. விடியற் காலையில் நான் அவளுடைய பூகோளப் புஸ்தகத்தில் 75-ம் பக்கத்தில் இருப்பதாக உணர்ந்தேன். இரவு முழுவதிலும் எத்தனை நாடுகள் சுற்றினேன் தெரியுமா? எத்தனை மலைச் சிகரங்கள், ஆற்றங்கரைகள், சமவெளிகள், பீடபூமிகள், தலைநகரங்கள்! - அது என்னுடைய சிறிய மகளின் பூகோளப் பாடப் புஸ்தகம்.

ஆமாம், துன்பத்திற்கு ஒரு மாற்றுக்

கண்டுபிடித்துவிட்டேன். அது என்ன தெரியுமா? பூகோள சாஸ்திரம். நமது துன்பத்திற்குச் சிறிதும் சம்பந்தம் இல்லாத - தொடர்பில்லாத - ஒரு சமாசாரம், நமது விருப்பு வெறுப்புக்களைக் கவனியாது நடைபெறுகிறது என்று உணர வேண்டும். நமது துன்பத்தினால் ஜீலம் நதி வரண்டு விடப் போகிறதா? அல்லது நமது சந்தோஷத்தால் ஹிமாலய சிகரம் எழுந்து கூத்தாடப் போகிறதா? உலகில் உம்மைத் தவிர வேறு பல அம்சங்கள் இருக்கின்றன என்பதைப் பூகோள சாஸ்திரம் படித்தால்தான் அறியலாம். உண்மையை அன்று இரவு கண்டு பிடித்தேன்.

தொந்தரவுகளிலிருந்து விடுதலையாவதற்கு ஒரு சுருக்கமான வழி கண்டுபிடித்தேன் - பூகோள சாஸ்திரத்திலிருந்து என் நான்கு குழந்தைகளுக்கும் ஒவ்வொரு தனிப் பிரதேசம் ஒதுக்கினேன். என் மனைவிக்கு மட்டிலும் ஒரு தனி நாடு. உதாரணமாக அவள் தொந்தரவு கொடுக்கிறாள் என்று வைத்துக்கொள்ளும், அவளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நாடு வட இந்தியா. நான் விந்திய மலை மீது நின்று கொண்டு, "கங்கை, ஸிந்து, பிரம்மபுத்திரா!" என்பேன்.

"உமக்கென்ன பைத்தியமா?" என்பாள்.

"இல்லையடி - அவை வட இந்தியாவிலுள்ள நதிகள்!"

"வட இந்தியாவிலுள்ள நதிகள்! அவைகளைப் பற்றி எனக்கென்ன?"

"ஒன்றுமில்லை - அவைகள் இப்பொழுது ஓடிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன. அதை உன்னால் மறுக்க முடியாது. அவற்றின் கரையோரங்களில் நாணல் புல் முளைத்திருக்கும். நாணலுக்கும் அந்த ஆறுகளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்! ஒன்றுமில்லைதான்."

"என்ன சும்மா பொரிகிறீர்களே! அர்த்தமில்லாத பேச்சு. நான் உங்களை என்ன கேட்டேன் தெரியுமா?"

<https://t.me/aedahamlibrary>

"ஆமாடி! நீ என்னவோ கேட்டாய். இல்லை என்று சொல்லவில்லை. ஆனாலும் வட இந்தியா இருக்கிறதே -"

இதுதான் என் தந்திரம். நான் கண்டு பிடித்த உண்மை.

51. துறவி

ராபர்ட் நியூமான் - ஜெர்மனி

"நான் முதல் முதலில் ஐரோப்பாவிலிருந்து இந்தக் கீழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு வந்தபொழுது அது நடந்தது" என்று அவன் ஆரம்பித்தான்.

அவன் எங்கள் கப்பலின் காப்டன்; பெயர் வான்டர்லான். ஜாதியில் டச்சுக்காரன். நெட்டையான ஒல்லி ஆசாமி. வயசு அறுபது. கிழக்குப் பகுதிகளில் நீண்ட காலமாக வசித்ததின் பலன் அவனுக்குக் கிட்டியிருந்தாலும் முகத்தில் அறுபது வருஷங்களின் முத்திரை தென்படவில்லை. துறவி மனப்பான்மையும் அவனது தொழிலுக்கே இயற்கையாக அமைந்தது.

"... இப்பொழுது நாம் எந்த நிலையில் இருக்கிறோமோ அப்படித்தான் அப்பொழுதும். அந்தக் காலத்தில் வயசு வாலிபத்தைத் தாண்டிவிட்டது. டச்சுக் கடற்படையில் லெப்டினன்ட் உத்தியோகம் எனக்கு.

"பாக்ஸர் கலகத்தை அடக்க மற்ற வல்லரசுகளைப் போல ஹாலந்தும் ஒரு யுத்தக் கப்பல் அனுப்பியது; அதாவது, இங்குள்ள 'அயல்' நாட்டுக் குடியேற்றங்களை உள்ளூர்க்காரர் தாக்கிவிடாமல் பாதுகாக்க. எனக்கு அந்தக் கப்பலில்தான் வேலை.

"இந்தக் கூட்டுக் கப்பல் படை பிரெஞ்சு அட்மிரல் பெல்லட் தலைமையில்தான் வந்தது என்பதை இப்பொழுது சொல்லுவதில் ஒன்றுமில்லை. இங்கிலீஷ் குரூய்ஸர் (யுத்தக் கப்பல்களில் ஒரு ரகம்) கென்டில் ஒரு நாட்டியம் நடந்தது; அப்பொழுதுதான் அவருக்குப் பரிச்சயம் செய்து வைக்கப்பட்டேன். அந்தத் தினத்திலிருந்து என்ன காரணமோ - என்னிடம் அந்தரங்கமாகிவிட்டார்.

"ஸிங் - டாவ் அருகில் வந்தோம்; அங்குதான்

ஐரோப்பியக் குடியேற்றம் ரொம்பக் கெடுபிடியாகத் தாக்கப்பட்டது.

"நகரத்தின் மீதும் அதைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசங்களிலும் குண்டுகளை வீசினோம். இரவோடு இரவாய்ச் சீனர்கள் பின் வாங்கி விட்டார்கள். மருந்துக்குக்கூட ஒரு அடையாளமில்லை. அப்படி ஓட்டம்! வடக்குப் பகுதிகளில் சென்று அமைதியையும் கட்டுப்பாட்டையும் நிலைநிறுத்த மறுநாள் காலை புறப்படுவது என்று நினைத்திருந்தோம். ஆனால் அந்த இராத்திரியே சீனர்கள் பெரும் படையுடன் வந்து, காவல் படைகள் மீது திடீரென்று பாய்ந்து தொலைத்துவிட்டு, இங்கிலீஷ் ஸ்தானீகர் காரியாலயத்தைத் தாக்கி, அங்கிருந்த இருபத்தெட்டு நபர்களைக் கொன்று, கட்டடத்தைத் தீ வைத்தார்கள். அதில் நல்ல விலையுயர்ந்த புஸ்தகங்கள் பல எரிந்து சாம்பலாயின. இந்தக் கலாட்டாவில் ஏற்பட்ட கூக்குரல் எங்களுக்குக் கேட்டது. ஓங்கி எரியும் தீ நாக்குகளும் எங்களுக்குத் தெரிந்தன. உதவி கோரி ஆள் வருமுன்பு பனிரண்டு படைகளை இறக்கி விட்டோம். அவையெல்லாம் ஜெர்மன், இங்கிலீஷ், இத்தாலிய, டச்சுப் படைகள். அதே இராத்திரி கை - மிஷின் பீரங்கிகளையும், கிரனேட்களையும் கொஞ்சம் தாராளமாகவே உபயோகித்தோம். கை - கிரனேட்கள் அப்பொழுதுதான் பழக்கத்தில் வந்து கொண்டிருந்தன. இரண்டு மணி நேரந்தான்; சிங்கிப் பயல்களை (சீனர்களை அவமதிக்க வெள்ளையர் உபயோகிக்கும் பதம்) விரட்டி விட்டோம். நானூறு பயல்கள் சாக்கடையில் செத்துக் கிடந்தார்கள். சுமார் இருநூற்று நாற்பது பயல்களைச் சிறைப் பிடித்து ஓடிப்போகாமல் கட்டிப் போட்டோம்.

"மறுநாட் காலை 8-மணி இருக்கும். அட்மிரல்கள் சபை கூடினார்கள். 8-15க்குள் அவ்வளவு பெயரையும் சுட்டுத் தள்ளி விடுவது என்று முடிவு கட்டப்பட்டது. ஐரோப்பியக் குடியேற்றத்திற்கும் சீனர்கள் வசிக்கும் இடத்திற்குமிடையில் வைத்து மற்றவர்களுக்கு எச்சரிக்கை காண்பிக்கச் சுட்டுக் கொல்வது என்று முடிவு கட்டப்பட்டது. இந்தச் சிங்கிப் பயல்கள் தண்டனையை நன்றாகப் பார்த்துக்

கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது எங்கள் உத்தேசம்.

"அரைமணி நேரம் கழித்து, கொலைத் தண்டனை அளிக்கும் பட்டாளத்தின் துப்பாக்கி உறுமல் கேட்டது.

"நானும் எத்தனையோ தூக்குத் தண்டனைகளைப் பார்த்திருக்கிறேன்; மூன்று யுத்தகளங்களில் அவற்றைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஒழுகத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக உள்ள ராணுவப் பகுதியில் உத்தியோக முறையில் சம்பந்தம் வைத்துக்கொண்டிருந்தபொழுதும் பார்த்திருக்கிறேன். பொழுது போகவில்லை. அதற்காக நான் அங்கு போனேன் என்று நான் சொல்லுவதை நீங்கள் நம்பவே நான் அதை உங்களுக்குச் சொன்னேன். நிஜமாக எனக்குப் பொழுது போகவில்லை.

"நான் அங்கு போனேன். சுதேசிகள் வசிக்கும் இடத்திற்குச் சுமார் 400 கெஜ தூரத்திலுள்ள மைதான வெளி மைதானத்தின் அந்தப் பக்க ஓரத்தில் இரண்டு கிடங்குகள். ஜன்னலே கிடையாது. வெள்ளை வெளேர் என்று நீண்டு உயர்ந்த சுவர். நான் போகுமுன்பே தண்டனை உற்சவம் ஆரம்பித்து விட்டது. அந்த இருநூற்று நாற்பது கைதிகளில் நாற்பதுபேர் தரையில் பிரேதமாகக் கிடக்கின்றனர். மற்றவர்கள் யாவரும் சுவரோரத்தில் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர். கால்கள் மட்டிலும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. எதிரே சுட்டுத் தள்ளிக்கொண்டிருக்கும் படை இத்தாலியப் படை - ஒரு ஜெர்மன் உத்தியோகஸ்தர் தலைமையில் நின்றது. அவன் குளாம்; தடியன். மீயர் என்பது அவன் பெயர் என்று இன்னும் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. அதைப் போல, அன்றைக்கிருந்த சகிக்க முடியாத புழக்கமும் நினைப்பில் இருக்கிறது. இந்தப் பக்கத்தில் ஆகஸ்ட் மாதமெல்லாம் இப்படித்தான். படையோ, சில மாதங்களுக்கு முன்புதான் திரட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். எல்லாம் சிறு பையன்கள். கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வேலையைக் கண்டு பயந்தே, அவர்கள் கண்கள் பீதியில் வெளியே தள்ளிக்கொண்டு நின்றன. நான் போன சமயத்தில் பீதி சோர்வாக மாறியது. குண்டுகள் மனிதக் குறிகளைத் தவறி சுவரில் பட்டுத்

தெறித்தன. உஷ்ணமும் உணர்ச்சியும் உத்தியோகஸ்தரை ரொம்பப் பாதித்து விட்டது. செக்கச் சிவந்த முகம் வெளிறிக் கொண்டு வந்தது. நான் போன சமயத்தில், சிறிது ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளும்படி கையமர்த்தி நிறுத்தினான் என்றால் நீங்கள் ஆச்சரியப்பட மாட்டீர்கள்.

"சுட்டுக் கொல்லப்படுவதற்காகக் காத்து நிற்கும் பயல்களை நெருங்கிக் கவனிக்க இதுதான் சந்தர்ப்பம். பல மாதிரி ஆசாமிகள். தலை நரைத்த கிழவன் முதல் பள்ளிக்கூடத்துப் பையன் வரை. கிழிந்த அழுக்குப் பிடித்த துணி அணிந்த தொழிலாளிகள்; நல்ல உடை அணிந்த பணக்காரர்கள். இவர்களுக்கும் கொலையாளிகளுக்கும் உள்ள வித்தியாசம்தான் என் கண்ணில் பட்டது. எல்லாரும், கிழவனானாலும் பையனானாலும், பணக்காரனோ ஏழையோ, யாவரும் கட்டப்பட்டிருந்தும், சந்தோஷமாக, சுமுகமாக, நின்று கொண்டிருந்தனர். தங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஏதோ ஒன்றை வேடிக்கைப் பார்க்க வந்தவர்கள் போல நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். அதில் இரண்டு பேருக்குள் தர்க்கம் மிக்க மரியாதையாக நடந்தது. மீயர் கையை உயர்த்திய பொழுது, அடுத்த குண்டு மாரிக்கு இலக்காக நிற்பவர்கள் இவ்விருவரும். ஒருவன் ஒல்லி, கிழவன்; மற்றவன் வாலிபன், - ஏதோ கௌரவத்திற்கு அறிகுறியான சங்கிலியை அணிந்திருந்தான். இருவரும் கைகளை ஆட்டிக்கொண்டு, புன்சிரிப்புடன், யார் முதலில் மறு உலகத்திற்குப் போகும் கௌரவத்தைப் பெறுவது என்பதைத் தர்க்கித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இப்படியும் உண்டா? தடி உத்தியோகஸ்தன் மறுபடியும் கையை உயர்த்தினான். பனிரெண்டு வெடிகள் தீர்ந்தன. அந்த இரண்டு மரியாதைக்காரர்களும் புன்சிரிப்புடன் மஞ்சள் மண்ணைக் கவ்வினர்.

"இது எனக்கு என்னமோ மாதிரியாக இருந்தது. ஆனால் நான் அதைக் காட்டிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. சீட்டுக் கிழிக்கப்பட்ட லயன் வழியாக நடந்து நெஞ்சைத் திடப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினேன். தலையைத் திருப்பிப் பார்க்கவில்லை. என் பின்புறம் காது செவிடுபடும் ஓசைகளைக் கேட்காமல் இருக்கப் பிரம்மப் பிரயத்தனம்

செய்தேன். இந்த இருநூற்றுச் சில்லறை அமைதியான முகங்களைத் தாண்டி கடைசி நபரண்டையில் வந்தேன்.

"கடைசி ஆசாமி ரொம்ப நெட்டை; என் தலைக்கு மேல் உயரம். எனக்கு முப்பது வயசுக்கு மூத்தவன். இவன் கெடு வருவதற்கு இன்னும் 50 நபர்கள் தான் பாக்கி. நேரம் வரும் வரை, இந்த மனிதன், ஒரு புஸ்தகத்தை விரித்துப் பிடித்துக்கொண்டு காத்திருந்தான். அவன் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனை நெருங்கினேன். அவன் ரொம்ப அழுக்குப் பிடித்த உடைகளை அணிந்துகொண்டிருந்தான். ஆனால் முக்கைத் துருவும் ஒரு விதமான வாசனை. அந்தப் புஸ்தகத்தைக் கையில் வாங்கினேன். அது 'புத்த பகவான் உபதேசங்கள்' - இங்கிலீஷில்.

"உனக்கு இங்கிலீஷ் தெரியுமா?" என்று கேட்டேன்.

"அவன் தலையை அசைத்தான்; கையிலிருந்த புஸ்தகத்தை வாங்கிக் கொண்டான். மரியாதையாக, தலையிட்டுத் தொந்தரவு செய்வதை விரும்பவில்லை என்பதைக் காண்பித்துக் கொண்டு, விட்ட இடத்தைத் தேடிப்பிடித்து, மறுபடியும் வாசிக்க ஆரம்பித்தான்.

"இந்தப் புஸ்தகம் உனக்கு எங்கு கிடைத்தது?"

"இங்கிலீஷ் ஸ்தானீகர் வாசகசாலையில்' என்று தலையை நிமிர்ந்து பார்க்காமலே சொன்னான்.

"நீ பெளத்தனா?" என்று கேட்டேன்.

"இல்லை. இதற்குமுன் இந்தப் புஸ்தகத்தைப் பார்த்ததுகூடக் கிடையாது."

"அவன் மேற்கொண்டு வாசித்துக்கொண்டே சென்றான். அவனைத் தனியாக விட்டுப்போக மனமில்லை. நான் ஆச்சரியத்தால் பிரமித்துப் போனேன்.

"பாரையா! இன்னும் இருபது பேர்கூட உயிருடன் இல்லை! நீ இன்னும் நாலு நிமிஷந்தான் உயிருடன் இருப்பாய்! இப்படி வாசித்துக்கொண்டு நிற்கிறாயே!" என்று கத்தினேன்.

"முதல் முறையாக என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். சரியான வார்த்தைகளுக்காகத் தயங்கினான்; குளறிக் குளறி இங்கிலீஷ் பேசினான்; எப்பொழுதும் 'ர'கரத்திற்கு 'ல'கரம். (சீனக்காரர்களுக்கு 'ர'கரம் வராது ; 'ல'கரத்தையே உபயோகிப்பார்கள்.)

"நான்கு பேர் ஒருவர் பின் ஒருவராக செத்து விழுந்தார்கள். புஸ்தகத்தை நிறுத்துப் பார்ப்பதுபோலத் தூக்கிப் பிடித்தான் அவன்.

"இது கனமானது; இது அதைவிட முக்கியமானது' என்றான்.

"என்ன காரணமோ? அவன் பதில் எனக்குக் கோபமூட்டியது. ஒரு வேளை அந்த இரக்கமற்ற வெக்கைதான் காரணமாக இருக்கும்.

"உன்னைச் சுட்டுக் கொன்றுவிடுவார்கள் என்பதை நினைத்துப் பாரய்யா!" என்று இரைந்தேன்.

"அவனது கண்கள் புஸ்தகத்தை விட்டு மாறின. வற்றலான நீண்ட கையை உயர்த்தினான். மீயரை நோக்கி நீட்டிக் காண்பித்தான். அவன் பத்துப் பதினைந்தடி தூரத்தில் நின்றுதான் உத்தரவு கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். 'அந்த மனிதன் முதலில் செத்துப் போவான்!' அதற்கப்புறம் எதையோ தேடுவது போல் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, என்னைச் சுட்டிக்காட்டி, 'அதற்கப்புறம் இந்தக் கனவானும்' என்று சொல்லிவிட்டுப் புஸ்தகத்தில் மௌனமாகி விட்டான்.

"நான் கிழவன்; இந்த வயசிலே கயிறு திரிக்க மாட்டேன். நீங்கள் நம்பலாம். புஸ்தகத்தை வைத்துக்

கொண்டிருந்தவனுடன் பனிரண்டு பேரும் சுவர் ஓரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். நான் எண்ணினேன். அதற்கப்புறம் நான்கு பேர் காலியானார்கள். எட்டுப்பேர் மீதி. தலைமை உத்தியோகஸ்தன் மீயர் ஒரு காலில் சரிந்தான்; மற்றொரு காலும் தள்ளாடியது. தரையில் உருண்டு விட்டான். டாக்டருக்கு ஆள் அனுப்பினார்கள். வலிப்பு.

"மற்றொரு உத்தியோகஸ்தன் தலைமை வகித்தான். அவன் உத்தரவில் நான்கு பேர் மிச்சம். அதில் ஒருவன் புஸ்தகத்தை வாசிக்கும் நபர். மீயர் செத்த பொழுது அவன் தலையை நிமிர்ந்து பார்க்கக்கூட இல்லை. அது அவனுக்கு ரொம்ப சகஜமான காரியமாகப் பட்டது. அந்தச் சமயத்தில் ஸீனியர் உத்தியோகஸ்தர்களும் அட்மிரல் பெல்லட்டும் வந்தனர். அட்மிரல் பெல்லட் நேராக என்னை நோக்கி வந்தார்.

"என்ன வான்டர்லான், உடம்புக்கென்ன? ஏன் இப்படி முகம் வெளிறிப் போயிருக்கிறது?" என்றார்.

"நான் புஸ்தகம் வைத்திருப்பவனைச் சுட்டிக் காண்பித்தேன்.

"அவனை லயனில் இருந்து அப்புறப்படுத்த உத்தரவு கொடுங்கள்' என்று கேட்டுக்கொண்டேன்.

"அதற்கென்ன? அப்படியே செய்யேன்' என்றார் சிரித்துக்கொண்டு.

"அவருக்கு வந்தனமளித்துவிட்டு அவன் கால் கட்டுக்களை அறுத்தெறிந்தேன். அவன் கையிலிருந்த புஸ்தகத்தை வாங்கி அவன் சட்டைப் பைக்குள் திணித்தேன். அவனை அழைத்துக்கொண்டு சுதேசிகள் வசிக்கும் பக்கத்தில் சென்றபொழுது, கடைசி மூன்று நபர்களும் மண்ணைக் கவ்வினர்.

"அகழ் வெட்டியிருந்தது. அதற்குமேல் ஒரு பலகையைத்

தூக்கிப் போட்டு, 'போய்விடு. நீ விடுதலை பெற்றாய்!' என்றேன்.

"அவன் சுருக்கமாக, சிறிதும் ஆச்சரியம் தோன்றாமல், தலையை அசைத்தான். பரஸ்பரத் துப்பாக்கிப் பிரயோகம், அதாவது, யுத்தம் மறுபடியும் ஆரம்பித்து விட்டது. அகழிகளுக்கும் சீனர்கள் வசிக்குமிடத்திற்கும் இடையில் அவன் மெதுவாக நடந்து செல்லும் பொழுது, அவனைச் சுற்றி நாலா பக்கத்திலும் குண்டுகள் பறந்தன. முதல் வீட்டுக்கும் அவனிருந்த இடத்திற்கும் நூறு அடி இருக்கும். எதையோ நினைத்துக்கொண்டவன் போலத் திடீரென்று நின்றான். பையைத் தடவிப் பார்த்து 'புத்தனை' எடுத்தான்; விட்ட இடத்தைத் தேடிப் பிடித்து வாசித்துக் கொண்டே சென்றான்.

"அவனைச் சூழ்ந்த நாலா பக்கத்திலும் குண்டுகள் பறந்தன.

"ஏதோ ஒரு சந்தில் திரும்பி மறைந்தான். அதற்கப்புறம் நான் அவனைப் பார்க்கவில்லை."

காப்டன் கதையைக் கேட்டு யாவரும் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தனர்.

முதலில் வாயைத் திறந்தவர் ஹெர் ஒபர் ஹாஸர்.

"அந்தச் சீனன் உமக்கு முப்பது வயதுக்கு முத்தவன் என்றீர். அவன் சாகுமுன் நீர் செத்துப் போவீர் என்று அவன் ஜோஸியம் சொன்னான். உமக்கு அறுபது வயது; அப்படியானால் சீனாக்காரனுக்குத் தொண்ணூறு வயது ஆகியிருக்க வேண்டுமே!" என்றார்.

"அவனுக்குத் தொண்ணூறு வயதுதான் இப்பொழுது" என்றார் வான்டர்லான்.

மற்றவர் பேசு முன் வேறொருவர் அந்நியர்

<https://t.me/aedahamlibrary>

முலையிலிருந்து ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

52. உயிர் ஆசை

ஜாக் லண்டன் – அமெரிக்கா

அவர்கள் இருவரும் நொண்டி, நொண்டி ஆற்றங்கரை வழியாகத் தள்ளாடி நடந்தார்கள். கத்தி போல ஊசியாக, தெத்துக்குத்தாகக் கிடந்த பருக்கைக் கற்கள் காலை வெட்டின. அவர்களிருவரும் சோர்ந்து விட்டார்கள்; உடம்பு வலுவிழந்துவிட்டது. நெடிய துன்பம் முகத்திலே, விதியற்ற பொறுமையைக் காட்டியது. அவர்களது முதுகில் தோளோடு சேர்த்து இறுகக் கட்டிய கம்பளி மூட்டை அழுக்கியது. முதுகுச் சுமைக்கு அண்டை கொடுத்து; நெற்றியைச் சுற்றி மண்டைக்கட்டு; ஒவ்வொருவனும் கையில் துப்பாக்கியை ஊன்றி நடந்தான். தலையும் தோளும் முன்னே சாய, கண்களைத் தரையில் ஊன்றியபடி நடந்தனர்.

"அந்தக் குடிசையிலிருக்கும் இரண்டும் தோட்டாக்களும் நம் கையிலிருந்தால் தேவலை" என்றான் பின்னால் வந்தவன்.

குரலிலே நயப்பு அற்றிருந்தது. உற்சாகமற்றுப் பேசினான்.

பாறைகளின் மீது நுரைத்துக் கொண்டு ஓடும் ஆற்றுப் படுகையில் நொண்டிச் சென்றவன் பதிலே சொல்லவில்லை.

பின்னவன் அவனது சுவட்டைத் தொடர்ந்து வந்தான். இருவரும் காலில் போட்டிருந்த ஜோடுகளைக் கழற்றவில்லை. தண்ணீர் உறைபனி மாதிரி காலை வெட்டியது. அதனால் அவர்களது கணுக்கால் வலித்தது; பாதம் மரத்துப் போயிற்று. சில சமயம் தண்ணீர் முழங்கால் வரை நனைத்தது. எதிர்பாராத ஆழம் அவர்களைத் தள்ளாட வைத்தது. பாறை வழக்க பின்னால் வந்தவன் விழுந்து விட்டான். ஆனால் திக்குமுக்காடித் தடுமாறி காலை

ஊன்றிக் கொண்டான். அதே சமயத்தில் வலி பொறுக்க மாட்டாமல் கத்தினான். தலை கிறங்கியது. விழாமல் நிற்பதற்குப் பற்றுக்கோடு தேடுவதுபோல காற்றில் துழாவினான். கடைசியாக ஊன்றி நின்று, பிறகு மேலே கால் எட்டிவைக்க, தள்ளாடி முன்னால் விழப்போனான். பிறகு நிலையாக நின்று மற்றவனை நோக்கினான். அவன் தலையைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

தனக்குள் ஆலோசிப்பதுபோல ஒரு நிமிஷம் நின்றான். பிறகு வாய்விட்டு முன்னவனுக்குக் குரல் கொடுத்து, "ஏடோய், என் கணுக்கால் மொழி புரண்டுவிட்டது" என்றான்.

முன்னவன் நுரைத்துக்கொண்டு பாயும் ஆற்றில் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தான். பின்புறம் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை. பின்னவன் கண்கள் அவனையே தொடர்ந்தன. கண்ணிலே களையில்லை; அம்பு பட்ட மானின் வேதனை அவன் கண்களில் தேங்கியது.

முன்னவன் எதிர்க்கரைக்கு தள்ளாடித் தள்ளாடி நேராக நடந்தான். திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை. பின்னவன் உதடு சற்று நடுநடுங்கியது. அதனால் அவன் முகத்தை மறைத்த மயிர் அசைந்து குலுங்கியது. நாக்கு கூட சற்று எட்டிப் பார்த்து உதட்டைத் துழாவி நனைத்தது.

முன்னவனைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டான்.

உடல் வலு மிக்கவன் நொடிந்து இற்றுப்போய் கூவி அழைக்கும் ஓலம் அது. முன்னவன் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். முன் நோக்கி குனிந்துகொண்டு தள்ளாடி சரிவின் மேலேறி தூரத்தில் வானத்தைக் கோடிட்டுக் காட்டும் மலைச் சரிவை நோக்கினான். தூரத்து மேட்டில் தாண்டி அந்தப்புறமாக இறங்கி மறைந்துவிட்டான்; - முன்னவன் போயே போய்விட்டான். இனி என்ன, தன்னையும் தனிமையையும் சூழ்ந்த உலகைச் சுற்றி நோக்கினான். தூரத்திலே சூரியன் மங்கலாகத் தெரிந்தது. மஞ்சம் பனியும் அதே மறைத்துத் திரையிட்டு,

அது இருந்த இடத்தை வெள்ளை வெளிச்சத்தால் காட்டியது. ஒற்றைக் காலில் பலத்தை ஊன்றி நின்றனுகொண்டு கடிகாரத்தை எடுத்துப் பார்த்தான். மணி நாலு. மாசம் ஜூலையோ ஆகஸ்டோ என அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. தேதி விட்டுப் போய்விட்டது. சூரியன் உத்தேசமாக வடமேற்கைத்தான் காட்டுகிறது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் தென்திசை நோக்கினான். தென்படும் குளிர் மலைகளைத் தாண்டி எங்கோ தூரத்தில் கிரேட் பேர் ஏரி இருக்கிறது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அந்தத் திசையில்தான் ஆர்க்டிக் வட்டம் கனடா பனிப் பாலைவனத்தை ஊடுருவுகிறது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். இவன் நிற்கும் சிற்றாறு தாமிரச் சுரங்க நதிக்கு ஒரு உபநதி, தாமிரச் சுரங்க நதி வடதிசை நோக்கி ஓடி காரனேஷன் வளைகுடாவில் சங்கமமாகிறது. அவன் அங்கு சென்றதில்லை. ஆனால் ஹட்ஸன் பே கம்பெனியின் பூமிப் படத்தில் அதைப் பார்த்ததுண்டு.

மறுபடியும் தன்னைச் சூழ நோக்கினான். நெஞ்சில் நம்பிக்கை வளர்க்கும் காட்சியல்ல அது. சுற்றிலும் அஷ்ட திசையிலும் வானவளையம் அவனைச் சிறையிட்டது. மலைகள் உயரமற்றவை. மரமோ, செடியோ, புல்லோ எதுவும் கிடையாது. எங்கு பார்த்தாலும் அத்துவானமாகக் கிடந்தது. பயம் கண்ணுக்குள் உதயமாயிற்று.

முன்னவனைப் பெயரிட்டழைத்து மெல்லிய குரலில் இரண்டொரு தடவை கூப்பிட்டான்.

சுக்காம் பாறைத் தண்ணீரில் வெடவெட என்று நடுங்கினான். எல்லையற்ற பெரு வெளியும் தனிமையும் அவனை மூச்சுத் திணற அழுக்குவது போலிருந்தது. நிர்த்தாட்சண்யமாக மனசில் சற்றும் கசிவு இல்லாமல் அவை அப்படியே அழுக்கிக் கொன்றுவிடும் போன்றிருந்தது. காக்கை வலிப்புப்போல அவனது கைகள் வெடவெடவென்று நடுங்கின. பிடித்திருந்த துப்பாக்கி தண்ணீருக்குள், 'சளப்' பென்ற சப்தத்துடன் விழுந்தது. இந்தச் சத்தம் மீண்டும் அவனுக்கு சுதாரிப்பு கொடுத்தது. பயத்தோடு போராடினான். நீரில் துழாவி, துப்பாக்கியை

எடுத்துக் கொண்டான். முதுகுச் சுமையைச் சற்று மேலே இழுத்துக் கொண்டான்; புரண்டு போன கணுக்காலில் பளுவைக் குறைக்க முயன்றான். மெதுவாக, ஜாக்கிரதையாக, வலி ரம்பம் போட்டு அறுக்க கரைக்கு வந்தான்.

அங்கு அவன் நிற்கவில்லை. வலியையும் மதியாது வெறி பிடித்த வேகத்துடன் தன் சகா மறைந்து போன மேட்டின் மேல் ஏறினான். முன்னவனைவிட நெளிந்து நெளிந்து தள்ளாடி நடக்கவேண்டியிருந்தது. மேட்டில் நின்று பார்த்தான். எதிரே பள்ளத்தாக்கு; உயிர்ச் சலனமற்ற பள்ளத்தாக்கு. பள்ளத்திலே தண்ணீர் தேங்கிக் கிடந்தது. அதனடியில் பஞ்சு போல பாசி படிந்து கிடந்தது. அவன் காலை ஊன்றி நடக்கும் போது, 'ஈச்' 'ஈச்' என்று உறிஞ்சி காலைக் கவ்வியது. பாசிப் படர்மேல் முன்னவன் காலடித் தடத்தைத் தொடர்ந்தான். பாசிக்கிடையே பாறைக் குவியல்கள் தீவுக்கூட்டங்கள் போலத் தலைதூக்கி நின்றன.

அவன் தனித்துப் போனான் என்றாலும் திசை தப்பிவிடவில்லை. இப்படியே நடந்து சென்றால் குறுகிக் குட்டையாக வளர்ந்துள்ள ஸ்பூருஸ், பர் மரங்கள் நிறைந்த பிராந்தியத்துக்குப் போகலாம் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அங்கே ஒரு ஏரி உண்டு; ஏரிக்கு ஒரு சுற்றாறு உண்டு. அங்கே தண்ணீர், பால்போல சுக்காம் பாறைத் தண்ணீராக இராது. ஆற்றுப்படுகையிலே கோரை வளர்ந்திருக்கும். அது அவனுக்கு நினைவிருந்தது. அங்கே உத்தரத்துக்கேற்ற பெரிய மரமில்லை. அந்த நதியை ஒட்டியே சென்றால் அதுவும் குறுகிக் குறுகி, நீர்க்கோலமாகச் சிறுத்துவிடும். அங்கே அதைக் கடந்து மற்றொரு சிற்றாறு. அது மேற்கு நோக்கி ஓடுகிறது. அது கடைசியில் டியூஸ் நதியில் கலக்கிறது. அங்கே, கவிழ்த்துப்போட்ட படகு குடிசையாக இருக்கிறது. அதிலே தோட்டா இருக்கிறது. மீன் பிடிக்கத் தூண்டில் உண்டு. சின்ன வலை உண்டு; உணவைப் பிடித்துத் தின்ன வகையுண்டு. அதுமட்டுமா; மாவு இருக்கிறது. பன்றிக்கறி இருக்கிறது. பயறு வகையும் கொஞ்சம் உண்டு.

முன்னே நடந்து விட்டவனும் அங்கே அவனுடைய வருகைக்காகக் காத்திருப்பான்; பிறகு இரண்டு பேருமாக டியூஸ் நதியில் படகேறித் தண்டு வலித்து கிரேட்பேர் ஏரிக்குச் சென்று, அங்கிருந்து ஏரியில் குறுக்கே தெற்கு நோக்கி மக்கன்ஸி வரை செல்ல முடியும். வட திசையிலிருந்து விரட்டி வரும் உறைபனிக்காலத்தை முந்திக்கொள்ள இவர்கள் மேலும் மேலும் தென் திசை நோக்கி ஓடினாலும், ஜலத்தில் உறைபனிக் கட்டிகள் மிதந்து சுழித்து ஓடத்தான் செய்யும். இப்படியாக இவர்கள் தெற்கு நோக்கி படகில் சென்றுகொண்டே இருந்தால் வானளாவிய விருட்சங்கள் அடர்ந்த பகுதியில் ஹட்ஸன் பே கம்பெனிக் கிடங்கு ஏதாவது ஒன்றுக்குச் செல்லுவது நிச்சயம். அங்கே போனால் சாப்பாட்டுக்குக் கவலை இல்லை.

பின்னவன் முக்கி முனகி நடந்து கொண்டிருக்குபோது அவன் மனதில் ஊசலாடிய எண்ணங்கள் இவைதான். முன்னேறி நடக்க தன்னை அவன் நிர்ப்பந்தப்படுத்தி ஈடுபடுத்தினான்; அதே மாதிரி; முன்னே சென்றவன் தன்னை இடைவழியில் விட்டுவிட்டு ஓடிப் போய்விடவில்லை என்றும், குடிசையில் தனக்காகக் காத்திருப்பான் எனவும் நம்பும்படி மனசைப் பலவந்தப்படுத்தினான். இம்மாதிரி நினைக்கும் நிர்ப்பந்தம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. இல்லாவிட்டால் நடப்பதற்கு முயற்சி செய்வதில் பலனே கிடையாது. வழியிலே கிடந்து செத்து மடிந்திருக்க வேண்டியதுதான். மங்கி மங்கித் தெரியும் சூரிய வட்டமும் வடமேற்கில் மூழ்கி மறைந்தது. இதற்கு முன் இதே மாதிரி பலதடவை தொடர்ந்து எட்டிப்பிடிக்க ஓடிவரும் பருவத்தைத் தப்பி ஓடுவதற்கு தன் சகாவுடன் ஓடியதை எல்லாம் ஒவ்வொரு அடிவைக்கும் போதும் நினைத்தான். மறுபடியும் குடிசையில் இருக்கிற உணவு, ஹட்ஸன் பே கம்பெனி கிடங்கில் உள்ள உணவு அத்தனையையும் நினைத்தான். அவன் இரண்டு நாட்களாகச் சாப்பிடவில்லை. வெகுநாளாகவே எதுவும் சாப்பிடவே வேண்டியிருக்கவில்லை. வழியிலே காய்ந்துக் கிடந்த காட்டுக் காய்களைப் பறித்து வாயில் போட்டான். காட்டுக்காயில் பொட்டுத் தண்ணீரும், கசக்கும் வித்தும்தான் உண்டு. கடித்துச் சுவைத்தான். இந்தக்

காயைத் தின்றால் பசி ஆறாது என்பது தெரியும். ஆனால் அனுபவத்தையும் அறிவையும் மீறியதொரு நம்பிக்கை அவனைத் தின்ன வைத்தது.

இரவு ஒன்பது மணி இருக்கும். குத்துக்கல்லில் கட்டை விரல் மோத, சோர்வும் பலவீனமும் அவனை மேற்கொண்டது. அவன் விழுந்தான். இப்படியும் அப்படியும் அசையாமல் கிடந்தான். முதுகுச் சுமைக் கயிற்றைத் தளர்த்தித் தழுவவிட்டு உட்கார்ந்தான். வடதிசைப் பிராந்தியமாகையால் இன்னும் நன்றாக இருட்டவில்லை. பாறையில் தடவித் தடவி காய்ந்துலர்ந்த பாசியைச் சேகரித்தான். அதைக் குவித்து வைத்து நெருப்பு மூட்டினான். நெருப்பு நின்று எரியவில்லை, புகைந்து குமைந்தது. தகரப் போணியில் தண்ணீர் சுட வைத்தான்.

மூட்டையை அவிழ்த்தவுடன் முதல் வேலையாகக் கையிலிருந்த தீக்குச்சிகளை எண்ணினான். மொத்தம் அறுபத்தி ஏழு தீக்குச்சிகள் இருந்தன. நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள மூன்று தடவை திருப்பித் திருப்பி எண்ணினான். அவற்றைச் சில கூறுகளாகப் பிரித்து, ஒவ்வொன்றையும், ஈரம் கசியாத வெண்ணைக் கடுதாசியில் சுருட்டி ஒன்றை சுங்கான் புகையிலைப் பையிலும், மற்றொன்றை தொப்பியின் சுற்றுப்பட்டியிலும் இன்னொன்றை உள் சட்டைக்குள் மாரிலும் சொருகிக் கொண்டான். திடீரென்று பயம் உந்தித் தள்ள மறுபடியும் எல்லாவற்றையும் எடுத்து நன்றாக எண்ணிப் பார்த்தான். அறுபத்தியேழுதான் அப்போதும் இருந்தது.

ஜோடுகளை நெருப்பருகில் வைத்துக் காய வைத்தான். காலைச் சுற்றுவதற்கிருந்த மொக்காஸின் தோல் தொப்பலாக நனைந்து திரிதிரியாகக் கிழிந்து போயிருந்தது. கம்பளி மேஜோடு ஓட்டை விழுந்துவிட்டது. பாதம் புண்ணாகி ரத்தம் கசிந்தது. கணுக்காலில் வலி தெறித்தது. சுற்றுத் தடவிப் பார்த்தான். முழங்கால் பருமனுக்கு வீங்கிவிட்டது. கம்பளிப் போர்வையில் ஒரு துண்டை எடுத்துக் கிழித்து கணுவை இறுக வரிந்து கட்டினான். பாதத்தைக் குளிரிலிருந்து பாதுகாக்க இன்னும் இரண்டு

துண்டுக்களைக் கிழித்து பாதங்களையும் கட்டிக் கொண்டான். பிறகு வென்னரைக் குடித்தான். போர்வைக்கடியில் சுருண்டான். பிரேதம் மாதிரி தூங்கிக் கிடந்தான். சூரியன் வடகிழக்கில் உதயமாயிற்று. மேகம் சூரியனை மறைத்தது.

காலை ஆறு மணிக்கு விழித்தான். மல்லாந்தபடி படுத்துக் கிடந்தான். சாம்பல் பூத்த வானத்தைப் பார்த்தே கிடந்தான். வயிறு பசிக்கிறது என்பது தெரியும். ஒருக்களித்துச் சரிந்து படுக்கும்போது, ஒரு முக்காரச் சத்தம் கேட்டது. ஒரு காட்டுமான் இவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றது. மிருகம் ஐம்பது அடி தூரத்தில்தான் நின்றது. மனிதனுக்கு உடனே காட்டு மான் கறி நெருப்பில் தளதளவென்று பொறிவதுதான் மனக்கண்ணில் தெரிந்தது. பக்கத்திலிருந்த துப்பாக்கியை எடுத்து, தெய்வத்தைக் கும்பிட்டு, குதிரையை இழுத்தான். மிருகம் துப்பாக்கியைக் கண்டதும் குதிபோட்டுக் கொண்டு ஓடிப்போயிற்று.

வாயிலே வந்தபடி திட்டிக்கொண்டு துப்பாக்கியை எறிந்தான். எழுந்து நிற்பதற்கு வலி பொறுக்க மாட்டாமல் அலறினான். நடப்பது பகீரத பிரயத்தனமாகி விட்டது. கால்களை இழுத்து இழுத்துப்போட்டு மெதுவாக நடந்தான். துருப்பிடித்துப் போனதுமாதிரி கால்கள் மடங்க மறுத்தன. மனசை இழுத்துப் பிடித்து பலவந்தமாக வலியைப் பொருட்படுத்தாமல் காலை மடக்கி நீட்ட வேண்டி இருந்தது. கடைசியாக எழுந்து நின்றான். இம்முயற்சியில் இவனது தெம்பு முழுவதும் இற்று விட்டது.

சற்று மேடான இடத்தில் சென்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். நாலா திசையிலும் மரமோ குத்துச் செடியோ பெயர் சொல்லக்கூடக் கிடையாது. பாசியும் பாரையும், குட்டையும் சிற்றோடையுந்தானே தென்பட்டது. வானம் சாம்பல் பூத்திருந்தது. தரையும் தண்ணீரும் சாம்பல் பூத்துக் கிடந்தது. வானத்தில் சூரியனோ, சூரியன் இருப்பதாக அறிகுறியோ தென்படவில்லை. வடக்கு எங்கிருக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. நேற்றிரவு இந்த இடத்துக்கு வந்த தடம் மறந்து போயிற்று. ஆனால் வழிதப்பி விடவில்லை. அவனுக்கு அது தெரியும். நிச்சயமாக, சீக்கிரத்தில் குத்துச்

செடிகள் செழித்து வளரும் பிரதேசத்துக்குப் போவான். அது இடது பக்கமாக, எங்கோ, வெகு அருகிலேயே, ஒரு வேளை அதோ தெரியும் அந்த மலையைத் தாண்டியதும் இருப்பதாக அவன் நினைத்தான். திரும்பிப் போய் மூட்டையைக் கட்டினான். மூன்று பொட்டணங்கலாக மடித்து வைத்த தீக்குச்சிகள் வைத்த இடத்திலேயே இருக்கிறதா என்று நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டான். ஆனால், அவன் அதை மறுபடியும் எண்ண உட்காரவில்லை. ஆனால் சற்றுத் தயங்கினான். எதிரில் ஒரு மூட்டை, தோற்பை மூட்டையைப் பார்த்துத் தயங்கினான். அதை வெடுக்கென்று எடுத்தான். வெறிச்சோடிக் கிடந்த பனி வனாந்தரம் அதையும் அவனிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொள்ள முயன்றது போலப் பட்டது. அதன் எடை பதினைந்து பவுண்டுகள். மறுபடியும் அவன் பகலுக்குள் தள்ளாடி நுழையும்போது, அதுவும் அவன் மூட்டைக்குள் நுழைந்தது.

இடது பக்கமாக நடந்தான். காட்டுக் காய்களைப் பறித்துத் தின்னுவதற்காக மட்டும் இடையிடையே நின்றான். கணுக்கால் மடங்க மறுத்தது. நொண்டுதல் ஜாஸ்தியாயிற்று. ஆனால் வயிற்றில் உண்டான வலியைவிட இந்த வலி பெரிதாகத் தென்படவில்லை. பசி குடலைப் பின்னி முறுக்கியது; பிய்த்துப் பிய்த்துத் தின்றது. குத்துச்செடி முளைத்துக் கிடக்கும் பிரதேசத்தை அடைவதற்கு தடம்பிடித்துச் செல்லுவதற்கு வேண்டிய சிரத்தையைக்கூடக் குலைத்தது அந்தப் பசி. காட்டுக் காய் பசியை ஆற்றவில்லை. நாக்கையும் அண்ணாக்கையும் நமைச்சலால் துன்புறுத்தியது.

கடைசியாக ஒரு பள்ளத்தாக்கில் வந்திறங்கினான். பாறையில் மூட்டையிட்டு வாழும் காட்டுப் பட்சி, கிர் கிர் என்ற கூச்சலிட்டு சிறகையும் படபடவென்றடித்துப் பறந்தது. கல்லெடுத்து வீசினான். கல் அதன்மீது விழவில்லை. மூட்டையைக் கீழே இறக்கிவிட்டு, பூனை குருவியை பிடிக்கப் பதி வைப்பதுபோல் அவற்றைத் தொடர்ந்தான். கூர்மையான பாறையின் முனை கால்சட்டையைக் கிழித்து, முழங்காலையும் தேய்த்து வழி நெடுக ரத்தம் கசிவுகொண்டு தடக்கோலமிட்டது. பசியின்

வலியிலே இந்த வலி அஸ்தமித்தது. பாசியிலே புழுப்போல நெளிந்து ஊர்ந்தான். சட்டை தொப்பலாயிற்று. உடம்பும் நனைந்தது. அது அவனுக்குப் படவில்லை. பசியின் வேகம் ஜன்னிமாதிரி இருந்தது. எப்போதோ பட்சிகள் சிறகெடுத்துப் பறந்துவிட்டன. அவற்றின் கிர் - கிர் என்ற சப்தம் அவனைக் கேலி செய்வது போல இருந்தது. அவற்றைக் கற்பித்தான். அவற்றின் குரல் காட்டி அவற்றைக் கேலி செய்தான்.

ஒன்று தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில் அதனிடம் நெருங்கி விட்டான் போலும். பாறைக் குடுவையிலிருந்து அவன் முகத்தில் மோதிக் கொண்டு பறந்தது. சடக்கென்று எட்டிப் பிடித்தான். பட்சியைப்போல அவனுக்கும் அது எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி. கையில் அகப்பட்டது மூன்று இறகுகள். அது பறந்து செல்லுவதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். அதனிடம் அவனுக்கு வந்த கோபம் சொல்லி மாளாது. அது ஏதோ மன்னிக்க முடியாத ஒரு தப்பிதத்தைச் செய்துவிட்டது போலிருந்தது அவனுக்கு.

நாட்களும் ஓடின. காட்டு ஜீவராசிகள் ஓடியாடித் திரியும் பள்ளத்தாக்குகளை அடைந்தான். மான் கூட்டம் ஒன்று. இருபது இருக்கும். துப்பாக்கி லெக்குக்கு ரொம்பவும் அருகில் துள்ளி ஓடின. அவற்றை விரட்டிக் கொண்டே ஓடினால், சோர்ந்து விழுந்து விடுவது நிச்சயம் என்று நினைத்தான். ஒரு கருநரி, வாயில் காட்டுப் பட்சியொன்றைக் கவ்விக்கொண்டு அவனருகே ஓடிவந்தது. அவன் இரைந்து கூச்சலிட்டான். சத்தம் பயங்கரமாக இருந்தது. நரி பதறிப்போய் ஓட்டமெடுத்தது. பட்சியைப் போடவில்லை.

பிற்பகலில், சுக்காம்பாறைத் தண்ணீர் பிரவாகமாக ஓடும் சிற்றோடையைத் தொடர்ந்து சென்றான். அது கோரைப் புல் ஊடே ஓடியது. கோரையைக் கையில் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு பிடுங்கினான். கோரைத் தண்டினடியில் வெங்காயம் மாதிரி குருத்து இருந்தது. அது மெதுவாக இருந்தது. நெர நெரவென்று அவற்றை மென்று தின்றான். உணவு கிடைத்துவிட்டது போலிருந்தது. ஆனால் நார்மென்று விழுங்க முடியாமல் திப்பி திப்பியாக இருந்தது.

தண்ணீரும் நாரும் கலந்த ஒரு தாவரச் சேர்க்கை, பசியாற்ற லாயக்கற்றது. மூட்டையை இறக்கி வைத்துவிட்டு, ஆடுமாடு மாதிரி கோரைக் கிழங்குகளைப் பிடுங்கித் தின்ன ஆரம்பித்தான்.

உடம்பில் ரொம்பவும் அசதி தட்டியது. அடிக்கடி படுத்துத் தூங்க வேண்டும்போலிருந்தது. ஆனால் கால் ஓயாமல் நடந்து சென்றான். பசி அவனை ஊந்தித் தள்ளிச் சென்றது. தண்ணீர் குட்டைகளில் தவளைகள் இருக்குமா எனவும், மண்ணுக்குள் நிலப்புழுவாவது இருக்குமா எனவும், இவ்வளவு வடக்கில் தவளையோ நிலப்புழுவோ இருக்காது என்பதை அறிந்தவன் தான், இருந்தாலும் நோண்டிப் பார்த்தான்.

குளம் குட்டைகளில் எல்லாம் குனிந்து குனிந்து பார்த்துக்கொண்டே சென்றான். பொழுது மயங்கும் சமயத்தில் ஒரு நீர்த் தேக்கத்தில் சின்ன மீன் இருப்பது அவன் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. தோள்வரை கையைத் தண்ணீரில் இட்டு பிடிக்க முயன்றான். அது அகப்படவில்லை. இரண்டு கைகளையும் போட்டுப் பிடிக்கப் பார்த்தான். அதிலும் தப்பிவிட்டது. சகதியைக் குழப்பி விட்டான். அவசரத்தில் உள்ளே விழுந்துவிட்டான். இடுப்புவரை நனைந்தது. தண்ணீர் கலங்கிவிட மீன் தெரியவில்லை. வண்டல் மறுபடியும் படிந்து ஜலம் தெளியும்வரை காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

ஜலம் தெளிந்ததும் மறுபடியும் முயன்றான். மறுபடியும் குட்டை கலங்கியது. நேரத்தை மேலும் வணாக்கிக் கொண்டிருக்க அவனுக்கு அவகாசம் இல்லை. தகரப் போணியை வைத்து குட்டையை இரைக்க ஆரம்பித்தான். முதலில் அவசரப்பட்டு தண்ணீரைக் கண்டபடி வீச, மறுபடியும் அது குட்டைக்குள்ளாகவே வந்து விழுந்தது. பின்பு சற்று ஜாக்கிரதையோடு வேலை செய்தான். நெஞ்சு திக்குத்திக்கென்று அடித்துக் கொண்டது. கைகள் நடுங்கின. அரைமணி சாவகாசத்தில் குட்டை வரண்டுவிட்டது. சொட்டுத் தண்ணீர்கூடக் கிடையாது. மீனும் இல்லை. பாறைகளுக்கு இடுக்கில் பெரிய நீர்த் தேக்கத்துடன் சேரும்

ஒரு சிறு இடுக்கு இருந்தது. அந்தக் குட்டையை இரவு பகல் ஓயாமல் இறைத்தாலும் வடியாது. இடுக்கு இருப்பது முன்னமே தெரிந்திருந்தால் கல்லை வைத்து முதலில் அதை அடைத்திருப்பான். மீன் அவனுடையதாகி இருக்கும்.

இப்படி நினைத்து நொடிந்துபோய் சகதியில் உட்கார்ந்து விட்டான். முதலில் மனசுக்குள் அழுதான். பிறகு வாய்விட்டு ஓங்கி மனவலி பொறுக்க மாட்டாமல், நாலா திசையிலும் தன்னை விலங்கிடும் அத்துவானத்தை நோக்கி அழுதான். நெடுநேரம் விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தான்.

நெருப்பு மூட்டி குளிர் காய்ந்தான். முந்திய இராத்திரி போல பாறையில் வென்னீரைப் பருகி உடலில் வெக்கை உண்டு பண்ணிக்கொண்டு பாறை மீது போர்வையை மூடிப் படுத்தான். படுக்குமுன் கடைசியாக, கெடிகாரத்துக்குச் சாவி கொடுத்துவிட்டு, நெருப்புக்குச்சி நனையாமல் இருக்கிறதா எனப் பார்த்துக்கொண்டான். கம்பளிப் போர்வை ஈரம் பட்டு நசுநசுவென்றிருந்தது. கணுக்காலில் வலி தெறித்தது. நாடி அடிப்பதுபோல அடித்தது. பசி ஒன்றைத்தான் அவன் அறிந்தான். தூக்கத்திலே கலங்கிய நினைப்பிலே கண்ட சொப்பனத்தில் எல்லாம் சாப்பாடும் விருந்துமே தென்பட்டன.

விரைத்துப் போய் விழித்துக்கொண்டான். உடம்பெல்லாம் நொந்தது. மண்ணும் விண்ணும் சாம்பல் பூத்து இன்னும் இருண்டு கிடந்தது. வாள்போல் வாடைக்காற்று வெட்டியது. உறைபனிப்பஞ்சு மலையுச்சியில் வெள்ளைவிட ஆரம்பித்துவிட்டது. சுற்றிலும் காற்று கனத்தது. வெண்மையாயிற்று. அவனைச் சூழ மஞ்சு மூடியது. சிரமப்பட்டு நெருப்பேற்றி வென்னீர் காயவைத்தான். மழையும் பனிப் பஞ்சுமாகப் பெய்ய ஆரம்பித்தது. உறைபனிச் சிதர்கள் அகலமாக நொது நொதுவென்றிருந்தன. முதலில் அவை தரையில் பட்டதும் உருகியோடின. ஆனால் மேலும் மேலும் விழுந்து தரையை நனைத்து நெருப்பை அணைத்து பாசி விறகையும் ஈரமாக்கியது.

மூட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு முன்னேறு என உத்தரவு கொடுப்பதுபோலிருந்தது பருவம். எங்கு போவது. குத்துச் செடி முளைத்த பிரதேசமோ, முன்னே சென்ற சகாவோ, டியூஸ் நதி அருகே கவிழ்த்துப் போட்ட படகுக் குடிசையோ ஒன்றும் அவன் மனசில் ஊன்றி நிலைக்கவில்லை. 'உண்ணு' என்ற வினைச்சொல் அவனை ஆட்டி வைத்தது. உறைபனி வழியாகக் காட்டுக் காய்களையும் கோரைக் கிழங்குகளையும் நாடி பசி வெறி பிடித்து அலைந்தான். அது சப்பென்றிருந்தது; பசியை ஆற்றவில்லை. புளித்துக் கிடந்த காட்டுத் தழையைத் தின்றான். அதுவும் நிறைய வளரவில்லை. தரையோடு தரையாகப் படர்ந்து கிடந்தது. உறைபனி விழுந்து அதை மூடி மறைத்தது.

அன்று அவன் நெருப்பு மூட்டவில்லை; வென்னீர் போட்டுப் பருகவில்லை. போர்வையை இழுத்து மூடிக்கொண்டு பசி கொல்ல தூக்கத்தில் விழுந்தான். பனி மாறி மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. பல தடவை, இடையிடையே, பிரக்ஞை வர மலர்ந்து கிடந்த முகம் நனைவதை உணர்ந்தான். பகல் வந்தது. பழைய மேகம் மொய்த்த பகல்தான். சூரியனில்லை. மழையும் ஓய்ந்தது. பசியின் வேகம் மடிந்துவிட்டது. உணவின் மீதிருந்த பற்றுதலும் மாறியது. வயிற்றிலே கனத்துக்கிடந்த வேதனை மட்டுமே இருந்தது. ஆனால் அறிவு மழுங்கவில்லை. மறுபடியும் குத்துச்செடி முளைத்துக்கிடக்கும் நிலமும் டியூஸ் நதிப் படகுக் குடிசையும் நினைவுக்கு வந்தது.

மிஞ்சிக் கிடந்த மற்றொரு போர்வைத் துண்டை நீளமாகக் கிழித்து ரத்தம் கசியும் கால்களைக் கட்டினான். மறுபடியும் மொழி பெயர்ந்த கணுக்காலை இழுத்துக் கட்டி நடப்பதற்கு ஆயத்தம் செய்தான். மறுபடியும் மூட்டை கட்ட முனையும்பொழுது தோல் பொதியை ரொம்ப நேரம் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். கடைசியாக மூடைக்குள் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

உறை பனி, மழையின் வேகத்தால் உருகிவிட்டது. மலையுச்சி மட்டுமே வெள்ளை பூத்திருந்தது. சூரியன்

வெளியில் வந்தது. அதை வைத்து லெக்கு நிர்ணயம் செய்துகொண்டான். இப்பொழுது அவனிக்குமிடத்திலிருந்து தடம் பிடித்துப் போவது கஷ்டம் என்பதை உணர்ந்தான். முந்திய தினங்களில் இடது பக்கமாக வெகு தொலைவில் வந்து விட்டான் போலும். சரியான தடத்துக்கு வருவதற்காக வலது பக்கமாக நடக்க ஆரம்பித்தான்.

பசி தன்னைப் பிடுங்கித் தின்னவில்லை என்றாலும் தனக்குத் தெம்பு போய்விடாது என்பதை உணர்ந்தான். அடிக்கடி நின்று நின்று போகவேண்டியிருந்தது. காட்டுக் காய்களையும் கோரைக் கிழங்குகளையும் பிடுங்கித் தின்றதால் நாக்கு வரண்டு பெருத்து சிலிர்த்துக் கொண்டு வலித்தது. நாக்கில் மயிர் முளைத்த மாதிரி ஒரு பாவனை. அது கசந்தது. நெஞ்சு ரொம்பவும் தொந்திரவு கொடுத்தது. சில நிமிஷங்கள் நடந்தால் நெஞ்சுக்குள் ஏதோ குதிபோட்டது. மூச்சுத் திணறியது. தலை கிறங்கியது.

அன்று மத்தியானம் ஒரு பெரிய குளத்தில் இரண்டு சின்ன மீன்களைக் கண்டான். குளத்தை இறைக்க முடியாது. பதறாமல் அவற்றைத் தகரப் போணியில் பிடித்தான். அவை இரண்டும் சிறு விரல் பருமன் கூட இல்லை. மேலும் அவனுக்கு அவ்வளவாகப் பசியும் இல்லை. வயிற்றிலிருந்த வேதனைகூட படிப்படியாக மடிந்து வந்தது. அவற்றைப் பச்சையாகத் தின்றான். மெதுவாக, ஜாக்கிரதையாக மென்று தின்றான். பசி வேட்கையில் பிறந்த செயல் அல்ல அது. அறிவு தூண்ட அவன் தின்றான். தின்னும் ஆசை கிடையாது. பிழைத்துக் கிடக்க தின்பது அவசியம் என்று தின்றான்.

மாலையில் மூன்று மீன் குஞ்சுகளைப் பிடித்தான். இரண்டைத் தின்றுவிட்டு ஒன்றை மறுநாள் காலைக்கு என்று சேமித்து வைத்தான். சூரியன் மீண்டும் பாசியை உலர்த்தி விட நெருப்பு மூட்டி வென்னீர் பருகி உடம்பைச் சூடாக்கிக் கொள்ள முடிந்தது. அன்று பத்து மைலுக்கு மேல் அவனால் நடக்க முடியவில்லை. இதன் பிறகு மறுநாள் நெஞ்சில் வலி இல்லாதபோதெல்லாம் தினத்துக்கு ஐந்து

மைல் நடந்தான். வயிற்றில் அவனுக்கு வேதனையே கிடையாது. அது துயில்கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டது. புதியதொரு பிரதேசத்தில் அவன் நடந்து கொண்டிருக்கிறான். காட்டு மான் கூட்டமும் ஓநாய் ஊளையும் ஜாஸ்தி. மூன்று ஓநாய்கள் அவன் கண்ணெதிரில் பதுங்கிச் சென்றன.

மீண்டும் ஓரிரவு. மறுநாள் காலையில் சற்று புத்தித் தெளிவு இருந்தது. தோல் பொதியைத் தூக்கி அவிழ்த்தான். தரையில் கொட்டினான். தங்கப் பொடியும் கட்டிகளும் வந்து விழுந்தன. அதை இரண்டு கூறாகப் பிரித்து, ஒன்றைக் கம்பளித்துண்டில் கட்டி பாதையிடுக்கில் வைத்தான். மற்றதைப் பையில் போட்டுக் கட்டிக் கொண்டான். மிஞ்சியிருந்த மற்றொரு கம்பளிப் போர்வையையும் காலைக் கட்டுவதற்கு உபயோகப்படுத்த ஆரம்பித்தான். ஆனால் துப்பாக்கியை விட்டெறிந்து விடவில்லை. டியூஸ் நதிப் படகுக் குடிசையில் தோட்டாக்கள் உண்டு.

இன்று மஞ்ச மூடி இருந்தது. பசியும் அவனைத் தட்டியெழுப்பியது ரொம்பவும் வலுவிழந்து விட்டான். அடிக்கடி தலை கிறக்கம் வந்தது. கண்ணும் பஞ்சடைந்தது. தடுமாறித் தடுமாறி விழுவது இயல்பாகி விட்டது. ஒரு தடவை காட்டுப்பட்டியின் கூட்டிலேயே விழுந்தான். முட்டையிலிருந்து வெளிவந்த குஞ்சுகள் நான்கு, பிறந்து ஒரு நாள் கூடக் கழியவில்லை ஜீவத்துடிப்போடிருந்தன. நாலும் சேர்ந்தாலும் ஒரு வாய்க்குத்தான் வரும். அவற்றை ஒவ்வொன்றாக உயிருடன் தன் வாய்க்குள் திணித்து முட்டையின் ஓட்டை நொறுக்குவது போல நெறநெறவென்று மென்று தின்றான். தாய்க்குருவி அவனைச் சூழ்வந்து கூக்குரலிட்டு வட்டமிட்டது. அதையும் அடிக்க துப்பாக்கி மட்டையை ஓங்கினான். அடிபடாமல் தப்பியது. கல்லை வாரி வீசினான். அதன் சிறகு ஒடிந்தது. ஆனால் ஒடிபட்ட சிறகைப் பாட்டில் போட்டுத் தத்தித் தத்திப் பறந்தது. அவனும் அதைத் தொடர்ந்தான்.

குருவிக் குஞ்சுகள் பசியை எழுப்பின. நொண்டி நொண்டிப் பின் தொடர்ந்தான். கல்லை விட்டெறிந்தான்.

சமயத்தில் 'ஊங்' 'ஆங்' என்று கூச்சலும் போட்டான். பிறகு ஜாக்கிரதையாக நொண்டினான், தடுமாறி விழுந்தான்; தத்திப்பற்றி எழுந்தான். பஞ்சடைய ஆரம்பித்ததால் உள்ளங்கை கொண்டு கண்களை உறுத்தித் தேய்த்தான்.

இந்த வேட்டை இவனைப் பள்ளத்தாக்கின் அடிமட்டத்துக்கு இழுத்துச் சென்றது. அங்கு ஊளைச்சேறு. அதில் காலடித் தடம் தெரிந்தது. தன்னுடையதல்ல என்பது நிச்சயம். முதலில் பெடைக் குருவியைப் பிடித்துவிட்டு, பிறகு வந்து முன்னே சென்றவனுடையதா என்பதைப் பார்ப்போம் என்று தீர்மானித்தான்.

தாய்க் குருவியும் சோர்ந்து விட்டது, தானும் சோர்ந்து விட்டான். அது ஒருச்சாயத்துக் கிடந்தது. அதற்குப் பன்னிரெண்டடி தூரத்தில் அவன் சோர்ந்து கிடந்தான். அவன் ஊர்ந்தால் அது ஊர்ந்தது. மீண்டும் தொடர்ந்தான். ஆனால் இரவு வழி மறித்தது. அது தப்பியது. சோர்ந்து போய்க் குப்புற விழுந்தான்; விழுந்த வாக்கில் முகத்தில் காயம்பட்டது. முதுகில் அப்படியே மூட்டை இருந்தது. வெகுநேரம் அப்படியே கிடந்தான். பிறகு ஒருக்களித்துச் சாய்ந்து கெடிகாரத்தை எடுத்துச் சாவி கொடுத்தான். விடியுமட்டும் அப்படியே கிடந்தான்.

மறுநாளும் மஞ்சு மூடிக் கிடந்தது. போர்வையில் பாதியை கால்கட்டுக்காகக் கிழித்துத் தீர்த்தாகி விட்டது. முன்னவன் சென்ற தடம் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. முன்னவனும் வழி தவறிவிட்டானோ என்ற சந்தேகம். முதுகில் மூட்டை உறுத்த ஆரம்பித்தது. மறுபடியும் தங்கத்தில் பாதியை தரையில் கொட்டினான். மத்தியானம் மீதியிருந்ததையும் வீசிவிட்டான். கையிலே தகரப் போணியும் பாதிப் போர்வையும் துப்பாக்கியுந்தான் மிச்சம்.

வீண் பிரமைகள் மனசைக் குமைக்க ஆரம்பித்தன. ஒரு தோட்டா கையில் நிச்சயமாகத் தெரிந்தது. துப்பாக்கியில் சொருகி இருக்கிறது. அது மறந்துபோய் விட்டதாம். உண்மையில் துப்பாக்கியில் தோட்டா இல்லை. உள் மனசுக்கு அது காலி என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால்

இந்த வீண் நினைப்பு விடாப்பிடியாகப் பற்றியது இதைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக, துப்பாக்கியைத் திறந்து பார்த்தான். தெரிந்திருந்தும் அது காலியாகக் கிடந்தது அவனுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்தது.

அரை மணி நேரம் நடந்தான். மறுபடியும் இந்த பிரமை கவ்வியது. அதை எதிர்த்துப் போராடினான். ஆனால் மனசைக் கவ்வியது. அதைக் கொல்லுவதற்கு துப்பாக்கியைத் திறந்து காட்ட வேண்டி இருந்தது. சில சமயம் மனம் இதையும் தாண்டி உலாவியது. அவன் வெறும் யந்திரம் போல் நடந்தான். விபரீத நினைப்புகளும் வக்கரித்த எண்ணங்களும் பிரமைகளும் மூளையைத் தின்னும் புழுக்கள்போல மொய்த்தன. நிஜத்தைவிட்டு அகன்று அவன் செய்த யாத்திரை கொஞ்ச நேரந்தான். பசியென்ற பாசக்கயிறு அவனை மறுபடியும் இழுத்து வந்தது. மனக் குரலியின் ஓட்ட சாட்டத்தில் திடுதிப்பென்று அதிரடித்து நின்றான். எதிரில் நின்றது, அவனைத் தள்ளாட வைத்தது. அவன் எதிரே ஒரு குதிரை பஞ்சடைந்திருந்தது. அதிலே நட்சத்திரம் தெறித்தது. கண்களை முரட்டுத் தனமாகக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தான். எதிரே நின்றது ஒரு செங்கரடி அவன்மீது பாயும் நோக்கத்துடன் பார்த்து நின்றது.

மனிதன் துப்பாக்கியை தோளுக்கு நேராகத் தூக்கினான். பாதியில்தான் தோட்டா இல்லை என்ற நினைப்பு வந்தது. அதைக் கீழே போட்டுவிட்டு, வேட்டைக் கத்தியை உருவினான். எதிரே கறியும் உயிரும் நின்றது. கத்தியின் முனை கூராக இருக்கிறதா என்று கட்டைவிரலால் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டான். கூராக இருந்தது. நுனியும் கூராக இருந்தது. கரடியின் பேரில் பாய்ந்து அதைக் கொல்ல வேண்டும். ஆனால் நெஞ்சில் இடது பக்கம் ஏதோ குதிபோட ஆரம்பித்தது. நெற்றியைச் சுற்றி யாரோ இரும்புக் கிடுக்கிபோட்டு அழுக்குவது போல் இருந்தது. மூளையிலே மயக்கம் படர்ந்தது.

உள்ளிருந்து பொங்கிய பயமே அவனுக்கு நெஞ்சத் தெம்பைக் கொடுத்தது. தொய்ந்து கிடக்கும்போது அந்த மிருகம் அவனைத் தாக்கிவிட்டால் என்னவாவது. நெட்ட

நிலையாக கைகளை உயரத் தூக்கி கத்தியைக் காட்டியபடி நிமிர்ந்து நின்று கரடியையே பார்த்தான். கரடி இரண்டடி முன்னுக்கு வந்து முன்னங்காலைத் தூக்கி நின்று முக்காரம் போட்டது. மனிதன் ஓடினால் அவனைத் தொடர்வது என்பது அதன் நினைப்பு. அதற்கும் பயத்தின் தைரியம் பிறந்தது. மனிதனும் முக்காரமிட்டுப் பயங்கரமாக, பேய்தனமாக, கத்தினான். பயத்தின் பிளிறல் இது. உயிரின் மூலாதார வேர்களிலே பின்னிக் கிடக்கிறது அந்தப் பயம்.

கரடி ஒரு புறமாக ஒதுங்கி உறுமியது. பயமற்று நிமிர்ந்து நிற்கும் மிருகத்தைக் கண்டு அது பயந்துவிட்டது. மனிதன் அசையவில்லை. அபாயம் அகலும்வரை கற்சிலைபோல் நின்றான். பிறகு உடம்பெல்லாம் வெடவெடவென்று நடுங்கியது. பாசிபடர்ந்த மண்ணில் விழுந்தான்.

பிறகு தெளிந்து எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்தான். புதிய பயம் ஒன்று பற்றியது. பட்டினியால் வழியில் மடிந்து விடுவோம் என்ற பயம் அல்ல அது. உயிரிச்சை அவனை இழுத்துச் செல்லுமிடத்துக்குச் செல்லுவதற்கு, உடம்பில் உள்ள வலு அவ்வளவும் போகுமுன்பே, பட்டினி அவனை ஹதம் செய்துவிடக் கூடாதே என்பதுதான் அந்தப் பயம். ஓநாய்கள் சஞ்சரித்தன. முன்னும் பின்னும் அவை ஊளையிட்டு, வனாந்தர வெளியிலே தம் குரலில் இழைகளால் ஆபத்தைப் பின்னி வலை வீசின. அந்த வலை அவன் மீது விழுந்து அமுக்குவது போலவே பயந்தான்.

அடிக்கடி ஓநாய்க் கூட்டம் இரண்டும் மூன்றுமாக அவனுக்குக் குறுக்கே ஓடின. ஆனால் அவனை நெருங்கவில்லை. போதுமான எண்ணிக்கையில் வரவில்லை. மேலும் அவை காட்டுமானை வேட்டையாடி ஓடின. மான்கள் எதிர்த்துப் போர் புரியவில்லை. ஆனால் இந்த அதிசய மிருகமோ நிமிர்ந்து நடந்தது; கடிக்கலாம், பிராண்டி விடவும் கூடும் என பயந்தன.

ஓநாய்கள் கிழித்துத் தின்று போட்டுவிட்டுப் போன எலும்புக் குவியல்களைப் பிற்பகலில் அவன்

நெருங்கினான். சிதைந்து கிடைக்கும் தோலும் எலும்பும் ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன் மான்குட்டியாக இருந்தது. எலும்புகளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். துளி தசைகூட இல்லாமல் நக்கி தின்றுபோட்ட எலும்பு. சிகப்பு நிறம் பாரித்த எலும்பின் அணுக்களில் உயிர் மடியவில்லை. இன்று கழியுமுன் இவனும் இப்படி இருக்கக்கூடும். இதுதான் வாழ்வு. வணான தோற்றத்திலே மறையும் விவகாரம். வாழ்வில்தான் வலியுண்டு. மரணத்தில் வேதனை கிடையாது. சாவது தூங்குவது. அதன் பொருள் அற்றுப் போதல், ஓய்வு எனபதுதான். பின் ஏன் சாவதில் திருப்திப் படக்கூடாது?

வெகுநேரம் இவ்வாறு சிந்திக்கவில்லை. பாசியில் உட்கார்ந்து எலும்பைக் கடித்து உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தான். சதைப்பற்று சொப்பனம் போல அவனை வாட்டியது. எலும்பைக் கடிக்க ஆரம்பித்தான். சில சமயம் எலும்பு தெறித்தது. சில சமயம் பல் தெறித்தது. பாறையில் போட்டு கல்லை வைத்து எலும்பை நொறுக்கினான். அவசரத்தில் விரல் நைந்தது. அதிலே வலி அவ்வளவில்லாதது கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான். எலும்பை நொறுக்கி விழுங்கினான்.

அதன் பிறகு எத்தனையோ நாள் பனியும் மழையும் பயங்கரமாக வாட்டியது. எங்கே தங்கினான்; எப்போது எழுந்து நடந்தான் என்ற பேதமே அற்றுவிட்டது. பகலிலும் இரவிலும் நடந்தான். விழுந்தபோதெல்லாம் ஓய்வெடுத்தான். மடிந்து வரும் உயிர் சற்று நிமிர்ந்து எரியும்போது ஊர்ந்தான். பிறகு மறுபடியும் மங்கி எரிய ஆரம்பித்தது. மனிதன் என்ற நிலையில் அவன் முயலவில்லை. சாக மறுத்த உயிர்தான் அவனை உந்தித் தள்ளிச் சென்றது. அவனுக்கு வேதனை மங்கிவிட்டது. நரம்புகள் மழுங்கி மரத்துப் போயின. மனதில் மட்டும் விபரீத சொப்பனங்களும், ருசிக்கும் கனவுகளும் நிறைந்திருந்தன. நொறுக்கி வைத்த மான்குட்டி எலும்பை எப்போதும் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் மலையையும் பள்ளத்தையும் கடக்கவில்லை. அகண்டதொரு பள்ளத்தாக்கில் சென்ற சிற்றோடையைத் தொடர்ந்து நடந்தான். கனவுகளைத் தவிர அவன் வேறு

எதையும் பார்க்கவில்லை. உயிரும் உடம்பும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் ஊர்ந்தோ நடந்தோ சென்றன. அருகருகில்தான் சென்ற. பந்தம் இருந்தது.

பாறை மீது படுத்துக் கிடந்தவன் சுயப் பிரக்ஞையுடன் விழித்துக் கொண்டான். சூரியன் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. காட்டு மான்குட்டிகளின் சப்தமும் தூரத்தில் கேட்டது. சித்தத்தின் அடிவானத்தில் மழையும் காற்றும் பனியும் எங்கோ எப்போதோ அடித்தது. அது இரண்டு நாளோ, இரண்டு வாரமோ அவனறியான்.

சிறிது நேரம் ஆடாமல் அசையாமல் கிடந்தான். சூரிய வெப்பம் அவனை 'நனைத்து' நொடிந்த உடலுக்கு உயிர் கொடுத்தது. 'சுகமான நாள்' என்று நினைத்தான். இன்று லெக்குத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். ரொம்பவும் ஒருக்களித்துப் புரண்டான். அவனடியில் நதி ஒன்று ஓடியது. ஆனால் லெக்கு புரியவில்லை. நதியைத் தொடர்ந்தே, சாவதானமாக, சிரத்தை இல்லாமல் கண்களை ஓட்டினான். தூரத்திலே வானம் தொடும் எல்லையிலே இந்த நதி சமுத்திரத்தில் சங்கமமாயிற்று. அவனுக்கு இன்னும் அதிர்ச்சி. சாத்தியமில்லை, வெறும் சொப்பனம், மனக்குரளி என்று நினைத்தான். தூரத்திலே கப்பல் ஒன்று நங்கூரம் பாய்ச்சி நிற்பது தெரிந்தது. சற்றுநேரம் கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்துவிட்டு மறுபடியும் திறந்து பார்த்தான். காலித் துப்பாக்கி ஏமாற்றவிலலையா. கப்பலும் கடலும் தெரிவதா அதிசயம். இன்னும் தெரியத்தான் செய்தது.

அருகே யாரோ செருமுவது மாதிரி கேட்டது. உடம்பு மரத்துப்போய் வலுவிழந்துவிட்டதினால், மெதுவாக, ரொம்ப மெதுவாகத் திரும்பினான். அருகே எதுவும் தென்படவில்லை. பொறுமையுடன் காத்திருந்தான். மறுபடியும் கனைப்பு கேட்டது. சற்றுத் தூரத்தில் இரண்டு பாறைகளுக்கு இடுக்கில் சாம்பல் பூத்த நிறத்தில் ஒரு ஓநாயின் தலை தெரிந்தது. அது காதுகளை நெரித்துக் கொண்டு நிற்கவில்லை. கண்களில் அழுக்கு நுரைத்தது. விழிகள் ரத்தம்போலச் சிவந்திருந்தது. தலை தொங்கித் தொங்கி விழுந்தது. வெயிலைப் பார்க்க முடியாமல் அது

கண்களை மூடி மூடி விழித்தது. அது நோய்ப் பட்டது போலத் தெரிந்தது. மறுபடியும் செருமியது; பிறகு இருமியது.

இதுவாவது நிஜமாக இருக்கும் என்று நினைத்தான். பிறகு மறுபடியும் திரும்பி, சொப்பனம் திரையிட்டு மறைக்க முயன்ற உலகத்தைப் பார்க்க முயன்றான். ஆனால் தூரத்திலே கடலும் அந்தக் கப்பலும் தெரியத்தான் செய்தன. அது நிஜமேதானோ! கண்களை மூடிக்கொண்டு வெகு நேரமாக யோசனை செய்தான். அப்புறம் ஞாபகம் வந்தது. அவன் கிழக்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி வந்துவிட்டான். அகன்று கிடக்கும் அந்த ஆறுதான் தாமிரச் சுரங்க நதி. எதிரே இருக்கும் கடல் ஆர்க்டிக் சமுத்திரம். கப்பல் திமிங்கில வேட்டைக் கப்பல். ரொம்பவும் கிழக்கே தள்ளி மக்கன்ஸி நதி முகத்துவாரத்திலிருந்து வந்துவிட்டது. காரனேஷன் வளை குடாவில் நங்கூரம் பாய்ச்சி நிறகிறது. ரொம்ப நாட்களுக்கு முன் ஹட்ஸன் பே கம்பெனி படத்தில் பார்த்த இடமே இது. எல்லாம் தெளிவாக மனசில் தெரிந்தது.

எழுந்து உட்கார்ந்து ஆகவேண்டிய காரியத்தைக் கவனித்தான். காதில் கட்டியிருந்த கம்பளிப் போர்வைத் துண்டுகள் தேய்ந்து நைந்துவிட்டன. காலும் நைந்து உருவற்ற சதைக் கோளமாக இருந்தது. போர்வையும் எங்கோ போய்விட்டது. கத்தியும் துப்பாக்கியும் விழுந்த இடம் தெரியவில்லை. தொப்பியும் அதில் சொருகி இருந்த தீக்குச்சிப் பொட்டணமும் போய்விட்டது. நெஞ்சருகில் சொருகி வைத்திருந்தது ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறது. புகையிலைப் பையில் போட்டு வைத்ததும் அப்படியே. கடிகாரத்தை எடுத்துப் பார்த்தான்; நிற்கவில்லை, பதினொரு மணி காட்டியது. மறக்காமல் எடுத்து சாவி கொடுத்து வந்திருக்கிறான்.

சாவதானமாக சிந்தனையைச் சிதற விடாமலிருந்தான். உடம்பு ரொம்பவும் சோர்ந்து விட்டது. ஆனால் வலி இல்லை. சாப்பாட்டு நினைப்பு கூட இப்பொழுது அவனுக்கு ருசிக்கவில்லை. கால் சட்டையை முழங்காலுக்குக் கீழ் கிழித்து காலை இறுக்கிக் கட்டினான். எப்படியோ தகர்ப

போணி மட்டும் தவறிப் போகாமல் கூட வந்து கொண்டிருந்தது. கப்பலுக்கு போவது மகா கஷ்டமான வேலை. அதற்கு முன் சற்று வென்னீர் வைத்துப் பருக விரும்பினான்.

அவனால் அசைய முடியவில்லை. நடுக்கல் வாதம் போல உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது. உலர்ந்த பாசியைச் சேகரிக்க முயன்றான். எழுந்து நிற்க முடியவில்லை. ஊர்ந்து சென்று முயன்றான். ஒரு தடவை நோய்ப்பட்டு நிற்கும் ஓநாய் அருகிலேயே சென்று விட்டான். அது ரொம்பவும் சங்கடத்துடன் பின்னுக்கு வாங்கியது. நாக்கு சதைக்கோளமாகத் தொங்கியது. வளைத்து நக்கக்கூட அதற்கு இயலவில்லை. நாக்கு செக்கச் செவேல் என்றில்லை. மஞ்சள்பூத்து அழுக்குப் படிந்து காய்ந்திருந்தது.

ஒரு போணி தண்ணீரைக் குடித்ததும் உடம்புக்கு தெம்பு வந்தது. எழுந்து நிற்கவும் முடியும் என்று கண்டான். நடக்கவும் முயன்றான். நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டி இருந்தது. அவனும் தடமாடி நடந்தான்; ஓநாயும் தடமாடி நடந்தது. இருட்டு வந்து கடலை மறைத்தது. அன்று நான்கு மைல்தான் வந்திருக்க முடியும் என்று நினைத்தான்.

இராத்திரி முழுவதும் ஓநாயின் கனைப்பு கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. சமயா சமயத்தில் காட்டுமான் குட்டியின் சத்தமும் கேட்டது. உயிரும் கூடிய ஜந்துக்கள் திரிந்தன. நோயாளியை, நோய் பற்றிய ஓநாய், அவன் முதலில் சாகமாட்டானா என்ற நினைப்பில் தொடர்ந்து வந்தது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். விடியற்காலையில் விழித்ததும் அதன் முகத்தில்தான் விழித்தான். செத்துவிட மாட்டானா என்ற ஒரு ஏக்கத்துடன் அது அருகில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. வாலை காலுக்கிடையில் சுருட்டிக் கொண்டு நின்றிருந்தது பார்ப்பதற்கே பரிதாபகரமாக இருந்தது. குளிர் காற்றில் நடுங்கியது. மனிதன் ஏதோ அடித்தொண்டையில் பேசியதைக் கேட்டு பல்லை இளித்தது.

சூரியன் தேஜோமயமாக உதயமாயிற்று. மனிதன் விழுவதும் எழுவதுமாகக் கடலில் உள்ள கப்பலை நோக்கிச் சென்றான். பருவம் சீராக இருந்தது. வடகோடியிலும் திடீர் திடீரென்று இப்படி சுகமான பருவம் வருவதுண்டு. அது ஒரு வாரம் இருக்கலாம்; அல்லது ஒரு நாளைக்குக் கூட தங்காமல் ஓடிப் போகலாம்.

அன்று பிற்பகலில் மனிதத் தடம் ஒன்று தென்பட்டது. முன்னவனுடையதுதான். அவன் நடந்து செல்லவில்லை. ஊர்ந்து சென்றான். முன்னே சென்று விட்ட சகபாடியாக இருக்கக்கூடும் என நினைத்தான். நினைப்பில் சிரத்தை லயிக்கவில்லை. அவன் தானா என்று ஊன்றிப் பார்க்கும் கவலை கூட அற்றுவிட்டது. ஸ்பரிசனையும் உணர்ச்சியும் மரத்துப் போயின. வலி அகன்று நெடு நாளாகிவிட்டது. வயிறும் நரம்பும் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் ஒடுங்கிவிட்டன. இருந்தும் உயிரின் வலுதான் அவனை ஊந்தித் தள்ளிச் சென்றது. அவன் சோர்ந்து விட்டான்; ஆனால் சாக மறுத்தான். சாக மறுத்ததினால்தான் காட்டுக் காய்களையும் மீன் குஞ்சையும் தின்று வென்னீரைப் பருகி நோய் பற்றிய ஓநாயைக் கவனித்து வந்தான்.

ஊர்ந்து சென்றவன் தடத்திலேயே தொடர்ந்து சென்றான். அதுவும் முடிவடைந்தது. நன்றாக சதைப் பற்று இழந்த சில எலும்புகளும், கொஞ்சம் காயந்துலர்ந்த பாசியும் ஓநாய்த் தடங்களும் தென்பட்டன. தான் வைத்திருந்தது போன்ற தோல் பொதியும் அங்கே உட்கார்ந்து கிடப்பதைக் கண்டான். அதுவும் ஓநாயின் பல் பட்டு கிழிந்திருந்தது. அதைக் கையிலெடுத்தான். ஆனால் அதைத் தூக்க அவனது விரல்களில் பலம் இல்லை. முன்னவன் அதை இவ்வளவு தூரம் சுமந்து கொண்டு வந்துவிட்டான். சபாஷ்! இப்போது யார் கெட்டிக்காரர்? தப்பி மீண்டும் கப்பலுக்கு அந்தப் பொதியை நான் தானே கொண்டு போவேன் என்று நினைத்தான். எக் எக் என்ற சிரிப்பு அவனது குரல் வளையை விக்கியது. காகம் கரைவது போலிருந்தது அவன் சிரிப்பு. நோய்ப்பட்ட ஓநாயும் அவனுடன் ஒத்துக் குரல் எடுத்தது. மனிதன் திடீரென்று சிரிப்பதை நிறுத்தினான். கிடப்பவன் சகாவாக இருந்தால், அவனை எப்படித் துரோகிப்பது? அந்த

எலும்புகள் - அவைதானே ஒரு காலத்தில் என் சகாவாக இருந்தன.

முகத்தை வேறு திசையில் திருப்பிக் கொண்டான். அவன் என்னை நடுவழியில் விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். இருந்தாலும் அவனுடைய தங்கப் பொதியை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. நான் செத்து அவன் மிஞ்சி இருந்தால், அவன் எடுத்துக்கொண்டுதான் போயிருப்பான்... இருந்தாலும்... இப்படியே நினைத்துக் கொண்டு தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தான்.

வழியிலே சிறு நீர்த்தேக்கமிருந்தது. மீன் எதுவும் இருக்குமா என்பதைக் கவனிக்க குனிந்து பார்த்தான். திடுக்கிட்டு தலையை இழுத்துக் கொண்டான். நீரிலே தென்பட்ட தன் முகத்தின் பிம்பத்தைப் பார்த்தான். அவ்வளவு கோரமாக இருந்தது. அந்தத் திக்பிரமை தீர வெகு நேரம் பிடித்தது. அதிலே முன்று மீன்களிருந்தன. குளத்தை இறைக்க முடியாது. தகரப்போணியில் அவற்றைப் பிடிக்க இரண்டு மூன்று தடவை முயன்று பார்த்து, விட்டுவிட்டான். ரொம்பவும் சோர்வு தட்டி இருப்பதினால் குளத்துக்குள் விழுந்து மடிந்து விடுவோமோ என்ற பயம். இந்தப் பயத்தின் காரணமாகவே கரையில் ஒதுங்கிக் கிடந்த கட்டையை மிதக்கவிட்டு அதில் உட்கார்ந்து கொண்டு செல்லுவதற்கும் பயந்தான்.

அன்று கப்பலுக்கும் தனக்குமிடையிலிருந்த தூரத்தை மூன்று மைல் குறைவாக்கினான். மறுநாள் இரண்டு மைல் ஏனென்றால் முன்னவனைப் போல இவனும் ஊர்ந்து ஊர்ந்து சென்றான். ஐந்தாவது நாள் வந்தது. கப்பலுக்கும் தனக்கும் இன்னும் ஏழு மைல் தூரம் இருக்கிறது என்று கண்டான். அன்று அவனுக்கு ஒரு மைல் கூடச் செல்ல முடியவில்லை. பருவம் கெட்டுப் பாழ்படவில்லை. ஊர்ந்து சென்றான்; மயங்கினான். நெளிந்து நெளிந்து கொடுத்தான். நோய்ப்பட்ட ஓநாயும் களைத்துக் கொண்டே தொடர்ந்து வந்தது. பாதத்தைப் போல முழங்காலும் தேய்ந்து சதைக் கோளமாயிற்று. முதுகுப் பக்கத்தில் சட்டையைக் கிழித்துக் கட்டிக்கொண்டான். இருந்தாலும் பாசியிலும் பரல்

கல்லிலும் ரத்தக் கோலம் அவனைத் தொடர்ந்தது. ஓநாயும் அதை நக்கிக்கொண்டே தொடர்ந்து வந்தது. அந்த ஓநாயைத் தீர்த்துக் கட்டாதவரை தன் கதை எப்படி முடியும் என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொண்டான். அதிலிருந்து பிறந்தது உயிர் வாழ்வுக்காக நடைபெறும் கோரமான போராட்டம். நோயாளி ஊர்ந்து சென்றான். நோய்ப்பட்ட ஓநாய் சாயைபோல நொண்டி நொண்டித் தொடர்ந்தது. உயிர்ப் பசை போக்கும் வனாந்தரத்திலே, செத்து மடிந்துவரும் சடலங்களை இழுத்துக்கொண்டு இரண்டு ஜீவன்கள் ஒன்றையொன்று வேட்டையாடித் தொடர்ந்தன.

ஓநாய் ஆரோக்கியமுள்ளதாக இருந்திருக்குமாகில் மனிதன் அவ்வளவு கவலைப்பட்டிருக்கமாட்டான். பார்ப்பதற்கே குமட்டலெடுக்கும், செத்து மடிந்து விட்டது என்று சொல்லத்தக்க மிருகத்தின் பசிக்காளாவது என்ற நினைப்பை மனம் ஒப்பவில்லை. மனசு 'நுறநாட்டியம்' பிடித்த மனசு மீண்டும் அவனது சித்தம் நெறிகெட்டு அலைய ஆரம்பித்தது. நினைப்புச் சொப்பனங்கள் அவனை அலைக்கழிக்க ஆரம்பித்தன. புத்தித் தெளிவும் அரிதாகி வர ஆரம்பித்தது.

காதருகே சற்று பனிக்காற்றுடன் மோதும் ஈச்சச் சத்தம் கேட்க ஒருதடவை புத்தி சற்று தெளிந்தது. ஓநாய் பின்னுக்குப் பாய்ந்தது. பாய்ச்சலில் கால் தவறி விழுந்தது. பார்ப்பதற்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. ஆனால் அவனுக்குச் சிரிப்பு வரவில்லை. அதற்கு உடம்பில் வலு இல்லை. அந்த நிமிஷம் புத்தி தெளிவாக இருந்தது. கிடந்துகொண்டே யோசித்தான். கப்பல் நாலு மைல் தூரத்தில் தானிருந்தது. பூத்துப்போன கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு பார்த்தால் சிறு படகின் வெள்ளைப் பாய்ச்சலை தெரிந்தது. படகு மினுமினுக்கும் கடலைக் கிழித்து வந்தது. அது அவனுக்குத் தெரிந்தது. அந்த ஞானம் அவனைப் பதற வைக்கவில்லை. இன்னும் அரைமைல் கூட ஊர்ந்து செல்ல முடியாது என்பதை உணர்ந்தான். இருந்தாலும் உயிர் வாழ விரும்பினான். இவ்வளவும் பட்டு அனுபவித்து விட்டு சாவது தப்பு.

விதி அவனிடம் சக்திக்கு மீறியதைக் கேட்கிறது. மடிந்து கொண்டிருந்தான்; ஆனால் சாகச் சம்மதிக்கவில்லை. அது வெறும் வெறித்தனம் என்று சொல்லவேண்டும். மரணத்தின் கைக்குள் சிக்கிவிட்டான்; ஆனால் அதை எதிர்த்தான், சாகச் சம்மதிக்கவில்லை.

சர்வ ஜாக்கிரதையுடன் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஓடுங்கினான். தன் உடம்பின் ஒவ்வொரு அணுவிலிருந்தும் பொங்கி எழும் சோர்வை, அவனையே மூழ்கடித்துவிட முயலும் சோர்வைச் சமாளித்து சித்தத் தெளிவைப் பெற முயன்றான். இந்த மரணச் சாயையான சோர்வு கடலைப் போல பொங்கிப் பொங்கி அவனது பிரக்ஞையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மூழ்கடித்தது. சில சமயம் அதில் அடியோடு மூழ்கிவிட்டான். தடமாடித் தடமாடி அதில் முக்குளித்து நீச்சலடிக்க முயன்றான். ஜீவன் கற்ற வேதி நூல் அவனுக்கு சமயத்தில் துணை கொடுத்தது. சிதறுண்ட புத்தியை எட்டிப் பிடிப்பான்; சற்றுத் தெம்புடன் மிதப்பான்.

அசைவே இல்லாமல் மலர்ந்து கிடந்தான். நோய்ப்பட்ட ஓநாய் முகமுசென்று இளைத்துக்கொண்டு தன்னை நெருங்குவதை உணர்ந்தான். வரம்பற்ற காலத்தினூடே எத்தனையோ யுக சஞ்சாரங்களுக்குப் பின் அது அவனை நெருங்கிக் கொண்டே வந்தது அவனது காதருகே நெருங்கியது. வரண்டுபோன நாக்கு, பரபரவென்று முகத்தை வருடியது. அவனது கைகள் பாய்ந்தன. அதாவது பாயும்படி அவன் புத்திகொண்டு நினைத்தான். விரல்கள் கூரிய நகங்கள்போல வளைந்திருந்தன. ஆனால் காற்றைத்தான் எட்டிப் பிடித்தது. நிச்சயத்துடன் சடக்கென்று பிடிப்பதற்கு பலம் வேண்டும். அது அவனிடம் இல்லை.

ஓநாயின் பொறுமை பயங்கரமாக இருந்தது. மனிதனுடைய பொறுமையும் அதைப்போல பயங்கரமாக இருந்தது. அரை நாள் வரை மயக்கத்தை உதறித்தள்ளி எது தன்னைத் தின்ன விரும்புகிறதோ அதற்காக, எதைத் தின்ன அவன் விரும்புகிறானோ அதற்காகக் காத்திருந்தான். சில சமயங்களில் சோர்வு பொங்கியது. அவன் நெடிய கனவுகளில் மிதந்தான். விழிப்பிலும், கனவிலும்,

செருமிவரும் அந்த மூச்சுக்கும் நாக்கின் கரகரப்புக்குமாகக் காத்திருந்தான்.

மூச்சு அவனுக்குக் கேட்கவில்லை. ஏதோ கனவிலிருந்து வழுவி கையில் நாக்கு பட்டதை உணர்ந்தான். காத்திருந்தான். பற்கள் மெதுவாக அழுத்தின. பல் பதிய ஆரம்பித்தது. இத்தனை நாட்களாகக் காத்திருந்த உணவில் பல்லைப் பதிய வைக்க அந்த ஓநாய் தனது பலம் முழுவதையும் உபயோகித்தது. மனிதன் வெகுநேரம் காத்திருந்தான். கிழிபட்ட கை, மிருகத்தின் வாயைப் பற்றியது. ஓநாய் தெம்பிழந்து உதற முயற்சித்தது. கையும் வலுவற்ற நிலையிலும் பற்று விடவில்லை. இந்த நிலையில் மற்றொரு கையும் சேர்ந்து பிடித்துக் கொண்டது. ஐந்து நிமிஷங் கழித்து மனிதனின் முழு கனமும் ஓநாய்மீது விழுந்தது. ஓநாயை மூக்கை அமுக்கிக் கொல்ல கையில் பலம் இல்லை. மனிதனுடைய முகம் ஓநாயின் கழுத்தில் விழுந்து கிடந்தது. அவன் வாயில் அதன் மயிர். அரைமணி நேரம் கழித்துத் தனது தொண்டைக்குள் வெதுவெதுப்பாக ஒழுகிச் செல்வதை உணர்ந்தான். அது ருசிக்கவில்லை. உருக்கிய ஈயத்தை வயிற்றுக்குள் நிர்ப்பந்தமாக செலுத்துவது போல இருந்தது. அவனது சித்தத்தின் உறுதியே அதை உள்ளே செலுத்தியது. பின்னர் அந்த மனிதன் திரும்பி மலர்ந்து படுத்து உறங்கினான்.

திமிங்கில வேட்டைக் கப்பலான 'பெட்போர்ட்' என்பதில் சில விஞ்ஞான பண்டிதர்கள் இருந்தார்கள். கப்பலின் மேல்தட்டில் நின்று பார்த்தபோது, கரையில் ஏதோ ஒரு புது மாதிரியான பொருள் தெரிந்தது. அது கரையில் தண்ணீரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. என்னதென்று ரகவாரியாக அத்தனை தூரத்திலிருந்து நிர்ணயிக்க முடியவில்லை அவர்களுக்கு. என்னவென்று பார்க்க படகில் ஏறி கரைக்குப் போனார்கள். உயிரோடிருந்தது மனிதன் என்று சொல்ல முடியாது. அது கண்ணிழந்து பிரக்ஞையிழந்து இருந்தது. பெரிய புழுப்போல தரையில் நெளிந்தது. அதன் முயற்சிகள் பயனற்றவை என்றாலும், இடைவிடாது முயற்சித்தது. உருண்டு நெளிந்து மணிக்கு இருபதடி தூரம் சென்றது.

மூன்று வாரங்கள் கழித்து பெட்போர்ட் கப்பல் பங்கில் படுத்துக் கிடந்த மனிதன், ஒட்டிப்போன கன்னங்களில் நீர் வழிய, தான் யார் என்று சொன்னான்; தான் பட்டனுபவித்ததைச் சொன்னான். அப்பாவையும் ஊரையும் ஆரஞ்சுத் தோட்டத்தையும் பற்றிப் பிதற்றினான்.

விஞ்ஞான பண்டிதர்களுடனும், கப்பல் உத்தியோகஸ்தர்களுடனும் உட்கார்ந்து சாப்பிடும் காலமும் வந்தது. சாப்பாட்டைப் பார்ப்பதிலேயே அவனுக்குப் பரம திருப்தி. மற்றவர்கள் வாயினுள் செல்லுவதை வெகு கவலையுடன் கவனித்தான். ஒவ்வொரு கவளமும் வீணாகிறதே என்ற கவலையை அவன் முகம் காட்டியது. அவனுடைய புத்தி தடுமாறி விடவில்லை. இருந்தாலும் சாப்பாட்டு நேரத்தில் அவர்களை அடியோடு வெறுத்தான். உணவற்றுப் போய்விடுமோ என்ற பயம் நெஞ்சில் புரை ஏறி இருந்தது. குசினிக்காரனை, காபின் பையனை, காப்டனை எல்லாம் சாப்பாடு எவ்வளவு இருக்கிறது என்று கேட்டான். நிறைய இருக்கிறது என்று பலதடவை சொல்லி அவன் கவலையைப் போக்க முயன்றார்கள். அவர்களை நம்பாமால் திருட்டுத்தனமாக உக்கிராணத்துக்குள் சென்று தானே பார்த்தான்.

இந்த மனிதன் வர வர பருத்து வருவது தென்பட்டது. நாளொரு மேனியாகப் பருத்து வந்தான். விஞ்ஞான பண்டிதர்கள் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு சித்தாந்தம் பண்ணிப் பார்த்தார்கள். அவனுக்குச் சாப்பாட்டைக் குறைத்தார்கள். அப்படியிருந்தும் அவன் ஷர்ட்டுக்கடியில் எல்லையில்லாமல் பருத்து வந்தான்.

மாலுமிகள் சிரித்தார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியும். விஞ்ஞான பண்டிதர்கள் ஒருவனைக் காவல் போட்டார்கள். அவர்களும் தெரிந்து கொண்டார்கள். காலையில் சாப்பிட்டவுடன் திருட்டுத்தனமாக அவன் கையை நீட்டிப் பிச்சையெடுக்கப் போவதைக் கவனித்தார்கள். அவனது ஏந்திய கையில் மாலுமிகள் ஒரு பிஸ்கோத்துத் துண்டைப் போடுவார்கள். உடனே அவன் அதை ஷர்ட்டுக்கு அடியில்

<https://t.me/aedahamlibrary>

ஒளித்து விடுவான். பணப் பேய் பிடித்தவன் தங்கத்தைக் கண்டதும் தாவிப் பிடிப்பதைப் போல அதை வாங்கிக் கொண்டான். மாலுமிகள் கருமித்தனம் செய்யவில்லை.

பண்டிதர்கள் விவேகிகள். அவன் இஷ்டப்படி விட்டுவிட்டார்கள். அவனில்லாதபோது அவனிருந்த அறைக்குச் சென்று பார்த்தார்கள். எங்கு பார்த்தாலும், தலையணை முதல் மெத்தை வரை எங்கும் உணவுப் பொருள்களை ஒளித்து வைத்திருந்தான். இருந்தாலும் அவனுக்குப் பைத்தியமில்லை. மீண்டும் பஞ்சம் ஏற்படாதபடி முன் ஜாக்கிரதையுடன் தடுத்துக் கொள்கிறான். அவ்வளவுதான். அதுவும் தெளிந்துவிடும் என்றார்கள் பண்டிதர்கள். அப்படியே தெளிந்தது. பெட்போர்ட் கப்பல் ஸான்பிரான்ஸிஸ்கோ வளைகுடாவுக்குள் போகுமுன் அவனுக்குப் புத்தி தெளிந்துவிட்டது.

53. வீடு திரும்பல்

பீட்டர் எக் – நார்வே

மாலுமி பெடர் ஸோல்பர்க்குடைய மனைவி வசித்த குடிசை, ஜனங்கள் பொதுவாக 'லூக்கள் தெரு' என்று சொல்லுவார்களே, அதற்கெதிரில் இருக்கிறது.

குடிசையின் ஜன்னல் நன்றாகத் திறந்திருந்தது. அப்பொழுது பிற்பகல்; மேலும் ஜூன் மாதத்து மனோகரமான வெய்யிலடித்துக் கொண்டிருந்தது. விறைத்துப் போகும்படி குளிராட்டும் அந்தப் பகுதிகளில் சூரிய உஷ்ணம் லேசில் கிடைக்காத சுகம். தெருபக்கமாக முதுகைத் திருப்பிக் கொண்டு, மடியிலிருந்த துணிகளைத் தைத்துக் கொண்டிருந்தாள். தைத்த துணி சுத்தமாகப் பெருக்கப்பட்ட தரையில் விழுந்து கிடந்தது. சிறிது தூரத்தில் மேஜையின் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த தையல் மிஷின்மீது குனிந்த வண்ணம் அவளது சிறிய மகள் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் நேராகத் தாயாரைப் பார்த்தாள். அதற்கப்புறம் ஜன்னல் வழியாகத் தெரியும் தெருவையும் பார்த்தாள். குடிசையுள் எவ்வளவு அமைதியோ அவ்வளவு தெருவிலும்.

மிஷின் பக்கத்தில் ஒரு கடிதம். அதை அப்பொழுதுதான் தாயாருக்கு வாசித்துக் காட்டி முடித்தாள். இப்பொழுது இருவரும் பேசவில்லை. எல்லாம் அமைதி. அடிக்கடி கடிதத்தை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு மேஜையின்மீது வைத்துக் கொண்டிருந்தாள் மகள். அப்புறம் தாயைப் பார்த்தாள்; தெருவைப் பார்த்தாள்.

"இந்தத் தடவை சந்தேகமே இருக்க முடியாது" என்றாள் தாயார், தரையில் விழுந்த துணிகளைக் குனிந்து எடுத்துக்கொண்டு.

"இல்லை! இந்தத் தடவை அப்பா நிச்சயமாக வந்து சேருவார்!" என்றாள் மகள்.

அவள் பெயர் குணேலி. நேற்று முந்திய தினம்தான் வேலைக் காலம் முடிந்து திரும்பி வந்தாள். (அங்கெல்லாம் வேலைக்காரர்கள் 'இத்தனை மாதம் உழைக்கிறோம்' என்று ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வது வழக்கம்.) நாளை மறுநாள்தான் மறுபடியும் புது ஒப்பந்தப்படி வேலைக்குப் போக வேண்டும். அவளுக்குப் பதினெட்டு வயது கூடச் சரியாய் நிரம்பவில்லை. நன்றாக அகன்று பலம் பொருந்திய தோள்கள்; துன்பத்தில் கூட அழுக்க முடியாதவை போன்றிருந்தன. அதற்கேற்றாற் போல் மார்பும், எடுப்பாக முன் ஓங்கி, பிடிவாதக்காரக் குழந்தை மாதிரி நிமிர்ந்து நின்றது.

"அடுத்த மாசம் ஆனால் போய் ஐந்து வருஷமாகும்."

"ஆமா...ம்" என்றாள் குணேலி, மிஷினை ஓட்டிக் கொண்டு.

தாயாரும் தைக்க ஆரம்பித்தாள். குணேலி, தங்கியிருக்கும் இரண்டு தினங்களையும் பயன்படுத்திக்கொள்ள அவள் நினைத்ததால் இருவரும் தகப்பனார் வரவு பற்றி மறுபடியும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாது, வேலை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அன்று மாலை படுத்துக் கொள்ள உடைகளை அகற்றும்பொழுது, "நீ போகும்முன் அவர் வந்துவிட்டால், உனக்கு அங்கே படுக்கை போட்டுக்கொள்வது" என்று ஜன்னலுக்குக் கீழுள்ள மூலையைக் காண்பித்தாள் தாயார்.

"ஆமாம். அதை லேசாகச் செய்யலாம்" என்றாள் குணேலி.

அதற்கப்புறம் வேறு எதையோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இரண்டாவது நாள் காலை புது எஜமான் வீட்டில் வேலை பார்க்கக் குணேலி புறப்பட்டுப் போனாள். காலில் மிதியடி போடாத பையன் அவளுடைய பெட்டியைக் கை

வண்டியில் வைத்துத் தள்ளிச் சென்றான்.

பெடர் ஸோல்பர்க் வேலை செய்யும் படகு பிற்பகலில்தான் வரும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அது இங்கிலாந்திலிருந்து வருகிறது. லண்டனில் புறப்பட்டுவிட்டது என்பது நிச்சயம். எந்த நேரம் இங்கு வந்து சேரும் என்பது யாருக்கும் நிச்சயமில்லை. ஜல்தியாக வந்தாலும் வரலாம். நேரம் கழித்து வந்தாலும் வரலாம். அது வந்து சேருவது எத்தனையோ காரியங்களைப் பொறுத்தது. ஒன்று கப்பல் சாமான்; இன்னொன்று காற்று. அதனால் அவள் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பாத்திரங்களையெல்லாம் கழுவி வைத்துவிட்டுத் தைக்க உட்கார்ந்தாள். மிஷின் இடைவிடாது வீரிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவசரப்படுகிறவள் போல் ரொம்ப ஜூராக வேலை செய்தாள்.

ஆமாம், பெடருக்கு இப்பொழுது நாற்பத்தாறு வயது. தன் வயதுதான். இந்த விசை வரும்பொழுது எத்தனையோ மாறுதல்களைப் பார்ப்பான். இரட்டைக் குழந்தைகளான ஆந்தானும் ஜோஹனும் சென்ற வசந்தத்தில்தான் கப்பல் வேலையில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். ஒரு வேளை அவனுக்கு அது தெரியாமலே இருக்கலாம்; அவர்களை ஏதாவது ஒரு துறைமுகத்தில் சந்தித்திருப்பான் என்று எதிர்பார்ப்பது சாத்தியமில்லை. கிரிஸ்டைன் இறந்து போனான். அது அவனுக்குத் தெரியும். அது தெரியாது என்று சொல்ல முடியாது. பெடருக்குக் கடுதாசி எழுத வராது... அவளுக்கும் அப்படித்தானே!... அவன் மறந்தே போய் விட்டான் என்று அவள் ஒரு முறை நினைத்தாள். அவன் வேலை பார்க்கும் இங்கிலாஷ் கப்பல் அப்படி வேலை வாங்குகிறது போலும். இத்தனை காலமாக வரவேண்டும் வரவேண்டும் என்றே நினைத்து வந்தான். ஆமாம். யாத்திரை ஜாஸ்தி. ரொம்ப வடக்கே போகவேண்டியிருந்தது. மேலும் பிரயாணச் செலவும் ஜாஸ்தி. மாலுமிகளின் சம்பளம் அதை எட்டாது. குழந்தைகளைப் படிக்க வைக்க வேண்டாமா? இறந்தால் புதைக்க வேண்டாமா? அதனால் தான் ஊருக்கு வருவதை ஒத்திப்போட வேண்டியதாயிற்று.

<https://t.me/aedahamlibrary>

மிஷினை ஓட்டிக் கொண்டேயிருந்தாள், தலை நிமிர்வேயில்லை. அவ்வளவு அவசரம்!

மணி ஏழிருக்கும். யாரோ முற்றத்திலிருந்து சமையல் அறைக்குள் வந்தார்கள். ஏதோ கனமான சாமானை இழுத்து வந்தார்கள். வேகமாக எழுந்து வெளியே சென்றாள். அங்கு பெடர் ஸோல்பர்க் - புருஷன், கையில் பர்ஸை வைத்துக்கொண்டு நின்றான். பெட்டியை எடுத்து வைக்க உதவின பையனுக்கு ஒரு ஷில்லிங் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அதை மூலையில் வைத்தார்கள், பையன் வெளியே போனான்.

புருஷனும் மனைவியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அப்புறம்தான் அவள் அவன் கையைப் பிடித்து, "வாருங்கள்!" என்று அழைத்தாள்.

"கப்பல் வந்து விட்டதா!" என்றாள் மறுபடியும்.

"ஆம், இப்பொழுதுதான் வந்தது!" என்றான் ஸோல் பர்க்.

அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். அவன் மெதுவாகத் தரையில் கனம்படத் தள்ளாடித் தொடர்ந்து நடந்தான். தலையில் இருந்த அகன்ற தொப்பியை எடுத்துவிட்டுக் கதவுப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான். அவன் கண்கள் குழி விழுந்து கிடந்தன. பார்வை மாறுகண் போல் ஒரு பக்கமாகவே இருந்தது. முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொள்ளப் பிரியப்படுவது போலிருந்தது. முகம் வெளிறி, நீண்ட தாடியுடன், ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

"நீ ரொம்ப மாறிவிட்டாய்!" என்றாள்.

"ஆமாம், அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்" என்றான். "இனிமேல் உடம்பு விழுந்து போச்சு!" என்றான் மீண்டும்.

"என் மனசிலும் அதுதான் கவலை. மத்யதரைக் கடலில் கப்பல் உடைந்ததே, அதில்தான் உன் உடம்பை இப்படி

உடைச்சு விட்டதோ?" என்றாள்.

"ஆமாம்"

"கப்பல் உடைந்ததும் நேராக இங்கு வந்திருந்தால் உடம்பு குணப்பட்டிருக்கும், இல்லையா?" என்று கேட்டாள்.

பதில் சொல்லுமுன் யோசிக்க வேண்டியிருப்பதுபோல் அவன் தயங்கினான்.

"உம் - இந்த இரண்டு வருஷங்களும் லேசில்லை; - லேசில்லை!"

குனிந்து முழங்காலில் முழங்கைகளை ஊன்றிக்கொண்டான்; உடலுக்கு முட்டுக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது போலும். இன்னும் கையில் தொப்பியைப் பிடித்திருந்தான்.

"இன்னும் பையன்கள் வீட்டில்தான் இருக்கிறாங்களா?" என்றான், சிறிது நேரம் கழித்து.

"வசந்த காலத்திலே போய்விட்டார்கள்."

"நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். போன வருஷம் நீ கூட எழுதியிருந்தாயே!"

"ஆமாம்"

இருவரும் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

"சாப்பிட ஏதாவது எடுத்து வருகிறேன்" என்றாள்.

சமையலறைக்குள் கதவைத் திறந்தபடி விட்டுச் சென்றாள். அவன் உட்கார்ந்தே இருந்தான். ஒரு தடவை தலையைத் தூக்கி ஜன்னல் வழியாய் பார்த்தான் - தான்

அடையாளம் தெரிந்து கொண்டு பேசவேண்டிய யாரையோ பார்ப்பதுபோல. ஆனால் ஜன்னல் தூரத்தில் இருந்ததால் நிச்சயம் செய்து கொள்ள எழுந்து செல்லவில்லை. அடுப்பங்கரையில் நெருப்பு எரியும் சப்தம். மேலே காப்பிப்பாத்திரம் தளதளவென்று கொதிக்கிறது. அவள் ரொட்டி அறுப்பதும் கேட்டது. காப்பியைத் தெளிய வைத்துவிட்டு, உள்ளே வந்து தையல் துணிகளை எடுத்து ஒதுக்கமாக வைத்தாள்.

"உனக்குச் சரியாக வேலை கிடைக்கிறது போலிருக்கிறதே!" என்றான், துணிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு.

"ஆமாம், கொஞ்ச நாளாய். எனக்குத்தான் நன்றாகத் தைக்கத் தெரியாதே! கூலியும் அப்படி இப்படித்தான்!"

"உனக்கு என்ன பலமான காயமா?" என்றாள், திடீரென்று அவனது கையைப் பார்த்து.

அவன் தனது வலது கையைப் பார்த்தான். அதில் மோதிர விரலும் சிறு விரலும் போய்விட்டன.

"இதைப் பத்தி எழுதவில்லையா?" என்றான்.

"இல்லை."

"எழுதிவிட்டதாக நினைத்துக்கொண்டேன். டாக்டர் அதை எடுத்துவிட வேண்டியிருந்தது."

சில நிமிஷங்கள் வரை சிதைந்த கையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஐயோ தெய்வமே!" என்றாள்.

காப்பியையும் சாப்பாட்டையும் எடுத்து வந்தாள். நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு சாப்பிட

ஆரம்பித்தான். நல்ல பசி. அவளுக்குப் பசியில்லை. காப்பியை சாஸரில் ஊற்றி ஆறவைத்துக் குடித்தான்.

பின்பு ஜன்னலண்டையில் போய்க் கதவைத் திறந்தான். இரவு பத்து மணி. அப்பொழுதுதான் சூரியாஸ்தமன சமயம். (துருவத்திற்கு அருகிலுள்ள வடக்கு ஐரோப்பிய பிரதேசங்களில் சூரியாஸ்தமனம் வெகு நேரங் கழித்து, அத்துடன் அந்தி மாலையும் வெகு நேரம் நீடித்திருக்கும்.) எங்கு பார்த்தாலும் வானத்தில் ஒரே சிவப்பு. நகரத்தின் மீதும் மஞ்சள் வெயில். பார்த்து அதைப் பற்றி ஒரு வார்த்தையாவது சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. பூலோகத்திலுள்ள மற்றெல்லா இடங்களையும்விட இங்கு சூரியன் மிகவும் மனோகரமாகக் காய்வது போலிருந்தது.

"இன்று மாலை மாதாகோவில் பூந்தோட்டமும் சாலையும் எவ்வளவு வாசனையாக இருந்தது, கவனித்தாயா?" என்றாள்.

"ஆமாம், நாம் போன அன்று இரவு இருந்த மாதிரி."

"ஐந்து வருஷத்திற்கு முன் -"

"ரொம்ப ஜாஸ்தியில்லே!"

"அது போதாதா?"

"நீ சொல்வது சரியாய்த் தானிருக்கும்."

அவள் படுக்கையை எடுத்து விரித்தாள். அவன் இன்னும் மேஜையண்டையிலேயே உட்கார்ந்திருந்தான். இருவரும் பேசவில்லை. சிவப்பொளி மறைந்தது. வானம் நீலமாயிற்று. ஆனால் இருட்டு வந்துவிடவில்லை. வெளிச்சத்தை வைத்து நேரம் சொல்ல முடியாது. நல்ல தெளிவான அச்சப் புஸ்தகத்தை வாசிக்க முடியும்.

"நான் என்ன செய்வது, - இனிமேல்தான் கப்பலில்

<https://t.me/aedahamlibrary>

வேலை செய்ய முடியாதே!" என்றான்.

"எனக்குத் தைக்கிறதற்குக் கையில் பலம் இருக்கிறவரை என்னோடேயே இருப்பாய்."

இருவரும் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள். இருவரும் உடைகளை அகற்றிவிட்டுப் படுக்கைக்குப் போனார்கள். தனது பெரிய கரங்களில் அவன் அவளை வெகு நேரம் வரை இறுகப் பிடித்திருந்தான்.

"ஏதோ வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டேன்!" என்றான். அவன் குரல் தழுதழுத்தது.

அவன் மார்பில் வைத்திருந்த தன் தலையை நிமிர்த்தி அவனது முகத்தைப் பார்த்தாள். அவள் கண் கலங்கியது; குரல் தழுதழுத்தது.

"ஆமாம், தெய்வச் செயலாக உனக்கு இங்கு இடமிருக்கிறது. நாம் இருவருந்தானே!" என்றாள்.

54. ஏ படகுக்காரா!

மிக்கெய்ல் ஷோலோகோவ்

அந்த காஸக் கிராமத்தைச் சூழ்ந்து வளர்ந்து நின்ற சாம்பல் பூத்த பசிய நிறம் படைத்த செடிச் செறிவின்மீது சூரியவொளி தெம்பாக விழவில்லை. அருகே ஒரு பரிசல் துறை இருந்தது. அங்கே படகேறி டான் நதியை கடக்க வேண்டும் என நான் எண்ணியிருந்தேன். ஈரம் ஏறிச் சொத சொதவென அழுகல் நாற்றம் நாளும் மணல் வழியாகக் கால்களை 'உழுது' சென்றேன். மணலில் கால்கள் அழுந்தியதால் கலப்பை போட்டு இழுப்பது போன்று இருந்தது. தடமும் பித்துக்குளித்தனமாகச் செடி கொடிகளிலுமே மடங்கி மடங்கி ஓடியது. கிராமத்து சர்ச்சுத் தோட்டத்துக்கு அப்பால் சிகப்புப் பந்துபோல வடிவெடுத்த சூரியன் வீங்கி விழுந்தது. என் பின்புறம் கருக்கிருட்டு, என்னைத் தொடர்ந்தது.

இறங்கு கரையில் படகு கட்டியிருந்தது. படகின் கீழ் டான் கொப்புளித்துச் சுழித்துக்கொண்டு அல்லி மலரின் மெல்லிய வெள்ளைக் கலவையுடன் பளபளத்து ஓடியது. நிலை நீச்சலில் நிற்பவனுடைய கைகள் போலப் படகின் துடுப்புகள் ஜலத்தில் இங்குமங்கும் நோக்கற்றுத் துழாவி மிதந்து அசைவாடின. துடுப்புகள் படகுடன் தடையிட்டிருந்ததால், அவற்றின் சலனத்துடன் மடக்கு மடக்கென்ற சத்தமும் கேட்டது.

படகுக்குள் கசிந்து ஏறிய ஜலத்தை வாரி வாரி வெளியே கொட்டிக் கொண்டிருந்தான் படகோட்டி. அவன் தலையை நிமிர்த்தி என்னைப் பார்த்தான். மஞ்சள் பூத்த கால்கள் அவனுக்கு.

"அக்கரைக்குப் போகவேண்டுமா? இதோ ஒரு நிமிஷத்தில் வந்துவிடுகிறேன். நீயும் காத்திருக்கையில் கயிற்றை அவிழ்த்துவிட்டு ஏறிக்கொள்" என்றான் அவன். குரலில் குஷியில்லை.

"நம்ம ரெண்டு பேருமா இதை ஓட்டிக்கொண்டு போக முடியுமா?" என்று கேட்டேன்.

"அதைத்தான் பார்ப்பமே. கொஞ்ச நேரத்திலே இருட்டிவிடும், வேற யாரும் இந்தப் பக்கமா வந்தாலும் வரலாம்" என்றான்.

வாயகன்ற கால்சராய்களை மடித்துவிட்டுக் கொண்டே "உம்மைப் பார்த்தால் இந்தப் பக்கத்துக்குப் புதுசு போலத் தோணுதே. எங்கேயிருந்து வராப்பிலே?" என்றான்.

"பட்டாளத்திலே இருந்து" என்றேன்.

அவன் தன்னுடைய குல்லாவை எடுத்துப் படகுக்குள் போட்டுவிட்டு மயிரைக் கோதிவிட்டுக் கொண்டான். கருப்போடிய நரைதான். கண்ணை ஒருபுறம் சுளித்துக்கொண்டு நொந்து அழியும் பல் வரிசையைக் காட்டினான். "ரஜாவிலே போறாப்பிலேயாக்கும்..."

"இல்லை, என் பட்டாளத்தைக் கலைத்து விட்டார்கள். நான் இனிமே உத்தியோகத்துக்குப் போக வேண்டியதில்லை."

"வாஸ்தவமா? அப்படின்னா, உன் மனசிலே மறுவிருக்காதே" என்றான்.

என்னுடைய சேவைக் காலத்தில் ராணுவம் நடத்த வேண்டிய காரியம் எதுவும் ஏற்படவில்லை என்று அவன் எதிர்பார்த்தான்.

இருவருமாகத் துடுப்புப் பிடித்தோம். டான் நதி எங்களைத் தள்ளி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறமாதிரி, கரையிலிருந்து கவிழ்ந்து ஆற்றில் அல்லாடி வேலி போல் வழி மறிக்கும் மரக்கிளைகளிலே கொண்டு சிக்கவைத்தது. படகின் அடித் தட்டில் ஓட்டை. அதன் வழியாகத் தண்ணீர் குபுகுபுவென்று கொப்புளித்துக் கொண்டு ஓடியது.

படகுக்காரன் வெற்றுக் காலால், அதன் விலாப்பகுதிகளை மிதித்தழுத்திக் கொண்டிருந்தான். காலின் சதைக் கோளங்கள் நீல நாளங்களைக் காட்டி வலிமையையும் காட்டின. அவன் கைகள் நீண்டு எலும்பெடுத்துப் போயிருந்தன. விரல்கள் முண்டு முண்டாக மடங்கல்கள், முடிச்சேறி இருந்தன. ஒல்லியான தோள்பட்டைகளைக் குறுக்கிக்கொண்டு முதுகு குனிந்து தண்டு வலிப்பது படகோட்டுதலில் சாகசத்திற்கு அறிகுறியாகக் காணப்படவில்லை. ஆனால் அவன் வலித்த துடுப்புகள் அலைச் சிகரங்களை லாவகமாக வெட்டி நீரில் வெகு தொலை வரை முங்கி நிமிர்ந்தன.

அவனுடைய மூச்சும் திக்குமுக்காடாமல், சாவதானமாக ஒழுங்காக ஆடிக்கொண்டிருந்தது. அவன் பின்னால் சட்டை போட்டிருந்தான். வேர்வையும், புகையிலையும் ஈரம் குமையும் 'கும்பிய' நாற்றமும் கதம்பமாக என் நாசியைச் செல்லரித்தன. திடீரென் அவன் தன்னுடைய துடுப்பின் பேரில் சாய்ந்துகொண்டு, என் பக்கமாகத் தலையைத் திருப்பி, "இனிமேல் நம்மால் போகமுடியாது என்று நினைக்கிறேன். நாம் மரங்கலுக்கிடையில் சிக்கிக் கொண்டு விட்டோம். என்னடா கஷ்டகாலம்" என்றான்.

திடீரென்று எழுந்த ஒரு கழிப்பு படகுக்கு அதிரடித் தாக்குதலு கொடுத்தது. சுழல வைத்து அதை நேரே மரத்தடியில் கொண்டு பாய்ச்சியது.

அரை மணி நேரத்துக்கு அப்புறம் நாங்கள் ஜலத்தில் தொங்கிக் கிடக்கும் கிளைகளுக்கிடையில் வசமாக மாட்டிக் கொண்டு நின்றோம். எங்களுடைய துடுப்புகள் ஒடிந்து போயின. துடுப்புத் தண்டுகள் மட்டும் முடமான கைமாதிரிப் படகின் பாரிசத்தில் பரிதாபமாகத் தொங்கின. படகின் அடித்தட்டிலிருந்த ஓட்டை வழியாகத் தண்ணீர் மதமதவென்று உள்ளேறிக் கொண்டிருந்தது. இராத்திரியை ஒரு மரத்தில் கழிப்பது என்று தீர்மானித்தோம். படகுக்காரன் கிளையில் கால்களை இறுகப் பின்னிக் கொண்டு என் பக்கத்தில் ஒண்டி உட்கார்ந்து கொண்டான்.

புகை பிடிக்கும் சுங்கானைச் சப்பி இழுத்துக் கொண்டு
என்னோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான். தொடடால் கரி ஒட்டிக்
கொள்ளும் போல் குமைந்திருண்ட காரிருளில் எங்கள்
தலைக்கு மேல் பறக்கும் தாராக் கூட்டத்தின்
சிறகோசைகளைக் கவனித்தான்.

"சரி, நீர் வீட்டுக்குப் போகிறீராக்கும். நீர் வருவீர் வருவீர்
என உம் தாயார் காத்திருப்பார். ஆமாம். வயசு காலத்திலே
ஊன்றுகோல் போல் இருக்கும் மகன் வருகை ஆவலாக
இருக்காதா? வீட்டிலே இந்தக் குளிருக்கு இதமான
வெதுவெதுப்பு உம்மை வரவேற்கும். வயது உறைய வைத்த
இருதயத்திலும் அன்பு குதுகுதுவெனக் கனியும். ஆமாம்,
உம்முடைய தாயார் இதயத்தினின்றும் கவலையோடு
அல்லாடிக் கொண்டு கண்ணீர் சிந்திக் காத்திருந்தாள்
என்றால் அது உம் மனத்தில் உறைக்கப் போவதில்லை.
ஆசைப்பிள்ளைகள் மனம் எல்லாம் இப்படித்தான். உமக்கும்
பிள்ளைகுட்டி என்று பிறந்து உம் காலைக் கட்டாவிட்டால்,
உம்முடைய பெற்றோர் மனத்தை அறிந்திருக்க முடியாது.
அப்படி இருந்தும் பிள்ளைகளுக்காக ஒவ்வொரு அப்பனும்
அம்மையும் எத்தனை துன்பத்தைத் தாங்கிச் சுமக்க
வேண்டும் தெரியுமா?

"பொம்பிளை ஒருத்தி கறி பண்ணுகிறதற்கு மீனை
அறுக்கிறாள் என்று வைத்துக்கொள். கை தவறி பித்தப்
பையையும் சேர்த்து அறுத்து விடுகிறாள் என்று வைத்துக்
கொள். நீ ஒரு வாய் எடுத்துப் போடுகிறாய். ஒரே கசப்பாகக்
கசக்கிறது. அந்தக் கதைதான் என் கதையும். நானும்
வாழ்த்தான் செய்கிறேன். வாழ்வென்னும் விருந்தில் நான்
எடுத்துப் போட்டுக் கொள்ளும் ஒவ்வொரு கவளமும்
கசப்பாய்க் கசக்கிறது. அதைச் சகிக்கிறேன். அவ்வளவா?
இன்னும் எத்தனை காலம் வேண்டுமானாலும் விடாமல்
சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியும். சில சமயத்தில் எனக்கு
இந்த மாதிரித் தோணுகிறது. வாழ்வு, அட வாழ்வே, உன்
கடைசி அஸ்திரத்தை நீ இன்னும் எத்தனை காலம் கழித்துப்
போடப் போறே?

"நீர் இந்த வட்டாரத்துக்காரரல்ல, நீர் அன்னியன். நீரே

யோசித்துப் பார்த்துச் சொல்லும்... கழுத்திலே கயிற்றை மாட்டிக்கொண்டு விழுவது நல்லதல்லவா...

"எனக்கு மகள் இருக்கா. அவ பேரு நடாஷா. வயசு இப்பத்தான் பதினேழு ஆகிறது. 'அப்பா, உன் கூட இருந்து சாப்பிடறத்துக்கே மனங் கொள்ளலே' என்று சொல்லுகிறாள் அவள். 'உன் கையைப் பாரு, அந்தக் கையை வச்சத்தான் உன் மக்களெக் கொல்றே, அதெ நெனக்கிறப்பக் குமட்டலெடுக்கிறது' என்கிறாள் அவள்.

"அவளுக்காகவும் சின்னதுகளுக்காகவுந்தான் நான் அந்தப்படி செய்தேன் என்பது அந்தச் சிறுக்கிக்குத் தெரியவில்லை.

"நான் இளசுலேயே கலியாணம் பண்ணிக்கிட்டேன். முசல் பீச்சத் தள்ளுகிறமாதிரி பெத்துப் பெருகும் பெண்ணை ஆண்டவன் எனக்குக் கட்டி வச்சார். ஒன்று மாறி ஒன்றாக எட்டு சின்னச் சின்ன வாய்க்களுக்கு உணவு சம்பாதிக்கும் சுமை என் முதுகில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டது. ஒன்பதாவது பிள்ளையோட அவ போய்ச் சேந்தா. பேறுகாலம் எல்லாம் பிசகில்லாமல் நடந்தது. அஞ்சாம் நாள் ஜூரம் கண்டு அடித்துக் கொண்டு போயிற்று. நானும் ஏகக் கட்டையானேன். நான் என்னதான் விழுந்து விழுந்து பிரார்த்தனை பண்ணியும் அந்தக் குழந்தைகளில் எதையும் அந்த ஆண்டவன் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஐவான் தான் எல்லாத்துக்கும் மூத்தவன். ஜாடையெல்லாம் என்னையே போல. கருத்த முடி, நல்ல வாட்டமான முகம், காஸக் அழகு சொட்டும்; நல்ல உழைப்பாளியும் கூட. அடுத்த பையன் ஐவானுக்கு நாலு வருஷம் சின்னவன். அவன் அவங்க அம்மாவைப் போல. சின்னப்பையதான், ஆனால் வாட்டசாட்டமாத் திம்பான். அவனுடைய தலை மயிர் நரைபூத்தது மாதிரி சணல் வண்ணத்தில் பழுப்பேறியிருக்கும். கண்ணும் துருப்பிடித்த நீலம். அவன் பேர் டானில்லோ. எனக்குச் செல்லப்பிள்ளை. மத்த ஏழு பிள்ளைகளில் மூத்ததுகள் எல்லாம் பொட்டே. மத்தது வெறும் சிசுக்கள்.

"இந்த நிலையிலே எங்க கிராமத்திலே ஐவானுக்குக் கலியாணம் பண்ணி வச்சேன். கொஞ்ச நாளெக்கெல்லாம் அவனும் ஒரு குட்டி போட்டான். டானில்லோவுக்கும் ஏழையா ஒன்றைப் பிடித்துக் கட்டிப் போடுவமேன்னு பார்வையிலே இருக்கிற சமயத்தில், 'சங்கடங்கள்' பிறந்தன. எங்கள் காஸக் கிராமத்து ஜனங்கள் சோவியத்துகளுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்தார்கள். ஐவான் என்னிடம் ஓடி வந்தான். கிறிஸ்து மேல் ஆணை வைத்தான். 'சிகப்புக் கட்சியினர் பக்கம் தான் நாம் நிற்க வேண்டும். அவர்கள் பக்கத்தில்தான் நியாயம் இருக்கிறது' என்றான்.

"டானில்லோவும் என்னிடம் பிரமாதமாக லெக்சரடிக்க ஆரம்பித்தான். இருவருமாக என்னிடம் வெகுநேரம் விழுந்து விழுந்து கெஞ்சினார்கள். 'உங்களை இந்தப் பக்கம் சேரு அல்லது அந்தப் பக்கம் சேரு என்று நான் நிர்ப்பந்தப்படுத்தப் போவதில்லை. நீங்கள் உங்கள் இஷ்டம்போல நடந்துகொள்ளுங்கள். நான் இங்கேதான் இருப்பேன். நீங்கள் போய்விட்டாலும் என் கை நோக்கி ஏழு சின்ன வய்கள் இருக்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றையும் நான் தான் வாடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்' என்றேன்.

"அவர்களும் போய்விட்டார்கள். எங்கள் கிராமத்துக்காரர்கள் ஆயுதம் பூண்டார்கள். ஒவ்வொருத்தனும் தன் கையில் அகப்பட்டதைத் தூக்கிக்கொண்டு தயாரானான். அவர்கள் என்னைச் சூழ்ந்து பிடித்துக்கொண்டு முதலில் களத்துக்குப் போகவேண்டும் என்று முடுக்கிவிட்டார்கள். ஊர்ச் சதுக்கத்தில் அவர்கள் என்னை இழுத்துச் சென்றபோது 'தேசத்தார்களே, தகப்பன்மார்களே, நான் பெரிய குடும்பி. ஏழு சிசுக்கள் வீட்டில் படுத்துக் கிடக்கின்றன. நான் செத்தால் அவர்களை யார் பார்ப்பார்கள்' என்று சொல்லிப் பார்த்தேன். பலிக்கவில்லை. கொஞ்சம் கூட இரக்கம் காட்டாமல் என்னைப் படுகளத்திற்கு அனுப்பினார்கள். சண்டை நடந்த இடம் எல்லாம் ஊருக்கு அருகாமையில்தான்.

"ஈஸ்டர் பண்டிகைக்கு முந்தி ஒருநாள். 9 கைதிகள்

பிடித்துக்கொண்டு வரப்பட்டனர். என் செல்வப் பிள்ளையான பிள்ளையான டானிலுஷ்காவும் (அவனுடைய முழுப்பெயர்) அதில் ஒருவன். அவர்களை ஊர்ச்சந்தை வெளியில் இழுத்துக் கொண்டு வந்து காப்டன் முன்பாக நிறுத்தினார்கள். வீட்டுக்குள் காயப்பட்டுக் கிடந்த காஸக் ஜனம் அவ்வளவும் அங்கே திரண்டது. ஆண்டவன் தான் அதைப் பார்க்கணும். ஒரே கலாட்டா. 'கோழைப் பயல்கள். காலிப் பயல்கள். வெட்டிச்சாயி' என்று ஒரே கூச்சல். 'விசாரணை நடந்த பிறகு வெளி வரட்டும், நாமளே தீத்துப்படுவோம்' என்று கருவினார்கள்.

"தொடை நடுங்கிக் கொண்டு நானும் அங்கே நின்றேன். என் மகன் டானில்லோவுக்காக என் நெஞ்சு எப்படி வெந்தது என்பதை நான் காட்டிக் கொள்ளப் பயந்தேன். காஸக்குகள் தலையை ஆட்டி ஆட்டி என்னைச் சுட்டிக்காட்டி இரகசியம் பேசுவது எனக்குத் தெரிந்தது. சார்ஜன்ட் - மேஜராஜ அர்க்காஷா என்னிடம் வந்தான். 'இந்தப் பொதுவுடைமைக் கிருமிகளை அழித்து விடுவதில் நீ எங்களோடு சேருவாயா?' என்று கேட்டான்.

"நிச்சயமாக காலிப்பசங்க..." என்றேன் நான்.

"அப்படியானால் இந்தா, இந்தப் பயனட்டை வச்சுக்கோ. இங்கேயே வாசலண்டை நிலலு" - இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவன் கண்கள் ஒரு விபரீதப் பார்வையைப் பாய்ச்சியது. 'நாங்களும் உம்மேலே ஒரு கண் வைத்திருப்போம். ஜாக்கிரதையா நடந்து கொள்ளப்பா, இல்லாவிட்டால் பிறகு எங்களெக் குத்தம் சொல்லாதே' என்றான்.

"நானும் வாசலண்டை நின்று கொண்டிருந்தேன். என் மூளை கசங்கிச் சுழன்றது. 'ஏ, மரியதாயி, ஆண்டவனெப் பெத்தவளே, நான் என் கையாலே என் மகனைக் கொல்லணுமா?'

"காவல்காரன் அறையிலிருந்து வந்த சத்தம் அதிகமாயிற்று. கைதிகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

முதலில் டானில்லோதான் வந்தான் அவனுடைய தலை பீப்பாய் மாதிரி வீங்கியிருந்தது. இரத்தம் கட்டி கட்டியாக அவன் மூஞ்சியில் வழிந்து கொண்டிருந்தது. மண்டையில் தோல் உரிந்துவிட்டது. கம்பளிக் கையுறையை அவன் தலையில் சொருகி இருந்தார்கள். நன்றாக அடித்த பிற்பாடு உராய்ந்து போன பாகங்களைக் கம்பளி மயிர் உறை வைத்து மூடியிருந்தார்கள். உறை ரத்தத்தை உறிஞ்சி மயிரோடு மயிராய் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. கைதிகள் கிராமத்துக்கு இழுத்து வரப்படும்போது வழி நெடுக நடந்த சம்பவங்கள். என் டானில்லோ தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து வந்தான். என்னைக் கண்டதும் என்னை நோக்கிக் கைகளை நீட்டினான். அவன் சிரிக்க முயன்றான். அவனுடைய கண்களில் ஒன்று வெறும் ரத்தப் பிண்டமாக அசைவற்றுத் துருத்திக் கொண்டிருந்தது.

"நான் அவன் மீது விழுந்து கொல்லாவிட்டால், கிராமத்தார்கள் என்மேல் விழுந்து அந்த இடத்தில் வைத்தே பலியிட்டு விடுவார்கள் என்பது புரிந்து போயிற்று. என் சிசுக்கள் அனாதைகளாக ஆண்டவன் படைத்த உலகத்தில் திக்கற்றுத் தவிக்கும். டானில்லோ நான் நின்ற இடத்தை அணுகினான்.

"அப்பா - அப்பா - நான் போயிட்டு வரேன் அப்பா' என்றான். அவன் கண்கள் உதிர்த்த கண்ணீர் ரத்தக் கறையைக் கழுவிப் புரண்டன. உம், என் கை உயரவில்லை. தூக்க முடியாமல் மரத்துவிட்டது. வெறும் கட்டை மாதிரி. பயனட்டு என் தோள்பட்டையை அழுக்கிக் கொண்டிருந்தது. துப்பாக்கியை மாறித் திருப்பிக்கொண்டு அடி மட்டையால் என் பசலையைக் கீழே வீழ்த்தினேன்... இதோ இந்தப் பொட்டில், காதுக்குப் பின்புறத்தில் '...ஓ ஓ...' என்ற தொனிப்பில்தான் ஒரு ஓலமிட்டான். முகத்தை மூடிக்கொண்டு கீழே விழுந்தான். என்னுடைய காஸக் சகாக்கள் விலா வெடித்து விடுவதுபோல் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். 'குடுடா மிக்கிஷாரா குடுடா. ஒன் டானில்லோ மேலே ரொம்பக் கடுப்பு இருக்காப்லே இருக்கே. இன்னொரு தரம் குடு. இல்லாட்டா ஒன் ரத்தமும் கொஞ்சம் வெளியே சிந்தும் ஜாக்கிரதை' என்றார்கள்.

"காப்டன் லிட்டிஸ் தலை வாசல் பக்கம் வந்து நின்று கொண்டு, தன் சிப்பந்திகளை நோக்கி வெறும் ஒப்புக்காகக் கத்தினான். ஆனால் அவன் கண்களில் சிரிப்புத் துள்ளி மறைந்தது.

"காஸக்குகள் பாய்ந்து விழுந்து கைதிகளைக் குத்திச் சாய்க்க ஆரம்பித்தார்கள். என் கண் இருண்டது. நானும் தெருவில் இறங்கி ஓடினேன். என் டானில்லோ தலையில் குண்டு விழக்கண்டேன். அந்த சார்ஜெண்ட் மேஜர் அவனுடைய தொண்டையில் பயனட்டைப் பாய்ச்சி விட்டான். டானில்லோ கொடுத்த குரல் ஒன்றுதான்: 'கொர்ர்' என்ற சத்தம் கேட்டது... அவ்வளவுதான்..."

படகுக் கட்டைகளும் நாங்கள் உட்கார்ந்திருந்த மரக்கிளைகளும் 'கொர்ர்' 'கொர்ர்' என்று அவலக் குரல் எடுத்தன.

படகு தண்ணீர் மட்டத்துக்குள் அடியோடு அமிழ்ந்து விட்டது. குப்புற மிதந்த அந்தப் படகின் அடித்தண்டு ஒரு நிமிஷம் ஜல மட்டத்திற்கு மேல் தலைகாட்ட, மிக்கிஷாரா ஜலத்துக்குள் காலை விட்டு அது அமுங்கிய இடம் நோக்கித் துழாவினான். பிறகு கண்களில் இருந்த புகையிலைச் சாம்பலைத் தட்டிவிட்டு, 'படகு முங்குகிறது. நாளைக்கு மத்தியானம் வரை இந்தக் கிளையில்தான் நாம் உட்கார்ந்து தொலைக்கணும். நாசமாப் போன அதிர்ஷ்டம்.'

அவன் வெகு நேரம் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தான். பிறகு மறுபடியும் அடித் தொண்டையில் அவன் கதையை ஆரம்பித்தான்.

"அந்த நாள், நான் செய்த கைங்கரியத்துக்காக எனக்குப் போலீஸ் வேலை கொடுத்தார்கள்; அது நடந்த பிறகு டான் நதி எத்தனை வெள்ளத்தையோ பார்த்துவிட்டது. அப்படியிருந்தாலும் ராத்திரியாச்சுன்னா, திக்கு முக்காடித் தொண்டை நெரிஞ்சு மரணக் குரல் என் காதில் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. டானில்லோவின் கடைசி அலறல்

கேட்டுவிட்டு ஓடினேனே. அன்று கேட்ட அந்தக் குரல் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

"மனசு இப்பத்தான் என் மேல் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டு வருகிறது.

"வசந்த காலம் வரை நாங்கள் சிகப்புக் கட்சிக்காரர்கள் ஒங்கிவிடாமல் நிலையாகத் தடுத்து நின்று கொண்டிருந்தோம். அப்புறந்தான் ஜெனரல் செக்ரெட்யெவ் எங்கள் உதவிக்கு வந்தார். நாங்கள் பொதுவுடைமைக் காரர்களை டான் நதிக்கு மறுகரைக்கு விரட்டி, ஸாரட்டோவ் மாகாணம் வரை ஓடிச் சென்று விரட்டிவிட்டுத் திரும்பினோம்.

"என் மகன்கள் பொதுவுடைமைக் கட்சியில் சேர்ந்து விட்டிருந்ததால், உத்தியோகத்திலும் எனக்குச் சங்கடந்தான்; நான் பெரிய குடும்பி என்பதும் அவர்களுக்குப் புரியவில்லை.

"பாலாஷார் என்ற பட்டணம் வரை நாங்கள் போனோம். என்னுடைய மகன் ஐவானைப் பற்றித் தகவலே இல்லை. எங்கிருக்கிறான் என்ற விவரம் தெரியவேயில்லை. இப்படியிருக்கையில் காஸக்குகளிடையே ஒரு வதந்தி உலவ ஆரம்பித்தது. அவர்கள் எப்படித்தான் கண்டு பிடித்தார்களோ? ஐவான் பொதுவுடைமைக் கட்சியை விட்டுத் தொலைத்துவிட்டு 36 - வது காஸக் பீரங்கிப் படையிலிருப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

"அந்த ஐவாஸ்கா பயலைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து புல்லைத் தின்னும்படி வைக்காவிட்டால் பார்" என்று கிராமத்தார்கள் என்னை மிரட்டினார்கள்.

"நாங்கள் ஒரு கிராமத்துக்கு வந்து சேர்ந்தோம். அங்கே அந்த 36 - வது தளம் காவல் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. காவல் கிடங்கில் போட்டு அவனைக் கொடூரமாக அடித்து வதம் செய்தார்கள். கடைசியாக என்னைக் கூப்பிட்டு,

ராணுவத்தின் தலைமைக் காரியாலயத்திற்கு அவனை அழைத்துக்கொண்டு போக வேண்டும் என்று எனக்கு உத்தரவு போட்டார்கள்.

"இந்தக் கிராமத்திலிருந்து சுமார் பன்னிரண்டு விரெஸ்டுகள் தலைமைக் காரியாலயம் இருந்த இடம்.

"என்னை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் கண்ணை மாறி வைத்துக் கொண்டு என் பட்டாளத்தின் தலைவர் என்னிடம் உத்தரவுப் பத்திரங்களைக் கொடுத்தார்.

"மிக்கிஷாரா இதோ இருக்கிறது உத்தரவு. பயலைத் தலைமைக் காரியாலயத்துக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போ. அவனை நீ கூட்டிக்கொண்டு போவதுதான் நல்லது. அப்பாவிடமிருந்து தப்பி ஓடிவிடுவானா?

"அவர்கள் சூழ்ச்சி இன்னதெனப் பளிச்சென்று எனக்கு உதயமாயிற்று. நான் தகப்பனாராகையால், அழைத்துச் செல்லும்போது தப்ப செளகரியம் பண்ணிக் கொடுப்பேன். அப்போது எங்கள் இருவரையுமே ஒழித்துக்கட்டி விடலாம் என்பதுதான் அவர்கள் ஆசை.

"ஐவான் நிறுத்தப்பட்டிருந்த சிறையருகே சென்றேன். அங்கே காவலிருந்தவர்களிடம், 'கைதியை என்னிடம் ஒப்புவித்து விடுங்கள்; அவனைத் தலைமைக் காரியாலயத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகும்படி எனக்கு உத்தரவு' என்றேன்.

"நல்லாக் கூட்டிக்கொண்டு போ. அவனை வைத்திருப்பதில் எங்களுக்கென்ன ஆச்சு' என்றார்கள்.

"ஐவான் தன்னுடைய பெரிய கோட்டைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டான். தன் குல்லாவை எடுத்துக் கொண்டு சற்று நடமாடினான். பிறகு அதைப் பெஞ்சி மேலேயே போட்டுவிட்டு என்னுடன் நடந்தான்.

"நாங்கள் கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறினோம். எங்கள் பாதை மலைச்சரிவு வழியாகச் சென்றது. நானும் பேசவில்லை; அவனும் பேச்சுக் கொடுக்கவில்லை. பாதி வழிவரை இந்த ரீதியில் நடந்தோம். வழியில் ஒரு கோவில் இருந்தது. அதையும் கடந்தோம். எங்கள் பின்புறம் யாரும் தொடர்வதாகத் தெரியவில்லை. ஐவான் என் பக்கமாகத் திரும்பினான். அவன் குரல் கெஞ்சியது. 'அப்பா, என்னை அங்கே கொன்று விடுவார்கள். சாகக் கொடுப்பதற்கே என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறாய். உன் மனசு கேட்கிறதா?' என்றான்.

'இல்லை மகனே இல்லை' என்றேன்.

'அப்படியானால் என் மேல் உனக்கு இரக்கமில்லையா?'

'இரக்கமா, நெஞ்சு வெந்து மடிகிறதடா மகனே.'

"அப்படியானால் என்னை விட்டுவிடேன்; நினைச்சுப்பார்; என் ஆயுசு எத்தனை சின்னதென்று. லோகத்தை நான் இன்னும் நல்லாக்கூடப் பார்க்கலியே?"

'அவன் என் காலில் விழுந்து மூன்று தடவை கெஞ்சினான். 'அந்தச் சரிவு வரை நாம் போவோம். அப்புறம் ஓடிவிடு. நானும் ஒப்புக்கு இரண்டு மூன்று தடவை உன்னைத் தொடர்ந்து துப்பாக்கி வெடி தீர்க்கிறேன்.'

"அவன் சிறிதாக இருக்கும்போது பட்சமான வார்த்தை என்று அவன் வாயிலிருந்து வெளி வந்ததில்லை; அப்படிப் பட்டவன் என் கழுத்தில் விழுந்து முத்தமிட்டான்...

"இன்னும் இரண்டு விரெஸ்டுகள் நடந்தோம். அவன் பேசவில்லை; நானும் பேச்சுக் கொடுக்கவில்லை. சரிவை அடைந்தோம்; ஐவான் நின்றான்.

"போய் வருகிறேன் அப்பா; நாம் இருவரும் தப்பிப் பிழைத்தால் உன் ஆயுசு முழுவதும் நான் உன்னைப்

பார்த்துக் கொள்கிறேன். என் வாயிலிருந்து ஒரு கடுஞ்சொல் பிறக்காது' என்றான்.

"என்னைக் கட்டிக்கொண்டான். என்னுடைய நெஞ்சு வெடித்துவிடும்போல இருந்தது.

"ஓடு மகனே ஓடு' என்றேன். அவன் சரிவில் ஓடினான். அடிக்கடி திரும்பிக் கைகளை என்னை நோக்கி அசைத்துக் கொண்டிருந்தான். நாற்பது கஜ தூரம் அவனை ஓடும்படி விட்டேன். தோளில் தொங்கிய துப்பாக்கியை எடுத்தேன். முழங்கால் படியிட்டு நின்று குறி பார்த்தேன். குதிரையை விரலால் சுண்டி இழுத்தேன்... குண்டு அவன் மேல் முதுகில் நட் நடவியில் பாய்ந்தது."

மிக்கிஷாரா தன் பையில் கையை விட்டுச் சிறிது நேரம் புகையிலையை எடுக்கத் துழாவினான். பிறகு சக்கி முக்கிக் கல்லடித்துப் பொறி உண்டு பண்ணிச் சுங்கானை ஏற்றி ஆற அமர நெஞ்சு நிறையப் புகையிழுத்து வெளியிட்டான். சக்கி முக்கிக் கல் ஏற்றிய பஞ்சு அவன் உள்ளங் கையில் கனிந்தது. முகத்துச் சதைகள் துடித்தன. சிகப்பேறிய மாறுகண் இரக்கமற்று விழித்தது.

"ஆமாம், அவன் ஆகாசத்தில் துள்ளிக் குதித்தான். உளைச்சலோடு இன்னும் சில கெஜதூரம் ஓடினான். அடிவயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு, திரும்பி என்னைப் பார்த்து... 'அப்பா... ஏன்...'

"அவன் தரையில் விழுந்து உதறிக் கொண்டான். நான் அவனருகில் ஓடிக் குனிந்து பார்த்தேன். அவனுடைய கண்கள் ஏறச் சொருகின. வாயில் இரத்த நுரை தளளியது. காரியம் தீர்ந்து விட்டது என்று நினைத்தேன். ஆனால் திடீரென்று தெளிச்சல் ஏற்பட்டு, என் கைகளை எட்டிப் பிடிக்க முயன்று தடுமாடினான். 'அப்பா எனக்கு ஒரு சிசுவும் பெண்டாட்டியும் உண்டு'... அவன் தலை சொளக்கிட்டுச் சாய்ந்துவிட்டது. அவன் தன் காயத்தை அமுக்கி மூடித் தடவிக் கொண்டான். அதெங்கே... அப்படியிருந்தும்

விரலுக்கிடையில் ரத்தம் கொப்பளித்துக் கொண்டு பீறிட்டது. அவன் அனத்தினான். பிறகு மலர்ந்து உருண்டு என்னைப் பயங்கரமாக ஒரு பார்வை பார்த்தான். நாக்கு வசப்பட்டு நிற்கவில்லை. இன்னும் என்னமோ சொல்ல ஆசைப்பட்டான். என் காதில் விழுந்ததெல்லாம் '...அப்பா...அப்பா...' என்ற வார்த்தைகள் தான். என் கண்கள் பலபலவென்று நீர் சிந்தின. 'மகனே, இந்த முள் கிரீடத்தை எனக்காகச் சுமந்திடு. உனக்கு மனைவியும் சிசுவும் உண்டு என்று எனக்குத் தெரியும். வீட்டிலே ஏழு அனாதை சிசுக்கள் எனக்கு இருக்கின்றன. நான் உன்னை விட்டால் காஸாக்குகள் என்னைக் கொன்று போடுவார்கள். அப்போ என் குழந்தைகள் தெருவில் பிச்சை எடுத்து ஏங்கும்' என்றேன்.

"இன்னும் சற்று நேரந்தான் அவனுக்குப் பிரக்ஞை இருந்தது. அவன் தீர்ந்தான். அவன் கைகள் என் கைகளைப் பிடித்திருந்த பிடிப்பு உலையவில்லை. அவனுடைய பெரிய கோட்டையும் பூட்டையும் கழற்றி எடுத்தேன். முகத்தில் ஒரு துணியைப் போட்டு மூடிவிட்டுக் கிராமத்துக்குத் திரும்பினேன்.

"உன் மனதாரச் சொல்லு. என் குழந்தைகளுக்காக இத்தனை கஷ்டத்தையும் சுமந்தேன். அதில் தான் என் தலையும் நரைத்தது... அவர்கள் ஒரு ரொட்டித் துண்டுக்காகத் திண்டாடாமலிருக்க உழைக்கிறேன். இராத்திரியானாலும் பகலானாலும் மனத்தில் ஓய்ச்சல் இல்லை... அவர்கள் அப்படிச் சொல்லுகிறார்கள்... என் மகள் நடாஷா அப்படிச் சொல்லுகிறாள்: 'அப்பா உன் கூட உட்கார்ந்து சாப்பிட முடியவில்லை...' இதைச் சுமந்து கொண்டிருக்க எந்த மனிதனாலும் முடியுமா?"

படகுக்கார மிக்கிஷாரா தலையை சொளக்கென்று முன்னே தொங்கப் போட்டான். என்னையே இமையாடாமல் பார்த்து விழித்தான். அவன் பின்புறம் சோகம் மூண்ட உதயக் கன்னி பிரவேசித்தாள். வானம் வெண்கீறல் காட்டி மலர்ந்தது. நதியின் வடகரை இருள் மூட்டத்திலிருந்து தூங்கி வழியும் குரல் ஒன்று,

<https://t.me/aedahamlibrary>

கம்மிப்போய்க் கரடுமுரடாகக் காட்டு வாத்துக்களின் கமறல்
தொனிக்கு மேல் ஓங்கி எழுந்தது.

'ஏ படகுக்காரா மிக்கிஷாரா, நாசமாகப் போக, படகைக்
கொண்டா...'

55. யாத்திரை

ஜான் கால்ஸ்வொர்த்தி

நான் ஹாமர்ஸ்மித் பஸ்ஸின் மேல்தட்டிலிருந்து பார்க்கும் பொழுது, அவர்கள் ஆல்பர்ட் ஹால் மெமோரியல் எதிரில் இருந்த ஒரு வீட்டு வாசல்படியில் உட்கார்ந்திருந்தனர். அன்று வெகு உஷ்ணம். வாடகை வண்டிகளும், நாகரிக மக்களின் உல்லாச வண்டிகளும் வெகுவேகமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன. ஜனங்கள் வெய்யிலில் நடமாடிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த மூன்று சிறு யாத்திரிகர்களும் வாசல்படியில் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தனர்.

அவர்களுள் மூத்தவன் 6 - வயதுப் பையன். அவன் மடியில் ஒரு குழந்தை. குழந்தைக்குப் பெரிய தலை, அத்துடன் கழுத்தில் அம்மைக்கட்டு. வாயில் விரல்களுக்குப் பதிலாகக் கையையே திணித்துக்கொண்டிருந்தது. அதன் கண்கள் மேலே நோக்கியபடி இருந்தன. கால்கள் அக்குத் தொக்கில்லாமல் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மாதிரி ஆடிக்கொண்டிருந்தன. அதை வைத்திருந்த பையன், அது வழக்கிக் கீழே விழுந்துவிடாமல் அடிக்கடி இழுத்து இழுத்து மடியில் உட்கார் வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

பக்கத்திலிருந்தது ஒரு சிறு பெண் குழந்தை, பையனை விடச் சிறியது, சிறிது அழகு; ஆனால் அழுக்குப் படிந்த முகம், கண்ணைச் சுற்றி வளையம்போல் ரத்தம் கன்றிய தடம். சிறிய சட்டை; அதிலிருந்து மேல் ஜோடணியாத குட்டைக்கால்கள். முதுகை வாசல்படியில் சாயவைத்துக் கொண்டு தூங்கியது. அந்தப் பையன் விழித்தபடியே இருந்தான். அவன் தலைமயிர் கறுப்பு; எலிக்காதுகள்; நல்ல உடையானாலும் அழுக்குப் படிந்திருந்தது. அவன் கண்கள் சோர்ந்துபோயிருந்தன.

நான் அவனையணுகிப் பேசினேன்.

"அது உன் தங்கையா?"

"இல்லை"

"பின் யார்?"

"எனக்குத் தெரிந்தவள்"

"அது?"

"என் தம்பி"

"எங்கிருக்கிறீர்கள்?"

"ரீ ஜன்ட் பார்க்கில்"

"இவ்வளவு தூரம் எப்படி வந்தீர்கள்?"

"ஆல்பர்ட் மெமோரியலைப் பார்க்க வந்தோம்."

"உங்களுக்குக் களைப்பாக இருக்கிறதா? இந்தா ஒரு ஷில்லிங். இனி வீட்டிற்கு பஸ்ஸில் போகலாம்."

பதில் இல்லை. சிரிப்பும் இல்லை. அந்த அழுக்குப் பிடித்த கை ஷில்லிங்கைப் பெற்றுக் கொண்டது.

"அது எவ்வளவு என்று உனக்குத் தெரியுமா?"

ஒரு கேவலப் பார்வை பார்த்தான். வழுக்கிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தையை இழுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டான்.

"பன்னிரண்டு பென்ஸ்."

நான் திரும்பிப் பார்க்கும்பொழுது தனது பூட்ஸ் காலால்

<https://t.me/aedahamlibrary>

தனக்குத் 'தெரிந்தவளை' அந்த ஷில்லிங்கைப் பார்க்கும்படி
எழுப்பிக்கொண்டு இருந்தான்.

56. எமனை ஏமாற்ற...

மொங்காக்கு ஷோனின் என்ற மகடனான புத்த பிசுஷு தான் எழுதியுள்ள கியோ-ஜியோ-ஷிந்ஷோ என்ற கிரந்தத்தில் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: "ஜனங்கள் வழிபடும் தெய்வங்களில் பல துர்தேவதைகளாகும். அவலோகிதன், தர்மம், பிசுஷுக்கள் என்ற முத்திறங்களையும் மதித்து வழிபடுவோர் இந்தத் துர்தேவதைகளை வணங்கமாட்டார்கள். இந்தத் தேவதைகளிடமிருந்து இஷ்டசித்தி பெறுகிறவர்கள் முடிவில் தாம் பெற்ற வரத்தினாலேயே துன்பப்படுவார்கள்." நிபான் - ரீயி - இக்கி என்ற கிரந்தத்தில் உள்ள கதை இதற்குத் தகுந்த சான்று.

ஷோசி மகாராஜா ஆட்சியின் போது ஸானாகி பிராந்தியத்தில் யமாத கோரி என்ற ஊரில் பிசுஷுகி நோஷின் என்று ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்கு ஒத்தைக்கொரு குழந்தைதான் உண்டு. அது பெண்; அதன் பெயர் கினுமி. கினுமி நல்ல அழகி; வனப்பும் உருவும் ஒருங்கே அமைந்திருந்தன. அவளுக்கு வயது பதினெட்டான போது தேசத்தில் ஒரு கொடிய தொற்று நோய் கண்டது. அவளும் அந்த நோய்க்கு ஆளானாள். அவளுடைய பெற்றோரும் உறவினரும் ஒரு துர்தேவதையை வணங்கி அவள் உயிரைக் காப்பாற்றும்படி வரங் கிடந்தார்கள்.

பல நாட்கள் மயங்கிக் கிடந்த பெண் தெளிந்து ஒரு நாள் மாலை தான் கண்ட கனவைச் சொன்னாள். அந்த துர்தேவதை தன் முன் தோன்றி பின் வருமாறு சொல்லியதாம்: "உன்னுடைய பெற்றோர்கள் உருக்கமாக என்னை வழிபட்டதினால் உன்னைக் காப்பாற்ற விரும்புகிறேன். வேறு ஒருவருடைய உயிரை உனக்குக் கொடுக்காமல் உன்னை என்னால் காப்பாற்ற முடியாது. உன் பெயருள்ள பெண் யாரும் உனக்கு ஞாபகம் வருகிறதா?" என்று அந்த தெய்வம் கேட்டது. "உத்தரிகோரியில் என் பெயர் கொண்ட ஒரு பெண்

இருக்கிறாள் என்று எனக்குத் தெரியும்" என்று கினுமி சொன்னாள். "அவளை எனக்குக் காட்டு" என தேவதை என்னைத் தொட்டது. அதன் ஸ்பரிசம் பட்டதும் நானும் உடன் எழுந்தேன். மறு கூணத்தில் உத்தரிகோரி கினுமி வீட்டில் நின்றோம். "அதோ அந்தப் பெண்தான்" என்று யமாதகோரி கினுமி சொன்னாள். தேவதை சிகப்புப் பையிலிருந்து உறி மாதிரி ஏதோ ஒரு இரும்பு ஆயுதத்தை எடுத்தது. உத்தரிகோரி கினுமியின் வீட்டுக்குள் புகுந்து அவள் நெற்றியில் அதைச் சொருகியது. அலறிக்கொண்டு உத்தரிகோரி கினுமி தரையில் சாய்ந்தாள். யமாதகோரி கினுமி விழித்து இந்தக் கனவைத் தனது பெற்றோரிடம் சொன்னாள்.

இதைச் சொன்ன பிற்பாடு அவள் மறுபடியும் மயங்கி விட்டாள். மூன்று தினங்கள் உலகப் பிரக்ஞையே இல்லாமல் கிடந்தாள். உயிர் போய்விடுமோ என்று பெற்றோர் தவித்தனர். ஆனால் மறுபடியும் அவள் கண்ணை விழித்தாள். உடனே பாயிலிருந்து எழுந்தாள். சுற்றுமுற்றும் வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு, இது என் வீடில்லையே, இது என் பெற்றோரில்லையே" என்று கத்திக்கொண்டு வெளியே ஓடினாள்...

விபரீதமாக ஏதோ நிகழ்ந்துவிட்டது.

உத்தரிகோரி கினுமி துர் தேவதையிடம் குத்துப்பட்டு மாண்டு போனாள். அவளுடைய பெற்றோர்கள் ரொம்பவும் வருந்தினார்கள். பௌத்த மடாலய பிஷ்க்கள் அவளுக்கு பிரார்த்தனை நடத்தினார்கள். கிராமத்துக்கு வெளியே அவளது சடலத்தை எடுத்துச் சென்று எரித்து விட்டார்கள். பிறகு அவளது ஆவி மீயடோ வுகுச் சென்றது. அதை எம்மாதாவோ என்ற எமதர்மராஜன் சன்னதியில் கொண்டு போய் நிறுத்தினார்கள். எமன் அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தவுடன் "இது உத்தரிகோரி கினுமி அல்லவா. அவளை ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அழைத்து வந்தீர்கள். ஷாபாலோகத்துக்கு (மானுட உலகத்துக்கு) அவளை உடனே அனுப்பிவிட்டு, யமாதகோரி கினுமியின் உயிரைக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான். உத்தரிகோரி

கினுமி எமதர்மன் காலில் விழுந்து "தர்மராஜா நான் மாண்டு மூன்று நாட்கள் கழிந்து விட்டதே; என்னுடைய உடம்பை எரித்து விட்டிருப்பார்களே. என்னை ஷாபா உலகத்துக்கு அனுப்பினால் நான் என்ன செய்வேன். என் உடம்பு சாம்பலாகி விட்டதே. எனக்கு இனி உடம்பேது?" என்று அழுதாள்.

எமதர்மன் சொன்னான்: "பெண்ணே கவலைப்படாதே, யமாதகோரி கினுமியின் உடம்பை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். அவள் உயிரைத்தான் இங்கு கொண்டு வரவேண்டும். உடம்பு எரிந்து போய்விட்டதே என்று கவலைப்படாதே. யமாதகோரியின் உடம்பும் உனக்குப் பிடித்திருக்கும்" என்றான். அவன் பேசி முடியுமுன் யமாதகோரி கினுமியின் உடம்பில் உத்தரியின் ஆவி புகுந்தது.

நோயுற்ற பெண் எழுந்து ஓடுவதைக் கண்ட யமாதகோரி பெற்றோர்கள், முதலில் அவளுக்கு புத்தி கலங்கிவிட்டது என்று நினைத்தார்கள். "எங்கே ஓடுகிறாய்! ஓடாதே ஓடாதே" என்று தொடர்ந்தார்கள். சிறுமியோ நிறகாமல் நிலைக்காமல் உத்தரிகோரியில் உள்ள மாண்டுபோன கினுமியின் வீட்டுக்கு ஓடி வந்தாள்.

பெற்றோர்களைக் கண்டதும் வணங்கி, "மறுபடியும் வீட்டுக்குள் நுழைவது என்றால் எவ்வளவு சுகமாக இருக்கிறது நீங்கள் சுகமா?" என்று கேட்டாள். பெற்றோருக்கு அவளை அடையாளம் தெரியவில்லை. அவளுக்குப் பைத்தியமோ என்று நினைத்தார்கள். "நீ எங்கே இருந்து வருகிறாய் பெண்ணே?" என்ற தாயார் உருக்கமாக கேட்டாள். "நான் மீய்டோ விலிருந்து வருகிறேன். நான் உங்களுடைய குழந்தைதான்; ஆனால் உடம்புதான் வேறு" என்றாள் கினுமி. பிறகு நடந்ததையெல்லாம் பெற்றோருக்குச் சொன்னாள். முதியவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். நம்புவதா கூடாதா என்று தயங்கினார்கள். அந்தச் சமயத்தில் யமாதகோரி பெற்றோர்கள் குழந்தையைத் தொடர்ந்து உள்ளே நுழைந்தார்கள். இரண்டு குடும்பமும் பரஸ்பரம் கலந்து

பேசி பெண்ணை நன்றாக விசாரித்துப் பார்த்தார்கள். வார்த்தைகளை நம்பத்தான் வேண்டி இருந்தது. யமாதகேரி கினாமியின் தாயார் தன் மகள் கண்ட கனவை விவரித்துவிட்டு, "பெண்ணின் உயிர் உங்கள் மகளின் உயிர் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். ஆனால் உடம்பு எங்கள் குழந்தையின் உடம்பு என்பதை நீங்கள் நினைவில் வைக்க வேண்டும். ஆகையால் இந்த இரண்டு குடும்பங்களுக்கும் இந்தக்குழந்தையில் பங்கு உண்டு. இனிமேல் இந்த இரண்டு குடும்பத்தின் குழந்தையாக நாம் இவளை மதிக்க வேண்டும்" என்றாள். உத்தரிகோரி பெற்றோர்கள் இதற்கு இணங்கினார்கள். கினாமிக்கு இவ்விரண்டு குடும்பங்களின் சொத்தும் கிடைத்தது என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்.

(யுக்யோ - ஹ்யாக்வா - ஜென்ஷோ என்ற கிரந்தத்தை எழுதிய ஜப்பானியர், நிபான் - ரீயி - இக்கி என்ற புஸ்தகத்தில் முதல் பாகத்தில் பனிரெண்டாவது கடுதாசியில் இடது பக்கத்தில் இருக்கிறது" என்று எழுதுகிறார்.

எம்மோதாவோ என்ற வார்த்தையை எமதர்மன் என்று பெயர்த்திருக்கிறேன். ஷாபா உலகம் - சஹலோகம்)

57. யுத்த தேவதையின் திருமுக மண்டலம்

தாமஸ் வுல்ப் - அமெரிக்கா

ஈவிரக்கமற்றுக் கொதிக்கும் அந்த வருஷம் ஆகஸ்டில் யுத்தம் நின்றது. யுத்த தேவதையின் பவனியின்போது நான்கு கணங்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன. ஒன்று லாங்லிவியல்; விமான மைதானத்தில் உள்ள குத்தகைக் கம்பெனியின் ஷெட்டுகளிலிருந்து ஒரு நீக்ரோஜாதியான் சர்வ ஜாக்கிரதையாக அடிமேல் அடியாகப் பின்புறம் கால் எட்டி வைத்துப் பின்வாங்குகிறான். பீதியும் வெறுப்பும் அவன் முகத்தில் பயங்கரமாகப் பல்லிளிக்கின்றன. வாட்ட சாட்டமான உடல் ஆகிருதி; மனிதக் குரங்கு மாதிரி தாவவோ ஓடவோ லாவகம் படைத்த கட்டமைதி, கரத்தையும் கருப்புப் பாதங்களையும் - அவற்றை முஷ்டி என்று சொல்லுவது பொருத்தமல்ல, அகன்றபடி விரித்து ஆகஸ்ட் மாதச் சூரியன் கன்னக் கனிந்த கருப்பில் பளபளக்க சர்வ ஜாக்கிரதையாக பின்வாங்குகிறான். காய்ந்து கருங்கட்டையாகப் புல்லற்று மலடடித்துப் போன களிமண கட்டாந்தரை மீது கால் ஊன்றிப் பின்வாங்குகிறான். வெள் விழிகள் ஆழங்காண முடியாத, மூங்கையான வெறுப்பும் பீதியும் கொப்பளிக்கிறது. அவனை விரட்டிக் கொண்டு தென்னாட்டு வெள்ளையன், காங்கித் தலைவனோ ஓவர்ஸீயரோ - கொழுப்பேறிய சதைப்பற்று மிகுந்த கைகளில் தடியேந்தி, சளக்கு பளக்கென்று அவனைத் தொடர்கிறான். அவனுடைய அடித் தொண்டை கொலையையும் ரத்த வெறியையும் குமுறிக் கனைக்கிறது. 'கருப்புக் கூத்தியா மவனே; ஒன் கொடலைக் கொதறிப்புடறேன் பாரு. நாசமாப்போன மூளையைச் சிதற அடிக்கிறேன் பாரு!' தடி நீக்ரோவின் மண்டையில் பொட்டு பொட்டு என்று விழுந்து மைதானம் முழுவதிலும் கேட்டது. கட்டை உயிரடிக்கும் எலும்பில் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்தத் தொந்தி பெருத்த வெள்ளையனுக்குப் பின்புறம் உலகத்தின் தலையாட்டிப் பிராணியான ஆபீஸ் குமாஸ்தா, ஷர்ட் போட்டு நடமாடும் எலிமாதிரி தொடர்ந்து

கொண்டிருந்தது. ஆபத்து என்றால் எலி மாதிரி பொடுக்கென்று ஒளிந்து கொள்ளும் திறமையும், ஆபத்து அகன்றது என்றால் அசகாய சூரத்தனத்தோடு கொல்ல வரும் தன்மையும் படைத்த ஜந்து இது. இது எலிப் பல்லை இளித்துக் கொண்டு, தன்னைப் பாதுகாப்பவன் நிழலில் தொடர்ந்து வந்தது. பயத்தில் தலையாட்டும் அடிமை. கொலையின் குனிந்து கொடுக்கும் மெய்க்காவல், இரக்கமோ தயவோ இல்லாமல் அடியோடு கொல்ல வேண்டும் என்ற கோழையின் ஆசையோடு கூடி எலிப் பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு வந்தது. ஈவிரக்கமற்ற சூரியன் கைப்பட்டனிலும், கஞ்சியேறி மொடமொடக்கும் ஓர்ட் அணிந்த கையிலும், அது ஏந்திய மங்கிய நீலக் கைத்துப்பாக்கி மீதும் பிரகாசித்தது. துப்பாக்கியை ஏந்திய அவன் கை நடுங்கியது. ரத்த வெறிகொண்ட எஜமானுக்குத் துப்பாக்கியை நீட்டி 'இந்தாருங்க... இந்தாருங்க மிஸ்டர் பார்லட், பய எதுத்தா தாட்சண்யமில்லாமல் சுட்டுத் தள்ளுங்க' என்று காதில் ஓதியது.

இந்த நிலையில் நீக்ரோ ஜாதியான் கூடிணங்கூட நிற்காமல் பின்வாங்கி நடந்து கொண்டே இருக்கிறான். பயங்கரமான அவனுடைய வெள்ளை விழிப் பார்வை, பீதியும் வெறுப்பும் குடிகொண்ட பார்வை, எதிரியைப் பார்க்கவில்லை. அவனுக்கும் பின்னால் பளபளத்த மங்கிய நீல உருக்குக் குழலை இடைவிடாமல் பார்த்தது. அவனுடைய கரங்கள் குருட்டுத்தனமாக, பயனற்ற ரீதியில் முன்னுக்கு நீண்டு மறித்தன. வெறும் காற்றைத்தான் மறித்தன. அவன் வெறுப்பைக் கொட்டிக் கொண்ட எதிரி, மேலுக்கு மேல் அடித்துக் கொண்டே வந்தான். அவனுடைய கருப்பு முகத்தில் வாயக்கால் வாயக்காலாகச் சிவப்பு ரத்தம் பிரவாகமெடுத்தது. மண்டையில் பொட்டுப் பொட்டென்று குறுந்தடி விழுந்து கொண்டிருந்தது.

'ஓங்க... நாசமாப்போன கருப்புக்களுக்கு... நாப்பயமவனே.' கொலை நிறைத்துக் குமுறியது அந்தக் குரல். 'எப்பிடி இருக்கணும்னு சொல்லிக் குடுக்கேன் பாரடா.' படார். தடி மூக்கந் தண்டில் விழ சில் எழும்பு சரசரவென்று நொறுங்கியது. 'நாசமாப் போன கருங்களுதே

வெள்ளைக்காரனை எதுத்துப் பேசுரதா?' - படார். பக்க வாட்டாகச் சரிந்து வாக்கற்று விழுந்த அடி வாயை ஒரே ரத்தக் குமையலாக்கி விடுகிறது. உருக்குக் குழலின் நீலப் பளபளப்பில் வைத்த கண் மாறாமல், அந்த நீக்ரோ ஜாதியான் நொறுங்கித் தூளாகிவிட்ட பற்களைத் துப்புகிறான். 'அந்த நாசமாப்போன பய மண்டையை உடைத்துத் தருகிறேன் பாரு. கழுசடைக் கருப்புக் கூத்தியா மவனெ - என்னமாச் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன் பாரு.' படார் - சுருண்டு வளர்ந்த மயிர் நிறைந்த மண்டையோட்டின் மத்தியில் இப்பொழுது அடி விழுந்து குறுகிய நெற்றிக்குமேல் மாங்காய் மாதிரி பிளந்து விட்டது. சக்தி துள்ளும்புக் கரும் புருவம் கிறங்கித் தள்ளாடி முழங்கால் வளைய, தலை குனிய கரங்கள் இன்னும் முன்போல் பரவலாக விரிந்தபடி, முதலில் ஒரு முழங்காலை வளைத்து, ஒரே ரத்தமயமான தலையை நெஞ்சில் மடியத் தொங்கவிட்டபடி கால் பூட்டுகள் குருட்டுத்தனமாகத் தள்ளாட, அடியற்றது போல் மண்ணில் குப்புறச் சரிந்து விழுந்தான். அடிக்குடலோடு குமட்டலெடுக்கும் இந்தக் கோரத்தனத்தின் சிகரமாக, பிரக்ஞை இழந்து ரத்தச் சக்தியாக நைந்த முகத்தில், பூட்ஸ் காலின் கொலைகார உதை விழுந்தது. அப்புறம் யாவும் ஒடுங்கிய நிசப்தம். பார்க்கவோ கேட்கவோ ஒன்றுமில்லை. வெள்ளைத் தொந்தியில் முட்டி முட்டித் திக்குமுக்காடி எழும் சுவாசமும், எலிப்பல்லைக் காட்டிய வெள்ளை எலி மூஞ்சியின் பீதி முடிந்த மூச்சும், மங்கி நீலம் இமைக்கும் விஷமுண்ட உருக்குந்தான் மிச்சம்.

அப்புறம்.

பீதியும் வெறுப்பும் குடிகொண்ட கோழையின் நெஞ்சு, தனக்கு ஆபத்து வராமல் கொல்ல விரும்பும் ஏக வழியில் செல்லும் கோழையின் கொலைக்காமம், சுயமதிப்புக் கப்பல் உடைந்ததும் எலி சாயுஜ்யத்தைப் பெற, துப்பாக்கி ஏந்தி காக்கியணிந்து, அதிகாரக் குதிரையில் ஆரோகணித்து இங்கு இப்போது கொலைத் தொழில் நடத்துகிறது. மூன்று பையன்கள்; எல்லோருக்கும் அந்தக் குத்தகைக் கம்பெனியில் தான் வேலை. இராத்திரிச் சாப்பாடு

முடிந்தபின், கருக்கிருட்டில், இருளின் வருகையில் விமான மைதானத்தின் ஓரத்தின் பக்கமாக நடந்து செல்கிறார்கள். தண்ணீர்க் கரையோரமாக சமதளமான சதுப்பு மண் வழியாக, வீட்டைப் பற்றியும் ஊரைப் பற்றியும் படித்த படிப்பைப் பற்றியும் வாரக் கடைசியில் சம்பளம் வாங்கியதும் கடற்கரைக்கு உல்லாசப் பயணம் போவது பற்றியும் பேசிக்கொண்டு போகிறார்கள்; சர்க்கார் வெள்ளோட்டம் பார்த்து பரீட்சை செய்து கொண்டிருக்கும் போர் விமானம் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் கொட்டடியண்டையில் வந்து விடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இரகசிய இடம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. திடீரென்று அந்த இடத்தைக் காவல் காத்து நிற்கும் சோல்ஜர் இடுப்புப் பெல்டில் தொங்கும் ரிவால்வரில் கை வைத்தபடி அவர்களை நெருங்குகிறான். திருட்டு விழிகள் இமைகளை 'இடுக்கிக்' கொண்டு பார்க்கின்றன. நகர எலிகள் மூஞ்சி, சாம்பல் பூத்து வரண்டு, திருட்டுப் பார்வை, போட்டு உதப்பும் உதடு சலசலத்தது. மலடு தட்டி, ஜீவனற்ற சரசல் பேச்சை உதிர்க்கிறது.

'என்ன செய்யறீங்க - தேவடியா மகனுகளா. இங்கே யாரு வரச் சொன்னா? - கொட்டடியைச் சுத்தி ஏன் வட்டம் போடுறே?'

தெற்குக் கீழ் பிராந்தியங்களிலிருந்த சிறுவன் ஒருவன். செக்கச் சிவந்து அழகு குடிகொண்ட முகம். நேசமும் பரிவும் பேச்சில் குழைய, தயங்கித் தயங்கிப் பதில் சொல்ல முயன்றான்.

'ஏனையா, இப்படிப் போகலாம்...'

மின்வெட்டுப்போல, அந்த எலி, பையனை வாயில் அறைந்தது. பையனுடைய செக்கச் சிவந்த கன்னத்தில் அழுக்குக் கறைபிடித்த விரல் நுனிகள் முத்திரையிட்டன. அவன் ஜீவனுடைய முக மண்டலத்தில் அழித்துத் துடைக்க முடியாத அசிங்க முத்திரையை வைத்தன.

'பதில் பேசாதேடா. நீ என்ன நெனைச்சா எனக்கென்னடா. மறு வார்த்தை பேசினா சுட்டுக் கொதிக்க வச்சப்படுவேன். ஹும், யாருக்கிட்டே...' அவன் இடுப்பிலிருந்த துப்பாக்கியை உருவித் தயாராகக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். மந்தித்த பீதி, மந்திரம் போல் கட்டுண்ட நம்பிக்கையின்மை கவிந்து ஒரே சொருகாக நீலக் குழலின் மங்கிய பளபளப்பின் மீது மூன்று சிறுவர்களின் பார்வையும் தைத்தது.

'சரிதாண்டா போங்கடா' என்று பையனை அறைந்த வீரன் கழுத்தில் கைவைத்து அவர்களை நெட்டித் தள்ளுகிறான். 'எல்லோரும் ஓடிப் போங்க, இல்லாட்டாக்கா - ' அந்த மகாப் பெரியவர் உறுமுகிறார். கண்கள் பாம்பு மாதிரி பளபளக்கின்றன. முகம் பயமுறுத்தி அவர்களை நெருங்குகிறது. 'இன்னும் பேசினா சுட்டுத் தள்ளுவேன். ஓடுங்கடா. சுட்டுத்தள்ளுத்துக்கு முன்னாலே ஓடிப் போங்க.'

மூன்று சிறுவர்களும் திக்பிரமையடித்து, மனங்குழம்பி வெட்கத்தால் குன்றிப்போய், ஒரு கணத்திற்கு முன் நெஞ்சில் சுனையூறிய சந்தோஷம், நம்பிக்கைகளும் அஸ்தமித்துவிட, திரும்பி, மௌனமாக மரத்துப்போய் வெட்கச் சுமையால் முதுகு குனிய, யுத்தம் சாகுபடி செய்த மிருகத்தனமான, உள்ளத்தைக் கரும்பும் குரோதம் உள்ளத்தைச் செல்லரித்துத் துளைக்க நடந்தார்கள்.

இனியும்...

மனிதனுடைய ஆசை நிர்வாணமாக, மிருகத்தனமாக, அதிகாரத்துடன் பற்றியிழுத்து, கண்ட கண்ட உணவை எல்லாம், பசியின் அகோரத்தால் கிழித்துக் குதறி எதையும் சட்டை செய்யாது தன் வசமாக்கும் அடிமாண்டு போன நிலையில் இங்கு போல அங்கும் நிலவுகிறது.

பாலத்துக்கு அப்பால், ரயில் பாதையைத் தாண்டி நியூபோர்ட் நியூஸ் நீக்ரோச் சேரியில் முடை நாற்றமெடுத்து வரண்டு புகையடித்துத் துரு ஏறிய குடியிருப்புகளிலும் குப்பங் குடிசைகளிலும் இது

சஞ்சரிக்கிறது. வர்ணம் பூசாத மொட்டை மொழக்கென்ற பைன் மரப் பலகைகளை இணைத்துத் தைத்து யுத்தத்தின் அதிரடி வேகத்தில் எழுப்பப்பட்ட குரடில்; பசியைப் போல் தெவிட்டுதல் காணாது வாழ்வைப் போல் வயசுற்ற மிருகத்தனமான குருடாசையைத் திருப்திபடுத்த அதே அகோர ரூபத்தில் அமைந்து நிற்கிறது. உலக மாத்யந்தமும் உலாவித்திரியும் தேசமற்றோர், வீடற்றோர் தேவையே இது.

கரடுமுரடான, புதுத்தன்மை மங்காத, அழுக்கு மண்டும் இந்த இடத்தின் முன் பகுதி சாப்பிடும் அறை, பானம் அருந்தும் முன் கூடம் என்று இரண்டாகப் பலகை அடைத்துப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளே நாலைந்து மேஜைகள். சாப்பாட்டு லிஸ்ட் காட்டி, ஈ மொய்த்திருக்கும் கார்ட்கள் அதன்மேல் குத்தி நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. வந்தாதரிப்போர் அதை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை. மரப் பலகை கணக்கு மேஜை என்று ஒரு புறம் அத்துவான வனாந்தரமாக, அதன் ஜோடனைகளுடன் - வெதுப்பு இறங்கும் சோடா ஸிரின்ஜ், நாலைந்து சிகரெட் பெட்டி, ஒரு சுருட்டுப் பெட்டி முதலிய வகையறாக்களைத் தன்னுள் அடக்கும் ஒரு கண்ணாடிகேஸ், நாற்றமெடுத்த பாலேடும் பன்றிக் கறியும் கொண்ட கண்ணாடிப் பெட்டி - முதலிய ஜோடனைகளுடன் அங்கே நிற்கிறது. பாலேடும் பன்றிக் கறியும் கடை வைத்த நாள் முதல் குடிபுகுந்து வாழுகின்றன. யுத்தம் முடியுமட்டும் அப்படியே அங்கேயே குடிவாழும்.

அறை முழுவதிலும் வேசிகள், மெல்லிய நீண்ட அங்கி போட்ட வேசிகள், பரிமாறுவோராக கூட்டத்திடை இடைவிடாது சஞ்சரித்துத் தம் தொழிலை நடத்துகின்றனர். அங்கு உட்கார்ந்திருந்த மனிதர்கள் யாவரும் வகுப்பு வளமுறைக்குள் அடங்காத வர்க்கம். திசையற்று ஜீவ நதியிலே மிதந்து செல்லுகிறவர்கள். இன்று உழைப்பு நாள், ஓய்ச்சல், மறுபடியும் திசையற்ற மிதப்பு, பட்டினி, சற்று சிறைவாசம், சற்று வெளிவாசம், அழுக்கும் அடிமாண்ட வரட்சியும் பட்டினியும் பிய்த்துத் தின்ன அதிர்ஷ்டமிழந்து, ரயில் வண்டிகளில் அடிக் கம்பிகளைத்

தொத்திக்கொண்டோ , அல்லது மிருக ராசிகளுக்கான கூட்ஸ் பெட்டிகளிலோ சவாரி செய்து, ஊர்ப் பயணம் செய்து கொந்தளித்து வெந்து காயும் நாடோ டிக் கானகத்தில் உணவு பறித்து உயிரைப்பற்றி உலாவித் திரியும் உடலங்கள். திடீரென்று பணமும், அற்ப சுபிட்சமும் அவர்களைத் தலைதெறிக்க வைத்துவிடும். அர்த்த ராத்திரியில் குடைபிடித்து விடுவார்கள். ஜீவ நதியிலே மிதந்து செல்லும், பெயரற்ற வீடு வாசலற்ற, வேரூன்றா வர்ஜா வர்ஜமற்ற வகுப்பு இந்த மனிதப் பிராணிகள். இவை தேசத்தை மொய்த்துச் சுற்றுபவை.

இவர்கள் இந்தப் பூவுலகத்திலே மனிதக் கரிப்பிண்டங்கள். எரிந்து கருகிப்போன கரிக்கட்டைகள். கருப்போல் வரண்டு, அழுக்கேறி, வருஷம் வரையும் கோடுகள் சுமந்த முகம் பெற்று, வேற்றுமை காட்டாது வறுமையின் ஏகஜாடை பெற்று, அலைபவர்கள் இவர்கள். அன்று காலைதான் வேறு நகரத்து ரயில் ஸ்டேஷனில் கூட்ஸ் வண்டியிலிருந்து ஊர்ந்து வெளியே வந்த ஜந்துக்கள் போலத் தோன்றும். சற்றும் கவலையற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு கையில் அட்டைப்பெட்டி ஒன்று சுமந்து (ஒரு ஷர்ட், இரண்டு காலர்; ஒரு கழுத்துப் பட்டி - இவைதான் அதிலுள்ள ஆஸ்தி.) நடமாடுவார்கள் இந்தப் பிராணிகள். எங்கிருந்தோ நெடுந்தூரம் கடந்து வந்தவர்கள் என முகத்தில் எழுதி ஒட்டியிருக்கும். அவர்கள் அனாதைப்பட்டது போன்ற ஒரு அவலம் அவர்கள் முகத்தில் தெறிக்கும். துரு ஏறி இயங்கும் ஒரு மனிதப் புள்ளி நிர்வாணமாக, அவனைக் கவித்து மூடும் வறட்சியுள்ள வானத்தின் கீழே அகோரமான மகா கானகம் என்ற பூலோகத்தில் எற்றுண்டு கூட்ஸ் வண்டியடிக் கம்பிகளில் ஒட்டித் தொங்கும் துருவாக இயங்குகிறது.

நிர்வாணமாக, பெயரற்று வரவேற்று, ஒரு ஜீவனுடன் பொருந்தியுள்ள தனித் தன்மையும் அந்தரங்கமும் வாய்ந்த விசேஷங்கள் யாவும் உறிஞ்சப்பட்டு, துரு இரும்பு - வியர்த்தம் என்ற வரம்பற்ற சூன்யத்திலே, ஏகாங்கியாக, தொடர்பற்ற தொலைவுகளிலே உந்தப்பட்டு இயங்கும் மனிதக் கரிக்கட்டைகள் இந்த ஜீவராசிகள்.

கடைசியாக இந்த மனித அணுக்கள் இந்தக் கண்டத்தின் கண்ணற்ற இடத்தில், கொல்லிப் பாவையின் கண்ணெதிரில் உயிரைக் கக்கி வெடித்து மடிகின்றனர். தடத்தில் தெரிந்த ரத்தமும் அலறிச் சுழலும் சக்கரக் குழறலில் இடுங்கி மடியும் மனிதக் கிரீச்சக் குரலும் ரயில் வண்டியின் அடித்தண்டுகளில் சுற்றித் தொங்கும் குடலும் ரயில் பாதைக் கட்டடையில் என்னவென்று அடையாளம் பிரிக்க முடியாதபடி மூளையும் சதையும் எலும்பும் ரத்தமும் சொட்டுச் சொட்டாகத் தெரியும் தடங்களுமே அதன் சமாதி, அல்லது நகரத்துத் தலை வாசலிலோ பாலத்து அடியிலோ சுருண்டு வடிவம் மாறி அழுக்குக் கந்தை சுற்றிய மனிதன் மூட்டையாக விரைத்துப் போய், ஜீவனற்று, போலீசார் வந்து வண்டியிலேற்றி, அகற்ற, வாழ்விலே பெயரற்று மறக்கப்பட்டு அலைந்ததுபோல் சாவிலேயும் அந்தப்படியே அகற்றப்படும்படி காத்திருக்கும்.

இப்படிப்பட்டவர்களே இந்த மேஜைகளருகில் சூழவிருந்தனர். இந்த அவசர ஆசைக் கொட்டிலில் அமர்ந்து இருந்தார்கள். திருட்டு விழி போட்டு வலைபோட்டு அரிப்பது போல் கணக்கெடுக்கும் பாவனையில் தயங்கி, கோணல் சிரிப்போடு ஆட்டு விழி விழித்து அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அவர்களுக்குப் பரிமாறியவர்களோ, வடக்கு, மத்ய கிழக்கு மாகாணங்களிலிருந்து திரட்டிக் கொண்டுவரப்பட்ட வேசிகள். மிலேச்சப் பேராசையும், பேய்ப்பசியும், சோர்வுற்ற கண்ணும், வரண்ட முகமும், தம்முடைய ஜீவனோபாயமான தொழிலில் யந்திரம் போல் இயங்கி, இடம் கொடுத்து சொற்ப அவகாசத்திற்குள் கிடைத்ததைச் சுருட்டுவதையே ஏக நம்பிக்கையாகப் பற்றிப் பிடித்து உயிர் வாழும் ஜாதி அது. குரல் கரடுமுரடாகத் துருவேறிக் கிறீச்சிட்டது. வேண்டுமென்றே அசிங்க வார்த்தைப் பிரயாணம் பண்ணித் தன்னை முரடியாய்க் காட்டிக் கொண்டு தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முயன்றது. பெரிய நகரத்துச் சேரிக் குடில்களில் வசிக்கும் ஜீவராசிகளின் குணம் அது. அங்கு தழைக்கும் குழந்தைகளிடமும் அதைக் காணலாம்.

ஓயாத ஆணை, ஓயாத வசவு, ஓயாத கேலி, நையாண்டி, நாக்கில் நரம்பற்றுப் பேசுவது, ஓயாத பீதி, ஓயாத கொடுமை - இவை யாவும் அவர்களைச் சூழ உலாவித் திரியும் பேய்ப்பசியின் பிடுங்கலின் விளைவாகப் பிறந்தவை. கைத்துப்போன வாழ்வில் கையில் பட்டதை 'கல் நார் உரிச்சு' எப்படியோ காலந்தள்ளும் ரீதியில் நடமாடித் திரிவதால் இவர்கள் தம்மிடம் நல்ல தன்மை இருப்பதாக, இளகிய மனசு குடி கொண்டிருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளப் பயப்படுகின்றனர். இந்தக் குணங்கள் இவர்களை 'இவர்கள் போன்ற சகாக்களான ஆபத்துக்களில் சிக்கவைத்து அவர்களது தாக்குதல், கொடுமை, ஜபர்தஸ்து முதலியவற்றிற்குத் தம்மை ஆட்படுத்தி விடலாகாது' எனபதே இவர்களது ஓயாத கவலை.

இந்தப் பெண்டுகளும் அப்படித்தான். புகை மண்டும் அந்த அறையில் அவர்களது கமறல் குரல், கரகரத்துக் கேலி மண்டும் சிரிப்பு; 'அட, சேங், அட கிருஸ்து! எனக்கென்ன ஆத்தரண்டா. வாயேன். இப்போ என்னடா பண்ணப் போறே. எனக்கு வேறே வேலையில்லை. 'வேணும்'னா காசெக்களத்து இல்லாட்டா கம்பியை நீட்டு' என்று வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் வெடிபடும் பேச்சு - இவைதான் இவர்கள் சரக்குகள்.

இப்படியிருந்தும், இந்த நைந்துபோய் மிருகமாகி, பீதி உந்த நடமாடித் திரியும் ஸ்திரீ ஜாதியில், வாழ்விலிருந்து நசிக்கித் தேய்த்துவிட முடியாததொன்று பரிதாபகரமாகக் கனிந்து கொண்டு இருக்கத்தான் செய்கிறது. உள்ளுக்குள்ளே புதைபட்டு சமாதியாகிக் கிடக்கும் பரிவு, பீதியோடு நேசத்தை, உள்ளன்பைத் தேடித் துழாவும் மனசு, மென்மை, ஏன் அன்புகூட, இந்த நாசமாகி அஸ்தமித்துப் போன மனிதக் கரிக்கட்டைகளிடத்தே தேடித் திரிகிறது.

தயங்கித் தயங்கி மறியும் உடலொட்டிய இந்த வேட்கை, தங்கள் ஜோலியைச் செய்து இவர்கள் நடாத்தும் வாழ்வினிடையிலும் வெளிக்கு அகோரக் கேலிக் கூத்தாகத் தோன்றினாலும், மேஜைக்கு மேஜை போஷகர் தேடி நடக்கும்போது சர்வ ஜாக்கிரதையோடு எட்டிப் பார்க்கத்தான்

செய்கிறது. இப்படியாக, இவர்களிடம் வைது முரட்டுத்தனமாகப் பேசுகிறவனிடத்தில் அதுதான் இங்கே சாதாரண வழக்கம். அதே ரீதியில் அவனுக்குப் பதில் சொல்லுவார்கள். ஆனால் அதற்கு மாறாக அமைதியாகப் பேச்சுக் கொடுத்தால், சற்றுப் பரிவோடு 'பார்வை விட்டால்' அவர்கள் தங்கள் கமறல் குரலை அடக்கி, மூச்சாக வெளிவரும் குசுகுசுப்புப் பேச்சோடு, அவனை இடித்துக் கொண்டு பயங்கரமான பரிதாபகரமான குழைவு காட்டி, வர்ணமேற்றிய மூஞ்சிகளை அவனருகில் கொண்டு வந்து, கவர்ச்சிப் பாவனையைக் காட்டி நடப்பார்கள். இது மாதிரி:

'ஹேலோ, பெரிய தம்பி, ஏண்டா தனியா குந்திக்கிணு நிக்றே, சும்மானாச்சு உக்காந்து மடியிரே.'

'பேச்சுத் தொணைக்கி ஆளு வாணாம், உம்.' வர்ணமேற்றிய உதட்டிடை பல்லிளித்துக் காட்டி அவன் மீது ஒண்டிச் சாய்ந்து கொண்டு 'வெள்ளாட வாரியா கண்ணுக்குட்டி, வாடா எந்தொற மவனே வாயேன்'... போஷகன் கை பிடித்திழுத்து, 'பொளுது களியுதே தெரியாது' என அழைப்பார்கள்.

இந்த மாதிரி ஒரு கூத்தில் சிக்கிய ஒரு பையன் மேஜையை விட்டு எழுந்து, ஒருத்தியுடன், புகைமண்டும் அறையைவிட்டு ஒரு பக்கத்தில் செல்லும் ஒடுங்கிய பாதைக்கப்புறமிருந்த கதவைத் திறந்துகொண்டு பின்புறமிருந்த விபசார விடுதியின் - தனிக் கொட்டடிகளுக்குப் போனான்.

இங்கே, காத்திருக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. எதிரிலிருந்த தனி அறைகளில் ஆட்களிருப்பது சப்தம் கேட்டது. இந்த இடவசதி நோக்கி ஜோடி ஜோடியாக ஆடம்பர வெறி 'சக்தி - சிவங்கள்' காத்து நின்றன.

இந்த ஜோடி உள்ளே நுழைந்ததும் அங்கு நின்ற ஒருத்தியைப் பார்த்து, 'ஹேலோமே, கிரேஸைப் பார்த்தியா?' என்றாள்.

வாயிலிருந்து புகைப் படலத்தை வெளிவிட்டுக் கொண்டு 'ஏழாம் நம்பரிலே பாரு. ஒரு வேளை அங்கே இருப்பா' என்றாள்.

இப்படித் தனக்குத் தெரிந்த தகவலை 'மெட்டாக' வெளிவிட்டுவிட்டு தன் பக்கத்திலே நிற்கும் அமெரிக்கக் கடற்படையைச் சேர்ந்த முரட்டு மாலுமியைப் பார்த்து, 'ஏண்டா பையா காத்துக் காத்து கால்கடுத்துப் போச்சா?' என்று கேலி செய்தாள். 'இன்னம் நேரமாவது, அடுத்த நிமிஷம் நாம் போவோம்' என்றாள்.

இந்த ரீதியிலே பேச்சுப் பாவனையும், காமம் மண்டும் கேலியும், சிரிப்பும் அந்த வரிசையில் ஓயாது எழுந்தது. வேறு சிலர், உள்ளிருப்பவர்களைக் கதவைத் தட்டி முடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அது வெந்து வழியும் ஆகஸ்ட் இரவு... என்பதில் துளிக்கூட ஐயமில்லை. ஹால் வெந்து ஒழுகியது. கும்மிப் போன முடை நாற்றம் எண்ணைக் கசடு பிசுபிசுத்துக் குமட்டலெடுக்க வைத்தது. அறை முழுவதும் நாற்றம் பிடித்த சிகரெட் புகை வெளிச் செல்லாது மண்டிச் சுருண்டு, மனிதர்களுடைய உடலின் கற்றாழை நாற்றம், 'பெண்டுகள் போட்டிருந்த மூக்கை அறுக்கும் வாசனை', கடைசியாக நிர்வாணமாக மிலேச்சத்தனமாக மனிதனுடைய காம கரும்பு மறக்க முடியாத நாற்றமாக உருவெடுத்து, தைத்துக் கோத்த பைன் பலகைச் சாவடியில் மரக்கந்தத்துடன் கலந்து மனத்தில் அதே அகோர ரூபத்தில் ஒட்டிக்கொண்டது.

கடைசியாக, இந்த மூச்சு திக்குமுக்காடும் ஹாலில் நெடுநேரம் காத்திருந்து அதனிடை எத்தனை ஜோடியோ வெளியே வந்தது. எத்தனை ஜோடியோ உள்ளே சென்றது. பையனும் பெண்ணும் வரிசையின் முதல் ஸ்தானத்தைப் பெற்றார்கள். பின்னால் ஓயாது அலம்பிக் கொண்டிருக்கும் ஜோடி வகைகள், முன்னால் குருட்டுக் காமக்குமுறல்.

கடைசியாக அவர்கள் காத்து நின்ற கதவு திறந்தது.

ஒருவன் வெளியேறிப் பின்னால் கதவையடைத்துக் கொண்டு சென்றான். பிறகு ஒரு கணம் நிசப்தம். மறுபடியும் வாயசப்பல். 'இன்னும் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாள்' என்ற ஜோடியின் முணமுணப்பு. கடைசியாக அந்தப்பெண் 'ஏண்டி. உள்ளே யாரு. வாயேண்டி வெளியே. வளியை மறுச்சுக்கிட்டு கிடக்காதே' என்று உறுமினாள்.

உள்ளிருந்து ஒரு ஸ்திரீயின் சோர்வுக்குரல் கேட்டது.

'சரிதாண்டி, ஒரு நிமிஷத்திலே வாரேன். சித்த பொறுத்துக்கோ' என்றது.

'ஓ' என்றாள் அந்தப் பையனுடன் நின்ற பெண்.

'அவள் மார்கரெட்டு, பாவம் சோந்து களைச்சப் பூட்டிருக்கும்' என்று இளகிய குரலுடன் சொன்னாள்.

'குட்டியம்மா. என்னம்மா இருக்கு? ஒத்தாசைக்கு வரட்டுமா' என்று பரிவுடன் குரல் கொடுத்தாள்.

'அதெல்லாம் வேண்டாம்' என்று சர்வ சோர்வுடன் தள்ளாடியது உள்ளிருந்த பெண் குரல். 'ஒரு நிமிசத்திலே வந்துடுறேன், ஏன் நியந்தான் வாயேன்' என்று குரல் கொடுத்தது.

அந்தப் பெண் மெதுவாக ஓசைப்படாமல் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள். கொதிப்பேறிப் பச்சைக்கழைபோல் சீர்குலைந்து பயங்கரமாகக் கிடக்கும் அந்த அறையின் சீர்வரிசைகளைச் சொல்லி முடியாது. ஒரு நாற்காலி. அதற்குப் பக்கத்திலே குலைந்து கிடக்கும் படுக்கை, பக்கத்திலே ஒரு குட்டி மேஜை. மேஜையின் பேரில் ஒரு பொம்மை. இடுப்பில் ஒரு ரிப்பன் கட்டியிருந்தது. பக்கத்தில் அதனுடன் சேர்த்துக் கட்டின ஒரு மாலுமித் தடியன் போட்டோ. 'எனக்கு நிசமாகக் கிடைத்த ஒரு சினேகிதி மார்கரெட்டு' - எட்டி நின்ற ஓரத்துக்கள் நின்றன. பக்கத்திலே ஒரு சிகரெட் பெட்டி. மேலே ஒரு

மின்சார விசிறி ஆடியது. புழுங்கி வழியும் காற்றைச் சுருட்டிச் சுருட்டியடித்தது.

அடிக்கடி அந்த விசிறிகள் சுழற்சியில் ஒரு கோணத்தில் வரும்போது, கட்டிலிலே களைப்பே உருவாய் அல்லித்தண்டு போலக் கிடந்த பெண்ணின் முகத்திலே வீசியது. அப்போது பட்டுப்போல் மென்மையான கபோல ரோம ராசி ஒன்றைத் தலை சுற்றி ஆடவைத்தது.

அந்தப் பெண் சற்று நெட்டையாக, ஒல்லியாகக் கட்டிலிலே நீட்டிப் படுத்துக் கிடந்தாள். ஒரு புறம் மறிந்து கிடந்த கையில் சோர்வு கொழுந்தோடியது. மற்றொரு கையை மடக்கித் தலைக்கடியில் வைத்துப் படுத்திருந்தாள். முகம், அழகு குடிகொண்டிருந்த இடத்தைச் சோர்வும் பட்டினியும் வதங்க வைத்துவிட்டது. அவள் ஒரு புறமாகக் கண்களை மூடிக் கைகளை முட்டுக் கொடுத்துக் கிடந்தாள். கண் இமைகள் ரத்த ரேகையைக் காட்டின. சோர்வால் நொந்து கிடந்தன.

வந்தவள் மெதுவாகச் சென்று கட்டிலில் அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து பரிவோடு பேச ஆரம்பித்தாள். படுத்துக் கிடந்தவள் கண்ணைத் திறந்தாள். சிரித்தாள். போதையில் தூரத்தில் அலைந்த புத்தி தயங்கித் தயங்கி குடிபுகுவது போல் இருந்தது அந்தச் சிரிப்பு.

'என்னம்மா, என்ன கண்ணே சொன்னே. எனக்கு ஒன்றுமில்லே' என மெதுவாகச் சொன்னாள். உட்கார்ந்திருந்தவள் ஒத்தாசையுடன் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். நாற்காலியில் கிடந்த உடையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டாள். பிறகு புன்சிரிப்போடு எழுந்து நின்றாள். மேஜையிலிருந்து ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்துக் கொண்டாள். வெளி வாசலண்டை காத்து நின்ற பையனைப் பார்த்துக் கிண்டலாக 'இப்ப உள்ளே வரலாண்டா ஜார்ஜியா' என்றாள். அவள் குரலில் கமறல் லேசாகத் தொனித்தது. இருந்தாலும் மகிழ்ச்சியோடு பேச்சு வெளிவந்தது என்பதைத் தொனிப்புக் காட்டியது. போஷகர்களை 'ஜார்ஜியா' என்று குத்து மதிப்பாக ஒரு

பேர்வைத்துக் கூப்பிடுவது வழக்கம்.

அவன் தயங்கி உள்ளே வந்தான். பார்வையில் திக்பிரமை வெறித்துக் கொண்டு தெறித்தது. அவனைப் பார்த்த நிமிஷத்திலேயே அவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டுவிட்டாள். அந்தப் பையன் படித்த சர்வகலாசாலை இருந்த ஊரிலே ஏழைகளானாலும் நாணயமாக ஜீவித்த குடும்பத்தில் பிறந்தவள் தான் அவள். நகரத்தில் எல்லோருக்கும் தெரிந்த குடும்பம் அது. இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் அவள் திடீரென்று எங்கோ மறைந்து போனாள். அங்கே படித்த மாணவனோடு 'தப்புத் தண்டாவில் சிக்கிக் கொண்டவள்' என்ற வதந்தி சற்று அடிபட்டது. அதற்கப்புறம் அவளைக் கண்டதோ கேட்டதோ கிடையாது.

'ஊரிலே எல்லாரும் எப்படி? செளக்கியந்தானே?' என்று கேட்டாள் அவள்.

சாம்பல் வர்ணத்தில் பளபளத்த அவன் கண்கள் கடினம் காட்டியது. மெலிந்து வாடிய சின்ன முகத்துச் சின்ன வாய் கத்திபோல் கடினம் காட்டியது. குரல் கடினங் காட்டி ஈட்டிபோல் கிண்டி, கிண்டல் செய்தது. ஆனால் எதிர்த்து அடிக்கும் பாவனையிலும் ஒரு அபூர்வமான பரிவு காட்டி இயங்கியது. அவனுடைய தோளில் மெலிந்த கைகளைப் போட்டாள். அன்னியமாக உலகத்திலே எதிர்பாராதபடி தெரிந்த முக தரிசனம் கிட்டியதால் ஏற்படும், ஞாபகத்துடன் இயங்காத, திடீர் பரிவு அச்செயல்.

'அவர்கள் செளகரியமாகத்தான் இருக்கிறார்கள்' என்று குமுறினான் அவன். தட்டுக்கெட்டு நிற்பதால் முகம் சிவக்க ஆரம்பித்தது.

'எனக்குத் தெரிஞ்சவர்களைப் பார்க்க நேர்ந்தால், எனக்காக அவர்களிடம் குரல் கொடுத்து நானும் நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன்' என்று சொல்லு. 'என் அன்பைச் சொல்லி அனுப்பி வைத்ததாகச் சொல்லு'

என்றாள்.

'சரி அப்படியே ஆகட்டும். நிச்சயமாகச் செய்கிறேன்' என்றான் அவன்.

'ஜார்ஜியா ஒம் மேலே கன கோவம் எனக்கு. வந்தவன் எனக்குச் சொல்லி அனுப்ப வாண்டாம்? அடுத்த தரம் வந்தா என்னைக் கூப்பிட்டுவிடு. இல்லாட்டா எனக்குப் பெரிய கோவம் வரும். ஒரு ஊருக்காரர் ஒண்ணா ஒட்டி வாழாமே முடியுமா? மார்கரெட்னு கேளு. எங்கேயிருந்தாலும் ஓடியாந்துடறேன் - தெரிஞ்சுச்சா?' என்று மறுபடியும் உத்தியோக - கொச்சையில் இறங்கினாள்.

'சரி ஆகட்டும். ஒன்னையே கூப்பிட்டு விடுகிறேன்' என்று குமுறினான் அவன். அவள் அவனை ஒரு கணம் கடின பார்வையுடன் நோக்கினாள். கசந்த, அபூர்வங்கலந்த சிரிப்புக் குலையவில்லை. விரல்களை அவன் சிகைகளில் விட்டுக் கோதிக் கொடுத்தாள். மற்றவளைப் பார்த்து 'அவனைப் பரிவாப் பார்த்துக்கொள். எங்கூர்க்காரன். போய்ட்டு வாரேன் ஜார்ஜியா. அடுத்த தடவை வந்தா எம்பேரைச் சொல்லிக் கேக்கணும். போய்ட்டு வாரேன்' என்றுவிட்டு வெளியேறி, மூச்சுத் திணறி முடைநாற்றம் வீசி, குருட்டாசைக் கைகாட்டி அழைத்துத் திரியும் குறுகிய உலகுக்குள் நைந்த மெல்லிய உடம்பை ஆயிரத்தோராந்தடவை விற்பனை செய்ய அங்காடிக் கடைக்குள் மறைந்து விட்டாள். கூப்பிடவும் கைப்பற்றவும், வந்தவரை அங்கீகரிக்கவும் அந்த இருட்டென்ற நாழி குலுக்கிப் போடும் ஆயிரமாயிரம் பெயரற்ற பிராணிகளில் ஒன்றைப் பொறுக்கி எடுக்க மறைந்துவிட்டாள்.

அதன் பிறகு அவன் அவளைப் பார்க்கவே இல்லை. யுத்தம் என்ற சுழிப்பு அவனைத் தன்னுள் இழுத்துச் சொருகி விட்டது. விஸ்தாரமான, குரூரமான மந்திரோச்சாடனம் போன்ற மகா அமெரிக்கா என்ற ஆழங்காண முடியாத பாதாளம். குருட்டாட்டமாதும் குழப்பத்தினுள் அவனை இழுத்துக்கொண்டுவிட்டது. அங்கேதான் நாமும் ஜீவிக்கிறோம். அன்னியராக நடமாடுகிறோம். அங்கேதான்

நாமும் குள்ள மனிசர்களாக, தனிமைப்பட்டு, கைவிடப்பட்டு, கடைசியாக ஒரே கவனமாக உள்ளிழுக்கப்பட்டு, பெயரற்ற அனந்தகோடிகளின் சமாதியான இருளுக்குள் மறக்கப்பட்டு மறைகிறோம்.

இதுதான் யுத்த தேவதையின் பேரழிவு இன்ற மூன்றாவது முக மண்டலம். ஆசையின் உருவச்சிலை. யுத்தத்தின் முகம்.

அப்புறம்...

யுத்தத்தின் திடீர் தீர்மானத்தின் வேகம். அவசரம், கொடுமை, மிருகத்தனமான ஹாஸ்யம்...

வேர்த்து வடியும் மத்யானம்...

நியூபோர்ட் நியூஸ் வெடிமருந்து ஏற்றுமதி செய்யும் துறைமுகம். அங்கே ஒரு பையன் தணிக்கைக் கணக்கனாக வேலை செய்கிறான். துறைமுகத்துக்குள் இருக்கும் பெரிய ஷெட்டில் உள்ள 110 டிகிரியில் மூச்சைத் திக்குமுக்காட வைக்கும் வெக்கை. மௌனமாடும் புழுக்கம் அழுக்கேறி காற்றில் தூசித்தூள் மிதக்கிறது. உயரமாக நிற்கும் சூட் யந்திரத்திலிருந்து தான்ய வகை ஓயாத பிரவாகமாகக் கிழே விழ விழ சாகுசுச் சாக்காகக் கட்டப்பட்டு அம்பாரம் அம்பாரமாக அடுக்கப் படுகிறது. இந்தத் தான்யத் தூசிதான் தகதகவென்ற தங்கத்தூள் மாதிரிக் காற்றைக் கொழுக்க வைக்கிறது.

துறையில் மற்றொரு பக்கத்தில் யுத்தத்தின் கருவிகள் கோபுரமெடுக்கிறது. பெரிய பெரிய கிரேட்டுகள் (மரப் பெட்டிகள்) நிறைய சகலவிதமான உணவு வகைகளும் கறி, பழம், பயறு, வெடி மருந்து - வாழ்வையும் மரணத்தையும் போஷிக்கும் சகலவிதமான உணவு வகைகளும் அடுக்கடுக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தொலைவிலே தீராப் பசியோடு வாங்கி வாங்கி உண்ணுகிறது அரசு செலுத்தும் யுத்த தேவதை.

கொதித்துக் குமையும் வெப்பக் காற்றில் சகலவிதமான மணங்கள் கமழ்கின்றன. தான்யக் கமறல், நைந்த சாக்கு நெடி, புதிதாக அறுத்துத் தைத்த கிரேட்டுப் பலகை வாசனை, போழைபோல் கதம்பக் கமறலாக பல்லாயிரங் கோடி அடைபடா அசுத்தங்கள், நாற்றங்கள் இறங்கு துறையில் முட்டித் ததும்பி முளைத்தெழும் சோதியாய் சர்வ பரிபுரணமாய் நினைவில் குடியேறித் தனியரசு செலுத்துகிறது. அதிலே தண்ணீரில் கிடந்து கிடந்து ஈரங் கசிய நாளும் மர உத்தர வீச்சம் வேறு.

இப்பொழுது வேலை எல்லாம் ஓய்ந்துவிட்டது. அதனுடன் அந்தத் துறைமுகத்தின் சந்தடியும் ஓய்ந்து விட்டது. டிரக்கு வண்டிகளின் கடமுடா, கப்பல் மேல் தட்டில் தரையிட்டு நிற்கும் சாமான் தூக்கும் யந்திரச் சங்கிலியின் சணசணப்பு, சாமான் ஏற்றுமதியில் காணப்படும் சகல சந்தடிகளும் ஒடுங்கிவிட்டன. அதற்குப் பதிலாக அதிகாலையிலிருந்து, துறைமுகத்துக்குள் காக்கியுடை அணிந்த தளவரிசைகள் சாரை சாரையாகக் கப்பலுக்குள் ஏறி அதன் வயிற்றுள் அஸ்தமனமாகிவிடுகின்றனர். அந்தக் கப்பல் இன்னும் இன்னும் என்று காத்து நிற்கிறது.

நீக்ரோ மாட்டுக்காரர்கள் மூட்டைமேல் சரிந்து கண்ணயருகின்றனர். கணக்கர்கள் மூட்டைக் கிடுவலில் குமைந்து ஜன்னி வேகத்தில் சூதுருட்டுகிறார்கள்.

துருப்புகள் பட்டாளம் பட்டாளமாக வந்து குவிகின்றன. சாரை சாரையாக வரும் வரிசைகள் இடையில் சற்று நிற்கின்றன. முதுகுச் சுமைகளை நகர்த்திவிட்டு வலியை நகர்த்திக்கொள்ளுகின்றன. தொப்பியை அகற்றுகின்றன. நெற்றியில் வடியும் வேர்வையைப் புறங்கையால் துடைக்கின்றன. தனக்குள் வைத்துக் கொள்கின்றன. மறுபடியும் சாரை ஊர்வதற்காகப் பொறுமையுடன் காத்து நிற்கின்றனர்.

கப்பலின் பக்கத்தில் ஏறுபாதை ஓரத்தில் சில ஆபிஸர்கள் மேஜையருகில் உட்கார்ந்து துருப்புகள்

கப்பலுக்குள் ஏறும்போது ஒவ்வொருவருடைய தஸ்தாவேஜியையும் பரிசீலனை செய்துகொண்டு கையெழுத்தைக் கிறுக்கி, உடமஸ்தன் ஆசைப்பட்டுத் தவிக்கும் யாத்திரைக்கு, புதிய தேசத்துக்கு, அவன் வேட்கைகொண்ட புகழுக்கு, சண்டையில் கணக்கிட முடியாத அபாயங்களுக்கு, மரணத்திற்கு, வியாதிக்கு, விவரம் தெரியாத பீதிக்கு, குமட்டலுக்கு அவனை ஏற்றிச் செல்லக் காத்திருக்கும் கப்பல் என்ற சாயுஜ்ய பதவி கிட்டும்படி செய்விக்கிறார்கள்.

இப்போது கருப்பர்கள் பட்டாளம் (நீக்ரோக்கள்) ஒன்று வருகிறது. டெக்யாஸ் நீக்ரோ ரெஜிமெண்டின் ஒரு பகுதி பலாட்டியர்களான மனிதர்கள்; ஆனால் எதைக் கண்டும் ஆச்சரியப்பட்டு நிற்கும் களங்கமற்ற குழந்தைகள்; ராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குச் சற்றும் ஒவ்வாதவர்கள். தளத்திலிருந்த ஒவ்வொருவனும் எதையோ மறந்தான், எதையோ இழந்தான் என்ற தொல்லைதான். ஒருவன் தலைக்குல்லாயை இழந்துவிட்டான். இன்னொருவனுக்கு இடுப்பு பெல்ட் போய்விட்டது. மற்றவன் சட்டையில் இரண்டு பொத்தான்கள் காணோம். இன்னொருவன் தன் மூட்டையிலிருந்த சாமான்களில் பெரும்பகுதியைத் தொலைத்துவிட்டான். எப்படிப் போச்சு என்பது அவனுக்குப் புரியவேயில்லை. தன்னிடம் இருந்து ஏதோ ஒன்று தொலைந்தது. ஏதோ தப்பிதம் செய்துவிட்டோம் என்பது தவிர வேறு ஒரு பிரக்ஞையும் கிடையாது.

துறைமுகத்தில் காத்து நிற்கும்போது ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய கவலையைச் சொல்லி அழுகிறான். வெப்பப் புழுக்கத்தில் கருப்புக்குரல் சளசளப்பு அதிகரிக்கிறது. இவர்களது அங்கலாய்ப்புகளும், தொல்லைகளும் குவிக்கப் படுவதற்காகக் காலடியைக் காட்டி நிற்கும் வெள்ளைக்காரக் கமாண்டர், சீறிச்சீறி விழுகிறான். ஒவ்வொருவனும் தான் சிக்கிக் கொண்டிருக்கும் தப்பி தவலையை வெட்டிவிட வேண்டும் என்று அவனைக் கெஞ்சிக் கூத்தாடிக் குழைகின்றான். கமாண்டரோ வெறித்துக் கொண்ட காளை போலத் துறைமுகத்தில் உலாவுகிறான். அவனுடைய சர்வசக்தியில் பரிபூர்ண நம்பிக்கை கொண்டு

பொறுமையுடன் காத்திருக்கிறது இந்த மனித சிசுக்கள்.

கமாண்டர் கழுத்துப் பட்டியைப்
பிய்த்துக்கொள்ளுகிறான். அவர்களுடைய தொல்லைப்
பரம்பரை அம்பாரம் அம்பாரமாகக் குவிந்து கோபுரமெடுக்க,
கோபம் மீறிப் போய்ச் சிரிப்பு சிரிக்கிறான்.

அப்படியிருந்தும் அவனிடம் நம்பிக்கையிழக்காமல்,
குழந்தைகளின் நிச்சயத் தன்மையுடன் 'எஜமான்
சொன்னால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்' என்று தம்
குறைபாட்டைப் பிரலாபிக்கிறார்கள். ஒருவன்
காணாமற்போன பெல்ட்டைக் கதைக்கிறான்.
இன்னொருவனுடைய தகரப்போணி - மற்றவனுடைய
காலிப்பை. எல்லாரும் ஆசையோடும் பரிவோடும்
'எசமானே, எசமானே' என்று அழைக்கிறார்கள்.
இவர்களுடைய பேச்சுக்கள் அவனை வசவுக்குள் இறக்கி
விடுகிறது.

'அட வாலில்லாக் கொரங்குகளா, கட்டி மூளைக் களி
மண்ணே, குருட்டுக் கழுதைக்கு அண்ணன்மார்களா,
நாய்க்குப் பொறந்த கொரங்கு மூஞ்சிகளா, குருவிமூளைக்
கோட்டான்களா. மூளையிருக்கிற எடத்திலே வெடிமருந்து
வச்சா, மூக்கைச் சிந்தினாக்கூட வெடிக்காதே. ஆந்தைக்கி
அண்ணாத்தை மகனுகளா. பாருங்க ஒங்களே மொதல்
லயன்லே நிறுத்தி அந்த ஜெர்மன் தேவடியா மகன்களை
வைத்துச் சுட்டுத் தள்ள வைக்கிறேன்' என்று வைது
மொழிகிறான்.

'எஜமானே' என்கிறது ஒரு குரல்.

'எத்தனை தரண்டா மாரடிக்கிறது. எஜமானே,
எஜமானேன்னு சொல்லாதேடா சொல்லாதேடானனு
எத்தனை தரம் சொல்லித் தொலைக்கிறது' என்று
கதறுகிறான்.

'எனக்குத் தெரியும் எஜமான். ஆனாக்க என் பெல்ட்டு

அறுந்து போச்சே. ஒங்ககிட்ட சின்னக் கயிறு இருக்கா' என்று கெஞ்சுகிறது அந்தக்குரல்.

'கயிறு இருக்கா' கமாண்டர் தொண்டை கம்முகிறது. 'கயிறு இருக்கா' என்று பிளாத்திக்கொண்டே சொல்லி முடியாத கோபத்தால் தன் தொப்பியைக் காலடியில் போட்டு துவைத்து மிதிக்கிறான்.

இதைவிட இன்னும் பெரிய பேரிழவு ஒன்று அவனுக்காகக் காத்திருக்கிறது. கப்பல் பக்கத்தில் பரிசோதனை நடத்தும் ஆபீசர்கள், வரிசையில் சென்ற ஆறுபேரை வெளியேற்றித் தடுத்து விடுகிறார்கள்.

அவன் தொப்பியைத் தூக்கிக்கொண்டு 'அட ஆண்டவனே. அங்கேயென்ன தொல்லை' என்று கோஷிக்கிறான். ஆறு பேரும் சோகமே உருவெடுத்தது போலக் கண்ணீர் மாலை மாலையாக வடித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். ஆபீசர்களை ஆத்திரத்தோடு கேட்க விஷயம் புலனாகிறது. இந்த ஆறுபேரும் சிறிறின்ப வியாதிக்காக முகாமில் சிகிச்சை பெற்று வந்தார்கள். உடம்பு குணமாகுமுன் எப்படியோ 'டபாய்'த்துக்கொண்டு உடம்பு சரி என்ற அத்தாட்சியில்லாமல் இதுவரை வந்துவிட்டார்கள். இப்போது திருட்டுத்தனம் வெளிப்பட்டது. போகப்படாது என்று தடுக்கப்பட்டு விட்டார்கள். கமாண்டர் சொன்னால் எல்லாம் சரியாகி விடும் என்ற பரிதாபகரமான நம்பிக்கையுடன் குழைகிறார்கள். கூழைக் கும்பிடுபோட்டுக் கெஞ்சிக் கூத்தாடுகிறார்கள்.

'எசமானே, எங்களுக்கு ஒண்ணுமே இல்லை, ஒண்ணுமே இல்லை, ஒண்ணுமே இல்லை. இந்த நாசமாப்போன ஊருலே இருக்கவே மாட்டோம். ஒங்ககூட பிரான்ஸுக்குப் போகத்தான் ஆசை. ஒங்ககூடக் கூட்டிக்கொண்டு போய்ட்டா என்ன வேணும்னாலும் செய்றோம்' என்று கருத்த பலாட்டியன் அழுதழுது கெஞ்சினான்.

'நீங்க எக்கேடும் கெட்டு நாசமாப் போங்கடா. இப்ப வந்து

கடசி நிமிஷத்திலே சொல்லித் தொலைச்சா என்னடா பன்றது' என்று கொழிக்கிறான். அவர்களுக்கிடையில் பாய்ந்து வெறி கொண்ட காளை மாதிரி வைது ஒழிக்கிறான்; அவர்கள் கெஞ்சலும் அழுகையும்தான் மிஞ்சி விடுகிறது. காதைப்பொத்திக்கொண்டு 'நாய்ப்பய மகனுவ எல்லாரையும் அவன் கொன்று தொலைக்கணும்' என்று கத்திக்கொண்டு பரிசீலனை ஆபீசர்களிடம் வாதம் செய்து தன் கட்சிக்குத் திருப்புகிறான்.

பெத்லெத்திலேயே பரிசோதித்துச் சரியாக இருந்தால் அனுமதிப்பது என்று தீர்மானமாகிறது. சிகப்பு முஞ்சி ஆபீசர் ஒருவன் அவர்களை மறைவிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுகிறான்.

சுமார் பத்து நிமிஷம் கழிகிறது.

நீக்ரோவர்கள் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு ஓடிவருகிறார்கள். அவர்களது கருப்பு முகம் பெரும் களிப்புகளைக் கொப்புளிக்கிறது. குழந்தைகள் மாதிரி எஜமானைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொம்மாளமடிக்கிறார்கள்.

நெட்டை நெட்டென்று கறுத்து நின்ற ராணுவ வைத்ய பரிசோதகனும் இருக்கிச் சிரித்துக்கொண்டு நேர் பார்வை போட்டுத் திரும்புகிறான். அந்தச் சின்னக் கமாண்டர் இன்னும் வையத்தான் செய்கிறான். ஆனால் அவன் வசவில் ஒரு பரிவும் பாசமும் கலந்திருக்கிறது.

கடைசியாக மனிதச் சாரையும் ஊர்ந்து ஊர்ந்து கப்பலுக்குள் குடிபுகுந்துவிட்டது. துறைமுகத்தில் அது இழந்த சப்தமும் மௌனமுந்தான் குடிகொண்டிருக்கின்றன. மெல்லிய, இதழ் பூத்த மாலை சகலரையும் தழுவித் தன்னுள் மறைக்கும் ஆழ்ந்த நெஞ்சுடைய இருளின் வரவைக் கட்டியங் கூறிக் குளிரவித்தது.

58. தர்ம தேவதையின் துரும்பு

ஷேக்ஸ்பியர்

குரலிலே அதிகார தோரணையும் அதனுடன் பயமும் கலந்திருந்தது. கடுங்குளிரிலே, இருட்டின் திரைக்குள்ளே, ஈட்டிபோலப் பாய்ந்தது அக்குரல்.

'நீ யார்? முதலில் அதைச் சொல்' என்று பதில் கேள்வி பிறந்தது, திரண்டு நின்ற இருள் பிழம்பிலிருந்து.

'மன்னவர் நீடுழி வாழ்க.'

'என்ன? பெர்னாடோவா?'

'ஆமாம்.'

குளிரும் பல்லைக் கிடுக்கிறது; மனமும் ஒரு நிலை கொள்ளவில்லை.

'எப்படியப்பா உன் பாராவிலே எதுவும்..?'

'ஒரு சுண்டெலிகூட அசங்கலே...'

'சரி பின்னே போகிறேன்.'

'வழியிலே மார்ஸெலஸும் ஹொரேஷியோவும் வந்தால் சீக்கிரம் வரச்சொல்லு.'

டென்மார்க் ராஜ்யத்தின் தலைநகரின் வெளிமதில் பாராக்காரர்கள் இவர்கள், அதோ மார்ஸெலஸும் ஹொரேஷியோவுமே வந்துவிட்டார்கள். ராஜ்யத்திலே பரிசீலனை செய்து புரிந்து கொள்வதற்குக்கூட அவகாசம் கொடுக்காமல் புதிர்போலப் பல சம்பவங்கள் நடந்து விட்டன.

டென்மார்க் அரசனான ஹாம்லெத், ஆரோக்கியமாக வாழ்ந்து வந்தவர், திடீரென்று ஒரு நாள் நந்தவனத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தவர் மாண்டு கிடந்தார்.

விட்டம்பெர்க் சர்வகலாசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்த இளைய ஹாம்லெத் பட்டத்துக்கு வராமல் அவனுடைய சித்தப்பாவான கிளாடியஸ் முடிசூட்டிக்கொண்டான். அது மட்டுமா, ராணி ஜெர்ட்ருடையும் கலியாணம் செய்து கொண்டான். மரணத்தின் காரணம் புரியவில்லை. இந்த அவசரப்பட்ட கலியாணம் என்ற கேலிக்கூத்தின் விபரீதமும் புரியவில்லை.

ஹோரேஷியோ இளைய ஹாம்லெத்துடன் சேர்ந்து வாசித்தவன், இந்தப் பாராக்காரர்கள் சொல்லும் ஒரு விபரீதத்தை நேரில் பார்க்க வந்திருக்கிறான். மெத்தப் படித்து விவகார ஞானம் பெற்ற அவனுக்கு இது வெறும் கனவு என்றுதான் படுகிறது, தான் கண்ணார்க் கண்ணதைப் பெர்னாடோ மறுபடியும் விவரிக்கிறான்.

'நேற்று இரவு, அதோ அந்த நட்சத்திரம், இங்கே வரும்போது, இதோ, இப்பொழுது பிரகாசிக்கிறதே அங்கே வரும்போது, நானும் மார்ஸெலஸ்...' அப்பொழுது மணி ஒன்று அடித்தது...

'சூ, பேசாமலிரு...' என்று சுட்டிக்காட்டுகிறான் மார்ஸெலஸ்.

எதோ சாயாருபம் மாதிரி ஒன்று தூரத்தில் தென்பட்டது. இறந்த மன்னனுடைய ஆவி, அதே நடை, அதே மிடுக்கு.

'ஹோரேஷியோ, நீ படித்தவனாயிற்றே, அதனுடன் பேசு' என்று தூண்டுகிறான் மார்ஸெலஸ்.

ஹோரேஷியோ தெய்வத்தின்மீது ஆணையிட்டு அதை வழி மறித்து 'நீ யார்' என்று கேட்கிறான்.

அது முகத்தில் கோபத்தைக் காட்டி மிடுக்காக அகன்று விடுகிறது.

'போய் விட்டது' என்கிறான் மார்ஸெலஸ்.

'இது ஏதோ ராஜ்யத்தின் கெடுதலுக்குத்தான் அறிகுறி. ரோம் சாம்ராஜ்யத்தைக் கட்டி ஆண்ட 'ஜூலியஸ் ஸீஸர் விழுந்தபோதும் ரோமாபுரித் தெருக்களில் பிசாசுகள் நடமாடினவாம்; வால்வெள்ளி தோன்றியதாம்; இரத்த மழை பெய்ததாம். அதோ மறுபடியும் வந்துவிட்டது.'

அதை மறுபடியும் ஆணையிட்டுத் தடுத்து நிறுத்தி கேள்வி கேட்கிறான்.

எங்கோ ஒரு கோழி கூவுகிறது.

ஆவி மறைந்து விடுகிறது.

மூவரும் வழிமறித்துத் தடுக்கத்தான் முயற்சித்தார்கள். பிடித்துக் கட்டி வைக்க முடியுமா?.

இந்த அதிசயத்தை இளைய ஹாம்லெத்திடம் சொல்லுவதென்று தீர்மானமாகிறது.

2

இளைய ஹாம்லெத் உலகக்கலவை இல்லாமல் விட்டம்பர்க் சர்வகலாசாலையில் வாசித்துக்கொண்டிருந்தான். தந்தையின் மரணச் செய்தி வந்தது. மணிமுடியின் பொறுப்பை ஏற்கச் சம்மதமில்லாதபடி திரும்பி வந்தான். வருமுன்னமே சிற்றப்பன் கிளாடியஸ் சிங்காதனமேறிவிட்டான். தாயார் அவனை அலங்கோல அவசரத்தில் கலியாணம் செய்து கொண்டு விட்டாள்.

ஹாம்லெத்துக்குத் தந்தையின் மரணத்தைப் பற்றிச்

சர்வசந்தேகம். கொலைலயா? யார் கொன்றிருப்பார்கள்? கிளாடியஸ் கொலைகாரனானால் தன்னிடம் ஏன் இவ்வளவு பரிவு காட்ட வேண்டும்? துரிதக் கலியாணம் செய்துகொண்டாலும் தாயார் பாசம் குறையவில்லை. ஆனால் அவனுக்கோ சர்வ சந்தேகமாக இருந்து வந்தது. ஒன்றும் புரியவில்லை . புரியாத புதிர்களும் தெரியாத எதிரிகளும் அவன் மனத்தை வாட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்த ராஜ்யத்துக்குப் பிரதான மந்திரி பொலோனியஸ் என்ற கிழவன். உடல் நைந்தது போல், விவேகமும் நைந்து விட்டது. அடிக்கடி ஞாபகப் பிசகு. தொடர்ச்சியாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே என்ன பேசினோம் என்பது மறந்துவிடும். ஆனால் மனத்தில், தன்னை அபார சாணக்கியன் என்று நினைத்துக்கொண்டு, தான் இல்லாவிட்டால் டென்மார்க் ராஜ்யமே அழிந்து போய் விடும் என்று மனப்பால் குடித்துத் தனக்கு வேண்டாத காரியங்களில் எல்லாம் தலையிட்டுக் கொள்ளுபவன். எல்லாவற்றிலும் சர்வ சந்தேகம்.

இவனுக்கு ஒரு மகனும் மகளும் உண்டு. மகன் பெயர் லேயர்ட்டிஸ். மகள் பெயர் ஒபீலியா. ஒபீலியா, சாதுக் குழந்தை ; உலகம் அறியாதவள்; வெளுத்ததெல்லாம் பால் என நினைப்பவள். ஆனால் லேயர்ட்டிஸ் இதற்கு மாறானவன். விவகாரம் தெரிந்தவன். நினைத்த காரியத்தைச் செய்வதற்குச் சற்றும் தயங்காதவன். எது சரி என்று அவனது புத்திக்குப்பட்டதோ, அதைச் செய்து முடிக்க என்ன விதமான பாஷையானாலும் அதைக் கையாளுபவன். ஒபீலியா மேல் இளைய ஹாம்லெத் காதல் வைத்திருப்பது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

பெரிய இடத்துப் பாசம் கெடுலையே விளைவிக்கும் என்றும் ஏமாந்து விடாதே என்றும் தங்கைக்குப் புத்தி சொல்லுகிறான். பிரான்ஸுக்குப் போகவேண்டும் என்று லேயர்ட்டிஸ்க்கு ஆசை. தகப்பனை வற்புறுத்தி அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டு விடுகிறான். தகப்பனோ, பாரிஸில் போய் எப்படிக் கெட்டலையப் போகிறானோ என்று அவனது நடவடிக்கைகளை வேவு பார்க்க அந்தரங்கமாக வேறு ஒருவனை அனுப்புகிறான்.

தகப்பனார் மாண்ட துக்கத்திலிருந்து தெளியாத இளைய ஹாம்வெலத்துக்கு கோட்டை மதிலில் ஆவி நடமாடுவதைப் பற்றி அவனது நண்பர்கள் அந்தரங்கத்தில் வந்து தெரிவிக்கிறார்கள். மனத்தில் ஏற்கனவே பலவிதமாகச் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஹாம்வெலத்துக்கு இது புதிரை விளக்க வந்த புதுப் பாலை போலத் தெரிகிறது. நண்பர்கள் மார்லெஸ், பெர்னாடோ, ஹோரேஷியோ ஆகியோருடன், நடுநிசிக் காவலுக்குச் செல்லுகிறான். பழையபடி அதே நோக்கில், அதே உருவம் தோன்றுகிறது. ஹாம்லெத் தொடருகின்றான். தான் இம்மண்ணுலகில் நடமாடியபோது தனக்கு நிகழ்ந்த கோர முடிவை ஆவி, அவனிடத்தில் வர்ணிக்கிறது. இப்பொழுது மன்னனாக மணிமுடி தரித்திருக்கும் தனது சகோதரனான கிளாடியஸ், உத்தியாவனத்தில் தான் சற்று அயர்ந்திருக்கையில், காதில் விஷத்தை ஊற்றிச் சாகடித்துவிட்டதாகக் கூறுகிறது. ராணி ஜெர்ட்ருடின் கள்ளக்காதல் வைத்த நீ இந்தக் கொடுமையில் வந்து விடிந்ததாகக் கூறி, பழிவாங்கிவிட வேண்டும் என இளைய ஹாம்லெத்திடம் சத்தியம் வாங்கி விடுகிறது.

பேயைக் கண்டு திரும்பிய இளைய ஹாம்வெத்தின் சித்தம் அதிர்ந்து விடுகிறது. பேயிடம் பேசிவிட்டுத் திரும்பிய அவன் நண்பர்களிடம் நடந்ததைச் சொல்ல மறுத்து விடுகிறான். ஆனால் இந்த விவகாரத்தைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை மூச்சுவிடக்கூடாது என்று சத்தியம் வாங்கி விடுகிறான். டென்மார்க் ராஜ்யமே தன்னை எதிர்த்து நிற்பதாக மலைக்கிறான் ஹாம்லெத். அவன் எப்பொழுதுமே படிப்பிலும் நினைப்பிலும் பொழுதைக் கழித்தவன். செயலில் இறங்குவது என்பது இரத்த நெடி வீசும் காற்றுப் பாதையில் நடப்பது என்பது, மனத்தைக் கிடுகிடுக்க வைக்கிறது. ஆனால் இந்தக் காரியத்தை நடத்தித்தான் தீர வேண்டும் என்று ஏதோ ஒரு உள் தூண்டுதல் அவனை உத்தித் தள்ளுகிறது. 'இந்த உலகைச் சீர்படுத்த என்னை ஏன் படைத்தாய்' என்று ஏங்குகிறான்.

கிளாடியஸ்தான் கொலை செய்தவன். ஆனால் அவனும் ஒரு விதத்தில் கோழை. முதலில் ஜெர்ட்ருட் மேலிருந்த அபார மோகம், அதைத் தொடர்ந்து சிங்காதனம் வரை தனது ஆசை விரித்த நடைபாவாடை, பழைய மன்னனை விஷம் வைத்துக் கொல்லும்படி செய்துவிட்டது. கொன்றபிற்பாடு மனத்தில் நிம்மதி கிடையாது. ஜெர்ட்ருட் காட்டும் அன்புதான் மனத் தணலுக்கு ஒரு ஆறுதலாக இருந்து வருகிறது. முதலில் கொலை செய்யும் போது இளைய ஹாம்லெத்தைப் பற்றிப் பிரமாதமாக நினைக்கவில்லை. அவன் துக்கப் போர்வை போர்த்து, கவலைச் சிலுவையைச் சுமந்து வருவது வேஷமோ என்று சந்தேகிக்கிறான். சிறுபோதில் இளைய ஹாம்லெத்தின் பள்ளிக்கூட நண்பர்களும் அரண்மனை வாழ்வின் சீலைப் பேன்களுமான ரோஸன் கிரான்ட்ஸ், கில்டன்ஸ்டர்ன் என்ற இருவரை இளவரசனுடைய நடமாட்டங்களைக் கவனிக்க வேவு அனுப்புகிறான்.

ஜெர்ட்ருட் யாரையும் நம்புகிறவள். அவளுடைய வாழ்விலே கள்ளக்காதல்தான் அவள் செய்த தப்பு. மன்னன் ஹாம்லெத்தின் திடீர் மரணம், காதலை ஒளித்துவைத்துக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிராமல், உலகம் ஒப்ப மணப்பாதை காட்டியதாகவே கருதுகிறாள். மன்னன் கொலை செய்யப்பட்டதாக அவளுக்குத் தெரியாது. அவ்வாறு சந்தேகிக்கவும் இல்லை; சந்தேகிக்கவும் திறம் கிடையாது. அவசரக் கலியாணத்துக்கு முதலில் தயங்கினாலும், அவளது ஆசையும் கிளாடியஸின் வற்புறுத்தலும் அவளை இணங்க வைத்துவிட்டன. கிளாடியஸின் மீது எவ்வளவு அபாரமோகம் இருக்கிறதோ, அதே மாதிரி ஒரே மகனான இளைய ஹாம்லெத் அவள் கண்ணுக்குக் கண்ணான பிள்ளை. மகன் மேல் அவளுக்குச் சொல்லுக்கு மீறிய வாஞ்சை, இளைய ஹாம்லெத்தின் துக்கத்தைப் போக்கி மனத்தைத் தெளிவிக்க என்னவெல்லாம் செய்யலாமோ, அதை முயலுகிறாள்.

பேயைக் கண்டுவிட்ட ஹாம்லெத் அந்த அலங்கோலமும், அதிர்ச்சியும் நீங்காமல், தன் காதலியைப் பார்க்க வருகிறான். தனது காரியத்தைச் சாதிக்கக்

காதலையும் துறக்கவேண்டும் என்று மனம் சொல்லுகிறது. கடைசி முறையாக அவளைப் பார்த்துவிட்டுப் போக வருகிறான். அதிகமாகப் பழக்கம் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று தடுக்கப்பட்ட ஓபீலியாவை இவனது வருகையும் பார்வையும் விழியும் திடுக்கிட வைக்கிறது. தன் தகப்பனாரிடம் ஒடோடியும் வந்து சொல்லுகிறாள். நம் நாட்டில் கைகூடாக் காதலை உலகுக்கு அறிவிக்க மடலேறும் பழக்கம் இருந்தது போல அங்கே அக்காலத்தில், நிராகரிக்கப்பட்ட காதலன், அலங்கோலமாக உடைதறித்துப் பித்துக்குளி மாதிரி, தன் காதலை எடுத்துக் காட்டி, இரங்கும்படி செய்விக்க, காதலி முன் வருவது என்ற ஒரு சம்பிரதாயம் இருந்து வந்தது. ஹாம்லெத்துக்குக் காதல் பைத்தியந்தான் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று பொலோனியஸ் நிச்சயப்படுத்தி விடுகிறான். மன்னன் சமூகத்துக்குத் தன் மகளுடன் சென்று தான் கண்டுபிடித்ததை அறிவிக்கிறான்.

இந்த நிலையில் கிளாடியஸின் தூண்டில் முள்களான கில்டன்ஸ்டர்னும், ரோஸன் கிரான்ட்ஸும் இளைய ஹாம்லெத்திடம் பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்க்கிறார்கள். அவன் அவர்களைக் கிண்டல் பண்ணுகிறான். அவன் பேச்சில் பைத்தியத்தின் கமறல் அடிக்கிறது. புதிர் போன்ற அவனது வார்த்தைகள், அவர்கள் உள்ளத்தைத் தொளைக்க வேண்டும். ஆனால் மரத்துப்போன மடங்களுக்கு அது புரியவில்லை. ஆனால் இரகசியத்தை மட்டும் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறானே என்ற கொதிப்பு. இந்தச் சமயம் பார்த்து தேசாந்திரியான நாடகக் கோஷ்டி, ஒன்று அங்கு வருகிறது. ஹாம்லெத்துக்கு மின் வெட்டுவது மாதிரி ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. தன் தகப்பனாரின் கொலையை நாடகமாகத் தயார் செய்து கிளாடியஸ் முன் ஆடினால்...? நாடகந்தான் சரி, அதுதான் மன்னன் மனச்சாட்சியைப் பிடிக்கச் சரியான தூண்டில்.

இளைய ஹாம்லெத்துக்குப் பிசாசு சொன்ன வார்த்தைகளின்மேல்கூட அவ்வளவு சந்தேகம். ஒருவேளை தன்னைப் பாழ்படுத்த சாத்தானின் சாபமோ என்று சந்தேகம். அதனால்தான் அவன் மனங்கிடந்து அலை

மோதுகிறது. நாடகக்காரர்களின் வருகை, தெய்வமே தனக்கு வந்து காட்டிய வழிபோலத் தோன்றுகிறது. பழி வாங்குவது பற்றி ஊசலாடும் உள்ளத்தானாகிய இளைய ஹாம்லெத் முயன்ற முயற்சி இது ஒன்றுதான். மற்றப்படி, தர்ம தேவதை இரத்த சாந்தியை நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் அவன் சிக்கி இழுபடுகிறான். அவ்வளவுதான்.

4

இந்த நிலையில் வேவுகாரர்கள் வந்து, வேலை தங்கள் சக்திக்கு மீறியது என்பதைச் சொல்லுகிறார்கள். இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது பொலோனியஸ் வருகிறான். இளைய ஹாம்லெத்துக்குக் காதல் பைத்தியமா அல்லவா என்பதைப் பரீட்சிக்கச் சமயம் ஏற்றதாக இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லுகிறான். ஒபீலியாவைத் தனி இடத்தில் உட்காரவைத்துவிட்டு மன்னனும் மந்திரியும் ஒளிந்து கொள்கிறார்கள். இளைய ஹாம்லெத் அந்தப் பக்கமாக வருகிறான். ஒபீலியா அவனிடம் பேச்சுக் கொடுக்கிறாள். தனது ரகசியத்தைக் கண்டுபிடிக்க இது ஒரு வலை என்பது அவனுக்குத் தெரியும். முரட்டுத்தனமாக அவனிடம் பேசுகிறான். பேச்சில் பித்தம் தெறிப்பதாகவே ஒபீலியா எண்ணுகிறாள். தனக்கு வீசப்பட்ட வலையில், கவர்ச்சிப் பொருளாக, அளவிடமுடியாத மதிப்பு வைத்திருந்த தனது ஆசைக்கு உகந்தவளே இருக்கிறாள் என்பதில் ஹாம்லெத்துக்குக் கோபம். "உன் தகப்பனை வீட்டுக்குள் போட்டுப் பூட்டிவை; அவன் மடமை வீட்டோடு அடங்கட்டும்" என்று அவன் சொல்லுவதின் பொருள் அவளுக்குப் புலப்படவில்லை.

கிளாடியஸுக்கு, இது காதல் வெறி அல்ல என்பது புரிந்து விட்டது. இளைய ஹாம்லெத்துக்குப் பைத்தியமே கிடையாது; அவன் இரகசியத்தில் ஏதோ சதி செய்கிறான், வேற்றாருக்கு அனுப்பிவிட்டால் நலம் என்று நினைக்கிறான்.

கொலை அட்டுழியம் பற்றி எதுவும் அறியாத பொலோனியஸுக்கு இது காதல் பைத்தியந்தான் என்று உறுதியான நினைப்பு. தாயாரைக் கொண்டு கண்டிக்கச்

சொல்லுவோம்; அதன் மூலம் இரகசியத்தைக் கண்டு பிடிப்போம் என்கிறான்.

5

நாடகம் டென்மார்க்கில் நடந்த கொலைதான். கொன்ஸாலோ என்ற ட்யூக், அவன் மனைவி பெயர் பாப்டி.ஸ்டா. லூஸியானஸ் என்ற உறவினன், ட்யூக் உத்தியானவனத்தில் உறங்கும்போது காதில் விஷம் ஊற்றிக் கொல்லுகிறான்.

இந்த நாடகத்தை கிளாடியஸ், ராணி, ஹாம்லெத், ஹோரேஷியோ, ஒபீலியா, பொலோனியஸ் யாவருமே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் கட்டம் வந்ததும் மன்னனுக்குப் புரிந்து விடுகிறது. 'விளக்கு', 'விளக்கு' என்று சொல்லிக் கொண்டே இடையில் எழுந்து புறப்பட்டுச் சென்றுவிடுகிறான். 'நெருப்பு என்று சொன்னால் உடம்பு பற்றிக்கொண்டு விடுமா' என்று சிரிக்கிறான் ஹாம்லெத். 'அம்புபட்ட மான் எங்கே போய் விழுகிறதோ' என்கிறான் ஹோரேஷியாவைப் பார்த்து.

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்து விட்டு 'நாம் கண்ட பேய் யோக்கியமான பேய்தானப்பா!' என்கிறான்.

அதற்குள் கில்டன்ஸ்டர்னும் ரோஸன் கிரான்ட்ஸும் வந்து சேருகிறார்கள். 'மகாராஜா மகா கோபமா இருக்கிறார். ராணிக்கு ஆத்திரமும் ஆச்சரியமுமாக இருக்கிறது; ராணியார் உங்களை வரச் சொன்னார்கள்' என்கிறார்கள்.

கில்டன்ஸ்டர்ன் அவனைத் தொளைத்துத் தொளைத்து இரகசியம் என்ன என்று தெரிந்து கொள்ள முயலுகிறான். ஹாம்லெத்துக்குக் கோபம் வந்து விடுகிறது. அவன் கையில் ஒரு குழலைக் கொடுத்து 'இதை வாசி' என்கிறான்.

'சும்மா ஊதிப்பாரு; துவாரங்களில் விரலை வைத்து அழுத்திக்கொண்டு காற்றை ஊத வேண்டியதுதானே' என்கிறான் ஹாம்லெத்.

'எனக்குத் தெரியாதே' என்று சொல்லுகிறான்
கில்டன்ஸ்டர்ன்.

'அது இசையாக இருக்காதே'

'இந்தக் குழலைப் பேச வைக்க முடியாதவனா என்னைப்
பேச வைத்துவிடப் போகிறாய். அதைவிட நான்
மட்டமானவனா?' என்று அதட்டுகிறான்.

அந்தச் சமயத்தில் பொலோனியஸ் வந்து தாயார்
ஹாம்லெத்தை அழைப்பதாகச் சொல்லிவிட்டுப்
போகிறான்.

6

அரசியைச் சந்திப்பதற்கு இளைய ஹாம்லெத்
வருகிறான். வழியிலே கிளாடியஸ் தெய்வத்தை நோக்கி
அல்லாடும் மனத்துடன் பிரார்த்தனை செய்து
கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறான், கடவுளை நோக்கி நின்று
மன்றாடுவதைக் கொல்லுவதா, கூலிக்குக் கத்தி
தூக்குபவன் அல்ல என்று நினைத்துக்கொண்டு, கிடைத்த
சந்தர்ப்பத்தைத் தவறவிட்டுத் தாயார் இருக்கும் இடத்தை
நோக்கிச் செல்லுகிறான்.

மகனிடம் கண்டித்துப் பேசி மனத்தில் உள்ளதை அறிய
வேண்டும் என்று யோசனை சொல்லிக் கொண்டிருந்த
பொலோனியஸ், திரைக்குள் மறைந்து கொள்ள, தாயார்
மகனை உள்ளே வரும்படி அழைக்கிறாள்.

இளைய ஹாம்லெத் பித்துப்பிடித்தவன் மாதிரி
வார்த்தைக்கு வார்த்தை ஏறுக்குமாறாகப் பேசுகிறான்.

திரைக்கு பின் சிறிது சப்தம் கேட்கிறது. "எலி, எலி" என்று
சொல்லிக்கொண்டே கத்தியைச் செருகி விடுகிறான்.
திரைக்குப்பின் அவன் எதிர்பார்த்தது மன்னன்; ஆனால்
மாண்டு கிடந்தது மந்திரி.

ஆத்திரம் பொங்கத் தன் தந்தை எப்படி, மன்னன் எப்படி

என்பதை வேறுபடுத்தி வர்ணிக்கிறான். ஆவேசம் கொண்ட அவனது மனத்துக்குத் தந்தையின் உருவம் தெரிகிறது. அது அவனிடம் பேசுகிறது. அவனைத் தூண்டுகிறது. ஹாம்லெத்தின் பேச்சு ஜன்னி வேகத்தில் செல்லுகிறது. கிளாடிஸைத் திருடன், கொலைகாரன், மணிமுடியைத் திருடி அடிமடியில் ஒளித்துக்கொண்டவன் என்று வைகிறான்.

ஆனால் ராணி தன் மகனுக்குப் பைத்தியம்தான் என்று நினைக்கிறாள்.

"எனக்குப் பைத்தியம் இல்லை. தந்திரக்காரப் பைத்தியம் என்று வைத்துக்கொள்; உன் மன்னனிடம் வேண்டுமானால் சொல்லு. என்னை வேற்றாருக்கு அனுப்ப யோசனை ஆகியிருக்கிறது. தெரியுமா?" என்று சொல்லிவிட்டுப் பொலோனியஸ் சடலத்தை இழுத்துக் கொண்டுபோகிறான்.

7

பொலோனியஸ் உடம்பை ஹாம்லெத்திடமிருந்து வாங்குவதற்குள் பெரும்பாடாகிவிட்டது. அதை அவசர அவசரமாக இரண்டாம் பேருக்குத் தெரியாமல், புதைக்க ஏற்பாடாகிறது. ஹாம்லெத்தை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பிவிட விரும்பிய மன்னனுக்கு இந்தக் கொலை, பாதையைச் சௌகரியமாக்குகிறது. கில்டன்ஸ்டர்ன், ரோஸன் கிரான்ட்ஸ் இருவருடைய பாதுகாப்பில் ஏதோ ஒரு நொள்ளைச் சாக்கைச் சொல்லி அவனை அனுப்பிவிடுகிறான். கடிதம் கொண்டு வருவோரை விசாரிக்காமல் தீர்த்துவிட வேண்டும் என்பது இங்கிலாந்திலிருப்பவர்களுக்குத் தாக்கீது. ஆனால் கொலைக்காக, ஹாம்லெத்தை நாடு கடத்தியதாக ஜனங்களைச் சாந்தம் செய்ய ஒரு வெளிப்பகட்டு நாடகம்.

இங்கிலாந்துக்குப் போகும் பாதையில் நார்வே மன்னனுடைய மகன், பயனற்ற மண்ணைப்பிடிக்க போலந்தை நோக்கிப் படை திரட்டிப் போவதைப் பார்க்கிறான். நாலு காசு பெறாத மண். ஆனால் எத்தனை ஆர்ப்பாட்டம்! போலந்துக்காரர்களும் படை திரட்டிக்

கொண்டு போகிறார்களாம். வெறும் ஓட்டைப் புகழுக்கு உயிரைவிட அத்தனை பேர்; தகப்பன் கொலைப் பழியைத் தீர்க்க அத்தனை தயக்கம். தன்னையே உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான் ஹாம்லெத்.

8

தகப்பன் திடீரென்று கொல்லப்பட்டது, அதுவும் தன்னைக் காதலித்தவராலேயே கொல்லப்பட்டது ஒபீலியாவின் முளையைக் கலக்கிவிடுகிறது.

வாழ்வில் தந்தையையும் தமையனையும் உற்ற வளமாக நம்பி வந்தவள். உலகின் கொடூர சாயைகள் விழாமல் காப்பாற்றக்கூடியவர்களில் ஒருவர் மாண்டார். மற்றவனோ பாரிஸிலிருக்கிறான். நிர்க்கதியாகி விட்டதாக நினைந்து வெருண்டுபோன ஒபிலியா, பைத்தியம் பிடித்து அலைகிறாள். எப்பொழுது பார்த்தாலும் தகப்பனைப் பற்றியே ஜெபம், அவன் அந்திமக் கிரியைகளைப் பற்றியே பாட்டு. அதிலே நசுங்கி முறிந்த காதலின் துன்பச் சோபை அடிக்கிறது.

லேயர்ட்டிஸ் அந்தரங்கமாக டென்மார்க்குக்கு வந்து விட்டான். தகப்பனாரின் தீய மரணம் அவனுக்கு எட்டி விடுகிறது. கோபாவேசனாக வருகிறான், டென்மார்க் ஜனங்கள் முணுமுணுக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். முதலில் பெரிய ஹாம்லெத் மரணம், பிறகு அவசரக் கல்யாணம், அவசரப் பட்டாபிஷேகம், பிறகு பிசாசு நடமாட்டம், இளைய ஹாம்லெத் பைத்தியம், பொலோனியஸ் மரணம், ஹாம்லெத் கடத்தப்படல், ஜனங்களுக்குச் சந்தேகம் பலமாகிறது. எப்போதுமே கிளாடியஸைப் பிடிக்காது. 'லேயர்ட்டிஸே மன்னன்' என்று கோஷித்துக் கொண்டு கும்பல் அவன் பக்கம் சாய்ந்துவிடுகிறது. நாட்டில் புரட்சி ஏற்பட்டுவிடும் போலிருக்கிறது. மணிமுடி தலையுடன் சிதறி விழுந்து விடுமோ விடுமோ என்று பயப்படுகிறான் கிளாடியஸ்.

கதவு உடைபடுகிறது. கோபாவேசனாக லேயர்ட்டிஸ் தந்தையின் உயிருக்கு உத்தரம் சொல்லும்படியாகக்

கொதித்துக்கொண்டு பிரவேசிக்கிறான்.

அரண்மனையிலுள்ளவர்கள் நடுநடுங்குகிறார்கள். ஆனால் கிளாடியஸ் நிதானத்தை இழக்கவில்லை. லேயர்ட்டீஸ் குணம் அவனுக்கு மனப்பாடம். அவனுடைய கோபத்துக்குப் போக்குக் காட்டி விட்டால் கைப்பொம்மை. கிளாடியஸ் அவனிடம் பேச்சுக்கொடுத்துச் சமாதானம் செய்ய என்ன வழி என்பதை மனதிற்குள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

மறுபடியும் வாசலில் பேரிரைச்சல் கேட்கிறது. சித்தம் கலங்கிய ஒபீலியா பிரவேசிக்கிறாள். லேயர்ட்டீஸ் மனம் கொதிக்கிறது. பசலை, அவளை இக்கதிக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார்களே. ஒபீலியா அவனை அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவள் ஏதேதோ பிதற்றிக்கொண்டு பாடுகிறாள். நிதான புத்தியுடன் நீசத்தனத்துக்கு லஞ்சம் தீர்க்கும்படி அவள் நின்று தூண்டுவதை விட, அவள் நின்ற நிலையே கோபத்துக்குக் கூர்மை கொடுக்கிறது.

ஆனால் கிளாடியஸ் சமயோசிதமாக 'குற்றமுள்ள பக்கத்தில் உன் கோபத்தணல் விழட்டும்' என்று சமாதானப்படுத்தி விடுகிறான்.

9

"என்னை நீ மன்னிக்க வேண்டும். மகாராணி பேரில் நமக்கு மிக்க அன்பு. அவளுக்கோ அசட்டுத்தனமானதொரு புத்திர வாஞ்சை. நான் என்ன செய்யட்டும்? விஷயத்தை முழுவதும் கேள். உன் தகப்பனார் என்றால் என் கண்ணுக்குக் கண்; இருந்தாலும் அவருக்காக, உலகிற்குப் போக்குக் காட்ட, தண்டனையை நாடு கடத்துவதாக மாற்றினேன்..." என்று சமாதானப்படுத்துகிறான் கிளாடியஸ்.

"அதனால் நான் என் தகப்பனாரை இழந்தேன். உயிருக்குயிரான தங்கை சித்தம் கலங்கித் திரிகிறாள்" என்கிறான் லேயர்ட்டீஸ்.

"அது மட்டுமா? முழுவதும் கேள். யார் அது, என்ன கடிதம்?" வாசிக்கிறான் கிளாடியஸ்.

மன்னன் முகம் கறுக்கிறது. கடிதம் ஹாம்லெத்திடமிருந்து. "தன்னந்தனியனாக இங்கு திரும்பி வந்துவிட்டேன். தங்களை நேரில் சந்திக்க வேண்டும். அப்பொழுது தங்களுக்கு நான் திரும்ப வரவேண்டி ஏற்பட்டதை விவரிக்கிறேன்."

கடிதத்தை லேயர்ட்ஸிடம் கொடுத்து வாசிக்கச் சொல்லுகிறான். படிப்படியாக அவனை வசப்படுத்திக் கத்திச் சண்டையில் விஷம் வைத்து கத்தி கொண்டு குத்தி வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ளும்படி தூண்டுகிறான்.

அந்தச் சமயத்தில், ஒபீலியா, ஒரு நீரோடையில் தவறி விழுந்து உயிர் துறந்தாள் என்ற தகவல் வருகிறது.

10

துர்மரணத்துக்கு ஆளானவர்களுக்கு அந்திமக்கிரியைகள் ஒரு மாதிரி. கிறிஸ்துவச் சடங்குகள் யாவும் நடைபெறாது. ஒபீலியாவுக்கும் அதே மாதிரிதான் நடக்கிறது.

அவளுக்காகச் சமூகத்திற்குரிய தோண்டிக் கொண்டிருக்கும் இடத்தருகில் வந்த பிறகுதான் ஹாம்லெத்துக்கு ஒபீலியாவின் மரணம் தெரிய வருகிறது. ஹாம்லெத்தும் ஹோரேஷியோவும்தான் அங்கே வருகிறார்கள்.

அல்லலுறும் மனத்தினனான ஹாம்லெத் வேதாந்தம் பேசுகிறான். பிரேத ஊர்வலம் வருகிறது.

சுவச் சடங்கு நடக்கிறது. தூரத்தில் நின்றிருக்கும் ஹாம்லெத் லேயர்ட்ஸை அடையாளம் கண்டு கொள்ளுகிறான்.

இதற்குமேல் துர்மரணத்துக்கு ஆளானவர்களுக்குச்

சடங்கு கிடையாது என்று பாதிரி மறுக்கிறார்,

மனஉளைச்சலுடன் 'இன்னும் ஒரு பிரார்த்தனைக் கீதம்; அவளது ஆத்மா சாந்தியடைய' என்று மன்றாடுகிறான்.

பிரேதத்தை எடுத்துக் குழிக்குள் கிடத்துகிறார்கள். அப்பொழுதுதான் 'ஒபீலியாவா' என்று திடுக்கிடுகிறான் ஹாம்லெத்.

'என் மகனுடன் மணவினையை எதிர்பார்த்தேன், மண் அள்ளிப்போடத்தான் கொடுத்துவைத்திருந்தது' என்று சொல்லி ராணி ஒரு பிடி மண்ணைக் குழிக்குள் தூவுகிறாள்.

இனிமேல் மண்போட்டு மூடி விடுவார்கள், ஒபீலியாவின் முகம் மண்ணோடு மக்கி மடிந்து விடும். லேயர்ட்டிஸுக்கு, மண்போட்டு மூடுவதைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. 'இன்னும் ஒருமுறை முகம் பார்க்கிறேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு குழிக்குள் இறங்கியவன் 'என் மேலும் மண்ணைப் போட்டு மூடிவிடுங்கள்' என்று அலறுகிறான்.

திடீரென்று நெருங்கி வந்து குழிக்குள் குதிக்கிறான் ஹாம்லெத், என்னுடைய துக்கத்துக்குச் சமம் உனக்குண்டா? ஏன் கத்துகிறாய்? நான்தான் ஹாம்லெத் என்று கத்துகிறான். லேயர்ட்டிஸ் அவன் கழுத்தை எட்டிப்பிடித்து நெருக்குகிறான். இரண்டு பேரும் அடித்துக்கொள்கிறார்கள். இடையிலிருந்தவர்கள் இருவரையும் பிரித்து சமாதானப்படுத்தி வெளியேற்றுகிறார்கள்.

இளைய ஹாம்லெத் கப்பலில் இங்கிலாந்துக்குப் போகும்போது, மன்னனுடைய துரோகத்தைப் பார்க்கிறான். எழுதியிருந்த கடிதம் அவனைத் தீர்த்துவிடும்படி இருந்தது. அதை எடுத்துவிட்டு, வருகிற இருவரையும் தீர்த்துவிட வேண்டும் என்று மாற்றுக் கடிதம் எழுதி வைக்கிறான். மறுநாள் கப்பல் கொள்ளைக்காரர்கள் இவன் சென்ற

கப்பலைத் தாக்குகிறார்கள். அந்தக் கப்பலில் தொற்றி ஏறிக்
கள்ளர்க்கு இணக்கமாக இருந்து டென்மார்க் வந்து
சேருகிறான்.

இதுதான் அவன் திரும்பி வந்த கதை. நண்பன்
ஹொரேஷியோவுக்கு இதை வர்ணித்துக் கொண்டிருக்கும்
போது கத்திச் சண்டைக்குச் சவால் வருகிறது.
ஹாம்லெத்துக்கு அவ்வளவு கத்திச் சண்டை தெரியாது.
இருந்தாலும் அங்கீகரிக்கிறான்.

கிளாடியஸ், ராணி, ஹொரேஷியோ, மத்தியஸ்தர்
ஆகியோர் முன்னிலையில் கத்திச் சண்டை
ஆரம்பமாகிறது.

ஒருவன் கையில் விஷக் கத்தி, மற்றொருவன் கையில்
திறமை இன்மை.

"ஓயின் எடுத்துவை" என்று உத்தரவிடுகிறான்
கிளாடியஸ்.

ஹாம்லெத் முதல் வட்டத்திலேயே எதிரியைக்
காயப்படுத்திவிடுகிறான். வெற்றி முழக்கப்படுகிறது.

"உன் வெற்றிக்கு" என்று மன்னன் குடிக்கிறான். "நம்
மகனுக்கே வெற்றி" என்கிறாள் ராணி.

"மூசு மூசென்று இளைப்பு வாங்குகிறதே, இந்தக்
கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக்கொள்,
இதோ உன் வெற்றிக்காக" என்று ஒரு பாத்திரத்திலிருந்த
ஓயினைக் குடிக்கிறாள் ராணி.

"போச்சு, விஷத்தைக் குடித்து விட்டாள்" என்று
முனங்குகிறான்.

"அப்புறம் தாகம் தீர்த்துக்கொள்கிறேன்" என்று சண்டை
போடுகிறான். சண்டை சூடுபிடிக்கிறது.

கனவேகத்தில் மோதிக்கொண்டு மல்லாட

இருவருக்கும் காயம் படுகிறது. அதே சமயத்தில் ராணி கீழே விழுகிறாள்.

"ரத்தத்தைக் கண்டு மயக்கம்" என்கிறான் கிளாடியஸ்.

"குடிக்காதே. விஷம் விஷம்" என்று கொண்டே உயிர் துறக்கிறாள்.

"துரோகம், துரோகம், தாளையடை" என்று கர்ஜிக்கிறான் ஹாம்லெட்.

"ஆமாம் துரோகந்தான். மன்னனே துரோகி. அவன் வலையில் சிக்கினேன். என்வினை என்னையே கடித்து விட்டது. நீயும் தப்பமாட்டாய், நானும் தப்பமாட்டேன்; விஷம் வைத்த கத்தி" என்கிறான் லேயர்ட்டிஸ்.

"விஷமா? விஷமே, உன் வேலையைச் செய் என்று மன்னனையும் குத்துகிறான் ஹாம்லெட்.

"மீதியிருக்கும் விஷத்தைக் குடித்து ராணியைத் தொடர்ந்து செல்" என்று கர்ஜிக்கிறான் ஹாம்லெட்.

மன்னனும் லேயர்ட்டிஸும் மடிகிறார்கள்.

"என்னையும் காலன் கூப்பிடுகிறான்" என்று சோர்கிறான் ஹாம்லெட்.

"நானும் வருகிறேன். இதோ மீதி விஷம் இருக்கிறது" என்று எடுக்கிறான் ஹோரேஷியோ.

"மனிதனைப்போல் நடந்துகொள். உலகிற்கு என் துயரக் கதையைச் சொல்" என்று கூறி ஹாம்லெட் ஆவி பிரிகிறது.

அன்று தர்ம தேவதை ஒரு துரும்பை வைத்துப் பழி தீர்த்துக் கெண்டது.

போலந்தில் வெற்றிபெற்ற பாண்டிஸ்பிரகாஷ் வருகைக்காக டென்மார்க் சிங்காதனம் காலியாயிற்று.

<https://t.me/aedahamlibrary>

சில்டன்ஸ்டர்னும் ரோஸன் கிரான்ட்ஸும் செத்தார்கள்
என்ற ஓலையுடன் தூதனும் வருகிறான்.

மரணம் பலதிறப்பட்ட மக்களை உண்டு பசி ஆறியது.